

匆匆那年

FLEET
OF TIME

กาลครั้งหนึ่ง
รักของเรา

เขียน : 九夜茴 (จิวเย่หุย)

แปล : กอนนที

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สภาวรรณคดี

สภาพบุ๊คส์

ก่อตั้ง ค.ศ. 2000

ลำดับที่ 1295

Fleet of time กาลครั้งหนึ่ง รักของเรา เล่ม 1

ผู้เขียน : จิวเย่หุย

ผู้แปล : ทวนหนี่

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2562

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3759-9

ราคา 475 บาท

匆匆那年 (Fleet of Time)

Original story created and copyright © 江苏凤凰文艺出版社

Thai edition rights under license granted by Artop Media (Thailand) Co., Ltd

Thai edition copyright © 2019 Satapornbooks Co., Ltd

All rights reserved

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขยะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัลเลอร์วินัย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรธญาตี

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติา ไจสุข ศรณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุลบัณฑิต พิสุนันอักษร : ปัดดากรีย์ พวงทวย

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ภาพปก : Artop Media (Thailand) Co., Ltd รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

สภาพบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัลเลอร์วินัย : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อทุกคนเติบโตขึ้น ย่อมพานพบเรื่องราวต่างๆ มากมาย ประสบการณ์ทั้งดีและร้ายจะกลายเป็นความทรงจำ เมื่อทวนระลึกถึง เชื่อว่าคนส่วนใหญ่ย่อมมีช่วงเวลาในอดีตที่ไม่อยากลืมเลือน

เช่นเดียวกันกับฟิงหุยและเงินสวิน ที่ถ่ายทอดเรื่องราววัยเรียนของตนเองกับเพื่อนๆ ให้จางหนานได้รับรู้

หนังสือเล่มนี้เล่าเรื่องราววัยรุ่นในรั้วโรงเรียนมัธยมปลายจนถึงสมัยมหาวิทยาลัย สะท้อนความรู้สึกและวิถีชีวิตของคนจีนที่เกิดในยุค 80 ผ่านตัวละครที่เกี่ยวข้อง เน้นเรื่องราวความรักของฟิงหุยกับเงินสวิน ความทรงจำของฟิงหุยทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนย้อนกลับไปสู่ปักกิ่งในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ในช่วงเวลานั้นยังบอกเล่าถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่สำคัญทั้งในประเทศและระดับโลก

เราเคยสัมผัสอดีตด้วยเยาว์ของคนไทยจากภาพยนตร์และละคร มากมายมาแล้ว ลองสัมผัสช่วงเวลาวัยรุ่นของหนุ่มสาวชาวจีนกันดูบ้างว่าจะน่าสนใจเพียงไร

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ผมรู้สึกที่เราอาจเป็นคนในยุคที่พิเศษเหลือเกิน

ความพิเศษแบบนี้แม้จะไม่ถึงกับเรียกได้อานาภาคภูมิใจ แต่ก็มีความพิเศษบางอย่างที่อยู่ระหว่างยุคสมัย ประวัติศาสตร์ และชะตากรรม

เรากำลังก้าวข้ามรอยต่อระหว่างความจนกับความรวย ข้ามรอยต่อระหว่างความเป็นอิสระกับการกำจัดเสรี ก้าวข้ามรอยต่อระหว่างความดีงามกับความชั่วร้าย รอยต่อระหว่างการปิดตัวเองกับการรับรู้โลกภายนอก ข้ามรอยต่อระหว่างเงินทองกับความมั่งคั่ง ระหว่างศีลธรรมกับคุณธรรม และก้าวข้ามรอยต่อระหว่างศตวรรษกับยุคสมัย

แม้กระทั่งก่อนที่เราจะเกิด เป็นไปได้ว่าพวกผู้ใหญ่ก็อาจตัดสินใจเรื่องที่สำคัญมากในชีวิตของเราไปก่อนแล้ว มันก็เลยยิ่งทำให้ความพิเศษแบบนี้ถูกเติมเต็มมากยิ่งขึ้น

สมัยเรียนประถมพวกเราร้องเพลงต่อหน้าครูว่า “พระอาทิตย์ส่องบนท้องฟ้า ดอกไม้กำลังยิ้มให้ฉัน นกน้อยพูดว่าเร็วๆ ทำไมเธอถึงแบกกระเป๋าหนังสือใบน้อยบนหลังนะ” ในขณะที่ร้องเพลงต่อหน้าเพื่อนว่า “ฉันจะไป

ระเบิดโรงเรียน แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมาสาย พอถึงเชือกแล้วฉันก็วิ่ง เสียงระเบิดดังตุมโรงเรียนก็หายวับไปแล้ว”

สมัยเรียนมัธยมต้นพวกเราเรียนสุขอนามัยของสตรีระมนุษย์ พलगอ่านกู่ฮัวจื่อ และศึกษาวิจัยเรื่องสืบเครื่องสังเวยรักไปด้วย

สมัยเรียนมัธยมปลายพวกเราอ่านการ์ตูนและแอบบอกรักกัน พलगฝึกฝนทำข้อสอบจำลองสอบเข้าของสถาบันที่มีชื่อเสียงหลายแห่งไปด้วย

สมัยเรียนมหาวิทยาลัยพวกเราคลั่งฟุตบอลโลกอย่างสุดขีด โดดเรียนมาอยู่ด้วยกันและอ่านแฮร์รี่ พอตเตอร์ พलगเรียนทฤษฎีของตั้งเลี้ยวผิง หลักปรัชญาของ คาร์ล มากซ์ แนวคิดของเหมาเจ๋อตง มุมมองเกี่ยวกับการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ที่ต้องก้าวให้ทันเวลาและความหมายที่สำคัญของ ‘ตัวแทนทั้งสาม’ ไปในขณะเดียวกัน

พวกเราเคยกินไอศกรีมแท่งรสถั่ว เคยดื่มน้ำอัดลมยี่ห้อเปยปิงหยาง เคยใช้ตัวอาหาร เคยกินไอศกรีมฮาแก่นดาส เคยดื่มจอห์นนี่ วอลก์เกอร์ แล้วก็ยังเคยใช้บัตรเครดิตอีกด้วย

พวกเราเคยใส่ชุดผ้าฝ้าย รองเท้าผ้าใบสีขาว และก็ยังเคยใส่ยี่ห้อไนกี้ ซารา และยี่ห้อบอสอีกด้วย

พวกเราเคยอ่านเรื่องราวของเหลยเฟิง เบ้าหลอมวีรชน ผาแดง และก็เคยอ่านเรื่องมังกรหยก พระจันทร์สลักร้อยเลือนราง และเมืองมายาอีกด้วย

พวกเราเคยเป็นแฟนของการ์ตูนโดราเอมอน ดราก้อนบอล สแลมดังก์ เซนต์เซย่า และก็ยังเคยติดตามยอดนักสืบจิ๋วโคนัน นินจาคาถาโอ้โฮเฮะ และวันพีชอีกด้วย

พวกเราเคยเรียนบทกวีสมัยราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่ง และก็เคยเรียนบทประพันธ์ของนักเขียนที่มีชื่อเสียงอย่างซันเหมาและซีมู่หรงด้วยตัวเอง

พวกเราเคยดูเรื่องความหวัง ฉันรักบ้านของฉัน นางพญานูชว และก็

ยังคงเคยดูองค์หญิงกำมะลอ รักใสใสหัวใจสีดวง และเรื่องแหกคุก

พวกเราเคยเล่นเกมคอนทรา ซอนิกเดอะเฮดจ์ฮ็อก ซูเปอร์มาริโอ และก็เคยเล่นเครื่องเกม Wii ของนินเทนโด และ PSP ด้วย

พวกเราเคยชอบจตุรเทพลินจี้อิง และเคยชอบโจวเจี๋ยหลุน เชี่ยถึงฟง ซูเปอร์จูเนียร์ และซูเปอร์เกิร์ล

พวกเราถูกคนฟังเสียง และโดนดูถูกในขณะเดียวกัน

พวกเราถูกคนคอยโอ้คอยตามใจ และถูกประณามต่อหน้าไปในช่วงเดียวกัน

พวกเราถูกพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย คอยปกป้องคุ้มครองอยู่อย่างเงิบๆ และเติบโตขึ้นมาพร้อมกับเพื่อนเล่นตั้งแต่เด็ก เพื่อนทางอินเทอร์เน็ต เพื่อนร่วมชั้นเรียน และแฟนหนุ่มแฟนสาวอย่างไม่รู้ตัว

พวกเรา...คนที่เกิดหลังปี 80 ถูกเรียกเป็นหลังยุค 80 ตอนนี้เด็กกลุ่มที่เกิดเพิ่มตามขึ้นมาอีกหลังยุค 90 ส่วนใหญ่จะถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าพวกลูกโหน

พวกเราผ่านชีวิตวัยเด็กมาโดยที่ไม่มีคอมพิวเตอร์และรายการวไรตี้โชว์ เป็นผู้ใหญ่โดยที่ไม่ผ่านประสบการณ์ของสงครามและความหิว

เป็นเช่นนี้มาโดยไม่รู้ตัว เมื่อเหล่าไอดอลสมัยใหม่ยังอายุน้อยกว่าพวกเรา เมื่อเหยาหิงปลดระวาง เดวิด เบคแฮม แชนรอนงเท้า เมื่อพวกเราต้องเริ่มหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวและยังต้องกู้เงินมาซื้อบ้านซื้อรถ เมื่อคนรอบข้างบางคนก็รุ่นราวคราวเดียวกันแต่งงาน มีลูก จนกระทั่งบางคนก็จบความสัมพันธ์หย่าร้างกันไป เมื่อพวกเพื่อนๆ เล่าถึงเด็กผู้หญิงที่ตกหลุมรักครั้งแรกให้ผมฟังว่าเป็นยังไง คิดย้อนไปถึงในช่วงเวลานั้นว่าเป็นยังไงบ้าง ผมถึงได้พบว่าแท้ที่จริงพวกเราโตขึ้น มีสิ่งที่เรียกว่าเคยผ่านมาแล้ว และก็มีเรื่องราวที่จะเล่าต่อไป

แต่ละคนล้วนมีช่วงวัยรุ่น วัยรุ่นของแต่ละคนก็ล้วนมีเรื่องราว แต่ละเรื่องราวก็ล้วนมีเรื่องที่น่าเสียดาย เรื่องที่น่าเสียดายแต่ละเรื่องก็ล้วนมี

ความงดงามของความทรงจำกับเรื่องราวในอดีตที่ยังไม่ถูกเติมเต็มให้สมบูรณ์

แม้พวกเราที่ไม่มีข้อยกเว้น

ถ้าคุณเป็นคนที่เกิดหลังปี 80 และกำลังอ่านบทความบทนี้

ตอนที่อายุสิบหกปีกำลังทำอะไรอยู่

ยังจำเพื่อนนักเรียนที่เป็นวัยรุ่นในสมัยนั้นได้หรือเปล่า

มีคนที่ชอบไหม

คนคนนั้นตอนนี้ยังติดต่อกันอยู่ไหม

ยังอยู่เมืองเดียวกันหรือไม่

เคยไปมาหาสู่กันไหม

แยกทางกันหรือยัง

เป็นเพราะยังเด็กเกินไปก็เลยชอบได้ไม่นานเท่าไร หรือเป็นเพราะอ่อน

ต่อโลกจริงๆ และไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายจิตใจใครกันแน่

มือที่จูงในตอนแรก ทุกวันนี้จับมือใครเอาไว้

บางครั้งยังคิดถึงบ้างไหม

เคยแอบบนบานรึเปล่า

แล้วสมหวังไหม

หรือว่า...ลืมไปหมดแล้ว

ตอนที่ถามเรื่องเหล่านี้ ผมก็คิดถึงฟังหุ่ย คิดถึงเนินสวิน และคิดถึงเรื่องราวมากมายที่เหมือนแต่งขึ้นแต่เป็นเรื่องจริงโดยไม่รู้ตัว มีเรื่องราวที่รู้สึกเสียใจมากแต่ก็ไม่อยากที่จะลืม

นี่เป็นเรื่องราวของพวกเรา เรื่องราวในปีนั้นที่เร่ร่อนและผ่านไปอย่างรวดเร็วภายในพริบตา ถ้าผ่านประสบการณ์ด้วยกัน หรือยังคงรู้สึกถึงมัน ถ้ากำลังรำลึกถึง หรืออยากหวนนึกถึงความหลัง ถ้าเคยหลั่งน้ำตา หรือไม่เคยลืมเลือน ถ้าไม่สนใจไยดีแล้ว หรือกำลังคิดจะลืมมันไป ถ้าอย่างนั้น... ได้โปรดนั่งลงแล้วพักสักครู่ ฟังผมเล่าอย่างช้าๆ...

บทที่หนึ่ง

ไม่ลืม

พึงหุยกกล่าวว่า

“คนเราอาจมีเรื่องบางอย่างที่อยากลืม แต่ก็มักจะไม่ลงอยู่เสมอ”

1

เหตุผลที่ผมเลือกไปเรียนต่อต่างประเทศ เป็นเพราะประกาศรับสมัครงานครั้งแรกที่เห็นตอนที่เรียนอยู่ปีสี่ทำให้ผมกลัว

ที่จริงสถานะของผมก็นับว่าไม่เลว อย่างน้อยผมก็มีความคิดเป็นของตัวเอง

มหาวิทยาลัยไทยไม่นับว่าเป็นมหาวิทยาลัยลำดับต้น แต่ก็เพียงพอแล้วสำหรับผมที่ไม่ต้องปกปิดข้อบกพร่องตอนที่เขียนประวัติย่อ ตอนเรียนอยู่ปีหนึ่งเคยถือโอกาสตีเนียนเข้าไปอยู่ในชมรมนักศึกษา แล้วเข้าไปตีสนิทเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่คณะเดียวกันด้วยการช่วยย้ายโต๊ะเก้าอี้ ดังนั้นในส่วนของโรงเรียน ผมพูดได้เต็มปากเต็มคำว่าได้สวมรอยเข้าไปเป็นหัวหน้าฝ่ายกิจกรรมสัมพันธ์ภายนอก หลายคนฟังแล้วอาจจะคิดว่าดังมาก แต่ที่จริงแล้วกิจกรรมที่ตัวผมรับผิดชอบมีคนเข้าร่วมทั้งหมดไม่เกินห้าสิบคนเท่านั้น

และแม้ว่าบางครั้งคะแนนของวิชาเอกจะดูน่าหวาดเสียวอยู่บ้าง แต่เพราะความพยายามในการพูดจาหวานล่อม พุ่มพู่ทั้งกายและใจหวานเสน่ห์

ทุกวิถีทางของผม บรรดาอาจารย์ก็พร้อมใจกันให้ผมสอบผ่านเกณฑ์หกสิบคะแนนในปลายเทอม ดังนั้นแม้ว่าคะแนนไม่นับว่าโดดเด่น แต่อย่างน้อยก็เป็นสีน้ำเงินทั้งแผ่น ถึงรูปลักษณะภายนอกของผมจะหล่อเท่าดูดีไม่พอ แต่พอพยายามคิดว่าตัวเองสง่างามและมีเสน่ห์ ผมก็ค่อนข้างจะมั่นใจขึ้นมาจริงๆ

“เงินเดือนน้อยกว่าห้าพันไม่พิจารณา บริษัทจะให้รถ ผมยังต้องถามว่าศูนย์ใดโซนาตาหรือว่าโพล์กวาสซาตี รางวัลประจำปีอย่างน้อยต้องมีหลักหมื่นถึงจะมากุญกับผมได้ มิเช่นนั้นอย่าได้หวัง”

นี่เป็นคำที่พูดทิ้งไว้กับเพื่อนร่วมห้องในวันนั้น ก่อนที่ผมจะไปสมัครงานตามที่ตีตประกาศ แม้ว่าฟังแล้วออกจะตลก แต่มันก็พิสูจน์ว่าผมเคยเอาชนะทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยจิตใจที่มุ่งมั่นมาแล้ว

เมื่อเข้าแถวอยู่สองชั่วโมงก็ยิ่งเข้าไปในงานไม่ได้ ความเชื่อมั่นในตัวเองของผมก็ค่อยๆ ลดน้อยถอยลง ท่ามกลางสถานการณ์นี้ ผมจึงตรึกตรองและวิเคราะห์เรื่องประชากรอย่างลึกซึ้ง ว่าด้วยเรื่องการพัฒนาสังคม สภาพปัจจุบันในการดำรงชีพของบรรดาลูกโหนด ปัญหาการจ้างงานในประเทศจีน ฯลฯ

นึกถึงสมัยก่อนที่พวกเราแย่งชิงเตียงนอนในโรงพยาบาลตอนที่เพิ่งเกิด แย่งชิงดอกไม้เล็กๆ สีแดงตอนที่เข้าโรงเรียนอนุบาล ตอนที่แย่งชิงเพื่อเป็นผู้บุกเบิกรุ่นเยาว์กลุ่มแรก แย่งชิงโคเวตาจำนวนคนที่ขึ้นมัธยมต้นโดยที่ไม่ต้องผ่านการสอบอัตราส่วน 1:8 ตอนมัธยมต้นเพื่อขึ้นมัธยมปลาย 1:4 ตอนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย และ 1:N ตอนที่ทำงานทำ ข้างเป็นการเติบโตขึ้นอย่างลำบากจริงๆ เหมือนเดินข้ามสะพานที่มีไม้พาดเพียงแผ่นเดียวเท่านั้น แต่ก็ต้องก้าวไปข้างหน้าท่ามกลางไฟสงคราม!

สุดท้ายผมได้ข้อสรุปออกมาว่าพวกเราแหม่งไม่ง่ายเลยจริงๆ

กว่าจะเข้าไปถึงภายในงานได้ก็แทบแย่ ผมนึกว่าจะได้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่แล้วเสียอีก คิดที่ไหนกันว่าจะเบียดเข้าไปใกล้บูทก็ยากลำบาก ที่พื้นเต็มไปด้วยใบปลิวระวัดยอ เสียงตะโกนดังโหวกเหวกไปทั่ว ได้แต่มองไปที่ผู้คนหลากหลายซึ่งพากันใช้แผนการอันแยบยลเพื่อพาตัวเองก้าวเข้าไปให้ได้

พอนักศึกษาชายคนหนึ่งพูดเสียงดังแก่กับนักศึกษาหญิงตัวบางคนที่อยู่ข้างๆ ตอนที่ยื่นประวัติย่อ “ฉันมาจากเปยเคอ”

พวกหญิงนั้นก็พ่ายแพ้ไป

นักศึกษาชายอีกคนหนึ่งยื่นขึ้นมาทันที “ฉันมาจากเปยหาง”

พวกเปยเคอก็ถอยทัพไป

และนักศึกษาชายอีกคนหนึ่งก็ปล้นพูดว่า “ฉันมาจากเปยต้า”

พวกเปยหางก็พ่ายแพ้ถอยทัพไป

เมื่อเขากำลังมองเหล่าศัตรูด้วยความภาคภูมิใจและเย่อหยิ่งในชัยชนะอย่างมาก ด้านหลังก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น “ฉันก็มาจากเปยต้าเหมือนกัน แต่เป็นนักศึกษาปริญญาโท”

นักศึกษาศรีปริญญาตรีทุกคนก็พ่ายแพ้ถอยไป...

ภาพเหตุการณ์เช่นนี้ทำให้ผมนึกถึงจำอวดจินนี่ขึ้นมา แจ้งรายชื่อกับข้าว ที่สามารถเปลี่ยนเป็น แจ้งรายชื่อมหาวิทยาลัย เพื่อมาสร้างความบันเทิงให้ทุกคนได้เสียทีเดียว

ผมเดินไปข้างหน้าอีก มองเห็นนักศึกษาหญิงมากมายเบียดอยู่ที่หน้าบูทแห่งหนึ่ง สิ่งที่สะดุดตาที่สุดที่ปะไ้วบนประวัติย่อของพวกเธอไม่ใช่สถาบัน ไม่ใช่ระดับของสาขาวิชา แต่คือภาพถ่ายสวยๆ ที่ใหญ่เกือบห้านิ้ว ทำให้ผมคิดว่าตัวเองเข้ามาผิดที่ นึกว่าเป็นที่ที่คัดเลือก ‘ซูเปอร์เกิร์ล’ เสียอีก

ผู้หญิงสองคนเดินมาข้างๆ ผม

คนแรกพูดว่า “เธอรู้สึกว่ามีหวังไหม”

คนที่สองก็ตอบว่า “จิ้งๆ ดูแล้วพวกเออร์ว้ายยังแจ่มกว่า ผู้จัดการนั่นยืมให้พวกหล่อนเสียหน้าายนเลย”

คนแรกถอนหายใจ “พวกหล่อนทำออกมาแล้วดูดีมากเลย เฮอร์จ๊าก xx ห้องหนึ่งใหม่ ก่อนหน้านั้นสามเดือนหล่อนไปดึงตาสองชั้นมาด้วย ดูเป็นธรรมชาติเชียวละ แล้วจากนั้นสองวัน xxx ถึงเพิ่งจะไปดึง ดูปลอมอย่างเห็นได้ชัดเลย แล้วยังจะวาดขอบตาอีก อู๊ยตาย...”

คนที่สองพูดว่า “หล่อนถึงได้ย่อรูปเหลือแค่ 380 พิกเซลโง่ละ ปิดบังหน่อย”

ผมเห็นพวกเธอแล้วตะลึงไปเลย คิดในใจว่าปัญหาการจ้างงานเป็นการกระตุ้นการบริโภคภายในประเทศอย่างแท้จริง ตลาดธุรกิจเสริมสวยและตลาดธุรกิจภาพถ่ายขยายตัวแล้ว

ในที่สุดก็หาบริษัทที่สอดคล้องกับเงื่อนไขของผมเจอจนได้ ขณะที่ผมกำลังจะแนะนำข้อดีของตัวเอง กลุ่มใหญ่คนหนึ่งก็เดินเข้ามาแล้วยื่นประวัติย่อฉบับหนึ่งส่งให้คนที่รับผิดชอบ

“คุณครับ ช่วยดูประวัติย่อของผมหน่อย ผมมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับงานนี้” เขาพูดอย่างประจบประแจง

ผมมองตั้งแต่หัวจดเท้า อย่างไม่รู้สึกรู้ว่าเขาคือนักศึกษาอายุประมาณยี่สิบสองที่เพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัย ก็เลยขัดจังหวะเขา “นั่นมัน... คุณอา ประกาศรับสมัครงานวันนี้ไม่ใช่สำหรับนักศึกษาที่จบมหาวิทยาลัยหรือครับ คุณ...”

“ผมก็เป็นนักศึกษาที่จบจากมหาวิทยาลัย ดูลี นี่เป็นเอกสารสำเนาหนังสือรับรอง จบก่อนหน้าคุณไม่กี่ปีเอง” เขาทำเป็นพูดจามีเหตุผลมีผลและทำหน้าตาขิงขัง

ผมคิดในใจว่าทำไมคนคนนี้ไม่รู้จักระบายเหตุอะเสียเลย มาแย่งขามข้าวกับพวกเด็กๆ พูดจาไร้เหตุผล แถมยังเข้าแถวมาแย่งงานอีก เลยพูดยี้มๆ ว่า “คุณพูดแบบนี้ไม่ถูกนะ แล้วยังจบมาก่อนตั้งหลายปี ตอนที่คุณ

ได้รับเงินเดือนครั้งแรก คาดว่าผมเพียงจะร้องอู่ว้าวๆ ตอนที่คุณวิ่งห้อยอยู่แถวศูนย์การค้า ผมกำลังวาดรูปเล่นโคลนอยู่เลย ตอนที่คุณเข้าเรือนหอ ผมก็เพียงจะสวมผ้าพันคอสีแดงเข้าสู่ทีมผู้บุกเบิกรุ่งนเยาว์ เมื่อคุณมาเจอกับผม ตอนที่ยังไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ผมที่เป็นพระอาทิตย์ตอนแปดเก้าโมงเช้าก็ส่องแสงพร้อมจะต่อสู้อะไรและทำประโยชน์เพื่อสังคม เพราะอย่างนี้ผมถึงต้องเรียกคุณว่าคุณนางยังไงล่ะ ถูกไหม”

เขาถอนหายใจ “ไม่ผิด ดังนั้นผมถึงได้รั้นใจเพราะมีครอบครัวและพ่อแม่ที่ต้องดูแล ในขณะที่คุณยังเดินเล่นสบายๆ หางานไปเรื่อยๆ”

แบบนี้ผมก็เลยไม่มีอะไรจะพูด เมื่อเห็นหน้าที่ที่ร้านโลกของเขาและคนที่มิชะตากรรมเดียวกันเช่นนี้!

“คุณเคยเป็นผู้ช่วยผู้จัดการบริษัท S หรือ” จู่ๆ คนที่รับผิดชอบก็ถามขึ้น

“ครับ ใช่ๆ” หนุมี่ใหญ่พยักหน้าเหมือนกระเทียมที่โดนทุบ “ผมคุ้นเคยกับธุรกิจที่คล้ายๆ กันมากเลยครับ คุณเข้าไปตรวจสอบได้”

เห็นเขาไม่สนใจผมสักนิด ผมก็เลยตัดสินใจสละให้ไป ถือประวัติย่อที่มีมูลค่าชุดละ 5.5 หยวนของตัวเองกลับมา เดินเตร่่วนอยู่ในงานสองรอบแล้วจึงออกมา

ตอนนั้นผมจึงตัดสินใจว่าไปหาทางอื่นเอาก็ได้ เรื่องหางานนี้ดูท่าคงต้องช่วยตัวเองเสียแล้ว

2

ที่จริงให้คนในครอบครัวช่วยหางานให้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเท่าไรนัก เพียงแต่เวลานั้นผมประเมินค่าตัวเองสูงเกินไปหน่อย จึงเลือกที่จะไม่ทำอย่างนั้น มาตอนนี้รู้สึกถึงสถานการณ์ที่กดดันก็จริง แต่ก็ยังไม่อยากทำอะไรอยู่ดี ผมก็เลยเลือกที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศ

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การไปศึกษาต่อต่างประเทศเป็นที่นิยมอย่างมาก เรียนจบกลับมาค่าตัวก็สูงขึ้น โดยไม่ต้องพูดถึงว่ากลับมาแล้วคุณะหางานได้ไหม อย่างไรก็ตามเสียก็ได้ชื่อว่าเป็นเด็กนอก ดูมีราคาว่าสินค้านำเข้าพื้นเมืองหน่อย

แต่พูดกันตามจริงแล้ว การไปศึกษาต่อต่างประเทศก็ไม่แน่ว่าจะการันตีอนาคตได้ ถ้าที่บ้านมีอำนาจ เด็กก็ได้ทำงานราชการ ถ้าที่บ้านมีเงิน เด็กก็ได้รับช่วงทรัพย์สินวงศ์ตระกูลโดยตรง ถ้าที่บ้านมีทั้งอำนาจและมีเงิน เด็กก็จะขยายอาณาจักรได้อย่างเสรีโดยที่ผมก็จินตนาการไม่ออกเลยจริงๆ แต่ถ้าที่บ้านไม่มีทั้งเงินและอำนาจ เด็กก็จะสอบเข้าเพื่อศึกษาต่อ ถ้าไม่ยอมพัฒนาตัวเองก็ต้องไปทำงานบริการ และถ้าที่บ้านพอจะมีทั้งเงินและอำนาจ

อยู่บ้าง เด็กก็จะทำงานกินเงินเดือน และคิดถึงอนาคตที่สวยหรู ใฝ่ฝันถึงสังคมชั้นสูงที่ยังไม่เคยรู้จัก...ก็เหมือนกับผมที่จะต้องขำน้ำขำทะเลออกเดินทางนี่ไง

ความปรารถนาที่ถูกต้องคือสิ่งดีงาม แต่สภาพความเป็นจริงคือสิ่งที่โหดร้าย แม้พวกเราจะยังไร้เดียงสาอยู่มาก แต่พวกเราที่เข้าใจเหตุผลในเรื่องต่างๆ

ต่อมาผมไปรายงานตัวที่ซินตงฟิง สอบไอเอลส์ กินเลี้ยงอำลากับเพื่อนๆ ที่เรียนมาด้วยกัน จากนั้นพกเงินที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของพ่อกับแม่แล้วเก็บสัมภาระสำหรับเดินทาง ยัดยาสมุนไพรมะเร็งและยาแก้ร้อนในเจ็บคอไว้ในรองเท้า สวมเสื้อหนาวขนนก ยัดสิ่งของทั้งหมดเข้าไปในกระเป๋าจนเต็ม แล้วบินข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของโลก

ตอนนั้นผมมองเห็นอนาคตได้ไม่ชัดเจนนัก อาจเป็นเพราะคิดว่าเด็กรุ่นเราก็เป็นแบบนี้ เริ่มต้นจากเลือกสายวิทย์สายศิลป์ จากนั้นก็เลือกสาขาวิชาที่จะไปศึกษาต่อ ผมรู้สึกที่ผมไม่เข้าใจชีวิตอย่างถ่องแท้เท่าไร เป็นชีวิตต่างหากที่เข้าใจผม...เขาปิดหน้า กวักมือเรียกผม แล้วผมก็เดินตามไปอย่างโง่ๆ และเพราะเห็นสีหน้าอารมณ์ของเขาไม่ชัด ผมก็เลยไม่รู้ว่าจะข้างหน้าคือการขู่บังคับหรือเป็นพรหมลิขิตกันแน่

ช่วงแรกของการมาประเทศออสเตรเลียนั้นมีความรู้สึกที่หลากหลายรสชาติ ผมหลงทาง ทำกระเป๋าหาย ตอนที่นำสังเวชที่สุดก็คือแต่ละวันกินขนมปังแค่สามก้อนทว่าไม่คิดยื่นมือขอเงินจากที่บ้านอีก ตอนเช้าเรียนก็ไม่กล้าเปิดปากพูด เลิกเรียนก็รีบไปรับจ้างทำงาน ยืนอยู่ใต้แสงแดด แหงนหน้ามองท้องฟ้าที่สดใส มองดูผู้คนหลากหลายเชื้อชาติเดินสบายๆ ผ่านไปมาในเมืองสมัยใหม่ แล้วให้รู้สึกที่ตัวเองงงงวยไม่รู้ที่รู้ทาง ช่างน่าเศร้ามาก...

ตอนนี้เมื่อคิดย้อนกลับไปเวลานั้น ผมก็ไม่รู้สึกเสียดายหรือโทษอะไรใครทั้งนั้น อย่างน้อยผมก็ไม่ถึงกับสิ้นไร้ไม้ตอก ไม่ได้ไปหลอกเงินใครเขา

ไม่ได้จมอยู่แต่ในเวดวงของคนจีนด้วยกัน ไม่ได้ถูกโรงเรียนไล่ออก ไม่มีเรื่องขายหน้า แถมยังออกจะชอบโต้แย้งเสียด้วยซ้ำ...นี่ก็เป็นความภูมิใจอย่างหนึ่ง

บางทีประสบการณ์เหล่านี้อาจทำให้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วก็ได้

สาเหตุที่ทำให้รู้จักฟังหุย เป็นเพราะสวนสวน

สวนสวนเป็นแฟนของผม เธอมาที่ออสเตรเลียก่อนผมหนึ่งปี ที่จริงการมีความรักของนักเรียนต่างชาติเป็นเรื่องที่ง่ายมาก การที่ต้องห่างบ้านไปอยู่ต่างประเทศก็ดูเหมือนยิ่งต้องการใครสักคนมาอยู่เป็นเพื่อน ดังนั้นการมีความรักในสถานการณ์แบบนี้จะเรียกว่ากินอาหารจานด่วนก็ได้

ตั้งแต่เริ่มรู้จักจนกระทั่งมาอยู่ด้วยกัน เราใช้เวลาาร่วมกันทั้งหมดยี่สิบแปดวันแล้ว

สวนสวนมีกลุ่มเพื่อนของตัวเอง นั่นทำให้การใช้ชีวิตของผมเริ่มมีสีสัน วันนั้นพวกเรากับเพื่อนของเธอสองสามคนไปหยอดตู้ร้องเพลงด้วยกัน เมื่อร้องไปสักพักหนึ่งก็มีเพื่อนมาเพิ่มอีกสองคน

“Aiba พวกเธอทำไมถึงได้ซำจั้ง” สวนสวนถาม

“ขอโทษที” (Aiba พูดเป็นภาษาญี่ปุ่น) เด็กสาวคนที่เอ่ยปากนั้นดูคล้ายเป็นคนญี่ปุ่น เธอมีชื่อว่า Aiba “รถติดนะ รถติด”

ที่จริงตอนนั้นถ้าจะพูดถึงรูปร่างหน้าตาของ Aiba แล้วละก็ ผมก็บรรยายไม่ค่อยถูก เพราะแม่ประโยคแรกที่เธอพูดจะเป็นภาษาญี่ปุ่นที่ฟังดูเป็นทางการ แต่ภาษาจีนที่เธอเอ่ยต่อมาก็ฟังดูจะฉานคล่องแคล่วเช่นกัน และก่อนหน้านั้นที่เธอยังไม่ได้เปิดปากพูด ผมก็คิดว่าเธอเป็นเด็กผู้ชายเสียอีก

รูปร่างของ Aiba สูงและผอมมาก สวมเสื้อยืดลายดอกโตๆ กางเกงทำงาน แล้วสวมหมวกเบสบอลไว้บนหัวแบบเอียงๆ อีกด้วย ถ้าไม่สังเกตเห็นอย่างละเอียดต้องคิดว่าเธอเป็นเด็กหนุ่มตัวเล็กๆ ที่หน้าตาหล่อเหลาคมคายอย่างแน่นอน

แล้วต่อมาผมยังได้เจอหลิววิซุน จึงรู้สึกสนิทสนมเป็นพิเศษขึ้นมาทันที

“นี่ก็คือที่ใหม่ที่เธอหาเจอเธอ” Aiba ถามขณะนั่งลงข้างๆ ฮวนฮวน แล้วมองผมอย่างพิลึกพิลั่น

“ใช่... นี่คือ Aiba กับฟิงหุย... และนี่คือแฟนของฉัน จางหนาน” ฮวนฮวนแนะนำทั้งรอยยิ้ม

เวลานี้ผมถึงสังเกตเห็นเด็กสาวที่ตามหลัง Aiba เข้ามาจริงๆ แล้วเมื่อมองฟิงหุยแวบแรก ผมบรรยายสิ่งที่ผมรู้สึกออกมาได้ไม่ชัดเจนนัก

เธอผมยาวประป่า ใส่ต่างหูห้วงสีเงินวงใหญ่ ไม่ใช่เด็กสาวที่สวยงามสะกดตา แต่กลับทำให้คนจดจำได้ไม่ลืม สิ่งที่ผมประทับใจที่สุดก็คือวันนั้น เธอสวมกระโปรงยาวสีแดงสดยาวจนถึงข้อเท้า ชายกระโปรงกว้างมาก ทรงของมันเผยให้เห็นรูปเอวเรียวและสะโพกที่กลมกลิ้งสมบูรณ์แบบ

“สวยดี” ฟิงหุยยิ้มให้ผม ดวงตาเป็นเส้นโค้งตอนที่เธอยิ้ม ดูมีชีวิตชีวามากที่สุด

“สวยดี” ผมโบกมือให้

พวกเขาไม่สนใจผมอีก ไปเลือกเพลงอีกด้านหนึ่ง

Aiba ร้องเพลงญี่ปุ่นแทรกอยู่หลายเพลงโดยมีฟิงหุยนั่งฟังเงิบๆ อยู่ข้างๆ

และเพราะฟิงหุยแต่งตัวค่อนข้างพิเศษ ผมจึงแอบมองเธออยู่หลายครั้ง รูปร่างของเธอดูดีมีเสน่ห์ หน้าตาน่ารัก แต่ทำไมกลับรู้สึกว่าคุณดูมีอะไรบางอย่างที่เป็นสิ่งต้องห้าม

“นี่ มองอะไรนะ”

ผู้หญิงเป็นพวกที่ไวต่อความรู้สึกที่สุด ประเดี๋ยวเดียวฮวนฮวนก็รู้ว่าสายตาของผมเปลี่ยนเป้าหมาย

“เปล่านั้น” ผมรีบพูด

“สนใจคนอื่นเหรอ” เธอเคঁถามผม

“ที่ไหนล่ะ” ผมโอบเธอ “ใครไปสนใจคนอื่นกัน แค่มิเธอ ทั้งชีวิต
ของฉันก็ไม่ต้องการใครแล้ว”

ตอนนั้นผมไม่ถึงขั้นสนใจฟังหุยหฺรอก แค่รู้สึกว่าคุณสาวคนนั้นไม่ได้
ดูกร้านแกร่งเหมือนคนอื่นก็เท่านั้น

“เฮอะ! ถึงสนใจฉันก็ไม่กลัว นายไม่ได้แถมหฺรอก”

ฮวนฮวนยิ้ม รอยยิ้มนั้นดูมีเลศนัยมากจนทำให้ผมรู้สึกไม่เป็นปกติ

“เขาชอบผู้หญิงต่างหาก เขากับ Aiba เป็นแฟนกัน”

ฮวนฮวนมองผมอย่างเป็นต่อ

“หา!” ผมร้องเสียงดัง

ฟังหุยมองมาที่พวกเราแวบหนึ่ง ผมจึงรีบหันไปที่อื่น

ต่อให้ผมคิดอะไรกับเธออยู่บ้าง แต่ในขณะนั้นมันก็หายวับไปทันที

3

เดิมที่ผมคิดว่าเรื่องของฟังกุยเป็นเพียงลีลันช่วงหนึ่งในชีวิตของผมเท่านั้น นี่ไม่ใช่สิ่งที่หายากอะไรในหมู่นักเรียนต่างชาติ ที่แปลกพิลึกกว่าเธอก็มีถมไป

มีคนจำนวนไม่น้อยที่ยังเด็กกว่าพวกเรามาก พวกเขาแยกแยะสิ่งที่ถูกและผิดไม่ได้เลยด้วยซ้ำ แม้แต่คนหนุ่มสาวเองก็ไม่ว่านี่เป็นต้นทุนของตัวเองและก็อันตรายด้วย ดังนั้นจึงมักจะเกิดเรื่องที่ไม่นึกไม่ฝันขึ้นได้เสมอ

เรื่องของฟังกุย... ผมฟังๆ แล้วก็ผ่านไป คิดว่าต่อไปก็ไม่ได้มายุ่งเกี่ยวกับอีก หญิงรักหญิงแบบนี้แม้ว่าผมจะไม่ถึงกับรับไม่ได้ แต่ก็รู้สึกแหยงๆ อยู่ไม่น้อย

เพียงจะคิดแบบนี้ พวกเรากลับต้องมาพักอยู่ที่ใต้ชายคาเดียวกันอย่างไม่คาดคิด

สาเหตุเป็นเพราะสวนสวนกับเจ้าของห้องเช่าร้างอ้วนของพวกเรามีเรื่องกัน ที่จริงก่อนหน้านี้ทั้งคู่ก็เขม่นกันมาตลอด สวนสวนชอบด่าลับหลังเป็นประจำว่าเธอทั้งแก่ทั้งโง่ สามีเป็นคนขี้เมาแล้วยังบ้ากาม ลูกชายหน้าตา

อย่างกับดัดลิยี่ในเรื่องแฮร์รี พอตเตอร์อย่างนั้น และเจ้าของห้องเช่าจอมอ้วนก็มักจะใช้สายตาแบบนักสืบจ้องสวนสวนตั้งแต่หัวจดเท้าอยู่เป็นประจำ จากนั้นก็กระซิบบางอย่างทีหูสามีเธอแบบที่ไม่ค่อยจะดีนัก

เรื่องเป็นอย่างนี้ แค่ว่าขะงูงเดียวทำให้เกิดสงครามจีนกับออสเตรเลียขึ้นอย่างถึงพริกถึงขิง สวนสวนใช้คำพูดภาษาอังกฤษที่เจ็บแสบเผ็ดร้อนเหมือนรสชาติอาหารเสฉวนดำหึงอ้วนอย่างสะใจ แม้เธอจะรู้สึกสาแก่ใจแล้วก็จริง ทว่าหึงอ้วนนั้นก็กลับทิ้งอาวุธด้วยการตัดสินใจสั่งให้พวกเรา 'ออกไป' พวกเราก็เลยได้แต่เก็บข้าวเก็บของแล้วเดินออกมา

ในขณะที่พวกเรากำลังรู้สึกขัดเคืองและล้งเลอยู่ พระเจ้าก็สำแดงอานุภาพขึ้น ท่านทำหน้าที่ผดุงความยุติธรรมด้วยการปิดประตูแต่เปิดหน้าต่างบานหนึ่งเอาไว้ให้พวกเราในขณะเดียวกัน เผอิญว่าเพื่อนบ้านของ Aiba กับฟิงหุยกลับประเทศพอดี พวกเราก็เลยย้ายเข้าไปตอนปลายเดือนสวนสวนภูมิใจอย่างมาก บอกว่านี่เรียกว่าฟ้าย่อมมีทางออกให้คนเราเสมอ ทำให้เจตนามุ่งร้ายของเจ้าของห้องเช่าจอมอ้วนไม่บรรลุผล

แต่ผมไม่รู้สึกดีใจเลย พุดกันตามจริงผมไม่ได้รู้สึกเป็นเจ้าของห้องตัวอ้วนจะชั่วร้ายมากขนาดไหน เขาดีต่อผมมาก จริงๆ บางครั้งสวนสวนก็พื้นผอยหาตะเข็บเกินไป อยู่ได้ช้ายคาบ้านคนอื่นก็ควรต้องก้มหัวหน่อย ชำค่าเช่าบ้านตอนนี้แพงกว่าที่เดิมด้วยซ้ำ แถมไกลจากโรงเรียนผมมากขึ้นอีก ที่สำคัญที่สุดก็คือคนที่อยู่ข้างบ้านก็เป็นเลสเบียน ผมรู้สึกไม่สะดวกใจเท่าไรกลัวว่าจะได้ยินเสียงอะไรแปลกๆ ได้เห็นฉากเหตุการณ์พิสดารอะไรก็ได้

โชคดีที่ความเป็นจริงได้พิสูจน์ว่าผมกังวลมากเกินไป Aiba ชอบออกไปเที่ยวมาก และก็รับจ้างทำงานหลายงาน ปรกติเธออยู่บ้านน้อยมาก บางครั้งยังถือโอกาสตอนที่ฟิงหุยไม่อยู่พาผู้หึงอีกคนกลับมา ทำให้ผมต้องร้องอุฐูที่ในโลกของคนรักร่วมเพศก็มีบุคคลที่สามด้วยเหมือนกัน

ส่วนฟิงหุยนั้นเงียบมาก เงียบจนทำให้ผมนึกว่าข้างบ้านไม่มีคนอยู่เสียอีก ดูเหมือนเธอจะชอบสีแดงเป็นพิเศษ ชอบสวมเสื้อโอเวอร์โคต

กระโปรง และเสื้อคลุมยาวสีแดงอยู่เสมอ บางครั้งเจอกับเธอ สีที่สวยงามงดงามนั้นกับสีหน้าที่เรียบเฉยกลายเป็นความแตกต่างที่ไม่เหมือนใคร เหมือนเป็นการแบ่งพื้นที่ด้วยบล็อกสีอย่างไรอย่างนั้น ทำให้ผมรู้สึกใจลอย เคลิบเคลิ้มขึ้นมาทันที

เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ นานเข้าผมก็รู้สึกว่ายู่กับพวกเธอก็สะดวกดี พวกเธอมาอยู่ที่ออสเตรเลียนานกว่าผมกับฮวนฮวน ซ็อกกับข้าวที่ไหนราคาถูก วันหยุดไปเที่ยวที่ไหน ร้านอาหารไหนให้ค่าจ้างมาก พวกเธอรู้หมด โดยเฉพาะ Aiba ที่จริงหากไม่นับรสนิยมทางเพศของเธอก็มีปัญหายู้งายแล้ว อย่างอื่นก็ถือว่าดีมาก มีน้ำใจ ตรงไปตรงมา แถมยังมีอารมณ์ขัน ผมกับเธอเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน ดังนั้นตอนเช้าก็มักจะไปเรียนด้วยกันบ่อยๆ

มีครั้งหนึ่งพวกเรานั่งรถแล้วเกิดปัญหาขึ้นตอนตรวจตัว ทั้งเธอและผมใช้ตัวที่หมดอายุแล้ว Aiba พูดว่าเขาไม่ตรวจชาวต่างชาติอย่างแน่นอน และนั่นจะหุนเงินไปได้หน่อย ชาวออสเตรเลียก็คือชาวออสเตรเลีย อยากรู้เสียการหากำไรของพวกเขาก็คือการรุกรานบีบบังคับบรรพบุรุษของเรา เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปเกรงใจ...ปรากฏว่าเรากลับโซคร้ายถูกตรวจตัวจนได้

มาคิดตอนนี้...ตอนนั้นผมยังเป็นเพียงวัยรุ่นที่จิตใจงดงามบริสุทธิ์ และหน้าบาง ตอนที่พนักงานตรวจตัวเข้ามาถามจึงพูดอะไรไม่ออกเลย Aiba บอกว่าตอนนั้นผมเหมือนแม่ม่ายที่สามีเพิ่งตายแล้วแอบไปกูกูกักกับคนอื่นเป็นครั้งแรก เอาแต่ก้มหน้าสีแดงถือกเดินถอยหลังช้าๆ ขาดแค่นี้ไม่ได้ตั้งชายเสื้อขึ้นมาเช็ดน้ำตาเท่านั้น

Aiba กลับไม่เหมือนผม เธอแก๊งทำหน้าที่ทำตาเป็นวัยรุ่นไร้เดียงสา ออกมาทันที พูดด้วยน้ำตาคลอบ้าง

‘ฉันขอโทษ...ฉันมาจากญี่ปุ่น...เราเพิ่งอยู่ออสเตรเลียแค่สองเดือนเท่านั้น เราพูดภาษาอังกฤษไม่เก่ง เราหาสถานที่ไม่เจอ ฉันขอโทษจริงๆ...’

จากนั้นเธอก็โค้งคำนับเกล้าบองศาไปด้วย พูดภาษาญี่ปุ่นอย่าง

คล้องแคล้วไปด้วยว่า ‘ขอโทษ’ ผมก็ได้แต่ทำปากเป็นรูปตัวโออยู่ข้างๆ เธอเท่านั้น

เห็นได้ชัดว่าพนักงานตรวจตัวคนนั้นถูก Aiba ทำจนวิ่งเวียนไปเลย เขาบอกพวกเราอย่างมีน้ำใจมากกว่าควรลงรถที่ซานซาลาไหน (เราคาดว่าเรารู้ดีว่าเขาเป็นไหนๆ) แล้วก็ไม่ได้ให้พวกเราซื้อตั๋วโดยสารชดเชยด้วย Aiba โบกมือพูดเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า ‘ขอขอบคุณ’ แล้วกล่าวคำอำลากับเขา ผมเองก็ร่วมมือช่วยกันโค้งคำนับด้วย

เดินออกจากซานซาลา ผมตบขาเธอทีหนึ่ง ยิ้มแล้วพูดว่า “ทำไมเธอพูดว่าพวกเราเป็นเด็กญี่ปุ่นล่ะ”

Aiba ขมวดคิ้ว “คนออสเตรเลียเกรงใจคนญี่ปุ่นนะสิ อีกอย่าง ถ้าจะขายหน้าก็จะทำขายหน้าพวกเราคนจีนไม่ได้”

“เธอมันพวกเด็กแนวญี่ปุ่นไม่ใช่เหรอ” ผมพูด

“นายก็เพิ่งจะเป็นเด็กแนวญี่ปุ่นเหมือนกันนั่นแหละ” Aiba ถลึงตามองผม “ฉันนี่ช่วยจริงๆ พอเกิดมาก็ต้องเจอบทโศกนาฏกรรมยิ่งกว่านิยายของเชกสเปียร์เสียอีก ตอนนั้นฉันก็ยังเป็นผู้หญิงธรรมดาๆ นี่แหละ ฝ้าปรารถนาอยากมีความรักอันยิ่งใหญ่ แต่งงานกับผู้ชายสักคน เลี้ยงสุนัขสักตัว แล้วก็ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตลอดไป ผลสุดท้ายกว่าจะหาคนที่ชอบได้ก็แทบแย่ กรรมเขาดันเป็นคนญี่ปุ่นเสียอย่างนั้น ที่กรรมกว่านั้นก็คือเขาดันเป็นผู้หญิงอีกด้วย โชคชะตาเล่นตลกกับฉันซะนี่ ฉันจะพูดได้ยังไงว่า ‘เธอมาจากไหนก็กลับไปทางนั้นเถอะ ยายแก่เอ๊ย ฉันไม่เล่นด้วยแล้ว!’ นะ”

“คนญี่ปุ่นเหรอ ฟังหุยเป็นคนญี่ปุ่นเหรอ” ผมถามด้วยความตกใจ Aiba ค้อนให้ผมทีหนึ่ง

“ครั้งที่แล้วพวกนายพูดว่ามาจากปักกิ่งไม่ใช่หรือไง”

“อ้อ ใช่ว่า ถ้าอย่างนั้นเธอ...คนที่เธอบอกว่าชอบ...คือคนญี่ปุ่น” เสียงของผมยิ่งเบาลงเรื่อยๆ

Aiba เหลือกตามองฟ้า “ยายฮวนฮวนจอมแสบนี่ก็พูดเหลวไหลไป

เรื่อย เขาพูดกับนายว่าฉันกับฟิงหุยเป็นอะไรแบบนี้ใช่ไหม”

ผมพยักหน้าแรงๆ

Aiba ยิ้ม “เธอคิดว่าฟิงหุยเป็นพวกรักร่วมเพศจริงๆ เหรอ”

ผมพยักหน้าอย่างลังเล ที่จริงผมรู้สึกว่ามันน่าจะมีความรักแบบไหนทั้งนั้น เห็นสีหน้าของเธอแล้วก็ดูเหมือนไม่ได้อยากจะรักใครเลย

“เธอไม่ใช่พวกรักร่วมเพศ เธอรักผู้ชายและรักอย่างน่าสมเพช ที่มาอยู่กับฉันก็เพื่อจะได้ไม่ไปรักใคร่อีกยังไงล่ะ”

Aiba มองไปนอกหน้าต่างแล้วถอนหายใจ

4

หลังจากวันนั้น ความอยากรู้อยากเห็นที่ผมมีต่อฟิงหุยกี้ก็กลับคืนมาอีก

เป็นเพราะคิดยังไงผมก็คิดไม่ออกว่าทำไมเธอถึงต้องทำให้ตัวเองตกอยู่ในห้วงแห่งความรักไร้ความปรารถนาเช่นนี้ ฟิงจากที่ Aiba พูตก็คงเพราะผิดหวังในความรัก แต่นั่นก็เป็นเรื่องธรรมดาไม่ใช่หรือ ถ้าประชากรของโลกถูกควบคุมด้วยวิธีเช่นนี้ได้จริง ผมก็คงไม่ต้องมาซุบซิบทั่วโลกถึงออสเตรเลียหรอก แต่สาเหตุอื่นผมก็เดาไม่ออกแล้ว

ตอนกลางคืนผมถามฮวนฮวน “ถ้าฉันเหวี่ยงเธอทิ้งแล้ว เธอจะโกรธจนต้องไปหาคนแบบ Aiba ไหม?”

ฮวนฮวนค้นคำพูดพ้นใส่ผม “ฮึ ถ้านายทิ้งฉัน ฉันก็คงจะขมขื่นนอนละอื้นเลียแผล แต่สักวันไม่ช้าก็เร็วฉันจะหาผู้ชายที่ทิ้งหลอและรวยให้ได้ เอาให้นายเจ็บใจตายไปเลย”

ผมจับมือเธอไว้แน่น “และจะไม่เหนียวล้าทั้งกายและใจจนกลายเป็นเลสเบี้ยนเพราะไม่อยากรักผู้ชายอีกต่อไปแล้วใช่ไหม?”

ฮวนฮวนดึงมือออก ถลึงตา “จางหนาน ถ้าใจนายเปลี่ยนแปลงไปแล้วก็พูดมาตามตรง ไม่ต้องเสือกใสฉันไปเป็นเลสเบี้ยนอย่างนั้น ฉันจะบอกนายให้ ต่อให้ฉันต้องเจอกับผู้ชายพิการ ฉันก็ไม่มีทางหันไปคบผู้หญิงหรอก”

ผมรีบโอบเธอแล้วพูดว่า “ฉันล้อเล่นนะ ฉันก็แค่อยากรู้ว่าเธอสนใจฉันแค่ไหนกัน เฮ้อ... ดูท่าอย่างจะให้เธอรักษาตัวให้บริสุทธิ์เพื่อฉันก็คงไม่มีหวังแล้ว ถ้าวันไหนที่ฉันยังไม่ประสบความสำเร็จแต่ต้องมาตายไปเสียก่อน คาดว่าฉันตายได้ไม่นาน เธอก็จะไปหาคนอื่นแล้ว”

ฮวนฮวนหันมา หัวเราะคิกๆ “ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้ฉันจะลองไปหา Aiba ดู ดูซิว่าจะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศเพื่อนายได้ไหม”

ผมพลิกไปอยู่บนตัวเธอแล้วห้าม “อย่าๆๆ คุณหนูใหญ่อย่าไปคลุกคลีอยู่แหวดวงพวกรักร่วมเพศเลย มาอุ่นวายอยู่ในโลกของเราแบบหนุ่มสาวกันเถอะ”

ฮวนฮวนไม่ไปคลุกคลีในโลกของพวกรักร่วมเพศแน่แท้ แต่เธอไปอยู่ในโลกของคนต่างชาติเสียแล้ว

พูดง่ายๆ ก็คือ เธอไปกับหนุ่มต่างชาติคนหนึ่งแล้ว

ตอนที่เลิกกัน ฮวนฮวนดูราวกับเสียใจอย่างยิ่ง เธอพูดว่าที่จริงแล้วเธอรักผมมากกว่า แต่หลังจากมาออสเตรเลียถึงได้รู้ว่ามีหลายเรื่องที่ต้องคำนึงถึงความเป็นจริง อย่างเช่นเพราะสถานะทางสังคมของคนจีนด้อยกว่า เธอจึงต้องถูกคนอย่างเจ้าของบ้านเช่าจอมอ้วนนั่นรังแก เธอคนเดียวความสามารถมีจำกัด การจะเปลี่ยนแปลงโลกของคนจีนทั้งหมดและทำให้เพื่อนร่วมชาติเงยหน้าใช้ชีวิตด้วยความหยิ่งในศักดิ์ศรียอมเป็นไปไม่ได้ แต่เธอไม่อยากมีชีวิตแบบนี้ และอะไรที่สามารถเปลี่ยนแปลงสภาพที่เป็นอยู่ได้ละ นั่นก็คือหาชาวต่างชาติสักคนแล้วเข้าไปในชีวิตของพวกเขา อย่างนี้เธอก็จะตอบโต้คนอย่างเจ้าของบ้านเช่าจอมอ้วนนั่นได้อย่างเต็มปากเต็มคำ ไม่ต้องกลัวถูกไล่ออกไปแล้ว... ดังนั้นในฐานะที่เป็นคนจีนคนหนึ่ง เพื่อที่จะใช้ชีวิต

ที่ออสเตรเลียได้อย่างเท่าเทียม เธอจึงยุติความสัมพันธ์กับผม และเลือกชาวต่างชาติคนหนึ่งที่เธอไม่ได้รักเท่าไรนักเพื่อสร้างความเจริญให้แก่ชนชาติจีน

ผมเสียใจมากและเศร้าโศกกับจุดจบความรักของเรา แต่ก็สนับสนุนและเข้าใจการกระทำของฮวนฮวนจริงๆ...จะไม่สนับสนุนก็ไม่ได้ ผมเป็นแค่นักเรียนต่างชาติที่อยากจนคนหนึ่ง จะเอาอะไรไปทำให้ฮวนฮวนตั้งหลักที่ออสเตรเลียได้ล่ะ จะทำให้เธอใช้ทฤษฎีภาษาอังกฤษรสนชาติอาหารเสฉวนกับคนออสเตรเลียได้ยังไงกัน

ถึงอย่างนั้นผมก็ยังคงหงุดหงิดอยู่ช่วงหนึ่ง โดยเฉพาะตอนกลางคืน ความรู้สึกที่คนข้างกายหายไปนั้นมันชวนให้ห่อเหี่ยวมากจริงๆ

Aiba เห็นใจชะตากรรมที่ผมต้องเจอมาก ดังนั้นแม้ว่าฮวนฮวนจะย้ายไปแล้ว ผมกับพวกเธอก็ยังเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม ไม่เพียงแค่นั้น ผมยังมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับฟิงหุยมากขึ้นด้วย

วันนั้นฟิงหุยมาหาผม ใบหน้าที่มักจะเฉยเมยของเธอดูเล็กล่ำแบบที่ไม่ค่อยได้เห็นนัก เธอเกาะประตูห้องผมแล้วบอกละล่ำละลัก “จ้างหานนาย...ช่วยมาดูหน่อยได้ไหม”

ผมรีบตามไปที่ห้องของพวกเธอ พอเข้าไปในห้องผมก็ถึงกับงง กลืนเหม็นลอยมาปะทะจมูก บนพื้นมีของเหลวปนกับของแข็งที่น่าสะอิดสะเอียน ยึดครองไปทั่ว

เธอหน้าแดงยี่นอยู่ข้างๆ ผมแล้วบอกว่า “ฉันกลับมาก็เป็นแบบนี้แล้ว ดูเหมือนท่อในห้องน้ำจะแตกนะ Aiba ก็ไม่อยู่อีก ก็เลย...นายว่าทำยังไงดี”

ผมดึงเธอเดินออกมาสองก้าวแล้ว “เธออย่าอยู่ที่นี้มานานกว่านี้เลย ไปรออยู่ที่ห้องฉันก่อนเถอะ”

เธอสะดุ้งออกจากมือผม มองผมอย่างขឹងใจ

“เอ่อ ขอโทษที” ผมรีบดึงมือกลับ “เดี๋ยวฉันทำเอง เธอไม่ต้องยุ่ง รีบ

ไปๆ ห้องนี้คนอยู่ไม่ได้หรอก”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอบคุณ”

ผมนึกว่าฟังหุยอาจจะรู้สึกซาบซึ้งอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าเธอกลับทำเหมือนไม่ยินดียินร้ายเหมือนเดิม หันกลับแล้วก็เดินจากไป ผมสงสัยว่าต้องเป็นเพราะเล็บของผมที่ยาวกว่าปกติเมื่อก็อย่างแน่นอนที่ทำให้เธอไม่พอใจ

หลังจากที่ช่วยเป็นสื่อกลางติดต่อกับเจ้าของห้องเช่าแล้ว ผมก็รีบจัดการเรื่องที่ต้องทำอย่างเร่งด่วน ชาวออสซี่พวกนั้นผลิต xx แบบสดใหม่จะปล่อยให้ฟังหุยจัดการได้ยังไงกัน และผมก็ไม่สงสัยเลยว่าเธอเองก็จัดการไม่เป็นเหมือนกัน เพราะถ้าเธอทำเองได้ก็คงไม่มาหาผมอย่างเด็ดขาด

ผมถือโอกาสสังเกตห้องของฟังหุยไปด้วย อยากดูว่ามีร่องรอยอดีตของเธอบ้างไหม แต่เพียงครู่เดียวผมก็ยอมแพ้ ข้อแรกคือผมไม่เห็นอะไรที่พิเศษเลยจริงๆ ข้อสองคือกลิ่นนี้ทำให้ไม่เหมาะแก่การสืบค้นต่อไป

เมื่อจัดการสิ่งปฏิกูลไปได้ส่วนหนึ่ง ผมจึงเดินออกมาอย่างไม่คิดอยากอยู่ต่ออีก ขณะที่ผมรีบเดินออกจากประตู ก็เสียหลักล้มไปนิดหน่อย มือปิดโดนแจกันดอกไม้เล็กๆ ใบหนึ่งที่อยู่ข้างๆ จนล้มลง ก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่งก็หล่นกลิ้งมาอยู่ที่เท้าของผม

ผมเก็บขึ้นมาดู นั่นเป็นหินลงชื่อที่อยู่คหนึ่งเห็นได้บนแผงขายของทั่วทุกหนทุกแห่งของปักกิ่ง ใช้ผงสีทองสีเงินเขียนชื่อไว้ด้านบน อย่างเช่น ‘เป่ย์เป่ย์’ ‘ไซว์ไซว์’ อะไรทำนองนี้ ผมก็เคยมีก้อนหนึ่ง แต่ไม่รู้โยนทิ้งไว้ที่ไหนตั้งนานแล้ว

“คืนให้ฉัน”

ดูเหมือนฟังหุยจะได้ยินเสียงดัง ก็เลยเดินเข้ามา

“เอ่อ...”

สีหน้าของเธอเคร่งขรึมมาก ความรู้สึกกดดันที่แผ่ออกมาเด่นชัดอย่างที่อธิบายสาเหตุไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกงอแงไป

ฟังหุยไม่ได้พูดอะไรอีก เธอแย่งก้อนหินก้อนนั้นกลับไปโดยไม่ได้

มองผมเลยสักนิด เหมือนกับนั่นเป็นของล้ำค่าอย่างไรอย่างนั้น

ผมยังไม่ทันได้ล้างมือ หินก้อนนั้นจะต้องสกปรกอย่างแน่นอน และผมก็เห็นอย่างชัดเจนว่ามีมือขาวๆ ของเธอเปื้อนสิ่งปฏิกูลไปด้วย แต่ดูเหมือนเธอจะไม่สนใจเลย เอาแต่กำมันเอาไว้แน่นอย่างเหม่อลอยอยู่ข้างๆ ผม

“นั่นมัน...สกปรก...” ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี ได้แต่พูดแบบนี้เท่านั้น

เธอสะดุ้งคล้ายวิญญูณกลับมาแล้วอย่างนั้น จากนั้นลูกพรวดเดินตรงไปข้างหน้าต่าง เปิดหน้าต่างแล้วเขี่ยถังมันออกไปเป็นเส้นโค้งพาราโบลาที่สวยงาม

ผมปากอ้าตาค้าง มองแผ่นหลังของเธอ รู้สึกว่าตัวเองหาเงื่อนงำที่ต้องการหาได้ในที่สุดแล้ว

มีชื่อหนึ่งอยู่บนหินก้อนนั้น

‘เงินสวีน’

5

ต่อมาฟังหุยกี้ก็ได้สนใจผมอีก แต่ผมกลับติดใจเรื่องนั้นเอา
มากๆ

คนแบบเธอ ต่อให้คุณวางหอยสังข์ยักษ์ออสเตรเลียที่สะอาดๆ ไว้
ตรงหน้า เธอก็ไม่ขายตาเลอย่างแน่นอน แต่เธอกลับแย่งหินสกปรกก่อน
นั้นไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ข้าเมื่อได้ไปแล้วก็โยนทิ้งอย่างคาดไม่ถึงอีก
ด้วย...ประหลาดคนเสียจริง

ชื่อที่เขียนอยู่บนหินก้อนนั้นอาจทำให้เธอควบคุมอารมณ์เอาไว้ไม่อยู่
เห็นได้ชัดว่าสำหรับเธอแล้ว เงินสินต้องไม่ธรรมดาเลย

ความลับเรื่องในอดีตของฟังหุยกี้ทำให้ผมคลายความเจ็บปวดจากการ
อกหักไปได้ชั่วคราว แต่พอเวลาผ่านไป ผมก็ไม่สนใจเรื่องของคนอื่นแล้ว
ชั่วพริบตาเดียวก็เป็นวันเกิดของผม แต่ก่อนฮวนฮวนเคยพูดด้วยความยินดี
และใส่ใจว่าจะให้นาฬิกาข้อมือรุ่นที่ทำออกมาจำกัดแก่ผม และฉลองคำเค็น
ที่โรแมนติกที่โรงแรมลักคิน ทว่าตอนนี้เหลือผมแค่คนเดียวเท่านั้น ความ
แตกต่างที่เกิดขึ้นส่งผลรุนแรงกว่าที่ผมจินตนาการเอาไว้มาก

ทางเดินกลับบ้านต้องผ่านร้านขนมเค้กร้านหนึ่ง ตู้โชว์สวยมาก วางขนมเค้กแบบต่างๆ เอาไว้จนเต็มชั้นวาง ผมยืนมองอยู่ที่หน้าประตู มีเซอริสซิสเค้กก้อนหนึ่ง ทำออกมาได้น่ากินมาก เป็นรสที่หวานชวนชอบที่สุด แต่ตอนนั้นพวกเราต่างก็เสียดายเงิน เธอบอกว่ารอให้ถึงวันเกิดผมก่อน จะต้องซื้อมาลองชิมอย่างแน่นอน

ช่างทำเค้กวางอันที่อยู่ด้านในโดยมีกระจกกันอยู่สูงยืมให้ผม กัดฟันเดินตรงเข้าไปในร้าน ซื้ไปที่เค้กนั้นแล้วพูดว่าผมต้องการก้อนนี้

คุยเล่นกับช่างทำเค้กจนเขารู้ว่า เป็นวันเกิดของผม ก็เลยใจดีแถมเทียนให้ ทั้งยังขายไวน์พีชขวดเล็กๆ ขวดหนึ่งให้ในราคาพิเศษอีกด้วย ครั้นแล้วผมก็เดินออกมาจากร้านพร้อมกับหิ้วกล่องเค้กราคาแพงที่ห่ออย่างสวยงาม ทว่าผมกลับพบว่าตัวเองนำสมเพชมากขึ้นกว่าเดิม

ใครเคยพูดไว้ล่ะว่า...ต่อหน้าความเหงา ความอบอุ่นหวานชื่นเป็นเพียงแค่การปิดบังความอ้างว้างอย่างหนึ่งเท่านั้น

บนทางเดินของอะพาร์ตเมนต์ผมเจอกับฟิงหุย ถ้าเป็นตอนปกติ ผมต้องเดินขึ้นไปพูดคุยด้วยความยินดีอย่างแน่นอน แต่วันนั้นผมรู้สึกหดหู่ อารมณ์ไม่ดีจริงๆ แล้วยกหน้าเท่านั้น แต่ฟิงหุยกลับสีหน้าอารมณ์ดีราวกับไม่นึกถึงความผิดที่ผมเคยก่อเอาไว้

“วันนี้วันเกิดนายเธอ” เธอถามในขณะที่มองเค้กและเทียนในมือผม

“อ้อ” ผมพูดกลางหยิบกุกุญแจไปด้วย

“วันนี้ 29 สิงหาคม” คล้ายกับว่าเธอไม่เชื่ออย่างนั้น

“ใช่” ผมเปิดประตูแล้วถามไปโดยไม่ได้คิดอะไร “เข้ามานั่งไหมล่ะ”

ไม่คิดว่าฟิงหุยจะตามเข้ามาจริงๆ และนั่นทำให้ผมรู้สึกทำตัวไม่ถูก โชคดีที่ยังมีเค้กมาเป็นตัวช่วย ผมฉีกริบบิ้นออกแล้วพูดว่า “กินกันเถอะ เยอะแบบนี้ฉันกินคนเดียวไม่ไหวหรอก”

“เซอริสซิสเค้กเธอ” ฟิงหุยมองขนมเค้ก ดวงตาเป็นประกาย

“ฮ่า เด็กผู้หญิงทุกคนก็น่าจะชอบละมั้ง” ผมพูดและยิ้มไปด้วย

“ยังมีผู้ชายที่ชอบด้วยเหมือนกัน” เธอพูดพลางหยิบเทียนออกมา

“อืม ฉันเองก็ชอบด้วย” ผมตอบ

เธอมองผมแวบหนึ่งด้วยแวตาคู่พิเศษ พลังยิ้ม “แล้วนายยังชอบอะไรอีก”

เธอไม่เคยอ่อนโยนต่อผมแบบนี้มาก่อนเลย เพราะเหตุนี้ผมก็เลยรู้สึกกระปรีกระเป่าขึ้นมา

“ฉันเป็นคนตรงไปตรงมา พูดจริงทำจริง ตามกระแสไม่เคยหัน ไม่ชอบก่อเรื่องเดือดร้อน ชอบปรัชญาของเทอร์เทิล ตอนนั้นที่ดูเซนต์เซย์ย่า คนดูเลื่อมใสเซย์ย่า แต่ฉันรู้สึกว่าเขาเป็นแมลงสาบที่ฆ่าไม่ตาย ผลก็คือเด็กผู้หญิงทั้งหมดในชั้นเรียนไม่ให้ฉันยืมหนังสืออ่านอีกเลย อีกอย่างเด็กผู้ชายส่วนใหญ่ไม่ชอบกินของหวาน แต่ฉันชอบ แล้วยังบอกคนอื่นอย่างตรงไปตรงมา ฉันเลยถูกหัวเราะเยาะเป็นประจำ...แล้วตอนนั้นเขาก็กำลังนิยมดื่มไวน์ประเภทนี้นักินไซหรือเปล่า เธอรู้ไหมว่าฉันชอบอะไร”

“เป๊ปซี่” เธอตอบอย่างจริงจังมาก

“นั่นมันฝรั่งกินไป ฉันจะบอกเธอก็ได้ แต่ห้ามหัวเราะนะ” ผมกางมือออกแล้วทำเหมือนมีลบลมคมในก่อนจะบอก “ซาดำเย็น...หนึ่งเดียวเท่านั้น”

ฟงหุยมองผมอย่างลึกลับซึ้ง ทำให้ผมไม่กล้ามองเธอกลับเลยทีเดียว

“วันนี้ฉันก็จะตามกระแสสักหน่อย รสพิซซัทท์หน่อยไหม” ผมเขย่าขวดไวน์เล็กๆ ในมือปิดบังความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัว สายตาของฟงหุยมองตามขวดแก้วสีชมพูอ่อน และในที่สุดก็กลับมาจ้องผม แวตาคูแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกงงงัน ผมไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรหรือเป็นยังไง วันนี้ฟงหุยออกจะปฏิบัติต่อผมในแบบที่...พิเศษ

ในขณะที่ผมกำลังคิดเหลวไหลอยู่ เธอก็ก้มหัวลงนิดหน่อยแล้วพูดเบาๆ “ได้ ขอให้ฉันแก้วหนึ่ง”

ผมหยิบแก้วมาสองใบแล้วเทไวน์ลงไป แก้วใบหนึ่งเป็นของฮวนฮวน เธอไม่ได้เอาไปและผมเองก็ไม่ได้โยนทิ้ง

ที่แท้คนเราก็ก้าวหน้าแต่มีอดีตที่ไม่สามารถลืมได้

ฟังหุยจุดเทียน ทำให้ห้องสว่างไปด้วยแสงเทียนสลัวๆ โรแมนติก และดูราวกับภาพฝัน

“ขอโทษที่ ขโมยกินเซอร์รี่ไปแล้ว”

ฟังหุยชี้เค้กที่แหงไปเล็กน้อยแล้วหัวเราะอย่างขี้เล่น ตอนนั้นผมนึกว่าตัวเองเห็นภาพลวงตาเสียอีก

ผมเองก็หยิบเซอร์รี่ชิ้นมาลูกหนึ่งแล้วโยนเข้าปาก พยายามดันไปดันมาอยู่หลายครั้ง จากนั้นคายนก้านเซอร์รี่ที่ผูกเป็นปมอย่างสวยงามออกมา ซึ่งเป็นผลงานชิ้นเอกของลีนผมเอง

“ถ้าผูกปมก้านเซอร์รี่ได้ ก็แสดงว่าจะต้องเป็นคนที่จู้บเก่งมาก” ผมพูดไร้สาระออกไป อยู่ต่อหน้าฟังหุยแบบนี้ ผมไม่รู้ว่าควรทำยังไง ควรพูดยังไงดี

เป็นเพราะมันแตกต่างกัน...มันต่างกันจริงๆ

น่าเสียดายที่ก้านเซอร์รี่ที่ผมผูกปมเอาไว้ทำหน้าที่แก้ไขให้ผมไม่ได้ แต่ตอนนี้ผมก็ยังอธิบายความรู้สึกที่เกิดขึ้นอยู่นี้ให้ชัดเจนไม่ได้ว่าดีหรือไม่ดีกันแน่

แก้มของฟังหุยที่ปรกติมักจะขาวซีดกลับกลายเป็นสีชมพูระเรื่อ ดวงตาทั้งสองดูหม่นมัว เธอมองมาที่ผมโดยลอดผ่านผลเซอร์รี่ ยกแก้วขึ้นทำปากชมขมิบพูดว่า

“สุขสันต์วันเกิด”

ไวน์พีชถูกดื่มรวดเดียวจนหมด

บางทีสิ่งที่หอมหวานอาจจะระเหยไปได้ง่ายที่สุด... น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาทางหางตาของเธอ จากนั้นเธอก็ร้องไห้ออกมา

ชั่วขณะนั้นผมก็เข้าใจทันที

ฟังหุ่ยในคืนนี้...คำพูดแต่ละประโยค ทำทางที่น่ารัก รอยยิ้มแต่ละครั้ง น้ำตาแต่ละหยด ล้วนไม่ได้มีให้ผม

ผมรอให้ไหล่ของเธอหยุดสั่น จากนั้นจึงถามเธอ “วันนี้ก็เป็นวันเกิดของเงินสวีนด้วยเหมือนกันหรือ”

ฟังหุ่ยเงยหน้าขึ้น สีหน้าที่ดูมีชีวิตชีวาเมื่อก็หายไปแล้ว นี่สิถึงจะเป็นฟังหุ่ยที่มักอยู่ต่อหน้าผมอย่างแท้จริง

สิ่งที่แปลกก็คือ หลังจากที่ได้รู้แล้ว ผมออกจะรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง

“นายเชื่อไหม บางทีคนเรามากมีเรื่องบางอย่างที่คิดอยากจะลืม แต่ก็ลืมไม่ลงเสมอ แม้ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน หลีกหนีไปไกลแค่ไหน แต่ก็ไม่เป็นผล ในใจปล่อยวางไม่ได้ ขอแค่ยังมีเรื่องราวหลงเหลืออยู่แม้แค่เล็กน้อยก็เพียงพอแล้ว” เธอกุมแก้วของฮวนฮวนไว้แล้วพูดเบาๆ “พวกนายเกิดวันเดียวกัน วันที่ 29 สิงหาคม ราศีกันย์...”

ต่อมาในวันนั้นที่เป็นวันเกิดของผมกับเงินสวีน ฟังหุ่ยเล่าเรื่องหนึ่งเป็นเวลานานอย่างซ้าๆ อยู่ที่ห้องเล็กๆ ของผมในออสเตรเลีย นานจนผมยืนอยู่ที่ปลายฝั่งนี้ของทะเลแล้วมองกลับไปเห็นปลายฝั่งนั้น นานจนผมกับพวกเขาเข้าไปในปีนั้นเดือนนั้นอีกครั้งด้วยกัน นานจนก้าวข้ามกาลเวลาไปถึงสิบปีเต็มๆ นานจนทำให้ผมมองเห็นวัยรุ่นที่จู่ๆ ก็มีผมหงอกขึ้นมา...

บทที่สอง

เชอ

ฟังหยุดกล่าวว่า

“ในเวลานั้นเราไม่เอ่ยคำว่ารัก เพราะคำว่ารักเป็นคำที่ฟังดูหนักหน่วงและห่างไกล
เหลือเกิน เรานอกว่าแค่เชอเท่านั้น และถ้าเกิดว่าเชอ ก็จะบอกว่าแค่เอบเชอ
เท่านั้น”

1

ฟังหุ่ยบอกว่าในบรรดาผู้หญิงทั้งหมดของเงินสิน เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่สวยที่สุด ไม่ต้องบรรยายก็เห็นภาพอย่างมากเธอก็เป็นคนที่น่ารักสดใสคนหนึ่งเท่านั้น

ผมเข้าใจดี ปรกติการเรียกว่าน่ารักสดใสก็เป็นแค่การชมตามมารยาท แต่ความหมายแฝงก็คือผู้หญิงคนนี้หน้าตาที่แค่ธรรมดาๆ เท่านั้น

ผมรู้สึกว่าการที่เธอพูดแบบนี้ค่อนข้างถ่อมตัว เพราะแม่ฟังหุ่ยไม่ใช่คนที่สวยเจิดจรัส แต่เธอก็เป็นคนที่มีเสน่ห์มาก เพียงแต่ผมรู้สึกว่าเวลานี้เธอน่าจะดูสวยขึ้นกว่าในอดีตมากทีเดียว อารมณ์และความรู้สึกเหล่านั้นคงตกตะกอนจนเกิดความเปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์ขึ้นกับเธอ... ผมไม่เคยเห็นเธอตอนที่อายุสิบกว่าๆ ไม่รู้จักเธอก่อนที่จะผ่านเหตุการณ์ความรักครั้งนี้ ไม่รู้ว่าเธอมีความสวยที่แปลกตาแบบนี้เช่นกันไหม

แล้วเงินสินล่ะ เท่าที่ผมวิเคราะห์ดูแล้วเขาน่าจะเป็นคนที่ชอบความท้าทาย พอได้ผู้หญิงสวยๆ มาแล้วก็มักทิ้งขว้าง นักเรียนมัธยมปลายแต่ละคนที่ปักกิ่งในตอนนั้นอาจเป็นไปได้ว่าล้วนแล้วแต่เป็นตัวของตัวเอง หน้าตา

หล่อเหลา รูปร่างสูง เล้นบาทเกตบอลเก่ง และออกจะฉลาดทันคน ไม่ว่าคุณจะถูกอะไรเขาก็รู้ทุกเรื่อง ทั้งบางคนยังเรียนได้ไม่เลวอีกด้วย พวกเขาชอบวาดวิมานในอากาศให้นักเรียนหญิง และทำตัวเป็นคูหูที่ดีของเพื่อนนักเรียนชาย สรุปลงแล้วก็คือมหันตภัยที่มีอยู่ในโลกมนุษย์

รักแรกของเงินสวินก็คือผู้หญิงที่หน้าตาธรรมดาๆ อย่างฟิงหุย

ฟิงหุยเขี่ยหยันตัวเองว่าแม้กระทั่งต่อมา ผู้คนก็ล้วนใช้น้ำเสียงแปลกๆ ถามว่า ‘หา เธอก็คือฟิงหุยอย่างนั้นหรือ’ แต่ผมคิดว่าเรื่องแบบนี้ไม่มีเหตุผล ถ้าว่ากันด้วยเหตุด้วยผลแล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องของการพบเจอกับคนจิตใจไม่ดีในสังคมแล้วกลัวจนไม่กล้าไว้วางใจใครเพราะเข็ดขยาด แต่ความจริงควรพูดว่าชีวิตมันก็เป็นอย่างนี้แหละต่างหากละ

อย่างไรเสียผู้หญิงที่เงินสวินเคยรักก็คือฟิงหุย แม้จะรู้สึกขมขื่นไปหน่อย แต่ผมก็คิดว่าเขาต้องเคยรักอย่างจริงจังเช่นกัน

ครั้งแรกที่ชื่อของพวกเขาสองคนถูกเขียนไว้ด้วยกันคือเมื่อปลายยุค 90 ที่มุมโฆษณาด้านล่างของหนังสือพิมพ์ปักกิ่งฉบับหนึ่ง ในขณะนั้นนักเรียนมัธยมปลายที่มีชื่อเสียงและมีเงินของปักกิ่งจะถูกตีพิมพ์ในประกาศรายชื่อนักเรียนที่สอบเข้าโรงเรียนมัธยมในสังกัดฟูจิงได้

พวกเขาได้รับการคัดเลือกและถูกตีพิมพ์ชื่อลงไป จากนั้นก็ถูกจัดให้มาอยู่มัธยมสี่ห้องหนึ่งด้วยกัน ตอนที่ต่างฝ่ายต่างเจอหน้ากันอย่างแท้จริง น่าจะอายุประมาณสิบห้าสิบหกปีได้

ตอนแรกเงินสวินไม่เคยสังเกตเห็นเลยว่าในชั้นเรียนมีคนคนนี้อยู่ด้วย ฟิงหุยเป็นคนเงียบๆ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร เธอเป็นประเภทที่ถ้าไม่มาเรียนแล้วก็มีแต่ครูประจำชั้นและคนตรวจสอบรายชื่อนักเรียนเท่านั้นที่รู้เรื่อง ขณะที่เงินสวินเลื่อนชั้นขึ้นมาจากโรงเรียนเดิมเพราะคะแนนโดดเด่น และเคยมีประสบการณ์การทำงานโรงเรียนด้วย ดังนั้นครูประจำชั้นจึงเลือกให้เป็นหัวหน้าห้อง ขณะนั้นข้างหน้าเขามีครูเห็นความสำคัญ ข้างหลังก็มีเพื่อน

คอยช่วยเหลือประกบติดตามซ้ายขวา ดังนั้นเขาจึงไม่เคยสังเกตเห็นเด็กสาวประเภทนี้หรอก

สาเหตุที่เงินสวีนสังเกตเห็นฟิงหุยก็เพราะเพื่อนสนิทของเขา จ้าวเย่ และเฉียวหฺวาน จ้าวเย่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านบาสเกตบอล สูงเกินหนึ่งร้อยกิโลกรัมเซนติเมตร ผมหักศกเล็กน้อย หน้าตาเหมือน ซากุราจิ ฮานามิจิ ในเรื่องสแลมดังก์อย่างไรรายงานนั้น ฟันขาวไปทั้งปาก ยิ้มที่สดใสเป็นพิเศษ เงินสวีนบอกว่าเขาไม่ควรมาเล่นบาสเกตบอล น่าจะไปถ่ายโฆษณาคอลเกตมากกว่า ถ้าทำอย่างนั้นทุกๆ ปีก็ไม่ต้องเคาะเปลือกหอยแต่ละประเภทอีกแล้ว รอเคาะฟันของเขาตอนที่เขาโตขึ้นแล้วได้เลย ผลที่ได้ยังน่าเชื่อถือมากกว่าเปลือกหอยเสียอีก

ส่วนเฉียวหฺวานเป็นเด็กหนุ่มที่สุภาพเรียบร้อย รับผิดชอบตรวจสอบรายชื่อนักเรียนและดูแลเรื่องทั่วไปในชั้นเรียน เขาเป็นคนเงียบๆ อ่อนโยน ละเอียดยรอบคอบ มีมนุษยสัมพันธ์ดีทั้งกับเพื่อนหญิงและเพื่อนชาย

เงินสวีน จ้าวเย่ เฉียวหฺวาน รูปร่างสูงทั้งสามคน นั่งเรียงกันอยู่แถวหลังสุด ตอนเข้าเรียนชอบคุยเล่นหยำกันอยู่เป็นประจำ ในคาบเรียนวันนั้น ครูเรียกชื่อฟิงหุยให้ตอบคำถาม

จ้าวเย่กระหู่ตอกใส่เงินสวีน “นี่ นายเคยคุยกับผู้หญิงคนนี้ไหม”

เงินสวีนงยหน้าขึ้นมองแล้วตอบ “เหมือนจะไม่เคย จำไม่ค่อยได้แล้ว”

“นายล่ะ เคยคุยไหม” จ้าวเย่หันไปถามเฉียวหฺวาน

“เคยคุยสิ ไม่กี่วันก่อนยังทำความสะอาดกลุ่มเดียวกันกับพวกเธอทำไมเธอ” เฉียวหฺวานตอบ

“เยี่ยมไปเลย เปิดเรียนมาหนึ่งเดือนแล้ว นักเรียนหญิงทั้งหมดของห้องเราก็มีแค่เธอคนเดียวที่ไม่เคยคุยกับฉัน” จ้าวเย่ตอบ

“อ้อ จริงเธอ” เงินสวีนมองฟิงหุย เขามีความทรงจำเกี่ยวกับเธอคนนี้แค่เลื่อนรางเท่านั้น

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขามองเธออย่างพิลึก แต่เห็นชัดเพียงแผ่นหลังผอมๆ ของเธอเท่านั้น

สมัยมัธยมปลายของพวกเขา บักกิงยังไม่ใหญ่ขนาดนี้ วงแหวนที่สี่ตามหมู่บ้านยังเป็นถนนลูกรังอยู่เลย อยู่วงแหวนที่สามก็ยิ่งถือว่าไกล วงแหวนที่สองเป็นพื้นซีเมนต์ เวลาขับรถก็มักจะมีเสียงกึ่งๆ ซึ่งการจราจรมักไม่ค่อยติด สาย 44 แล่นเร็วมาก อย่างกับรถที่แล่นขึ้นลงเขาอย่างไรอย่างนั้น อีกทั้งคุณภาพชีวิตในช่วงนั้นก็สูงส่งเท่ากับตอนนี้ รถส่วนบุคคลมีจำนวนน้อยและแต่ละครอบครัวก็เพิ่งจะเริ่มใช้สินค้าฟุ่มเฟือย ดังนั้นการที่หน้าประตูโรงเรียนจะมีรถมาออกันเพื่อรอรับเด็กๆ หลังเลิกเรียนจึงยังไม่มีให้เห็น ส่วนใหญ่ทุกคนที่จักรยานหรือไม่ก็นั่งรถประจำทางมาโรงเรียน ในโรงเรียนมีช่องจอดจักรยาน โดยแบ่งเขตตามระดับชั้นเรียน ทุกวันมีคนมาเข้าเวรเพื่อดูแลหมายเลขรถ เก็บรถให้เป็นระเบียบ

ตอนเลิกเรียนขณะมารับรถ จักรยานของฟิงหุยจอดอยู่ตรงกลางระหว่างจ้าวเย่กับเงินสวีนพอดี เธอเห็นนักเรียนชายที่รูปร่างสูงใหญ่สองคนยืนอยู่ที่นั่นจึงไม่เดินเข้าไป แต่จ้าวเย่กลับกระตือรือร้นมาก เขาผลักเงินสวีนออกไปอีกทางเพื่อเปิดทางให้เธอและยิ้มกว้างเผยให้เห็นฟันสีขาวของเขา

“ฟิงหุย เธอมาเอารถก่อนเถอะ”

ฟิงหุยมองเขาอย่างประหลาดใจแล้วพูดเบาๆ “ขอบคุณ”

“มาๆ ฉันช่วยเธอเอง”

ฟิงหุยเพิ่งปลดล็อกกุญแจเสร็จ จ้าวเย่ก็รีบเดินเข้ามา เธอยังไม่ทันพูดอะไร เขาก็เข็นจักรยานยี่ห่อใจแอนด์ของเธอออกมา

“รบกวนเธอแล้ว” ฟิงหุยพูดอย่างมีมารยาทจนคนฟิงรู้สึกได้ถึงความห่างเหินอย่างเห็นได้ชัด

แต่ดูเหมือนจ้าวเย่ไม่ได้คิดถึงเรื่องมารยาทเลย เขาถามว่า “ฟิงหุย บ้านเธออยู่ที่ไหนหรอ”

“ซวงอัน”

“ไกลอย่างนั้นเลย ออกจากหน้าโรงเรียนแล้วขึ้นไปทางทิศตะวันออก ไซ้ใหม่ บ้านฉันอยู่ต่อท้าย พวกเราอยู่ทางเดียวกัน” จ้าวเย่พูดอย่างยินดี
เงินสวีนถลิ่งตาใส่เขาที่หนึ่ง คิดว่า “บ้านของนายไปอยู่ต่อท้ายตั้งแต่เมื่อไหร่กัน อยู่จาวว้ายต่างหากล่ะ อยู่กันคนละทิศเลย!”

“อ้อ” ฟังหุ่ยดูเหมือนไม่รู้สึกละอะไร ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย
เงินสวีนยิ้มอย่างชั่วร้าย ชูนิ้วกลางให้อย่างเจี๊ยบๆ แล้วคิดในใจว่า
“จ้าวเย่ หน้าแตกแล้วใหม่ล่ะ คนเขาไม่รับมุกนายเลย!” แต่เขาก็เล็งฟังหุ่ยไว้
เหมือนกัน อยากรู้เสียจ้าวเย่ไม่ยั่วให้เธอรำคาญก็นับว่าดีขนาดไหนแล้ว

ตามปรกติแล้ว เด็กผู้หญิงควรทำตัวให้น่ารักสักหน่อยด้วยการพูด
ว่า “จริงหรือ บังเอิญจังเลย” หรือยิ้มพร้อมกับพูดว่า “ทางเดียวกันเลยนะ”
อะไรทำนองนี้ แต่เธอกลับพูดแค่ “อ้อ” เท่านั้น เหมือนพยายามตัดบท

“พวกเรา...กลับบ้านด้วยกันเถอะ ได้ไหม” จ้าวเย่เสียงแผ่วลง อย่
ตะกุกตะกักอย่างเห็นได้ชัด

“อย่างนั้น...ก็ได้” ฟังหุ่ยล้งเลเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยพร้อมกับพยักหน้า
จ้าวเย่โล่งอก รีบขึ้นรถแล้วขี่ตามไป ก่อนไปยังขยับต้ายู่เงินสวีน
ที่หนึ่งอีกด้วย

เงินสวีนมองตามหลังพวกเขา พูดให้ถูกก็คือมองตามหลังฟังหุ่ย
อย่างเหม่อลอย ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อสักครู่นี้ฟังหุ่ยไม่คุยกับเขาเลย
สักคำ ไม่แม้กระทั่งเงยหน้ามองเขา

2

โรงเรียนมัธยมฟู่จางแห่งนี้เป็นระบบการเรียนการสอนแบบเปิดที่มีการบริหารจัดการแบบปิด เด็กส่วนใหญ่ของปักกิ่งล้วนเคยได้ยินมาว่า ผู้อำนวยการโรงเรียนของพวกเขามีหัวธุรกิจ ยิ่งใหญ่ผืนแรกที่เชิดชูความรู้ ในปีนั้นก็คือเร่งพัฒนาทางด้านการศึกษาให้เติบโตทันกับสถานการณ์ จึงโฆษณาเผยแพร่รวมถึงรายงานข่าวตามสื่อต่างๆ เพียงไม่นานโรงเรียนมัธยมในสังกัดที่เจียบเหงมาช้านานก็ถูกผลักให้ขึ้นไปอยู่แถวหน้าของแวดวงการศึกษ

มีเรื่องเล่าต่อกันมาเกี่ยวกับผู้อำนวยการของโรงเรียนมัธยมฟู่จางแห่งนี้ว่ารถคันโปรดของเขาถูกนักเรียนที่ไม่ทันระวังทำหนังสือร่วงหล่นลงมาจากบนตึก ตกใส่รถจนบุบเป็นวงใหญ่ คำพูดประโยคแรกในเวลานั้นหลังจากที่เขามาถึงที่เกิดเหตุก็คือ “หล่นได้ดี หล่นโดนรถไม่เป็นไร แต่ห้ามหล่นโดนนักเรียนของฉันเป็นอันขาด”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ชื่อเสียงของผู้อำนวยการก็ขจรไกล ได้ทั้งชื่อเสียงและผลประโยชน์ทั้งสองทาง เทียบกับพวกที่เรียกได้ว่ามีผีมีอ๊วกต้องบอกว่

เป็นมวดยคนละชั้นจริงๆ

ด้วยเพราะเป็นการบริหารจัดการแบบปิด ดังนั้นข้อบังคับก็มากด้วยเช่นกัน จะต้องสวมเครื่องแบบมาโรงเรียน นักเรียนหญิงถ้าผมยาวห้ามปล่อยผม โต๊ะนักเรียนต้องมีผ้าคลุมให้เรียบร้อย กระทั่งเวลาพักกลางวันก็ไม่อนุญาตให้ออกจากโรงเรียน ดังนั้นเด็กนักเรียนทุกคนก็ต้องกินข้าวอยู่ในโรงเรียน อาหารเป็นแบบเดียวกันหมด โดยที่ทุกวันแต่ละห้องจะต้องผลัดกันให้คนมารับข้าวกล่องของห้องตัวเองกลับไป จากนั้นใครจะกินคนเดียวหรือจับกลุ่มกินด้วยกันก็ได้ ด้วยการยกโต๊ะนักเรียนมาต่อกันกินข้าว

ตอนกลางวันของวันที่สอง จ้าวเย้นำโต๊ะของพวกเขามาต่อให้ใหญ่พอสำหรับคนห้าคนเพื่อกินข้าว โดยไม่ถามความเห็นของเงินสวินและเฉียวหฺวาน

“ย้ายโต๊ะมาอีกตัว เก้าอี้ก็สองตัว” จ้าวเยสั่งเงินสวิน

“ทำไมล่ะ”

“กลางวันพวกเราจะกินข้าวด้วยกันกับฟิงหุยและเหมินหลิงฉ่า นะลิ”

“หา”

“เร็วหน่อยสิ ฉันกับเฉียวหฺวานยังต้องช่วยพวกเธอไปเอาข้าวอีกนะ อายี่นเฉยสิ” จากนั้นจ้าวเยก็วิ่งแถมกระโดดออกไป

เงินสวินแอบตำบรวบรูษแถมด้วยลูกหลานรุ่นหลังของจ้าวเยอยู่ในใจ และจัดโต๊ะอย่างไม่ค่อยจะเต็มใจนัก

เหมินหลิงฉ่า มีชื่อเล่นว่าเสี่ยวฉ่า เป็นเพื่อนนักเรียนหญิงเพียงคนเดียวในห้องที่พอจะสนิทกับฟิงหุยอยู่บ้าง แต่ความสนิทก็เพียงแค่มินข้าวด้วยกัน ไปห้องน้ำด้วยกันอะไรทำนองนี้เท่านั้น เธอไม่ใช่คนเงียบเหมือนฟิงหุย เป็นคนกล้าพูดกล้าแสดงออก เป็นเด็กผู้หญิงที่ร่าเริงน่ารัก ตอนที่เพิ่งเปิดเรียน เธอหยิบสมุดบันทึกมาเล่มหนึ่งแล้วให้เพื่อนทุกคนเขียนหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้านลงไป

สมัยนั้นไม่มีนักเรียนคนไหนใช้โทรศัพท์มือถือเลย ราคาเฉลี่ยของ

โนเกียอยู่ที่หกพันหยวน อีริคสันยังไม่ได้รวมกับโซนี่ ราคาของสินค้าที่เพิ่งวางตลาดมีถึงเจ็ดพันสองร้อยหยวน แม้แต่เพลงเจอร์ก็เป็นที่พันหยวนแล้ว ดังนั้นไม่ต้องพูดถึงโทรศัพท์มือถือเลย มันเป็นของที่เด็กมัธยมปลายจะคิดก็ยังไม่กล้าคิดที่จะมี เวลาจะติดต่อกับเพื่อนๆ ก็ใช้โทรศัพท์ที่บ้านกันทั้งนั้น ด้วยเหตุนี้เธอกับเพื่อนๆ ในห้องจึงคุ้นเคยกันไปโดยอัตโนมัติ

“ในเมื่อเธอชวนพวกฉันมากินข้าวด้วยกัน จ้าวเย่ ต่อไปเธอก็ต้องเป็นคนไปเอาข้าวมา” เสี่ยวฉ่าวพูดพร้อมกับหยิบตะเกียบไปจิ้มจ้าวเย่

“ได้ๆ” จ้าวเย่พยักหน้า

“เฉินสวีนิ นายก็รับผิดชอบย้ายโต๊ะเก้าอี้ก็แล้วกัน ส่วนเฉียวหฺรานรับผิดชอบเช็ดโต๊ะหลังจากที่กินข้าวเสร็จ” เสี่ยวฉ่าวกำชับต่อ

เฉียวหฺรานยิ้มๆ ไม่ได้พูดอะไร

เฉินสวีนิพูดว่า “แล้วพวก...เธอละ ทำอะไร”

ตอนที่พูดคำว่า ‘พวก’ เขาหยุดชะงักไปหน่อย ตลอดมื้ออาหารฟังหุยไม่ได้พูดอะไรเลย เพราะนั่นเขาเลยลังเลที่จะเหมารวมเธอด้วย

“พวกเราทำหน้าที่กินไปละ” เสี่ยวฉ่าวยิ้มอีก ลักยิ้มที่นุ่มนวลทั้งสองข้างนั้นน่ามองมากเลยทีเดียว “แน่นอนว่าก็ต้องช่วยพวกนายตั้งผ้าคลุมโต๊ะออกนะสิ”

“เธอก็กินเถอะ ดูเธอสิ ตอนนี้หน้าใหญ่เท่ากับฟังหุยสองคนเลย กินๆ ไปอีกระวังจะกลายเป็นหมูละ” จ้าวเย่พูดพร้อมกับทำท่าทางไปด้วย

“น่าเกลียด” เหมินหลิงฉ่าวเขี่ยผ้าเช็ดหน้าที่เพิ่งจะเช็ดปากเสร็จ เธอปิดแกล้มแล้วพูดอย่างไม่ยอมรับ “ฟังหุยได้เปรียบเพราะเป็นคนหน้าเล็กก็เลยดูผอม แต่จริงๆ แล้วตัวเธออ้วนจะตาย”

เด็กหนุ่มทั้งสามคนหันไปมองรูปร่างของฟังหุยโดยไม่รู้ตัว ฟังหุยหน้าแดงทันที ริมฝีปากสั่น ตกใจจนพูดอะไรไม่ออก

เฉียวหฺรานรีบดึงสายตากลับมา แล้วเบี่ยงเบนหัวข้อที่พูด “จ้าวเย่ วันนี้นายมีซ้อมหรือเปล่า”

“ไม่ซ้อม” จ้าวเย่พูดพร้อมกับหันไปยิ้มให้ฟังหุยจนตาหยี “วันนี้พวกเรากลับบ้านด้วยกันอีกเถอะ”

“อืม” ฟังหุยพยักหน้า

“หา! พวกเธอกลับบ้านด้วยกันหรือ” เหมินหลิงฉ่าวพูดอย่างตกใจ “จ้าวเย่ บ้านนาย...”

“บ้านฉันอยู่เต๋อว้าย” จ้าวเย่พูดตัดบทเธอพร้อมทั้งกัดฟันเอ่ยอย่างเขินเขี้ยว

เฉินสวีมองเหมินหลิงฉ่าวที่หนึ่ง เธอพยักหน้าอย่างเข้าใจความหมาย ทำท่าทางเหมือนรู้อะไรขึ้นมา แล้วยิ้มอย่างแถมโก้ง

“อ้อ อยู่เต๋อว้าย”

ระหว่างทางกลับบ้าน จ้าวเย่เอะอะตลอดเวลา

เขาไม่มีทางเลือก เพราะถ้าเขาไม่พูด พวกเขาจะขึ้นไปเจียบๆ ตลอดทาง อ้อ ไม่สิ พูดอยู่ประโยคหนึ่ง...ตอนที่แยกกันว่าบ้ายบาย...ดังนั้นเขาจึงได้แต่พูดไม่หยุด แต่เขาก็ไม่รู้สึกลำบากอะไร เรื่องแรกที่เขาถนัดที่สุดก็คือเล่นบาส ส่วนเรื่องที่สองก็คือพูด

“ฟังหุย เธอหนาวไหม”

“ไม่หนาว”

“ฉันให้ถุงมือเธอดีไหม ไม่เป็นไร ไม่ต้องเกรงใจ ฉันไม่หนาว”

“ไม่ต้องหรอก ขอขอบคุณนะ”

“ฟังหุย เธอรู้ไหม เธอทำลายสถิติของฉันอย่างหนึ่ง”

“อะไรหรือ”

“ฉันนะ ตั้งแต่ประณถึงมัธยมปลาย ภายในเดือนเดียวก็รู้จักกับเพื่อนทั้งห้องเป็นอย่างดี แต่เธอ หนึ่งเดือนผ่านไปก็ยังไม่เคยพูดกับฉันสักคำ”

“ใช่หรือ”

“ไซลี เธอเกลียดฉันหรือเปล่า”

“ไม่เลย”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็วางใจแล้ว ไม่อย่างนั้นชีวิตมัธยมปลายของฉัน ก็ต้องมีเรื่องที่น่าเสียดายแล้วละ”

ฟิงหุยมองเขาทีหนึ่ง แล้วก็ยิ้มอย่างอายๆ

จ้าวเย่ก็ยิ้มเช่นกัน เขารู้สึกว่าฟิงหุยน่าสนใจมาก ไม่เหมือนเด็กสาว คนอื่น แม้ว่าเจียบซิมแต่ก็ไม่เสแสร้ง บางครั้งก็ดูใสๆ น่ารักมาก

“ใช่แล้ว ตอนมัธยมต้นเธอเรียนที่ไหนหรือ”

ฟิงหุยเบรกรถอย่างแรง มองเขาด้วยสายตาคาดคั้นแล้วถาม “ทำไมเธอ”

“เอ่อ...” ท่าทีของฟิงหุยเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วจนทำให้จ้าวเย่ตามไม่ทัน เมื่อกี้ยังเป็นลมในฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นอยู่เลย พรึบตาเดี๋ยวก็เปลี่ยนเป็นลมหนาวในฤดูหนาวที่เย็นยะเยือกเสียแล้ว

“ก็...ก็แค่ถามดู...ว่าเรียนมัธยมต้นที่ไหน...” เขาพูดติดอ่าง

“ฉันไม่ใช่เด็กโรงเรียนนี้ แต่ก่อนอยู่โรงเรียนที่เป็นรองกว่ามาก”

ดูเหมือนฟิงหุยจะรู้สึกไม่ค่อยดี เธอตอบประโยคยาวๆ กลับมา

“อ้อ...ไม่มีอะไร ฉันก็ไม่ใช่เด็กโรงเรียนนี้เหมือนกัน โรงเรียนของฉัน ยิ่งเป็นรองเข้าไปใหญ่ ฉันสอบได้ที่หนึ่งของโรงเรียน คณะเนนรวมเฟิ่งจะห้าร้อยห้าสิบหกคะแนนเท่านั้น ถ้าไม่ใช่เพราะความสามารถพิเศษทางด้านกีฬา ก็พาก็ไม่มีทางมาเรียนที่นี่ได้หรอก”

จ้าวเย่คิดว่าเธอรู้สึกมีปมด้อยจึงรีบพูดให้เธอคลายใจ

ฟิงหุยงยหน้าขึ้น ยิ้มอย่างระวังตัว และพูดอย่างจริงจัง “ต่อไปอย่าพูดถึงเรื่องมัธยมต้นอีกเลย แล้วก็อย่าไปพูดกับคนอื่นด้วยได้ไหม”

“ไม่มีปัญหา เก็บเป็นความลับของเราสองคน เกี่ยวกับอัยสัจญ์ร้อยปี ไม่เปลี่ยน” จ้าวเย่พูดสาบาน

หลังจากวันนั้น ฟังหุยกับจ้าวเย่ก็สนิทกัน จ้าวเย่มักพูดเล่นกับ
เธอเสมอ บางครั้งฟังหุยก็ตอบกลับไปสองคำ

ส่วนเฉียวหฺรานตั้งใจเรียนมาก อีกทั้งเป็นคนอ่อนโยน มักเอาการบ้าน
มาตรวจกับฟังหุยอยู่บ่อยๆ บางครั้งก็ยิ้มสมุด ดังนั้นสองคนจึงเข้ากันได้ดี

เหลือก็แต่เงินสวินเท่านั้น ระหว่างทั้งสองไม่สนิทกันเลย แม้ว่าจะกิน
ข้าวกลางวันด้วยกันทุกวัน ทุกคนเล่นกันเสียงดังเอะอะอย่างมีความสุข แต่
ฟังหุยกับเงินสวินคล้ายไม่มีทางมาบรรจบกันได้

แล้วจู่ๆ สถานการณ์แบบนี้ก็เปลี่ยนแปลง...

3

ฟังหุยกกลายเป็นตัวแทนประชาลัมพันธ์ก็เพราะเงินสวีนแนะนำ

ทุกๆ วันจันทร์เป็นวันที่มีการประชุมของห้อง วันนั้นการประชุมกวดกระดานข่าวของห้องหนึ่งได้แค่อันดับที่หก และเพราะทั้งระดับชั้นมีแค่หกห้องเท่านั้น ครูประจำชั้นโหวเจียจึงเทศนาพวกเขาไปหนึ่งรอบ

โหวเจียเป็นนักศึกษาปริญญาโทของมหาวิทยาลัยครูที่เพิ่งจบการศึกษา มารับผิดชอบชั้นเรียนเป็นครั้งแรกจึงมีความกระตือรือร้นในการทำงานมากเป็นพิเศษ คาดหวังว่าชั้นเรียนที่ตนเองดูแลจะมีการแสดงออกที่โดดเด่น

แน่นอนเมื่อคำว่า 'โดดเด่น' กับ 'การแสดงออก' มารวมกัน ย่อมส่งผลดีเยี่ยม ถ้าไม่มีการแสดงออกก็ย่อมไม่มีความโดดเด่น เพียงแต่ครั้งนี้ไม่ได้มีการแสดงออกอะไรแต่ก็เป็นที่โดดเด่นแล้ว นับตั้งแต่มารับตำแหน่งครั้งนี้โหวเจียรู้สึกผิดหวังมากเป็นครั้งแรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้องพักครู ครูกลุ่มที่มีคุณสมบัติและมีประสบการณ์มากกว่ายังมาพูดคล้ายจะเห็นใจแต่ที่จริงแล้วซ้ำเติมว่า...

‘ครูโหว ไม่น่าเลยเชียวนะ พวกเด็กนักเรียนนอกจะชอบกิจกรรมประเภทนี้มาก ครั้งหน้าต้องพยายามมากกว่านี้หน่อยนะคะ’

ทำเอาเธอลำบากใจจนพูดไม่ออก

‘ทุกคนมาจากต่างที่ เมื่อมาอยู่ร่วมกันในชั้นเรียนใหม่ ก็ต้องคิดว่าตัวเองเป็นสมาชิกคนหนึ่งของส่วนรวม’ โหวเจียพูดด้วยใบหน้าที่เคร่งขรึม “กระดานข่าวครั้งนี้ครูจะไม่ตำหนิว่านักเรียนคนไหนที่ไม่ตั้งใจ เพราะนักเรียนทั้งห้องไม่มีใครเห็นความสำคัญของมันเลยด้วยซ้ำ ถึงกระดานข่าวจะเป็นแค่กระดาษแผ่นเดียว แต่มันก็เป็นภาพลักษณ์ของห้อง ครูคิดว่าพวกเธอคงไม่อยากให้นักเรียนห้องอื่นๆ มาหัวเราะเยาะเอาได้ใช่ไหม...”

“ปลายเดือนก็จะถึงเทศกาลไหว้พระจันทร์แล้ว ยังต้องออกกระดานข่าวให้ทันกำหนด ตอนนี้ครูอยากขอความเห็นของทุกคนหน่อย ดูซิว่าจะมีความคิดสร้างสรรค์อะไรดีๆ บ้าง หรือนักเรียนคนไหนตอนที่อยู่มัธยมต้นเคยทำกระดานข่าวหรือเคยเรียนวาดรูปก็มาช่วยกันทำได้”

นักเรียนทุกคนก้มหน้า ไม่มีใครเอ่ยปากเลยสักคน

การเรียนการสอนในตอนนั้นแม้จะมีการส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออก แต่ก็มักจะเป็นแค่รูปแบบมากกว่า ไม่ได้สนใจเนื้อหาเท่าไรนัก ทุกคนล้วนมีอิสระเป็นตัวของตัวเองอยู่แล้ว ขึ้นอยู่กับว่าบรรดาครูจะดูแลยังไงต่างหาก ตั้งแต่การเข้าแถวเอามือโพล่หลัง จนถึงยกมือมองไปทางขวากล่าวคำปฏิญญาร่วมกัน พวกเราเหมือนถูกเลี้ยงดูอย่างเป็นอิสระ แต่ในความเป็นจริงถูกจำกัดให้อยู่ในกรอบ ไม่ว่าส่วนตัวจะเล่นกันอย่างสนุกสนานยังไง แต่พอมาอยู่ต่อหน้าครูก็กลายเป็นลูกแกะที่เจียบขมิ้มอยู่ดี

เรื่องกระดานข่าวเช่นกัน ไม่ว่าครูจะพูดด้วยความฮึกเหิมมากขนาดไหน แต่นักเรียนก็เชื่อว่าจะมีการตอบสนองอะไรมาบ้าง ดังนั้นตอนมีการประชุมห้องและชั่วโมงจริยศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่จึงล้วนแกล้งทำเป็นเรียบร้อยทั้งนั้น

ในขณะที่ทั้งห้องเจียบจนผิดปกติ เฉินสวีนั้นก็ยกมือแล้วลุกขึ้นยืน

“สำหรับเรื่องนี้ ในฐานะที่ผมเป็นหัวหน้าห้อง และเหอซาในฐานะที่เป็นตัวแทนประชาสัมพันธ์ก็ต้องมีส่วนรับผิดชอบอย่างแน่นอน แต่ผมคิดว่าทุกคนก็ไม่อยากให้เป็นเช่นนี้ แม้ว่าเหอซาจะเป็นตัวแทนประชาสัมพันธ์แต่ไม่เคยทำกระดานข่าวมาก่อน ผมคิดว่าน่าจะหาคนที่วาดรูปเก่งสักคนมาช่วยเธอทำเรื่องนี้จะดีกว่าจึงจะทำได้อย่างที่ตั้งใจเอาไว้ ดังนั้นผมอยากแนะนำเพื่อนคนหนึ่งมาทำหน้าที่ออกกระดานข่าวด้วยกันกับเหอซาครับ”

โหวเจียมองหัวหน้าห้องของตัวเองอย่างพอใจ “เธออยากแนะนำใครล่ะ”

เงินสวินดูเหมือนมั่นใจเต็มเปี่ยม พูดเสียงดังกังวานว่า “ฟิงหุย”
ฟิงหุยที่กำลังก้มหน้าทำตัวเรียบร้อยงยหน้าพรวด เธอนึกไม่ถึงเลย
ว่าเงินสวินจะเอ่ยชื่อเธอออกมา จึงรู้สึกเหมือนสมมงหยุดทำงานไปชั่วขณะ

“แต่ก่อนฟิงหุยเคยเรียนวาดรูป เธอไม่มีปัญหาเรื่องทำกระดานข่าวอย่างแน่นอน” เงินสวินพูดต่อไป

โหวเจียพยักหน้า มองฟิงหุยแล้วพูดว่า “ครูก็พอจะจำได้ว่าเธอกรอก
โน้ตสมัครเข้าเรียนว่าเคยเรียนศิลปะมาใช่ไหม”

ฟิงหุยลุกขึ้นยืน นักเรียนทั้งห้องหันมองเธอ เธอไม่ถูกจ้องแบบนี้
มานานมากแล้ว ความรู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่งทำให้เธอกระวนกระวายใจมาก
หน้าแดงไปถึงหูอย่างไม่รู้ตัว

เธอพูดเบาๆ ว่า “หนูเคยเรียนมา...แต่ว่า...แต่ว่า...”

“ถ้าอย่างนั้นกระดานข่าวของสัปดาห์นี้ก็ให้เธอกับเหอซาทำด้วยกัน
ก็แล้วกัน นักเรียนคนอื่นไม่มีความเห็นแล้วหรือ” โหวเจียถาม

“ไม่มีครับ ไม่มีครับ” จ้าวเย่ตั้งใจพูดเสียงดัง

ฟิงหุยหันไปถลึงตามองเขาที่หนึ่งอย่างเคื่องๆ แล้วกวาดสายตาไปที่
เงินสวิน แต่สีหน้าของเขากลับเรียบเฉย

หลังจากเลิกเรียน ฟังหุยเดินไปหน้าโต๊ะของเงินสวีน นี่เป็นครั้งแรกที่เธอพูดกับเงินสวีนซึ่งๆ หน้า ทว่ายังคงก้มหน้าลงเช่นเคย

“ทำไมให้ฉันทำกระดานข่าวล่ะ ฉัน...”

“กินข้าวครั้งที่แล้วได้ยินเสี่ยวฉ่าวบอกว่าเธอเคยเรียนวาดรูป และยังได้รับรางวัลที่สองของเขตด้วยไม่ใช่หรือ” เงินสวีนพูดตัดบท

“แต่ฉันไม่เคยวาดกระดานข่าว...” ฟังหุยคิดไม่ถึงว่าเขาจะจำเรื่องแบบนี้ได้ คุณเล่นครั้งที่แล้วก็แค่คุณเล่นข้าๆ ผ่านๆ ไปเท่านั้น

“ง่ายนิดเดียว แค่วาดรูปเป็นก็พอ เธอดู...ครั้งที่แล้วเหอชวาทตันไม้ต้นนั้น ดูไม่ออกจนนึกว่าเป็นต้นขึ้นฉ่ายเสียอีก”

เงินสวีนพยายามมองไปที่ดวงตาของเธอ ทว่าเห็นแต่ผมหน้าม้าเท่านั้น ดวงตาของเธอเปล่งประกายวาววับอยู่ด้านล่าง ชวนให้นึกอยากเอื้อมไปจับผมของเธอตัดหูให้

“แต่ว่า...”

“ไม่เป็นไร ถึงตอนนั้นฉันจะช่วยเธอเอง” เสี่ยวหฺรานหอบสมุดการบ้านตั้งหนึ่งเดินเข้ามาแล้วพูดว่า “ฉินวาทรูปไม่เป็น แต่ถ้าระบายสีหรือเขียนอักษรฉันพอทำได้”

ฟังหุยมองเขาอย่างซาบซึ้ง พยักหน้าแล้วเดินกลับที่นั่งไปอย่างเงียบๆ

ณ เวลานั้น เงินสวีนก็เห็นดวงตาของเธอในที่สุด ทว่าเจ้าของแววตาอบอุ่นนั้นกลับไม่ได้มองมาที่เขา

เงินสวีนตั้งใจทำแบบนี้ เพราะจู่ๆ เขาก็พบว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้หญิงคนนี้ เขาล้าหลังเพื่อนทั้งสองคนไปแล้วก้าวหนึ่ง

อย่างเช่นตอนกินข้าว จ้าเย่พูดว่าชอบกินมันฝรั่ง แล้วทุกครั้งที่ในกล่องมีมันฝรั่ง ฟังหุยก็จะแบ่งกับข้าวของตัวเองให้เขานิดหน่อย แต่ครั้งเงินสวีนพูดว่าตัวเขาชอบกินผักกาดขาว ฟังหุยกลับไม่เคยแบ่งให้เขาเลย แม้แต่ครั้งเดียว

และยังมีอีก ฟังหุยมีการบ้านข้อไหนที่ทำไม่เป็นก็มักจะถามเฉียวหฺวานเสมอ ทั้งที่จริงๆ แล้วเขาเก่งวิชาฟิสิกส์กว่าเฉียวหฺวานมาก แต่ฟังหุยกลับไม่เคยมาถามเขาเลย แม้ว่าทั้งคู่จะนั่งคิดอยู่นานก็ยังหาคำตอบไม่ได้ จนเขาต้องไปอธิบายนให้ฟังด้วยตัวเอง แต่ก็เหมือนกับเขาอธิบายนให้เฉียวหฺวานฟังแล้วเฉียวหฺวานจึงค่อยไปอธิบายนให้ฟังหุยอีกต่อหนึ่ง

ที่เกินไปกว่านั้นก็คือ มีอยู่ครั้งหนึ่งเป็นช่วงพักก่อนที่จะสอบภาษาอังกฤษ ฟังหุยกับเฉียวหฺวานคุยเล่นกันว่า

‘ข้อสอบจะออกแบบไหนกัน ยากหรือเปล่านั้นไม่รู้’

เฉียวหฺวานเดินผ่านมาพอดี ก็เลยหยุดฝีเท้าแล้วพูดว่า ‘เมื่อกี้ห้องสองสอบเสร็จแล้ว ยากมาก ข้อสอบมีสองแผ่นหน้าหลังรวมสี่หน้า ทำสองคาบก็ไม่เสร็จ!’

เขาพูดกับฟังหุย แต่เธอลบหันหลังไปอีกทาง เหลือแต่เฉียวหฺวานที่ถอนใจพร้อมกับคร่ำครวญ ลักพักเธอก็หันกลับมา เฉียวหฺวานนึกว่าเธออยากจะพูดอะไรหน่อย ใครจะไปรู้ว่าเธอจะหยิบสมุดออกมาเล่มหนึ่งแล้วยื่นให้เฉียวหฺวานพร้อมกับพูดว่า

‘นี่เป็นการบ้านของวันนี้ เลิกเรียนแล้วอย่าลืมคืนให้ฉันด้วย’

จากนั้นก็หันกลับไป โดยที่ไม่สนใจเขาเลย

ความรู้สึกอึดอัดที่ถูกมองข้ามแบบนั้น มันเกินขีดจำกัดที่เขาเจอมาตั้งแต่เด็กจนโต... ด้วยเหตุนี้เขาจึงตัดสินใจว่าไม่ว่ายังไงก็ต้องทำให้ฟังหุยคุยกับเขาจริงๆ ลักครั้งให้ได้

ความจริงตอนนั้นที่เฉียวหฺวานทำแบบนั้นก็เพียงเพราะรับไม่ได้ที่ฟังหุยไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น

ผมรู้สึกเข้าใจเขามาก ตอนนั้นพวกเราเด็กๆ แค่มีความคิดชั่ววูบก็สามารถทำอะไรก็ได้ และยังทำสิ่งที่ชอบ สิ่งที่ไม่เลียด สิ่งที่ไม่ยอมรับ... ได้ตามอำเภอใจ อีกทั้งยังทำไปโดยไม่คิดถึงว่าวันหลังจะเกิดการเปลี่ยนแปลง

อะไรบ้าง

บางที่อาจมีคนพูดว่านี่คือการเอาแต่ใจและเห็นแก่ตัว แต่ผมรู้สึกว่
พวกเราที่ปัจจุบันได้โตขึ้นแล้ว พวกเราที่เรียนรู้สิ่งต่างๆ และเงินโลกมากขึ้น
พวกเราที่ทำงานอยู่ในสังคมตามชอกมุมต่างๆ อย่างเงียบๆ ไม่รู้สึกเสียใจที่
เคยใช้คำว่าอ่อนต่อโลกตีความคำว่าวัยรุ่นของตัวเอง

อย่างเช่นเงินสวีเดน...การตัดสินใจของเขาในตอนนั้น ผมคิดว่าเขา
ไม่เคยรู้สึกเสียใจในภายหลังอย่างแน่นอน

4

“เธอเกลียดเขาเหรอ” ฟังถึงตรงนี้ผมก็ถามขึ้นอย่างทนไม่ไหว
“หรือว่าชอบเขา ก็เลยพยายามหลีกเลี่ยง”

ฟังหุ่ยส่ายหน้า เธอใช้นิ้วมือลูบไล้ลายหมึ้น้อยบนแก้มของฮวนฮวน
เบาๆ เสียงเล็บที่กรีดบนแก้วกระเบื้องท่ามกลางเสียงพูดที่นุ่มลงกว่าเดิมของ
เธอคล้ายท่วงทำนองของเรื่องราวในอดีตยามเมื่อรำลึกถึง

“ไม่ใช่ชอบและก็ไม่ใช่เกลียด เธอรู้ไหม มีคนประเภทหนึ่ง ที่ในตัว
จะเปล่งประกายรัศมีออกมา ภายใต้รัศมีที่เปล่งประกายนี้ ทำให้เธอรู้สึกได้
ถึงความอบอุ่นและเบาสบาย แต่ถ้าอยู่ใกล้เกินไปก็จะรู้สึกตาพร่า อีกทั้งเมื่อ
ยืนอยู่ข้างๆ ทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองยังมีดมนเข้าไปใหญ่ ดังนั้นฉันก็เลยชอบ
เหี่ยวหรานมากกว่าเงินสวินที่เจิดจ้าแบบนั้น”

ผมไม่ได้พูดอะไร ยังคงตั้งใจฟังต่อไป ครั้นแล้วผมก็คิดว่าตอนอายุ
เท่านั้น ความเป็นไปได้และความเป็นไปไม่ได้สามารถมาหักล้างกันได้ทั้งหมด
ใหม่ ความคิดที่ยังไม่สุกงอมถูกนำไปใช้เพื่อให้สอดคล้องกับตรรกะในการ
ใช้ชีวิต ดังนั้นเงินสวินที่เปล่งประกายและฟังหุ่ยที่มีดมน สามารถเกิด

ปฏิกิริยาทางเคมีที่เข้ากันจนทำให้ตกตะกอนหรือกลายเป็นอากาศธาตุได้ไหม
ว่ากันตามจริงแล้ว ช่วงเวลาที่ผ่านมา นั้น เพียงเพราะว่ายังเด็กเกินไป
เท่านั้น

กระดานข่าวของเทศกาลไหว้พระจันทร์ทำอยู่ถึงสามวันเต็มๆ

วันแรก เหอซา เจินสวีน เฉียวหฺวาน และเสี่ยวฉ่าวล้วนมาช่วย
จำว่ยกี้ถือโอกาสหาข้ออ้างไม่ไปซ้อมด้วย เขาไม่มีความรู้เรื่องการวาดรูป
แม้แต่ขีดเดียว มาหิบบุ่นจับนี้ เล่นโน้่นเล่นนี่ อยากรู้อยากเห็นไปหมด ไม่
ทำสีหักก็เหยียบกระดาษวาดรูปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ช่วยอะไรไม่ได้เลย ทั้ง
ยังทำให้ยุ่งยิ่งกว่าเดิม

เมื่อฟังหุยกอบสีซอลท์ที่จำว่ยกี้ไม่ระวังเหยียบจนหักขึ้นมา จึงฝืนยิ้ม
อย่างเสียมิได้พร้อมกัทาม “ทำไม่ถึงไม่ไปซ้อมละ เห็นบอกว่ามีเด็กผู้หญิง
เยอะเยอะมายืนดูไม่ใช่หรือ”

จำว่ยกี้ผายมือออกพร้อมกับพูดว่า “เด็กผู้หญิงพวกนั้นยังเด็กเกินไป
หน้าตาก็หมวยเสียไม่มีละ ไม่น่าสนใจ ในทีมเราพูดกันทั้งนั้นว่านักเรียน
หญิงโรงเรียนฟู่จงเราหันหน้ามาที่ นักเรียนชายฟู่จงต้องกระโดดตีกันเลย
ทีเดียว ถ้าหันมาครั้งที่สอง ตะวันออกกลางถึงกับไม่ผลิตน้ำมัน ถ้าหันมา
ครั้งที่สาม ดาวหางฮัลเลย์ฟุ้งชนโลก พอหันมา...”

“นี่ นายหมายความว่ายังไง” เสี่ยวฉ่าวสะบัดพู่กันในมือ “พวกเรา
เป็นนักเรียนหญิงของโรงเรียนฟู่จง ไม่ดีตรงไหนละ”

“โอ ไหนี่ของฉัน” จำว่ยกี้มองรอยหยดน้ำบนเสื้อกั๊กด้วยสีหน้าที่ไม่ได้
รับความเป็นธรรม

เฉียวหฺวานถือโอกาสดึงเขาไปและพูดว่า “รีบไปล้างที่ห้องน้ำสิ เพราะว่า
พู่กันของเสี่ยวฉ่าวล้างน้ำไม่สะอาด แล้วจะทิ้งรอยเอาไว้ได้ หรือว่าจะให้ฉัน
ช่วยสะบัดอีกรอบ”

จำว่ยกี้รีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว ฟิงหุยกี้จ้องหน้าใจอย่างโล่งอกในที่สุด

ดูเหมือนเงินสวีนจะมองออกว่าเธอหมดความอดทน จึงพูดว่า “เธอตั้งใจวาดของเธอไป เดี๋ยวฉันจะไปขวางที่หน้าประตู ไม่ให้เขาเข้ามาอีกเด็ดขาด ถ้าเขามาก่อวณอีก ฉันจะตะโกนชื่อของเขาให้ดังไปถึงสนามฝึกไต้ตึก ครูฝึกของเขาก็อยู่ข้างล่างด้วย เขากลัวครูฝึกที่สุด ไม่กล้ามาวุ่นวายอีกแน่นอน”

ฟังหุยกัมหน้ำยิ้ม เก็บของแล้วเริ่มลงมืออีกครั้ง เธอตั้งใจอย่างมาก นำสีที่ยังใช้ได้มาจากบ้านและหีบพู่กันวาดภาพมาด้วยทั้งหมด ใช้ดินสอร่างแบบลงบนกระดาษก่อน จากนั้นจึงวาดของจริงลงไป แม้แต่น้ำที่ใช้ล้างพู่กันก็ต้องไปเปลี่ยนทุกครั้ง เพราะกลัวว่าสีจะเลอะติด

แต่ด้วยเพราะความวุ่นวายของจ้าวเย่ รวมถึงเสียวฉ่าวกับเหอซาก็คุยเล่นหัวเราะกันอยู่ข้างนอก อีกทั้งเงินสวีนกับเฉียวหฺวานก็มักจะปรึกษาเรื่องจัดงานเลี้ยงฉลองวันไหว้พระจันทร์อยู่เสมอ แม้ว่าจะมีคนไม่น้อย แต่ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่ช่วยเธอได้อย่างแท้จริง ดังนั้นวันแรกจึงทำได้แค่ร่างภาพเท่านั้น

สถานการณ์ของวันที่สองก็พอกันกับวันแรกคือจำต้องทนรำคาญจนกระทั่งถึงวันที่สาม จ้าวเย่กับเสียวฉ่าวก็วางมือ ไม่มาในที่สุด เฉียวหฺวานเป็นหวัด ฟังหุยจึงยื่นกรานให้กลับบ้านไป ส่วนเหอซามีธุระ อยู่ไ้ได้ถึงหกโมงเย็นก็ต้องไปแล้ว สุดท้ายจึงเหลือเงินสวีนกับฟังหุยแค่สองคน ปลายฤดูใบไม้ร่วงท้องฟ้ามืดเร็ว เงินสวีนเปิดไฟในห้องเรียนทุกดวง ท่ามกลางแสงสว่างของหลอดไฟ ฟังหุยหมอบอยู่หน้าโต๊ะนักเรียนวาดรูปอย่างขะมักเขม้น บนกระดาษวาดรูปสะท้อนเงาร่างเล็กๆ บริเวณโรงเรียนเงียบสงัด ในห้องเรียนมีแค่เสียงของปลายปากกาและยางลบที่เสียดสีกับกระดาษเท่านั้น

เงินสวีนนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างหนึ่ง มองฟังหุยวาดนั้นระบายเนื้ออยู่อย่างเงียบๆ

บางทีอาจเพราะยังไม่รู้จักกันดีนัก เขาจึงนั่งสังเกตอิริยาบถของฟังหุย

มากเป็นพิเศษ เช่นเธอใช้หลังมือปิดผมไปหลังหู ใช้นิ้วก้อยปิดขี้ข้างลบทิ้งเบาๆ และเธอหลบตาแก้มหน้าเล็กน้อยตอนพูด...เงินสวีนชอบมองท่าทางแบบนั้นของเธอมาก แม้ว่าเธอจะรวบผมหางม้าเหมือนเสียวฉ่าว ทำแก้มป้องเป้าขี้ข้างลบทิ้ง วาดรูปปลาวงคฺยเล่นด้วยหน้าที่เป็นนรอยยิ้มซึ่งดูน่ารักมาก แต่เขาชอบความสวยเรียบๆ ไม่เหมือนใครแบบนี้ของฟังหุยมมากกว่า

“นายดูหน่อยสิว่าตัวหนังสือเอียงไหม” ฟังหุยมยกหน้าขึ้น จึงประสานสายตากับเงินสวีนพอดี เธอหน้าแดง รีบหลบตาทันที

เงินสวีนเดินเข้ามามองๆ แล้วพูดว่า “ไม่เอียง ไม่เอียงเลยสักนิด ตัวหนังสือสวยจริงๆ ทำไม่ไม่เหมือนตอนปรกติที่เธอเขียนเลยละ”

“อืม เป็นตัวหนังสือพู่กันจีนนะ ที่จริงฉันเขียนไม่สวยหรอก ต้องพ่อฉันเขียนสวยมาก ฉันเรียนมาจากท่านนะ”

“สวยมากทีเดียว พ่อเธอก็วาดรูปเหมือนกันหรือ”

“ไม่ ท่านวาดแบบ” ฟังหุยมหยิบไม้บรรทัดขึ้นมาเทียบดู “ที่เหลื่อกก็แค่ลบร่างดินสอทิ้งก็ใช้ได้แล้วละ อันนี้ฉันทำเองได้ นายรีบกลับบ้านเถอะ ให้นายช่วยมาตั้งสามวันแล้ว”

“ไม่เป็นไร ฉันไม่รีบ รอเธอกลับด้วยกัน” เงินสวีนรีบพูด “ที่จริงเธอวาดกระดานข่าวได้ต้องเรียกว่าเป็นฝ่ายช่วยฉันต่างหาก ไม่อย่างนั้นฉันก็ไม่รู้จริงๆว่าจะไปรายงานครูโหว่วายังไง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ขอบคุณนะ” ฟังหุยมพูดพลางยิ้ม

เงินสวีนเป็นคนมีอารมณ์สุนทรีย์ ทุกวันเขาต้องถือเครื่องเล่นเพลงติดตัวมาด้วย เขาถอดหูฟังออกแล้วเพิ่มความดังของเสียงจนสุด เมื่อเสียงเพลงดังออกมาจากเครื่องเล่นเล็กๆ ที่คุณภาพไม่ค่อยดี ผลคือเกิดเสียงเพลงกระแทนกระแทนดังตลอดเวลาที่อยู่ในห้องเรียน

“อยากบอกว่าฉันรักเธอจริงๆ อยากเอ่ยคำว่าขอโทษ เธอร้องให้พร้อมกับบอกว่าความรักมันจบลงแล้ว ยากที่จะไปต่อ ยากที่จะไปต่อ...ผู้หญิงแบบเธอคนนี้ทำให้ฉันรักและทำให้ฉันเป็นทุกข์ ทำให้ฉันยอมทำเพื่อเธอและ

ยอมทุ่มเททุกอย่าง...”

เงินสวีนกับฟิงฮุยฮัมเพลงไปพลางทำกระดานข่าวจนเสร็จ พวกเขา ยืนอยู่บนม้านั่ง ต่างคนต่างช่วยกันดึงมุมหนึ่งของกระดาษวาดรูปเอาไว้ ช่วง เวลาที่แปะกระดาษบนผนัง ทั้งสองต่างมองหน้ากันแล้วก็ยิ้ม

เมื่อเดินออกมาจากอาคารเรียน พวกเขาดีใจที่ร้านค้ายังไม่ปิด จึงซื้อ แสมเบอร์เกอร์กับชาดำเย็นแล้วไปนั่งบนเครื่องเล่นราวโหนคู่ข้างสนาม กินมื่อเย็นที่แสนเรียบง่าย แสงจันทร์สาดส่องทะลุช่องว่างระหว่างใบไม้สลับ สีทอดลงมาบนตัวพวกเขา และอาจเป็นเพราะฟ้ามืดแล้ว ดังนั้นแสงที่ เจิดจ้าในตัวเงินสวีนอย่างที่ฟิงฮุยบอกนั้นก็อ่อนลงเช่นกัน ทำให้เธอนั่งอยู่ ข้างเขาได้อย่างสบายใจ

“ขอบคุณนะ” ฟิงฮุยพูดในขณะที่โยกขา

“ไม่ต้องเกรงใจ ว่ากันจริงๆ แล้วเธอต่างหากที่ช่วยฉัน” เงินสวีนพูด ด้วยรอยยิ้ม “เธอวาดได้เยี่ยมจริงๆ ครั้งนี้ห้องเราต้องได้ที่หนึ่งแน่นอน”

“ก็ไม่แน่หรอก ความสามารถของฉันมีจำกัด ทำได้แค่นี้”

“ฟิงฮุย” จู๋ๆ เงินสวีนก็พูดขึ้นอย่างจริงจัง “ฉันรู้สึกดีมากจริงๆ นะ ดีมาก”

ไม่ว่าจะเป็นคำชมแบบไหน ใครๆ ก็ชอบฟังทั้งนั้น ดังนั้นในสายตา ของเงินสวีนแล้ว เขารู้สึกว่าฟิงฮุยยอมรับเขาแล้วในที่สุด แม้เธอจะเพียง แค่นั่งยิ้มๆ ออกมา แต่มันก็เป็นช่วงเวลาสั้นๆ ที่แสนงดงาม

ช่วงตรงนี้ฟิงฮุยเล่าละเอียดมาก เธอสวมเสื้อคลุมสีแดง เงินสวีน สวมสีขาว ในถุงปากกาลายการ์ตูนหนูน้อยหัวแดงโมทาโร่ใส่พู่กันสียี่ห้อ อิงสง เครื่องเล่นเพลงยี่ห้อไอวาเล่นเพลง “ปล่อยฉันรักปล่อยฉันทุกข์” ของ โจวฮว่าเจี้ยน แสมเบอร์เกอร์ไก่ชิ้นละ 3.5 หยวน น้ำชาดำเย็นเหมือนกัน พระจันทร์ที่เกือบจะเต็มดวง ต้นไม้ในโรงเรียนคือต้นฉัตรจีน ราวโหนคู่ ทำจากเสาทองเหลือง สามารถเล่นยกตัวขึ้นลงได้...

ช่วงเวลาเหล่านั้นผ่านไปหลายปี ผมฟังเธอหรีตเล่าเรื่องราวในอดีตแล้วจู่ๆ ก็รู้สึกอยากร้องไห้ขึ้นมา พุดให้ไพเราะก็คือผมเห็นภาพแห่งความสุข และได้กลิ่นอายแห่งความเศร้าโศกเสียใจ พุดอย่างหยาบคายก็คือท่าทางของฟิงหุยที่เหมือนเคลิ้มไปไกลนั้น ทำให้ฮอริโมนต่อมหมวกไตของผมถูกขับออกมา

ผมรู้สึกสงสารเธออยู่บ้าง คิดอยากกุมมือเธอเอาไว้ ไม่ใช่เพราะผมจิตใจชั่วช้าเกิดความคิดลามกสกปรกเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้หญิงที่กำลังจิตใจอ่อนแอ แต่เป็นเพราะผมพบว่ามือของเธอกำลังสั่นระริก...

5

เหมือนฟ้ามีตา ในการประกวดกระดานข่าว ห้องหนึ่งแย่งชิงที่หนึ่งมาได้

เมื่อผลถูกประกาศออกไป ครูประจำชั้นจนถึงระดับผู้อำนวยการ รวมถึงเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียน ไม่ว่าใครเมื่อเห็นฟังกุญแจก็ยิ้มแฉ่ง ยิ้มจนเห็นแต่ฟัน มองไม่เห็นลูกตา

ฟังกุญแจอยู่ท่ามกลางความชื่นชมอยู่หลายวัน จึงเริ่มปรับตัวเข้ากับรอยยิ้มของคนอย่างช้าๆ ตอนเช้าที่จักรยานเข้ามา เมื่อเจอกับเพื่อนๆ ก็ไม่ก้มหน้าหลบอีกต่อไป ทว่าเงยหน้าส่งเสียงทักทายว่าอรุณสวัสดิ์แทน

คนที่ดีใจที่สุดที่เห็นเธอเป็นแบบนี้ก็คือเงินสวิน เพราะในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง ฟังกุญแจก็ยิ้มให้เขาด้วยเช่นกัน

ปีนั้นโรงเรียนฟุ้งงเริ่มปฏิรูปบุคลากรครูอย่างเป็นทางการ จึงรับครูที่มีประวัติการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไปจากโรงเรียนฝึกหัดครูชื่อดังต่างๆ จำนวนไม่น้อย และผู้อำนวยการซีจู้ของโรงเรียนก็เรียกประชุมครูและ

นักเรียนทั้งหมด เขากล่าวในที่ประชุมด้วยคำพูดที่ฮึกเหิมว่า...โรงเรียนฟูลงจะเป็นศูนย์รวมของบุคลากรระดับหัวกะทิที่สร้างชื่อเสียงก้องเกรียงไกร บรรดานักเรียนก้มหน้า แอบขำกันแล้วพูดว่า...โรงเรียนของเราก็จะเป็นแหล่งรวมภาษาท้องถิ่นที่ตั้งก้องเกรียงไกรด้วย

ในเวลานั้นภาษาจีนกลางยังไม่ใช้วิชาบังคับที่ครูต้องพูดได้ แม้จะมีการทดสอบทางด้านนี้อยู่บ้าง แต่แค่พอพูดได้ก็ผ่านการทดสอบแล้ว ด้วยเหตุนี้ทุกครั้งที่เป็นเวลาเรียน หากเดินผ่านทางเดินของอาคารที่เงียบๆ ก็มักจะได้ยินเสียงที่เต็มไปด้วยความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่น

มีอยู่วันหนึ่งเรียนวิชาเคมี ซึ่งมีครูหลิวเป็นผู้สอน ท่านก็เริ่มสร้างความบันเทิงให้แก่ทั้งห้องอีกครั้ง

“อันนี้ละ...ทุกคนเปิดหนังสือวิชาเคมีไปที่หน้ายี่สิบเจ็ด...อันนี้ละ...ข้อที่สอง...อันนี้ละ...โซเดียมคลอไรด์...” (ครูพูดสำเนียงท้องถิ่น)

จ้าวเย่ก้มหน้าแอบหัวเราะจนตัวอ้อ หันไปถามเฉินสวีน “นี่ จดไว้สิ ก็ครั้งนี้แล้ว”

เฉินสวีนขีตเคืองหมายอีกสามขีดลงในสมุด เขานับดูคร่าวๆ แล้วบอก “ยี่สิบแปดครั้งนี้แล้ว”

จ้าวเย่มองนาฬิกา แล้วยิงหัวเราะหนักกว่าเดิม

“สุดยอด สถิติใหม่ เข้าเรียนหกนาทีก่อน พุด ‘อันนี้ละ’ ไปแล้วยี่สิบแปดครั้งนี้”

“หยุดหัวเราะได้แล้ว ครูหลิวมองนายอยู่นะ” เฉียวหฺวานเตือนเขาเบาๆ

“นักเรียนตรงนั้น อันนี้ละ รักษาวินัยในห้องเรียนด้วย” (สำเนียงท้องถิ่น) ครูหลิวพูดพร้อมกับขมวดคิ้ว

จ้าวเย่รีบก้มหน้า หันกลับมาแล้วแกล้งทำเป็นดูหนังสือ

“อันนี้ละ โซเดียมคลอไรด์ อันนี้ละ...”

จ้าวเย่กลั้นไม่อยู่จริงๆ จึงหัวเราะออกมาอีกครั้ง คราวนี้ยาวโมโหครู

หลิวเข้าให้แล้ว เขาเดินมาแถวสุดท้ายอย่างรวดเร็วแล้วพูดด้วยความโมโห
 “นักเรียนคนนี้นั่นแหละ เธอเป็นอะไร ชื่อนี้เธอทำเป็นหรือ ถ้าอย่างนั้น
 เธออธิบาย”

ครูหลิวยึดแบบฝึกหัดให้จ้าวเย่ มองเขาด้วยความโมโห

ทุกคนหันไปมองเขา จ้าวเย่หน้าแดงอยู่นานถึงได้เงยหน้าขึ้น ใบหน้า
 เจียมเจียมเหมือนเด็กประถมที่ทำไม่ได้ จากนั้นเด็กประถมตัวโตคนนี้ก็
 เอ่ยปาก

“อันนี้นะ...ครู ผมทำไม่เป็น”

แล้วทั้งห้องก็ระเบิดหัวเราะดังลั่น...

ผลสุดท้ายของเรื่องนี้ก็คือ ครูหลิวลากจ้าวเย่ไปที่ห้องพักครูทันที
 เขาถูกครูแต่ละท่านอบรมชุดใหญ่ ต่อให้เขียนรายงานแปดร้อยตัวอักษรก็
 ไม่พอที่จะทำให้บรรดาครูคลายความโกรธลงได้ พวกเขาสั่งให้จ้าวเย่เขียน
 รายงานถึงหนึ่งพันห้าร้อยตัวอักษรเพื่อให้สำนึกความผิดที่ตัวเองทำไว้ อีก
 ทั้งไม่อนุญาตให้หลบหรือแก้ไข สุดท้ายยังต้องให้ผู้ปกครองเซ็นชื่อรับทราบ
 ด้วย

ผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้ ไฟแห่งความคึกคะนองของจ้าวเย่ก็ถูกราดจน
 ดับ เขานิ่งแสร้งไม่มีแกจิตแกใจจะทำอะไรตลอดทั้งบ่าย แม้หลังเลิกเรียน
 ก็ยังปฏิเสธที่จะเข้าร่วมแข่งบอลกับห้องทำอีกด้วย

เฉียวหรรณดึงเขามาแล้วพูดว่า “ไปเถอะ ทุกคนคอยอยู่ นายไม่ไป
 แล้วใครจะทำหน้าที่รักษาประตูล่ะ”

จ้าวเย่เก็บกระเป๋าไม่พูดไม่จา เสรีจแล้วจึงบอก “ไม่ไป ฉันยังต้อง
 เขียนรายงานอีกนะ ให้โจวเสี่ยวเหวินไปแทนฉันก็แล้วกัน”

“โจวเสี่ยวเหวินสูงแค่อายุหนะ อย่าพูดเล่นไปหน่อยเลย” เฉินสวิน
 ก็มาโหม่งหน้าเขาด้วย “กว่าจะเขียนเสร็จไม่ใช่ง่าย นายก็เอาที่นายเคยเขียน
 แต่ก่อนมารวมๆ กันสิ พันห้าร้อยตัวก็สบายอยู่แล้ว”

“ไม่ได้ ต้องให้ผู้ปกครองเซ็นชื่อด้วย ถ้าพ่อฉันรู้เรื่องนี้เข้าละก็ต้องโดนเขียนแน่ๆ ฉันต้องเก็บแรงเอาไว้”

เงินสวีนนี่ก็จะไรขึ้นมาได้ “ฉันจะหาคนช่วยนายเซ็นชื่อ นายจะได้สบายใจแล้วไปกับพวกเราดีไหม”

“อย่าล้อเล่นนะ จะให้พ่อนายเซ็นให้ฉันเหรอ”

“ไม่ใช่ นายรอฉันเดี๋ยวนะ” เงินสวีนหมุนตัววิ่งออกไป

ตอนนั้นครูกับผู้ปกครองติดต่อกันไม่สะดวกเหมือนปัจจุบัน ดังนั้นวิธีที่พวกเขาชอบใช้ที่สุดก็คือการเซ็นชื่อ ไม่ว่าจะเขียนไปคະแนสบบอยไปตอบรับเอ่ย หรือว่าไปรายงาน ล้วนใช้วิธีเซ็นชื่อด้วยกันทั้งนั้น ความหมายก็คือไม่ว่าจะเป็นผลการเรียน การจ่ายเงิน หรือความประพฤติของเด็ก ผู้ปกครองจะต้องรับรู้ทั้งหมด แต่ก็เป็นที่น่ายินดีที่นักเรียนมักมีหลายเรื่องที่ไม่อยากให้ผู้ปกครองรู้ โดยเฉพาะเด็กที่มีผลการเรียนไม่ดี ใครจะกล้านำข้อสอบที่เต็มไปด้วยสีแดงไปให้ผู้ปกครองดูละ เหมือนที่สุภาษิตกล่าวไว้ว่า “ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องเอาด้วยกล มีความต้องการก็ยอมมีตลาด ดังนั้นทุกห้องก็จะมีนักเรียนที่เลียนแบบลายเซ็นผู้ปกครองอยู่คนหรือสองคน ลายมีอากไม่เหมือนเป๊ะ แต่ตามปรกติก็ไม่มีครูคนไหนมานั่งเทียบตัวหนังสือที่ละตัวอยู่แล้ว

เพื่อนในห้องของพวกเขา คนที่มีฝีมือทำเรื่องนี้ก็คือเหมินหลิงฉ่า

เมื่อเงินสวีนเจอเสียฉ่าตรงบันไดตึก เธอกำลังเดินตามฟังหุยลงมา เงินสวีนขวางเธอเอาไว้แล้วพูดว่า “อย่าเพิ่งกลับบ้าน ช่วยอะไรก่อน”

เสียฉ่ามองเขาแล้วถามว่า “เรื่องอะไรเหรอ”

“วันนี้ไม่ใช่จ้าวเยร์รับผิดชอบทุกคนเหรอ เขาต้องถูกทำโทษให้เขียนรายงาน เธอช่วยเซ็นชื่อให้เขาได้ไหม”

“ไม่ได้ เธอก็เห็นว่าครูโหวเขาไม่โหดแค่ไหน ถ้าถูกครูจับได้ว่าปลอมลายเซ็นละก็ ฉันไม่ต้องโดนเขียนรายงานด้วยหรอกเหรอ”

“โธ่ ไม่มีอะไรหรอก เธอเซ็นเหมือนจะตาย ครูดูไม่ออกแน่นอน ถ้า

ถูกจับได้พวกเราจะไม่บอกเด็ดขาดว่าเธอเป็นคนเซ็น ตีให้ตายก็ไม่พูด”

เสี่ยวฉ่าหัวเราะออกมา เงินสวีนเห็นว่าเข้าทางจึงรีบพูดต่อ “ขอรู้เองละ เร็วหน่อยเถอะ ลักพักต้องไปเตะบอลกับห้องห้าอีก ถ้าเรื่องนี้ไม่สำเร็จ จ้าวเยก็ไม่ใช่เตะบอลด้วย”

“เตะบอล ถ้าอย่างนั้นฉันไปด้วย” เสี่ยวฉ่าพูดอย่างดีใจ

“ไม่มีปัญหา เต็มใจให้จ้าวเยเลี้ยงเม็กลงมเธอดูด้วย” เงินสวีนรีบดึงเธอไป เดินไปสองก้าวก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ หันกลับมาพูดว่า “ฟังหู ไปด้วยกันเถอะ”

ฟังหูส่ายหน้า “พวกเธอไปเถอะ วันนี้ฉันไม่ได้ขี่รถมา”

“ไม่เป็นไร เต็มใจฉันไปส่ง”

เงินสวีนมองเธอพลาบยิ้มสดใส

ตอนนั้นระหว่างห้องมักจะเตะบอล เล่นบาสเกตบอลด้วยกันบ่อยๆ โรงเรียนไม่มีสนามฟุตบอลที่เป็นมาตรฐาน สนามที่มันของพวกเขาก็คือหลังกำแพงของประตูตงฮวา คนน้อยรถน้อยจึงมีที่กว้าง ที่นั่นไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกอะไร จึงนำกระเป๋าน้ำดื่มมาตั้งเป็นประตูทั้งสองฝั่ง หาเชือกมาวางเป็นขอบสนาม วางก้อนหินสองก้อนแทนธงมุมสนาม แค่นี้ก็เล่นกันอย่างสนุกสนานมากแล้ว

วันนั้นเงินสวีนเล่นได้ดีมาก พอลงสนามก็ยิงประตูฝ่ายตรงข้ามเข้าไปสองประตู เขาเลียนแบบท่าทางของ อลัน เวย์เลอร์ ที่ยกมือขึ้นสูงๆ แล้วหมุนแขนสองรอบตอนที่เตะเข้า ขณะกำลังดีใจอยู่นั้นก็เลื้อบไปเห็นฟังหูส่งขวดน้ำให้เฉียวหฺราน ทั้งสองพูดคุยและหัวเราะกันอย่างร่าเริง นั่นทำให้เขาไม่สบายใจขึ้นมาอีก เห็นๆ อยู่ว่าคนที่ยิงเข้าคือตัวเขา วิ่งจนเหนื่อยที่สุดก็คือตัวเขา ทำไม่ไม่เห็นเธอส่งน้ำให้เขาบ้างล่ะ เฉียวหฺรานเล่นอยู่กองหลัง ตำแหน่งกองหน้าของห้องห้าไม่เห็นจะเก่งตรงไหน เล่นสบายๆ ตลอดทั้งเกม แต่พอจบเกมเธอกลับส่งน้ำให้ฝ่ายนั้นก่อน

เงินสวีนคิดแล้ววิ่งไปที่ขอบสนาม ตะโกนบอกฟังหู “ขอน้ำให้ฉัน

ขวดหนึ่งลิ”

ปรากฏว่าฟิ่งหุยไม่ขยับตัวเลย กลับเป็นเสียวฉ่ำที่รีบเปิดฝาขวดแล้ว
ยื่นส่งให้เขา ทั้งยังชมว่าเขาเก่งตั้งหลายคำ

เงินสวีนลงเตะเครื่องหลังอย่างอารมณ์ไม่ดีนัก ขณะที่พักเปลี่ยนตัว
ผู้เล่น เขาก็เห็นฟิ่งหุยเดินไปหาเสียวหวานอีก

“เย็นมากแล้ว ฉันกลับบ้านก่อนดีกว่า” ฟิ่งหุยพูด

“ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นเธอกลับบ้านดีๆ ละ” เสียวหวานมองฟ้าในขณะที่

พูด

“จ๊ะ บ้ายบาย”

ฟิ่งหุยโบกมือให้ แล้วสะพายกระเป๋าหนังสีอู๋ขึ้นบนหลังเดินผ่าน
เงินสวีนไป ขณะที่กำลังเดินไปบนถนน จู่ๆ ก็ได้ยินเงินสวีนตะโกนเรียก
ชื่อเธอจากด้านหลัง ฟิ่งหุยหันกลับไปมอง เห็นเงินสวีนยืนขึ้น แสงอาทิตย์
ยามอัสดงส่องแสงกระทบกำแพงที่เก่าแก่ และสะท้อนลงบนตัวเขาจนเป็น
สีแดงไปทั้งตัว

ท่ามกลางแสงสีแดงนี้ เงินสวีนยิ้มพร้อมกับบอกว่า “อย่าเพิ่งไปสิ
รอประเดี๋ยว ฉันจะขี่รถไปส่งเธอกลับบ้าน”

6

ฟังหุ่ยบอกว่าบริเวณที่เธอหยุดยืนอยู่นั้นช่างพอเหมาะพอดี

เงินสวีนในวันนั้นทำให้เธอเห็นภาพลวงตา บางที่อาจเพราะประตูตงฮวาหนาเกินไป คงมีคูปูพเพสันนิวาสน์ผ่านมามากหลายภพหลายชาติ เมื่อนึกถึงช่วงเวลายาวนานนั้นก็เลยทำให้เธอรู้สึกเคลิบเคลิ้มไป เธอยิ้มในขณะที่พูดว่าเวลานั้นเธอนึกถึงบทพูดของนักแสดงเรื่อง *ไซอิ๋ว* ขึ้นมา...ท่ามกลางแสงสีทอง เธอนึกว่าเด็กหนุ่มที่ยื่นมือมาหาเธอในตอนนั้นจะชื่อเมฆเจ็ดสีมารับเหมือนกับในหนังจริงๆ

แต่ผมคิดว่าเวลานั้นพวกเขาเป็นเพียงวัยรุ่น และต่างฝ่ายต่างก็มีอารมณ์หัวเราะขำขึ้นมาเท่านั้น

การแข่งขันในวันนั้น ห้องหนึ่งได้รับชัยชนะไปอย่างงดงาม เงินสวีนคนเดียววิ่งเข้าไปทำลูก เฉิวหรานก็วิ่งเข้าไปหนึ่งลูกเช่นกัน แต่เป็นประตูตัวเอง

เว้นแต่ฉIEWหรานแล้ว นักเรียนชายคนอื่นๆ ล้วนดีใจมาก เสียใจว่าภูมิใจจนถึงกับเดินผ่านหน้านักเรียนหญิงห้องห้า กอดน้ำบรูเบอร์รี่ทำขวด

เอาไว้กับอกแล้วบอกว่าจะเอาไปฉลองชัยชนะ

แต่ความกล้าของฟังหุยหายไปจนหมดตั้งนานแล้ว เธอคิดว่าอีกสักพักจะนั่งรถกลับบ้านไปอย่างเงียบๆ โดยที่ไม่บอกใคร เพราะฟ้ายังมีดลลงเรื่อยๆ แสงอาทิตย์ยามอัสดงก็ไม่เหลือให้เห็นอีกแล้ว

“รอกันร้อนใจแล้วกระมัง” เงินสวีนเดินมาถึงข้างกายฟังหุยแล้วพูดว่า “ไปกันเถอะ”

“เอ่อ...ไม่ต้องแล้วละ...ฉันไปกับจ้าวเยก็ได้ ทางเดียวกัน” ฟังหุยก็มหัน้ำพูด

“ไม่ๆ...” จ้าวเยฟูบอยู่ที่เบาะหลังจักรยานของเงินสวีน “วันนี้ฉันไม่มีแรงย่อนไปย่อนมาแล้ว กลับบ้านต้องเขียนรายงานอีกหนึ่งพันห้าร้อยตัวเชียวนะ ซวยจริง”

“หา” ฟังหุยมองเขาอย่างขឹងใจ

“เธอนี่ชื่อจริงๆ เลย” เงินสวีนขยี้หัวของจ้าวเย ยิ้มแล้วพูดว่า “บ้านเขาไม่ได้อยู่ต่อว้าย แต่อยู่ฉาวว้ายต่างหากล่ะ”

“หา!” ฟังหุยถลึงตามองจ้าวเย

“แหะๆ...ก็เพราะว่าฉันอยากสนิทกับเธอไง” จ้าวเยแสรังตีหน้าชื่อในขณะทีพูด

“ไปๆ” เงินสวีนโบกมือไล่เขา แล้วตัวเองก็ขึ้นขี่จักรยานหันหน้ามาบอก “ขึ้นมาเถอะ ขึ้นมาไว้อี้อีกกว่าจะถึงบ้านก็ค่ำกันพอดี”

เขาขี่ไปข้างหน้าอย่างซ้าๆ แล้วกดแตรยางบนแฮนด์รถไปด้วย เสียงแตรที่ร้องหวุดๆ นั้นคล้ายกับจะเร่ง

ฟังหุยรีบวิ่งสองก้าวแล้วกระโดดขึ้นรถไปทันที เธอไม่สั่นหัดในการกระโดดขึ้นรถจึงดูรุ่มง่าม อีกทั้งไม่เมื่อยกเกาะเอวของเงินสวีนด้วย จักรยานเปลี่ยนเกียร์ที่หือใจแอนต์คันนั้นก็เลยส่ายไปส่ายมาเหมือนงูไปตลอดทาง

“ระวังนะ” เงินสวีนที่นั่งอยู่ข้างหน้าไม่ได้หันกลับมามอง เขาเพียงยื่นแขนออกไปด้านหลัง ให้ฟังหุยจับประคองเอาไว้เบาๆ

รถเริ่มนิ่งขึ้นจนซึ่งเป็นเส้นตรงได้อย่างช้าๆ

ฟังหุยหน้าแดงขึ้นทันที ผ่านไปสักพักเธอถึงนึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อกี้ลืมบอกลาพวกเฉียวหฺรานไป

ยามพลบค่ำของเป่ย์จิง ณ ตอนนั้นยังคงดงมอยู่ ไม่มีคนมากมาย ไม่มีรถราขวักไขว่ และไม่มีตึกสูงๆ คับคั่งเหมือนกับตอนนี้ คนปักกิ่งยังไม่ได้ย้ายบ้านไกลออกไปชานเมือง ซึ่จื่อเหมินยังไม่มีสะพานลอยต่างระดับ และสิ่งก่อสร้างที่ดูใหญ่โตอลังการอย่างนั้น ถนนผิงอันยังเป็นตรอกซอยที่เชื่อมต่อกันอยู่เลย และพวกเขา ก็ยังเป็นวัยรุ่นน้อยๆ

เงินสวีนพาฟังหุยวิ่งผ่านระหว่างอาคารกำแพงแดงกระเบื้องหลังคาเขียวของสระน้ำทางทิศใต้ แสงไฟถนนจางๆ สาดลงมาบนตัวพวกเขา เหมือนเคลือบสีทองบนตัวพวกเขาเอาไว้ชั้นหนึ่ง

ฟังหุยกอดกระเป๋าทิ้งเอาไว้ สองเท้าแกว่งไปมา แล้วคุยเล่นเรื่อยเปื่อยกับเงินสวีน

“เธอก็อย่าไปโกรธจ้าวเย่เขาเลย เขาน่ะแค่อยากคุยกับเธอเท่านั้น”

“ฉันรู้ ไม่ได้โกรธหรอก”

“จริงเหรอ ไม่ใช่ว่าผู้หญิงเกลียดผู้ชายโกหกที่สุดเหรอ” เงินสวีนพูดพลางยิ้ม “วันนั้นฉันดูละครกับแม่ จำเนื้อเรื่องไม่ได้เลย จำได้แค่นางเอกที่ชื่อสี่เออร์ในเรื่องเฉียนหลงจอมราชันตะโกนเหมือนคนบ้าว่า ‘ทำไมเจ้าถึงหลอกข้า เจ้าหลอกข้าได้อย่างไร เจ้าช่างใจดำ หลอกข้าได้ลงคอ!’ ”

เงินสวีนแกล้งบิบเสียงเลียนแบบดาราหญิงฮ่องกงจนฟังหุยหัวเราะออกมา

“ฉันไม่กลัวโดนหลอก โกหกได้ แต่ต้องอย่าทำให้ฉันรู้ความจริง”

“ทำไมล่ะ”

“ถ้าไม่รู้ว่าโกหกก็ใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขไม่ใช่หรือ ความจริงสำหรับฉันแล้วก็ได้มีความหมายเท่าไรนัก เพราะหากตื่นขึ้นมาไม่รู้ความจริงแล้วก็จะยิ่งเจ็บปวด สู้โดนหลอกอยู่อย่างนั้นต่อไปยังดีกว่า”

“แล้วถ้าเอ่ยคำขอโทษล่ะ ถ้าบอกว่าต่อไปจะไม่โกหกเธออีกแล้ว?”

“ไม่ต้องขอโทษ คำที่ฉันเกลียดที่สุดก็คือ ‘ขอโทษ’ เพราะถ้าพูดคำว่าขอโทษ แสดงว่าต้องมีอะไรติดค้างกัน”

“อย่างนี้เอง...”

“อ้อ แปลกมากใช้ใหม่ล่ะ เหอะๆ” ฟิงหุยก้าวเราะประชดตัวเอง เธอจับชิปกระเป่าเอาไว้แน่นจนเป็นรอยกดบนนิ้วมือ

แม้ว่าฟิงหุยกจะพูดแบบนี้ แต่ฉันสนิทรู้สึกว่าจะต้องกลัวถูกหลอกอย่างแน่นอน กลัวว่าจะต้องผิดหวัง เขานึกถึงท่าทางของเธอที่เงิบขริ้มก้มหน้าก้มตาในห้องเรียนแล้วก็รู้สึกเจ็บแปลบในใจ เด็กสาวคนนี้ไม่เพียงจิตใจดี ทั้งยังอ่อนโยนอีกด้วย เธอไม่เคยก่อความยุ่งยากให้ใคร แต่ถ้าคนอื่นมาขอร้องอะไรเธอก็จะช่วยเต็มที่อย่างแน่นอน บางทีอาจจะดูเงอะงะๆ อยู่บ้าง ทว่าไม่พยายามปิดบัง ทุกครั้งที่เธอเงยหน้าขึ้นก็มักจะห่อไหล่หลบสายตาอยู่เสมอ แต่ถ้ามองเข้าไปในตาของเธอก็จะเห็นถึงความใสซื่อบริสุทธิ์

“ตกลง ถ้าอย่างนั้นต่อไปฉันจะไม่พูดคำว่าขอโทษกับเธอแล้ว ฉันจะพูดคำว่าไม่เป็นไรแทน ถ้าเหยียบเท้าเธอนั้นมาก็จะพูดว่าไม่เป็นไร ก็เท่ากับเธอติดค้างฉัน”

“อะไรกัน” ฟิงหุยกยิ้มออกมา ครั้งนี้เป็นยิ้มด้วยความเบิกบานใจ

ในเมื่อเธอไม่ชอบคำว่าขอโทษ ถ้าอย่างนั้นเขาก็จะไม่พูด ในเมื่อเธอไม่กล้าเข้ามาใกล้เขา ถ้าอย่างนั้นเขาจะเข้าไปหาเธอเอง ถ้าเธอยังถอยหลังไปอีก เขาก็จะดึงเธอเอาไว้

ฉันสนิทคิดแบบนี้...เพราะอะไรนะหรือ ง่ายมาก...

เขาชอบเธอเข้าแล้ว

ไปเรียนวันที่สอง รายงานของจ้าวเย่ผ่านตาผ่านไปอย่างรวดเร็ว
จ้าวเย่กลับมาใช้ชีวิตซ้ำอีกครั้ง เพียงแต่ชั่วโมงเรียนเคมีไม่หันไปหันมา

เหมือนแต่ก่อน ไม่ว่าครุฑหิวจะพูดคำว่า ‘อันนี้ละ’ ก็ครั้ง เขาก็ฟังอย่างตั้งใจ ตอนเล็กเรียนฟังหุยไม่รอจ้าวเย่กลับบ้านด้วยกันอีก เธอเซ็นจักรยาน เดินผ่านข้างสนาม เห็นจ้าวเย่กับเงินสวีนและเจียวหฺรานเล่นบาสด้วยกันอยู่พอดี จ้าวเย่ก็เห็นเธอเช่นกัน เขาเข้าไปใกล้เงินสวีนแล้วพูดเบาๆ

“ประเดี๋ยวฉันส่งบอลให้ นาย นายอย่ารับนะ”

เงินสวีนพยักหน้าอย่างสงสัย ยังไม่ทันได้หันกลับก็เห็นจ้าวเย่โยนลูกบาสไปทางฟิงหุย ลูกบาสกระแทกเข้าที่ล้อหลังจักรยานของฟิงหุยดังตึง แล้วจักรยานก็ล้มคว่ำไป

“โอ้ ไม่นะ หลุดมือ” จ้าวเย่ยิ้มอย่างยียวน

ฟิงหุยมองค้อนเขาทีหนึ่ง “เกลียดจริง”

“นายทำอะไรนะ” เงินสวีนตีไหล่เขาทีหนึ่ง

“นี่ ทำไมนายต้องทำรุนแรงด้วย” จ้าวเย่หวดไหล่แล้วพูด “เธอบอกว่าไม่โกรธ แต่วันนี้ฉันพูดบายบายกับเธอ เธอกลับไม่สนใจฉันเลย”

“สมน้ำหน้านาย” เงินสวีนกำลังคิดจะไปช่วยฟิงหุยยกจักรยานขึ้น ก็เห็นเจียวหฺรานวิ่งไปก่อนแล้ว

เจียวหฺรานกำลังช่วยเธอจับแฮนด์รถให้ตรง สองคนคุยกันนิดหน่อยอย่างสนิทสนม จากนั้นก็โบกมือลา

“นี่ นายว่าเจียวหฺรานสนใจฟิงหุยอยู่หรือเปล่า” จ้าวเย่ถามพร้อมกับกระทุ้งคอกใส่เงินสวีนที่มองอย่างเหม่อลอย

“ไม่รู้สิ”

เงินสวีนแย้งลูกบาสในมือเขา จากนั้นไปยืนที่จุดสามคะแนนแล้วโยนออกไป

ลูกบาสลงกลางห่วงในครั้งเดียว

7

เฉียวหฺวานสนใจฟังหุ่ยอย่างแน่นนอน

แต่เรื่องที่สนใจฟังหุ่ยเป็นเพียงเรื่องหนึ่งในเรื่องราวมากมายในการใช้ชีวิตมัธยมปลายของเขา ทุกวันเขายังต้องจัดกลุ่มอยู่เวรกลางวัน ยังต้องไปเบิกซอล์กเขียนกระดานที่ห้องบริหารงานการศึกษา ก่อนที่จะมีการตรวจครั้งใหญ่ตามกฎระเบียบของโรงเรียน ต้องคอยเตือนเพื่อนๆ ให้สวมเครื่องแบบนักเรียน เวลาตัดผมหน้าม้าต้องใช้ผ้าปูโต๊ะก่อน ทุกวันอังคารยังต้องท่องและเขียนบทเรียนแนวคิดใหม่ ทุกวันต้องจดบันทึกและเขียนการบ้าน ตอนกลางวันยังต้องไปจอสุนามเพื่อเล่นบาส ยังต้องทำสิ่งต่างๆ มากมายที่ไม่มีสาระสำคัญอะไรแต่ก็เป็นเรื่องที่ต้องทำ

เรื่องที่ชอบฟังหุ่ยก็ผสมปนเปอยู่ในเรื่องเหล่านี้ด้วย มีสิ่งที่ทำให้จิตใจของเขากระเพื่อมบ้างเป็นบางครั้ง แต่อาจเป็นเพราะความขี้อาย หรือเป็นเพราะไม่รู้ลึกถึงภัยร้ายที่กำลังคืบคลานเข้ามา เขาจึงไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกไป

ช่วงเวลานั้นก็ไม่ค่อยนิยมแสดงออกกันเท่าไรนัก ส่วนใหญ่ตอนหลัง

กินข้าวกลางวันทีโตะเรียน นักเรียนชายหญิงจะมานั่งซุบซิบกันว่า 'คนนี้ชอบคนนี้ไหม' หรือ 'ได้ยินมาว่าคนนี้กับคนนี้คบกันแล้ว!'

อย่างไรก็ไม่เหมือนนักเรียนมัธยมในตอนนี่ที่ไปๆ มาๆ ก็กลายเป็นผิวเมี้ยนกันไปแล้ว อยู่ในห้องเรียนก็กล้าจู้บกัน อยู่บนรถประจำทางก็กอดกันกลมดิก เลิกเรียนก็เดินจูงมือกันกลับบ้านโดยไม่เกรงสายตาคอนแม่แต่น้อย

เฉียวหวานเซียงซ้า...ไม่มีความคืบหน้าในการแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเอง แน่หนอนว่าถ้าเขากล้าแสดงความรู้สึกที่แท้จริงแล้ว คาดว่าวันนี้ผมก็ต้องเล่นจิวอีกเรื่องอย่างแนหนอน ท้ายที่สุดคนที่ทำให้เขาเป็นห่วงมานานมากก็หลุดมือไปโดยไม่รู้ตัว

สาเหตุเป็นเพราะฟังหุยไม่สบาย

วันนั้นเป็นวันจันทร์ และกำลังทำพิธีเซียมูงขึ้นสู่ยอดเสาเหมือนกับโรงเรียนอื่นๆ พิธีชกธงขึ้นสู่ยอดเสาเป็นพิธีที่ต้องมีทุกสัปดาห์ แต่ละชั้นยื่นเข้าแถวอย่างเป็นระเบียบ นักเรียนมัธยมต้นที่ไม่ได้เข้ากลุ่มต้องใส่ผ้าพันคอสีแดง มัธยมปลายที่เข้ากลุ่มจะต้องติดสัญลักษณ์ พิธีเริ่มเจ็ดโมงครึ่งตรงเวลา ห้ามมาสายเด็ดขาด มิเช่นนั้นไม่ว่าหมวกจะใหญ่แค่ไหนก็ต้องโดนกลัดคำว่าไม่รักประเทศ ไม่สนใจส่วนรวม ไม่เคารพธงชาติ เป็นต้น ถ้ามาสายแล้วรีบวิ่งมาในขณะที่เพลงชาติดังขึ้น ก็ให้ยืนอยู่ตรงนั้นห้ามขยับอย่างเด็ดขาด จากนั้นก็ยืนรอครูประจำชั้นที่เคารพมาอบรม

พิธีการเรียบง่าย โดยให้นักเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายยืนอยู่สองฝั่งของเสาธงข้างละสองคน ฝั่งหนึ่งยกธงทองและฝั่งหนึ่งยกธงหมู่ ด้านหลังเสริมด้วยนักเรียนหญิงที่ถือช่อดอกไม้ เมื่อเปิดเพลงชาติก็ให้ชกธงชาติขึ้น ลูกเสือเนตรนารีทั้งหมดก็ยกมือทำวันทยาวัตรแสดงความเคารพ ครูและนักเรียนทั้งโรงเรียนร้องเพลงชาติอย่างพร้อมเพรียงกัน จากนั้นถ้ามีกิจกรรมก็ค่อยบอกกล่าวต่อไป บางครั้งผู้อำนวยการก็จะพูดให้อีโหวาท กล่าวชมเชย

หรือตำหนักี่สุดแล้วแต่

ส่วนที่ค่อนข้างพิเศษของโรงเรียนมัธยมในสังกัดฟุงแห่งนี้ก็คือ คนที่เชิญธงของพวกเขากำหนดไว้แน่นอน คือสองคนในแต่ละระดับชั้นลับ เปลี่ยนหมุนเวียนกันไป อีกทั้งต้องเป็นนักเรียนชายด้วย ผลการเรียนของนักเรียนชายเหล่านี้ไม่แน่ว่าจะดีมากเสมอไป แต่หน้าตาดูดีอย่างแน่นอน ผู้อำนวยการโรงเรียนกล่าวว่าที่ต้องการก็คือรูปร่างภายนอก วิธีนี้ทรงพลังและใช้ได้ผลดีทีเดียว เหตุนี้พิธีเชิญธงของโรงเรียน รูปร่างหน้าตาต้องมาก่อนเป็นอันดับแรก

คนเชิญธงของมัธยมสี่ก็คือเงินสวินกับเฉียวหฺราน และคนที่ทำหน้าที่ยกธงหมู่และถือช่อดอกไม้ในวันนั้นก็เวียนมาถึงห้องหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ จ้าวเยยกง ฟิงหุยกับเสี่ยวฉ่าวถือช่อดอกไม้

ตอนเช้าฟิงหุยหายไปหน่อย จึงออกมาอย่างเร่งรีบ กินข้าวเข้าไม่ทันมาถึงโรงเรียนก็รีบถือดอกไม้ขึ้นแทนเสาธง เธอยืนแค่ครู่เดียวก็รู้สึกถึงแสงแดดที่แผดเผาจนทนไม่ไหว ขาทั้งสองข้างอ่อนแรง ในสถานการณ์เช่นนี้เธอละลายใจที่จะบอกว่าตัวเองไม่สบาย จึงกัดฟันอดทนต่อไป คิดไม่ถึงว่าเพราะขบวนแถวเรียงไม่เรียบร้อย ผู้อำนวยการเต่ออวีจึงอบรมก่อนที่จะเริ่มพิธี เธอมองเห็นด้านหน้าเป็นดำๆ ชาวๆ ฟิงหุยยืนไม่อยู่อีกต่อไป เริ่มโอนไปเอนมา แต่เธอยืนอยู่ด้านหลังของเงินสวินและเฉียวหฺรานจึงถูกบังจนมืด และไม่มีใครเห็นท่าทางแปลกๆ ของเธอ

“เอ๊ะ ชงชาติ ชงชาติ”

ผู้อำนวยการเต่ออวีเพิ่งจะประกาศเริ่มพิธีเชิญธง ก็ได้ยินนักเรียนที่อยู่ด้านหลังส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ พอหันกลับไปมอง ชงชาติก็ถูกชักขึ้นไปเสียแล้ว พอมองอีกครั้ง ที่แท้เป็นฟิงหุยที่ก่อนจะล้มลงไปได้จับเชือกเอาไว้ ทำให้ชงชาติถูกดึงขึ้นไปด้วย

ตอนนั้นสติสตั้งของเธอเลื่อนรางไปแล้ว ภาพสุดท้ายที่เห็นก็คือ มีมือที่อบอุ่นคู่หนึ่งมาประคองเธอเอาไว้

“เร็ว พานักเรียนคนนี่ไป...”

ผู้อำนวยการต่ออวี้ย้งพูดไม่จบ เงินสวินก็วิ่งเข้ามาแล้ว เขาประคอง ฟิงหุยเอาไว้แล้วตะโกนบอกเสี่ยวฉ่าว “มัวยืนทำอะไรอยู่ล่ะ รีบมาประคอง เธอสิ ฉันจะแบกเธอไปส่งห้องพยาบาล”

เสี่ยวฉ่าวรีบประคองฟิงหุยขึ้นบนหลังของเงินสวิน เงินสวินยืนขึ้น เซ่ๆ ดึงแขนเธอไว้แน่น แล้วจึงมุ่งหน้าไปห้องพยาบาล เสี่ยวฉ่าวที่ประคอง ฟิงหุยอยู่ด้านหลังแทบจะตามจังหวะก้าวของเขาไม่ทัน

เงินสวินเร็วมากจริงๆ เมื่อเฉี่ยวทรานได้สติ เขาก็แบกฟิงหุยขึ้นหลัง ไปแล้ว เฉี่ยวทรานรีบไล่ตามพวกเขาไป

“คนเชิญธง! คนเชิญธงกลับมาหนึ่งคน”

ผู้อำนวยการต่ออวี้ตะโกนเรียกพวกเขา ทว่าเงินสวินกับเฉี่ยวทราน ไม่ได้กลับไป

ห้องพยาบาลอยู่ที่ตึกเรียน ห่างจากสนามไกลพอสมควร เงินสวิน แบกเธอเดินมาพักหนึ่ง ก็หอบหายใจแฮ่ๆ อย่างเห็นได้ชัด

เสี่ยวฉ่าวที่อยู่ข้างๆ พูดขึ้นว่า “เงินสวิน นายวางเธอลง ให้เฉี่ยวทราน แบกแทนดีกว่า”

“ใช่ เตี่ยวฉันแบกเอง” เฉี่ยวทรานพูดอย่างร้อนใจ

“ไม่เป็นไร ไม่ต้อง” เงินสวินส่ายหน้า มือที่จับอวี้แน่นขึ้น ตอนนั้น เขามีความคิดที่แจ่มชัดมากกว่าจะไม่ส่งฟิงหุยให้คนอื่นอย่างเด็ดขาด

ที่จริงคิดๆ ดูแล้ว จากเหตุการณ์นั้นไม่โรแมนติคแม้แต่น้อย แม้ว่า ฟิงหุยจะไม่อ้วน แต่รูปร่างค่อนข้างสูง ต้องใช้แรงแบกไม่น้อย ถ้าอุ้มตั้งแต่ ที่แรกก็คงจะง่ายขึ้นกว่านี้ แต่ท่ามกลางสายตาที่จ้องอยู่ของคนทั้งโรงเรียน ใครจะไปกล้าทำแบบนี้ต่อหน้าผู้อำนวยการล่ะ

และแล้วในเรื่องที่ไม่โรแมนติคเรื่องนี้ ก็มีความรู้สึกที่โรแมนติคอยู่ ไม่น้อย

ทั้งสามคนมาถึงห้องพยาบาลอย่างทุลักทุเลและตึงเครียด แพทย์ประจำโรงเรียนตรวจดูแล้วบอกว่าไม่ได้มีอะไรร้ายแรง แค่น้ำตาลในเลือดต่ำเท่านั้น นอนพักสักครู่ก็จะดีขึ้นเอง

พอฟังหุ่ยฟื้นขึ้นก็มองเห็นเงินสวีน เขากับเหี่ยวหรรณและเสียวฉ่าว จ้องเธอตาเขม็ง แสดงท่าทางเกินจริงอย่างมาก

“ครูครับ! ฟื้นแล้ว ฟื้นแล้ว” เงินสวีนหันไปตะโกน

แพทย์โรงเรียนเดินเข้ามา แต่ๆ หัวฟิงหุ่ยแล้วพูดว่า “ดีขึ้นบ้างไหม”

“ดีขึ้นค่ะ”

“ไม่ได้กินข้าวเข้ามาใช่ไหม”

“เอ่อ...”

“ครั้งหน้าจะต้องกินข้าวเช้านะ ไม่เป็นไรแล้ว แค่น้ำตาลในเลือดต่ำนะ” แพทย์โรงเรียนพูดพลางลงบันทึก “พวกเธอใครก็ได้ไปซื้อของกินมาให้เพื่อนหน่อย ขนบปังกับเครื่องดื่มก็พอ ต้องหวานๆ นะ”

“ฉันไปเอง” เหี่ยวหรรณพูด “เธออยากกินอะไร”

“อะไรก็ได้ ขอขอบคุณนะ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอก” เหี่ยวหรรณยิ้มแล้ววิ่งออกไป

“โอ้เอ๊ย เธอนี่ก็จริงๆ เลย ทำไมไม่บอกว่าจะไม่สบายล่ะ” เสียวฉ่าวพูดพร้อมกับขมวดคิ้ว

“ฉันคิดว่าทนอีกหน่อยก็เสร็จแล้ว...”

“เคราะห์ดีที่เงินสวีนความรู้สึกไว ถ้าเขาไม่ประคองเธอไว้ เธอคงต้องโศกแทนเสกแน่ๆ”

“อา ขอขอบคุณนะ...”

เงินสวีนโบกมือ แล้วพูดกับเสียวฉ่าวว่า “ไปเอายาเถอะ”

“ได้ เธอนอนลงก่อนเถอะ”

เสียวฉ่าวเดินตามแพทย์โรงเรียนออกไป เงินสวีนดึงผ้าห่มให้ฟิงหุ่ย แล้วพูดว่า

“พักอีกหน่อยเถอะ คาบแรกไม่ต้องเรียนหรอก”

“ก็ได้”

เพราะอยู่ด้วยกันตามลำพังในระยะใกล้แบบนี้ ทำให้ฟังหุยรู้ลึกที่ต้นตอ เธอจึงหลับตาไปเลย ไม่มองเงินสวีนอีก

“เมื่อไหร่ฉันตกใจแทบแย่”

เงินสวีนคล้ายกับพูดกับตัวเองเบาๆ ทำให้ฟังหุยอดที่จะหน้าแดงไม่ได้

“รู้ไหมว่าทำไมฉันถึงได้เป็นห่วงเธอขนาดนี้”

“นาย...เป็นคนดี” ฟังหุยตอบเบาๆ

“หา ฉันเป็นคนดี เธอลองดูว่าถ้าคนอื่นเป็นลมแล้วฉันจะทำแบบนี้ไหม ผู้อำนวยการตะโกนตามหลังฉัน ฉันยังไม่สนใจเขาเลย”

ขนาตาของฟังหุยสั่นระริกขึ้นมาเล็กน้อย เธอพอจะเข้าใจอะไรอยู่บ้าง แต่ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เธอกลัวๆ กล้าๆ อยู่นั่นเอง

“เธอไม่รู้จริงๆ หรือว่าแกล้งทำเป็นไม่รู้” เงินสวีนพูดอย่างรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย “พูดตามตรง ฉัน...”

เขายังพูดไม่ทันจบ เจียวหฺรานก็กลับมาแล้ว

เขาซื้อน้ำอัดลมรสแอปเปิลกับแฮมเบอร์เกอร์เนื้อ และยังมีลูกอมสีรุ้งอีกหนึ่งถุง

“คอยนานแล้วสิ ฉันให้ร้านค้าอุ่นแฮมเบอร์เกอร์นะ” เจียวหฺรานพูด “เมื่อไหร่จะไรกันอยู่ บรรยากาศเคร่งขรึมเชียว”

ฟังหุยก้มหน้า ไม่เปล่งเสียงใดๆ

“ไม่มีอะไร ฉันขู่เธออยู่นะ” เงินสวีนฉีกถุงลูกอมสีรุ้งออก โยนลูกอมสีเขียวเม็ดหนึ่งเข้าไปในปาก

ลูกอมเม็ดนั้นรสชาติเปรี้ยวๆ ก็เหมือนกับอารมณ์ของเขาตอนนี้กับประโยคนั้นที่ต้องซ่อนอยู่ในใจ ไม่สามารถพูดคำว่าชอบออกมาได้

8

วันนั้นทั้งวัน ฟิงหุยเรียนไม่ค่อยรู้เรื่อง คำพูดที่เงินสวีนอยากบอก ยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเธอไม่หยุด มาลองคิดดู หรือว่าความหมายของเขาดูจริงๆ ก็คือ 'ชอบ' อย่างนั้นหรือ คิดดูอีกที...เป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้ เขาจะมาชอบเธอได้อย่างไร ก็เห็นๆ อยู่ว่าเขาพูดกับเฉียวหฺรานว่ากำลังจูเธอ อย่าคิดเข้าข้างตัวเองดีกว่า

แน่นอนว่าจริงๆ แล้วฟิงหุยกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง เธอมักจะมองไปที่แถวหลังของห้องระหว่างช่วงพักเรียนเป็นประจำโดยที่ไม่รู้ตัว ตอนกลางวันก็มักจะพุดอยู่ข้างหน้าต่างมองไปที่สนามบาส เขียนการบ้านด้วยกับกับเฉียวหฺรานก็มักจะแอบสังเกตรอบๆ อยู่เสมอ ในสายตาสอดสายที่สับสนของเธอเช่นนี้ มักมองหาเงาของเงินสวีนอยู่ในนั้นเสมอ เธอเข้าใจเป็นอย่างดีว่าเสียงนั้นที่ชอบเรียกเธอจากทางด้านหลังอยู่เป็นประจำ คนที่คอยเป็นห่วงเธออยู่เสมอตอนที่เธอถูกคนอื่นมองข้ามจนเคยชิน เด็กผู้ชายที่มักจะแอบดูแลเธอเสมอตอนที่เธอไม่รู้จะทำยังไงดี ได้ก่อตัวกลายเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งความรักที่ฝังอยู่ในใจเธออย่างเงียบๆ และค่อยๆ แตกหน่อออกมา

ออกมา

ความชอบในวัยสิบหกช่างแสนเรียบง่าย เรื่องราวความรักในภาพยนตร์ ความรักที่จบลงอย่างมีความสุขหรือซาบซึ้งกินใจในสายตาของพวกเขาแล้วไม่เป็นความจริง พวกเขามักจะคิดว่าตัวเองจะต้องมีประสบการณ์ของความรักที่แตกต่างออกไป คิดว่าวันเวลาที่สงบสุขเช่นนี้จะคงอยู่ไปตลอด จนกระทั่งพวกเขาเติบโตขึ้นจึงค้นพบว่าท่วงทำนองเดิมๆ ของชีวิต คนที่อยู่เป็นเพื่อนข้างกายทุกวันในตอนนั้น ถึงยังงี้ก็ต้องมีทางเดินเป็นของตัวเอง

ตอนกินข้าวกลางวัน ฟังหุ่ยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาเลย เงินสวินใจใจเล่าเรื่องตลกที่แสนจะน่าเบื่อกันอีกทั้งยังแย่งลุกขึ้นในกล่องข้าวของเธอ แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้เธอเงยหน้าขึ้นมามองตรงๆ ได้ กินข้าวเสร็จ จ้าวเย่ลากเงินสวินไปเล่นบาส เสียเวลาลากฟังหุ่ยไปหยิบจดหมาย สองคู่เดินอยู่ที่ทางเดินเดียวกันของตึก จากนั้นก็แยกกันไปคนละทาง

ตอนนั้นคอมพิวเตอร์ยังไม่เป็นสิ่งที่แพร่หลาย ดังนั้นก็เลยยังไม่มีคิวคิวเอาไว้คุยเล่น และก็ไม่มีอีเมลด้วย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงมือถือกับข้อความ โทรศัพท์มือถือก็มีเพียงไม่กี่รุ่น ทั้งยังไม่มีข้อความภาคภาษาจีนอีกด้วย ถ้าอยากติดต่อกับนักเรียนต่างโรงเรียนก็ต้องใช้วิธีเขียนจดหมายแสดงความรู้สึกเท่านั้น หน้าประตูโรงเรียนแต่ละแห่งล้วนมีแผงลอยที่ขายกระดาษจดหมายทั้งนั้น มีทั้งลายการ์ตูนญี่ปุ่น ลายดอกไม้แบบเกาหลี หรือรูปดาราดังๆ ไอเดียต่างๆ ปีกละห้าหยวนสามารถแบ่งขายได้ แต่ถ้าสี่หยวนจะประกอบไปด้วยซองจดหมายเล็กๆ หลายซอง ซึ่งเป็นของดีราคาถูกลงมาให้ท่านได้เลือกสรร

เสี่ยวฉ่าวเป็นคนที่ได้รับจดหมายมากที่สุดในห้อง เธอมีสมัครพรรคพวกไปทั่วทั้งปักกิ่ง ทุกลัปดาร์หจะมีจดหมายจากเขตต่างๆ ในเมืองส่งมาถึงเธอ

“เธอมาหากองนี้” ตรงหน้าต่างของห้องรับจดหมาย เสี่ยวฉ่าวยื่นจดหมายกองหนึ่งให้ฟังหู

“จ๊ะ” ฟังหูรับมาแล้วคัดเฉพาะจดหมายของเพื่อนในห้อง เพียงไม่นานก็เจอจดหมายของเสี่ยวฉ่าวสองฉบับแล้ว

“ไหน ฉันดูเหนื่อย คิดไม่ถึงเลยว่าเขาจะตอบกลับมาเร็วแบบนี้” เสี่ยวฉ่าวยิ้มและหยิบจดหมายนั้นมาในขณะที่พูด “ใช่แล้ว ฟังหู ทำไม่ไม่เคยเห็นเธอเขียนจดหมายเลยละ เพื่อนสมัยมัธยมต้นของพวกเธอไม่ติดต่อกันเลยหรือ”

“ฉันไม่สนิทกับพวกเขานะ”

“ไม่สนิท” เสี่ยวฉ่าวพูดอย่างแปลกใจ “เธอล้อเล่นแล้วละ”

ฟังหูจัดจดหมายให้เรียบร้อยแล้วยืนคอยเธออยู่ข้างๆ ที่ไกลๆ ดูเหมือนมีนักเรียนชายโยนลูกสามแต้มได้อย่างสวยงาม มีเสียงโห่ร้องอย่างดีใจ เธอเหม่อมองออกไปอย่างไม่รู้ตัว

“ฉันว่า...ฟังหู...” เสี่ยวฉ่าวชูจดหมายฉบับหนึ่งขึ้นส่องกับแสงแดด เพื่อมองกระดาษจดหมายด้านในที่พับเป็นรูปหัวใจ

“ทำไมเธอ” ฟังหูหันหน้ากลับมา ซองจดหมายบังตาของเสี่ยวฉ่าวอยู่ เธอเห็นแค่ลายมือน่ารักๆ เขียนที่ด้านหลังว่า ‘ขอบคุณคุณอาไปรษณีย์’

“เธอ...ชอบเงินสินไหมใช่ไหม” เสี่ยวฉ่าวถามขึ้นเบาๆ

“หา”

“ใช่ไหม”

“เปล่า...เปล่านะ” ฟังหูใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ โดนคนอื่นล่วงรู้ถึงความรู้สึกที่อยู่ในใจ ทำให้เธอรู้สึกกลัวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ “เธออย่าพูดเหลวไหลสิ”

“ฮ่าๆ ฉันรู้ว่า” เสี่ยวฉ่าววางจดหมายลงอย่างแรง กระโดดอย่างสนุกพร้อมกับพูดว่า “จริงๆ แล้วคนที่เธอชอบก็คือเฉียวหรานใช่ไหม”

“อะไรนะ เธอนี้ไร้สาระจริงๆ เลย” ฟังหูถลึงตาใส่เธอทีหนึ่ง แล้ว

หันหน้าเดินออกไปทางตึก

“อย่าโกรธสิ อย่าโกรธสิ” เสี่ยวฉ่าววางเธอเอาไว้ แล้วพูดอย่างลึกลับว่า “รับรองว่าฉันจะไม่บอกใคร”

“ขออภัยล่ะ อย่าพูดส่งเดชอีกเลย” ฟังหุยทำหน้าที่อย่างสนใจ

ฉูกเสี่ยวฉ่าวทำให้ตกใจ ฟังหุยพบว่าเมื่อเผชิญหน้ากับความรู้อีกสักตัวๆ ที่เรียกว่าชอบ เธอยังคงรู้สึกกลัวอย่างช่วยไม่ได้ ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เธออดไม่ได้ที่จะรู้สึกหดหู่

เดิมทีคิดว่าก็ให้มันแล้วกันไป แต่ก่อนที่จะเลิกเรียน เฉินสวีนกลับเดินตรงมาหาฟังหุยตรงหน้า

ฟังหุยไม่รู้จะทำยังไงดีจึงรีบเก็บข้าวของใส่กระเป๋า แต่ขณะที่กำลังจะหยิบถุงใส่ปากกา เฉินสวีนกลับกอดมันเอาไว้ เขาไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่ใส่กระดาษใบหนึ่งลงไปข้างใน ฟังหุยมองเขาอย่างประหลาดใจ เขายิ้มๆ แล้วพูดว่า “กลับบ้านค่อยอ่าน”

ฟังหุยไม่รอจนกลับถึงบ้านก็แอบอ่านแล้ว เธอขมใจไม่ให้เด่นแรงเอาไว้ไม่อยู่เลยจริงๆ จึงฉีกมันออกอ่านระหว่างทาง หลังจากอ่านจบ หัวใจของเธอกลับยิ่งเด่นแรงมากขึ้นไปอีก

มันเขียนเอาไว้ว่า...

ฟังหุย เมื่อเช้าฉันยังพูดไม่จบ ว่าสาเหตุที่ฉันเป็นห่วงเธอ ไม่ใช่เพราะฉันเป็นคนดี และก็ไม่ใช่เพราะเราเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่เป็นเพราะว่าฉันชอบเธอ ฉันไม่ได้พูดเล่น ฉันพูดจริงๆ ถ้าเธอรู้สึกว่าคุณพอใช้ได้ ก็ให้เขียนชื่อของฉันลงไปบนสมุดการบ้านประวัติศาสตร์ ฉันจะรอ!

ฟังหุยเป็นตัวแทนของวิชาประวัติศาสตร์ ครั้งแรกที่แจกสมุดการบ้านวิชาประวัติศาสตร์ มีเล่มหนึ่งที่ไม่ได้เขียนชื่อ เล่มนั้นก็ชื่อของเฉินสวีน

เงินสวีนตั้งใจทำก็เพื่อที่จะได้ใกล้ชิดกับเธอ ส่งการบ้านครั้งที่สอง เขาก็ยังคงไม่เขียนชื่ออยู่เช่นเคย ฟังหุยรู้ว่าเป็นของเขา ก็เลยส่งคืนให้เขาไปโดยตรง โชคดีที่วิชาประวัติศาสตร์การบ้านไม่เยอะ ฟังหุยก็เลยอดถกถั่นการแก่งที่แฉ่งไปด้วยความไม่ชอบมาพากลของเขาอยู่อย่างเงิบๆ ฟรุ้งนี้มีคาบวิชาประวัติศาสตร์ การบ้านของอาทิตย์ที่แล้วจะต้องส่งคืนกลับมา แต่ครั้งนี้เธอจะเขียนชื่อเขาก่อนส่งคืนดีไหม

ท่ามกลางแสงแดดในฤดูใบไม้ร่วง ฟังหุยมองใบแปะก๊วยสีเหลืองทองอร่ามที่ร่วงโรยอยู่บนถนน ในมือกำเจตจำนงของเด็กหนุ่มคนหนึ่งเอาไว้ ทว่ากลับรู้สึกถึงความเว้งว่างสับสนเลื่อนราง

ผมในตอนนี้ กำลังฟังฟังหุยเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับเธอในอดีตให้จบ มีความรู้สึกเข้าใจอย่างมากถึงอารมณ์ที่สับสนของเธอในตอนนั้น ผมเข้าใจดีว่าเธอล้งเลเพียงใด และไม่ง่ายเลยที่จะเขียนชื่อของเด็กผู้ชายคนนั้นที่เธอชอบมากลงไปอย่างง่ายดาย

แต่ว่าเงินสวีนในตอนนั้นไม่สามารถเข้าใจเรื่องเหล่านี้ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นวันที่สอง เมื่อเขาไปหยิบสมุดการบ้านประวัติศาสตร์ด้วยจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง แต่กลับพบว่าบนเส้นบรรทัดด้านหลังสมุดสำหรับเขียนชื่อแซ่ยังคงว่างเปล่าอยู่อย่างนั้น เขาารู้สึกเจ็บปวดอย่างหาที่เปรียบมิได้ เขาอยากไปถามเธอเหลือเกินว่าเพราะอะไรกันแน่ เพราะอะไรในสายตาของทั้งสองฝ่ายต่างก็มองเห็นความรักที่ปรากฏอยู่ แต่กลับยืนกรานที่จะหลีกเลี่ยง

ฟังหุยตั้งใจหลบเขาอย่างเห็นได้ชัด วันนั้นเธอแทบจะอยู่กับเสี้ยวฉนวนหรือไม้ก่เคียวหวานตลอดเวลา ไม่มองเขา และก็ไม่ได้พูดคุยกับเขาด้วย แต่เงินสวีนรู้สึกได้ว่าเธอไม่ได้เกลียดเขาอย่างแน่นอน เพราะเธอไม่ได้ยิ้มเลยในดวงตาที่บริสุทธิ์ไร้มลทินคู่กันเต็มไปด้วยความเศร้าที่ไม่อาจบรรยายได้

ในที่สุดเงินสวีนก็ไม่ได้พูดกับฟังหุยเลยแม้แต่ประโยคเดียว และประโยคนั้นก็ถามออกจากปากไม่ได้เช่นกัน ตอนเลิกเรียน เขาเห็นฟังหุย

กับเฉียวหฺวานเดินออกไปจากห้องเรียนด้วยกัน พวกเขาก้าวเท้าออกห้อง
พร้อมกันโดยที่ไม่ได้นัดหมาย กระทั่งขณะที่ก้าวออกจากห้องเรียนยังยืน
เท้าซ้ายออกไปก่อนเหมือนกันอีกด้วย

ฟิ่งหุ่ยใช้หางตามองเฉียนสวีน เธอรู้ว่าเขาจ้องมองเธอมาโดยตลอด แต่
เธอไม่ได้หันกลับไป แม้แต่จะยิ้มให้เขาลัคนิดก็ไม่มี

ไม่ใช่ไม่เอียง แต่ไม่กล้า

ในขณะที่ฟิ่งหุ่ยคิดจะตีตัวออกหากอยู่เงียบๆ คนเดียวต่อไป เธอ
คิดไม่ถึงว่าบนกระดานดำของวันที่สองมีตัวหนังสือเขียนไว้รอต้อนรับเธอ
แบบนี้

นั่นมองไม่ออกว่าเป็นลายมือใคร ทว่าตัวอักษรหกตัวที่โดดเด่นๆ เบี้ยวๆ
กลับดูมีน้ำหนัก นั่นก็คือ

ฟิ่งหุ่ยชอบเฉียนสวีน

9

วันนั้นฟังหุ่ยและเสี่ยวฉ่าวเป็นคนรับผิดชอบหมายเลขรถ เธอมาแต่เช้า แต่กลับไม่เห็นเสี่ยวฉ่าวเลยแม้แต่น้อย เมื่อเจียวหฺรานมาถึง เห็นฟังหุ่ยกำลังพยายามจัดจักรยานใจแอนด์หมายเลข 28 ของจ้าวเย่ที่แฮนด์เบียร์ให้เป็นระเบียบ เขาจึงรีบจอดรถแล้วเดินเข้ามาช่วยเธอ

“ฉันช่วยเอง จ้าวเย่ก็ไม่จอดรถให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยไป รถของเขานี้ก็กินที่จริงๆ” เจียวหฺรานพูดในขณะที่จัดรถ

“เขามาสาย ต้องรีบไปซ่อม พอมาถึงนี่ทิ้งรถแล้วก็ไปเลย” ฟังหุ่ยพูดด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ

“แล้วทำไมมีเธอคนเดียวล่ะ เสี่ยวฉ่าวไปไหน”

“เธอยังไม่มา น่าจะลืมนะ”

“เขามัวแต่ยุ่งอยู่ทั้งวัน ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่” เจียวหฺรานถอนหายใจออกแรงดันจักรยานคันหนึ่งเข้าไป

“นายกลับไปเถอะ ฉันคนเดียวไหว”

“ไม่เป็นไร ให้ฉันช่วยเถอะ ไซ้แล้ว วันนี้กินข้าวเช้าหรือยัง” เจียวหฺราน

ถามอย่างเอาใจใส่ “ถ้ายังไม่ได้กิน ก็รีบไปกินตอนนี้เลย”
 “กินแล้วละ” ฟังหุยยิ้มให้อย่างซาบซึ้ง “ขอบคุณนะ”
 เฉี่ยวหฺวานโบกมือแล้วยิ้มอย่างอายๆ

เสี่ยวฉ่าวกับเงินสวินมาถึงเจ็ดโมงครึ่ง ในขณะที่เสียงก๊ริงเข้าเรียน
 ดั่งขึ้นพอดี เฉี่ยวหฺวานกับฟังหุยกำลังเตรียมกลับห้องเรียนแล้ว พวกเขาถึง
 ได้จูงรถจากหน้าประตูโรงเรียนบึ่งเข้ามา ผมของเงินสวินชี้ได้ชี้ได้ อีกทั้ง
 ขอบต่ายดำเป็นวงอีกด้วย เห็นแล้วก็รู้เลยว่าตื่นสาย เสี่ยวฉ่าวมาถึงก็นึก
 ขึ้นมาได้ว่าวันนี้ต้องดูแลหมายเลขรถ จึงขอโทษขอโพยฟังหุยไปตลอดทาง
 ทั้งสี่คนวิ่งส่งเสียงพูดคุยจ้อกแจ้กเบาๆ ในขณะที่วิ่งขึ้นตึก แต่พอ
 เข้าไปในห้อง พวกเขาก็เงียบลงทันที

พวกเขามองเห็นตัวหนังสือหกตัวที่ไม่ใหญ่มากนักบนกระดานดำ
 พร้อมกัน แต่ก็พอที่จะทำให้ระคายเคืองสายตาได้เลยทีเดียว

ฟังหุยชอบเงินสวิน

เสี่ยวฉ่าวขยับตัวคนแรก เธอไม่พูดแม้แต่คำเดียว และเดินไปยังที่
 นั่งของตัวเองอย่างซุ่มเคื่อง แก้อื้อถูกเธอลากออกมาอย่างแรงจนเกิดเสียง
 เสียดสีที่พื้นจนหนวกหู

เฉี่ยวหฺวานขยับตัวเป็นคนที่สอง เขาเดินไปหน้ากระดานดำหยิบ
 แปรงลบกระดานขึ้นมา แล้วลบลายมือที่แสนอัปลักษณ์นั้นทิ้งอย่างรวดเร็ว
 แต่เพราะลบแรงเกินไป กระดานดำจึงสั่นสะเทือนเกิดเสียงดังตึงตึง จากนั้น
 ก็หันกลับมา พูดด้วยสีหน้าเย็นชาว่า “ครึ่งหน้าคนที่เข็นเวรต้องจำเอาไว้
 ก่อนเข้าเรียนต้องลบกระดานให้สะอาดด้วย”

เงินสวินขยับตัวเป็นคนที่สาม เขาดึงฟังหุยที่อยู่ข้างๆ แล้วพูดเบาๆ
 ว่า “กลับที่นั่งก่อนเถอะ”

แต่ฟังหุ่ยไม่ขยับตัวแม้แต่หน่อย แวดตาของเธอว่างเปล่า จ้องบนกระดานอย่างไรความรู้สึก สิ้นหน้าซีดขาวจนน่ากลัว ที่จริงเธอไม่ได้มองตัวหนังสือที่หายไปนั้นแม้แต่หน่อย และไม่ได้ยินคำพูดที่เงินสวีนพูดกับเธอด้วย เธอตั้งโกรธทั้งอายุและถูกความกลัวที่หายไปเป็นเวลานานกัดกินไปแล้ว ความรู้สึกเสียใจที่ครอบงำจิตใจ และขยี้อารมณ์ความรู้สึกเล็กๆ ของเธอจนแหลกเป็นชิ้นๆ ทำให้ศักดิ์ศรีของเธอพังทลายลงทันที

ฟังหุ่ยหรีตาแล้วพูดว่าวันนั้นอากาศดีมาก แต่เธอยังคงรู้สึกหนาวเหน็บ เธอรู้สึกสิ้นหวังจริงๆ คิดว่าชีวิตวัยรุ่นของเธอคงจะแหลกเหลวกลายเป็นเถ้าถ่านลงเช่นนี้

หัวใจของผมรู้สึกอาทรขึ้นมาอีกครั้ง ในเวลานั้นเธอไม่เคยขออะไรที่มากเกินไป คนซึ่ซลาดอย่างเธอ ไม่กล้าแม้กระทั่งจะตอบรับเงินสวีน เธอเพียงแต่ต้องการเก็บความรักเล็กๆ นั้นเอาไว้เป็นความลับในซอกมุมของหัวใจเพื่อปกป้องตัวเองอย่างระมัดระวังที่สุดในขณะที่คนอื่นไม่รู้ แล้วแอบมีความสุขกับมันเพียงลำพัง จากนั้นค่อยถือโอกาสตอนที่คนอื่นไม่ทันได้สังเกต นำความรู้สึกเหล่านั้นมาเก็บรักษาเอาไว้อย่างดี

ก็เหมือนกระรอกตัวหนึ่งที่เฝ้ารักษาผลโอ๊กลูกสุดท้ายในฤดูหนาวอย่างเฝ้าๆ และแล้วผลโอ๊กลูกนั้นก็ถูกค้นพบในที่สุด มันถูกเผยแพร่ต่อหน้าทุกคนและโดนหัวเราะเยาะ สุดท้ายก็ถูกเหยียบจนละเอียดอย่างไม่ไว้หน้าเลยแม้แต่หน่อย

ผมคิดว่ากระรอกตัวนั้นคงต้องใจสลายอย่างแน่นอน

ฟังหุ่ยเดินกลับมาที่นั่ง ตลอดทั้งเข้าเธอพุบอยู่บนโต๊ะไม่ขยับเขยื้อน ตอนเข้าเรียนครูถามว่าเธอเป็นอะไร ยิงดีที่เฉียวหวานช่วยตอบกลับไปว่าไม่สบาย เงินสวีนที่นั่งด้านหลังก็เรียนไม่รู้เรื่องเช่นกัน เขาจ้องหลังที่ผอมเพรียวของเธอตลอดเวลา เมื่อเห็นเธอตัวสั่นเบาๆ ก็ทำให้จิตใจว่าุ่นยิ่งขึ้น

กระทั่งถึงตอนกินข้าวกลางวัน ฟังหุยถึงได้เงยหน้าขึ้นมา เธอร้องให้จนตาบวม บนแขนเสื้อยังมองเห็นคราบน้ำตาจางๆ เงินสวินเห็นเธอดือกล่องข้าวกลับไปนั่งที่ของตัวเองอย่างเงียบๆ ก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาจึงเดินเข้าไปหาเธอ

เขาหยิบฝากล่องข้าวที่เปิดออกแล้วมาปิดแทนฟังหุยแล้วพูดว่า “ไปกินข้าวด้วยกัน”

ฟังหุยก็ตรึมฝิปากตัวเองเอาไว้แล้วส่ายหน้าอย่างช้าๆ

“ฉันช่วยเธอยกเก้าอี้มาแล้ว เร็วหน่อย”

“ฉันไม่ไป” ด้วยเพราะผ่านการร้องไห้ เสียงของฟังหุยจึงอู้อี้เล็กน้อย เธอยืนมือไปหยิบตะเกียบ เงินสวินก็แยงม้ามมา

“เธอไม่ได้ทำอะไรผิด ทำแบบนี้ทำไม หรือต่อไปจะไม่พูดกันแล้ว”

“ฉันไม่ไปจริงๆ” ฟังหุยเหมือนจะร้องไห้ออกมาอีก

“ได้ ถ้าอย่างนั้นพวกเราพากันที่นี่เอง” เงินสวินหันกลับไปย้ายโต๊ะตะโกนเรียกเฉียวหฺรานกับจ้าวเย่ว่า “เฮ้! มานี่เถอะ”

ด้วยเพราะจ้าวเย่มีซ้อม ดังนั้นตอนเข้าก็เลยไม่ได้เห็นจากนั้นด้วยตาตัวเอง เขาฟังเฉียวหฺรานเล่าคร่าวๆ ก็ไม่รู้ว่าจะปลอบใจฟังหุยยังไงดี พอเห็นเงินสวินเรียกเขา ก็รีบถือกล่องข้าววิ่งมาทันที

“วันนี้มีมันฝรั่งด้วย มันฝรั่ง” จ้าวเย่ก้มตัวไปมองหน้าฟังหุย “มันฝรั่งของฟังหุย”

ฟังหุยมองเขาแวบหนึ่งอย่างสนใจ

“มองอีกสิ มองอีกสิ” จ้าวเย่แกล้งถลิ่งตาในขณะที่พูด “ถ้ามองอีกฉันจะแอบกินของเธอให้หมดเลย”

เฉียวหฺรานก็เข้ามาร่วมวงด้วย เขาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ช่วยฟังหุยดึงผ้าปูโต๊ะแล้วหันหน้าไปพูดว่า “เสี่ยวฉ่าว รีบมาสิ”

“ฉันมีเรื่องคุยกับเหอซาหน้อย พวกนายกินก่อนเลย” แล้วเสี่ยวฉ่าวถือข้าวเดินไปอีกทางหนึ่ง

“ไม่ต้องไปสนใจเธอ เธอแค่กลัวฉันแยงมันฝรั่งของเธอ” จ้าวเย่เปิดกล่องข้าวของฟิงหุยอย่างไม่เกรงใจแม้แต่หน่อยแล้วพูดว่า “ซิงก”

“ไปตายซะ ใครจะเหมือนนายล่ะ” เสี่ยวจ้าวมองค้อนเขาที่หนึ่ง

ท่ามกลางเสียงอะอะไววายของพวกจ้าวเย่ ทุกอย่างดูเหมือนจะกลับมาเป็นปกติ แต่ฟิงหุยรู้ว่าเธอไม่สามารถกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้อีกแล้ว ความคิดความอ่านสมัยวัยรุ่นนั้นก็จะมีอารมณ์อ่อนไหวเช่นนี้ เธอเข้าใจดีว่าในสายตาของเพื่อนๆ ในห้องมีความหมายอะไรแอบแฝงอยู่ สำหรับบรรดาเด็กๆ ที่ต้องเผชิญหน้ากับการเรียนการสอนอยู่ทุกวันแล้ว นี่ก็ถือเป็นเรื่องใหญ่ที่น่าตื่นเต้นแล้วละ แต่สำหรับเธอที่เป็นส่วนหนึ่งของเรื่อง มันก็น่าเศร้าไม่ใช่น้อย

เมื่อเธอกลับถึงบ้านในตอนเย็น จิตใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวตลอดเวลา

ในขณะที่กำลังตัดผักจิ้นโบราณอยู่ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เพียงไม่นานพ่อของเธอก็เดินมาตะโกนเรียก

“ของหนูหุ่ยหุ่ย” ฟิงหุยถามอย่างสงสัย

“อิม เพื่อนผู้ชาย” พ่อของเธอพูด

“ฮัลโหล” ฟิงหุยรับโทรศัพท์

“ฮัลโหล”

“ใครโทร”

“ฉันเอง เจินสวีน”

ได้ยินเขาพูดชื่อ ในใจของฟิงหุยก็แกว่งน้อยๆ

“มีอะไรโทร”

“การบ้านคณิตศาสตร์ทำเสร็จหรือยัง”

“ทำเสร็จแล้วละ”

“ช่วยฉันดูหน้าที่สี่สิบเก้าหน่อยสิ ข้อที่เก้า เธอได้คำตอบเท่าไร”

“คอยเดี๋ยวนะ”

ฟังหุยวิ่งกลับไปห้อง หยิบสมุดการบ้านคณิตศาสตร์มา เธอรู้ใน
ทันทีว่าพอได้รับโทรศัพท์ของเฉินสวีน ก็รู้สึกดีใจอย่างมาก

“ฮัลโหล x เท่ากับ 5, y เท่ากับ 3”

“อ้อ เหมือนกับฉันเลย”

“อ้อ”

“อีม ขอขอบคุณนะ”

“ไม่เป็นไร”

“ถ้าอย่างนั้น วางละ”

“ตกลง บ้ายบาย”

เสียงในโทรศัพท์ที่พูดมาดูรีบร้อน ฟังหุยรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย
เธอเดินกลับห้องไปเขียนการบ้านต่อ แต่แค่ห้านาทีผ่านไป เสียง
โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

ฟังหุยฟังเสียงพูดของพ่ออย่างตั้งใจ เมื่อได้ยินเขาบอกว่า “รอเดี๋ย
นะ” เธอก็รีบเปิดประตูห้อง

“หาหนูใช่ไหม”

“หา ใช่...” พ่อของเธอมองเธอถามขึ้นอย่างแปลกใจ “ดูเหมือนเป็น
เพื่อนผู้ชายคนเมื่อกี้”

“ฮัลโหล”

“ฉันเอง”

“อีม ยังมีข้อไหนต้องตรวจอีก”

“ไม่มีแล้ว”

“อ้าว”

“คือว่า...มีเรื่องอยากคุยกับเธอหน่อย คุณสะดวกไหม”

“ก็พอได้”

“อย่างนั้นฉันพูดนะ เธอแค่ฟังก็พอ”

“อืม”

“เรื่องวันนี้อย่าไปสนใจมากนัก”

“ฉันรู้”

“รู้อะไรกัน ร้องให้ฟังเข้าอย่างนั้น”

“ก็ไม่มีอะไร”

“ถ้าฉันไม่ไปหาเธอ เธอก็ไม่สนใจฉันเลยกระมัง”

“เอ่อ”

“ทำไมล่ะ”

“มันไม่ดี...”

“มีอะไรที่ไม่ดี ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้ฉันจะเขียนบนกระดานว่า ‘เงินสกินชอบฟังหุ่ย!’ เป็นเพื่อนเธอ”

“นายอย่าเขียนนะ” ฟิงหุ่ยรู้สึกร้อนใจขึ้นมา

“ทำไมจะเขียนไม่ได้ ก็ฉันชอบเธอน่ะ”

นี่เป็นครั้งแรกที่เงินสกินพูดคำว่าชอบกับเธอตรงๆ พอพูดออกมาทั้งสองก็เงยไปทันที

ตอนนี้พวกเราพูดคำว่ารักบ่อยที่สุด ‘ฉันรักเธอ’ ‘เธอรักฉันไหม’ ‘เธอจะรักฉันตลอดไปไหม’ รักจนหน้ามืดตาตาย จนเหมือนกำลังจะสูญเสียบางอย่างที่เคยมีไป พูดมากอีกเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวมากเท่านั้น ไม่สามารถทำให้คนเชื่อได้ ดังนั้นประโยคข้างบนดังกล่าวก็มักจะเปลี่ยนเป็น ‘ฉันรักเธอจริงๆ นะ’ ‘เธอรักฉันจริงๆ ไหม’ ‘เธอจะรักฉันตลอดไปจริงไหม’

‘ความรัก’ กับ ‘ความจริง’ รวมกันกลายเป็นไม่รู้ว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะดี

แต่ในช่วงอายุเพียงสิบกว่าปี ความชอบตื่นขึ้นมาว่าความรักหลายชั้นนัก ทว่าก็พอเพียงที่จะเติมเต็มหัวใจได้แล้ว

ในขณะนั้น ความชอบของเงินสวีนก็สามารถทำให้ฟ่งหุยอบอุ่นได้แล้ว

“เธอ...ชอบฉันไหม” เงินสวีนยังคงถามต่อ

“...”

“ถ้าชอบก็แค่พูดว่าใช่ ไม่ชอบก็พูดว่าไม่ใช่ก็พอ”

“ฟ่งหุย เลิกคุยเล่นได้แล้ว รีบไปเขียนการบ้าน” พ่อของฟ่งหุยตะโกน

บอกเธอ

“คะ รู้แล้ว หนูจะไปเดี๋ยวนี้” ฟ่งหุยรับคำอย่างลนลาน “พรุ่งนี้ไปเรียน
ค่อยคุยกันเถอะ”

“รอเดี๋ยว ใช่หรือไม่ใช่” เงินสวีนพูดอย่างร้อนใจ “เธอบอกฉันสิ”

“ใช่ บ้ายบาย” ฟ่งหุยไม่รอให้เขาพูดอีกก็วางโทรศัพท์ทิ้งทันที

10

วันนั้นไม่ใช่วันที่พิเศษอะไร ในสี่ประตูเมืองทั้งเก้าชั้นร้อยวันพันปี ที่ผ่านมาก็เป็นเพียงคำคืนหนึ่งที่แสนสงบเท่านั้น แต่เด็กสองคนนั้นก็กลับจำวันนี้เอาไว้อย่างลึกซึ้ง

ณ สองแห่งของปักกิ่ง พวกเขาต่างคนต่างแอบยิ้มกันอยู่เงียบๆ ไม่สามารถโทรศัพท์คุยกันได้มากกว่านี้ เลยทำได้แค่หวนนึกถึงคำพูดเมื่อสักเท่า่นั้น และก็มีความสุขในแต่ละคำที่พูด ไม่มีมือถือส่งข้อความเพื่อยืนยันให้แน่ใจ ดังนั้นเมื่อรู้สึกดีใจก็ออกจะกระสับกระส่ายอยู่บ้าง ไม่มีควิกวิคที่สามารถส่งสติ๊กเกอร์รูปหัวใจได้ตามอำเภอใจ ดังนั้นก็ได้แต่เก็บความรู้สึกแบบนี้ฝังไว้ที่ก้นบึ้งของหัวใจเท่านั้น

แต่ก็อาจเป็นเพราะเหตุนี้ ความคิดถึงและความชอบจึงทับถมมากยิ่งขึ้น ก่อเกิดความมั่งคั่งหอมหวานเป็นพิเศษ และจดจำได้นานยิ่งขึ้นไปโดยธรรมชาติ

วันรุ่งขึ้นจะว่าบังเอิญหรือยังไง ทั้งสองคนเจอกันระหว่างทางที่ไปเรียนพอดี พวกเขาหน้าแดงทั้งคู่ เงินสวีนทอดเกียรติเปลี่ยนความเร็วเสียงดัง กุกกักๆ ไม่หยุด เหลือบมองฟังหุยที่อยู่ข้างๆ ตลอดเวลา แต่ฟังหุยก็คอยแต่จะก้มหน้าลง ทำให้ทรงผมของเธอปิดบังใบหน้าเล็กๆ ของเธอเอาไว้อย่างมิดชิด

“คือว่า...” เงินสวีนหันไม่ไหวเอ่ยปากขึ้นว่า “เมื่อวาน เธอพูดว่า ‘ใช่’ ใช่ไหม”

“ทำไมเธอ” ฟังหุยมองเขาแล้วพูดอย่างตื่นเต็น

“ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่อยากแน่ใจนะ” เงินสวีนยิ้มขึ้น “ฟังหุย ฉันดีใจ...มากๆ”

“ฉันนี่กว่าเธอจะกลับคำเสียอีก” ฟังหุยกัดริมฝีปากตัวเองเบาๆ

“ไม่มีทาง” เงินสวีนหันหน้ากลับมาพูดอย่างหนักแน่น

เขาถีบรถตะบิ้งไปข้างหน้า ปล่อยมือออกจากแฮนด์จักรยาน แล้วส่งเสียงตะโกนอย่างดีใจ ฟังหุยหัวเราะ แล้วขี่รถตามเขาไปด้วยกัน

มาถึงโรงเรียน พวกเขาไม่ได้จูงรถเข้ามาพร้อมกัน เงินสวีนเดินอยู่ข้างหน้า ฟังหุยตามอยู่ข้างหลัง ต่างคนต่างรู้ใจกันและไม่แสดงสีหน้าใดๆ ออกมาให้ใครต้องสงสัย คำว่าชอบเป็นเรื่องที่ทั้งสองต่างรู้กันในใจ ตอนนั้นรู้สึกที่ไม่เห็นต้องไปประกาศให้คนทั้งโลกได้รับรู้เลย และพวกเขาเองก็ไม่กล้าอย่างแน่นอน การมีความรักก่อนวัยอันควรก็มักจะเป็นเรื่องที่ไม่ดี ไม่ใช่หรือ

เงินสวีนจอดรถเรียบบร้อย แล้วขยับรถเพื่อเปิดทางวันที่ว่างข้างๆ เอาไว้ ฟังหุยแอบยิ้มแล้วเข็นรถเข้าไปจอดข้างๆ เขา เธอก้มตัวเพื่อที่จะล็อกรถ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็ต้องตกใจที่พบว่าเงินสวีนใช้แม่กุญแจล็อกกรรณรูปตัวยูล็อกล้อรถด้านหน้าทั้งสองคันเอาไว้ด้วยกัน

“ทำ...ทำอะไรนะ” ฟังหุยมองเพื่อนที่ดูแลหมายเลขรถอย่างตื่นเต็น

“ก็ไม่มีอะไร แต่ถ้าวันนี้เธอไม่คุยกับฉัน ตอนเย็นก็กลับบ้านไม่ได้”

เงินสวินยิ้มอย่างพอใจ

“คนอะไรกัน” ฟังหุยถลึงตาใส่เขา ทว่ากลับมีความสุข “ถ้าพวกเขาเห็นเข้าจะทำยังไง”

“ไม่เห็นเป็นไร เธอก็อย่าลือกรถลือ ถ้าพวกเขาเห็นเข้า ก็บอกว่าจะไม่ได้เอาบุญแจมา”

ตอนเช้าห้องฟังหุยยังรู้สึกตึงเครียดเล็กน้อย ยังคงหวาดผวาจากเหตุการณ์เมื่อวานนี้อยู่ ความรู้สึกที่ถูกคนมากมายจับตามอง คิดขึ้นมาทีไร ก็ทำให้เธออดที่จะตัวสั่นขึ้นมาไม่ได้ แต่เมื่อเห็นเงินสวินที่เดินอยู่ข้างหน้า ฟังหุยก็รู้สึกวางใจขึ้นมาไม่น้อย อย่างน้อยตอนนี้ก็มีคนยืนอยู่ด้วยกันกับเธอแล้ว ไม่โดดเดี่ยวเดียวดายอีกต่อไป มีเด็กผู้ชายที่ดีมากอยู่ข้างกาย อีกทั้งเหลือบตาขึ้นมาก็มองเห็นได้ แค่นี้ก็ทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยและมั่นคงมากเลยทีเดียว

ตอนกลางวัน เงินสวินไปรับข้าวแทนฟังหุยกับเสี่ยวฉ่าว แต่เสี่ยวฉ่าวยังคงมีเรื่องคุยกับเหอซาจึงไม่ได้มานั่งกินด้วย ฟังหุยรู้สึกอายนที่กินข้าวด้วยกันกับพวกเงินสวินเพียงลำพังอีกแล้ว ผู้หญิงคนเดียวกับผู้ชายสามคน รวมกลุ่มแบบนี้ดูแปลกเกินไปหน่อย แต่เงินสวินไม่ยอม เพราะเขาอยากอยู่ด้วยกันกับฟังหุย ดังนั้นเมื่อฟังหุยปฏิเสธที่จะกินข้าวกับพวกเขา เขาก็เลยทำเหมือนครั้งที่แล้ว เรียกเฉียวหฺรานกับจ้าวเย่ย้ายมากินตรงที่ฟังหุยนั่ง

วิธีที่เงินสวินทำเช่นนี้ ฟังหุยจึงต้องยอมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ วันนี้เขาทำเรื่องแบบนี้ไม่รู้กี่ครั้งแล้ว อย่างเช่นลือกรถตอนเช้า แล้วยังเมื่อครั้งที่ยิ้มกระต๊าะการบ้านคณิตศาสตร์อีก เขาบอกว่าลืมหิบบมา จึงเดินมาขอยิ้ม ฟังหุยอย่างมีความสุข แต่ผ่านไปสักพัก ก็เห็นเขาหิบบกระต๊าะบึกหนึ่ง ออกมาจากกระเป่าแล้วส่งให้เฉียวหฺราน

แม้ว่าเงินสวินจะทำนิสัยเอาแต่ใจแบบเด็กๆ เพื่อเจตนาหาวิธีใกล้ชิดเธอ แต่ฟังหุยก็ไม่โกรธอะไร เธอรู้ว่าสาเหตุที่เงินสวินทำแบบนี้ ก็เพราะว่าชอบเธอนั่นเอง

ชั่วโมงพละของโรงเรียนฟู่จงแยกนักเรียนชายหญิง ทำการฝึกโดยวิ่งรอบสนามสองรอบ จากนั้นก็จะเลิกแถวไปทำกิจกรรมได้ตามอิสระ เสี่ยวฉ่าวไม่ได้มาเล่นด้วยกันกับฟิงหุย เธอกับเพื่อนหญิงคนอื่นๆ สองสามคนกำลังยืนอยู่ใต้ต้นไม้ถักเถียงกันเรื่ององค์หญิงกำมะลอที่หายไปเมื่อวานนี้ องค์ชายห้าดูเหมือนจะจวบเสี่ยวเยี่ยนจื่อแล้ว ด้วยเหตุที่พวกเธอตื่นตื่นกันมาก จึงคุยกันไม่ยอมหยุด เธอซำกับเสี่ยวฉ่าวยังฮัมเพลงของละครเรื่องนั้นที่กำลังเป็นที่นิยมอีกด้วย

ฟิงหุยนั่งอยู่ข้างหนึ่งเพียงลำพัง ไม่มีเพื่อนหญิงคนไหนเดินมาคุยกับเธอเลย เธอจึงนั่งฟังอย่างเงียบขรึม “ให้เราเคียดคู่กันอย่างอิสระไปตลอดกาล ช้มาสู่โลกกว้างร่วมสุขกันอย่างสดใส ดื่มเหล้าร้องเพลงกันให้ชื่นบาน ใช้ชีวิตด้วยยาวิให้คึกคักครื้นเครง” เห็นพวกเขาคุยไปหัวเราะไป เธอรู้เลยว่าตรงที่ของเสี่ยวฉ่าว ตัวเธอตั้งแต่หัวจดเท้าเป็นเพียงเพื่อนที่ไม่สำคัญมาโดยตลอด ดังนั้นเป็นเพราะเรื่องเมื่อวาน ก็เป็นธรรมชาติมากที่จะหลีกเลี่ยงจากเธอ เพียงแต่ก็รู้สึกเหงาอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

ทางฝั่งนักเรียนชายก็เลิกแถวแล้วเหมือนกัน เฉินสวีนไปเยี่ยมลูกบาสที่ห้องเก็บอุปกรณ์ ตอนวิ่งกลับมาเห็นฟิงหุยนั่งอยู่มุมหนึ่งอย่างโดดเดี่ยวพอดี เมื่อเปรียบเทียบกับเสียงหัวเราะอย่างร่าเริงที่อยู่ข้างๆ ร่างกายของเธอที่เดิมดูบอบบางอยู่แล้วก็ยิ่งดูผอมเล็กเข้าไปใหญ่ เฉินสวีนคิดไปคิดมาก็หันกลับไปตะโกนเรียกเฉียวหฺรานกับจ้าวเยว่า “เฮ้ วันนี้อ่าเล่นบาสเลยมาเล่นโยนบอลเรียกเลขกับพวกผู้หญิงกันเถอะ”

เฉียวหฺรานเองก็มองเห็นฟิงหุยอยู่เพียงลำพังมาโดยตลอด จึงรีบลากจ้าวเยที่ดูไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรในขณะที่ยู่ว่า “ได้ ไปเถอะ ไปเล่นกัน”

เฉินสวีนก็หันไปเรียกพวกผู้หญิงอีก ฟิงหุยที่เดิมนั่งอยู่เฉยๆ ก็ถูกเฉียวหฺรานลากเข้าไปด้วย

ทุกคนเรียงเลขตามนี้ จ้าวเยหมายเลขหนึ่ง เฉินสวีนหมายเลขสอง ฟิงหุยหมายเลขสาม เสี่ยวฉ่าวหมายเลขสี่ เฉียวหฺรานหมายเลขห้า...ทั้งหมด

ก็ลืบทว่าคน กตีกาก็คือ ถ้าใครแพ้สามครั้งก็จะโดนทุกคนเวียนกันโยนบอล ตีกัน

เพื่อที่จะทำให้ฟังหุยเล่นอย่างสนุกสนาน เงินสวีนกับเฉียวหฺรานจึง เรียกหมายเลขสามไม่ยอมหยุด ฟังหุยต้องวิ่งไม่รู้กี่รอบ ก็เลยเริ่มค่อยๆ หัวเราะออกมา จิตใจของเธอโล่งซื่อ ทำให้ทุกครั้งที่ถูกเรียกก็จะโยนลูกบอล ขึ้นไปสูงๆ ดั่งนั้นจึงง่ายมากในการรับลูกบอลของเธอ ทุกคนก็เอาแต่ตะโกน เรียกหมายเลขสามเช่นกัน

แต่จ้าวเย่ไม่ใช่อย่างนั้น เวลาเล่นกะล่อนกว่าใครๆ เขาจงใจแกล้ง เสี่ยวฉ่าว แต่ไม่ใช่ว่าจะถือโอกาสตอนที่เธออยู่ห่าง โยนบอลขึ้นเบาๆ แล้ว เรียกหมายเลขสี่เพื่อให้เธอรีบวิ่งมารับ แต่ใช้วิธีตอนที่เสี่ยวฉ่าวเดินเข้ามา ฟังเขาเรียกหมายเลขอีกครั้ง จากนั้นก็แกล้งทำเป็นลูกบอลหลุดมือแล้วปา ใส่เธอ ในที่สุดเพียงไม่กี่ครั้ง เสี่ยวฉ่าวก็แพ้ครบสามครั้งแล้ว

“จ้าวเย่! นายจงใจใส่ใหม่” เสี่ยวฉ่าวตะโกนด้วยความโมโห

“แหะๆ ก็ใครใช้ให้เธอไม่มากินข้าวกลางวันกับพวกเราล่ะ” จ้าวเย่ ทำหน้าทะเล้นในขณะที่พูด “เร็วเข้า หันหลังมา”

“ก็ไม่อยากกินนี่ เห็นนายแล้วอารมณ์เสีย” เสี่ยวฉ่าวหันหลังกลับ อย่างบึ้งตึง

แต่ละครั้งที่โยนบอลก็ทำให้ทุกคนหัวเราะ พอถึงตาฟังหุย เธอก็หยิบ ลูกบอลที่พื้นแล้วโยนไปเบาๆ แต่ใครจะรู้ว่ามันจะกระแทกข้อมือของเสี่ยวฉ่าวที่ยืนมาบังด้านหลังไว้พอดี

เสี่ยวฉ่าวร้องออกมา แล้วหันกลับมาพูดเสียงดังอย่างไม่พอใจว่า “เบา น้อยสิ อย่าโยนใส่มือด้วย!”

“ขอ...ขอโทษ” ฟังหุยรีบขอโทษเสียงแผ่วเบา

“พอเถอะ เธอไม่ได้โยนแรงเลย” เงินสวีนมองเห็นอย่างชัดเจนจาก ด้านข้าง จึงพูดปกป้องฟังหุยอย่างอดรนทนไม่ไหว

เดิมทีก็อดกลั้นอารมณ์เอาไว้อยู่แล้ว พอได้ยินเงินสวีนพูดแบบนี้

ตาของเสี่ยวฉวาก็แดงขึ้นทันที เธอเก็บลูกบอลโยนใส่เงินสวินอย่างแรง แล้วพูดว่า “ฉันไม่เล่นแล้ว!” แล้วก็หมุนตัววิ่งกลับเข้าตึกไป เหวอซาถึงตาสีเงินสวินที่หนึ่ง จากนั้นก็วิ่งตามไป

ฟังหุยก้อยากจะวิ่งตามไปดู แต่ถูกเสี่ยวทรานดึงเอาไว้

“อย่าไปเลย เขาจงใจเหยียดใส่เธอนะ...”

“เล่นดีๆ ไม่ชอบ ไม่เล่นแล้วยังพาล” เงินสวินพูดในขณะที่เก็บบอลขึ้น

หลังจากวันนั้น เสี่ยวฉวาก็ไม่มากินข้าวกับพวกเขาอีกเลย ก่อนหน้านั้นเธอยังบอกว่ามีเรื่องจะคุยกับเหอซา แต่หลังจากวันนั้นก็ถือกล่องข้าวไปนั่งกับเหอซาเลย ฟังหุยไม่ใช่คนกล้าเข้าหาใครก่อน ก็เลยไม่ได้เข้าไปหาเธอ ทั้งสองจึงค่อยๆ ห่างเหินกันไปอย่างอัตโนมัติ

ความรักและมิตรภาพในช่วงวัยรุ่นมักจะวุ่นวายสับสนเสมอ การได้รับและการสูญเสียก็มักเกิดขึ้นทันทีทันใดอยู่บ่อยๆ โชคดีที่อายุยังน้อย จึงไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร

เรื่องลายมือที่เขียนบนกระดาน นานๆ ไปก็เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น เพราะถึงยังไงก็ยังมีเรื่องอีกมากมายให้ต้องทำ ต้องท่องศัพท์ ต้องสอบ ต้องทำแบบฝึกหัดต่างๆ ต้องฟังครูหลิวพูดคำว่า ‘อันนี้นะ’ ตลอดเวลา ถ้าไม่ใช่ว่าสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษก็อาจจะลืมไปแล้วก็ได้ เว้นแต่จะมีใครเอ่ยขึ้นมาอีก ก็อาจจะนำมาซุบซิบกันอีกครั้ง แต่เรื่องซุบซิบพวกนี้ ฟังหุยไม่ได้ฟัง และเธอเองก็ไม่ได้สนใจที่จะฟังด้วย เธอในเวลานั้นกำลังชอบเงินสวินอย่างหัวปักหัวปำ

บางครั้งฟังหุยก็รู้สึกโดดเดี่ยวอยู่เหมือนกัน แม้ว่าเงินสวิน เฉี่ยวทราน และจ้าวเย่จะติดกับเธอมากก็ตาม แต่เรื่องบางเรื่องก็มีแต่ผู้หญิงด้วยกันเท่านั้นถึงจะทำได้ เช่นว่าไปห้องน้ำเป็นเพื่อน ยืมของใช้ส่วนตัวบ้าง พูดคุยกันระหว่างพักเรียน คุยเล่นเรื่องละครในตอนกลางวัน ไปร้านค้าซื้อขนม

ขบเคี้ยว

ไม่มีใครทำเรื่องแบบนี้ด้วยกันกับฟังหุยเลย เธอบอกว่าตอนนั้นเธอ
ชินเสียแล้ว เธอคิดว่าเธอคงต้องอยู่แบบนี้ในโรงเรียนไปทั้งสามปีเลยกระมัง
แต่แล้ว หลินเจียโมก็ปรากฏตัวขึ้น

บทที่สาม

อดีต

ฟังหุยกกล่าวว่า

“ที่เข่าว่ากันว่าพบกับสุร่าสีกถึงกันไม่ได้ เพราะการพบกันมีแต่ทำให้คนต้อง
เผชิญหน้ากับความจริงที่แสนเจ็บปวดจากการอาศัยอาวรณ์อย่างหลีกเสียด
ไม่ได้ แต่การร่ำสีกถึงกันกลับทำให้คำหลอกลวงที่ผูกสึดไว้แล้วเปลี่ยนเป็น
นิทานสำหรับเด็กได้”

1

ฟังหุยเป็นคนแรกของห้องที่เห็นหลินเจียโม่

การพบกันครั้งแรกของพวกเธอคือหลังจากเรียนคาบเช้า ฟังหุยเก็บการบ้านประวัติศาสตร์ เล่มแรกเป็นของเงินสวิน เธอใช้กระดาษย่นสวยๆ มาห่อเป็นปก บนปกคือชื่อของเงินสวินที่เขาเขียนเอง ส่วนปกในก็เป็นชื่อที่ฟังหุยเขียนให้ เธอชอบหนังสือหนึ่งตั้งเดินเข้าไปในห้องพักครูชั้นมัธยมสี่ในห้องมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งไม่รู้จักยืนหันหลังให้ฟังหุยอยู่ เธอสะพายกระเป๋าเป้สีเงินไว้ข้างหนึ่งแล้วคุยอยู่กับครูโหว แสงแดดยามเช้าส่องกระทบตัวเธอจนสะท้อนเกิดเป็นรัศมีสีรุ้งทอประกายออกมาจางๆ

โหวเจียตะโกนบอกเธอมาว่า “ฟังหุย! นี่คือนักเรียนที่เพิ่งย้ายมาใหม่ หลินเจียโม่”

ฟังหุยพยักหน้าอย่างมีมารยาท ก่อนหน้านี้ในห้องก็มีข่าวออกมาว่าจะมีนักเรียนย้ายมาหนึ่งคน ทุกคนถกเถียงกันอย่างคึกคักตลอดเวลาว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง

“ฟังหุยเป็นตัวแทนประชาสัมพันธ์ของห้อง” โหวเจียพูดแนะนำ

หลินเจียโมยิ้มแล้วพูดว่าสวัสดิ์ ฟังหูแยงหน้ามองเธอ ก็พบว่าเธอสวยมากอย่างคาดไม่ถึง

“ฟังหู เธอกลับไปห้องแล้วให้เงินสวินไปที่ห้องวิชาการย้ายโต๊ะเก้าอี้มาชุดหนึ่ง กลุ่มห้าขาดอยู่คนหนึ่งไม่ใช่เธอ ก็วางไว้ด้านหลังกลุ่มนั้นก็แล้วกัน ดันโต๊ะที่สามออกมา ต่อไปแต่ละคนนั่งเว้นหนึ่งช่อง อีกลักพักเราจะตามไป”

“ได้ค่ะ”

ฟังหูรับคำแล้วเดินออกไป เมื่อเลี้ยวตรงประตู หลินเจียโมก็ส่งยิ้มหวานๆ ให้เธออีกครั้ง

ในสายตาของผม ผู้หญิงที่อายุยี่สิบกว่าถ้าไม่ได้ถึงกับผิดแปลกแตกต่างเกินไปก็น่าจะสวยด้วยกันทั้งนั้น เหมือนที่สุภาวิชิตกล่าวไว้ว่า ‘ไม่มีผู้หญิงขี้เหร่ มีแต่ผู้หญิงขี้เกียจเท่านั้น’ หน้าตาธรรมดาๆ ไม่เป็นไร วาดคิ้วเขียนตาหน่อยก็เรียกว่าคนสวยแล้ว แต่งหน้าไม่เป็นก็ไม่เป็นไร รูปร่างดีหน่อยก็เรียกว่าคนสวยได้ รูปร่างไม่ดีไม่เป็นไร รู้จักแต่งตัวให้เข้ากับตัวเองก็เรียกว่าคนสวยได้เช่นกัน

แต่นี้ไม่ใช่ในกรณีของวัยรุ่น แม้ว่ารูปร่างคุณจะมีส่วนโค้งส่วนเว้าเหมือนตัวเอสหรือลูกแพร์ ก็ล้วนถูกห่อเอาไว้ด้วยเครื่องแบบนักเรียนตัวโตๆ ด้วยกันทั้งนั้น แล้วทุกคนก็ต้องไว้ทรงผมแบบเซ็กซี่ จะยึดให้ตรงหรือจะยอมสลิกก็ได้ จะแต่งหน้ายังไงก็ได้เข้าไปใหญ่ เครื่องประทีนผิวก็ใช้แบบของเด็กๆ ทาหน้าเสร็จก็เอามาทามือ ประเภทครีมบำรุงรอบดวงตาก็ห้อคลีนิกซ์หรือจะเป็นเอสเต ลอเดอร์ ก็ยังไม่เคยได้ยีนมาก่อน

ดังนั้นเด็กผู้หญิงที่เรียกว่าสวยในสมัยมัธยม นั่นก็คือสวยแท้ๆ แบบคิ้วเป็นคิ้ว ตาเป็นตา

ฟังหูบอกว่าหลินเจียโมจัดอยู่ในประเภทนี้

กลับถึงห้อง เงินสินกำลังถือหนังสือของฟิงหุยด้วยกับจ้าวเย่ และลอกแบบฝึกหัดวิชาการเมืองการปกครองอย่างเมามัน

ฟิงหุยเดินเข้าไป ตบ่าของเขาแล้วพูดว่า “นี่ ครูโหวให้หายไปยกโต๊ะเก้าอี้มานะ อีกสักครู่นักเรียนใหม่กำลังจะมา”

“นักเรียนใหม่” จ้าวเย่พูดอย่างตื่นเต้น “ชายหรือหญิงล่ะ”

ฟิงหุยค้อนเขาแล้วพูดว่า “นักเรียนหญิง”

“โอ้เย่ กลางวันนี้เฉียวทรานเลี้ยง ฉันทานพนั้นแล้ว” จ้าวเย่กำหมัดแล้วพูดว่า “สวยไหม”

“อืม สวยไม่เบาเลย” ฟิงหุยพูดพร้อมกับแอบมองเงินสิน

“ไปๆ ไม่ต้องเขียนแล้ว วันนี้เสียหุ่ยไม่เรียกชื่อนายให้ตอบคำถามหรอก คาบที่แล้วเขาเรียกนายไปแล้วไม่ใช่หรือ ไปย้ายโต๊ะด้วยกัน”

“ได้ยีนว่าเป็นสาวสวย จ้าวเย่ก็กระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันที

เงินสินรีบเขียนอีกสองสามตัว ก็ยัดหนังสือให้ฟิงหุยแล้วพูดว่า “ลอกไม่เสร็จ ยังเหลืออีกสองบท ช่วยฉันเขียนหน่อยนะ”

“หา”

“ขอร้องละ ขอร้อง” เงินสินยิ้มให้เธอพร้อมกับวิ่งออกไปด้วย

ฟิงหุยถือหนังสือมองเขาอย่างตกตะลึง เงินสินรีบร้อนไปแบบนี้ ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาบ้าง

เมื่อหลินเจียไม่เข้ามาในห้อง ทำให้จ้าวเย่ถึงกับสุดทหายใจเข้าลึกๆ

“ในที่สุดห้องเราก็มีหน้ามิตากับเขาแล้ว พรุ่งนี้ฉันจะไปวัดเพื่อนในที่มัสักหน่อย” เขามองด้านหลังของหลินเจียไม่แล้วพูดกับเงินสินเบาๆ

“แกะตัวหนึ่ง แลกขวานสามด้าม ขวานสามด้ามนี้...” ครูชุยวิชาการเมืองการปกครองอธิบายบทเรียนเสียงดังก้องอยู่หน้าห้อง และมองมาที่พวกเขาตลอดเวลา

เงินสินมองไปข้างหน้า แกล้งทำเป็นจืดแล้วพูดว่า “ตอนฟิงหุยบอกว่าสวยฉันก็ไม่ได้คิดอะไร ไม่ว่าใครเธอก็บอกว่าสวยไปหมด ไม่คิดว่าจะ

สวดยจริงๆ”

“ฉันว่าก็ธรรมดา พวกนายไม่เห็นต้องตื่นเต้นขนาดนี้เลย” เฉียวหฺวานพูด

“นักเรียนที่อยู่ด้านหลังอย่าคุยกัน” ครูซุ่ยเตือนพวกเขา จากนั้นก็ขึ้นไปที่กระดานแล้วพูดว่า “ชวานสามตำนี้...”

“เฉียวหฺวานรู้สึกว่ามันง่าย” จ้าวเย่เอาหนังสือมาวางบนตักแล้วก้มหน้าพูด

“ไป” เฉียวหฺวานมองเขาตุๆ ทีหนึ่ง

“นายกินปุ้นร้อนห้องหฺรอ” เฉินสฺวินหมุนปากกาแล้วพูดว่า “แต่ฟังหฺยก็สวดยจริงๆ”

“แต่ยังด้อยกว่าหลินเจียโม” จ้าวเย่ส่ายหน้าพูด

“ไม่เหมือนกัน” เฉินสฺวินแอบมองฟังหฺยที่อยู่แถวหน้า

“นี่ๆ” ครูซุ่ยหยิบแปรงลบกระดานขึ้นมาเคาะแล้วพูดว่า “สามคนข้างหลังนั่น มีเรื่องอะไรกัน ถ้าคุยอีกจะให้พวกเธอออกไปนอกห้องแล้วนะ”

ทั้งสามคนนั่งอย่างเรียบร้อยทันที ไม่เปล่งเสียงใดๆ ออกมาอีก

ครูซุ่ยเว้นไปหน่อยแล้วพูดต่อว่า “พวกเรามาคุยต่อ แปรงลบกระดานสามอันนี้...”

นักเรียนทั้งห้องก็หัวเราะกันครืน

ด้วยเพราะหลินเจียโมไม่ได้สั่งข่าวของเดือนนี้พร้อมๆกับทุกคน ดังนั้นตอนกลางวันก็เลยได้แต่นั่งอยู่ข้างหนึ่งรอตัวแทนสวัสดิการเฉียวหฺวานไปหาครูเพื่อทำเรื่อง

จ้าวเย่ไม่พลาดโอกาสที่จะเข้าไปคุย “เธอชื่อหลินเจียโมใช่ไหม เธอมาจากโรงเรียนไหนล่ะ”

“อ้อ โรงเรียนอู่จงนะ” หลินเจียโมพูดอย่างสุภาพ

“อ้อ ไกลจากโรงเรียนเราพอสมควรเลย บ้านเธออยู่ที่นั่นหรือ”

“เปล่าหรือก บ้านฉันอยู่ใกล้ๆ โรงเรียนนะ”

“ฉันว่านายหามุกีใหม่ๆ หนอยดีกว่า ไปๆ ไปหยิบข้าว” เงินสวิน หยิบข้าวเดินเข้ามาแล้วพูดยิ้มๆ

“คุยเล่นกับเพื่อนใหม่หนอยไม่ได้หรือไง” จ้าวเยยืนขึ้นอย่างขัดใจ

“กินด้วยกันกับพวกเราก่อนเถอะ กินของเจียวหรานก็ได้ กว่าจะรอ เขากลับมา ข้าวของพวกเธอสองคนก็เย็นกันพอดี” เงินสวินพูด

“ใช่ๆ ฉันแบ่งให้เธอกินหนอยก็ได้” จ้าวเยรีบพยักหน้าพูด

“จะดีเธอ เตียวพวกนายไม่อิ่มหรอก” หลินเจียวไม่พูด

“ไม่มีปัญหา ฟังหุยก็กินด้วยกันกับพวกเรา เธอกินน้อยจะตาย เหลือทุกวัน พวกเธอแบ่งกันกินก็ได้ เตียวฉันไปย้ายโต๊ะมาให้”

จ้าวเยพูดแล้วก็ลุกไปย้ายโต๊ะทันที

รอฟังหุยไปล้างมือกลับมา พวกเขาสามคนก็นั่งเรียบร้อยแล้ว หลินเจียวนั่งอยู่ระหว่างเงินสวินกับจ้าวเย กำลังจัดข้าว

“เร็วเข้า วันนี้พวกเรากินด้วยกัน” จ้าวเยก้มมือเรียกเธอ

ฟังหุยเดินไปนั่งตรงข้ามกับเงินสวินเงียบๆ ปรกติเธอจะนั่งข้างเขา ตลอด แต่วันนี้ที่ตรงนั้นถูกหลินเจียวไม่ครอบครองไปเสียแล้ว

“ขาดข้าวไปหนึ่งกล่องนี่” ฟังหุยพูด

“เจียวหรานไปหาครุแล้ว ฉันให้หลินเจียวไม่กินของเขาไปก่อน”

เงินสวินพูดพร้อมกับยื่นตะเกียบคู่หนึ่งให้เธอ

“กินของฉันดีกว่า” ฟังหุยดันข้าวของตัวเองออกไป พูดเสียงเรียบๆ “เพื่อว่าไม่ได้ข้าวกลับมานะ”

“แล้วเธอจะทำยังไงล่ะ” เงินสวินพูดพร้อมกับดันข้าวกลับไปให้เธอ

“กินของเธอเถอะ ถ้าไม่ได้ ฉันจะให้เจียวหรานไปซื้อแฮมเบอร์เกอร์”

“ไม่ต้อง” ฟังหุยพูดพร้อมกับยื่นข้าวให้หลินเจียวอย่างตื้อตึง “ไม่เป็นไร เธอกินของฉันเถอะ ฉันไม่หิว”

บรรยากาศระอึกระอ่วนอย่างไม่มีสาเหตุ หลินเจียวไม่มองพวกเขา แล้วพูดว่า “เอาอย่างนี้เถอะ ฉันกับฟังหุยกินด้วยกันดีไหม เธอไม่รังเกียจ

ฉันใช้ไหม”

ฟังหุยรีบส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ไม่รังเกียจ”

“อย่างนั้นก็ดี” หลินเจียวไม่ยิ้มพร้อมกับเปิดกล่องข้าว

ไม่นานนัก เจียวหฺวานก็ถือข้าวกับมา จ้าวเย่สนใจเป็นพิเศษ ทว่าฟังหุยไม่พูดอะไรอีก

กลับบ้านตอนเย็น ฟังหุยรับโทรศัพท์ของเงินสวิน ทั้งสองตรวจการบ้านคณิตศาสตร์กับฟิสิกส์เสร็จแล้ว จากนั้นก็เียบลง

เห็นฝั่งนั้นไม่พูดอะไร ฟังหุยจึงพูดขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นฉันวางแล้วนะ”

“ไม่มีอะไรอยากคุยกับฉันเลยเหรอ” เงินสวินพูด

“คุยอะไรล่ะ”

“ฟังหุย...” เงินสวินอ้าๆ อึ้งๆ “เธอยังไม่ได้...ยังไม่ได้บอกว่าเธอชอบ

ฉันเลยนะ”

“อ้อ”

“อ้อคืออะไรนะ” เงินสวินค่อนข้างร้อนใจ หลังเที่ยงวันนี้ฟังหุยไม่สนใจเขาเลย คิดๆ ดูอย่างละเอียด ระหว่างทั้งสอง เป็นเขาที่พูดคุยก่อนมาโดยตลอด เขายังไม่เคยได้รับโทรศัพท์จากฟังหุยเลยด้วยซ้ำ และตอนกลางวัน เธอก็ออกโรงช่วยปกป้องอาหารเจียวหฺวานขนาดนั้น สิ่งนี้ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจมาก

“เงินสวิน” เสียงของฟังหุยเบามาก และสั้นน้อยๆ “ถ้านายรู้สึกว่าคุณไม่ดีแล้ว หรือไม่ชอบฉันแล้ว บอกกับฉันมาตามตรง ไม่เป็นไร”

“หา เธอพูดเหลวไหลอะไรนะ” เงินสวินพูดอย่างตกใจ “ใครบอกว่าฉันไม่ชอบเธอล่ะ”

“ฉันก็ไม่ใช่คนดีอะไรมาก...”

“หยุด” เงินสวินตัดบท “ฉันรู้แล้ว เป็นเพราะเธอโกรธที่ตอนกลางวันฉันเรียกหลินเจียวไม่มากินข้าวด้วยกันใช่ไหม”

“ไม่ใช่...”

“ฮ่าๆ ใช่ อย่ามาไม่ยอมรับ เธอหึงใช่ไหมล่ะ”

จู่ๆ เจินสวีก็ดีใจขึ้นมา เขารู้สึกว่าท่าทีของฟิงหุยคลุมเครือมาโดยตลอด ไม่เหมือนเขาที่เป็นห่วงความรู้สึกมาก การที่ฟิงหุยหึงเขาแบบนี้ก็เลยทำให้เขาดีใจเป็นพิเศษ

“เปล่านะ” ฟิงหุยรีบปฏิเสธ

ที่จริงเธอรู้สึกกลุ่มใจอย่างแน่นอน แต่ไม่ใช่เรื่องที่เจินสวีทำลงไป แต่คือหลินเจียโม่ดีเกินไปต่างหาก และสำหรับเรื่องของความรู้สึก เธอไม่มีความมั่นใจเลยจริงๆ สิ่งนี้ก็เลยทำให้เธอรู้สึกเป็นทุกข์อยู่บ้างก็เท่านั้น

“รู้ไหมว่าทำไมฉันถึงเรียกเขามากินข้าวด้วยกัน” เจินสวีพูดเสียงเบา
ลง “นั่นเป็นเพราะฉันอยากให้เขามาเป็นเพื่อนเธอยังไงล่ะ ชั่วโมงพลະครั้งที่แล้วเธอมักจะอยู่คนเดียวเสมอเลย ฉันเล่นโยนบอลเรียกเลขกับพวกผู้หญิงทุกคาบไม่ได้หรอกนะ”

“แล้วก็...” เจินสวีเพิ่มน้ำหนักเสียงลงไป “ฉันไม่ได้ไม่ชอบเธอ และก็ไม่อนุญาตให้เธอไม่ชอบฉันด้วย”

ฟิงหุยรู้สึกจิตใจอ่อนโยนยวบยาบ เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกว่าสิ่งที่ชอบใครสักคน ที่แท้มันช่างอบอุ่นได้เช่นนี้เอง เจินสวีเหมือนแสงแดดที่สดชื่นมีชีวิตชีวา ทำให้ในใจของเธอที่เคยร้าวได้กลายเป็นดอกไม้ที่บานสะพรั่งอย่างสวยงามดั่งดงมา

2

ไปเรียนวันที่สอง ฟังหุยเป็นคนเดินไปเรียกหลินเจียไม่มากินข้าวด้วยกัน หลินเจียไม่ตั้งใจมาก ก็เลยมาอยู่กับเธออย่างอัตโนมัติ อยากรู้เรื่องการที่เพิ่งย้ายมาเรียน แล้วสามารถเข้ากันกับเพื่อนในนั้นได้ก็นับว่าเป็นเรื่องดี อีกทั้งหลินเจียก็ไม่รู้สึกที่ฟังหุยก็ไม่เลว คนแรกที่ได้เจอเมื่อมาถึงที่นี่ก็คือเธอ พบกันครั้งแรกก็รู้สึกถูกชะตามาก เธอไม่เหมือนเสียจ้าวที่ชอบโหวกโหวกโวยวาย เป็นคนร่าเริงเหมือนกันแต่เจ้าอารมณ์ไปหน่อย ทั้งสองเข้ากันได้ดีมาก ด้วยเหตุนี้ฟังหุยก็เลยไม่ต้องเดินแบบเขินๆ ในโรงเรียนคนเดียวต่อไปอีกแล้ว

รู้จักกับหลินเจียไม่มาพอสมควร ฟังหุยค่อยๆ ค้นพบว่าตัวเองนั้นช่างเรียบง่าย ไม่ว่าจะพูดยังไง เธอก็ยังถือว่าห่างไกลกับแฟนหนัก แต่หลินเจียไม่ในเวลานั้นก็ถือว่าเป็นเด็กผู้หญิงที่ทันสมัยมาก ปากกาที่เธอใช้ล้วนมีสีสันสดใสและมีลวดลายน่ารักๆ บนปากกาลบคำผิดก็ยังแปะรูปการ์ตูนเอาไว้ บนกระเป๋าต้องแขวนตุ๊กตา ในกระเป๋าเงินก็ต้องมีรูปดารานางงามสักการ์ตูนญี่ปุ่นเธอก็อ่านมาแล้วเกือบทุกเล่ม และทุกเดือนก็ต้องซื้อนิตยสารดารานางงาม

นักร้อง ใครออกผลงานใหม่ เรื่องความรักของใครเป็นยังไง ไม่มีเลยที่เธอ จะไม่รู้ ในบรรดาเด็กผู้หญิงทั้งหมดในห้อง สามารถพูดได้ว่าเธอเป็นผู้นำ แพ้ชั้น ในโรงเรียนเคยนิยมถักสร้อยข้อมือกันอย่างแพร่หลายอยู่ช่วงหนึ่ง ซึ่งก็คือหลินเจียโม่เป็นคนเริ่มขึ้นนั่นเอง

วันนั้นหลังจากกินข้าวกลางวันเสร็จ หลินเจียโม่นั่งฟังเพลงกับฟังหุย ไปพลาง หยิบเชือกพลาสติกใส่ออกมาจากในกระเป๋าสามเส้นเพื่อเอาขึ้นมาถัก ฟังหุยมองอย่างสนใจ จึงถามเธอว่า

“เจียโม่ นี้อะไรเธอ ใช้ทำอะไร”

“เชือกใยแก้ว” หลินเจียโม่ชี้ขึ้นตรงหน้าฟังหุยแล้วพูดว่า “ฉันเอามา ถักเป็นสร้อยข้อมือนะ สวยไหม”

“อืม สวยมากเลย”

“จริงเหรอ ฉันยังมีอีก เธอเอาไปถักไหมล่ะ” หลินเจียโม่พูดพร้อมทั้ง หยิบออกมาอีกจำนวนหนึ่ง แล้วยื่นให้ฟังหุย

“เออ ไม่ต้องหรอก ฉันถักไม่เป็นนะ”

“โธ่ ง่ายจะตาย ฉันสอนให้ สวมข้อมือขึ้นมาแล้วสวยมากเลยละ” หลินเจียโม่หยิบเส้นที่ถักเสร็จแล้วมาเทียบกับข้อมือของตัวเองให้ดู

“นี่ถักยังไงล่ะ”

“เธอต้องการแบบกี่เส้นล่ะ แบบสามเส้นง่ายที่สุด แต่ถ้าจะให้สวย ต้องทำเส้น ฉันมีไม่พอแล้ว เลิกเรียนแล้วเราก็ค่อยไปซื้ออีกก็ได้”

“มีขายที่ไหนเหรอ”

“ก็หน้าประตูโรงเรียนไงล่ะ เส้นละสามเหมา สีเส้นหนึ่งยวน”

ฟังหุยเห็นว่าสวยดีจริงๆ ก็เลยเรียนถักกับเธอ สร้อยข้อมือแบบนี้ ถักไม่ยากอย่างที่เธอบอกจริงๆ ตอนช่วงเที่ยงเธอก็ถักเกือบเสร็จหนึ่งเส้นแล้ว

เงินสวีน จ้าวย่กับเฉียวหฺวานเล่นบาสกลับมา มองเห็นพวกเธอกำลัง ผูกปมอยู่พอดี จ้าวย่เข้ามาใกล้แล้วพูดว่า

“พวกเธอทำอะไรอยู่ล่ะ ไม่ลงไปดูพวกเราเล่นบาสกัน วันนี้ฉันมีชิ้น
มากเลยนะ โยนสามแต้มเข้าไปตั้งสี่ลูกเชียวละ”

“ฉันบอกให้ลงไปดู แต่ฟังหูไม่ไปนะ เธอนั่งเกาะหน้าต่างดูอยู่ที่นั่น”
หลินเจียโม้พุดยี้มๆ

ฟังหูสายหน้าแล้วพุดว่า “ข้างล่างคนเยอะมาก ไม่มีที่เลย”

ที่จริงเธอก็อยากไปนั่งอยู่ขอบสนามดูเงินสวีนเล่นบาส แต่ว่ารอบๆ
สนามบาสมักจะเต็มไปด้วยเด็กผู้หญิงที่มานั่งดูเงินสวีน ได้ยินจ้าวเย่บอกร
ว่ามีเด็กผู้หญิงไม่น้อยชอบมาส่งน้ำให้เขาโดยเฉพาะ เหตุนี้เธอก็เลยไม่อยาก
ไปนั่งด้วยกันกับพวกเขา

“แล้วเธอมองเห็นฉันไหม” เงินสวีนพึงอยู่ข้างโต๊ะฟังหูแล้วพุด

“บางทีก็มองพวกนายไม่ค่อยชัดเท่าไร” ฟังหูมองเขาที่หนึ่ง จงใจ
เติมคำว่า ‘พวก’ เข้าไป เธอต้องระมัดระวังกว่าเงินสวีนมากหน่อย

“อ้อ” เงินสวีนเอ่ยอย่างรู้สึกผิดหัวงออยู่บ้าง

“นี่มันคืออะไรนะ” เฉียวหฺวานเห็นสร้อยข้อมือเชือกไยแก้วในมือของ
พวกเธอ จึงหยิบขึ้นมาถาม

“สร้อยข้อมือ พวกเราถักเองเชียวละ สวยไหม” หลินเจียโม้พุดอย่าง
ภูมิใจ

“ไหนให้ฉันดูหน่อย” จ้าวเย่รับมาดู “ไม่เลวเลย ฉันขอละกัน ขอขอบคุณ
นะ”

“อย่ามาเนียนหน่อยเลย ฟังหูใช้เวลาถักทั้งกลางวันเชียวนะ” หลิน
เจียโม้ว่าแล้วก็แยงกลับมา

“ถ้าอย่างนั้นเอาของที่เธอถักมาให้ฉันก็ได้” จ้าวเย่พุดพลางยิ้มระรื่น

“เรื่องอะไรล่ะ ไม่มีทาง...นี่ เอาคืนมานะ”

หลินเจียโม้ยังพุดไม่ทันจบ สร้อยข้อมือที่วางอยู่บนโต๊ะก็ถูกจ้าวเย่
แยงเอาไป เธอรีบลุกขึ้นแล้ววิ่งไล่ตามจ้าวเย่ออกไปนอกห้อง

“เธอถักให้ฉันเส้นหนึ่งสิ” เงินสวีนถือโอกาสตอนที่เฉียวหฺวานหันหน้า

ไปมอง แอบกระซิบไปที่ข้างหูของฟังหุย

“หา” ฟังหุยมองเขาอย่างตกใจ

“ฉันอยากได้” เฉินสวีนพูด “ตกลงตามนี้นะ เธอต้องถักเองด้วย”

ฟังหุยยิ้มพลางพยักหน้า

หลังจากเลิกเรียน ฟังหุยกับหลินเจี๋ยม่อก็ไปซื้อเชือกโยแก้วที่หน้าประตูโรงเรียนด้วยกัน หลินเจี๋ยม่ช่วยฟังหุยเลือกเชือกโยแก้วหลากหลายสี ทั้งสองคนเลือกสีให้เข้ากันอยู่นานมาก ทั้งคู่ยั้งหัวเราะกันอย่างมีความสุข

กลับถึงบ้าน พอเขียนการบ้านเสร็จฟังหุยก็เริ่มถักสร้อยข้อมือ เธอใช้เชือกห้าเส้นและเลือกสายแบบที่ยากที่สุด ตอนค่าเงินสวีนอ้างเรื่องตรวจการบ้านเพื่อโทร. มาหาเธอเป็นประจำทุกวัน เขากำชับแล้วกำชับอีกว่าฟังหุยจะต้องถักสร้อยข้อมือให้เขาให้ได้ แม้ว่าภายนอกฟังหุยจะขำที่เขาเอาแต่คิดเรื่องนี้ ทว่าในใจก็รู้สึกมีความสุขอยู่ไม่น้อย

มาเรียนวันรุ่งขึ้น ฟังหุยแอบนำสร้อยข้อมือยัดให้เงินสวีนที่ทางเดินตึก เงินสวีนดีใจมาก รีบนามาสวมทันที

ฟังหุยดึงแขนเสื้อเขาแล้วพูดว่า “ปิดๆ หน่อย อย่าให้พวกเขาเห็นเข้า”

“อ้อ” เงินสวีนนำสร้อยข้อมือซ่อนไว้ข้างในอย่างไม่ค่อยพอใจเท่าไรแล้วพูดว่า “ที่จริงก็ไม่เห็นเป็นอะไร ไม่อย่างนั้นก็สารภาพกับพวกเฉียวหรานไปเลยเถอะ”

“ไม่ได้” ฟังหุยพูดอย่างลึกลับลึกลน “ถ้ารู้ถึงหูครูโหวแล้วจะทำยังไง นายก็รู้ว่าจำว่เป็นคนปากพล่อยที่สุดแล้ว”

“ก็ได้...” เงินสวีนก้มลงมองข้อมืออีกครั้งแล้วพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นตอนกลางวันลงไปดูฉันเล่นบาสเถอะ”

“ไม่ไปหรอก ข้างล่างคนเยอะจะตาย อีกอย่าง มีผู้หญิงคอยซื้อน้ำให้กำลังใจนายตั้งเยอะแล้ว ฉันจะไปทำอะไรล่ะ”

“ดูเธอสิ ใจแคบจริง” เงินสวีนมีความสุข เขาชอบที่เห็นฟิงหุยซึ่งนอนแบบนั้น เขารู้สึกว่าท่าทางแบบนี้แสดงว่าเธอแยแสเขา “ฉันไม่ได้ดื่มหน้าที่พวกเธอซื้อให้สักหน่อย ใครจะไปสนใจพวกเธออีก ถ้าเธอไปดู ลงสนามครั้งนี้ฉันจะมานั่งข้างๆ เธอ ดื่มน้ำของเธอดื่มหมดเลย”

“ฝันไปเถอะ” ฟิงหุยรู้ว่าเขากำลังได้ใจ จึงถลึงตาใส่เขาทีหนึ่ง

“พูดจริงนะ ถ้ากลางวันเธอไม่ลงมา ก็ต้องนั่งดูอยู่ข้างบน” เงินสวีนพูดจริงจัง “มองแต่ฉันได้เท่านั้น ห้ามมองเฉียวหวานเด็ดขาด”

ครั้งนี้เปลี่ยนเป็นฟิงหุยที่เข้าขึ้นมา ตาของเธอเค็งเหมือนกับพระจันทร์เสี้ยว มองเงินสวีนอยู่แล้วพูดว่า “ชั้นห้าสูงจะตาย ตัวพวกนายก็พอๆ กันด้วย ฉันจะไปแยกออกได้ยังไงว่าใครเป็นใคร”

“ฮึ ยังไงก็ไม่ได้ วันนั้นฉันจะทำให้เธอเห็นชัดๆ เลยละ”

ว่าแล้วเงินสวีนก็เบะปาก

ตอนกลางวันเงินสวีนไม่กินข้าว ยืนกรานว่าจะลงไปจองสนามที่อยู่ใกล้กับตึกเรียนที่สุด ฟิงหุยสนใจกับนิสัยแบบเด็กๆ ของเขา ได้แต่ห่อกล่องข้าวแล้ววางไว้ใต้เก้าอี้ของเขา กินข้าวเสร็จหลินเจี๋ยไม่ยอมให้เธอไปซื้อน้ำเป็นเพื่อน แต่ฟิงหุยกลับแก้งทำเป็นตกลงว่าเป็นตายก็ไม่ไป ที่จริงเธอแค่ไม่ยอมผัดนัดเท่านั้น ในเมื่อรับปากเงินสวีนเอาไว้แล้ว ก็ต้องมาอยู่ตรงหน้าต่างมองเขาให้ได้

“น่าเมื่อจริงๆ” หลินเจี๋ยไม่เกาะหน้าต่างอีกบานแล้วพูดยิ้มๆ “รูปแบบนี้เมื่อวานไม่สอนเธอถักสร้อยข้อมือหรอก”

“แหะๆ เลิกเรียนฉันจะเลี้ยงไอศกรีมเธอนะ” ฟิงหุยยิ้มอย่างรู้สึกละลายใจ

“เธอกลับไปบ้านถักหรือเปล่า หยิบมาให้ฉันดูหน่อยสิ” หลินเจี๋ยไม่พูด

“เปล่าล่ะ” ฟิงหุยรู้สึกผิดอยู่บ้าง “ถักๆ ไปก็เมื่อนะ”

“เธอนี่จริงๆ เลย” หลินเจี๋ยไม่เอาไหล่มาพิง “ทำร้ายจิตใจคนเก่งเกิน

ไปแล้ว...”

“ฉันอยากขอให้รักเสร็จก่อน ค่อยเอามาให้เธอดูนะ” ฟังหุ่ยรีบอธิบายทันที

“เอ๊ะ ดูลิ ดูลิ” หลินเจียโม้ไม่ได้ฟังเธอพูด จู่ๆ ก็ทำเสียงสูงขึ้นมา ฟังหุ่ยหันหน้ามองไปที่สนาม เพียงครู่เดียวเงาที่กระฉับกระเฉงนั้น ของเงินสวีนก็สะท้อนเข้ามาที่ตาของเธอ เธอยิ้มขึ้นมาด้วยความพอใจอย่างลึ้มตัว

“ระยะห่างจากชั้นห้าของตึกเรียนจนถึงสนาม ยิ่งไงก็ต้องมีเป็นร้อยเมตรได้ละ แต่พอฉันมองก็เห็นเขาได้ทันที นายรู้ไหมว่าทำไม”

เมื่อฟังหุ่ยเล่ามาถึงตรงนี้ ไบหน่ายังคงมีรอยยิ้มที่อบอุ่น เธอที่แต่ไหนแต่ไรดูเย็นชา อารมณ์ความรู้สึกที่แสดงออกเช่นนี้ในสายตาของผมห่างดูแปลกเสียเหลือเกิน

ผมส่ายหน้า มองเธอด้วยความรู้สึกเจ็บแปลบในใจอยู่บ้างโดยที่เธอไม่สังเกตเห็นเลยแม้แต่น้อย

ดวงตาของฟังหุ่ยเปล่งประกายระยิบระยับ เธอเหมือนเด็กที่แอบซ่อนความลับเอาไว้เช่นนั้น และพูดด้วยไบหน่าที่เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา

“เพราะเมื่ออยู่ในสนาม มีแค่เขาคนเดียวเท่านั้นที่ใส่เสื้อกลับด้าน”

3

ตอนกลางวันเล่นบาสเสร็จก็กลับขึ้นมา เงินสวินก็มานั่งอยู่ข้างๆ ฟังหุยแล้วหยิบหนังสือขึ้นมาพาด

หลินเจียมไม่พูดอยู่บนโต๊ะถามเขาว่า “ทำไมนายถึงใส่เสื้อกลับด้านล่ะ”
“ฉันชอบ” เงินสวินยิ้มๆ แล้วมองไปที่ฟังหุย ฟังหุยเม้มริมฝีปากแล้ว

ก้มหน้าลง

“เซอะ นายน่าจะชอบทำเป็นเด่น” จ้าวเย่เข้ามาแย่งหนังสือในมือเขาแล้วพูดว่า “ไม่ชอบเล่นบาสกับเขาเลยจริงๆ รอบสนามมีแต่แม่นางน้อยทั้งหลาย มาช่วยกรี๊ดกร๊าดกันอยู่นั่น”

“ไปเลย ไม่ใช่วันนี้นายมากันฉันแหรอ มาทำเป็นบ่น” เงินสวินหยิบน้ำจากในกระเปาะของฟังหุยที่เธอพกมาจากบ้าน บิดฝาเปิดแล้วดื่มไปสองอึก

“ฟังหุยเขาให้นายดื่มแล้วหรือ” เขียวหวานดึงขวดน้ำมาส่งคืนให้ฟังหุย ฟังหุยพูดว่าขอบคุณอย่างอวยๆ เงินสวินแอบถลึงตาใส่เธอทีหนึ่ง

“เหลือเกิน” จ้าวเย่เกาะหัวเงินสวินแล้วพูดว่า “วันนี้ฉันตัดบอสนายได้ตั้งสองครั้งเชียวละ ไซ้ใหม่เจียมไม่ เธอมองเห็นไหม”

“ไม่เห็นนี่” หลินเจียวไม่แกลังทำเป็นนึก แล้วส่ายหน้า

“ก็ได้ เธอนี่ช่างน่าเบื่อบ้างจริงๆ เลย” จ้าวเย่พูดแล้วก็หยิบปากกาตำมหนึ่งกระหุ่งไปที่เธอ

“อายนะ” หลินเจียวไม่ปิดมือของเขาออก ยิ้มแล้วพูดว่า “ฉันเห็นแล้ว น่า นั่นก็เพราะนักเรียนชายคนนั้นกั้นเขาเอาไว้ นายถึงตัดบอลมาได้ต่างหาก คนนั้นเป็นใครหรือ ฉันเห็นเขาเล่นได้ไม่เลวเลยทีเดียว”

“คนนั้น เขาเป็นหัวหน้าทีมของโรงเรียนเจานะลิ อยู่มัธยมห้า ชื่อ ซูซุ่ย” จ้าวเย่พูดอย่างภูมิใจ

“มิน่าเล่า” หลินเจียวไม่พยักหน้าแล้วพูดว่า “ฉันมองมาหลายวันแล้ว เขาเล่นได้หนึ่งที่สุด แย่งบอลก็ไว ส่งบอลก็ดี”

“เธอไม่รู้อะอะไรไม่ใช่อย่อยเลยนะ” จ้าวเย่พูดอย่างสนใจ “ถ้าอย่างนั้นเย็นนี้มาดูพวกเราซ้อมเถอะ ฉันจะทำให้เธอดู ว่าอะไรที่เรียกว่าการทำแต้มแบบ ยัดลูกลงห่วงอย่างแท้จริง”

“ได้อยู่แล้ว” หลินเจียวไม่แกลังทำตาเหลือแล้วพูดว่า “ว่าแต่ เธอยัดลูกลงห่วงได้จริงหรือ”

“แน่นอนอยู่แล้ว” จ้าวเย่ตื่นเต้น เขาวิ่งสองก้าวก็ถึงแท่นบรรยายหน้าห้อง แล้วกระโดดไปแตะขอบธงที่แปะอยู่ด้านบนของกระดานดำเบาๆ

“เธอดูสิ เขาทำได้จริงด้วย” หลินเจียวไม่ดึงฟังหุ่ยมาแล้วพูดว่า “เลิกเรียนเธอไปดูเป็นเพื่อนฉันนะ”

“ไม่ไปละ ตอนเย็นฉันต้องกลับบ้านไปล้างภาพวกต ฟุ่งนี้ก็ต้องออกกระดานข่าวอีกแล้ว”

ฟังหุ่ยเก็บหนังสือบนโต๊ะที่เฉินสวีนหยิบมาพัดให้เรียบร้อย ดันๆ เฉินสวีนแล้วพูดเบาๆ ว่า “รีบไปกินข้าวเถอะ ฉันวางไว้ในเก๊ะให้แล้ว”

“ครั้งนี้มองเห็นฉันหรือยัง” เฉินสวีนลุกขึ้น แล้วพูดกระซิบ

“อืม” ฟังหุ่ยยิ้มแล้วพยักหน้าเบาๆ

หลังเลิกเรียน ฟังหุยกกลับบ้านก่อนแล้ว หลินเจียโม่อยู่เป็นเพื่อน
 ซ้อมกับจ้าวเย่ วันนั้นลีลาการเล่นเขาดีมาก ฝึกยัดลูกลงห่วงห้าครั้ง และทำ
 เข้าไปถึงสามครั้ง ทั้งทีมก็สามัคคีรวมเป็นหนึ่งเดียวแค้นมองตากันก็เข้าใจ ทั้ง
 รุกและป้องกัน อีกทั้งการส่งบอลก็แม่นยำมาก ทำให้โค้ชอารมณ์ดีมาก จึง
 ปลอ่ยพวกเขาเลิกซ้อมเร็วขึ้น เดิมทีทุกอย่างก็ยิ่งดี ๆ อยู่ แต่พอหลังจากเลิก
 จู่ ๆ ก็เกิดเรื่องขึ้น

หัวหน้าทีมผู้ชายเห็นทุกคนอารมณ์ดีก็เลยเสนอชวนไปกินข้าวด้วย
 กัน จ้าวเย่ลากหลินเจียโม่ให้ไปด้วยกันได้ หลินเจียโม่เห็นว่ายังไม่เย็น
 มากนักก็เลยรีบปากเขาไป เมื่อทุกคนนัดแนะกันเรียบร้อย ซุ่ยซาย จ้าวเย่และ
 หลินเจียโม่จึงไปร้านประจำอวิฮวา เพื่อสั่งอาหารก่อน ส่วนลูกทีมที่เหลือก็
 เก็บอุปกรณ์ให้เรียบร้อยแล้วค่อยตามไป

เมื่อทั้งสามมาถึงร้านอวิฮวา ด้านในมีคนไม่น้อย พวกเขาให้พนักงาน
 นำโต๊ะเก้าอี้มาต่อกัน แล้วสั่งน้ำแบล็กเคอร์เรนต์มาดื่มสองขวด

จ้าวเย่รินน้ำให้หลินเจียโม่ ยิ้มแล้วพูดว่า “เป็นยังไง ทีมของเราเก่ง
 มากใช่ไหมล่ะ”

“อืม” หลินเจียโม่รับแก้วมา ส่งต่อให้ซุ่ยซายแล้วพูดว่า “เมื่อกี้เห็นบอก
 ว่าเทอมหน้าจะมีถ้วยรางวัลของไนกี้ใช่ไหม พวกนายต้องชนะเลิศอย่าง
 แน่แน่นอนเชียวะละ”

“ก็พูดยากนะ ยังมีอีกหลายโรงเรียนก็เก่งไม่ใช่น้อย” ซุ่ยซายดื่มน้ำแล้ว
 พูดต่อ “แต่ถ้าเล่นได้อย่างวันนี้ก็ถือว่ามีความหวังมาก เธอชื่อหลินเจียโม่
 ใช่ไหม เทอมหน้าที่พวกเราแข่งเธอต้องมาดูให้ได้เลยนะ ฉันรู้สึกว่าคุณตอนที่มี
 เธออยู่ จ้าวเย่โยนลูกเข้าได้บ่อยเชียวะ”

“หือ ฉันโยนลูกไม่ค่อยเข้าเมื่อไหร่กัน” จ้าวเย่หน้าแดง รีบเถียง

“แล้วนายหน้าแดงทำไมล่ะ” ซุ่ยซายพูดยิ้มๆ

“ก็มันสดชื่นนี่ นายรีบดื่มน้ำไปเถอะนะ” จ้าวเย่ค้อนเขาที่หนึ่ง แล้ว
 หยิบขวดขึ้นมารินใส่แก้วให้ซุ่ยซาย

บังเอิญขณะนั้นมีคนหนึ่งเดินผ่านมาพอดี โดยที่ไม่ทันระวังจึงชนเข้ากับแขนของเขาจนขูดเอียง น้ำจึงหกใส่บนตัวหลินเจี๋ยโม้ทั้งหมด

“นี่นายเห็นไหม” จ้าวเย่ลุกขึ้น ถลึงตาพูดใส่คนคนนั้น แล้ววางขวดลงบนโต๊ะดังปัง!

แต่เขาคิดไม่ถึงว่าโต๊ะรอบข้างจะลุกขึ้นแล้วทุบขวดลงบนโต๊ะเสียงดังปังๆ

คนคนนั้นยิ้ม พลักจ้าวเย่แล้วพูดว่า “นายแน่นักเธอ มากวนตีนอะไร”

เห็นคนพวกนั้นสวมเสื้อผ้าเหมือนกัน ดูแล้วส่วนใหญ่เป็นนักเรียนอาชีวะที่อยู่ข้างๆ พวกเขามีหลายคนและดูอันธพาลอีกด้วย จนหลินเจี๋ยโม้อดที่จะกลัวขึ้นมาไม่ได้

“พอเถอะ...” หลินเจี๋ยโม้พูดเสียงสั่นตั้งจ้าวเย่เอาไว้

“หยุด พวกแกพอ แต่พวกเราแหม่งยังไม่พอวะ” ผีงั้นเดินมาสมทบอีกคนและจับปกเสื้อจ้าวเย่ไว้แน่น

“นายปล่อยมือนะ” ชูชายพูดพร้อมทั้งปลักมือของคนคนนั้นออก

“จะทำไม นายอยากหาเรื่องเธอ” พวกเขาค่อยๆ เดินเข้ามาล้อม

“พอเถอะๆ” หลินเจี๋ยโม้พูดและดึงชูชายเอาไว้

“มีอะไรก็คุยกับฉัน พวกนายปล่อยพวกเขาสองคนไป” ชูชายปลักหลินเจี๋ยโม้ ออก แล้วส่งสายตาให้จ้าวเย่

“เธอไปฉันจะอยู่” จ้าวเย่พูดพร้อมทั้งบังอยู่หน้าตัวหลินเจี๋ยโม้

“เล่นตลกอะไรกันหา” คนพวกนั้นยกขวดขึ้น

“แหม่ง อย่ามาไร้สาระ” แล้วชูชายก็หันหน้าตะโกนไปที่จ้าวเย่ “ไปสิ!”

จ้าวเย่วิ่งไปหน่อยแล้วดึงหลินเจี๋ยโม้วิ่งออกไป

“นายไปช่วยเขาลี” หลินเจี๋ยโม้พูดอย่างร้อนใจ

“ฉันคนเดียวจะช่วยอะไรได้ละ เธอไม่เห็นความหมายของเขาหรือไง ว่าจะให้ฉันรีบกลับไปเรียกคนมา” จ้าวเย่วิ่งไปพูดไป

พวกเขาสองคนวิ่งถึงกลางทางก็เจอเข้ากับสมาชิกคนอื่นๆ ทุกคนรีบวิ่งไปที่ร้านอวี๋ฮวาทันที แต่คนพวกนั้นไปเสียแล้ว ชูชายนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างหนึ่งหน้าบวมไปครึ่งหน้า

“หัวหน้า พวกมันไปแล้วหรือ” จ้าวเย่หุยดูแล้วมองไปรอบๆ “นายไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“อืม ให้มันต๋อยไปสองที พวกมันก็ไปแล้ว ไม่เป็นอะไรมาก”

“แม่่ง ฉันจะไปไล่ล่ามัน” จ้าวเย่หุยพร้อมทั้งถลกแขนเสื้อขึ้น

“เลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว ให้นายไปก็เพราะไม่อยากให้พวกนายเข้ามาผสมโรงด้วย รู้หรือไม่ว่าถ้าไปก่อเรื่องข้างนอกก็ต้องถูกตัดชื่อออกจากทีมเชียวนะ” ชูชายตะโกนเสียงดัง “แล้วจำไว้ ไม่ว่าใครก็อย่าไปหาเรื่องข้างนอก แล้วเรื่องของวันนี้ก็ไม่อนุญาตให้ใครแพร่งพรายออกไป พรุ่งนี้ถ้าโคซธามก็ให้บอกว่าคุณโดนคนเตะลูกบอลใส่หน้าก็แล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยมันไปเถอะ” จ้าวเย่หุยพร้อมทั้งกำหมัด

“ใช่ ครั้งต่อไปนายก็ระวังหน่อย อย่าไปหาเรื่องทะเลาะกับใครเข้าอีก แล้วสองวันนั้นก็กลับบ้านเร็วหน่อย และก็ใช้ถนนใหญ่ด้วย พวกมันคือพวกอาชีวะตงจื่อ ฟังดูแล้วไม่ว่ามันยังอยากมาหาเรื่องกับนายอีก”

“อ้อ” จ้าวเย่หุยพร้อมทั้งก้มหัวลงอย่างสำนึกผิด “ขอโทษด้วยหัวหน้า”

“สั่งน้อยไปหน่อย วันนี้ฉันจะสั่งไปมัดเม็ดมะม่วงทิมพานต์สองจานให้จ้าวเย่จ่าย” ชูชายพูดแล้วหัวเราะ ทุกคนก็พลอยหัวเราะขึ้นมาด้วย

ไปเรียนวันที่สอง เมื่อฟิงหุยเดินเข้ามาในห้อง จ้าวเย่ก็กำลังเล่าเรื่องเมื่อวานกับเงินสินินอยู่พอดี หลินเจียโม้ก็เลยไปลากฟิงหุยให้มานั่งฟังที่แถวหลังด้วยกัน จ้าวเย่เล่าอีกรอบอย่างไม่เบื่อหน่าย ฟิงหุยจึงรู้เรื่องราวอย่างคร่าวๆ ด้วย

“โอ้พระเจ้า เคราะห์ดีที่ไม่เกิดเรื่อง” ฟิงหุยตกใจจนหน้าซีด พูดพร้อม

ทั้งจับมือหลินเจี๋ยไม่เอาไว้แน่นอน

“ก็ใช้ชะลี ตอนนั้นฉันตกใจจะตาย” หลินเจี๋ยไม่พูดพร้อมทั้งเอามือทาบอก

“ถ้าเมื่อวานฉันอยู่ด้วยก็ดีสิ จะได้ช่วยพวกนายอัดพวกมันด้วยกัน ฉันก็ไม่เข้าตาไอ้พวกตงจื่ออยู่เหมือนกัน พวกมันชอบมาไถเงินนักเรียนมัธยมต้นของเราเป็นประจำ”

“นายอย่าไปยั่วพวกมันเด็ดขาดเชียว” ฟิงหุ่ยรีบพูดกับเงินสลินด้วยท่าทีที่ไม่เป็นปรกติ

เงินสลินเห็นท่าทางที่เป็นห่วงของฟิงหุ่ย จึงรู้สึกมีความสุข เขาโบกมือแล้วพูดว่า “วางใจเถอะ ฉันจะไปหาเรื่องกับพวกมันทำไมล่ะ”

“ถ้าครั้งหน้าฉันเจอพวกมันอีกละก็ ฉันจะอัดพวกมันให้น่วมเลยคอยดู” จ้าวเย่พูดพร้อมทั้งบีบนิ้วมือเสียงดังกรอบแกรบๆ

“น้อยๆ น้อย” หลินเจี๋ยไม่ถลึงตาใส่เขา “นายลืมน่าช่วยพูดอะไรแล้วหรือ ถ้าไม่ใช่เพราะนายใจร้อน เมื่อวานก็คงไม่เกิดเรื่องหรอก”

“ไม่ใช่ว่าพวกมันทำโดนเธอหรือไง แล้วอีกอย่าง ใครจะไปนึกถึงว่าจะทะเลาะกัน ฉันตบโต๊ะที่ คนทั้งฝูงก็เฮโลกันขึ้นมาจากด้านหลัง” จ้าวเย่พูดพร้อมทั้งกระโดดออกจากโต๊ะด้วยความตื่นเต้น “แต่พอกลับไปพวกเรา ก็ไม่ได้กลัวเกรงเลย กองหน้าของทีมเราหลิวป๋อยังเก็บหินไปก้อนหนึ่ง ในปากก็พูดไม่หยุดว่า ‘เดี๋ยวกัดตายๆๆ’ แล้วก็เดินพุ่งเข้าไป”

“ยังจะกล้าพูดไม่อาย ฟิงหุ่ยเธอไม่เห็น เมื่อวานตอนที่วิ่งกลับไปเรียกคน เขายังวิ่งซ้ำกว่าฉันเสียอีก”

“ฉันจะไปแข่งกับเธอได้ยังไง” จ้าวเย่พูดพร้อมทั้งทำท่าทางแสดงไปด้วย “เร็วสูงเท่าเอวเสียขนาดนั้น ฉันยังต้องพลิกตัวข้ามไป แต่เจี๋ยม่แค้นยกขาข้ามไปได้แล้ว ฉันไล่ตามอยู่ด้านหลังถามว่าทำไมเธอถึงได้ปราดเปรียวว่องไวแบบนี้ เธอบอกว่าตอนอยู่โรงเรียนเดิม เธอฝึกกระโดดข้ามรั้วร้อยเมตรมา”

4

อยู่ด้วยกันกับหลินเจียวไม่ ฟังหุยถึงได้รู้ว่าอะไรคือคำว่าชอบอย่างแท้จริง และอะไรที่เรียกว่าตามใจบ เทียบกับเธอแล้ว ฟังหุยกับเงินสวีนก็ เป็นเหมือนแมวอ่อนที่นำเบือ และไม่เห็นจะมีอะไรที่พิเศษเลยด้วยซ้ำ

วันนั้นเรียนวิชาภาษาและวรรณคดี หลินเจียวไม่ส่งกระดาษแผ่นหนึ่ง มาให้เธอ ในนั้นเขียนข้อความขอร้องฟังหุยด้วยความจริงจังว่าตอนกลางวัน ต้องลงไปดูนักเรียนชายเล่นบาสเป็นเพื่อนเธอให้ได้ และบอกว่าเป็นเรื่อง ที่เกี่ยวกับความสุขในการใช้ชีวิตในมัธยมปลายของเธอต่อไปในวันข้างหน้า รวมไปถึงถึงลูกของเธอในอนาคต และก็เป็นที่ลูกบุญธรรมของฟังหุยด้วยว่าจะ มีโอกาสได้ใช้แซ่ที่ไพเราะน่าฟังอย่างเช่นแซ่...ซู่ หรือไม่ ฟังหุยตอบกลับไป อย่างจั่นใจว่า ‘ตกลง’ จากนั้นก็มองไปที่หน้าต่างหลังห้องอย่างระมัดระวัง เพื่อให้แน่ใจว่าครูหวูไม่ได้แอบมองอยู่ที่นั่น แล้วจึงส่งกระดาษคืนกลับไป ให้เธอ

ตอนกลางวันพอกินข้าวเสร็จ หลินเจียวไม่ก็ลากฟังหุยถลาลงตึกไป “ซ้าหน้อยๆ” ฟังหุยนวดแขนแล้วพูดว่า “จะรีบร้อนขนาดนั้นไปทำไม

หา เขาอาจจะไม่อยู่ก็ได้”

“แหม ฉันเป็นใครกัน จะออกรบโดยที่ไม่เตรียมพร้อมได้อย่างไร” หลินเจียโม้ทำตาโตแล้วพูดว่า “ฉันหลอกถามจ้าวเย่ตั้งแต่เช้าแล้ว ว่าทุกวันซูชายจะลงมาตอนประมาณเที่ยงกว่าๆ เขาไม่ได้มาของสนามเอง และก็จะไม่เล่นบาสกับคนอื่นด้วย จะเล่นกับพวกมัธยมห้าหรือไม่ก็พวกจ้าวเย่เท่านั้น”

“เธอนี่ร้ายกาจจริงๆ เลย” ฟังหุยพูดอย่างนับถือ “แล้ววันนี้เธอดิดจะบอกกับเขาแล้วหรือ”

“เหอะๆ วันนี้ปฏิบัติภารแผน A” หลินเจียโม้ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

ทั้งสองไม่ได้ตรงไปที่สนาม แต่ไปซื้อน้ำที่ร้านค้าก่อน ระหว่างที่หลินเจียโม้กำลังตัดสินใจเลือกว่าจะซื้อเบปซี่หรือว่าน้ำแดงโม่ดี เธอก็คิดขึ้นมาว่าทำไมไม่ไปถามซูชายว่าชอบอะไรให้ชัดเจนไปเสียเลย ในขณะที่เธอกำลังลังเลอยู่นั้น ฟังหุยก็ซื้อชาดำเย็นมาหนึ่งขวดแล้ว เงินสวีนชอบดื่มหรสนี้ ในเมื่อลงมาแล้ว ก็ถือโอกาสซื้อเตรียมไว้ให้เขาเสียเลย

เมื่อพวกเขามาถึงสนาม ก็พบว่าไม่มีที่ตีๆ เหลือแล้ว และซูชายกำลังเล่นบาสอยู่กับจ้าวเย่ เงินสวีน และเฉียวหฺวานจริงๆ ด้วย ผู้คนอยู่ข้างสนามมากเป็นพิเศษ และตรงส่วนใต้เบ้นบาสก็นั่งเต็มหมดตั้งนานแล้ว มีทั้งนักเรียนหญิงมัธยมต้นและมัธยมปลาย พวกเขา กำลังคุยเล่นกันอย่างสนุกสนานเฮฮา ทว่าสายตาก็จับจ้องอยู่ในสนามตลอดเวลา

“ฉันก็ว่าทำไมเธอถึงไม่ลงมา” หลินเจียโม้ยื่นประจันหน้าอยู่ตรงที่แสงแดดส่องจ้าตาเป็นพิษอย่างจนปัญญา ดึงฟังหุยมายืนข้างๆ ทำตาหยีแล้วพูดว่า “คนเยอะจังเลย”

ฟังหุยเห็นเงินสวีนยิ้มแหยๆ อยู่ในสนาม แต่เงินสวีนกลับมองไม่เห็นเธอ เขากำลังตั้งใจเล่นบาสอย่างมาก ตะโกนกับเพื่อนร่วมทีมอยู่ตลอดเวลา ผมข้างหน้าของเขาม้วนไปด้วยเหงื่อ ภายใต้แสงแดดที่ส่องประกายแวววับ

เพียงไม่นาน ซูชายกับพวกมัธยมห้าก็ออกจากสนาม เปลี่ยนผู้เล่น

อีกกลุ่มหนึ่งลงมา หลินเจียวไม่ปล่อยให้โอกาสเสียไป รีบตะโกนเรียกชื่อเขาแล้วโบกมือไปมา

ซูชายเดินเข้ามาหา ยิ้มแล้วชี้ไปในสนามพลางพูดว่า “มาดูจ้าวเย่เล่นบาสเทร่อ”

“เปล่าหรือก มีธุระกับนายต่างหาก” หลินเจียวไม่พูดพลางขมวดคิ้ว “กับฉัน เรื่องอะไรเทร่อ” ซูชายหายใจเอือกใหญ่ แล้วพึงกับต้นไม้ข้างๆ

“ดื่มน้ำก่อนเถอะ” หลินเจียวยื่นเบปซึ่งส่งให้เขา “ไม่ต้องๆ เธอเก็บไว้ให้จ้าวเย่เถอะ” ซูชายผลัดกลับไป “คนอื่นเขาฝากฉันมาให้หานะ” หลินเจียวไม่ถึงเขาไว้ แล้วยัดน้ำใส่ในมือเขา

“หา” ซูชายกับพึงหุยมองเธออย่างแปลกใจพร้อมกัน หลินเจียวยิ้มแล้วพูดว่า “ฉันมีเพื่อนคนหนึ่งแอบชอบนายอยู่ นี่เขาเป็นคนชื่อมา”

“ไม่ใช่กระมัง ใครกัน” ซูชายเขินอายด้วยความคาดไม่ถึง แล้วมองไปที่พึงหุยซึ่งยืนไม่พูดไม่จาอยู่ข้างๆ อย่างลึมตัว

“ไม่...ไม่ใช่ฉันนะ” พึงหุยรีบส่ายหน้าพูด

“ไม่ใช่พึงหุยหรือก แล้วส่วนที่ว่าเป็นใคร ขอเก็บเป็นความลับก่อน ถึงเวลาเมื่อไหร่จะให้เขามาบอกกับนายเอง ไซ้แล้ว นายช่วยบอกวันเกิดของนาย ราตี กรู๊ปเลือด เบอร์โทร. ที่บ้านมาให้ฉันหน่อย ฉันจะเอาไปบอกเขาให้” หลินเจียวขยับตาให้พึงหุย

“คำถามเยอะจัง ละเอียดยไปหน่อยกระมัง...”

“บอกมาเถอะ ฉันเป็นคนเดียวของห้องที่รู้จักผู้หญิงของนายนะ แล้วเธอก็ฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่ฉันด้วย”

ซูชายยิ้มๆ แล้วพูดว่า “วันเกิดคือวันที่ 24 มิถุนายน เลือดกรู๊ปเอ ราตีกรกฎ เบอร์โทร. บ้าน...อ๊ะ ฉันเอาเบอร์เพจให้เธอดีกว่า”

“ได้สิ” หลินเจียโมตื่นตื่นมาก รีบจดหมายเลขที่เขาบอกลงไป

ในสนามต้องการเปลี่ยนคนอีก ครั้งนี้เป็นพวกของเงินสวิน ชูชายส่งขวดน้ำให้หลินเจียโม โบกมือให้พวกเธอแล้วลงสนามไป

หลินเจียโมสดชื่นราวกับอาบน้ำท่ามกลางสายลมในฤดูใบไม้ผลิ ใบหน้าเขื่อนไปด้วยรอยยิ้มที่แสนหวาน และแอบชูสองนิ้วให้ฟังหุย

“ไปบอกว่าคุณอื่นชอบเขาทำไมละ” ฟังหุยถามขึ้นอย่างอยากรู้

“แบบนี้ถึงจะใกล้เคียงได้ง่ายยังไงละ เธอดูสิ ฉันไม่ต้องออกแรงอะไรมากก็ได้เบอร์เฟซของเขามาแล้ว”

“เธอนี่จริงๆ เลย” ฟังหุยพูดอย่างถอนใจ “แต่หลังจากนี้จะทำยังไงล่ะ”

“หลังจากนี้...รอจนกว่าเราจะคบกันจริงๆ ใครจะไปสนก่อนหน้านั้นอีกล่ะ” หลินเจียโมพูด

“ร้ายจริงๆ เลย ไม่กลัวว่าจะไม่มีการพัฒนามากไปกว่านี้หรือ”

ฟังหุยหยิกเธอที่หนึ่ง

“อย่าพูดสิ นี่เรียกว่าแผนซ้อนแผน ก็ไม่ใช่ยาวนานๆ ไปพวกเราก็กินหนักไปเองหรือ” หลินเจียโมพูดอย่างภาคภูมิใจ

ฟังหุยหัวเราะและไม่สนใจเธออีก เยกหน้ามองหาเงินสวิน ในมือเธอยังถือขวดน้ำชาดำเย็นอยู่ ตอนนี้น้ำไม่เย็นแล้ว เธออยากรีบเอาไปให้เขา

แต่แล้วเงินสวินกลับมองไม่เห็นฟังหุย ใต้เบาะบาสมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งกวักมือเรียกเขา หลังจากเขาออกจากสนามก็เดินตรงไปหาทันที ฟังหุยเห็นเขานั่งอยู่ข้างๆ เด็กผู้หญิงคนนั้น รั้งน้ำแฟนต้าที่เด็กผู้หญิงยื่นมาให้ บิดฝาออกแล้วดื่มอีกๆ อย่างรวดเร็ว เด็กผู้หญิงก็ถอดเสื้อที่เขาถอดออกแบบยิ้มๆ เขาพูดอะไรนิดหน่อย ทั้งสองคนก็หัวเราะคิกคักไปด้วยกัน

ฤดูนี้ใส่เสื้อแขนสั้นไม่หนาวหรือ...

เสื้ออยู่ในมือคนอื่นแบบนี้ ถ้ามองจากบนตึกจะแยกออกได้ยังไงว่าคนไหนเป็นเขาละ

เคยพูดอยู่ว่าชอบชาดำเย็นที่สุด แต่ทำไมพอดื่มแฟนต้าก็ดูท่าทางมีความสุขอย่างนั้น

ต่างก็พูดคำว่าชอบ ในขณะที่บางคนพูดคำว่าชอบแบบวกไปวนมา แต่บางคนหลังจากพูดคำว่าชอบแล้วกลับวกไปวนมา แบบไหนที่ถูกต้องกันนะ

ฟังหุ่ยไม่รู้ว่ากำลังถามใครอยู่ในใจ ไม่มีใครมาตอบคำถามเธอ เหลือทิ้งไว้แค่เพียงความเจ็บปวดเท่านั้น ปล่อยให้เธอบิบขวดน้ำที่อยู่ในมือจนแน่น แน่นเสียนจนเล็บบนนิ้วกลายเป็นสีแดงครึ่งหนึ่งและสีขาครึ่งหนึ่ง

“เฮ้ ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรกัน เธอก็ยืนอยู่ตรงนี่เห็นๆ อยู่ แต่เขายังจะทำมาเป็นนั่งอยู่ข้างๆ เงินสวินอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาวไปได้” หลินเจียโม้ก็มองเห็นเงินสวินเช่นกัน เธอเห็นสีหน้าของฟังหุ่ยแย่งลงเรื่อยๆ จึงพูดออกมาอย่างเคื่องๆ

“ฉันไม่รู้จัก” ฟังหุ่ยก้มหน้า ดึงแขนหลินเจียโม้แล้วพูดว่า “เราไปกันเถอะ”

“เธอ...”

“ไปเถอะ” ฟังหุ่ยพูดเสียงเด็ดขาด

หลินเจียโม้ถอนหายใจ พวกเธอกำลังจะหมุนตัวกลับ แต่จู่ๆ นักเรียนหญิงมัธยมต้นสองคนที่อยู่ด้านหลังก็กลับตะโกนเสียงแหลมขึ้นมาว่า

“เงินสวิน!”

ทั้งสองคนนั้นดูเหมือนจะรู้จักฟังหุ่ยกับหลินเจียโม้ และหลังจากตะโกนเสร็จก็รีบมาหลบอยู่ข้างหลังพวกเธอ คนหนึ่งพูดเบาๆ ว่า

“เขามองมาทางนี้หรือเปล่า”

อีกคนหนึ่งแอบมองอยู่ ก็พยักหน้าและพูดอย่างตืออกดีใจว่า “มองแล้ว มองแล้ว”

เงินสวินได้ยืนเต็มๆ หูจึงมองมาทางนี้ แต่แวบแรกที่เขามองเห็นไม่ใช่ นักเรียนหญิงที่แกล้งตะโกนเรียก แต่เป็นฟังหุ่ย

เฉียวหฺวานและจ้าวเย่ก็มองเห็นพวกเขา ทั้งสามจึงเดินมาทางนี้พร้อมกัน

“มองเห็นไหม สามแแต่้เมื่ออีกของฉันทัน เยี่ยมไปเลยใช้ไหมละ” จ้าวเย่พูดแล้วก็หยิบน้ำในมือของหลินเจี๋ยไม่มาอย่างดีใจ

“เอาคืนมา” หลินเจี๋ยไม่รีบแย่งกลับคืนมา “ของนายหรือ ถึงจะเอาไปดื่มนะ”

เฉินสวีินชู้นิ้วกลางให้จ้าวเย่ แล้วก็ทำเป็นคุกเข่าข้างฟิงหุย ยื่นมือออกไปเหมือนคนเมาแล้วพูดว่า “ให้ฉันเถอะนะ”

ฟิงหุยมองเขาอย่างเอ็นชาน เฉินสวีินไม่ทันสังเกต เขาเข้าไปที่ชาดำเย็นในมือเธอแล้วพูดเบาๆ “อันนี้ ขอบคุณ”

“ร้อนไหม” จู่ๆ ฟิงหุยก็หันหน้ามา ยื่นน้ำส่งให้เฉียวหฺวานที่ยืนอยู่อีกข้างหนึ่ง “ฉันให้ ดื่่มสิ”

“อ่า...ขอบคุณนะ” เฉียวหฺวานตะลึงไปนิดหน่อย จากนั้นก็ยิ้มจนหน้าบานแล้วก็รับน้ำมาดื่ม

มือของเฉินสวีินยังไม่ได้ชักกลับ เขาเหมือนเครื่องหมายวรรคตอนที่คั่นอยู่ระหว่างบทสนทนาของพวกเขาอย่างเกื้อชิน ล่องลอยอยู่ท่ามกลางอากาศอย่างซื่อซื่อ

เขาเห็นเฉียวหฺวานงยหน้าดื่มไปหลายอีก ของเหลวสีแดงเข้มที่แก้วไวไวอยู่ในขวดคงจะหวานอร่อยมาก แต่เฉินสวีินกลับรู้สึกวุ่นในคอของตัวเองมันขม ขมจนไม่อยากที่จะยืนอยู่ตรงนี้อีกต่อไป

เฉินสวีินดันตันไม้ที่อยู่ด้านหลังอย่างแรงเพื่อยันตัวลุกขึ้นมา จากนั้นก็เดินไป ในขณะที่เดินผ่านฟิงหุย ทั้งสองต่างก็ไม่มีใครมองใคร

“เฮ้ จะไปไหน” จ้าวเย่ร้องเสียงหลง

“กลับห้อง” เฉินสวีินไม่ได้หันกลับมามอง

“สักพักพวกเราก็ต้องลงสนามแล้วนะ”

“ฉันไม่เล่นแล้ว” เฉินสวีินเดินไปได้แป้นบาท หยิบเสื้อจากในมือ

เด็กผู้หญิงคนนั้นกลับคืนมา แล้วเดินกลับไปอย่างอารมณ์เสีย

“เป็นน้ำอะไร อย่างกับไปกินยาผิดขนาดมา” จ้าวเย่พูดกับเฉียวหฺวานอย่างแปลกใจ

“ไม่รู้สิ ไม่ต้องไปสนใจหรอก” เฉียวหฺวานพูดพร้อมกับปิดฝาขวดให้เรียบร้อย

“ฉันทามพวกนายหน่อย เด็กผู้หญิงคนนั้นที่นั่งอยู่ใต้เบาะเป็นใครเธอ สนิทกับเฉินสวีไหม” หลินเจี๋ยไม่ถือโอกาสถาม

“คนไหนล่ะ” เฉียวหฺวานตอบ

“ก็คนที่ถือเสื้อให้เขาอะ ไอ้อ...คนนั้นที่ยืนขึ้นนะ คนนั้นๆ”

หลินเจี๋ยไม่พูดอย่างหงุดหงิด

“อ้อ หวังมัน่ามัน ห้องทำนะ เพื่อนสมัยมัธยมต้นของเฉินสวี” จ้าวเย่มองแล้วหันหน้ากลับมาพูดอย่างมีเลศนัย “ได้ยินข่าวมาไม่รู้เชื่อถือได้ไหม เห็นว่าเคยเป็นแฟนของเขามาก่อนด้วย”

หลินเจี๋ยไม่มองไปที่ฟังหูอย่างเป็นห่วง แต่ฟังหูกลับก้มหน้าลงและเงยไป

5

เดินลึกลงกับฟังหุ่ยทำสงครามเย็นกันอยู่สามวัน

ระยะเวลาสามวันจะว่านานก็ไม่นาน จะว่าสั้นก็ไม่สั้น แต่สำหรับเรื่อง
ของความรู้สึกแล้ว มันพอสำหรับการเริ่มต้นและสิ้นสุดลงได้เช่นกัน

ในระหว่างนี้ ตอนกลางวันหลินเจียวก็ไปหาซูข่ายอีก จึงค่อยๆ รู้ว่า
เขาพักอยู่ที่ไหน ชอบสีอะไร ชอบดื่มเครื่องดื่มประเภทไหน จนกระทั่ง
รวบรวมความกล้าอย่างเต็มที่เพื่อถามว่าเขาชอบผู้หญิงแบบไหน และถ้าหาก
จะมีแฟนต้องมีชื่อเรียกเรื่องอะไรบ้าง

และคำตอบของซูข่ายก็ทำให้เธอดีใจอยู่นานทีเดียว เขาบอกว่า

“ชอบเด็กผู้หญิงน่ารัก ไม่เรื่องมาก ถ้าเป็นแฟนละก็ เหอะๆ เป็น
แบบเธอก็ใช้ได้แล้ว”

พอกลับถึงห้อง หลินเจียวก็หยิบบัตรสองศูนย์หนึ่งที่อยู่ออกมา
แล้วใช้โทรศัพท์ในอาคารส่งข้อความหาซูข่าย

“กรุณาเรียกห้าสองสี่สี่หก...เกาอีอี ก เอากา อ อีอี...ฝากข้อความว่า
ชอบเธอ...ใช้ ชอบเธอ รบกวนส่งสามครั้งนะคะ ชอบคุณคะ”

“เกาอี้เป็นชื่อที่เธอตั้งขึ้นเธอ” ฟังหุยถาม
“ใช่” หลินเจียโม่พูดยิ้มๆ “เธอได้ยืมแล้วใช่ไหม ที่เมื่อกี้เขาบอกว่า
แบบฉันก็ใช้ได้แล้ว”

“อืม แต่ห้องเราไม่มีคนชื่อนี้”
“โง่จัง เกาอี้ก็หมายความว่ามัธยมสี่ยังงั้นละ”
“อ้อ” ฟังหุยเข้าใจในทันที “เธอเก่งจริงๆ เลย”
“ต้องเรียนรู้น้อย” หลินเจียโม่โอบไหล่เธอแล้วพูดว่า “เธอยังไม่คุย
กับเฉินสวีอีกเธอ”

“ยังเลยนะ”
“แบบนี้จะดีเธอ เขาก็ไม่ได้โทร. หาเธอด้วยเธอ”
“เปล่า” ดวงตาของฟังหุยหมองหม่นลง “ช่างเถอะ บางทีเขาอาจ
จะรู้สึกว่าคุณวุ่นวายเกินไปก็ได้”

“พูดอะไรอย่างนั้น เรื่องแบบนี้จะต้องกลัววุ่นวายด้วยเธอ ฉันรู้สึก
ว่าพวกเธอน่าจะพูดกันดีๆ ดีกว่านะ”

“ไว้ค่อยคุยเถอะ” ฟังหุยสุดท้ายใจเข้าลึกๆ ดึงมือของหลินเจียโม่ลง
จากบ่าแล้วพูดว่า “เราลืบกันเถอะ”

พวกเขาเพิ่งจะเดินเข้าห้อง ก็ได้ยินหน้าประตูมีนักเรียนหญิง
ตะโกนขึ้นว่า “เพื่อนๆ ช่วยฉันเรียกเฉินสวีในห้องของพวกเธอออกมาหน่อย”

ฟังหุยอดที่จะหันหน้าไปดูไม่ได้ คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นก็คือหวังมาน่า
ที่นั่งอยู่ใต้แป้นบาสิในวันนั้น เธอกับเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่งกำลังหัวเราะขะ
สีตาใบใหญ่ ยิ้มๆ ยืนฟังอยู่ข้างประตูแล้วพูดว่า “ขอบคุณนะ”

หลินเจียโม่ตะโกนอย่างรำคาญไปที่แถวหลังว่า “เฉินสวี มีคนมาหา”
เฉินสวีรีบวิ่งออกมา จ้าวย่ที่อยู่ด้านหลังก็ทำเสียงแปลกๆ หยอก
ล้อออกมาสองที

ฟังหุยไม่ได้มองเขา เดินกลับไปนั่งที่อย่างเงิบๆ

“มีธุระอะไรหรือ” เงินสวินถาม “พวกเธอถืออะไรมา”

“ขวดเปล่า” หวังม่านม่านพูดยิ้มๆ “ตอนนี้ห้องเราตั้งกลุ่มเก็บขยะรีไซเคิลในโรงเรียน จากนั้นก็เอาไปขาย เงินที่ได้มาก็ถือเป็นเงินห้อง นายช่วยฉันนำขวดเปล่าที่ไม่ได้ใช้แล้วของห้องนายหรือกระป๋องอะไรก็ได้มาให้ฉันได้ไหม”

“ดีจริง ครูช่วยให้พวกเธอทำหรือ”

“ไม่ใช่ พวกเราคิดกันเองนะ นายเร็วหน่อยสิ” หวังม่านม่านผลักไหล่เงินสวินเบาๆ

เงินสวินหลบพลาจหัวเราะแล้วพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นเธอรอเดี๋ยวนะ”

เขาเดินกลับเข้ามาในห้อง แล้วเดินถามทีละโต๊ะๆ จนมาถึงโต๊ะของฟังหุยและหลินเจียโม่ ก็เพียงแต่พูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า “มีขวดน้ำที่ไม่ต้องการแล้วไหม กระป๋องก็ได้”

“ไม่มี” หลินเจียโม่ตอบ

เงินสวินไม่ได้ถามฟังหุยต่อ จากนั้นก็เดินไปโต๊ะถัดไป

“นักเรียนหญิงคนนั้นเก่งจริงๆ มาไล่ตามจับถึงห้องเลย” หลินเจียโม่พูดอย่างจริงจัง “เงินสวินก็เหลือเกิน ทำไมต้องไปยุ่งเรื่องของเธอด้วยแบบนี้ไม่กลัวว่านวยแล้วหรือไง”

“พวกเขาเป็นเพื่อนสมัยมัธยมต้นไม่ใช่หรือ” ฟังหุยพูดน้ำเสียงเรียบๆ

“นั่นก็ไม่เห็นจะต้องสนิทกันขนาดนี้เลย เขาหมายความว่ายังไงกันแน่”

“ก็ช่างเขาปะไร” ฟังหุยหยิบหนังสือที่ต้องใช้คาบต่อไปออกมา แล้ววางที่มุมโต๊ะขวาเสียงดังปัง

หลังจากคาบเรียนของวันนั้น ฟังหุยก็ไม่สามารถตั้งใจฟังได้ต่อไป เธอรู้สึกว่าจะอาจจะจบลงกับเงินสวินแบบนี้แล้วก็ได้ ว่าเป็นไปแล้วก็ไม่รู้ว่าใครผิดใครถูกกันแน่ ก็อาจเป็นไปได้ว่าจะมาแบ่งอะไรผิดอะไรถูกไม่ได้ สรุปแล้วก็คือเธอคาดหวังมากเกินไป ผู้ชายที่ดีพร้อมเช่นนี้ จะเอาอะไรมาแน่ใจว่าเขาจะต้องคอยอยู่ข้างๆ เธอกันล่ะ เธอเองก็มีอะไรที่คู่ควรให้เงินสวินต้องมา

จริงจังหรือว่าชอบอย่างตั้งใจด้วยละ

ฟังหุ่ยประชดตัวเองตลอดเวลา และนำเอาสิ่งทั้งองกามอยู่ในจิตใจออกมาเหยียบย่ำอย่างสาสม เธอ นำเอาความหวังทั้งหมดออกมาเผาทิ้งให้สิ้นซากด้วยมือของตัวเองอย่างน่าเวทนา แม้ว่าจะปวดใจก็ไม่คิดจะเก็บมันเอาไว้ ความสิ้นหวังล้วนเกิดขึ้นมาจากความหวังทั้งสิ้น ความพ้อฝันที่แสนหวานได้จบลงกลายเป็นยาพิษที่แสนอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวและบาดแผลจากการหลอกให้หลง ด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่กล้าไปหาเงินสินไหมเพื่อขอคำยืนยัน เพราะเธอกลัวว่าคำพูดที่แสนเย็นชาแบบนี้จะออกมาจากปากของเขา และแบบนั้นมันช่างน่าเจ็บปวดเกินไปจริงๆ

แต่พอหลังจากเลิกเรียน เมื่อในห้องเหลือเพียงไม่กี่คน เงินสินไหมกลับเดินมาข้างๆ เธอ

“เธออยู่ต่อประเดี๋ยวได้ไหม ฉันมีเรื่องจะคุยกับเธอ” เงินสินไหมพูด

ฟังหุ่ยไม่ได้ตอบอะไร เธอเก็บกระเป๋าอย่างเงียบๆ ในใจรู้สึกเจ็บปวด เธอรู้สึกว่าเงินสินไหมยังต้องการจะพูดคำพูดที่หยาบโหดเหล่านั้นออกมาอีก หรือ แต่เธอไม่อยากฟังแม้แต่ชนิดเดียว แม้ว่าจะเลิกกันเธอก็จะไม่ร้องไห้ และก็จะไม่ไวยวายด้วย ต่อไปก็จะไม่ไปขัดขวางเงินสินไหมอีกเป็นอันขาด ปล่อยมืออย่างเปิดเผยก็ดีแล้ว ทำไมจะต้องมาพูดจาทำร้ายกันอีกครั้งให้ได้เสียวะ

“ได้ยินหรือเปล่า ได้ไหม” เงินสินไหมรู้สึกโกรธ เขาพูดพร้อมทั้งดึงแขนเธอเอาไว้แล้ว

ฟังหุ่ยตื่นเบาๆ แต่ว่าเงินสินไหมจับไว้แน่นมาก จนเธอไม่สามารถดิ้นหลุดออกมาได้

“ยังมีอะไรจะต้องพูดอีกล่ะ” ฟังหุ่ยเงยหน้าขึ้นพูด มองเขาด้วยความผิดหวัง

เงินสินไหมปล่อยมือ หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง กตเสียดให้ต่ำลง พูดด้วย

น้ำเสียงสิ้นท้าวว่า “ได้ๆๆ เธอไม่มีอะไรจะพูดกับฉัน ฉันเข้าใจแล้ว แต่ฟังหุย เธอทำแบบนี้ไม่ได้ ตอนนั้นถ้าเธอบอกฉันว่าเธอชอบเฉียวหฺราน ฉันก็คงจะไม่ใช่ในอั้งซีเหมือนในตอนนี้ วันนั้นตอนเห็นเธออยู่ที่สนาม รู้ใหม่ว่าฉันดีใจมากแค่ไหน เดิมทีตอนกลางวันนักเรียนจะต้องประชุม ฉันรีบบอกหวังม่านม่านว่าฉันไม่ไปแล้ว ก็เพราะว่าอยากมาอยู่กับเธอานานหน่อย แต่เธอละ ฉันเข้าใจผิดคิดว่าน้ำชาวดนั้นเธอซื้อมาให้ฉัน ถึงได้หน้าด้านไปขอเธอรู้สึกว่าการแก้งฉันมันสนุกมากใช้ไหม และแม้ว่าเธอจะซื้อให้เฉียวหฺราน ก็ไม่ต้องมาให้ต่อหน้าฉัน เธอ...เธอหมายความว่าอะไรกันแน่”

ฟังหุยมองหน้าที่แดงก่ำด้วยความโกรธของเฉินสวีนอย่างซื่อมือ เธอรู้สึกเหมือนมีเรื่องอะไรบางอย่างไม่เป็นเหมือนกับที่เธอคิด

“ฉัน...ฉันไม่ใช่...”

ฟังหุยยังพูดไม่ทันจบ ก็ถูกหลินเจี๋ยโม่จากนอกประตูพุ่งเข้ามาตัดบท เธอหายใจอย่างเหนื่อยหอบ หน้าตาตื่นตระหนกตะโกนใส่จ้าวเย่ว่า “วันนั้น...พวกอาชีวะตงจื่อ...มาแล้ว อยู่...อยู่หน้าโรงเรียนแล้ว!”

“มาก็คน” จ้าวเย่รีบถาม

“สาม...สามคน”

“โธ่ แค่สามคนกลัวอะไร ไปจัดการมัน” จ้าวเย่ตะโกนเสียงดังแล้วโยนกระเป๋าที่เพิ่งสะพายลงบนโต๊ะ

“ไป ฉันไปกับนายด้วย” เฉินสวีนหันกลับไปพูดเสียงดัง “เฉียวหฺราน นายไปไหม”

“ไปอยู่แล้ว” เฉียวหฺรานก็วางกระเป๋าลงเช่นกัน

“อย่าไป” ฟังหุยดึงเฉินสวีนเอาไว้อย่างลนลาน แต่เฉินสวีนสละบัตเธอออก แล้วไปเรียกพวกผู้ชายอีกสองสามคนกับจ้าวเย่ จากนั้นก็วิ่งลงตึกไปด้วยกัน

“ตายแล้ว จะทำยังไงดี เดิมทีฉันอยากให้เขาหลบไปต่างหาก” หลินเจี๋ยโม่พูดอย่างร้อนใจ

“ไปหาซูชายเถอะ” ฟังหุยบอก

“ใช่ ฉันต้องไปหาเขา” ดวงตาของหลินเจียโม้ไม่เป็นประกาย จากนั้นก็
หมุนตัววิ่งออกไป

ซูชายฟังพวกเธอพูดยังไม่ทันจบก็รีบเรียกที่มบาสเกตบอลสอง
สามคนไปแล้ว เธอยังกำขั้วหลินเจียโม้เป็นพิเศษว่าพวกเธออย่าออกจาก
โรงเรียนเด็ดขาด

ฟังหุยนั่งไม่ติดอยู่ในห้องเรียน เธอเดินไปเดินมา และมองไปนอก
หน้าต่างไม่หยุด แต่มองไม่เห็นแม่แต่เงาของพวกเขาเลย

“ตั้งนานแล้ว คงไม่เกิดเรื่องขึ้นกระมัง” ฟังหุยถามอย่างเป็นห่วง

“น่าจะ...ไม่หรอก” หลินเจียโม้ก็ร้อนใจอย่างมาก

“หรือว่าเราไปบอกครูกันเถอะ เผื่อว่า...”

“ไม่ได้” หลินเจียโม้พูดอย่างเฉียบขาด “เรื่องนี้จะให้พวกครูรู้ไม่ได้
อย่างเด็ดขาด ซูชายบอกว่าอาจต้องถูกล้อออกจากทีม แล้วยังไม่แน่ว่าอาจ
โดนลงโทษฐานผิดระเบียบวินัยอีกด้วย”

“แล้วจะทำยังไงดี” ฟังหุยแทบจะร้องไห้ออกมาแล้ว

“กลับมาแล้ว! กลับมาแล้ว!” หลินเจียโม้กระโดดตัวลอย ขึ้นไปที่นอก
หน้าต่างแล้วตะโกนว่า “เธอตุลึ”

ฟังหุยดีใจ รีบดึงหลินเจียโม้วิ่งลงตึกไป พวกเธอสวนกับซูชายที่หน้า
ประตูโรงเรียน หลินเจียโม้รีบดึงเขาเอาไว้แล้วมองบนล่างซ้ายขวาทั้งตัว

“เป็นยังไงบ้าง ไม่เป็นไรใช่ไหม” หลินเจียโม้ถาม

ซูชายยิ้มแล้วโบกมือ ซูสองนิ้วแล้วพูดว่า “เรียบริ่อย”

“ขอบคุณฟ้าดิน” หลินเจียโม้ยกมือพนมสวดพิมพ์แล้วพูดว่า “ดี
เหลือเกิน”

“เงิน...เงินสวีนละ เห็นเขาไหม” ฟังหุยพูดตบตบพวกเขาด้วยท่าทาง
ไม่เป็นปรกติ

“อยู่ข้างหลังนะ” ชูชายตอบ

ยังไม่ทันได้บอกหลินเจียไม่ลั้กคำ ฟังหุยก็รีบวิ่งไปข้างหลังทันที ระหว่างทางเธอก็ยังเจอกับเฉียวหฺรานและเพื่อนชายอีกสองสามคน แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรมากเช่นกัน ถามว่าเงินสวีนอยู่ที่ไหนก็รีบวิ่งไปแล้ว จนกระทั่งถึงด้านหลังสุด เธอถึงได้มองเห็นเงินสวีน

บนตัวเขามีขี้ดินเกาะอยู่บ้าง กำลังเดินก้มหน้าไปพลาง เตะก้อนหินข้างทางไปพลาง

“เงิน...สวีน” ฟังหุยเรียกเขาเบาๆ

เงินสวีนหยุดเท้าลง เงยหน้าขึ้นอย่างแปลกใจ หันหน้าไปอีกทางหนึ่ง แล้วพูดว่า “ทำไม”

“นายไม่เป็นอะไรนะ”

“ไม่” เงินสวีนปิดเศษดินที่อยู่บนตัวแล้วพูดว่า “ทำไมเธอยังไม่กลับบ้านอีกล่ะ”

“ฉัน...รอนายอยู่นะ”

“รอฉัน? ไหนบอกไม่มีอะไรจะพูดแล้วไม่ใช่หรือ” เงินสวีนยกมุมปากขึ้น พูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“น้ำนั้น ฉันซื้อมาให้หานะ” ฟังหุยพูดในขณะที่จ้องเขา “นายเคยบอกว่าชอบดื่มชาดำเย็นที่สุด”

“แล้ว...แล้วเธอไปให้เฉียวหฺรานทำไมล่ะ” เงินสวีนรู้สึกเขิน เดินใกล้เข้ามายิ่งขึ้น

“ก็มีคนอื่นให้หานะแล้วไม่ใช่หรือ” ฟังหุยพูดเบาๆ พร้อมทั้งก้มหน้ามองปลายเท้าของตัวเอง

“อ้อ เธอพูดถึงหวังม่านมานี่ใช่ไหม เขาให้ฉันช่วยเขาเปิดฝาชวด แต่พอเห็นฉันหึ่ง่อออกมา ก็เลยให้ฉันดื่มก็เท่านั้น” เงินสวีนเข้าใจในทันที

“แล้วก็...ฉันไม่ได้ชอบเฉียวหฺราน” ดวงตาของฟังหุยมีน้ำตาเริ่มขึ้น “คนที่ฉันชอบ...คือนายต่างหาก”

เงินสวีนยิ้มกว้างจนเกือบจะถึงหู เขาอุบๆ จมูกตัวเองแล้วพูดว่า “ฉันก็เห็นว่าฉันคงจะหมดหวังเสียแล้ว รู้สึกทรมานใจมากเลย เมื่อกี้ก็เลยระบายอารมณ์ใส่ไอ้พวกตงจื๊อไปแล้ว”

ฟังหุยเบะปาก แล้วน้ำตาก็ไหลหยดลงมา ทั้งรอยต่างเล็กๆ ใต้บนเสี้นักเรียน เงินสวีนรีบไปประคองไหล่เธอเอาไว้ ก็มัวตัวมองเธอแล้วพูดว่า “เป็นอะไรไป ร้องให้ทำไมล่ะ”

“ฉันนึกว่า...เธอชอบหวังมานานไปแล้วย่ะสิ...”

6

เมื่อเงินสวีนกับฟังหุยเดินกลับถึงห้อง จ้าวเย่กำลังโม้เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู่อย่างน้ำลายแตกฟอง หลินเจียโม้หนึ่งฟังอยู่ข้างๆ อย่างตื่นเต้น คอยถามตลอดเวลว่า “จากนั้นล่ะ จากนั้นล่ะ”

เฉียวหฺรานนั่งเคาะยางลบอยู่ หันมาเห็นพวกเขาเข้า จึงก๊วกมือเรียก “มาฟังนิทานเร็วเข้า”

เงินสวีนเข้าไปนั่งข้างๆ เฉียวหฺรานแล้วพูดว่า “โม้เก่งดีจริงๆ”

“เขาก็ชอบโม้ไปเรื่อย” เฉียวหฺรานหัวเราะแล้วหันไปพูดกับฟังหุยว่า “เมื่อก็ไม่รีบร้อนอย่างนั้นล่ะ ฉันเห็นหน้าเธอซีดไปหมดเลย”

“ฉัน...” อยู่ๆ ฟังหุยก็พูดจาติดอ่างขึ้นมา

“พຽຽນี้เธอเป็นเวอร์จัดรถ ต้องมาเป็นคนแรก ก็เลยอยากขอกุญแจห้องจากฉันนะ” เงินสวีนตอบแทนเธอ

“อ้อ ไม่บอกก่อน จริงๆ ที่ฉันก็มีอยู่ดอกหนึ่ง” เฉียวหฺรานพูดพร้อม กับตบกระเป๋ากางเกง

“อืม” ฟังหุยก้มหน้า แล้วเหลือบมองเงินสวีนทีหนึ่ง

“นี่ๆ พวกเธอสามคนตั้งใจฟังสิ จะเล่าถึงตอนสำคัญแล้ว” จ้าวเย่ ถลึงตาพูด

“พี่ใหญ่ พวกเราก็ออยู่ในเหตุการณ์ไม่ใช่หรือ” เงินสวีนม้วนหนังสือแล้วเคาะไปที่หัวของเขา

“ฟังเขาพูด อย่าเพิ่งขัดจังหวะสิ” หลินเจียไม่ปิดเงินสวีนออกแล้วพูดว่า “จ้าวเย่เล่าต่อสิ เจอกันแล้วหลังจากนั้นเป็นยังไง”

จ้าวเย่ค่อนข้างใส่เงินสวีนทีหนึ่ง จากนั้นทำท่ากระแอมแล้วพูดว่า “ฉันก็บอกว่า ‘มาได้จังหวะพอดี ครั้งที่แล้วปล่อยพวกนายไป วันๆ ฉันก็เอาแต่คิดถึงพวกนายมิเว้นวันเลย!’ มันก็พูดว่า ‘อย่ามาไ้ร้สาระหน่อยเลย นายว่ามาเลยว่าจะตัวๆ หรือว่าจะป็นกลุ่ม’ ”

“อะไรคือป็นกลุ่มหรือ” หลินเจียไม่ถามแทรกขึ้น

“ก็หมายถึงช่วยกันรุมอัดเลยไงล่ะ...” เฉียวหฺวานพูด

“ยกพวกตีกันไง” ฟิงหฺยอธิบายง่ายๆ เงินสวีนหันมามองเธออย่างประหลาดใจ

จ้าวเย่พยักหน้าแล้วเล่าต่อไป “ฉันเลยบอกว่า ‘พวกนายเดินไปทางนั้นก่อน เข้าไปในซอยดีกว่า หน้าประตูโรงเรียนเราเป็นที่ที่สะอาด ไม่อยากให้คุณครูมาเห็นเข้า ฉันยังอยากจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วย!’ มันบอกว่า ‘ได้’ จากนั้นไอ้พวกหน้าโง่ก็เดินตามเราไป”

“เดี๋ยวก่อน ฉันขอเสริมหน่อย” เงินสวีนยกมือขึ้น “หมอนั้นตอนนั้นยังพูดอีกว่า ‘ดูสารรูปนายสิ ยังอยากสอบเข้ามหาวิทยาลัยอีก คะเนนนายอยู่ระดับต้นๆ ขนาดนั้นเชียวหรือ!’ ”

ทุกคนหัวเราะฮ่าๆ ขึ้นมา

“เงียบเลย” จ้าวเย่หยิบปลอกปากกาเขี่ยไปแรงๆ แล้วพูดว่า “ไม่พูดก็ไม่มีใครว่านายเป็นใบ้หรือกะ”

“น่ารำคาญจริง ให้จ้าวเย่เล่าให้จบก่อนสิ” หลินเจียไม่พูดพลางกลั่นหัวเราะไปด้วย

“เงินสวีนกับเจียวหฺรานเดินไปอยู่ด้านหน้าสุด ส่วนฉันอยู่ด้านหลังสามคนนั้น ตอนนั้นฉันมองเห็นพวกผู้ชายเดินออกมาจากประตูโรงเรียน ฉันก็เลยส่งสายตาไปให้เขา บอกพวกเขาว่าอย่าลงมือก่อน พอผู้ชายเห็นก็เข้าใจทันที ไม่ส่งเสียงแม้แต่ชนิดเดียว แล้วรออยู่ด้านหลังฉัน แต่คิดไม่ถึงว่าไอ้พวกโง่สามคนนั้นจะรู้สึกตัวไว เป็นไปได้ว่าพวกมันอาจรู้สึกวับบรรยากาศดูทะแม่งๆ จึงหันหน้าไปมอง ปรากฏว่าไอ้หัวใจนั้นจำผู้ชายได้ และก็เห็นทีมเราตามมาด้านหลังอีกเป็นกลุ่ม โอ๊ย เธอไม่ได้เห็นตอนที่พวกมันวิ่งกันทางจุกตุตเลย พุดจริงๆ นะเจียวโม่ ที่ว่าเธอเคยฝึกมา พวกมันยังวิ่งเร็วกว่าเธอตั้งหลายเท่า โธ่ ขนาดเจียวหฺรานดิ่งมันไวยังเอาไม่อยู่เลย”

“หา แสดงว่าพวกมันวิ่งหนีเธอ” หลินเจียวโม่ถามอย่างประหลาดใจ

“ไม่ทันหรอก” จ้าวเย่หุยตอบอย่างกระหึ่มใจพร้อมกับแกว่งนิ้วไปมา “หัวหน้าเราถูกพวกมันอัดเสียอย่างนั้น แล้วเราจะปล่อยพวกมันไปง่ายๆ ได้ยังไง เดิมทีผู้ชายยังแค่ขวางๆ เอาไว้ แล้วก็ไม่ว่าเสียงใครตะโกนขึ้นมาว่า ‘อย่าปล่อยมันหนีไป!’ ตอนนั้นพวกเรา ก็เลยเฮโลวิ่งไล่ตามไปทันที จากเหตุการณ์นั้นมันช่างยิ่งใหญ่จริงๆ เลยเชียว”

“จากนั้นก็จับพวกมันเอาไว้ได้” หลินเจียวโม่ตาลูกวาวเป็นประกายอย่างตื่นเต้น

“แน่นอนอยู่แล้ว ทีมเราตัวสูงเฉลี่ยถึงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร พวกมันขาล้นขนาดนั้น วิ่งสองก้าวก็ตามทันแล้ว ฉันวิ่งอยู่หน้าสุด ตะโกนเสียงดังว่า ‘จะหนีเธอ!’ จากนั้นก็กระโดดตัวลอย ถีบคว่ำเอาไว้ได้คนหนึ่งทันที”

“อืม กระโดดตัวลอยถีบได้แม่น แต่น่าเสียดายที่เขาหลงพื้นไม่เก่ง ก็เลยล้มคว่ำไปทั้งคู่เลย” เงินสวีนพูดอย่างสนุกสนาน

“นายนี่มันปากออยู่ไม่สุขจริงๆ” จ้าวเย่หุยยิงปากกาใส่เขาอีกครั้ง “แต่ก็เพราะสาเหตุนี้ทำให้ฉันพลาดโอกาสไป พอฉันลุกขึ้นมา พวกเพื่อนๆ ก็มาล้อมมันเอาไว้หมดแล้ว แล้วก็เริ่มกระต๊อบกันอย่างบ้าคลั่ง กว่าฉันจะเบียด

เข้าไปได้ก็แทบแยะ อยากจะกระแทบสักสองที พอก้มหน้าลงไปดู ไร้ คนอยู่ตรงไหนกัน บนตัวไอ้หมอนั้นมีแต่รอยเท้าเต็มไปหมด แต่ไม่มีรอยเท้าของฉันเลย ที่แรกฉันก็นึกว่าไม่มีโอกาสแล้ว แต่เกิดอะไรขึ้นเธอลองเดาดูสิ พอฉันเห็นมือข้างหนึ่งยื่นออกมาท่ามกลางรอยเท้านับไม่ถ้วน ฉันก็บันเทิงใจเลย คิดในใจว่าสวรรค์ย่อมไม่ทำให้คนที่มีความมุ่งมั่นต้องผิดหวังอย่างแน่นอน ฉันเหยียบลงไปโดยที่ไม่ลังเลเลยสักนิด ยอดเยี่ยม เสียร่องนั้นช่างน่าฟังจริงๆ”

หลินเจียโม้หัวเราะเอามือกุมท้องจนโยกหน้าโยกหลัง ฟังหูก็ก๊อกลงไปไม่อยู่หัวเราะออกมาเช่นกัน เฉียวหวานหัวเราะพลางเอามือตบโต๊ะ เงินสนิกกดหัวจ้าวเย่แล้วโยกไปมาสองรอบ

“หัวเราะอะไรกันนะ มีความสุขจัง” ชูชายเคาะๆ ประตูดึงพุดอยู่หน้าห้อง

“เข้ามาสิ กำลังฟังจ้าวเย่เล่าเรื่องเมื่อก็อยู่นะ” หลินเจียโม้พุดพลางโบกมือ

“เขาก็พุดไปเรื่อยเปื่อย” ชูชายพุดยิ้มๆ แล้วเดินเข้ามา “เขาต้องไม่ได้เล่าตอนที่ตีกับคนอื่นแต่ตัวเองดันหกล้มลงไปแน่นอน กระจอกจริงๆ”

“หัวหน้า” จ้าวเย่คำนเสียงหลง

“พอๆๆ ไม่ต้องพุดแล้ว ฉันเข้าใจ มีผู้หญิงอยู่ด้วย” ชูชายพุดพลางมองหลินเจียโม้อย่างมีเลศนัย

“ไม่เป็นไร ไม่ว่าจ้าวเย่จะทำอะไรพวกเราก็ไม่แปลกใจหรอก” หลินเจียโม้พุดพลางดึงฟังหูอยู่

“พุดตามตรง ฉันคุยกับไอ้พวกนั้นแล้ว ต่อไปเขาไม่กล้ามาอีกอย่างแน่นอน พวกนายก็อย่าไปหาเรื่องพวกมันอีกล่ะ ตอนกลับบ้านก็หลบเลี่ยงพวกตงจื่อหน้อย วันนี้ก็เหมือนครั้งที่แล้ว อย่าพาลออกมา จ้าวเย่ นายได้ยินแล้วใช่ไหม ถ้ายังอยากชิงถ้วยไฉ่ในหอมหน้า ก็อย่าคุยโวवादเก่งอีก” ชูชายยังพุดยั้งตุ้ตัน จนทุกคนอดแครงแครงขึ้นหน้าไม่ได้

“พวกนายไม่มีปัญหาใช่ไหม” หลินเจี๋ยไม่ถามอย่างเกรงๆ

“ไม่แพรงพรายออกไปก็ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่ครั้งนี้ที่มบาลไปกันหมดทั้งทีม ถ้าเผื่อครูรู้ขึ้นมาจริงๆ ละก็ เรื่องใหญ่แน่” จ้าวเย่หุยพูด “หัวหน้าอย่าพูดเรื่องนี้กับพวกเธออีกเลย เด็กผู้หญิงชู้แล้ว”

“วางใจเถอะ พวกเราไม่พูดแม่แต่คำเดียวอย่างแน่นอน” หลินเจี๋ยไม่รีบรับประกัน

“ฉันรู้ ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันก็แค่เตือนหน่อยเท่านั้น” ชูชายพูดยิ้มๆ “ไม่รีบกลับบ้านกันใช่ไหม ฉันจะเลี้ยงไอติมแบ่งทุกคน”

“ไม่รีบๆ ฉันอยากกินไอติมวอลล์รสแดงโม้” จ้าวเย่ร้องอย่างดีใจ

“ไปเลย ฉันจะเลี้ยงให้เหี้ยมปัง ไม่มีที่นายสั่ง” ชูชายพูดกลางควักกระเป๋าเงินออกมา “ในทีมเรากี่สี่คน บวกกับพวกเธอ หลินเจี๋ยโม้ เธอหันหน้าว่าทั้งหมดกี่คน ช่วยไปซื้อที่ร้านค้าให้หน่อยได้ไหม”

“ไม่มีปัญหา” หลินเจี๋ยไม่รับเงินมาอย่างดีใจ นับๆ ดูแล้วบอกว่า “ถ้าไม่นับจ้าวเย่ ก็เก้าคน”

“หัวหน้า...ฉันกินเหี้ยมปังก็ได้...” จ้าวเย่พูดอย่างน่าสงสาร

“ที่ร้านดูเหมือนถ้าสิบแห่งขายราคาส่ง ถ้าอย่างนั้นเธอก็ซื้อมาสิบแห่งเถอะ จะได้ถูกลงแห่งหนึ่ง” ชูชายยื่นเงินให้เธออีกหนึ่งหยวน

“ตกลง ฟังหุยไปกับฉันเถอะ”

หลินเจี๋ยโม้กับฟังหุยเดินออกจากห้องไปด้วยกัน เธอยิ้มเพลงไปพลางควักกระเป๋าเงินของตัวเองออกมา แล้วนำเงินในมือเก็บเข้าไปที่โต๊ะใบอย่างระมัดระวัง

“เธอทำอะไรนะ” ฟังหุยถามอย่างข้องใจ

“แน่นอนว่าก็ต้องเก็บเงินที่เขาให้มานะสิ นี่เป็นเงินที่ชูชายส่งให้ฉันกับมือเหี้ยมนะ” หลินเจี๋ยโม้พูดพลางมองเงินที่ยับๆ นั้นด้วยใบหน้าที่เคลิบเคลิ้มมีความสุข

“บ้าไปแล้ว” ฟังหุยเอานิ้วจิ้มหน้าผากเธอ

“หยุดก่อนๆ” จู่ๆ หลินเจียโม้ก็เหมือนกับค้นพบแผ่นดินใหม่อย่างไรรายนั้น ร้องขึ้นมาอย่างตืออกดีใจ “พระเจ้า พวกเราต้องมีวาสนาต่อกันอย่างแน่นอน”

“มีอะไรเธอ” ฟังหุยเดินเข้ามาดูใกล้ๆ

“เธอดูรหัสบนเงินใบนี้สิ อักษรตัวหน้าคือ SK ด้วย” หลินเจียโม้ชี้ให้เธอดูอย่างตื่นเต้นดีใจ

“SK แล้วยังไงล่ะ”

“บื้อจริง เสียงสะกดของซูข่ายไงล่ะ อักษรสองตัวหน้าไม่ใช่ SK หรือไง”

“อ้อ...” ฟังหุยตอบอย่างจนใจ

“ฉันดูหน่อยว่าบนเงินของฉันมี SK หรือเปล่า”

หลินเจียโม้เปิดกระเป๋าเงินแล้วดูอย่างละเอียด จากนั้นก็พูดอย่างผิดหวังว่า “ดูเหมือนจะไม่มีนะ...”

“ช่างเถอะน่า ครั้งหน้าถ้าฉันมีธนบัตรหนึ่งหยวนที่ขึ้นต้นด้วย SK ฉันจะเอามาให้เธอแล้วกัน”

“ดีๆ ต้องเอามาให้ฉันให้ได้นะจำไว้” หลินเจียโม้พยักหน้าแรงๆ

“อืม”

“ฉันรู้สึกว่ามันนี่เธออารมณ์ดีจังเลย” หลินเจียโม้พูดพลางกระซุ้งเธอ “ดีกับเงินสวินแล้วใช่ไหมล่ะ”

“ก็...ดีกันแล้วนะ” ฟังหุยตอบหน้าแดงๆ

“วันนี้เยี่ยมจริงๆ” หลินเจียโม้เกี่ยวแขนเธอแล้วพูดว่า “มีความสุขจังเลย”

ทั้งสองคนเดินหัวเราะไปไกลออกไป แสงสายัณห์รอบรั้วโรงเรียนราวกับจะแกะสลักเงาของพวกเขามาไว้บนสนาม ผมคิดว่าไม่ว่าหลังจากนี้

ชีวิตวัยรุ่นของพวกเขาจะต้องผ่านความทุกข์ขังใจ หรือชีวิตจะต้องเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเช่นไร สัมัยวัยรุ่นของแต่ละคนก็ล้วนแล้วแต่เรียกได้ว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีงาม อย่างน้อยในตอนนี้พวกเขาก็มีความสุขอย่างเรียบง่าย

และเพราะเหตุนี้ด้วยเช่นกัน ฟังหุยที่เล่ามาถึงตรงนี้ ในดวงตานี้ก็เปล่งประกายรัศมีที่สวยงามออกมา

7

ฤดูหนาวของปีนั้นมาเร็วเป็นพิเศษ อุณหภูมิลดลงสองสามครั้งก็ทำให้พวกเด็กๆ ต้องสวมเสื้อหนาวจนเปิดไปเรียนแล้ว ภายใต้ชุดนักเรียนที่มีขนาดใหญ่ นั้น มีทั้งเสื้อกันหนาว กางเกงกันหนาว จนดูพองไปทั้งตัว แบบของเสื้อผ้าในตอนนั้นก็ดูจำเจ ทั้งไม่มียี่ห้อตั้งให้ดังตามมากเหมือนในตอนนี่ โดยส่วนใหญ่ทุกคนก็จะใส่เสื้อคลุมแบบจัมเอว สีดำกับสีเทาเป็นส่วนมาก มองจากไกลๆ ก็เหมือนลูกบอลกลมๆ ที่กลิ้งไปกลิ้งมาอย่างนั้น ไม่นานก็จะปลายทอมแล้ว ครูแต่ละวิชาก็เริ่มกระตุ้นนักเรียน คนที่ปรกติไม่ตั้งใจเรียนก็จะยุ่งอยู่กับการคัดลอกซีดีเขียนจุดที่สำคัญ ท่องหนังสือทบทวนกันแล้ว โรงเรียนก็เหมือนสภาพอากาศอย่างนั้น ค่อยๆ เข้าสู่ช่วงเวลาของหน้าหนาวนั่นเอง

และแม้ว่าจะอยู่ในช่วงบรรยากาศที่ซึมเซาเช่นนี้ ก็ย่อมมีสิ่งๆ ที่ทุกคนเฝ้ารอคอยอยู่เช่นเคย นั่นก็คือปีใหม่

สุดลับดาท์หลินเจียโมไม่ดฟังหุยไปซื้อบัตรอวยพรด้วยกัน เดิมที่ ฟิงหุยไม่ออกไป ประการแรกคือแต่ไหนแต่ไรเธอไม่คุ้นเคยกับการได้รับ หรือส่งบัตรอวยพรให้ใคร ประการที่สองคือเมื่อเธอกางนิตินับดูก็มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เธอจะส่งให้ได้ และถ้าจะต้องส่งจริงๆ ก็คงจะเป็นห้าคนในกลุ่มที่เล่นด้วยกันเป็นประจำ เธอรู้สึกว้าวแต่ใช้บัตรอวยพรสีแดงที่มีคำว่าคุณภาพและมีกลิ่นหอมแบบนั้น ที่บริษัทของพ่อพิมพ์แจกมาใช้ส่งก็น่าจะพอแล้ว

แต่ความคิดนี้ของเธอถูกหลินเจียโมวิจารณ์อย่างแรงว่า

“นี่เธอคิดได้ยังไง จะส่งแบบนี้ให้พวกเรา แบบนั้นที่พ่อเธอส่ง ด้านบนมีพิมพ์ชื่อของบริษัท แล้วข้างในก็เขียนคำว่าขอให้ร่ำรวยที่แสนจะเขย่งเง่าใช้รีเปลา”

“ฉันดูก่อน” ฟิงหุยหนีบทูโทรศัพท์เอาไว้ แล้วเปิดลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือเอาออกมาพลิกดูสองใบแล้วพูดว่า “อืม มีปั๊มชื่อของบริษัทจริงๆ ด้วย”

“เขยเสียไม่มีละ ฉันไม่เอาหรอกนะ ถึงตอนนั้นจะต้องมีเพื่อนคนอื่นฯ ส่งให้เธออย่างแน่นอน เธอก็ค่อยส่งแบบนี้กลับไปแล้วกัน”

“ไม่มีใครส่งให้ฉันหรอก ดูเหมือนฉันเคยได้รับบัตรอวยพรแค่ตอนประถมนะ” ฟิงหุยตอบเบาๆ

“เป็นไปได้ยังไง เพื่อนมัธยมต้นของเธอก็ซิงกจริงเขี้ยว ฉันไม่สนหรอก ถึงยังไงฉันก็จะส่งให้เธอ เธอก็ต้องส่งให้ฉันด้วย แล้วฉันก็ไม่เอาบัตรอวยพรของบริษัทพ่อเธออย่างเด็ดขาด อีกอย่าง แม้ว่าเธอจะเอาแบบนี้ส่งให้ฉัน แต่ก็ไม่ควรส่งให้เงินสวินเขาเลยนะ”

“ถ้าอย่างนั้น...ก็ได้”

ประโยคสุดท้ายของหลินเจียโม ทำให้ฟิงหุยรับปากในที่สุด

วันที่สองพวกเธอซื้รถไปตลาดเทียนอี้ด้วยกัน ที่นั่นคนเยอะมาก มีแผงขายบัตรอวยพรไม่น้อย ฟิงหุยไม่เคยมาที่นี่มาก่อน แต่หลินเจียโมกลับ

คืนเคยเป็นอย่างมาก

ฟังหุยกถูกฝูงคนเบียดจนเซไปเซมา เธอตั้งหลินเจียวเฝ้าไว้แล้วบ่นว่า “ทำไมคนถึงเยอะแบบนี้ล่ะ”

“ก็ที่นี่ถูกนะสิ มีแบบให้เลือกเยอะด้วย ใครๆ ก็มาที่นี่เพราะเป็นราคาขายส่งนะ” หลินเจียวไม่พูดพลาจฟลิกตัวไปมา “นี่ ดูนี่สิ น่ารักจังเลย”

“ขายส่งเธอ เธอจะซื้อเท่าไรเชียว”

หลินเจียวไม่เงยหน้าขึ้น ปากนับพิมพ์มาเบาๆ แล้วหันไปบอกว่า “ไม่น่าจะเกินสี่ห้าสิบบาทนะ”

“สี่ห้าสิบบาท เธอจะเอาไปขายเธอ” ฟังหุยกพูดอย่างตกใจ ตัวเธอคิดจะซื้อแค่ห้าหกบาทเท่านั้น

“เธอคิดดูสิ เพื่อนๆ ห้องเรา เพื่อนห้องอื่นที่รู้จัก เพื่อนสมัยมัธยมต้น เพื่อนตอนประถม...แะๆ แะๆ แล้วก็ยังมีผู้ชายอีก ฉันรู้สึกว่ามีห้าสิบบาทอาจจะไม่พอด้วยซ้ำ”

“อ้อ” ฟังหุยก้มหน้าลงเงิบๆ

บัตรอวยพรที่เขียนอ้อมีเยอะมากจริงๆ มีลายการ์ตูน มีลายทิวทัศน์ต่างประเทศ มีแบบสามมิติ มีแบบที่มีกลิ่นหอม มีแบบที่มีดนตรี และก็มีแบบที่มีเคลือบพลาสติก ทุกใบเขียนคำว่า ‘HAPPY NEW YEAR’ หรือไม่มีก็ ‘MERRY CHRISTMAS’ อีกทั้งมีซองหลากสีสันแนบมาให้ด้วย ขายสิบบาทขึ้นไป ส่วนใหญ่ก็ราคาห้าถึงหกบาทต่อใบ ถ้าดีหน่อยก็จะแปดบาทถึงหนึ่งหยวน

หลินเจียวไม่ซื้อไปไม่น้อย เธอเลือกบัตรอวยพรแบบสีขาวที่มีลายรูปหัวใจสีแดงดวงเล็กๆ ใบหนึ่งสำหรับผู้ชายเป็นพิเศษ รูปหัวใจแต่ละดวงเป็นแบบสามมิติ และบนซองจดหมายที่แนบมาให้ก็มีอยู่ดวงหนึ่งด้วย สวยงามมาก ส่วนที่ฟังหุยกเตรียมให้เงินสินนั้นดูธรรมดาตามาก บัตรอวยพรใบนั้นเหมือนवादด้วยดินสอจางๆ และภายใต้ห้องฟ้าสีครามก็ปรากฏเป็นสายรุ้งเจ็ดสีแบบวางๆ ให้ความรู้สึกที่อบอุ่นและมีชีวิตชีวา

“ทำไมถึงเลิกไปนี่ละ ดูไม่มีอะไรพิเศษเลย” หลินเจียโม่ถามอย่างแปลกใจ

“อืม ฉันชอบไปนี่นะ เหมือนกับมองเห็นท้องฟ้าที่แจ่มใส”

“มีสายรุ้งไม่ใช่เหรอ นั่นมันฝนเพิ่งตกไปต่างหาก”

“ท้องฟ้าที่แจ่มใสหลังฝนตกก็ยิ่งดูสวยไม่ใช่เหรอ” ฟังหุยพูดยิ้มๆ

“เธออ่านนิยายของจงเหยามากไปรีเปลา่ ใช่แล้ว คิดว่าจะเขียนอะไรลงไปละ” หลินเจียโม่พูดพร้อมกับยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ “เขียนว่าชอบมาก ชอบเธอมากเป็นยังไง”

“จะอะไรละ ก็เขียนว่าสุขสันต์ปีใหม่นะสิ” ฟังหุยพูดและผลักเธออย่างหน้าแดง

แต่แล้วฟังหุยก็กลืนน้ำลายตัวเอง บนบัตรอวยพรใบนั้น เขียนอวยพรว่า ‘สุขสันต์วันปีใหม่’ และเธอยังเขียนอีกประโยคหนึ่งข้างหน้าว่า ‘ได้เจอเธอตอนที่ท้องฟ้าแจ่มใสหลังฝนพราว ช่างมีความสุขมากจริงๆ!’

ช่วงเวลานั้นเหมือนกับทั้งโรงเรียนปลิวว่อนไปด้วยบัตรอวยพรระหว่างเพื่อนร่วมห้อง ระหว่างเพื่อนต่างห้อง และระหว่างเพื่อนนอกโรงเรียนต่างส่งบัตรอวยพรกันไม่หยุด จนกระทั่งยังมีเด็กผู้หญิงมัธยมต้นหลายคนมาส่งบัตรอวยพรให้เงินสวีนถึงห้องเรียน ภายใต้อำนาจของหลินเจียโม่ ฟังหุยเตรียมพร้อมอยู่นานแล้ว และสิ่งที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเธอก็คือ มีเพื่อนในห้องส่งบัตรอวยพรให้เธอด้วยเช่นกัน แม้ว่าบนนั้นจะเขียนเพียง ‘สุขสันต์วันปีใหม่ ขอให้มีความสุขปรารถนาทุกประการ’ ก็ตาม แต่คำอวยพรที่เป็นสิริมงคลเช่นนี้ทำให้ฟังหุยรู้สึกดีใจมาก คนที่ส่งบัตรอวยพรให้เธอแต่ละคน เธอก็จะส่งตอบกลับไปทุกคนอย่างตั้งใจ

และแน่นอนที่สุด พวกเงินสวีนก็ส่งบัตรอวยพรให้เธอด้วยเช่นกัน

ใบนั้นของหลินเจียโม่เขียนไว้ว่า ‘ให้หุยเออร์ เพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน ขอให้มีความสุขในวันปีใหม่ สดชื่นหวานฉ่ำกับใครบางคนตลอดไป PS :

วันต่อไปข้างหน้า ได้โปรดอยู่กับฉันตลอดไป พวกเราจะเดินไปห้องน้ำพลาง ร้องเพลงงานแต่งไปด้วยกันนะ!

โบนั้นของจ้าวเยเขียนไว้ว่า ‘ฟังหุย แม้ว่าเธอจะทำให้ฉันไม่ได้พูดกับเธอถึงหนึ่งเดือนเต็มๆ แต่ก็ยังดีใจมากที่ได้รู้จักเธอ ขอขอบคุณนะที่เธอให้มันฝรั่งฉัน ตอนนั้นฉันเห็นมันฝรั่งที่เราก็นึกถึงเธอทุกที่เสียวละ ขอให้ปีใหม่นี้ราบรื่นทุกประการเลยนะ!’

โบนั้นของเฉียวหฺวานเขียนไว้ว่า ‘To ฟังหุย ช่วงเวลาที่ฉันมีความสุขที่สุดก็คือตอนที่ได้เขียนการบ้านด้วยกันกับเธอ แต่ตอนที่อยู่กับเธอ ฉันกลายเป็นคนเซ่อซ่า หน้าแดงใจเต้น พูดจาก็ดูตื่นเต้นไปหมด ขอให้มีความสุขในวันปีใหม่ ก้าวหน้าในการเรียนนะ!’

โบนั้นของเฉินสวินเขียนไว้ว่า ‘ฉันรับรองว่าจะไม่พูดคำว่าขอโทษกับเธอ ไม่ว่าจะผ่านปีใหม่สักกี่ครั้ง ปีใหม่ๆ ปีใหม่ๆ...เธอก็จะต้องอยู่ข้างกายฉันตลอดไป I Love You’

ฟังหุยบอกว่าบัตระอวยพรพวกนี้เธอโยนทิ้งไปนานแล้ว แต่ที่แปลกก็คือ ผ่านไปหลายปีแล้ว ตัวหนังสือทุกตัวที่พวกเขาเขียน เธอยังจำได้อย่างแม่นยำ เธอฆ่าตัวเองและบอกว่าสงสัยสมองจะดีเกินไป

แต่ผมคิดว่าคงเป็นคำมั่นสัญญาเหล่านั้นที่ไม่สามารถเป็นจริงได้ ทำให้เธอมีความฝันที่งดงามเป็นพิเศษ เธอในตอนนั้นจะต้องคิดเป็นจริงเป็นจังอย่างแน่นนอน และแล้วในที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วพร้อมกับชีวิตวัยรุ่น สุดท้ายกลายเป็นความน่าเสียดายอย่างยิ่งยวด ที่น่าเศร้าก็คือ สิ่งที่เคยพยายามปกป้องรักษา กลับกลายเป็นความเจ็บปวดที่ยากจะลืมเลือน

กระดากษนั้นฉีกทิ้งได้ แต่ช่วงเวลาเหล่านั้นจะฉีกทิ้งยังไม่ได้ละ

8

ห้องหนึ่งเริ่มเตรียมจัดงานเลี้ยงปีใหม่แล้ว

เรื่องนี้เป็นความรับผิดชอบของเหล่าตัวแทนห้อง และแม้ว่าการสอปลายภาคจะตามมาติดๆ แต่ก็ไม่สามารถบุกทะลวงความตื่นตัวของพวกเขาไปได้แม้แต่น้อย หลังจากเลิกเรียน พวกเขาก็มารวมตัวประชุม และปรึกษารื้อกันอย่างสนุกสนานเฮฮา สุดท้ายก็ตกลงกันได้ว่าจะเพิ่มรายการเล่นเกมเข้าไปด้วย

คนที่รับผิดชอบทำการแสดงก็คือ เฉินสวีน จ้าวเย่ และเฉียวหฺราน ฟังหฺยและหลินเจียโม้ร้องเพลง “เซียงเยวียจิวปา” ด้วยกัน เทอซาสีไวโอลิน บทเพลง “ฮวนเล่อซ่ง” ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ ก็มีการแสดงเช่นกัน ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะร้องเพลงที่เป็นที่นิยมในขณะนั้น อย่างเช่น “ให้เสียงอ้ายหนี่” “ซินไห่-หฺร่วน” “เจี้ยฉิงเหริน” “อ้ายเตอะซู่ถึเยี่ยน” “เสวียโห้วเหนี่ยว” ครูโหวเจียก็มอบบทเพลง “ต้าเยวียไจ้ตงจี้” ให้ด้วยเช่นกัน ตอนที่เธอเสนอชื่อเพลง เฉินสวีนถึงได้รู้ว่าคนที่เป็นไอดอลของเธอก็คือฉินฉินนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีเกมต่างๆ เช่น เกมแปะจุมูก ตีกลองส่งดอกไม้ และทายคำใบ้

เกมหนึ่งในนั้นที่เงินสวินคิดออกมาและค่อนข้างพิเศษก็คือ เกมมอบของขวัญ ก่อนที่งานเลี้ยงจะเริ่มขึ้นไม่กี่วัน เพื่อนๆ แต่ละคนจะต้องซื้อของขวัญชิ้นเล็กๆ มาหนึ่งชิ้น จะเป็นอะไรก็ได้ จะถูกจะแพงก็ได้ทั้งนั้น บนของขวัญให้เขียนชื่อของตัวเองใส่กระดาษปะไว้ โดยที่พวกเงินสวินจะทำหมายเลขเรียงลำดับไว้ให้ แล้วนำของขวัญไปใส่รวมกันไว้ในกล่องใบใหญ่ จากนั้นก็ทำฉลากที่หมายเลขตรงกันกับบนของขวัญอีกชุดหนึ่ง ปับแล้วใส่ไว้ในกล่องใบเล็กๆ ในวันที่มีงานเลี้ยง เกมสุดท้ายก็คือให้เพื่อนๆ ทุกคนจับฉลาก ใครได้หมายเลขอะไร ก็จะมอบของขวัญหมายเลขนั้นให้ แบบนี้ทุกคนก็จะได้รับของขวัญของเพื่อนคนอื่นๆ นั่นเอง

วันที่ตกลงกันนั้น เฉียวทรานนัดฟังหุ่ยไปซื้อของขวัญด้วยกัน แต่กลับถูกเธอปฏิเสธ สาเหตุก็คือบัตรอวยพรใบนั้นของเฉียวทรานทำให้เธอเริ่มถอยห่าง แม้ว่าฟังหุ่ยออกจะดูเป็นคนแข็งทื่อ แต่เธอก็ไม่ได้โง่ ถึงจะยังคลุมเครือ แต่เธอก็สังเกตความคิดของเฉียวทรานออก และสิ่งนี้ทำให้เธอรู้สึกสะเทือนใจ ถ้าเขาพูดเรื่องนี้ออกมาเมื่อสองสามเดือนก่อน บางทีฟังหุ่ยอาจจะมีใจให้ก็ได้ เพราะเธอก็เคยมีความรู้สึกดีๆ กับเฉียวทรานอยู่ไม่น้อย แต่ตอนนี้คงไม่ทันเสียแล้ว เพราะเงินสวินได้เถาโถมเข้ามาในชีวิตของเธออย่างเต็มที่ ในใจของเธอไม่สามารถเหลือที่ไว้เพื่อใครได้อีก ในเมื่อเป็นไปได้ ฟังหุ่ยก็ไม่คิดจะสนิทสนมกับเฉียวทรานเกินไปกว่านี้อีก เป็นเพื่อนมันดีมากอยู่แล้ว ถ้าก้าวข้ามไปกว่านี้ก็อาจทำให้เกิดบรรยากาศที่ระอ่วนขึ้นได้

แต่ยังมีอีกสาเหตุหนึ่งที่ฟังหุ่ยไม่ไปกับเฉียวทราน นั่นก็คือเธอนัดกับเงินสวินไว้ก่อนแล้ว

หลังจากเลิกเรียน เงินสวินกับฟังหุ่ยไปร้านขายดอกไม้แห่งหนึ่งด้วยกัน และดูเหมือนเงินสวินจะแพ้เกสรดอกไม้ จึงเอาแต่จามไม่ยอมหยุด ฟังหุ่ยกอดตุ๊กตาฮิปโป ตัวหนึ่งเอาไว้ ท่ามกลางช่อดอกไม้ และหัวเราะอย่างร่าเริงสดใส ซึ่งเป็นภาพที่ทำให้คนเห็นแล้วรู้สึกประทับใจ

“ฉันซื่ออันนี้ดีกว่า” ฉินสวีนพูดพลางหยิบตุ๊กตาฮิปโปในมือเธอมา
“อิม น่ารักดีนะ” ฟิงหุยยื่นให้เขา

“น่ารัก? น่าเกลียดจะตาย ก็เพราะเธอทอดทิ้งฉันถึงจะซื่อเนะ ฉัน
เห็นเธอชอบตุ๊กตาตัวนี้จัง”

“น่ารักกว่านายตั้งเยอะก็แล้วกัน” ฟิงหุยหัวเราะแล้วทำตาเหลือกใส่
เขาทีหนึ่ง จากนั้นก็ก้มหน้ามองไปรอบๆ พลังพูดว่า “ฉันซื่ออะไรดีนะ กล่อง
ดนตรีดีไหม”

“ไม่ ฉันไม่เอากล่องดนตรี” ฉินสวีนพูดพลางส่ายหน้า

“ก็ไม่ได้ให้เธอสักหน่อย นายไม่ชอบก็ได้หมายความว่าคนที่จับ
ฉลากได้จะไม่ชอบนี่นา” ฟิงหุยไขลานกล่องดนตรี พอปล่อยมือ เสียงดนตรี
บรรเลงเพลง “ซิวรือซืออวี” ก็ดังขึ้น

“ของขวัญของเธอ ต้องมอบให้ฉันอย่างแน่นอน แหะๆ เรื่องนี้ฉัน
ทำได้อยู่แล้ว” ฉินสวีนพูดอย่างเจ้าเล่ห์

“หมายความว่ายังไง”

“เด็กโง่ ก็หมายเลขของขวัญฉันเป็นคนทำใช่ไหม แล้วหมายเลขจับ
ฉลาก ฉันก็เป็นคนทำอีกใช่ไหม หลังจากที่ติดหมายเลขบนของขวัญเธอแล้ว
ฉันก็จะกำฉลากที่หมายเลขตรงกันไว้ในมือ ไม่ให้ใครทั้งนั้น ถึงตอนนั้นก็
แก้งทำเป็นจับฉลาก เท่านั้นของขวัญที่เธอซื่อก็ไม่ใช้ว่าเป็นของฉันแล้วหรือ”

“เจ้าเล่ห์จริง...” ฟิงหุยพูดพร้อมกับหยิกแขนเขาทีหนึ่ง

“อ้อ๊ย ถ้าอย่างนั้นฉันเลือกฮิปโปตัวนี้ให้เธอก็แล้วกัน เธอเคยบอก
ไม่ใช่หรือ ว่าตอนนอนชอบกอดของแบบนี้ได้ของฉันไปยังดีกว่าหมายเลข
หนึ่งสองสามสี่ของคนอื่นเป็นไหนๆ”

“แล้วเธออยากได้อะไรล่ะ” ฟิงหุยวางกล่องดนตรีกลับไปบนชั้น เธอ
ยังขมวดคิ้ว แต่ปิดบังยิ้มที่มุมปากเอาไว้ไม่มีดี

“ปิ๊กกีตาร์” ฉินสวีนจามอีกสองครั้ง แล้วรีบดึงฟิงหุยเดินออกจาก

ร้าน

“แผ่นบาง คืออะไรนะ” ฟังหุยถามพลางทะนุถนอมกระดาดายที่ห่อตุ๊กตาฮิปโปอย่างระมัดระวัง

“ไม่ใช่แผ่นบาง ปิ๊กกีตาร์ต่างหาก ปิดเทอมหน้าหนาวฉันคิดว่าจะไปเรียนดีดกีตาร์ เปิดเทอมหน้าก็จะได้ดีดกีตาร์ให้เธอฟังยังงั้นละ ส่วนปิ๊กกีตาร์ก็คือที่ใช้สำหรับดีดนะ”

ฟังหุยพูดยิ้มๆ อย่างรู้ใจ “แล้วหาซื้อได้ที่ไหนล่ะ”

“หน้าถนนใหม่ก็มี เราไปกันตอนนี้เลยเถอะ” เฉินสวีนปลดตุ๊กตุณแจรดแล้วขึ้นซีไป

วันนั้นพวกเขาซื้อปิ๊กกีตาร์ได้ที่หน้าถนนใหม่ เดิมทีฟังหุยยังนึกว่าเป็นของอะไรที่แปลกๆ ถือไว้ในมือถึงได้รู้ว่ามันเป็นแค่พลาสติกแผ่นบางๆ แผ่นหนึ่งเท่านั้น เธอรู้สึกทำให้ของเล็กๆ ซึ้นเดียวแบบนี้ดูไม่ค่อยดีเท่าไร ก็เลยซื้อกระดาดายสวยๆ กับโหลแก้วมาอีก พบดาวใสให้เต็มโหล ทั้งหมดเก็บใส่กระเป๋า ดวง จากนั้นเธอก็นำสติ๊กเกอร์รูปหัวใจสีเงิน แปะลงบนปิ๊กกีตาร์สีแดงนั้น แล้วนำมันไปใส่ไว้ในโหลแก้วที่มีดาวนั้น

งานเลี้ยงปีใหม่คึกคักเฮฮามาก ทุกคนเล่นกันอย่างสนุกสนาน เบิกบานใจ เสียงของหลินเจียไม่แพ้กับนักร้องที่ชื่อหวังเพยได้เลย จนทำให้เพื่อนนักเรียนที่เดินผ่านต้องเข้ามาฟัง แต่เพียงครู่เดียวชั้นมัธยมสี่ก็ต้องหวาดหวั่น เพราะการแสดงของพวกเขาเฉินสวีนหุ่นสวยและทะเยอไปหมด แต่ด้วยเพราะจ้าวเย่ลิมบพุดกลับทำให้ยิ่งตลกอย่างคาดไม่ถึง ครูหลิวที่สอนเคมีหัวเราะจนโยกหน้าโยกหลัง หลังจากแสดงจบยังลากมือของจ้าวเย่มา แล้วพูดคำว่า ‘อันนี้แหละ’ อยู่ตั้งนาน แต่ถึงทุกคนจะขำมากขนาดไหนก็ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา สุดท้ายก็ทำการจับฉลากหมุนเวียนกันจนครบรอบอย่างมีความสุขทุกคน ฟังหุยกับเฉินสวีนต่างก็หีบของขวัญโดยที่รู้ดีแก่ใจอยู่แล้ว เฉินสวีนคิดไม่ถึงว่าฟังหุยจะพบดาวให้เขาอีก จึงรู้สึกดีใจเป็นพิเศษ ลักพักก็หีบออกมาดู และฟังหุยเองก็คิดไม่ถึงว่าเฉินสวีนจะกล้าดีเห็น

สลักชื่อของเขาไว้บนเสื้อผ้าของฮิปไปด้วยเช่นกัน บนก้อนหินสีดำใช้ผงสีเงิน เขียนคำว่า 'เงินสวีน' เอาไว้แบบขูดๆ เบี้ยวๆ ดูไร้ชื่อน่ารัก เมื่อคิดถึงที่เขา เคยบอกว่าให้เธอถอดเอาไว้ตอนนอน ฟังหุยก็น้ำแดงขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ แต่เรื่องที่เขาเล่นกันเป็นเด็กแบบนี้ ไม่สามารถเล็ดลอดสายตาของหลินเจียโมไปได้ เธอเอาแต่ตะโกนไล่ตามพวกเขาทั้งวันว่า “หาผลประโยชน์ส่วนตัวจากการหลอกลวงส่วนรวม” จนกระทั่งเงินสวีนต้องเลี้ยงมันอย่างเธอถึงจะยอมเลิก

ช่วงเวลาแห่งความสุขนั้นได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เมื่อการสอบปลายภาคสิ้นสุดลง โรงเรียนก็เข้าสู่ช่วงปิดเทอมฤดูหนาว ชั่วเวลาแค่พริบตา ก็ก้าวเข้าสู่ปี 1999 แล้ว

คะแนนของฟังหุยกับเงินสวีนไม่เลว ทั้งสองสอบได้ที่สามและที่ห้าของห้องในปลายภาค ดังนั้นพวกเขาจึงฉลองตรุษจีนกันได้อย่างเต็มที่ แต่จ้าวเย่ไม่เป็นเช่นนั้น เขาสอบได้ที่สอง แต่นับจากข้างหลัง เขาจึงนั่งคุกเข่าอยู่ที่บ้านอย่างสงบเสงี่ยมตลอดทั้งฤดูหนาว

ฉลองตรุษจีนของประเทศจีนนั้นถือเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก ไม่ว่าจะครอบครัวไหนก็จะเริ่มคึกคักตั้งแต่ก่อนสิ้นปีจนถึงวันที่ 15 มีการเดินทางไปเยี่ยมทั้งญาติและเพื่อน พร้อมทั้งอวยพรคำที่เป็นสิริมงคลแก่กันและกัน แปะคำกลอนคู่และอักษรคำว่า ‘ผู่’ กลับหัว ก็จะทำให้รู้สึกสบายใจ ฟังหุยกับเงินสวีนก็ไม่ยกเว้น ต้องติดตามผู้ใหญ่ไปทำกิจกรรมในที่ต่างๆ มีการโทรศัพท์ติดต่อกันเป็นครั้งคราว แต่อีกฝ่ายก็มักจะไม่ว่างเจอ จนกระทั่งเข้าสู่วันที่ 9 เงินสวีนได้โทรศัพท์ไปหาฟังหุย บอกว่าพรุ่งนี้ต้องนัดเจอกับพวกเพื่อนๆ สมัยเด็กๆ พวกเขาโวยวายว่าจะต้องพบแฟนสาวของเขาให้ได้ ก็เลยจะมานัดให้เธอไปด้วยกัน เดิมทีฟังหุยอายุที่จะไปสังสรรค์ด้วย เธอเป็นคนหน้าบาง ไม่ชอบอยู่ในที่ที่มีคนเยอะๆ แต่เงินสวีนอ่อนน้อมฟังหุยไม่หยุด ส่วนฟังหุยนั้นพอวันหยุดก็ไม่ได้เจอเขาเลย ก็รู้สึกคิดถึงเขามาก

เหมือนกัน จึงได้ตอบตกลงไป

วันที่สองมีหิมะตกลงมานิดหน่อย เงินสวีนรอฟังหุยอยู่ที่ป้ายรถเมล์ พลังกระต๊อบเท้าไปด้วย ฟังหุยมาช้าไปหนึ่งถึงสองนาที หลังจากลงจากรถ ก็รีบวิ่งไปหาเงินสวีนทันที วันนั้นเธอสวมเสื้อผ้าปิดมิดชิดเป็นพิเศษ ทั้งสวมหมวก ผ้าพันคอ รวมทั้งถุงมือด้วย ทำให้ดูตัวใหญ่กว่าปรกติถึงหนึ่งเท่า เงินสวีนเดินขึ้นไปรับ ยิ้มแล้วพูดว่า “ช้าๆ หน่อย เดียวก็ทกล้มกันพอดี ให้ฉันดูหน่อย ทำไมฟังหุยของเราถึงได้เหมือนกับเด็กผู้หญิงในหมู่บ้านที่วิ่งหนีลงมาจากเขาอย่างนั้นล่ะ”

ฟังหุยตีเขาทีหนึ่ง ทำปากจู๋แล้วพูดว่า “เกลียดจริง ก็วันนี่หนาวมากเลยนี่ ฉันไม่เหมือนนายสักหน่อย ที่ต้องห้วงหล่อไม่ห้วงหนาวแบบนี้”

“อืม สวมเยอะหน่อยก็ดีแล้ว น่าเกลียดหน่อยไม่เป็นไร แต่อย่าหนาวเป็นไข้ได้” แล้วเงินสวีนก็กดหมวกเธอให้แน่นขึ้น

ทั้งสองคนนั่งบนรถ ฟังหุยถามเขาว่า “เพื่อนสมัยเด็กของนายมีกี่คน เธอ เรียนอยู่โรงเรียนไหน”

“สี่คน ตอนเด็กๆ อยู่ที่เดียวกัน แต่ตอนนี้ย้ายบ้านกันไปหมดแล้ว พวกเขาเรียนไม่เก่ง ไม่ได้เรียนต่อมัธยมปลาย บางคนอยู่โรงเรียนเทคนิค บางคนก็เรียนสายอาชีพ”

ความคิดในเรื่องการศึกษาตอนนั้นกับในตอนนี้เป็นคล้ายเหมือนกันเท่าไร ไม่ใช่ว่าทุกคนล้วนหวังว่าอยากให้ลูกๆ เป็นคนเก่งมีความสามารถ เพราะคนรุ่นก่อนเรียนหนังสือมาน้อย ผ่านความลำบากมาพอสมควร ในสายตาผู้ปกครองบางคน แค่สามารถใช้ชีวิตผ่านไปก็ได้ มีกินมีใช้ไม่เดือดร้อนก็พอแล้ว ส่วนที่ว่าต่อไปจะเจริญก้าวหน้าหรือเปล่า นั่นก็ต้องดูที่ตัวเด็กเอง เหตุนี้จึงไม่มีใครบีบบังคับให้เด็กต้องไปเรียนนั่นเรียนนี่ สอบมัธยมปลายไม่ได้ ก็ไม่ได้มีผู้ปกครองมากสักเท่าไร ที่ยอมควักเงินค่าบำรุงโรงเรียนหลายหมื่นเพื่อให้เด็กได้เรียน ดังนั้นในการสอบแต่ละครั้ง คนแต่ละคนก็จะมีเส้นทางเดินชีวิตที่ไม่เหมือนกัน เพื่อนสมัยเด็กของเงินสวีน ก็ไม่ได้

ก้าวข้ามประตูของมัธยมปลายเช่นกัน

ทั้งสองคุยเล่นกันไปก็ถึงสถานที่นัดหมายแล้ว ที่นั่นเป็นบ้านใหม่ของคนหนึ่งในนั้น ฟังหุยยืนค้ำอยู่หน้าประตู เธอดึงเงินสวีนเอาไว้ พุดตะกุกตะกักว่า “ฉันรู้สึกตื่นเต้นนะ...”

“ตื่นเต้นเรื่องอะไร มีฉันอยู่ที่นี่ทั้งคน” เงินสวีนพุดปลอบใจเธอ

“ฉันไม่รู้จั๊กกับพวกเขา หรือว่าฉันกลับก่อนดีกว่า” ฟังหุยพุดพลาจจับถุมือไว้แน่น

“เจอกันก็ไม่เรียกจั๊กแล้วเหอ อีกอย่าง จะช้าหรือเร็วเธอก็ต้องเจอพวกเขาอยู่ดี ไปเถอะ” เงินสวีนดึงแขนเธอเอาไว้ แล้วก้าวเข้าไป

เงินสวีนเคาะประตู ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ข้างในยิ้มแล้วพุดว่า “นายพาแฟนมาด้วยหรือเปล่า ถ้าไม่ได้พามากก็ไม่เปิดประตูให้”

“มาสิ เร็วหน่อย”

เงินสวีนหันหน้าไปพุดกับฟังหุยว่า “เธอดูสิ ถ้าเธอไม่มา พวกเขาก็ไม่ให้ฉันเข้าไป”

ประตูเดียวประตูก็เปิด ผู้หญิงที่อยู่ข้างในดูทันสมัยมาก สวมเสื้อไหมพรมปกแหลมรัดรูปที่กำลังเป็นที่นิยม เธอดึงฟังหุยเอาไว้แล้วพุดว่า “เธอคือแฟนของเงินสวีนเหอ ชื่ออะไรละ ดูเด็กจัง นักเรียนมัธยมต้นเหอ”

ฟังหุยส่ายหน้า เงินสวีนหัวเราะอย่างสนุก ผลักเธอออกแล้วพุดว่า “ไป เธอจะลืมนักเรียนมัธยมต้น”

“เฮอะ! ใครจะไปรู้ว่านายไปหลอกเด็กมารีเปล่า” ผู้หญิงถลึงตาใส่เขาทีหนึ่ง แล้วหันหน้าตะโกนเข้าไปในห้องว่า “อย่ามัวแต่ดูหนังไปอยู่ พวกเขาмаกันแล้ว พวกนายรีบออกมาเร็วเข้า”

เสียงรอกเท้าเตะดังขึ้นจากในห้อง มีผู้ชายเดินออกมาสองคนและผู้หญิงอีกหนึ่งคน สองคนข้างหน้าจับมือกันอย่างสนิทสนม ส่วนอีกคนที่เดินตามมาข้างหลัง ขยี้ตาแล้วพุดว่า “เรียกอะไรนักหนา กำลังดูถึงตอนสำคัญอยู่พอดีเลย ผู้ที่เล่นในเรื่องช่าง...ฟังหุย ทำไม่เป็นเธอละ”

เขามองฟังหุ่ยอย่างประหลาดใจ และเรียกชื่อของเธอออกมา
แต่ฟังหุ่ยที่ยืนอยู่ข้างหนึ่งที่กำลังหน้าแดงด้วยความตื่นเต้น รู่ๆ ก็
หน้าซีดขึ้นมา เธอหมุนตัวแล้วเปิดประตูวิ่งออกไปทันที อีกทั้งไม่ได้บอก
เงินสวินเลยสักคำ...

9

ตอนที่ฟังหุยเล่าถึงตรงนี้ เธอก็หายใจยาวๆ ทีหนึ่ง เธอเอาแต่เล่น แก้วน้ำอย่างเงิบขริมเป็นเวลานาน เหมือนกับครั้งนี้ไม่มีการสนทนาเกิดขึ้น อย่างนั้น ผมไม่ได้เร่งรัดเธอ ผมรู้ว่าเรื่องที่เธอกำลังจะเล่าต่อไป จะต้องทำให้ เธอเกิดความรู้สึกที่เจ็บปวดเป็นอย่างมาก ดังนั้น ไม่ว่าฟังหุยจะเล่าหรือไม่เล่า ผมก็ไม่อาจรู้ได้

ผ่านไปสักกว่านาทีกี่ ในลำคอของเธอก็มีเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมาเบาๆ จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองผม ในดวงตามีน้ำตาเอ่อ และพูดเบาๆ ว่า “จางหนาน นายเรียนมัธยมปลายที่ซีเจิงใช่ไหม”

“อืม ใช่ โรงเรียนฮั่วจางนะ” ผมตอบ

“แล้ว...เธอเคยได้ยินเรื่องที่ว่าหน้าประตูโรงเรียนเป่ยจงมีคนถูกแทงตายไหม” มือของเธอเริ่มสั่นขึ้นมาอีกแล้ว

“เอ่อ ฉันพอรู้...”

ตอนนั้น เรื่องนั้นครึกโครมมากในบรรดาโรงเรียนมัธยมของปักกิ่ง เคยเล่าลือกันอย่างบ้าคลั่ง มีบันทึกจากทางราชการออกเป็นสองฝั่ง ทั้งใน

หนังสือประวัติศาสตร์ และในพงศาวดาร แต่สำหรับในบทเรียนเป็นเพียงแค่แนวคิดทางด้านจริยธรรมเท่านั้น ครูแต่ละท่าน และตำราของแต่ละฝ่าย กลับนำเรื่องนี้มาทำการสอน ทำการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างลึกซึ้ง ถึงอำนาจภายในโรงเรียนและการทำผิดกฎหมายของเยาวชน อีกทั้งตักเตือนพวกเราอย่างดุเดือดว่าจะตั้งกักตังแก๊งไม่ได้อย่างเด็ดขาด และก็จะชกต่อยตีกัน ก่อความวุ่นวายไม่ได้ด้วยเช่นกัน พวกอาวรุมาเรียนก็ยิ่งไม่ได้ จะถือมีดมาฟันใครไม่ได้อย่างเด็ดขาด พวกชาวบ้านบอกว่าเด็กผู้ชายคนนั้นก็คือหัวโจกของโรงเรียนเปยจง ได้ยกพวกไปปะทะกันกับโรงเรียนอื่นตอนที่ไปช่วยแฟนสาว ในขณะที่กำลังซูลมუნกันอยู่นั้น ได้ถูกกลุ่มของ 'จิวหลงอี่เฟิง' เขตไห่เตี้ยน ลอบทำร้าย และแน่นอนที่สุดก็มีคนบอกว่าถูกลอบทำร้ายที่เขตซีเจิงบ้าง เขตฉงเหวินบ้าง และโรงเรียนเปยจงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ตอนที่เขาตาย ยังพำรำชื่อของนักเรียนหญิงคนนั้นตลอดเวลา ในมือกำสร้อยคอที่เธอให้มาเอาไว้จนแน่น...

ไม่ว่าจะบันทึกอยู่ในประวัติศาสตร์หรือในพงศาวดารก็ตาม เรื่องนี้ ได้เกิดขึ้นที่ปักกิ่งในปีนั้นอย่างแน่นอน ถ้าจะให้พูดง่ายๆ ก็คือ นักเรียนของเปยจงกับนักเรียนโรงเรียนอื่น รวมไปถึงเด็กที่เกรดไม่เรียนหนังสือจำนวนหนึ่ง เกิดการลอบทำร้ายกันที่หน้าโรงเรียนเปยจง มีคนบาดเจ็บจำนวนมาก และมีหนึ่งคนที่เสียชีวิต

“ฉันเรียนมัธยมต้นที่เปยจง เด็กผู้ชายคนที่ตายนั้นชื่อว่าหลี่เซ่อ ในตอนนั้นเขาคือ...เพื่อนฉัน”

จู่ๆ มือของผมก็สั่นขึ้นเช่นกัน จนไวน์พีซีในแก้วกระจกออกมา เกิดเป็นรอยน้ำลึซึมพู่แปลกๆ ขึ้นบนโต๊ะ

ตอนที่ฟังหูยกกำลังจะขึ้นมัธยมต้น ด้วยเพราะเธอไม่ใช่เด็กทำกิจกรรม อีกทั้งไม่ได้มีเส้นสายอะไร จึงไม่มีทางเลือก เธอกับเพื่อนๆ ที่เรียนประถมด้วยกันส่วนใหญ่ออกมาเตือนให้ไปเข้าโรงเรียนเปยจง

ที่ปักกิ่ง มีจุดสำคัญของเมืองมากมายที่เป็นที่รู้จักของทั้งประเทศ มีเขตที่เป็นจุดสำคัญทางประวัติศาสตร์อันยาวนานมากมาย และก็ยังมียังมีโรงเรียนธรรมดาๆ แบบนี้มากมายด้วยเช่นกัน ในจำนวนนี้อาจมีบางแห่ง ถือได้ว่าไม่เลว ถึงคะแนนจะไม่โดดเด่น แต่อย่างน้อยก็ดูแลนักเรียนได้ดี แต่ก็มีบางแห่งที่ทำให้คนปวดหัวจริงๆ ไม่เพียงแต่คะแนนจะแย่นั้น ทั้งนักเรียนก็ยังเกรงอีกด้วย ชอบสับสนหรือ กินเหล้า และก่อเรื่องชกต่อยกัน ก่อเกิดเป็นวัฒนธรรมของโรงเรียนที่ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งไม่ดีอย่างยิ่ง และโรงเรียนเป่ยจงก็คือแห่งหนึ่งในนั้นที่เลื่องชื่อลือชามในเรื่องนี้

เกรงว่าผู้ปกครองในตอนนั้นคงไม่ยอมปล่อยให้ลูกต้องแพ้ตั้งแต่จุดเริ่มต้นอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นขอแค่มีความสามารถ หรืออย่างน้อยก็ขอแค่แทรกตัวเข้าไปอยู่ในเขตที่สำคัญ เพียงเพื่อให้ได้รับการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ ถึงขนาดยอมกู้เงินมาซื้อบ้านอย่างไม่เสียดาย เพื่อย้ายไปอยู่ในเขตที่มีแต่โรงเรียนดีๆ ด้วยกลัวว่าจะถูกไล่ต้อนให้ไปอยู่โรงเรียนเป่ยจงแบบนั้น

และในขณะนั้นผู้คนยังไม่ตระหนักถึงอย่างเต็มที่ว่าการแบ่งแยกชนชั้นนั้นเริ่มกันตั้งแต่ตอนเป็นเด็กแล้ว การสอบเข้าเรียนแต่ละครั้งก็คือสัญลักษณ์ของความแตกต่างในทุกๆ ครั้ง ดังนั้นฟิงหุยก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเช่นกัน เป่ยจงก็คือเป่ยจง ตอนมัธยมปลายก็ค่อยสอบเข้าโรงเรียนดีๆ หน่อย ก็น่าจะพอแล้วไม่ใช่หรือ ดังนั้นเรื่องราวก็เลยอยู่ระหว่างความสมัครใจกับความไม่สมัครใจของเธอที่ว่าวนเวียนอยู่อย่างเสียดายๆ

ตอนที่เริ่มเรียนมัธยมหนึ่ง ฟิงหุยตั้งใจเรียนอย่างจริงจังมาก ไม่ว่าจะเพื่อนที่อยู่ข้างๆ จะออกจลตลายลีลาว่านวยกันมากแค่ไหน เธอก็ยังคงนั่งอยู่แถวแรกฟังครูอธิบายและเขียนการบ้านอย่างตั้งอกตั้งใจ ฟิงหุยเป็นเด็กเรียบร้อยและสงบเสงี่ยม ทั้งยังซื่อด้วย สำหรับเธอแล้ว เรียนให้แย่งยากกว่าเรียนดีมาก ดังนั้นผลคะแนนของเธอในเป่ยจงจึงรักษาความเป็นที่หนึ่งของทั้งระดับชั้นมาได้โดยตลอด ทั้งยังทิ้งห่างจากที่สองไปไกล

นักเรียนที่ดีแบบนี้ ปรกติจะไม่ถูกนักเรียนที่เกเรก่อวุ่นหาไร้นัก เพราะครูลั่นคิดว่าเด็กที่เกเรคงจะไม่ได้ประโยชน์อะไรจากเด็กแบบนี้ อีกทั้งก็เดินกันคนละเส้นทาง มาอยู่กับเธอก็คงจะไม่มีคามหมายอะไร แต่ยังมีสถานการณ์อีกประเภทหนึ่ง ที่ทำให้นักเรียนสองประเภทนี้มาบรรจบเข้าด้วยกันได้ นั่นก็คือความเลื่อมใส

คิดๆ ดูแล้ว เด็กผู้ชายในสมัยนั้นยังค่อนข้างออกจะซื่อๆ และมีความใฝ่ฝันสำหรับสิ่งที่ดีงามเป็นธรรมดา ชอบผู้หญิงที่หน้าตาสวย และชอบผู้หญิงที่เรียนเก่ง เหมือนฟิงหุยที่อยู่ท่ามกลางเด็กเกเรแต่ก็ไม่เกเรไปด้วย ซ้ำยังเป็นเด็กผู้หญิงที่หน้าตาน่ารักจุ่มจิมอีกด้วย ก็ย่อมมีคนมาชอบเป็นธรรมดา และคนที่ชอบเธอก็คือหลี่เฮื่อนั่นเอง

หลี่เฮ้อกับฟิงหุยไม่เหมือนกัน เขาเป็นหัวใจของกลุ่มเด็กเกเร พอได้ขึ้นมัธยมก็ยิ่งเกะกะเหรอกเหรามาขึ้น รูปร่างของเขาสูงกว่าเด็กผู้ชายทั่วไป อีกทั้งร่างกายก็แข็งแรง ไม่ว่าเรื่องอะไรก็กล้าออกหน้า เหมือนกับหำมตัวเองเอาไว้ไม่อยู่อย่างนั้น เขาคบหาสมาคมกับบรรดารุ่นพี่รุ่นน้องที่ไม่เป็นโล้เป็นพายอยู่ไม่น้อย เหตุนี้จึงค่อนข้างมีชื่อเสียงอยู่ในโรงเรียนเป่ยจง

ตอนนั้นฟิงหุยมีชื่อเสียงอยู่อย่างหนึ่ง ด้วยเพราะค่อนข้างเป็นคนที่ชอบเก็บความรู้สึก อยู่ต่อหน้าคนอื่นก็มักจะตื่นตื้น ดั้งนั้นเวลาพูดก็มักจะติดๆ ชัดๆ เธอจึงได้ฉายาในห้องว่าเสี่ยวเจียปา (แปลว่าหนูน้อยติดอ่าง) และพอถึงปีนั้น ในหนังสือ *กู่ฮั่วจื่อ* แฟนสาวของเฉินฮ่าวหนานก็ชื่อนี้ด้วยเช่นกัน หลี่เฮ้อหลงใหลกู่ฮั่วจื่อมาก ชอบจนกระทั่งอยากจะตั้งแก๊งนักเลงของตัวเองใจจะขาด อยากทำให้ทั้งเมืองของปักกิ่งเป็นเหมือนคอสเวย์เบย์ในฮ่องกงอย่างนั้น จากนั้นก็ทำตัวเลียนแบบเรื่อง *เซียนคมโคตรเจ้าพ่อ* ก่อนแล้วค่อยเรื่อง *ไอ้หนุ่มซินตี่* สุดท้ายก็เรื่อง *สามใหญ่ครองเมือง*

ฉายาของฟิงหุยทำให้เขารู้สึกว่าเด็กผู้หญิงคนนี้จะต้องมีพรหมลิขิตกับเขาอย่างแน่นอน ส่วนที่ว่าจะเป็นคู่เวรหรือคู่กรรม เกรงว่าเขาก็คงไม่เคยคิดมาก่อนเหมือนกัน ตอนนั้นนิยมใช้ตัวเลขวันเกิดมาผูกดวงกัน คำนวณ

ว่าความรักจะสำเร็จสักก็เปอร์เซ็นต์ หลี่เฮ้อส่งพวกคนหนึ่งของเขาหน้าดวง
 ของเขากับฟังหุยไปคำนวณ ผลปรากฏว่ามีความเป็นไปได้ถึงเก้าสิบเก้า
 เปอร์เซ็นต์ สิ่งนี้ยิ่งเพิ่มความมั่นใจว่าเขาจะต้องจับฟังหุยติดอย่างแน่นนอน
 แต่เขาคงคิดไม่ถึงอย่างแน่นอน ว่าอีกหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เหลือจะนำเขา
 ไปสู่ความตาย

วิธีที่หลี่เฮ้อจับฟังหุย ผมดูแล้วยังอ่อนหัดนัก เพียงแต่ซื้อไอศกรีม
 ให้ในตอนกลางวัน โดยให้พรรคพวกของเขาเอาไปให้ ถ้าฟังหุยไม่รับ ก็ไม่
 อนุญาตให้กลับมา หรือไม่ก็ซื้อลูกอมรสผลไม้ แล้วตอนที่เดินผ่านโต๊ะ
 นักเรียนของฟังหุย ก็โยนไว้ที่โต๊ะสองเม็ด ทั้งยังจงใจวิ่งไล่ส่งเสียงเอะอะ
 โวยวายรอบๆ ตัวเธอ แกล้งทำตัวเป็นนักแสดงเป็นพีใหญ่ พุดจาวางก้ามใหญ่
 โต้ว่าห้ามให้ใครมาขัดความคิดเห็นของฟังหุยอย่างเด็ดขาด ทั้งยังเขียน
 จดหมายรักที่ไมโรแมนติก และเขียนหนังสือผิดๆ ถูกๆ อีกด้วย

วิธีเหล่านี้ไม่เข้าท่าเอาเสียเลย และทำให้ฟังหุยกลัวจนตัวสั่นทุกวัน
 นักเรียนหญิงที่คบกับเธอ ยังนึกว่าฟังหุยคบหลี่เฮ้อเป็นเพื่อนแล้วจริงๆ จึง
 ตกใจกลัวจนไม่กล้ามาเล่นด้วยกันกับเธออีก

แต่ฟังหุยบอกว่าบางครั้งหลี่เฮ้อก็ดีมาก ตอนหลังเลิกเรียนช่วงฤดู
 ใบไม้ร่วง เขาจะมากอดเธอข้างโรงเรียนโดยเฉพาะ แล้วจะต้องเก็บใบไม้มา
 เล่นเกมกับเธอให้ได้ แกล้งยั่วให้เธอหัวเราะแล้วถึงจะไป แบบนิสัยเด็กๆ
 และก็ไม่ค่อยมาก่อวณเธอ เขามักจะแอบขี่รถตามเธอกลับบ้านอยู่ข้างหลัง
 เป็นประจำ หลี่เฮ้อบอกว่าพวกเขายังมีเวลาอีกมาก รอจนเขาสร้างหลัก
 ปักฐานให้มั่นคงก่อนแล้วค่อยคิดถึงเรื่องความรัก เธอก็พูดไม่ถูกเหมือนกัน
 ว่าตอนนั้นชอบหลี่เฮ้อหรือเปล่า เพราะเธอยังไม่ทันได้คิดอย่างละเอียด
 หลี่เฮ้อก็มาตายเสียแล้ว

สาเหตุของเรื่องเป็นเพราะฟังหุยโดนโถงเงินที่หน้าโรงเรียน นักเรียนที่
 เกรงทำตัวเป็นอันธพาลของปักกิ่งในตอนนั้นชอบทำเรื่องแบบนี้เป็นพิเศษ

มันจะนั่งยองๆ อยู่หน้าประตูโรงเรียน และเลื้อกรังแกนักเรียนที่เจียมเจียม รีดไถเงินหรือขูดน้ำเป็นต้น สถานที่ที่วุ่นวายจอแจแบบนี้ของโรงเรียน เปียงจิ่งก็ยิ่งทำให้พวกมันกำเริบเสิบสานมากขึ้นเป็นธรรมดา คนที่มาไถฟังกูย อยู่โรงเรียนอื่น หรือไม่กี่พวกเด็กเหลือขอ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรรุนแรงเกินเลย แค่หยิบเงินในกระเป๋าของฟังกูยสิบสองหยวนก็ไปแล้ว

เรื่องนี้ไม่รู้ว่าไปเข้าหูของหลี่เฮ่อได้ยังไง เขาโกรธขึ้นมาทันที เท่านี้ ยังไม่พอ กล้ารังแกผู้หญิงของหลี่เฮ่อรี บ่ายวันที่สองเขาก็ไปเรียกคนมา สองสามคนมาให้ไปนั่งดูที่หน้าประตูโรงเรียนช่วงนี้ และให้จัดการอัดไอ้คนที่มาไถเงินฟังกูยให้ได้ ฟังกูยก็รู้เรื่องนี้เช่นกัน และแน่นอน เธอคิดว่าไม่เห็นจำเป็นต้องทำแบบนี้เลย แต่เธอก็ไม่ได้ไปพูดกับหลี่เฮ่อ เธอรู้สึกว่าเป็นมันไม่ดี รวากับว่าพวกเขาไปทำตัวแบบนี้แทนเสียด้วยซ้ำ

ผ่านไปสองวัน พวกหลี่เฮ่อยังไปนั่งรออัดคนอยู่ที่นั่นจริงๆ พวกเขาเตรียมพร้อมอยู่นานแล้ว พอเจอก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง หัวแม่กัญแจรูปตัวยู กับไซ่ลี่กฟุงเข้าไป ฝ่ายตรงข้ามตุงๆ ก่อน จากนั้นก็มีปฏิกิริยาตอบสนองเข้ามาชกต่อยทันที แม้ว่าพวกนั้นจะน้อย แต่ส่วนใหญ่เป็นพวกชอบตีรันฟันแทงอยู่แล้ว ว่าไปแล้วพวกหลี่เฮ่อก็ยังเป็นนักเรียน เพียงไม่นานนักก็ล้มลง ไปกอง เดิมทีคนพวกนั้นก็ไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่ จึงยั้งๆ มือแล้วก็หนีไป แต่ขณะนั้นฟังกูยจูงรถออกไปพอดี หลี่เฮ่อไม่ยอมเสียหน้าต่อหน้าเธอ จึงพุ่งตามคนหนึ่งไป พร้อมทั้งควงแม่กัญแจรถไปด้วย คนนั้นเมื่อถูกตอย โดยที่ไม่ทันตั้งตัว จึงสวนหลี่เฮ่อกลับมาหนึ่งหมัดทันที นิ้วมือของเขาสวมสนับมืออยู่ ตอนต่อจะทำให้รู้สึกเจ็บมาก แต่เขาลืมไปว่าบนสนับมือยังมีติดสปริงติดอยู่ด้วยกันด้วย จะว่าเป็นเคราะห์หามยามร้ายหรืออย่างไร มีติดสปริงกระดังออกมาอย่างฉับพลันทันที จึงแทงเข้าไปที่ท้องของหลี่เฮ่อ ดังสวบ

ตอนนั้นทุกคนตะลึงงัน หน้าประตูโรงเรียนที่ตั้งอีกที่ก็กรีกโครม เปลี่ยนเป็นเงียบสงบลงทันที หลี่เฮ่อล้มลงบนพื้น และชักกระตุกไม่หยุด

เลือดไหลออกมาจากชุดนักเรียน ครูเดี๋ยวก็นั่งลงนอนไปหมด

คนที่แทงคนนั้นตะโกนด้วยความตัวลั่นว่า “ฉันเปล่า...ไม่ใช่ฉัน...” เพียงไม่นานพวกเพื่อนๆ ของเขาก็พากันเฮลโหว่งหนีไปทั้งหมด และเขาก็รีบวิ่งตามไปด้วย

พวกของหลี่เฮ้อวิ่งเข้ามาประคองเขา ตะโกนชื่อของเขาดังลั่น และก็มีนักเรียนบางคนวิ่งกลับไปเรียกครูในโรงเรียน หลี่เฮ้อนอนอยู่ตรงนั้น ไม่ได้ดูน่าเกรงขามอย่างแต่ก่อนแม้แต่น้อย เขาเอามือกุมท้องเอาไว้ ใบหน้าดูท่าทางหวาดกลัว ปากก็ร้องไห้พูดไม่หยุดว่า “ฉันไม่อยากตาย ฉันไม่อยากตาย ฉันไม่อยากตาย...”

ฟังหูตกใจจนยืนที่มอยู่อย่างนั้น ในช่วงที่พัลวันพัลแกกันอยู่นั้น เธอมองเห็นเหมือนหลี่เฮ้อยืนมีมือออกมาทางเธอ มีนั่นเต็มไปด้วยเลือด ทำให้เธอกลัวจนถอยหลังไปสองก้าวอย่างไม่รู้ตัว

ครูที่โรงเรียนออกมาแล้ว พวกเขาติดต่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจอย่างวุ่นวายหวาดหวั่น พลากรีบไล่นักเรียนที่มายืนล้อมอยู่หน้าประตูโรงเรียนให้ออกไป ตะโกนเสียงดังว่า “อย่าอยู่ที่โรงเรียน รีบกลับบ้านไป!”

พวกนักเรียนค่อยๆ กระจัดกระจายไป ไม่รู้ว่าใครผลึกฟังหูแล้วบอกว่า “รีบไปเร็วเข้า”

สมองของฟังหูว่างเปล่าไปหมด เธอรับคำอย่างเหม่อลอย “อ้อ” แล้วซึ่รถตามคนอื่นออกไป

หลังจากกลับมาวันนั้น ฟังหูก็เป็นไข้ เธอนอนพักอยู่ถึงสามวัน จนกระทั่งเธอมาโรงเรียนอีกครั้ง หลี่เฮ้อก็จากโลกนี้ไปแล้ว มีตลับขมิ้นเล่มนั้นปักอยู่บนท้องของเขา ยังไม่ทันถึงโรงพยาบาลก็ประกาศว่าไม่หายใจแล้ว การช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนไม่เป็นผล

หลังจากหนึ่งอาทิตย์ พวกเพื่อนๆ นักเรียนพอเลิกเรียนก็รวมตัวกันเองเพื่อไว้อาลัยผู้เสียชีวิต เพราะหลี่เฮ้อเป็นผู้ผิดความยุติธรรม ดังนั้นคนที่มาร่วมจึงมีไม่บ่อย พวกเขาติดดอกไม้สีขาวเล็กๆ บนศีรษะโดยที่ใช้

กระดาศสมุดมาฉีกทำขึ้น มองประกาศที่ติดอยู่บนกระดาน ตามมาด้วยเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นของทุกคน

ฟังหุ่ยยืนอยู่ข้างหนึ่ง ไม่มีใครพูดกับเธอสักคำ พวกเขาแทบทุกคนที่รู้ว่าหลี่เฮ้อเกิดเรื่องได้อย่างไร และก็แทบจะทุกคนเช่นกันที่ไม่รู้ว่าฟังหุ่ยกับหลี่เฮ้อไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรแบบนั้นเหมือนที่พวกเขาคิดเอาไว้ พวกเขาเห็นว่าฟังหุ่ยควรต้องรับผิดชอบต่อการตายของหลี่เฮ้อ

ไปเรียนวันที่สอง ทุกคนถอดดอกไม้ทั้งหมดแล้ว ฟังหุ่ยเองก็ถอดทิ้งเช่นกัน แต่ตอนช่วงพักเรียน พวกเพื่อนๆ หลี่เฮ้อกลับเดินมาตรงหน้าเธอ โดยที่ถือดอกไม้สีขาวเล็กๆ มาด้วยหนึ่งดอก พูดด้วยน้ำเสียงแถมบังคับว่า

“เธอ ติดมันเอาไว้”

ไม่มีใครพูดอะไรต่อ และก็ไม่มีใครสนใจเธอด้วย ฟังหุ่ยจึงรับมาอย่างเงียบบๆ แล้วกลัดไว้บนเสื้อนักเรียนของตัวเอง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งเรียนจบมัธยมต้น ทุกครั้งที่ฟังหุ่ยไปโรงเรียน ก็จะมีดอกไม้สีขาวเอาไว้ตลอดเวลา

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา จนกระทั่งเรียนจบมัธยมต้น นักเรียนของเปียงจิงก็ไม่มีใครพูดจากับเธอแบบเกรงใจอีกเลย

ฟังหุ่ยเล่าจนถึงตรงนี้ ก็เหมือนคนที่ได้ระบายอารมณ์ออกมา เธอฟูงลงบนโต๊ะแล้วร้องไห้ออกมาทันที เงินที่สิ้นส่างานของเธอสะท้อนอยู่ท่ามกลางรอยน้ำสีชมพูนั้น ดูราวกับเจ็บปวดเป็นอย่างยิ่ง

ผมรู้สึกว่าคุณชีวิตคน สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดก็คือตอนที่ยังไม่สามารถเข้าใจโลกได้อย่างแจ่มแจ้ง ก็ด้วยเพราะไม่รู้ว่าการกระทำจะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมในที่สุด ไม่มีอะไรที่จะเป็นตัวอย่างที่ดีมากไปกว่าเรื่องของหลี่เฮ้ออีกแล้ว แก่ลงทำแสดงว่าเป็นผู้ผดุงความยุติธรรมแบบในเรื่อง*เซียนคมโคตร* เจ้าพ่อสนุกุใหม่ละ ตอนเข้าเรียนพวกเขาก็หลับ เลิกเรียนก็ชกต่อย อยู่ดีไม่ว่าดีก็ไปหาเรื่องคนอื่น อยู่ดีไม่ว่าดีก็ชอบवादเก่งทำเป็นแสดงพลัง เคย

คิดบ้างใหม่ว่าจะแบบนี้จะทำให้ชีวิตของตัวเองได้อะไรขึ้นมา แล้วก็ทำให้ชีวิตของคนอื่นได้อะไรขึ้นมาด้วย

ไม่มีเลย เขาไม่ได้อะไรเลย ดั่งนั้นบนถนนสายนี้ พอเขาเดินไปก็ไม่สามารถหันกลับมาได้แล้ว

ผมทอดถอนใจกับเรื่องแบบนี้ ก็เลยตบขาของฟิงหุยเบาๆ ไม่หยุดแล้วพูดว่า “ไม่เป็นไรแล้ว มันผ่านไปแล้ว”

ผ่านไปสักพัก ฟิงหุยก็หยุดร้องไห้สะอึกสะอื้น เธอเช็ดหยดน้ำตาที่ทางตา แล้วพูดด้วยสีหน้าที่เศร้าหมองว่า

“นายรู้ไหม พวกเพื่อนๆ ของหลี่เฮ้อ มีหนึ่งในนั้นที่เป็นเพื่อนเงินสินินสมัยเด็กๆ และจำฉันได้ เขาเชื่อว่าถึงไท่ปิง”

10

ผมคิดว่าถ้าย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน ถึงให้ปิงจะต้องเล่าเรื่องนี้ให้พวกเงินสวินฟังที่บ้านแล้วอย่างแน่นอน เพียงแต่เขาจะต้องต่อเติมเสริมแต่งความคับแค้นใจด้วยการด่าว่าสาปแช่งลงไปด้วยอย่างแน่นอน และก็ไม่ว่าอาจจะเล่าเรื่องที่น่ารังเกียจเข้าไปอีกด้วย

และเรื่องจริงก็เป็นเช่นนั้น ในขณะที่เงินสวินคิดจะวิ่งตามฟังหุ่ยไป ถึงให้ปิงก็ดึงเขาเอาไว้และร้องเสียงดังว่า “อย่าไปสนใจมัน ทำไมนายถึงได้หาผู้หญิงแบบนี้มาเป็นแฟน นายรู้ไหมว่าเธอเป็นใคร”

คนที่เปิดประตูให้พวกเขา เด็กผู้หญิงที่สวมเสื้อไหมพรมรัดรูปชื่อว่า อู่ถึงถึง เธอเห็นท่าทางที่แปลกไปของถึงให้ปิง จึงรีบถามว่า “เธอเป็นใครกัน นายรู้จักเธอมาก่อนหรือ”

ถึงให้ปิงพูดด้วยความโมโหว่า “ยังจำเรื่องที่ฉันเคยเล่าให้พวกเธอฟังตอนมัธยมต้น ว่าเพื่อนของฉันถูกแทงตายได้ไหม”

“จำได้สิ ไซ้เพื่อนนายคนนั้นที่ว่าต้องเอาชีวิตไปทิ้งเพราะหญิงเลวนั้นไซ้ไหม” เด็กผู้ชายอีกคนที่อยู่ข้างๆ พูดแทรกขึ้น เขาชื่อว่าซุนเทา เด็กผู้หญิง

ที่อยู่ด้วยกันกับเขาชื่อว่าหยางซิง เป็นแฟนของเขา

“ไม่ผิด ผู้หญิงเลวคนนั้นก็คือฟิงหุย” ถึงให้ปิงพูดพร้อมกับมอง
เงินสวิน

“นายพูดถึงใครกันหา” เงินสวินร้อนขึ้นมาทันที

“ก็พูดถึงมันนะสิ มันก็คือหญิงเลว มันเอาชายไปขาย แล้วนายยังจะ
มานั่งนับเงินให้มันอีกหรือ” ถึงให้ปิงแหม่ปากอย่างแข็งกร้าว

“ไปให้พ้น เป็นไปไม่ได้” เงินสวินพูดอย่างร้อนรน

“ดูนายตอนนี้สิ โห่ ฉันจะไปหลอกนายทำไมกัน เธอทำยังไง นายถึง
ได้หลงเธอขนาดนี้ เธอคู่ควรกับนายตรงไหนกัน” พูดแล้วถึงให้ปิงก็ทำท่า
ถุยน้าลายอย่างเคียดแค้น

“ฉันว่าให้ปิงไม่มีทางโกหกนายหรอก แฟนนายคนนั้นตัจจริงหรือเปล่า”
ซุนเทาพูดอย่างครุ่นคิด

“ฟิงหุยไม่ใช่คนแบบนั้น” เงินสวินไม่มีทางเชื่อ ฟิงหุยที่เขารู้จัก กับ
ผู้หญิงที่ทำเรื่องเลวร้ายอย่างที่ถึงให้ปิงพูด ช่างห่างไกลกันเหลือเกิน

“นายไม่ลองถามเรื่องที่ผ่านมาของเธอดูละ ว่าเคยมีแฟนมาก่อนหรือ
เปล่า อย่างน้อยก็ลองคุยเรื่องที่เกิดขึ้นตอนมัธยมต้นของเธอ เรื่องที่มีคน
ถูกแทงตายที่หน้าประตูโรงเรียนนะ ตอนนั้นดังมากจะตาย ถ้าฉันรู้ว่าเธออยู่
เปียงจิง ฉันต้องถามอย่างแน่นอน” อู๋ถึงถึงพูด

“ฉัน...” เงินสวินพูดไม่ออก เขาไม่รู้เลยว่าฟิงหุยเรียนมัธยมต้นที่ไหน
และทุกครั้งที่พูดถึงเรื่องนี้ก็มักจะถูกเธอบ้ายเบี่ยงอยู่เสมอ ตอนนั้นเขาเอง
ก็ไม่ได้สนใจ แต่ตอนนี้มาคิดดูแล้ว มันน่าสงสัยอย่างมาก

“ฉันว่าคงไม่มีใครบอกนายสินะว่าเธอเรียนมัธยมต้นที่ไหน” หยางซิง
พูดความกลัดกลุ้มที่อยู่ในใจของเขาออกมา

“เธอ...เธอเคยบอก” เงินสวินรีบปฏิเสธ

“อย่ามาแก้งหน้าเลย นายมีความจำเป็นอะไรที่ต้องมาโกหกพวก
เรา อย่างไรเสียเธอก็ไม่ใช่แฟนของพวกเรา” ถึงให้ปิงพูดพร้อมกับโบกมือ

อย่างรำคาญ “ถ้านายรู้สึกว่าเขาดี เยี่ยมยอด ถูกชะตา และไม่สนว่าเขาเป็นคนแบบไหน ทำเรื่องอะไรมาบ้าง นายก็จะรักเธอตลอดไป อย่างนั้นนายก็วิ่งตามไปเถอะ ฉันก็ขี้เกียจจะยุ่งแล้ว ถ้าต่อไปนายนอนเป็นศพอยู่กลางถนน ถึงฉันเดินผ่านก็จะไม่หันหน้ามองแม้แต่นิดเดียว”

ในที่สุดเงินสวีนก็ไม่ได้วิ่งตามไป เขาทรุดนั่งลงบนโซฟา มองไปข้างหน้าอย่างเหม่อลอย ไม่เปล่งเสียงพูดใดๆ ออกมาอยู่นาน

วันนั้นไม่มีใครมีกะจิตกะใจเล่นอะไรอีก เงินสวีนนั่งสักพักก็บอกว่า จะกลับแล้ว ก่อนเขาจะไป ถึงให้ปิงยังมองเขาอย่างไม่ไว้ใจ เงินสวีนพูดเสียงดังอย่างรำคาญว่า “มองอะไรนักหนา ฉันจะกลับบ้าน ไม่ได้ไปหาเธอ”

“อย่าเห็นงจกรเป็นดอกบัวล่ะ” ถึงให้ปิงพูดเสียงดังกลับไป

“พอเถอะๆ พวกนายพูดให้มันน้อยๆ หน่อย เงินสวีน นายกลับบ้าน ก็ไปคิดดูให้ดีๆ” เห็นเพื่อนทั้งสองจะทะเลาะกันขึ้นมามาก ชุนเทาจึงรีบเข้ามาไกล่เกลี่ย

“ไปละ” เงินสวีนสวมเสื้อคลุมอย่างไม่สนใจ จากนั้นก็เปิดประตูเดินออกไป

“โอ้วว้ย” ถึงให้ปิงจุดบุหรี่พลาสมาด่า “พวกเธอดูสิ ตั้งแต่เด็กจนโต ฉันใจรื้อนกับเงินสวีนไม่เกินห้าครั้ง แต่วันนี้สองครั้งเข้าไปแล้ว เธอว่า ฟังหุยจะเป็นคนดีได้เธอ ปีนั้นที่เกิดเรื่องฉันรู้สึกว่าเขาคือตัวปัญหา แล้วตอนนี้เงินสวีนกับหีบหือเหมือนกันไม่มีผิด อย่างกับคนที่บ้าไปแล้ว ฉันมองไม่ออกเลยว่าฟังหุยมีอะไรดีตรงไหน”

“นี่เรียกว่าต่างคนต่างชอบ ฉันรู้สึกว่ามันเงินสวีนจะต้องไปหาผู้หญิงคนนั้นอย่างแน่นอน” หยางชิงพูดในขณะที่นั่งอยู่ข้างๆ เขา

“ถ้าเขายังยืนยันจริงๆ ฉันก็จะไม่เลิกเขา และฟังหุยก็ไม่ต้องมาคิดเลยว่าจะพูดกับฉันดีๆ ได้ ฉันเจอเธอเมื่อไหร่ก็จะด่าเธอเมื่อนั้น นายอย่าไปเห็นว่าเธอเป็นคน เธอก็ไม่ต่างจากไปเฟิง นี่มันเกี่ยวกับชีวิตคนเขี้ยวนะ”

“นายโรคจิตรีเปล่า อย่าพาล่ามไม่เข้าท่า ฉันจะบอกนายให้ อย่าได้วัน

มาพูดเรื่องไปเฟิงอะไรนี่ นายคิดว่าตัวเองเป็นทูตแห่งความรักหรือไง ทำแปลงร่างเป็นผู้ผดุงความเป็นธรรม นายดูตัวเองเสียก่อน” อู๋ถึงถึงโมโห ยืนชี้หน้าพูดใส่ถึงไปเฟิง

“หยุดๆๆ วันนี้เป็นอะไรกันไปหมด เตี้ยงกันอยู่ได้”

ยังไม่ทันที่ถึงไปเฟิงจะอำปาก ชุนเทา ก็ดึงอู๋ถึงถึงออกมา

“ทั้งหมดก็เป็นเพราะนางจอมแสบฟิงหุย” ถึงไปเฟิงโยนกันบุหรืทิ้ง แล้วพาลใส่คนอื่นอย่างโมโห

ไม่ต่างจากที่หยางชิงพูด วันนั้นเฉินลวินไปหาฟิงหุย

หลังจากที่เขา กลับถึงบ้าน ไม่ว่าจะทำอะไร จิตใจก็ว่าวุ่นไปหมด เอาแต่คิดถึงแต่เรื่องของฟิงหุย เขาดีดกีตาร์ร้องเพลง “ผ้าแดงผืนหนึ่ง” ที่เฟิงไปเรียนมา และหัวสมองก็คิดวนไปเวียนมาตามเนื้อเพลง

วันนั้นเธอใช้ผ้าแดงผืนหนึ่ง
 ปิดตาสองข้างของฉัน และปิดบังท้องฟ้า
 เธอถามว่าฉันมองเห็นอะไร
 ฉันบอกว่าฉันมองเห็นความสุข
 ความรู้สึกนี้ทำให้ฉันสบายใจจริงๆ
 มันทำให้ฉันลืมสิ้นว่าฉันไม่มีที่ให้อาศัย
 เธอถามฉันว่าต้องการไปทางไหน
 ฉันบอกว่าต้องการไปทางเดียวกับเธอ
 มองไม่เห็นเธอก็เท่ากับมองไม่เห็นทาง
 มือของฉันถูกเธอกุมเอาไว้
 เธอถามว่าฉันกำลังคิดอะไรอยู่
 ฉันบอกว่าฉันอยากให้เธอเป็นผู้นำทาง
 ฉันรู้สึกว่าคุณไม่ใช่เหล็กกล้า

ทว่าแข็งแกร่งและเด็ดเดี่ยวเหมือนเหล็กกล้าอย่างนั้น
ฉันรู้สึกว่ในตัวเธอมีเลือดสุบจิต
เพราะมือของเธอมันช่างอบอุ่น

ฉันรู้สึกว่ที่นี้ไม่ใช่ทุ่งร้าง
แต่กลับมองไม่เห็นว่พื้นดินตรงนี้มันแตกกระแวง
ฉันรู้สึกว่ฉันอยากดื่มน้ำล็กหน่อย
แต่เธอนำปากของเธอมาประกบปากของฉันเอาไว้
ฉันไม่สามารถไปที่ไหนได้ และก็ไม่สามารถร้องไห้ได้
เพราะร่างกายของฉันมันหมดเรี่ยวหมดแรง
ฉันต้องการอยู่กับเธอแบบนี้ตลอดไป
เพราะฉันรู้ถึงความรักที่เจ็บปวดของเธอดีที่สุสุด

เงินสวีนรู้สึกว่ฟังกุยก็เหมือนกับปิดตาเขาเอาไว้ เขารู้สึกถึงความสุข
เป็นแน่แท้ แต่ก็รู้สึกถึงความมัวหมองเลื่อนรางด้วยเช่นกัน เขาไม่รู้ว่เบื้อง-
หลังของความสุขเช่นนี้คืออะไรกัน สิ่งนี้ทำให้เขาไม่สบายใจเป็นอย่างมาก
แต่เขาก็ไม่สามารถบ่นว่อะไรใครได้ เพราะเขายอมที่จะตกอยู่ในสภาพนี้
ด้วยความสมัครใจเอง อีกทั้งสิ่งที่ฟังกุยดึงดูตเขาในตอนแรกเริ่มที่สุสุด ก็
ด้วยบุคลิกที่ลึกลับแบบนี้

มองบึกก็ตารสีแดงที่อยู่ในมือ เงินสวีนก็นั่งไม่อยู่อีกต่อไป เขาจะ
ต้องไปพบฟังกุยให้ได้ หลังจากทีคิดอยู่นาน ในทีสุสุดเขาก็ตัดสินใจ เขา
ต้องการแกะผ้าทีปิดตาออก เพราะไม่ว่หลังจากนี้จะมีมองเห็นอะไร เจ็บปวด
ก็ตาม หรือเสียใจก็ตาม เขาก็ไม่คิดทีจะหลีกเลี่ยง

ตอนที่เงินสวีนไปถึงบ้านฟังกุย ห้องฟ้าก็มืดแล้ว นั่นเป็นตึกธรรมดาๆ
สีของกำแพงด้านนอกลอกหลุดออกไปแล้วครั้งหนึ่ง รอยแตกร้าวนบนผนัง
ยังมีร่องรอยของน้ำสีด้าๆ ทีไหลออกมา เงินสวีนใช้โทรศัพท์สาธารณะที่อยู่

ใต้ตึกโทร. ไปที่บ้านเธอ ฟังหุยเป็นคนรับ เงินสวีนบอกให้เธอลงมา เธอ
ลิ่งเลอยู่ครู่หนึ่งก็ตอบตกลง คุยกันไม่ถึงหนึ่งนาที เงินหมดไปสองเหมา

ฟังหุยลงมา มองไปรอบๆ แล้วพูดว่า

“นายมาคนเดียวหรือ ถังไห่ปิงล่ะ”

“ทำไม เธอคิดว่าพวกเราจะมาถามหาความผิดเธอหรือไง” เงินสวีน

ถาม

“ไม่ใช่อย่างนั้น...” ฟังหุยก้มหน้า

“หรือว่าเธอมีความผิดจริงๆ” เงินสวีนจ้องหน้าเธอ

ฟังหุยยกหน้าขึ้นอย่างแรง และจากความรู้สึกที่ตกใจก็เปลี่ยนเป็น
ผิดหวัง จนกระทั่งสุดท้ายก็ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา เธอพูดอย่าง
เย็นชาว่า “อ้อ ถ้านายว่ามีก็มี”

เงินสวีนรู้สึกอึดอัด ฟังหุยไม่ได้พูดกับเขาแบบนี้มานานมากแล้ว
เหมือนกับทั้งสองกลับไปไปที่เดิมที่ต่างคนต่างอยู่ ตอนที่ยังไม่ได้คบกัน สิ่งนี้
ทำให้เขารับไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมเธอถึงไม่บอกฉันล่ะ” เงินสวีน
พูดเสียงดังอย่างโมโห

“บอกนาย...แล้วก็ไม่เชื่อว่าจะกลายเป็นแบบนี้หรือ...” ฟังหุยแสดง
อาการเย็นชา แต่แฝงไปด้วยความเสียใจ

“เธอไม่เชื่อใจฉันเลยหรือ หรือว่าจะเหมือนกับที่ถังไห่ปิงพูดจริงๆ
ฉันคิดกับเธอยังไง เธอไม่เข้าใจเลยหรือไง ฉันเคยปิดบังอะไรเธอบ้าง แต่
เธอล่ะ พูดตามตรง ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าบนโลกนี้มีเธอคนเดียวเท่านั้นที่เป็น
แบบนี้” เงินสวีนพูดอย่างใช้อารมณ์

“ที่แท้ ฉันในสายตาของนายก็คือแบบนี้...ได้...ฉันเข้าใจแล้ว” ฟังหุย
พูดพลางพยักหน้า “ถ้าฉันคนเดียวที่เป็นแบบนี้ แล้วนายมาชอบทำไมล่ะ
ความชอบของนายมันคืออะไร คนบนโลกมีตั้งมากมาย แล้วนายจะมาหา
ฉันทำไมอีก เงินสวีน นายเคยเชื่อใจฉันบ้างไหม”

ฟังหูอย่าตาคลอเบา ส่วนเงินสวีนก็ยืนที่มอยู่ตรงนั้น เขาไม่เคยเห็น ฟังหูเป็นแบบนี้มาก่อน และก็ไม่เคยฟังคำพูดที่ดุเดือดเผ็ดร้อนแบบนี้จาก เธอมาก่อนด้วย จึงไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี

“เดิมทีฉันคิดจะมาพูดกับนายดีๆ เล่าเรื่องแต่ก่อนให้นายฟังทั้งหมด แต่ว่าตอนนี้ไม่จำเป็นแล้ว ฉันคนนี่ สำหรับนายแล้วก็แค่...”

ฟังหูไม่พูดต่อ น้ำตาร่วงผะไหลรินดูจิ้มมุกอย่างนั้น เธอหมุนตัว กำลังจะวิ่งเข้าไปในตึก ในขณะที่นั้นเธอรู้สึกหัวใจเหลือเกิน

แต่ว่าเงินสวีนดึงเธอเอาไว้ จับมือของเธอเอาไว้แน่นจากด้านหลัง เป็นมือ ไม่ใช่แขนเสื้อ ไม่ใช่แขน แต่เป็นมือ

นี่เป็นการจูงมือครั้งแรกของพวกเขา อาจพูดได้ว่าการจูงมือทำให้ใจเย็นลง แต่การสัมผัสเช่นนี้ที่ไม่เหมือนเมื่อก่อน ทำให้บังเกิดบรรยากาศที่เกือบชินชามาก ในความไม่เจตนาทำให้ความตึงเครียดเย็นชาเมื่อกี้ได้คลายลง

“นาย...ทำอะไรนะ” ฟังหูหน้าแดง พูดพลางดึงมือออก

“ฟังหู เธอฟังนะ วันนี้นั้นมาเพื่อบอกเธอ ไม่ว่าจะแต่ก่อนเธอจะเป็นยังไง หรือว่าเธอจะวางเพลิงฆ่าคนมาแล้ว ฉันก็ยังจะชอบเธอเหมือนเดิม” เงินสวีนมองเธอ และพูดอย่างจริงจัง

ฟังหูตัวลั่นน้อยๆ แล้วเธอก็ร้องไห้ออกมา แต่ไม่ดึงมือออกอีก

“แต่เธออย่าโกหกฉันนะ และก็อย่าปิดบังฉันด้วย ฉัน...ชอบเธอจริงๆ” ขอบตาของเงินสวีนก็แดงเหมือนกัน

ฟังหูพยักหน้า พูดอย่างสะอึกสะอื้นว่า “ฉันจะเล่าให้นายฟัง...ฉันจะบอกนายทั้งหมด...นายรู้ไหม ที่จริงฉันกลัวมาก กลัวว่านายจะไม่สนใจฉันอีกก็เพราะเรื่องนี้ เมื่อกี้ฉัน...เสียใจมากเลยละ...”

วันนั้นฟังหูเล่าเรื่องนั้นให้เงินสวีนฟังทั้งหมด และเงินสวีนก็กุมมือของเธออยู่ตลอดเวลา สิบนิ้วของทั้งสองคนสอดประสานกัน และก็ไม่มีใครยอมปล่อยมือเช่นกัน

บทที่สี่

ทางเดิน

ฟังหุยกกล่าวว่า

“วันนั้นฉันฝันไป ฝันเห็นพวกเขาจึเรียนอยู่มีธรมปลาย ตอนรุ่งงพลบค่ำ
จะได้เห็นท้องฟ้าเป็นสีเหลืองเข้ม ทุกคนกำลังวิ่งกันอยู่ในสนามตามกันไป
ก็ละคนๆ ตอนนั้นฉันเหมือนกับวิ่งตรงไปเรื่อยๆ...”

1

เมื่ออยู่กับฟังหุยนานเข้า ก็ค้นพบอย่างง่ายดายว่าเธอแอบซ่อนความงุ่มง่ามและความโล้ซื่อภายใต้ความเย็นชาและอ้างว้างโดดเดี่ยว

วันนั้นเธอเล่าเรื่องที่เธอจับมือกับเงินสวีนเป็นครั้งแรกให้ผมฟัง เหมือนกับกลัวว่าผมจะไม่เข้าใจอย่างนั้น เธอดึงมือของผมไป และวางมือของเธอไว้ในฝ่ามือผม สิบนิ้วสอดประสานอยู่ด้วยกัน และพูดว่า “นี่ แบบนี้ละ”

ตอนที่กำลังสาธิต ใบหน้าของฟังหุยใสซื่อบริสุทธิ์ ไม่มีลึกลับคมในและความขวยอายเลยแม้แต่น้อย เหมือนเด็กน้อยที่กำลังทำการแสดงให้ผู้ใหญ่ดูอย่างด้วยท่าทางที่จริงจังมากอย่างนั้น แต่ตอนที่กุมมือของเธอ ผมกลับออกแรงบีบเบาๆ อย่างไม่รู้ตัว ความอบอุ่นจากฝ่ามือที่ไหลผ่านเข้ามาทำให้ผมรำแพ่ในความรักเป็นอย่างมาก ผู้หญิงที่นุ่มนวลเช่นนี้ ผมอยาก จะจับเอาไว้ไม่ปล่อยอยู่อย่างนี้จริงๆ

แต่ ณ ขณะนั้นเอง จู่ๆ ประตูห้องของผมก็ถูกผลักเข้ามา Aiba จูงผู้หญิงคนหนึ่งถลันเข้ามาอย่างแรง เดินเข้ามาพาลงตะโกนว่า “จางหนาน!

เห็นฟังหุยใหม่ ฉันไม่มีกฏแจนะ”

แล้วขณะนั้นเธอก็มองเห็นพวกเรา รวมถึงเห็นสองมือของเราที่ยังไม่ปล่อยออกด้วย เธอค้างไปสองวินาที จากนั้นก็รีบหมุนตัวกลับทันทีแล้วพูดว่า “ขอโทษ” (พูดเป็นภาษาญี่ปุ่น) ผู้หญิงที่อยู่ข้างหลังเธอโค้งคำนับให้พวกเราอย่างแรงด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

ฟังหุยรีบดึงมือออก เธอหน้าแดงมากและหดตัวอยู่บนเก้าอี้ นั่นฝ่ามือที่เย็นเยือกในฉับพลัน ทำให้ใจของผมเหมือนขาดอะไรไป ผมหันตัวตะโกนไปที่ Aiba ว่า “นี่! เธอหยุดพูดภาษาต่างชาติได้แล้ว”

“ก็ดูนายทำสิ ฟังหุย อยู่ๆ เธอมาหาเขาทำไม” Aiba พูดพร้อมกับค้อนใส่ผม

“ไม่ใช่...ฉัน...พวกเราไม่มีอะไร ฉันก็แค่มาคุยเล่นกับจางหนานเท่านั้น” ฟังหุยรีบพูดแสดงความบริสุทธิ์ใจ

ผมรู้สึกเสียใจขึ้นมาอีกครั้ง รู้สึกทันทีว่าคิดไปเองอยู่ฝ่ายเดียว และคิดว่าตัวเองไม่ควรเลย ก็เลยลุกขึ้น แล้วตัดเค้กก้อนหนึ่งยื่นส่งให้ Aiba พูดว่า “ทำวันนี้เป็นวันเกิดผม ขอให้เกียรติท่าน เอ่อ ท่านยังไม่ได้แนะนำเลย ว่าแม่ของท่านนี่เป็นใครกัน”

Aiba รับเค้กมาอย่างยินดี แล้วส่งให้ผู้หญิงที่อยู่ด้านหลัง ใช้ภาษาญี่ปุ่นพูดอะไรสองสามประโยค แล้วหันหน้ามายิ้มให้ผมและพูดว่า “สุขสันต์วันเกิดนะ เธอคือเหอจื่อ เด็กของฉันเอง”

“อ้อ” ผมมองเหอจื่ออย่างเข้าใจในทันที เหอจื่อพยักหน้าให้ผมอย่างเป็นมิตร

Aiba พูดอะไรกับเธออีกนิดหน่อย เธอยิ้มๆ จากนั้นก็โค้งให้ผมและพูดว่า “ฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ” (พูดเป็นภาษาญี่ปุ่น)

ผมรีบโบกมือแล้วพูดว่า “ไม่ต้องๆๆ ฉันรับไม่ได้หรอกแบบนี้”

Aiba หัวเราะฮาๆ แล้วพูดว่า “คนเขาออกจะมีมารยาท นายนี่มันไม่มีวัฒนธรรมเอาเสียเลยนะจางหนาน”

“โอ้ วัฒนธรรมของพวกเขาเฝ้าไปจากพวกเรานั้นแหละ” ผมทำตาโต ในขณะที่พูด จากนั้นก็ยิ้มจนตาหยี พลางโค้งให้เหอจื่อแล้วพูดว่า “ชาวญี่ปุ่นอย่างพวกเธอยิ่งใหญ่แบบนี้ได้ันว่าไม่ใช่ธรรมดา แต่งกับหนุ่มญี่ปุ่น สู้แต่งกับหญิงจีนไม่ได้ ถ้ามีอย่าง Aiba อีกรหลายๆ คน พวกเธอก็คงจะสูญพันธุ์ในไม่ช้า นับถือๆ”

เหอจื่อฟังภาษาจีนไม่ออก ยังคงยิ้มและพยักหน้าอยู่อย่างนั้น จากนั้นหันไปถาม Aiba, Aiba ตีผมอย่างแรงแล้วพูดว่า “ได้ ไอ้หลานชายเราไม่ยอมมีปัญหากับคนจีนง่า ขอหลบไปเสียดีกว่า ฟังหุยเอาบุญแจมาให้ฉัน พวกเราไม่อยู่รบกวนพวกเธอที่นี่แล้ว มิเช่นนั้น ไม่น่าว่าบางคนอาจจะต่อว่าอะไรออกมาอีกก็ได้”

ฟังหุยรีบลุกขึ้นแล้วพูดว่า “ไม่ใช่อย่างนั้น เธออย่าพูดส่งเดชสิ ฉันก็จะกลับไปกับพวกเธอด้วยเหมือนกัน”

ผมอึ้งไป ออกจะรู้สึกตั้งตัวไม่ทัน

เธอเดินผ่านข้างกายผม มองผมทีหนึ่ง แล้วพูดเบาๆ ว่า “คืนนี้... ขอขอบคุณนะ”

ทั้งสามเดินออกจากห้องผมไปที่ละคน แล้วประตูห้องก็ปิดตามไปดังปัง! ผมถึงได้สติกลับคืนมา จากนั้นก็มหันามองเด็ก ชาวไวน์ ก้านเซอร์รี และน้ำที่กระรอกอยู่บนโต๊ะ ผมมีความรู้สึกเหมือนอยู่อีกโลกหนึ่ง และจู่ๆ ไม่รู้ว่าทำไม ผมนึกถึงเรื่องซินเดอเรลล้าขึ้นมา พอเสียงนาฬิกาตีเวลาเที่ยงคืนตรง ตอนเที่ยงคืน ซูดราตรี และเจ้าชายหายไป เธอก็คงจะรู้สึกสูญเสียนั้นเดียวกับผมในตอนนั้น

หลังจากนั้นชีวิตของพวกเราที่ดูเหมือนจะกลับมาเป็นเหมือนเดิมอีกครั้ง อ่านหนังสือ รับจ้างทำงาน ทำกับข้าว นอน ซ้ำเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เพียงแต่ผมกับฟังหุยสนิทกันขึ้นกว่าแต่ก่อน บางทีเจอกันที่บันได ก็จะคุยเรื่องอากาศบ้าง การบ้านบ้าง ถ้ามือของเธอหัวของอะไรอยู่

ก็ไม่รังเกียจที่จะให้ผมช่วยเธอหิวขึ้นไปให้อีก ถ้าถูก Aiba เห็นเข้า เธอก็จะทำเป็นขยิบตาแบบที่แฝงความหมายมาให้ผม ผมก็ขยิบตากลับไปให้เธอเช่นกัน แต่ในใจกลับรู้สึกเศร้าหมอง ผมคิดว่าในสายตาของฟังหุย เธอคงเห็นผมกลายเป็นคนไร้เพศที่ปลอดภัยสัมผัสได้ไปแล้ว

เรื่องของเธอกับเงินสวีน เธอไม่ได้เอ่ยอะไรกับผมอีก ผมเองก็ไม่ได้ถาม ผมรู้ว่าฟังหุยในคืนนั้นเป็นผลผลิตจากอารมณ์อันชั่ววูบเท่านั้น ก็เหมือนซูเปอร์ไฮยาในเรื่อง*ดราม่าบอล* เมื่อไม่ถึงเวลาพิเศษ ชุน โกคุ ก็เป็นแค่ ชุน โกคุ เท่านั้น ไม่บังเกิดการเปลี่ยนแปลงพลังงานไปได้ แต่ฟังหุยจะแปลงร่างอีกเมื่อไหร่ ผมเองก็ไม่สามารถควบคุมได้ และก็ไม่สามารถคาดคะเนได้เช่นกัน

ครั้นแล้วผมก็คิดไม่ถึงว่าผ่านไปเพียงไม่นาน ฟังหุยก็แปลงร่างอีกครั้ง

สาเหตุก็คือห้องฟังหุยกับ Aiba ถูกขโมยขึ้น

นักเรียนต่างชาติที่ถูกขโมยขึ้นกับคนในท้องถิ่นที่ถูกขโมยขึ้นนั้นแตกต่างกัน ถ้าคนในท้องถิ่นนั้นถูกขโมยขึ้น ทรัพย์สินก็แค่เสียหายไปจำนวนหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิต แต่สำหรับนักเรียนต่างชาติที่ตัวเขาเองไม่ได้มีทรัพย์สินสมบัติอะไรมากมายแล้ว ไม่ว่าจะอะไรก็จะหาไม่ได้ ตอนที่ผมเพิ่งมาก็เคยทำกระเป๋าหาย ไม่ว่าจะเป็นตัวรถ บัตร เงินสด หนังสือที่ต้องใช้เรียน บัตรโทรศัพท์ ของทั้งหมดที่อยู่ในนั้นหายไปหมด นั่นแทบจะทำให้ผมอดอาหารถึงหนึ่งอาทิตย์ ลิ่นหวังจนแทบอยากกลับไปประเทศใจจะขาด แต่ของพวกฟังหุยถูกขโมยจนเกลี้ยง นี่เรียกได้ว่าเหมือนกับถูกน้ำท่วมเลยทีเดียว

อย่าเห็นว่าปรกติ Aiba เป็นคนไม่อีนังขงชอบ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็มองแบบเปิดกว้าง ครั้งนี้ทำให้เธอถึงกับเจ็บไปเลย เท่าที่รู้จักก็มองออกได้ว่าฐานะทางครอบครัวของ Aiba ไม่ได้ร่ำรวยอย่างแน่นอน เธออยู่ด้วยกับกับ

ฟังหุย ก็เพราะเหोजื่อมีญาติอยู่ที่ออสเตรเลีย จึงมาอยู่กับเธอด้วยไม่ได้ก็เท่านั้น จะมากจะน้อยก็ยังมีฟังหุยที่แบ่งเบาภาระค่าเช่าห้องมากหน่อยได้ แต่หลังจากถูกขโมยขึ้นแล้ว พวกเธอทั้งสองคนไม่มีของที่มีค่าอะไรเหลือเลย ที่แรกก็ว่าจะไปแจ้งตำรวจ แต่ฟังหุยขวางเอาไว้ ให้ตายอย่างไรก็ไม่แจ้ง เพราะของที่หายไปของเธอก็คือเงินสดสารพันแค่มกี้เล่ม ของแบบนี้สำหรับหัวขโมยแล้วก็คือขยะดีๆ นี่เอง ไม่มีประโยชน์แม้แต่ชนิดเดียว แต่คนที่ขโมยก็ยังคงขโมยไป ฟังหุยบอกว่าจะต้องเป็นคนจีนที่ขโมยแน่ๆ

สำหรับเพื่อนร่วมชาติแล้ว พวกเราแค่นไปก็ไม่มีประโยชน์

ที่จริงนี่เป็นเรื่องที่น่าเศร้าของนักเรียนต่างชาติชาวจีนโดยเฉพาะ คนที่เคยออกนอกประเทศล้วนมีความรู้สึกเช่นนี้ อยู่ต่างประเทศ คนร่วมชาติเดียวกันที่จริงควรจะสามัคคีกันเอาไว้ให้มาก ไม่ว่าจะรับจ้างทำงานหรือไปเรียนก็ควรจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายต่างดูแลกัน แต่คนจีนกลับไม่ใช่อย่างนั้น อยู่ด้วยกันอย่างไม่สนใจใยดีก็ว่าพอแล้ว แต่ดันไปหลอกหลวงเพื่อนร่วมชาติ ก็เห็นบ่อยเสียจนไม่รู้สึกแปลกอะไร

บางทีอาจเพราะสภาพบ้านเมืองที่พิเศษ การเติบโตที่พิเศษ ถึงได้ผลักดันให้เกิดปรากฏการณ์ที่พิเศษเช่นนี้ ในฐานะที่เป็นบุคคลหนึ่งในนั้น มันก็ยากมากที่จะเปลี่ยนแปลงอะไร และพวกเราที่มาที่นี่ ก็หวังแค่ว่าหลังจากกลับไป รุ่นหลังๆ ต่อไปจะเกิดการเปลี่ยนแปลง ให้ลูกๆ ของเราเมื่อกลับมาที่นี่อีกครั้ง พอที่จะสามารถเผชิญหน้ากับอีกชนชาติหนึ่งได้อย่างเท่าเทียมและไร้ความกังวล พุดออกมาได้อย่างภาคภูมิใจว่าตัวเองเป็นคนจีน

หลังจากตกอยู่ในสภาพจนปัญญา Aiba ก็ไปพักอยู่กับเหोजื่อชั่วคราว คนดูแลบ้านที่นั่นต้องการเงินจำนวนหนึ่ง ผมจึงเจียดไปให้เธอนิดหน่อย ฟังหุยก็พักอยู่ในห้องนั้นต่อไป ปรกติในสายตาของนักเรียนต่างชาติ เธอดูเหมือนคนฟุ่มเฟือย แต่หลังจากที่เธอใช้เงินที่เหลือซื้อของใช้ที่จำเป็นมาแล้ว คุณภาพชีวิตก็ตกลงทันทีอย่างที่ไม่มีการคาดถึง ทุกวันกินข้าวเพียงมื้อเดียว น้ำ ไฟ แก๊ส ก็พยายามไม่ใช้ ตอนเย็นทำงานสองแห่ง

ตอนตีสองยังต้องเดินกลับบ้าน

สภาพแบบนี้ทำให้ผมทนดูต่อไปไม่ได้จริงๆ วันหนึ่งผมเจอเธอที่ได้ ตึก เธอเพิ่งซื้อกับข้าวที่ตลาดกลับมา เพื่อที่จะซื้อได้ถูกหน่อย เธอยอมที่จะ เดินไปไกลถึงสองกิโลเพื่อไปซื้อกะหล่ำปลีหัวใหญ่ที่น้ำหนักค่อนข้างมาก ผม รีบรับกระเป๋าสื่อของเธอมาถือไว้ เธอเหนื่อยจนไม่พูดอย่างเกรงใจอะไร อีก ยอมให้ผมถือถุงทั้งหมดไป ผมมองเห็นบ่าของเธอถูกกดจนเป็นรอย แดงทั้งสองข้าง จึงพูดอย่างสงสารว่า “ทำไมต้องลำบากมากขนาดนี้ โท. ไป บอกรความจริงกับที่บ้านเถอะ ให้พวกเขาส่งเงินมาบ้าง ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป ฉันว่าเธอจะฝืนเอาไว้ไม่อยู่ ถ้าเธอป่วยขึ้นมา ค่าใช้จ่ายจะยิ่งมากเข้าไปใหญ่”

เธอส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ให้พวกเขารู้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นฉันก็ไม่มีทาง อยู่ที่นี่ต่อไปได้ พวกเขาจะต้องให้ฉันกลับบ้านประเทศอย่างแน่นอน”

ผมถอนหายใจ ช่วงเวลานั้นผมโมโหมาก ผมไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกัน แน่ อะไรที่ทำให้เธอถึงกับไม่อยากกลับไปแบบนี้ แม้ว่าจะต้องลำบากขนาด นี้ ก็ยังไม่คิดอยากจะเหยียบกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนอีก ผมเคียดแค้นอยู่ ในใจลึกๆ ถึงคนที่ทำให้เธอต้องมาระเห่ร่อนอยู่ที่นี่ ก็เพราะไม่ว่าเป็นใคร ที่เห็นเธอเป็นแบบนี้ก็ไม่มีทางที่จะใจดำได้

เธอเดินถึงหน้าประตู เมื่อกำลังจะรับถุงไปจากผมและพูดขอบคุณ แต่กลับถูกผมดึงเอาไว้ ผมพูดกับเธออย่างเด็ดขาดมากกว่า “เย็นนี้ไปกินข้าว ที่ห้องฉัน...ไม่ ก่อนที่เธอจะแก้ไขปัญหาคำได้หมด ให้ไปกินด้วยกันกับฉัน ไม่ว่าจะอาบน้ำหรือทำอะไรก็ให้ใช้ที่ห้องฉัน งานที่ร้านอาหารตอนเช้ามีดก็ ไม่ต้องไปทำแล้ว ไม่ใช่ไปไกล่สอแล้วหรือ กลับมาตอนกลางคืนก็ให้เธอ อ่านหนังสืออย่างเต็มที่ ฉันยังมีเงินอยู่นิดหน่อย เราสองคนใช้แบบดูๆ ง่ายๆ ไปก่อน ไม่มีปัญหา”

ฟังหุยมองผมอย่างประหลาดใจ ในแววตาของเธอไม่เหมือนแต่ก่อน แววตานี้มันทำให้ผมอ่อนปวกเปียกไปทั้งตัว ผมดีใจมาก เพราะเธอไม่เคย มองผมแบบนี้มาก่อน แต่ครั้งนี้ผมกล้าพูดได้เต็มปากเต็มคำเลยว่าในดวงตา

ของเรามีแต่ผมเพียงคนเดียว

“ไม่...ไม่ต้องหรอก” ฟิงหุยก้มหน้าพูด “ฉันยังพอไหว”

“หยุดพูดไร้สาระได้แล้ว ฉันรู้เบอร์บ้านของเธอนะ ถ้าเธอไม่เห็นด้วยฉันก็จะโทร. ไปที่บ้านเธอเอง บอกพวกเขาว่าตอนนี้เธอเป็นยังไง” ผมพูดดูเธอ

ฟิงหุยกัดริมฝีปาก แล้วในที่สุดก็พยักหน้า

ต่อมาพวกเราใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันช่วงหนึ่ง มาคิดๆ ดู ตอนนั้นมันช่างลำบากจริงๆ เลย ตัวผมไม่ได้มีเงินเลยด้วยซ้ำ ฟิงหุยไม่ไปทำงาน ก็เท่ากับผมต้องไปทำงานแทนเพื่อให้ได้เงินพออยู่สำหรับสองคน บางครั้งหลังจากกลับถึงบ้าน พออาบน้ำเสร็จหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตายอย่างนั้น แต่ผมกลับมีความสุขมาก จนกระทั่งถึงตอนนี้ก็ไม่เคยได้มีความสุขอย่างนั้นอีก

ผู้ชายที่ได้อยู่ด้วยกันกับผู้หญิงที่ชอบ ไม่ว่าจะยากลำบากมากสักแค่ไหนก็สามารถผ่านมันไปได้ และนี่เป็นบทสรุปของช่วงระยะเวลาอันนั้นของผม และก็คือในช่วงเวลานั้นเช่นกัน ที่ผมได้ฟังเรื่องราวมากมายของฟิงหุยกับเงินสินต่อไป

2

ในปี 1999 ไม่ว่าจะพูดในเชิงไหนก็ถือว่าเป็นปีหนึ่งที่สำคัญในประวัติศาสตร์

เพียงแต่เมื่อพูดถึงชีวิตในช่วงนั้นแล้ว พวกเขา ก็เพียงแค่ว่านไปอีกหนึ่งปีการศึกษาเท่านั้น และก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่างจากที่แล้วมา

ฟังหุ่ยกับเงินสวีนเคยชินกับการแอบส่งสายตาให้กันในที่สาธารณะแล้ว ดูภายนอกเหมือนเรียบเฉยกว่าใครๆ แต่ภายในของแต่ละคนกลับรู้สึกหวานชื่นอบอุ่นหัวใจ หลินเจียไม่พูดอย่างไม่เกรงใจแม้แต่น้อยว่าพวกเขา ลวนลามกันอย่างโจ่งแจ้งท่ามกลางสาธารณะที่มีผู้คนมากมาย ด้วยเหตุผลนี้ เธอหลอกให้เลี้ยงทั้งกินทั้งดื่มไปไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แต่เงินสวีนเคยพูดว่าบอกทุกคนไปก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร แต่ฟังหุ่ยไม่กล้า การอบรมสั่งสอนในตอนนั้น ทำให้เธอรู้สึกอยู่เสมอว่าเรื่องนี้ถ้าจะพูดกันจริงๆ แล้วก็ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก และเธอไม่อยากทำตัวแปลกแตกต่างไปจากเพื่อนๆ ด้วย ถ้าจะให้ว่ากันจริงๆ แล้ว เธอยังมีความรู้สึกหวาดผวามากจากการที่ถูกคนอื่นมองด้วยสายตาแปลกๆ อยู่นั่นเอง

ฤดูใบไม้ผลิของปักกิ่งจะว่างดงามมากก็ได้ และจะว่าแย่มากก็หน้า
จะได้เช่นกัน เกิดพายุฝุ่นทรายอยู่หลายวัน ทำให้สิ่งของทั้งหมดหม่นหมอง
เพราะถูกเศษขี้ดินสีเหลืองเคลือบอยู่ชั้นหนึ่ง ในอากาศปลิวว่อนไปด้วยฝุ่น
ละออง แสงแดดที่ส่องลงมาบนพื้นดินส่องสะท้อนกลับไปบนตัวคน กลายเป็น
แสงสีฟ้าแปลกประหลาดที่ทำให้รู้สึกวิงเวียน

“นี่มันอากาศบ้านอะไรกัน” เจินสวีนพูดพลางเอามือขยี้ฝุ่นบนผมของ
ฟิงหุยจนฟุ้งกระจาย “ฉันจำได้ว่าฤดูใบไม้ผลิเมื่อก่อนนี้ มีอยู่อาทิตย์หนึ่ง
วันเสาร์ยังต้องมาเรียนครึ่งวัน อากาศยังดีอยู่เลย ตอนเป็นเด็ก แม่ชอบขู่
ฉันด้วยการพูดว่าถ้ายังไม่เชื่อฟังอีก ปีศาจพายุเหลืองในเรื่องไซอิ๋วจะมา
ฉนักรับเงินจนจินตนาการว่าถ้าปีศาจพายุเหลืองมาแล้วจะเป็นยังไงกัน ตอน
นี้ฉันรู้แล้วว่านี่เป็นแบบนี้เอง”

“อย่าโอ้อวดเลยสิ เดี่ยวคนอื่นก็มองมากันพอดี” ฟิงหุยปิดมือของเขา
พูดพลางมองไปรอบๆ

“รอดเดี่ยวๆ ยังมีเกสรต้นหลิวอยู่อีกนะ” เจินสวีนดึงเธอเอาไว้แล้ว
หยิบเกสรต้นหลิวออกจากผมเธอ

ฟิงหุยแส้งทำเป็นไม่สนใจ เธอหน้าแดง เดินหลีกมาสองก้าวแล้วพูด
ว่า “ทัศนศึกษากำหนดแล้วหรือยัง เมื่อกี้ครูโหวพูดอะไรกับนายบ้าง”

“กำหนดแล้ว ไปเฮยหลงถานนะ” เจินสวีนพูดพลางพลิกดูตาราง
ปักหนึ่งที่อยู่ใต้มือ

“ดูอะไรนะ” ฟิงหุยเข้ามาดูใกล้ๆ อย่างสงสัย “ตารางตรวจร่างกายมี
อะไรน่าดูกัน”

“แหะๆ ฉันหาของเธออยู่นะ” เจินสวีนพูดยิ้มๆ

“น่าเกลียด ไม่ให้ดูนะ” ฟิงหุยแย่งมาพาลงถลิ่งตาลีเสเขา

“กลัวอะไรล่ะ ฉันก็แค่จะดูว่าเธอสูงเท่าไรกัน ไม่ได้ดูความกว้างของ
รอบอกเสียหน่อย” เจินสวีนทำหน้าที่ทะเล้นยื่นเข้ามาพูด

“เจินสวีน นายนี่นิสัยเสียจริงๆ เลย” ฟิงหุยพูดพร้อมกับหยิบตาราง

ตีไปที่เขาอย่างแรง

“อ๊ย! ไม่ดูแล้ว! ไม่ดูแล้วก็ได้” เงินสวินรีบหลบแล้วพูดว่า “เลิกเรียนแล้วไปซื้อของกินสำหรับไปทัศนศึกษากันดีกว่า”

“ไม่ไป” ฟิงหุยพูดพลางทำหน้างอนๆ

“ไปเถอะนะ ไปเถอะ” เงินสวินดึงแขนเสื้อเธอเอาไว้ “ฉันเอาตารางตรวจร่างกายของฉันให้เธอดูแล้วหายกันนะ”

“ใครอยากดูกัน” ฟิงหุยพูดพร้อมทั้งเหลือบตามองเงินสวินที่กำลังโบกตารางไปมา

“ไม่ดูก็ช่าง เลิกเรียนแล้วก็ต้องไปด้วยกัน ตกกลางคืนนี่แล้ว”

“แล้วยังต้องหิวกลับบ้านด้วย มันน่าจะหนัก...” ฟิงหุยพูดอย่างลังเล

“หรือไม่ก็ซื้อเสร็จแล้วเอาไปไว้ที่บ้านฉันก่อน ดีไหม”

“หึ! แล้วกว่าจะถึงวันทัศนศึกษา ยังจะเหลืออยู่ไหม” ฟิงหุยพูดหยอกล้อเขา

“ฉันไม่กินขนมที่เธอชอบหรอกนะ แล้วอีกอย่าง กินเยอะหน่อยจะเป็นไรไป ฉันไม่อ้วนสักหน่อย”

“ตั้งเจ็ดสิบกิโลแล้ว ยังบอกว่าไม่อ้วนอีก”

“หา เธอรู้ได้ยังไง อ้อ เธอเห็นตารางตรวจร่างกายของฉันแล้วแน่ๆ เลย ไหนเธอบอกว่าไม่ดูไม่ใช่เธอ” เงินสวินโวยวายพร้อมกับชี้ไปที่ฟิงหุย

“ฉัน...ฉันเดานะ” ฟิงหุยพูดแก้ตัวอย่างลนลาน

“ซิ! ดูก็ดูไปสิ ไม่เห็นมีอะไรต้องอายเลย ฉันสูงหนึ่งร้อยแปดสิบลี เซนติเมตร หนักเจ็ดสิบกิโล เธอล่ะๆ” เงินสวินถามอย่างเบิกบานใจ

“ใคร...ใครดูล่ะ ฉันไม่บอกเธอหรอก” แล้วฟิงหุยก็รีบพูดขัดจังหวะขึ้นมาว่า “ซื้อของเสร็จแล้วไปไว้ที่บ้านคุณย่าฉันดีกว่าอยู่ใกล้ๆ นี่เอง สะดวกดี ถ้าพวกเจียไม่ไปด้วยกันละก็ ไม่มีทางน้อยแน่ๆ”

“อย่างนั้นก็ได้ ฉันไปบอกพวกจ้าวเย่ก่อน” เงินสวินเข้ามาใกล้ข้างหูฟิงหุยแล้วพูดว่า “เธอไม่อ้วนไม่ผอม ฉันชอบแบบนี้ล่ะ”

ฟังหุยมองตามเงินสวีนที่วิ่งไป แล้วหน้าก็แดงขึ้นมาอีก

หลังเลิกเรียน ทุกคนไปซูเปอร์มาร์เก็ตด้วยกัน พวกเขาเซ็นรถอยู่ข้างใน ทั้งทำบ้าๆ บอๆ และทั้งอะอะไว้วาย ทำให้คนอื่นอดหันมามองไม่ได้

“ฉันเอาชนะมาตั้งแต่กับซั้งท่าวเจีย” จ้าวเย่พูดอย่างอารมณ์ดี

“เธอเป็นผู้ชายรีเปล่า” หลินเจียไม่ถาม มองเขาหัวจดเท้าแล้วพูดว่า “ถึงได้กินของแบบนี้”

“ไร้สาระ ฉันกินที่ไหนกันล่ะ ซ้อให้เธอต่างหาก” จ้าวเย่พูดแบบไม่พอใจ

“ใครบอกว่าฉันอยากกินอันนั้นล่ะ ฉันจะเอาไปไหน” หลินเจียไม่เขินนิดหน่อย แต่แก้มิ่งทำเป็นพูดเสียงแข็ง

“เธอว่าผู้หญิงทำไมถึงชอบกินของแบบนี้ล่ะ” จ้าวเย่ยืนขนมสองห้องในตะกร้าแล้วพูดว่า “กินก็ไม่อ้วน”

“ดูเหมือน...ข้างในจะแถมของเล่นรีเปล่า” เฉียวหฺรานมองไปที่ฟังหุยเหมือนจะถาม

“แถมสติ๊กเกอร์นะ” ฟังหุยพูดยิ้มๆ

“เธอก็ชอบกินเหมือนกันเธอ ถ้าอย่างนั้นซ้อให้เธอสองห้องด้วยก็แล้วกัน” เฉียวหฺรานก็หยิบใส่ตะกร้าของตัวเองด้วยเช่นกัน

จู่ๆ เงินสวีนที่อยู่ข้างๆ ก็หยุดชะงัก เขามองเฉียวหฺรานอย่างแปลกใจ แต่เฉียวหฺรานกลับส่งยิ้มกว้างให้เขา

“ไม่...ไม่ต้องหรอก” ฟังหุยหยิบขนมในตะกร้าของเขาออกมา แล้วเก็บขึ้นไปวางไว้บนชั้นที่เดิม “ซ้อมาตั้งเยอะแล้ว กินไม่หมดแน่เลย”

“อย่างนั้นก็ได้” เฉียวหฺรานยังคงยิ้มเช่นเคย แต่ฟังหุยกลับก้มหน้าลง

เมื่อออกมาจากร้านฮั่วฝู ทุกคนก็ดูเหมือนมีอะไรอยู่ในใจ แสงแดด

ยามสายัณห์ในฤดูใบไม้ผลิส่องสะท้อนเข้าไปในใจของพวกเขาหนุ่มสาว จนราวกับค่อยๆ มองเห็นสายธารน้ำที่ไหลรินออกมา

จ้าวเย่เก็บขนมใส่ถุงเรียบร้อย จากนั้นก็พูดว่า “ฉันไปดูทางนั้นหน่อย เหมือนว่านิตยสารเพลงป๊อปเล่มใหม่จะออกมาแล้ว”

“อ้อ ฉันก็อยากซื้อ วันนั้นฉันเห็นหน้าปก ดูเหมือนเจิ้งอี้เจี้ยนกับเล่าเหม่ยฉีจะเลิกกันจริงๆ แล้ว” หลินเจียไม่พูด

“ถ้าอย่างนั้นไปด้วยกันเถอะ” เฉินสวีนพูด “พวกเขารักกันมาตั้งหลายปีแล้ว ทำไมถึงเลิกกันล่ะ”

“เขาว่ากันว่าก็เพราะเสียงหย่งฉินะสิ ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร” หลินเจียไม่ถอนหายใจแล้วพูดว่า “ตอนที่เจิ้งอี้เจี้ยนออกมาแถลงข่าว ทำให้คนประทับใจมาก บอกว่าจะดูแลเธอไปตลอดชีวิตเสียวะละ”

“ใครจะไปดูแลใครได้ตลอดชีวิตกันล่ะ เว้นแต่จะชิงตายไปเสียก่อน” ฟังหุยพูดน้ำเสียงเรียบๆ

“ทำไมมองโลกในแง่ร้ายจัง” เฉียวหฺรานตอบของเธอแล้วพูดว่า “ไปเถอะ”

ฟังหุยส่ายหน้าอย่างไม่สนใจ เธอกำลังจะจูงรถเดินไปข้างหน้า แต่กลับต้องหยุดลงอย่างกะทันหัน

“เป็นอะไรไป” เฉินสวีนถามอยู่ที่ด้านหลังเธอ

“ไม่มีอะไร... พวกเขาไปเถอะ ฉันไม่ข้ามไปแล้ว” ฟังหุยพูดพลางเอาขาตั้งรถลงอีกครั้ง

“หา ทำไมล่ะ อยู่แค่ถนนฝั่งนั้นเอง ไม่ไกลเท่าไรด้วย” หลินเจียไม่พูดอย่างไม่เข้าใจ

“อืม ไม่ไปแล้วจริงๆ ยังต้องเอาของพวกนี้ไปที่บ้านคุณย่าอีกนะ” ฟังหุยปฏิเสธอย่างเย็นกราน

“อย่างนั้นก็ได้ จ้าวเย่พวกนายไปเถอะ เราจะเอาของไปส่งที่บ้านคุณย่าของฟังหุยเอง” เฉียวหฺรานรับคำต่อ

เงินสวีนมองอย่างขឹងใจ ผีงของซุ่มขายหนังสือ่นั้นมีรถจอดอยู่แค่
คันเดียวเท่านั้น และก็ไม่ได้ไม่สะดวกตรงไหน

“เธอเป็นอะไรหรือ” เงินสวีนถามเบาๆ

“ไม่มีอะไร” ฟังหุยผีนยิ้มพูด

วันที่ไปทัศนศึกษา ทุกคนมารวมตัวกันที่บ้านคุณย่าของฟังหุย
ก่อน หลินเจียไม่สวมเสื้อสีชมพูกับกางเกงยีนขาบานสีดำ ดูทันสมัยมาก
ส่วนฟังหุยก็สวมเสื้อยืดสีขาวตัวใหญ่ๆ กับกางเกงยีนธรรมดาๆ มองจาก
ไกลๆ เหมือนกับนักเรียนมัธยมต้นอย่างไรอย่างนั้น เมื่อเห็นว่าสายแล้ว และ
อีกประเดี๋ยวก็ต้องออกเดินทางไปด้วยกัน พวกเขาจึงไม่แยกย้ายไป
ที่ไหนกันอีก ผู้ชายยึดของกินลงในกระเป๋าของตัวเอง จากนั้นก็ขี่รถไป
โรงเรียนพร้อมกัน

พวกเขาเด็กนักเรียนเล่นกันไประหว่างเดินทาง บางคนก็ตั้งวงเล่นเกม
ไพ่อีกต่างๆ ด้วยกัน บางคนก็เอาไปปอกมานั่งดูดวง บางคนก็ฟังซาวนด์-
อะเบาต์แล้วร้องเพลงไปด้วย จนหลังคารถแทบจะระเบิดออกไปอย่างนั้น

เมื่อถึงเฮยหลงถาน ครูโหวก้าซบสองสามประโยค จากนั้นก็แยกย้าย
กันไปทำกิจกรรม พวกเขาแต่ละคนมีกำลังวังชากันเต็มเปี่ยม หลินเจียไม่
คิดจะตามมัธยมห้าที่อยู่ด้านหลังไป เดินไปสักพักก็ถึงแถวหน้าสุดของขบวน
ทิวทัศน์ระหว่างทางที่นี่ พวกเขาไม่ได้มองอย่างละเอียดเลยแม้แต่หย่อม
สระน้ำน้อยใหญ่ในสายตาของพวกเขาก็เป็นเพียงสระน้ำเท่านั้น แต่เหตุผล
ที่ทำให้มีความสุขอย่างแท้จริงก็คือได้อยู่กับคนข้างกายต่างหาก ความสุข
เมื่อตอนเยาว์วัย ก็คือง่ายๆ เช่นนี้ แต่ละอิริยาบถ แต่ละคำพูดล้อเล่น ก็
เพียงพอที่จะทำให้เบิกบานใจได้อย่างเต็มที่แล้ว

จ้าวเย่ดิ่งไปไม่มาหนึ่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือ แล้วนำมาประกบที่ปาก
เพื่อเป่า แม้ว่าเสียงที่ออกมาจะดัง แต่น่ารำคาญมาก หลินเจียไม่ปิดหูแล้ว
ตะโกนว่า “จ้าวเย่ นายอย่าเรียนร้องเสียงนกเลย ระวังเดี๋ยวลั๊กพักนกอินทรี

ก็บินมาหอรอก”

“จ้าวเย่ จ้าวเย่ไปไหนแล้ว” เงินสวีนแกล้งทำเป็นมองไปรอบๆ

“ไอ้หลานชาย นายหมายความว่าอะไร” จ้าวเย่พูดในขณะที่คำหिनก้อนใหญ่ก้อนหนึ่งเอาไว้

“อ้อ อยู่นั่นเอง นายรีบมานี่ ฉันมองไม่เห็นนายแล้ว พูดตั้งกี่ครั้งแล้ว ว่าอย่าไปยืนอยู่กับก้อนหินสีดำ มันกลมกลิ้งกันไปหมด หาไม่เจอเลย” เงินสวีนพูดพลางโบกมือ

“ปุนายสิ” จ้าวเย่ นั่งยองๆ ลงไป แล้วชักน้ำสาดไปที่เงินสวีน

เงินสวีนเอื้อมมือไปดึงฟังหุยที่อยู่ข้างๆ เอาไว้ ฟังหุยเซไป จึงเหยียบลงไปในธารน้ำที่อยู่ข้างๆ

“หยุดเล่นได้แล้ว รีบขึ้นมาเร็ว” เฉียวหฺวานตะโกนแล้วรีบยื่นแขนออกไปทันที

ฟังหุยลังเลนิดหน่อย แต่ก็จับมือเฉียวหฺวานเอาไว้ แล้วเหยียบหินเป็นขึ้นมา

“ไม่เป็นไรนะ” เงินสวีนรีบประคองเธอพลางถาม

“ตายแล้ว กางเกงเปียกหมดเลย” หลินเจียวโม้พูดพร้อมกับชี้ไปที่

กางเกง

“ขอโทษจริงๆ ถ้าฉันเธอใส่ของฉันก็ได้” เงินสวีนพนมมือพูด

ฟังหุยค้อนเขาทีหนึ่ง แล้วมองกางเกงตัวเองอย่างท้อใจ

“ตอนนี้ก็โหมงแล้ว” จู๋ๆ หลินเจียวโม้ก็ถามขึ้นมา

“สองโหมงครึ่งแล้ว” เฉียวหฺวานมองนาฬิกาข้อมือแล้วบอก

“ไม่ใช่ว่าต้องรวมตัวกันสามโหมงเหรอ พวกเราต้องรีบเดินแล้วละ”

หลินเจียวโม้บอก

“หา แต่ยังไงเธอก็ต้องตากแดดก่อน กางเกงเปียกยังพอไหว แต่รองเท้าเปียกนี่จะทำให้เสียดสีกับเท้าได้” เฉียวหฺวานส่ายหน้า

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เงินสวีนอยู่เป็นเพื่อนฟังหุย พวกเรากลับไป

ก่อน ไปบอกครูโหวหน้อย” หลินเจียโม่พูดพลางสะพายกระเป๋าเรียบร้อย
“หา” ทุกคนมองเธออย่างแปลกใจ
“ใครให้เขาตั้งฟังหุยตักน้ำกันล่ะ” หลินเจียโม่ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์
“ตกลง ฉันอยู่เป็นเพื่อนเธอตากกางเกงก่อน พวกเธอไปก่อน อีกลักพักเราจะตามไป” เฉินสวีนเข้าใจความหมายทันที
“ไม่...ไม่ต้องหรอก” ฟังหุยพูดอย่างเกรงใจ
“ตามนี้ก็แล้วกัน ถ้ายังไม่ไปอีกพวกเราก็สยงกันพอดี” จ้าวเย่ลุกขึ้นยืน ปิดดินบนตัวแล้วพูดว่า
“เดี๋ยวเจอกัน” และหลินเจียโม่ขยิบตาให้พวกเขาสองคน

รอจนทั้งสามคนเดินไปไกล เฉินสวีนจึงนั่งลงข้างๆ ฟังหุย เขาจับขากางเกงของฟังหุยเอาไว้ จากนั้นก็ออกแรงบิดน้ำ ฟังหุยขาแข็งทื่อ และอดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้

“ทำตัวสบายๆ ฉันไม่จับเธอกินหรอกนะ” เฉินสวีนพูดพลางตบหัวเข้าของเธอ

ฟังหุยโมโห จึงถีบเข่าที่หนึ่ง “นายนี้มันไม่ได้เรื่องเลย”

“เฉียวหฺรานได้เรื่องละสิ เธอก็ให้เขามาอยู่เป็นเพื่อนเธอก็แล้วกัน”

เฉินสวีนผละออกห่าง ใช้หางตามองในขณะที่พูด

“นายทำไม่ต้องพูดว่าเฉียวหฺรานฯ อยู่ได้ ฉันยังไม่ได้ออกว่าเขาดีเลยสักหน่อย” ฟังหุยพูดยิ้มๆ

“เธอดูตลอดทางมาที่สิ เขาแบกกระเป๋าให้เธอตลอด แล้วยังถักมงกุฎดอกไม้ให้เธอดีกด้วย...ช่างต้อนรับอย่างอบอุ่นเสียจริงๆ เมื่อกี้ก็ยั้งตั้งเธอขึ้นมาอีกไม่ใช่หรือ”

“คนเขาตั้งฉันขึ้นมา แต่นายกลับไม่มาตั้งฉัน อยู่ดีๆ ก็มาปล้ำฉันตกลงไป”

เฉินสวีนเงิบขมิ้มไปสักพักก็พูดขึ้นมาว่า “ฉันว่าบอกเฉียวหฺรานเรื่อง

ของเราสองคนเถอะ”

“หา”

“ฉันรู้สึกว่...เขาจะชอบเธอเหมือนกัน”

“ที่...ที่ไหนกันล่ะ...”

“ฉันรู้ว่าเธอก็รู้สึกเหมือนกัน พอเธอตื่นเต้นขึ้นมาที่เรก็ชอบพูดติดๆ
ขัดๆ ทุกที” เฉินสวีนพูดพลางเก็บก้อนหินขึ้นมาก้อนหนึ่งโยนลงไปใต้น้ำ

“อย่างนั้นเธอพูดก็แล้วกัน...” ฟังหุยก้มหน้าพูด

“ช่างเถอะ เธอไม่อยากให้คนอื่นรู้ไม่ใช่หรือ” เฉินสวีนยืนขึ้น หายใจ
ลึกๆ แล้วพูดว่า “ไปเถอะ ช้ามากแล้ว เตียวพวกเพื่อนๆ จะมองเอาได้ คิด
ว่าเราสองคนทำอะไรกันอยู่”

ฟังหุยลุกขึ้นยืน เธอเม้มปากแล้วพูดว่า “นี่...”

“ทำไมหรือ” เฉินสวีนหันกลับมา

“จูง...จูงมือกันไหม...” ฟังหุยยื่นแขนออกไปช้าๆ แล้วพูดว่า “ที่นี่ไม่มี
คน...”

เฉินสวีนตะลึงไป จากนั้นก็ยิ้มแก้มแทบปริ เขาจูงมือฟังหุยเอาไว้แล้ว
พูดว่า “ตามฉันมานะ”

ฟังหุยพยักหน้า แล้วจับมือของเฉินสวีนเอาไว้แน่น

สองคนมาเข้าไปลิบนาที่ ก่อนที่จะมาถึงรถ พวกเขาทำเป็นต่างคน
ต่างรีบวิ่งอย่างที่ไม่สนใจกัน โดยที่เว้นระยะห่างเกินจริงไปมาก หลินเจียวไม่
รออยู่ข้างล่างรถมาโดยตลอด เห็นพวกเขาวิ่งมาจึงบอกว่า “เฉินสวีนหาย
ขึ้นไปก่อน ฉันกับฟังหุยอยู่ด้านหลัง”

เฉินสวีนรับปากอย่างงงๆ ฟังหุยถามเธออย่างขឹងใจว่า “มีอะไร
หรือ”

“ตายแล้ว เรื่องของพวกเขาสองคนเป็นข่าวขึ้นมาจริงๆ แล้ว เมื่อกี้
ครูโหวยังถามว่าพวกเขาเป็นแฟนกันรึเปล่าด้วย”

“จริง...จริงเธอ” ฟังหยุดตกใจจนหน้าซีด

“หน้าฉันเหมือนล้อเล่นหรือไง แต่ฉันยังเจอระเบิดอีกลูกหนึ่งด้วย”

หลินเจียไม่พูดเบาๆ

“อะไรเธอ” ฟังหยุดถามด้วยความกลัวจนตัวสั่น

“ همینหลังจ้าว เหมือนว่าจะชอบเงินสวีเดนนะสิ” หลินเจียไม่พูดอย่างมีลัษณะคมใน “ตอนที่ฉันไปห้องน้ำ ได้ยินเธอพูดกับเหอซาว่างงก็ต้องการโอกาสพูดกับ CX อย่างเปิดอกให้ได้ ลองคิดดูสิ ห้องเรานอกจากเงินสวีเดนแล้ว ใครยังจะเป็น CX ไปได้อีกล่ะ แล้วอีกอย่าง ครั้งที่แล้วที่เธอเล่าเรื่องซื้อบนกระดานดำให้ฉันฟัง ที่บอกว่าบนกระดานเขียนว่าเธอชอบเงินสวีเดนนั้นนะ ฟังๆ ดูแล้วทำทางเขาจะเป็นคนทำด้วยนะ”

“หา...” ฟังหยุดตอบเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ

“ยังไงเธอก็ระวังหน่อยล่ะ เรื่องของพวกเขาเธอสองคน อย่าพูดออกไปดีที่สุด ฉันรู้สึกว่ามีคนกำลังจับตามองดูพวกเขาอยู่นะ” หลินเจียไม่พูดอย่างเป็นห่วง

3

กล่าวกันตั้งแต่โบราณกาลมาว่าความรู้สึกส่วนตัวของลูกหลานที่มีต่อบ้านเกิดเมืองนอนนั้น ล้วนเบาดูจนहां ฟังหุยกับเงินสวินยังไม่ทันได้ต้องกังวลอะไรมากมาย ลูกกระเบิดก็ได้ระเบิดความสนใจของทุกคนทิ้งไป

คืนวันที่ 8 เดือนพฤษภาคม ฟังหุยได้รับโทรศัพท์ของเงินสวิน เขาพูดอย่างร้อนรนว่า “พ่ungsี้เข้าเก้าโมงรวมตัวกันที่โรงเรียน เพราะจะมีการประชุมใหญ่กันทั้งโรงเรียน”

“หือ ใช้เรื่องที่อยู่การนาได้ทั้งระเบิดสถานเอกอัครราชทูตจีนที่กรุงเบลเกรดรีเปล่า”

“ใช่ องค์การนาได้แม่งเลวมมาก ทำเกินไปแล้ว ไม่คุยแล้ว ฉันยังต้องแจ้งคนอื่นๆ อีก”

“อืม นายก็ไม่ต้องไปไม่ไหนขนาดนั้นหรอก”

“รู้แล้วहां แค่นี้ก็แล้วกัน แม่งเลวจริง” เงินสวินวางโทรศัพท์อย่างโมโห

ฟังหุยถอนหายใจ เปิดโทรศัพท์ดู ก็ล้วนแต่เป็นการรายงานข่าวเกี่ยวกับ

การทิ้งระเบิดในครั้งนี้

เช้ามีดของวันที่ 8 เดือนพฤษภาคม กองทัพอากาศได้นำโดยสหรัฐอเมริกาได้ใช้ขีปนาวุธบุกโจมตีสถานเอกอัครราชทูตจีนในกรุงเบลเกรดแห่งยูโกสลาเวียอย่างเต็มเม็ด ได้สร้างความเสียหายต่อโครงสร้างตึกอย่างร้ายแรง และส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตสามคน บาดเจ็บอีกยี่สิบกว่าราย เล้าหุนหวน ผู้สื่อข่าวสำนักข่าวซินหัว กับลี่ซิงหู่และภรรยา จูอิง ผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์กวางหมิง ประสบเคราะห์ร้ายเสียชีวิตในเหตุการณ์ครั้งนี้ และทำให้ทั่วทั้งประเทศจีนตกอยู่ในความโศกเศร้าและเศร้าโศกเสียใจ

วันรุ่งขึ้น ทั้งครูและนักเรียนทั้งหมดได้มาโรงเรียนตรงเวลา ไม่มีใครมาสายเลยแม้แต่คนเดียว พวกนักเรียนที่ปรกติมักจะถูกรบมว่า 'เย็นให้ตรงแถว ไม่อ่อนนุญตาให้พูดคุยกัน' นั้น วันนั้นเงียบเป็นอย่างยิ่ง ทั้งสนามเต็มไปด้วยบรรยากาศที่เคร่งขรึมและเงียบกริบ ก่อนการประชุมเพลงชาติก็ถูกบรรเลงขึ้น เสียงดังกึกก้องว่า 'จงลุกขึ้น บรรดาผู้ที่ไม่ยอมตกเป็นทาส' นักเรียนทุกคนร้องเสียงดังกึกก้องไปจนถึงท้องฟ้าเลยทีเดียว

มักจะมีคนพูดเสมอว่าพวกเราเป็นรุ่นที่มีความเห็นแก่ตัว ไม่มีจิตสำนึกรู้สึกยินดียินร้ายต่อประเทศชาติ คนจีนที่เคยเข้มแข็งทรหดอดทนเมื่อมาถึงรุ่นของเราได้กลายเป็นพวกที่อ่อนแอไปแล้ว แต่ผมรู้สึกว่าการพูดแบบนี้ก็คือการพูดไปเรื่อยเปื่อย ด้วยเพราะตอนที่พวกเรายังเด็ก การสื่อสารยังไม่พัฒนา ดังนั้น ภายใต้อารบมสั่งสอนแบบอนุรักษนิยม สิ่งที่ต้องรู้ก่อนก็คือ การรักมาตุภูมิ รักพรรคคอมมิวนิสต์ รักประชาชน

ด้วยความที่เป็นลูกคนเดียวจึงทำให้ความรู้สึกของการหวงแหนนั้นยิ่งรุนแรงขึ้น และเพราะไม่ได้ผ่านความยากลำบากมาเท่าไร ดังนั้นจึงรู้สึกกว่าประเทศจีนก็มีดีเช่นกัน ไม่ได้คลั่งไคล้ต่างประเทศโดยที่เอาแต่พูดสรรเสริญสหรัฐอเมริกาไปวันๆ และด้วยเพราะการศึกษาขังหน้าดี จึงรู้ว่าควรสละที่หนึ่งให้คนเผ่าคนแก่บนรถประจำทาง ควรทิ้งขยะลงถังให้เป็นที่

เป็นทาง และด้วยเพราะมีจิตสำนึกเป็นของตัวเอง จึงไม่ตัดสินเพื่อนร่วมชาติ ว่าไม่มีความคิดอย่างถือตัวอดีต โดยที่คิดว่าตัวเองมีดีอยู่คนเดียว และด้วยเพราะได้รับการดูถูกเหยียดหยามในต่างประเทศ ก็ยิ่งทำให้คิดถึงบ้าน คิดถึงพ่อแม่มากขึ้น ไม่กล้าทำตัวเหลวไหลแม้แต่คนเดียว คิดแต่อยากจะกลับไปรับใช้ตอบแทนบุญคุณประเทศ เผื่อรอคอยวันที่แผ่นดินเกิดจะเจริญรุ่งเรืองเป็นเอกภาพเท่านั้น...

ผมคิดว่าทั้งฟิงหุยและเฉินสวีในเวลานั้น ก็คงจะต้องถอดความคิดแบบนี้เอาไว้อย่างแน่นนอนเช่นกัน

หลังจากเลิกประชุม พวกเขากลับไปห้องเรียนด้วยกัน ปากของจ้าวเย่อยู่ไม่สุขมาตลอดทาง ถูกเขาถามถึงบรรดาญาติพี่น้องและอวัยวะสืบพันธุ์ของพวกเขาหัวใจองค์กรนาโต้ สหรัฐฯ และอังกฤษ ว่ายังอยู่ดีสบายดีไหม

“ทวดมันนะสิ อะไรที่เรียกว่ากาแผ่นดินที่ผิด ระเบิดผิด ไช่ ทำไมไม่ไปกาผิดที่บ้านแม่มันเสียละ ดูซิว่ามันจะระเบิดไหม”

“เราก็ระเบิดกลับไปไม่ได้ด้วย อึดอัดจริงๆ” หลินเจียวไม่เคยขยาดจนเป็นเศษๆ

“ไช่ ฉันได้ยินพี่สาวฉันบอกว่าที่มหาวิทยาลัยของพวกเขาจะเดินขบวนไปสถานทูตอเมริกา พวกเขาทำป้ายประท้วงเอาไว้มากเลยละ พวกเราไปดูกันดีไหม” เฉียวหฺรานพูด

“ไปสิ” จ้าวเย่พูดพร้อมกับเอามือตบโต๊ะ

“พวกเราไปด้วยกัน ฟิงหุย เธอเขียนป้ายประท้วงสักสองป้าย เราจะถือไปด้วย” เฉินสวีนึกเหิมขึ้นมาทันที

“แล้ว...ให้เขียนว่าอะไรละ” ฟิงหุยพูดพลางหยิบกระดาษที่เหลือจากการทำกระดาษข่าวไว้แต่หน้าบรรยายออกมา

“เขียนว่าไอบีล คลินตัน จอมสารเลว” จ้าวเย่ตะโกนขึ้นมาอย่างโกรธ

แค่นั้น แล้วทุกคนก็หัวเราะออกมา

ถนนแถวเขตสถานทูตได้ประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่ผู้คนกลับไม่
 บางตาเลยแม้แต่หน่อย เหล่านักศึกษามหาวิทยาลัยของปักกิ่งมักันเป็นส่วน
 ใหญ่ พวกเขาถือธงโรงเรียน ชงสถาบัน และป้ายประท้วงของตัวเองขึ้นมา
 ด้วยความรู้สึกที่ฮึกเหิม สำนักรักษาความปลอดภัยของเมืองปักกิ่งจัดเส้นทาง
 เดินอย่างเป็นระเบียบ ผุ่ชนตามริมถนนได้เคลื่อนตัวไปข้างหน้าอย่าง
 ช้าๆ รวมทั้งพวกเงินสวีนก็อยู่ในนั้นด้วยเช่นกัน

เมื่อเห็นใบหน้าของคนหนุ่มคนสาวโดยรอบที่เหมือนกันกับตน ก็รู้สึก
 ถึงอารมณ์ที่ฮึกเหิมอย่างไม่เคยมีมาก่อน ชั่วประเดี๋ยวพวกเขาก็ตื่นตัวขึ้น
 มา จ้าวเย่ตัวสูงที่สุด เขายกป้ายประท้วงที่พังหุ่ยเหี้ยนขึ้น เดินอยู่ข้างหน้า
 บนป้ายนั้นเขียนตัวหนังสือใหญ่ๆ สีแดงสดว่า ‘ขอประณามการกระทำอัน
 ป่าเถื่อนของนาโต้ เอาเลือดเนื้อของเพื่อนร่วมชาติเราคืนมา’

นักศึกษามหาวิทยาลัยคนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ เข้ามาถามว่า “นักเรียน พวก
 เธออยู่โรงเรียนไหนหรือ”

“โรงเรียนฟู่จงนะ” จ้าวเย่ตอบอย่างเสียงดังฟังชัด

“อ้อ นักเรียนมัธยม มิน่าเล่า ถึงว่ายังดูเด็กอยู่เลย นักศึกษาคนนั้น
 พูดอย่างแปลกใจ “เยี่ยม พวกเธอมีความกล้าหาญจริงๆ”

“โรงเรียนเราไม่มีจัดเดินขบวน พวกเรามากันเอง” จ้าวเย่พูดอย่าง
 ภาคภูมิใจ

“อืม นักเรียนมัธยมไม่น่าจะจัดกิจกรรมประเภทนี้ พวกเธอต้อง
 ระมัดระวังความปลอดภัยนะ ระวังอย่าถูกฝูงชนเบียดเอาได้ล่ะ” นักศึกษา
 พูดพลางตบป่าของเข

เงินสวีนได้ยืนกริบดิ่งพังหุ่ยมาอยู่ข้างๆ ตนแล้วพูดว่า “อยู่กับฉัน
 นะ”

“พวกเราจะเดินไปทางไหนล่ะ” เฉียวหฺวานถามพลางมองไปไม่เห็นหัว

ชบวน

“สำนักรักษาความปลอดภัยกำหนดเส้นทางไว้ชัดเจนแล้ว จุดหมายปลายทางท้ายที่สุดก็คือสถานทูตอเมริกา ทุกโรงเรียนจะหยุดอยู่ที่นั่นสามนาทีก่อนสามารถแสดงพลังด้วยการตะโกนคำพูดที่ประห้วงได้” นักศึกษาพูด “พวกเธอถือของมาด้วยหรือเปล่า”

“ของอะไรเหรอ” หลินเจียวไม่ถามขึ้นอย่างสงสัย

“ขวดน้ำ หรือขวดน้ำหมึกอะไรพวกนั้นนะ” นักศึกษาพูดด้วยรอยยิ้ม

“หา เอามาทำอะไรล่ะ” จ้าวเย่ถามอย่างไม่เข้าใจ

“ฮ่าๆ จะลองให้สี่พวกมันดูหน่อย พวกมันทิ้งระเบิดพวกเรา พวกเราก็โจมตีกลับด้วยการปาขวดน้ำหมึก ก็ถือว่าสมควรแล้วใช่ไหมล่ะ”

“ฉันรู้แล้ว” จ้าวเย่เข้าใจทันที “ฉันไปเก็บก้อนหินมาหน่อยดีกว่า”

“แบบนี้ไม่ได้ เดี่ยวถูกคนเข้า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ขวดนี้ฉันให้พวกเธอ” นักศึกษาคำว่าน้ำหมึกสีดำขวดหนึ่งยื่นส่งให้จ้าวเย่แล้วพูดว่า “พอถึงตรงนั้นก็มองให้ดีแล้วโยนไปบนกำแพง ละเลงสี่พวกมัน”

“ฮ่า ขอขอบคุณพี่ชาย” จ้าวเย่รับมาอย่างดีใจแล้วพูดว่า “พี่วางใจ ผมเล่นบาสเกตบอล เรื่องโยนนี่อย่างแมนเชียวล่ะ”

“ดี พวกเธอตามหลังเรามากก็แล้วกัน และต้องระมัดระวังความปลอดภัยนะ” นักศึกษาโบกมือแล้วเดินกลับขึ้นไปอีกครั้ง

“ครับ เดี่ยวมาตะโกนพร้อมกัน” จ้าวเย่กุมขวดน้ำหมึกเอาไว้แล้วพูด

ชบวนเดินกันอยู่นานมาก จนมาถึงสถานทูตอเมริกา เมื่อถึงที่นี้ผู้คนก็ถึงจุดเดือดขึ้นทันที นักเรียนคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุด นำตะโกนประห้วงขึ้น เขาตะโกนหนึ่งประโยค คนที่อยู่ข้างหลังก็ตะโกนตามมาหนึ่งประโยค

“ตัดค่านการกระทำอันป่าเถื่อนของนาโต้!”

“เอาสถานทูตของเราคืนมา เอาญาติพี่น้องของเราคืนมา!”

“นาโต้ก็คือนาซี!”

“อเมริกาก็คือฆาตกร!”

“ชาวจีนไม่ยอมมถูกรังแก ชนชาติจีนไม่ยอมมโดนดูถูก!”

“ใครสนับสนุนพวกยูโกสลาเวีย ถือเป็นนักโทษทางสงครามที่ต้องถูกลงโทษอย่างหนัก!”

แต่ละครคนพยายามตะโกนกันอย่างสุดเสียง อาคารเล็กๆ ที่สวยงามแห่งนั้น ท่ามกลางเสียงตะโกนที่ตั้งสนั่นหวั่นไหวจนแทบแก้วหู คล้ายกับจะสะเทือนและถล่มลงมาอย่างนั้น หน้าต่างที่มีกระจกใสถูกทุบจนแตกสามารถมองทะลุเข้าไปแบบrangๆ เห็นทหารอเมริกันเตรียมพร้อมอาวุธครบมือในการต่อสู้ พวกเขาสวมหมวกกันน็อก ทว่าไม่มีลักษณะอันน่าเกรงขามเลยแม้แต่น้อย เเงาร่างที่ขยับเขยื้อนนั่นกลับแสดงให้เห็นถึงความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่อยู่ภายในใจ ชนชาติอเมริกันที่ปรกติเคยโอบกอบรัดดูสวยสดงดงามตาก็หุบลงและไม่มีชีวิตชีวาแม้แต่น้อย ลมอ่อนๆ ที่พัดมาเป็นครั้งคราวก็ไม่สามารถทำให้มันปลิวไสวขึ้นมาได้

เงินสวีนมองเห็นธงก็เกิดความคิดขึ้นทันที เขายกแขนขึ้นแล้วตะโกนดังๆ ว่า “ลดธงลง! ให้พวกเขาลดธงลงครึ่งหนึ่ง!”

ผู้คนรอบข้างได้ยินเขาตะโกนเช่นนี้ จึงตะโกนเสียงดังขึ้นมาพร้อมกันเสียงคนค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น จนสุดท้ายทุกคนก็ตะโกนเสียงดังพร้อมกันว่า “ลดธงลง ลดธงลง ลดธงลง!...”

จำวเยได้จังหวะจึงวิ่งออกจากกลุ่มคน เขากระโดดขึ้นอย่างสูง แล้วโยนขวดน้ำหมึกในมือเข้าไปด้านในอย่างแรง เสียงแตกดังพลั้ง น้ำหมึกสีดำสนิทประทับอยู่บนกำแพง ฟังหุยถอนหายใจอย่างเต็มที่ ในที่สุดอารมณ์ของความอับยศอดสูที่อยู่ภายในใจก็ถูกปลดปล่อยออกมาเสียที

หลังจากที่เดินกลับออกมาจากสถานทูตอเมริกา พวกเขาเหนื่อยจนแทบจะเดินไม่ไหว เพราะตลอดทางมีแต่เดินกับเดิน อีกทั้งยังตะโกน

เสียงดังเป็นเวลานานด้วย จึงลื่นปลื้มกำลังกายไปมาก แต่แม้ว่าพวกเขาจะอ่อนเพลีย ทว่ากลับยังคงรู้สึกมีความสุขมาก จ้าวเย่เสนอให้ทุกคนไปกินข้าวเย็นด้วยกัน พวกเขาก็เลยเดินหาร้านปิ้งย่างที่อยู่ข้างทาง ณ ตอนนั้นอาหารปิ้งย่างเพิ่งจะเป็นที่นิยมในเมืองปักกิ่ง แต่ไม่เหมือนกับร้านสามพันลีหรือร้านเจวียนจินเฉิงในตอนนี้มีชื่อเรียกสละสลวยว่าร้านปิ้งย่างดนตรี ที่จริงก็เป็นแค่เพียงร้านเล็กๆ ที่เปิดเพลงที่กำลังเป็นที่นิยมให้แลดูคึกคักเท่านั้น เหมือนนักเรียนอย่างพวกเขาแบบนี้ ที่ชอบเข้ามากิน

หลังจากอาหารมาถึง หลินเจียโม่ก็คิบนื้อชิ้นหนึ่งใส่จานจ้าวเย่ด้วยตัวเองแล้วพูดว่า “จ้าวเย่ วันนี้นายเยี่ยมจริงๆ สม่กับเป็นลูกผู้ชาย”

“แน่นอนแล้ว เรื่องของประเทศชาติ คนธรรมดาสามัญอย่างเราก็ต้องมีส่วนรับผิดชอบ” จ้าวเย่พูดพลางกินต่ออย่างสบายอกสบายใจ

เฉียวทรานอีกทางหนึ่งก็คิบนื้อให้ฟังหุยชิ้นหนึ่ง เขายิ้มๆ แล้วพูดว่า “วันนี้เดินเหนื่อยแยะเลยละสิ รีบบำรุงร่างกายเร็วเข้า ฉันทิ้งกลัวว่าเธอจะยืนไม่อยู่เสียอีก”

“ขอบคุณ” ฟังหุยพูดอย่างเกรงใจ เธอแอบมองเงินสวีนแวบหนึ่ง

“กินอันนี้สิ” เงินสวีนก็คิบนื้อหนึ่งชิ้นใส่ลงในชามฟังหุยเช่นกัน และพูดว่า “ฉันเลือกตั้งนาน ชิ้นนี้ไม่มีพริก เธอกินเผ็ดไม่ได้ไม่ใช่หรือ”

“เอ่อ...ขอบคุณ...” ฟังหุยยังรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติเข้าไปใหญ่

“อ้อ กินเผ็ดไม่ได้ใช่มั้ยล่ะ” เฉียวทรานพูดอย่างก้อเขิน “ฉันไม่รู้ล่ะ”

“ไม่...ไม่เป็นไรหรอก” ฟังหุยรีบบอก

“ฉันว่าวันนี้เรามาตีเบียร์กันหน่อยดีกว่า” จ้าวเย่พูดตัดบทพวกเขา

“หา นายไหวหรือ” หลินเจียโม่พูดอย่างประหลาดใจ

“ไหวอยู่แล้ว พนักงาน เอาเบียร์มาให้เราสองขวด” จ้าวเย่เรียกหา

พนักงานถือเบียร์มาสองขวด ขวดหนึ่งสีเขียว ขวดหนึ่งสีเหลือง

จ้าวเย่พูดอย่างดีใจว่า “นี่ สูดยอดเลย มีเบียร์ชั้นเยี่ยมอีกด้วย”

“อะไรคือเบียร์ชั้นเยี่ยมเธอ” หลินเจียโม่ถาม

“นี่ ก็คือขวดสีเหลืองนี้ ในหนึ่งลังมีแค่หนึ่งขวดเท่านั้น นอกนั้นเป็น
สีเขียวหมดยั้งไงล่ะ” จ้าวเย่พูดพลางยกขวดเบียร์ขึ้น

“นายนี้รู้เยอะจริงๆ เลยนะ” หลินเจียโม่พูดอย่างเลื่อมใส

“เกี่ยวกับด้านนี้ ฉันว่าเขารู้เยอะจริงๆ” ฟิงหุยพูดยิ้มๆ

“นี่ๆ เธอดูถูกใคร วันนี่ใครกันที่ตีฝาวงล้อมออกไป ปาขวดหมึกใส่
หัวไอ้พวกฝรั่งมังค่านั้น” จ้าวเย่พูดพลางลุกขึ้นยืน ใช้ตะเกียบเคาะไปที่เธอ

“พอได้แล้ว นายมันเจ๋งที่สุด ตีมเบียร์ต่อเถอะ” ฉินสวินรีบรั้งจ้าวเย่
เอาไว้

จ้าวเย่ตีมืออีกอีกใหญ่แล้วพูดว่า “ฉันไม่อยากจะคุย พวกเธอคอย
ดูเถอะ ถ้าวันหนึ่งฉันรวยขึ้นมา ถึงตอนนั้นพวกเราไม่ต้องมากินร้าน
กระจอกๆ แบบนี้แล้ว ฉันจะพวกเธอไปกินร้านตำหนักทำนองเลยคอยดู”

“ดีจังพวกเราจะคอยเธอก็แล้วกัน” หลินเจียโม่พูดแบบกลับหัวเราะ

ตอนที่พวกเขาเดินออกมาจากร้านแบบมีนๆ ท้องฟ้าก็มีมืดลงแล้ว
ทุกคนรู้สึกมีนๆ เมๆ อยู่ไม่น้อย ฉินสวินกับฟิงหุยเดินอยู่ด้านหลังสุด
ด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ เขาจึงจูงมือของฟิงหุยเอาไว้

“นาย...ปล่อยมือนะ” ฟิงหุยรู้สึกตกใจ “เดี๋ยวพวกเขาเห็นเข้า”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ไม่เห็นหรอก ฟ้ามีตดอกอย่างนี้” ฉินสวินมอง
แล้วยิ้มให้เธออย่างบ่อยๆ

ฟิงหุยยังคงรู้สึกตื่นเต้น เธอเดินเอามือออกแล้วพูดว่า “รอบประเดี๋ยว...
ตอนที่กลับบ้านค่อย...”

“นี่ พวกเธอสองคนเร็วหน่อย รีบตามมา” จ้าวเย่หันหน้าไปตะโกน
แบบโชนไปเซมา “เป็นทหารของฉัน ก็เดินตามฉันมา ถ้าไม่ใช่ทหารของฉัน
เดี๋ยวจะตดีใส่ให้เลย...”

“รู้...รู้แล้วละ” ฟิงหุยพูดพลางเอามือซ่อนไว้ด้านหลังอย่างลึกลึกลน

เงินสวีนยังคงกุมมือเธอเอาไว้แน่น เธอจึงหยิกหลังมือเขาด้วยความโมโห
 ปลายฤดูใบไม้ผลิของปักกิ่ง มักมีบรรยากาศของความเกียจคร้าน
 ปรากฏให้เห็นอยู่เป็นพิเศษ พวกเขาเดินทะเล่ตรอกซอยที่มีไฟถนนมืดมัว
 สลัวๆ และหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน ความโกรธแค้นในตอนกลางวันก็
 เหมือนลมบ้าหมูหอบหนึ่งของวัยหนุ่มสาว หลังจากที่พัดผ่านไปก็กลับทำให้
 พวกเขาดูสติสยั้งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลงเสียงเพี้ยนๆ หรือว่าจะ
 เป็นเรื่องที่แอบจูงมือกัน ก็ล้วนแต่เป็นความมดงามที่แสนบริสุทธิ์อยู่นั่นเอง

4

เรื่องการเดินประท้วงเพิ่งจะผ่านไปไม่นาน ภารกิจการเมืองเรื่องใหม่ก็มีเข้ามาอีก วันที่ 1 เดือนตุลาคม ปี 1999 ได้มีการจัดงานฉลองครบรอบห้าสิบปีของการสถาปนาประเทศจีนใหม่ครั้งใหญ่ โรงเรียนมัธยมฟู่จง ถูกให้ทำหน้าที่เข้าร่วมขบวนแถว และแสดงการเต้นรำ โรงเรียนเห็นความสำคัญของเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง พอรับภารกิจมา ก็เริ่มจัดกลุ่มนักเรียนเพื่อทำการซ้อมทันที นักเรียนชั้นมัธยมห้าทำการแสดงดอกไม้บาน และนักเรียนมัธยมสี่ต้องรวมตัวกันเรียนเต้นรำ ทำให้ทั้งโรงเรียนดูยุ่งขึ้นมาทันที

และก็เป็นธรรมดาที่โหวเจียต้องการให้ห้องหนึ่งมีการแสดงที่โดดเด่น เธอส่งเงินสวีนและหลินเจียโม่ที่รูปร่างหน้าตาดูดีที่สุดในห้อง เพื่อทำหน้าที่ไปเรียนเต้นรำและมาเป็นโค้ชให้เพื่อนๆ ในใจคิดว่าต้องชนะรางวัลที่หนึ่งมาให้ได้ เพียงแต่ที่ให้นักเรียนห้องหนึ่งต้องลำบาก ไม่เพียงแต่วิชาพลศึกษาที่ต้องสละมาเป็นวิชาเรียนเต้นรำแล้ว แม้แต่หลังเลิกเรียนก็ต้องซ้อมมากขึ้นอีกสี่สิบนาทีอยู่เป็นประจำ ในขณะที่ห้องอื่นๆ พอเลิกเรียนแล้วก็ได้กลับบ้าน แต่พวกเขา กลับต้องมายืนโง่ๆ ล้อมเป็นวงกลมอยู่ในสนาม เรียน

เต้นเพลง “โคเหมินฮวา” และเพลง “ท่าวยรื้อจื้อ” อะไรทำนองนี้

เดิมที่เงินสวีนยังยินดีเข้าร่วมกิจกรรมนี้เป็นอย่างมาก เขาเป็นคนประเภทที่ยังอยู่ในกลุ่มคนก็ยังเป็นที่โดดเด่น เหมือนสุภาพชนที่ว่าทองก็ยอมต้องเปล่งแสงออกมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาชอบอยู่ท่ามกลางก้อนหิน และพยายามเปล่งประกายแสงสีทองออกมาอย่างเด่นชัด แต่ตอนที่ต้องมารวมตัวซ้อม เขากลับไม่ดีใจสักเท่าไร เพราะแม้ว่าการเต้นรำเป็นกลุ่มนี้ ผู้ชายกับผู้หญิงจะล้อมเป็นวงกลมสองชั้น ชั้นนอกและชั้นใน โดยที่เต้นหันหน้าเข้าหากันไปเรื่อยๆ และไม่แน่ว่าจะหยุดลงตรงไหน จากนั้นก็จะดึงแขนสลับมือกับคู่ที่อยู่ตรงหน้า แต่เมื่อกลับมารวมกันเป็นแถวเหมือนเดิม ก็จะเป็นรูปขบวนแถวที่กำหนดคู่เต้นรำเอาไว้ตายตัว และคู่เต้นรำของฟิงหุยก็คือเฉียวหฺราน และสิ่งนี้ทำให้เงินสวีนรู้สึกไม่พอใจ เขากับหลินเจียไม่พอใจ โดยส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถเข้ามายืนอยู่ในแถวได้ ดังนั้นเขาจึงมาอยู่ข้างๆ ฟิงหุยไม่ได้ และแม้ว่าจะได้เจอกันเป็นครั้งคราว ก็เป็นเวลาเพียงไม่กี่วันที่เท่านั้น พอกะปริบตา เธอก็หมุนกลับไปอยู่ข้างกายเฉียวหฺรานแล้ว

ฟิงหุยเองก็รู้สึกผิดหวังเช่นกัน เงินสวีนกับหลินเจียไม่อยู่ด้วยกัน เธอก็ไม่ได้คิดอะไร แต่หวังมานานที่ได้อยู่ห้องห้า คนที่ทำหน้าที่เป็นโคชเหมือนกันก็อยู่ด้วยกันกับพวกเขาตลอด เด็กผู้หญิงคนนี้รำเร็วมาก มักจะคุยเล่นหัวเราะไปกับเงินสวีนอยู่เสมอ ดีใจก็ขึ้นมาที่ไร อะอะก็อยากจะไปบนตัวเขาใจจะขาด และนี่ก็ทำให้ฟิงหุยรู้สึกหึงขึ้นมา

เป็นแบบนี้มาเรื่อยๆ พวกเขาสองคนก็รู้สึกหงุดหงิด ตอนปรกติก็เสียดายที่ไม่สามารถอยู่ด้วยกันอย่างโจ่งแจ้งได้แล้ว จึงอาศัยเวลากลางคืนมาโทร. หากันแทน น่าเสียดายที่จิ่งหวะไม่ดี โทรศัพท์บ้านของเงินสวีนก็ดันมาเสีย โทรศัพท์ของเขาในห้องที่ใช้ติดต่อกับฟิงหุยก็ดันมาหล่นลงในน้ำไปอีก ไม่ถึงขั้นใช้ไม่ได้ เพียงแต่ตอนที่คุยกัน ก็จะได้ยินเสียงแทรกบกรวนไกลๆ อยู่ตลอดเวลา

ฟิงหุยบอกว่าตอนนั้นพวกเขาสองคนขาดความเฉลียวใจ โทรศัพท์

ติดต่อกันตอนกลางคืนแบบนี้ทุกวัน เพื่อที่จะไม่ถูกพ่อแม่จับได้ พวกเขาจึงนัดกันตอนกลางคืนสี่ทุ่ม แล้วค่อยแอบติดต่อกันอย่างเงิบๆ ด้วยเพราะโทรศัพท์ที่บ้านเงินสวินมีสายพ่วงอยู่ที่ห้องของพ่อแม่เขา ดังนั้นฟังหุยจึงโทร. หาเขาไม่ได้ ทำได้แค่เงินสวินโทร. ไปเท่านั้น และโทรศัพท์ที่บ้านฟังหุยอยู่ที่ห้องรับแขก ทุกครั้งเธอต้องทำเหมือนกับหิวขโมยอย่างนั้น ลากสายโทรศัพท์ยาวมาจนถึงห้องของตัวเอง บนโทรศัพท์ก็ต้องเอาหมอนเอาผ้าห่มมาปิดไว้ พอตั้งเพียงหนึ่งครั้งก็ต้องรีบรับขึ้นมาทันที เพราะกลัวว่าพ่อของเธอจะได้ยินเข้า

ทั้งที่พวกเขาก็กลัวกันจนตัวสั่น แต่ก็ยังคงพยายามที่จะคุยกันแบบไม่คอยเข้าใจท่ามกลางเสียงพุดที่ 'ซ่าๆ' อยู่เช่นนี้ แม้วาบทสนทนาของพวกเขาก็เปลี่ยนเป็น "ฮัลโหล...อะไรนะ...พุดอีกครั้งซิ...ฟังไม่ได้ยิน...ฉันอะไรนะ...อ้อ...ฮัลโหล...ได้ยินหรือยัง...ยังไม่ได้ยินเลย..." จนเป็นเรื่องปรกติ กลายเป็นเล่นเกมเดาคำที่หน้าซำเช่นนี้ แต่ในช่วงเวลานั้นพวกเขาก็มีความสุขอยู่กับมัน กว่าจะได้ยินประโยคที่ว่า "ฉันคิดถึงเธอ" "ชอบเธอ" นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาฝันดีตลอดคืนแล้ว

ชีวิตของมัธยมสี่นั้นมีทั้งการซ้อมเต้น สอบรวม สอบปลายภาค มั่นชางดู๋นวายไปหมดเสียจริงๆ ทุกครั้งที่ถึงปลายเทอม จ้าวเย่ก็จะทำตัวเหมือนว่าจักรวาลจะระเบิดอย่างนั้น จะเป็นจะตายยังไงก็ต้องมาลากพวกเงินสวินไปทบทวนด้วยกันให้ได้ ทุกคนเอาแต่มาวนเวียนอยู่รอบตัวเขา ก็เลยต้องนัดไปอ่านหนังสือด้วยกันที่หอสมุดเขตตงเจิงในวันหยุดสุดสัปดาห์ ที่นั่นล้วนเป็นนักเรียนของโรงเรียนในละแวกนั้น จึงมักจะเจอกับคนที่รู้จักอยู่เสมอ หนังสือภูมิศาสตร์ สมุดจดชีวภาพ และหนังสือคอมพิวเตอร์ของฟังหุย กลายเป็นสินค้าที่ขายดีเป็นเทน้ำเทท่าขึ้นมาทันที เป็นที่ต้องการอย่างมากอยู่ในห้องอ่านหนังสือ

ตอนกลางวัน พวกเขาไปกินบะหมี่เย็นและวุ้นเส้นต้มยำที่ร้านป่าหลง

ในละแวกนั้นที่ตลาดขายของเล็กๆ แห่งหนึ่ง บนตึกของที่นั่นยังมีขายเครื่องเขียน ของเล่น อะไรต่างๆ พวกนี้ด้วย หลินเจียวไม่จึงลากฟิงหุยให้ไปเดินเล่นด้วยกัน

หลินเจียวไม่หยิบตุ๊กตาลูกหมูขนปุยขึ้นมาตัวหนึ่งแล้วพูดว่า “หุยเอ๋อร์ เธอว่าตัวนี้น่ารักหรือเปล่า”

“ก็ใช้ได้นะ” ฟิงหุยพูด

“เธอเคยให้ของขวัญเงินสวีนหรือยัง” หลินเจียวไม่วางหมูน้อยลงแล้วถาม

“ไม่เคยนะ” ฟิงหุยก้มหน้าพูด “วันเกิดของเขาคือวันที่ยี่สิบเก้าเดือนสิงหาคม ยังไม่ถึงสักหน่อย”

“อ้อ เธอว่า...ผู้ชายควรให้อะไรดีล่ะ” หลินเจียวไม่ถามพลางมองไปรอบๆ

“หา เธอจะมอบให้ใครเธอ”

“ยังจะเป็นใครไปได้ล่ะ ซูชายัง ไกลวันเกิดของเขาแล้ว” หลินเจียวไม่พูดพลางยิ้ม

“วันที่เท่าไร”

“ยี่สิบสี่ วันที่พวกเราสอบเสร็จพอดี”

“ยังใช้ชื่อของ ‘เกาอีอี’ ส่งเหมือนเดิมเธอ”

“ไม่ ครั้งนี้นั้นอยากมอบในชื่อของหลินเจียวไม่นะ”

หลินเจียวไม่ยิ้มแล้วหมุนตัวหนึ่งรอบ และในสามร้อยหกสิบองศาที่โลกของเธอก็หมุนกลับตาลปัตรขึ้นทันใด

ในท่ามกลางกองของเล่นเหล่านี้ เธอก็มองเห็นซุชายัง ข้างกายเขามีเด็กผู้หญิงยืนอยู่คนหนึ่ง แม้ว่าจะไม่ชัดมากนัก แต่ในเสี้ยววินาทีนั้น เธอก็ยังมองเห็นอีกด้วยว่าสองมือที่จูงอยู่ด้วยกันนั้นรีบปล่อยออกโดยเร็ว

“พวกเธอก็มาเที่ยวที่นี่ด้วยเธอ มาอ่านหนังสือที่ห้องสมุดงใช้ไหม” ซุชายังเดินเข้ามาทักทาย

“ใช่แล้ว...” หลินเจียโม่ผืนฉีกยิ้มแล้วพูดว่า “นายก็มาทบทวนกับเพื่อนเหมือนกันหรือ”

“อ้อ ใช่” ซูข่ายพูดอย่างอายๆ “จำเมาได้ด้วยรีเปลา่ บอกกับไอ้หมอนั่นด้วยว่าข้อสอบรวมต้องสอบให้ผ่านนะ ไม่อย่างนั้นถือว่าต่อไปมีมหาวิทยาลัยมาคัดเลือกนักศึกษาแล้วจะลำบาก”

“อืม” หลินเจียโม่ก้มหน้าพูด

“เป็นอะไรไป ทำไมดูไม่สดชื่นเอาเสียเลย ไป ฉันจะเลี้ยงไอศกรีมพวกเธอเอง” ซูข่ายเดินเข้ามาพูด

“ไม่ต้องหรอก” หลินเจียโม่พูดพลางถอยหลังไปก้าวหนึ่ง “พวกเราจะกลับแล้วละ”

“อ้อ งั้นครั้งหน้าก็แล้วกัน ปรกตุดูมีชีวิตชีวา ตอนนี้อย่างกับมะเขือเหี่ยวอย่างนั้น ฉันไม่ชินเอาเสียเลยจริงๆ ถ้ามีเรื่องในใจมาคุยกับพี่ชายคนนี้ได้นะ จะให้คำปรึกษาเธอฟรีเลยเชียวละ” ซูข่ายขยี้หัวของเธอ แล้วพูดอย่างเอใจ

“ใครมีเรื่องในใจกัน” หลินเจียโม่เบะปากพูด

“ฮ่าๆ มีความลับด้วย ได้ งั้นพวกเราไปก่อนละ อย่าลืมเตือนจำเยด้วยล่ะ” ซูข่ายโบกมือให้พวกเธอ แล้วประคองหลังของเด็กผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ เดินไปอย่างเป็นธรรมชาติมาก

หลินเจียโม่มองด้านหลังของพวกเขาจนน้ำตาเกือบจะไหลออกมา มือใหญ่ๆ ที่อยู่หลังเด็กผู้หญิงคนนั้น คิดๆ แล้วก็คงจะอบอุ่นมาก แต่ความอบอุ่นที่คอยปกป้องอย่างนั้นไม่มีทางส่งมาถึงเธอตรงนี้ได้แม้แต่นิดเดียว และมันก็ทำให้เธอรู้สึกปวดใจเหลือเกิน

ซูข่ายเดินไปสักพักก็ดูเหมือนว่าจะนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาจึงหันไปกระซิบข้างหูของเด็กผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ สองสามคำแล้ววิ่งกลับมาอีก

หลินเจียโม่รีบกลืนน้ำตาลงไป เช็ดหางตาแล้วถาม “มีอะไรหรือ”

“เมื่อกี้ลืมบอกไป” ซูข่ายยิ้มอย่างอ่อนโยน “รบกวนเธอบอกแกอี

คนนั้นที่ห้องของพวกเขาเธอหน้อยว่าอย่ามาสนใจฉันเลย แล้วก็อย่ามาซื้อน้ำหรืออะไรก็แล้วแต่มาให้ฉันอีก ช่วยขอบคุณเขาด้วย ฉันไม่สามารถคบกับเขาได้”

“ทำไมล่ะ” เสียงของหลินเจียโม่ลั่นเครือนิดหน้อย

“ก็ไม่ทำไมหรอก อาจเป็นเพราะเราต่างรุ่นกัน อีกอย่าง พวกเธอก็เป็นเหมือนน้องสาวของฉัน ฉันรู้สึกว่ามันมันไม่ดีนะ” ชูข่ายพูดพร้อมกับเกาหัว

หลินเจียโม่ยกแขนขึ้นมา ชี้เด็กผู้หญิงที่ยืนรอเขาอยู่ตรงนั้นแล้วพูดว่า “เป็นเพราะเขาไซ้ไหม เป็นแฟนนายไซ้รึเปล่า”

ชูข่ายตะลึงไป เขายิ้มขึ้นทันทีแล้วพูดว่า “ไซ้ เธอชื่อเจิ้งเสวี่ย เป็นแฟนของฉัน”

“ฉันเข้าใจแล้ว ฉันจะไปบอกเขาให้ ลาก่อน” หลินเจียโม่ไม่ได้รอให้ชูข่ายพูดอะไรอีก รีบดึงฟังหุยเดินไปทันที

หลินเจียโม่จับฟังหุยเอาไว้แน่น จนข้อมือของเธอทิ้งรอยนิ้วสีแดงเอาไว้ แต่ฟังหุยไม่ได้พูดอะไร พวกเธอก็ไม่หยุดไปตลอดทาง จนถึงซอยเล็กๆ ซอยหนึ่ง แล้วจึงหยุดลง ฟังหุยกอดหลินเจียโม่เอาไว้ ลูบหัวของเธอเบาๆ แล้วพูดปลอบว่า “ร้องออกมาเถอะ ไม่มีคนแล้ว ร้องให้ออกมาเดี๋ยวก็ดีขึ้น”

หลินเจียโม่ที่น้ำตานองหน้าตั้งนานแล้ว ในที่สุดก็เปล่งเสียงร้องให้สะอึกสะอื้นออกมา

5

หลังจากวันนั้นหลินเจียวก็กลายเป็นคนซึมเศร้า ไม่ว่าจะเรียนหรือซ้อมเต้นก็ใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ใบหน้ารูปไข่ที่เคยเปล่งปลั่งก็ซุบผอมลงไป ทั้งเธอยังไม่ยอมพูดคุยกัยออกสื่อกับคนอื่นอีกด้วย อารมณ์ก็ฉุนเฉียวขึ้น ทำอะไรก็หงุดหงิดไปหมด หลังจากที่จำว่ญูเธอตอกกลับบ่อยครั้งเข้า ก็ไม่กล้าไปต่อแยะกับเธออีก ฟังหูโน้มน้าวก็แล้ว ก็ไม่มีท่าทีว่าจะดีขึ้น

ปรกตินั่นที่แยกแยะอะไรได้ ก็พอจะมองออกว่าหลินเจียวอารมณ์ไม่ดีอยู่ ก็จ้ะรู้จักหลีกเลี่ยงไม่ไปยุ่งกับเธอ ในขณะที่เหตุการณ์เป็นเช่นนี้หวังม่านม่านก็มาจุดชนวนเธอขึ้นโดยที่ไม่ตั้งใจ จนลุกกระเบิดแหลกเป็นจุน

วันนั้นเป็นวันหยุด พวกเขาทั้งระดับชั้นมาซ้อมเต้นที่โรงเรียน เมื่อถึงเวลาพัก หวังม่านม่านก็เดินมาข้างๆ เงินสินกับหลินเจียวแล้วถามคำถามที่ไม่ควรจะถามว่า “เด็กผู้หญิงที่ปรกตินักจะมาหาพวกเธออยู่เสมอเป็นใครกันเธอ”

“เอ่อ เธอหมายถึงฟังหูเธอ” เงินสินตอบ

“ใช่ ก็คือคนนั้นที่ตัดผมไว้ที่หูข้างหนึ่งนะ ชื่อว่าฟิงหุยใช่ไหม เธอ ตลกจริงๆ เลย” หวังม่านม่านพูดขณะที่มองฟิงหุยซึ่งอยู่ไกลออกไป

“ทำไมเธอ” เงินสวีนถามอย่างสงสัย

“นี่ นายดูสิว่าเธอใส่กางเกงอะไร” หวังม่านม่านเข้ามาพูดข้างๆ เขา แล้วก็หัวเราะ

เงินสวีนกับหลินเจียโม่มองตามนิ้วของเธอที่กำลังชี้ไปที่ฟิงหุย ฟิงหุย กำลังคุยอยู่กับเฉียวหฺวาน เธอไม่ได้ใส่ชุดโรงเรียน ท่อนบนสวมเสื้อยืดไปโล ธรรมดาๆ ส่วนท่อนล่างสวมกระโปรงกางเกงแบบสั้นสีน้ำเงินที่ตกยุคไป ตั้งนานแล้ว

“เซซเซมัดเลยละ” แล้วหวังม่านม่านก็หัวเราะอย่างสนุกสนาน

เงินสวีนรู้ว่าฟิงหุยไม่ใช่ผู้หญิงที่ทันสมัย นักเรียนหญิงคนอื่นๆ ปรกติจะชอบห้อยสายสร้อยต่างๆ แต่เธอไม่เคยมี ตอนนั้นโรงเรียนฟุงมี ข้อเรียกร้องว่าต้องสวมชุดโรงเรียน ดังนั้นทุกคนก็จะสวมชุดเหมือนๆ กันหมด ส่วนที่จะแสดงรสนิยมออกมาหน่อยก็เห็นจะเป็นรองเท้า ทุกคนจึงให้ความสนใจกับมัน เด็กผู้ชายที่ฐานะทางบ้านไม่เลว ก็จะสวมรองเท้ายี่ห้อ ไนกี้ อาดิดาส หรือไมก็รีบอค ถ้าฐานะด้อยลงมาหน่อยก็ใส่ยี่ห้อที่หนึ่ง ผู้หญิงทันสมัยหน่อยก็จะสวมรองเท้าเสริมความสูง รองเท้าหัวโตๆ หรือไม่ ก็รองเท้ากีฬาเกรดสูงแบบผู้หญิง และเด็กผู้หญิงทั่วไปก็มักซื้อรองเท้ายี่ห้อ เป๊ปซี่ที่มีสีสันสดใส หรือยี่ห้ออื่นๆ สุดแล้วแต่ แต่ฟิงหุยสวมรองเท้าผ้าที่ดู ธรรมดาตามากมาตลอด ตอนเรียนวิชาพละ ก็สวมเพียงรองเท้ากีฬาที่ห้อยด้าว ที่ผลิตในประเทศเท่านั้น

แต่แม้ว่าฟิงหุยจะดูเรียบๆ แต่นิสัยและบุคลิกอ่อนโยนมาก เรียนก็ เก่งเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงไม่มีใครหัวเราะเยาะเธอด้วยเรื่องนี้ เงินสวีนเองยังไม่สนใจเข้าไปใหญ่ ถ้าจะให้พูดใหม่ก็คือ ในสายตาของเขาไม่ได้มองเรื่อง พวกนี้เลยแม้แต่หน่อย เขารู้สึกว่าไม่ว่าฟิงหุยจะเป็นยังไงก็ดีเสมอ

แต่ตอนนั้นถูกหวังม่านม่านว่าเอา ทำให้เขารู้สึกอึดอัดใจ จึงพูดอย่าง

เจื่อนๆ ว่า “ก็ดีออก ฉันดูก็ใช้ได้นะ”

“ใช้ได้ บ้าไปแล้วสิ ฉันไม่เคยเห็นกระโปรงกางเกงแบบนี้มาตั้งกี่ปีแล้ว ดูเหมือนเขาจะใส่กันตอนประณมนะสิไม่ว่า ว่าใหม่เจียโม” หวังม่านม่านหันหน้าไปพูดกับหลินเจียโม

เดิมทีหลินเจียโมก็อารมณ์ไม่ค่อยอยู่แล้ว ได้ยินเธอพูดแบบนี้ก็ยิ่งจุดประกายความโกรธ คำตอบของเงินสวินก็ทำให้เธอไม่พอใจสักเท่าไร เธอคิดในใจว่า คนอื่นว่าพังหุ่ยแบบนี้แล้ว ยังไงเขาก็ควรออกหน้าเถียงแทนสักคำ แต่เขากลับทำเฉย ไม่รู้สิกรู้สาอะไร เธอก็เลยด้อนเงินสวินทีหนึ่ง แล้วพูดกับหวังม่านม่านอย่างเย็นชาว่า “กระโปรงกางเกงแล้วทำไม วันนั้นเธอก็ใส่กางเกงขาสั้นมาไม่ใช่หรอ”

“จะเหมือนกันได้ยังไง ปีนี้เขานิยมกางเกงยีนขาสั้นกันทั้งนั้น ตัวนั้นฉันเพิ่งซื้อจากซีตันเขี่ยนเยมาเมื่อไม่กี่วันก่อนเอง” หวังม่านม่านพูดอย่างไม่พอใจ

“ถึงยังไงกางเกงตัวนี้เสี้ยนมากี่ดูดี พังหุ่ยเป็นคนขาสวย จะใส่อะไรก็ดูดีไปหมด ใช้ใหม่เงินสวิน” หลินเจียโมพูดพลางมองเงินสวินอย่างทำทนาย

“ใช่ ฉันดูก็ว่าสวยออก” เงินสวินไม่ทันได้ฟังความหมายที่นอกเหนือไปจากนั้น จึงตอบออกมาโดยที่ไม่ได้คิดอะไร

และนี่ก็กลายเป็นหวังม่านม่านที่โกรธขึ้นมาแทน เธอจัดว่าเป็นคนหน้าตาสวย รูปร่างก็สูงอีกด้วย เสียอย่างเดียวที่น้องของเธอใหญ่ไปหน่อย เธอรู้สึกว่าการหลินเจียโมกำลังชมพังหุ่ยเพื่อหลอกตาเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าเงินสวินอีกด้วย ทำให้เธอพูดไม่ออก

เธอทำเสียง “ฮึ” ออกมา จากนั้นก็พูดเบาๆ “ได้ๆๆ พวกเธอมันห้องเดียวกันนี่ ไม่พูดกับพวกเธอสองคนแล้ว ก็พวกบ้านนอกเหมือนกัน ถึงได้ปกป้องกันแบบนี้ใช่ใหม่วะ”

“หวังม่านม่าน เธอย่ามาว่าเขาแบบนี้ละ” ครั้งนี้เงินสวินทนไม่ไหวในที่สุด จึงพูดใส่ด้วยเสียงดูๆ

“เธอพอได้หรือยัง” หลินเจียวไม่แทบจะพูดออกมาในเวลาเดียวกัน
 “จะทำไมละ เธอเป็นใครกัน ถึงมาห้ามไม่ให้คนอื่นเขาพูด” หวัง
 ม่านม่านก็โมโหขึ้นมาเช่นกัน เธอถลึงตาโตแล้วตะคอกกลับไป
 “ไม่ให้พูดแล้วจะทำไม ก็เขาเป็นเพื่อนสนิทฉัน แล้วก็แฟนของเขา
 ด้วย!” หลินเจียวรู้สึกสบายใจขึ้นมาหน่อย ที่ได้พูดตอกกลับไปอย่างสะใจ
 “หา!” คำพูดของหลินเจียวไม่ทำให้หวังม่านม่านลืมนึกความโกรธขึ้นมา
 ทันที เธอมองเงินสวินอย่างตกใจ ด้วยใบหน้าที่ไม่อยากจะเชื่อ
 เงินสวินเหลือบมองหลินเจียวไม่ หลินเจียวไม่รู้ตัวว่าปลั่งปากออกไป
 แล้ว ก็ไม่เถียงซ่างๆ คุๆ อีก จึงพูดแตกหักอย่างเปิดเผยออกไปเลยว่า “ทำไม
 ไม่เชื่อเธออ ฉันไม่ได้โกหกหรอกนะ เขาก็คือแฟนของเงินสวิน”
 “จริงหรือ” หวังม่านม่านถามและมองเงินสวินอย่างเจ็บใจ
 “เป็นเรื่องจริง” เงินสวินพยักหน้าอย่างองอาจผ่าเผย “เธออย่าไปบอก
 คนอื่นล่ะ”

หลังจากที่เลิกซ้อมเต้น หลินเจียวไม่ก็ตั้งฟังหุยมามองตั้งแต่หัว
 จดเท้าแล้วพูดว่า “พรงนี้อย่าใส่แบบนี้อีกนะ”
 “หา ทำไมละ” ฟิงหุยถามอย่างไม่เข้าใจ
 “ไม่ทำไมละ ก็แค่วันนี้หวังม่านม่านพูดว่าเธอใส่กางเกงกระโปรง
 แบบนี้ ตอนนั้นเข้าไม่นิยมกันแล้ว” หลินเจียวอธิบายให้เธอฟังคร่าวๆ
 “อ้อ” ฟิงหุยผินยิ้ม แต่มือกลับดึงชายเสื้อไว้แน่นโดยที่ไม่รู้ตัว
 “ไม่เป็นไร ฉันสวนกลับใส่เขาไปแล้วละ คิดว่าตัวเองดูดีนักหรือไ้
 ดูหาหมูสองข้างนั่นสิ” หลินเจียวไม่พูดกลางตบขาของเธอ
 “อืม เธอก็ไม่ต้องไปเถียงกับเขาหรอก ฉันรู้ว่าตัวเองออกจะเขยอยู่
 บ้าง” ฟิงหุยพูดเย้ยหยันตัวเอง
 “นั่นไม่ใช่ว่าอยู่ต่อหน้าเงินสวินหรือไ้ เธออาจจะไม่คิดอะไร แต่เขา
 น่าจะคิดอยู่นะ”

“เขาก็อยู่ด้วยเธอ” ฟังหุยหยุดอยู่ แล้วมองหลินเจียวไม่อย่างกังวล
“อยู่สิ แต่เธอวางใจเถอะ เขาเข้าข้างเธอมากเลยละ” หลินเจียวไม่พูด
พลงใบก็มี

“แล้วเขาพูดอะไรบ้างล่ะ”

“เขา...” ประเดี้ยวเดียวหลินเจียวก็จุกอยู่ในลำคอ เธอนึกขึ้นมาได้
ทันทีว่าหวังมาน่ารู้เรื่องของพวกเขาแล้ว จึงรีบพูดอย่างรู้สึกผิดว่า “เขา
บอกว่าเธอเป็นแฟนของเขา บอกให้เขาอย่าว่าเธอแบบนี้ เป็นฉันเองที่พลั้ง
ปากไป เขาถึงได้ยอมรับนะ ขอโทษนะ”

ฟังหุยตะลึงงัน รู้สึกใจสั่นขึ้นมา ด้านหนึ่งเธอก็แอบดีใจที่เงินสวีน
ยอมรับอย่างกล้าหาญ และปกป้องเธออย่างเด็ดเดี่ยว แต่อีกด้านหนึ่งเธอ
ก็เป็นห่วงว่าเรื่องของพวกเธอจะถูกแพร่ออกไป หวังมาน่าไม่ใช่ว่าเพื่อนใน
ห้อง ผลที่ออกมาจะยิ่งน่ากลัว ถ้าพูดออกไปนั่นก็เท่ากับจะต้องรู้ความลับนี้
กันทั้งระดับชั้น

“เธออย่าโกรธเลยนะ หลายวันมานี้ฉันจิตใจว้าวุ่น พูดจาไม่ทันคิด ก็
เลย...” หลินเจียวไม่พูดพลงเขย่าแขนเธอ

“ช่างเถอะ กระต่ายยอมให้อไฟไม่ได้ ฉันว่าเรื่องนี้จะช้าหรือเร็วก็ปิด
ไม่มีผิดหรอก แฮ้อ...แต่หวังว่าเขาจะเก็บความลับเอาไว้ได้ อย่าให้พวกครูรู้
เข้า” ฟังหุยพูดอย่างจนปัญญา

“นั่นเขาไม่กล้าอย่างแน่นอน” หลินเจียวไม่พูด “แต่ที่นี่ไม่แน่ว่าจะเป็น
เรื่องเลวร้ายเสมอไป ถ้าความสัมพันธ์ของพวกเธอถูกเปิดเผย คาดว่าคงจะ
ไม่มีใครมาออกความเห็นอะไรกับเงินสวีนอีก เธอไม่เห็นตอนที่หวังมาน่า
ทำเป็นสนิทสนมกับเงินสวีน ทำอย่างกับตัวเองเป็นแฟนกับเงินสวีนอย่าง
นั้นแหละ ครั้งนี้เขาหมดสิทธิ์อย่างแน่นอน”

“เหอะๆ มันก็ไม่แน่ว่าหรอก ยิ่งเขาเห็นฉันเป็นคนไม่เป็นภัยกับใครแบบ
นี้ กลับจะยิ่งได้ใจนะสิ” ฟังหุยมองหลินเจียวแล้วพูดต่อว่า “แล้วเรื่องนั้น
ในเมื่อเธอเจอเจ้งเสวี่ยแล้ว จะตัดใจจากซุซ่ายี่เปล้า”

หลินเจียโมเงือบขมธมลง...หลังจากวันนั้นเธอก็แอบสืบข่าวเรื่องของเจิ้งเสวี่ย เด็กผู้หญิงคนนั้นอยู่มัธยมห้า ค่อนข้างเป็นที่รู้จัก สุภาพเรียบร้อย เรียนดี และมนุษยสัมพันธ์ก็ดี ว่าไปแล้วคนที่มาชอบเจิ้งเสวี่ยมีไม่ใช่น้อย แต่ในที่สุดเธอก็เลือกซูข่าย เรื่องของพวกเขากลายเป็นเรื่องที่ดังกันไปในระดับชั้นของมัธยมห้า คล้ายกับว่าเป็นคู่ที่สวรรค์บรรจงสร้างขึ้นอย่างนั้น

สองคนนี่ไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน พวกเขาพอเห็นหน้ากันเข้า ก็แทบจะเกิดความรักขึ้นในทันที ช่วงเวลาที่รู้จักก็กันโรแมนติคมาก ซูข่ายลืมนเอาหนังสือเรียนมา ก็จะไปยืมที่ห้องของเจิ้งเสวี่ย เดิมทีเขาอยากไปยืมจากเพื่อนในทีมบาสเกตบอล แต่พอดีได้ส่วนกับเจิ้งเสวี่ยเข้า เพียงเจอหน้ากันเท่านั้น เขาก็ถูกเด็กผู้หญิงที่ตาโต หน้าตาเหมือนดาราก็ชื่อโจวฮุ่ยหมิ่นคนนี้ดึงดูดเข้าให้ เขาก็เลยงใจพูดแกล้งขึ้นด้วยการยืมหนังสือจากเจิ้งเสวี่ยแทน การยืมหนังสือเป็นข้ออ้างที่ไม่เคยล้าสมัยในช่วงที่เป็นนักเรียน มียืมก็ต้องมีคืน และในระหว่างที่ไปมาหาสู่กันอยู่นี้ ก็ย่อมเกิดความชอบขึ้นเป็นธรรมดา หลินเจียโมรู้ว่าตัวเองเป็นผู้หญิงประเภทที่ไม่เหมือนกับเจิ้งเสวี่ย ถ้าเปรียบเทียบกันอย่างละเอียดแล้ว ไม่ว่าจะด้านไหน ก็ดูเหมือนเจิ้งเสวี่ยจะชนะอยู่กว่าหนึ่งนั่นเอง แต่เธอก็ยังคงชอบซูข่าย ชอบจนรู้สึกปวดหัวใจไปหมด

ตอนเป็นวัยรุ่น ดูเหมือนไม่มีอะไรจะทำให้รู้สึกระทมทุกข์ไปกว่าเรื่องนี้อีกแล้ว หลินเจียโมตกอยู่ในวังวนของอารมณ์แบบนี้ เดี่ยวขึ้นเดี่ยลงอยู่เสมอ

“ดูเหมือนจะตัดใจไม่ได้นะ” หลินเจียโมฝันยิ้ม พูดพลางมองฟังหุย “ใจมันยังไม่ยอมแพ้จริงๆ ฉันยังไม่ทันได้บอกเขาเลยว่าเกออีก็คือฉัน ฉันก็คือเกออีนี่...”

“เลิกคิดได้แล้ว ตอนนี้เป็นแบบนี้ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ” ฟังหุยเองก็คิดเชื่อความเศร้าของเธอมาด้วย จึงพูดแบบถอนใจ

“อืม เป็นแฟนไม่ได้ เป็นเพื่อนก็ยังดี” หลินเจียโมสุดทหายใจแล้วพูดต่อว่า “ฉันยังจะดูเขาเล่นบาส ส่งน้ำให้เขา เรียกเขาตอนกลับบ้าน รอเขา

ตอนเลิกเรียน รวบรวมเงินหนึ่งหยวนที่มี SK ช่วยเขาทำเรื่องต่างๆ จนกระทั่งถึงวันที่เขาจะเรียนจบ แล้วทำหน้าที่ตาสวยๆ ยืนอยู่ต่อหน้าเขาคั้ง และบอกเขาว่าฉันชอบเขามากจริงๆ...”

หลินเจียโม่นั่งยองๆ ลงบนพื้นแล้วร้องให้สะอึกสะอื้นออกมา ฟังหูหนึ่งลงข้างๆ เธอ แล้วโอบไหล่ของเธอเอาไว้

“ฟังหู ฉันเป็นคนอ่อนแอมากใช่ไหม” หลินเจียโม่งยหน้าขึ้น ถามด้วยน้ำตานองหน้า

“ไม่หรอก เจียโม่ ไม่ใช่...” ขอบตาของฟังหูก็แดงเช่นกัน เธอพูดพลางเช็ดน้ำตาให้หลินเจียโม่ แล้วก็เช็ดน้ำตาให้ตัวเอง

“เฮ้อ หยุดร้องให้ได้แล้ว เธอจะร้องให้ทำไม ใจจริง...” หลินเจียโม่ที่ยังมีน้ำตาอยู่ลุกยืนขึ้น เธอเช็ดหน้าเช็ดตาของตัวเอง สูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วร้องเพลงเสียงดังๆ ว่า

“มองเขาเดินไปหาเธอ ภาพนั้นมันช่างงดงามนัก ถ้าฉันอาจต้องร้องให้ก็ด้วยเพราะความดีใจ บนโลกใบนี้ คนสองคนมาเจอกันนั้นไม่ใช่ง่าย แม้เป็นคนรักของเธอไม่ได้ ฉันก็ยังคงรักมาก...รักเธอมากอย่างตราตรึง ดังนั้นจึงยอมที่จะปล่อยให้เธอบินไปในที่ที่เธอมีความสุขมากกว่ารักเธอ รักเธอมาก ขอแค่ให้เธอได้มีความรัก ฉันก็มีความสุขแล้ว...”

ฟังหูมองเงาที่งดงามสดใสของหลินเจียโม่ภายใต้แสงตะวันยามสายัณห์ แล้วก็รู้สึกเศร้าใจมากขึ้นมาทันใด ในช่วงวินาทีนั้นเธอพบว่าที่แท้ความชอบไม่ใช่เพียงเรื่องที่ดึงดูดระหว่างคนสองคนเท่านั้น บางทีอาจมีคนที่ต้องอกหักก็เพราะความชอบก็ได้ ทั้งๆ ที่เป็นความรู้สึกเหมือนกัน แต่ผลที่ได้อาจมีทั้งดีใจและเสียใจ และก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะแยกแยะว่ามันถูกหรือผิด เธอไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่าถ้าต่อไประหว่างเธอกับเงินสวินมีคนอื่นเข้ามาจะเป็นยังไง และควรทำเช่นไร

ท่ามกลางแสงสายัณห์ในช่วงเวลาที่ร้อนมากในฤดูร้อน ฟังหูก็ได้ทำสงครามเย็นขึ้น

6

วันนั้นที่การสอบรวมสิ้นสุดลง หลินเจี๋ยไม่ส่งข้อสอบก่อน เพื่อที่จะได้นำของขวัญวันเกิดไปให้ซูข่ายด้วยตัวเอง เธอหยิบของขวัญแล้วรีบวิ่งไปรออยู่ที่หน้าห้องสอบของซูข่ายอย่างใจจดใจจ่อ

ซูข่ายออกมาเพียงไม่กี่คนสุดท้าย เขาเห็นหลินเจี๋ยยืนอยู่ที่หน้าประตู จึงพูดด้วยความแปลกใจว่า “ทำไมเธอถึงมาอยู่หน้าห้องเราได้ล่ะ เธอไม่ได้สอบหรือ”

“ได้ยังไงกันล่ะ ส่งข้อสอบไปก่อนแล้วต่างหาก” หลินเจี๋ยไม่พูดพาลงลากเขาไปที่ทางเดินข้างหนึ่งของตึก

“ทำเอาฉันตกใจหมด...” ซูข่ายพูดพาลงเอามือตบหน้าอก “ทำไมเธอไม่มีเรื่องอะไร”

“ก็ไม่ได้มีเรื่องอะไรหรอก” หลินเจี๋ยไม่พูดพาลงก้มหน้ามองปลายเท้าของตัวเอง “วัน...วันนี้เป็นวันเกิดนายไม่ใช่เหรอ สุขสันต์วันเกิดนะ”

“มาบอกฉันเรื่องนี้โดยเฉพาะเลย ขอขอบคุณนะ ขอขอบคุณ” ซูข่ายยิ้มอย่างดีใจ

“อืม...แล้วยัง...อันนี้ให้นาย” หลินเจียวโหมยิบถูกระดากหลายการ์ตูน ที่ห่อไว้อย่างดีใบหนึ่งออกมาจากในกระเป๋าหนังสือ แล้วยื่นให้ซูชายอย่าง เชนอาย

“ว้าว มีของขวัญด้วย ซึ่งใจจัง” ซูชายฉีกถูกระดากออกอย่างตื่นเต้น ข้างในเป็นสายรัดข้อมือของไนกี้คู่หนึ่ง

หลินเจียวโหม่เล่นปลายผมที่ข้างหูแล้วพูดว่า “เออ นี่เป็นของที่ฉันให้ เองนะ...”

“อืม ฉันรู้ ขอขอบคุณเธอนะ แต่ของนี้แพงมากเลยใช่ไหม ทำไมต้อง จ่ายเงินมากขนาดนี้” ซูชายใส่กลับเข้าไปในถุงอีกครั้งอย่างระมัดระวัง

“ก็ไม่ได้แพงมากหรอก...แต่วันหลังตอนเธอเล่นบาสต้องใส่ด้วยนะ” หลินเจียวโหม่พูดเน้น

“ได้ ฉันจะใส่ทุกวันเลย” ซูชายพูดรับประกันอย่างจริงจังมาก

หลินเจียวโหม่เห็นเขาเก็บของขวัญเข้าไปในกระเป๋าอย่างพอใจ ด้วย เพราะมีสอบ ในกระเป๋าจึงไม่ค่อยมีหนังสือเท่าไร สายตาจึงสะดุดเข้ากับ สิ่งของสีแดงอย่างหนึ่งในนั้น

“นั่นอะไรเธอ ใช้ของขวัญที่เจ๋งเสี่ยวี่ให้นายรีเปล่า” หลินเจียวโหม่ถาม อย่างปวดใจ

“อันนี้เธอ” ซูชายหยิบออกมาให้เธอดูแล้วพูดว่า “ไม่ใช่ เป็นนิยาย นะ เจ๋งเสี่ยวี่อยากอ่าน ฉันก็เลยไปยืมมาให้เธอ เหมือนว่าช่วงนี้กำลังเป็นที่ นิยมมาก ชื่อว่า *สัมผัสอย่างใกล้ชิดครั้งแรก* เธอเคยอ่านไหม”

“สัมผัสอย่างใกล้ชิดครั้งแรกเธอ ฉันรู้สิ ได้ยินคนอื่นพูดเสมอว่า ซาบซึ่งกินใจมากเลยละ” หลินเจียวโหม่รับมาแล้วพลิกไปสองหน้า พูดอย่าง รู้สึกสนใจมาก

“อยากอ่านไหม ถ้าอยากอ่าน เธอเอาไปอ่านก่อนก็ได้” ซูชายพูดพลาง มองหลินเจียวโหม่ที่ถือหนังสือจนวางไม่ลงด้วยรอยยิ้ม

“หา” หลินเจียวโหม่เงยหน้าขึ้นอย่างแปลกใจ พูดอย่างล้งเลว่า “ไม่ต้อง

หรรอก...มันไม่ค่อยดีเท่าไร เจิ้งเสวี่ก็อยากอ่านไม่ใช่หรือ”

“เข้าไปสองวันไม่เป็นไรหรรอก เธอเอาไปอ่านก่อนเถอะ” ชูชายหยิบ กระเป๋าของหลินเจียวโมมา ไม่ฟังอะไรก็ยกหนังสือใส่เข้าไป

“งั้นก็ขอบคุณนะ” หลินเจียวโมพูดอย่างดีใจ

“เกรงใจอะไรกัน” ชูชายพูดพลางโบกมือ “ใช้แล้ว ประเดี๋ยวไป กินข้าวกับพวกเราด้วยกันเถอะ ไปร้านอวีฮวา ฉันเลี้ยงวันเกิดเอง”

หลินเจียวโมยังไม่ทันได้พูดอะไร ชูชายก็เบนสายตาไปอีกทางพร้อม ทั้งโบกมือขึ้น หลินเจียวโมหันหน้าไปมอง จึงเห็นเจิ้งเสวี่แยกกระเป๋าหนังสือ กำลังเดินมาทางพวกเขาอย่างช้าๆ เธอพยักหน้าให้หลินเจียวโม แล้วหันไป พูดกับชูชายว่า “สอบเป็นยังไงบ้าง”

“พอได้นะ เรื่องคะแนนไม่มีปัญหา” ชูชายพูดพลางยิ้ม

นี่หลินเจียวโมถึงนึกขึ้นมาได้ว่าชูชายก็สอบเหมือนกัน แต่เธอกลับไม่ได้ถามถึงเลย ก็เหมือนกับว่าเธอแพ้อีกตามเคย เธอก็เลยรีบพูดขึ้นว่า “ใช้ แล้ว นายชอบว่าจ้าวเย่อยู่เรื่อย แล้วนายเองละ”

“ไม่เชื่อใจฉันขนาดนั้นเชียวนะหรือ” ชูชายเม้มปากแล้วพูดว่า “ถ้าเรื่อง แค่นี้ไม่มีฝีมือ ฉันก็ไม่ต้องไปเป็นหัวหน้าทีมของโรงเรียนแล้วละ อีกอย่าง ฉันยังมีอาวุธลับอีกด้วยนะ”

“อาวุธลับอะไรหรือ” หลินเจียวโมถามอย่างสนใจ

ชูชายมองเจิ้งเสวี่ เขายิ้มอย่างอบอุ่นมากพลางพูดว่า “เธอถามเขา ลี”

หลินเจียวโมมองไปที่เจิ้งเสวี่อย่างสงสัยอีก เจิ้งเสวี่ก้มหน้าพูด อย่างอายๆ ว่า “อย่าไปฟังเขาพูดไร้สาระเลย ก็แค่ก่อนสอบมาหยิบสมุดจด ของฉันไปอ่านนะ”

“ก็เธอเป็นเจ้าของหญิงชีร่าที่ประทานพลังมาให้ฉันนะสิ” ชูชายพูดล้อเล่น อย่างสนิทสนม

“พอได้แล้ว” เจิ้งเสวี่พูดพลางตีชูชายเบาๆ “ไปกันเถอะ เจียวโมก็ไป

ด้วยกันนะ”

หลินเจียโมเห็นพวกเขาหยอกล้อกันก็ยิ่งปวดใจ เธอฝืนยิ้ม สายหน้า แล้วพูดว่า “ฉันไม่ไปหรอก พวกเธอไปเที่ยวกันให้สนุกเถอะ”

“ไม่ได้ วันนี้ฉลองวันเกิดฉัน เธอต้องไปให้ได้ เธออย่ากังวล มีแต่คนที่เธอรู้จักทั้งนั้น อีกประเดี๋ยวจำวย่ก็มา” ชูชายพูด

หลินเจียโมกำลังคิดจะปฏิเสธอีก ก็ได้ยินเสียงตะโกนของจำวย่ดังมาแต่ไกล เมื่อเขาเห็นหลินเจียโม จึงวิ่งมาอย่างดีใจแล้วพูดว่า “เธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ชูชายบอกให้ฉันเรียกเธอไปกินข้าวด้วยกัน ฉันยังไม่ทันได้บอกเธอเลย เห็นเธอส่งข้อสอบเสียเร็ว ทำเอาฉันรีบแทบแย่ ที่แท้เธอรู้แล้วนี่เอง”

หลินเจียโมไม่รู้ย่างแน่นอน ว่าชูชายจะเรียกเธอไปด้วยกันตั้งแต่แรก และก็ไม่ดีที่จะพูดเรื่องรีบส่งข้อสอบก่อนเพื่อที่จะเอาของขวัญมาให้ต่อหน้าพวกเขา จึงได้แต่พูดอ้อๆ อ้าๆ เท่านั้น และรู้สึกไม่อยากไปร้านอวิฮวากับพวกเขาด้วยมากๆ

ถ้าไม่ใช่เพราะหลินเจียโมมีความรู้สึกเศร้าหมองเจ็บปวดอยู่ในใจ ก็คงจะกินข้าวมื้อนี้อย่างมีความสุขมาก คนที่ไปในวันนี้ส่วนใหญ่ก็เป็นสมาชิกในทีมบาสเกตบอล ส่วนชั้นมัธยมสี่มีเพียงจำวย่กับหลินเจียโมสองคนเท่านั้น ระหว่างมื้ออาหาร ชูชายดูแลแจ้งเสวียไปด้วย และก็คืบกับข้าวให้หลินเจียโมไปด้วยในขณะเดียวกัน

ผู้ชายทีมบาสเกตบอลกินข้าวซามแล้วซามเล่าอย่างคึกคักสนุกสนาน หลินเจียโมยังไม่ทันได้หยิบตะเกียบขึ้นมา ก็มีตะเกียบไม่รู้ตั้งกี่คู่พุ่งเข้ามาที่เป้าหมายปานสายฟ้าแลบ เมื่อกับข้าวจานต่อไปขึ้นโต๊ะ เธอรีบหยิบตะเกียบขึ้นมาเตรียมไว้ก่อน ก็กลายเป็นทุกคนใช้มือไปหยิบโดยตรงทันที

จำวย่ร้องเสียงดังอย่างรู้สึกเสียเปรียบ และพูดอย่างนำเวหนาวา “พวกนายเล่นหยิบแบบนี้ ไม่รู้จักแบ่งให้พวกเราบ้าง เห็นเราเด็กกว่าก็เลยรังแกกันใช่ไหม”

ซูข่ายด่ายิ้มๆ ว่า “ไปเลยไป ถ้าเรียกนายว่าเด็ก ในประเทศจีนก็คงไม่มีผู้ใหญ่แล้วละ”

จ้าวเย่ตักน้ำแกงให้หลินเจียโม่ พลองพูดว่า “เห็นหรือยัง พวกเรายังต้องลงมือเลี้ยงปากเลี้ยงท้องด้วยตัวเอง เธอก็รีบกินเยอะๆ หน่อย พวกเราไม่ยอมให้เธอแน่”

“ก็พวกเรามีใครมาคอยดูแลที่ไหนกันล่ะ” ซูข่ายรับคำต่ออย่างมีความหมายแอบแฝง

หลินเจียโม่หันหน้าตั้งขึ้นมาทันที จ้าวเย่ก็รู้สึกเขินขึ้นเช่นกัน จึงหยิบช้อนน้ำแกงสะบัดใส่เขา เจิ้งเสวี่ยนั่งอยู่ข้างๆ ตั้งแขนเสื้อของซูข่ายแล้วพูดว่า

“นายอย่าไปล้อคนอื่นเขาแบบนี้สิ”

“รู้แล้วน่า รู้แล้วน่า จ้าวเย่ของพวกเราแค่เรียนรู้มาจากเหลยเฟิง ช่วยเหลือเพื่อนผู้หญิงอย่างมีน้ำใจ LADY FIRST” ซูข่ายยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ใช่ ฉันทก็แค่ทำความดี เจิ้งเสวี่ย หยิบขามมาให้ฉัน ฉันทก็จะตักให้เธอเหมือนกัน” จ้าวเย่พูดอย่างยียวน

“ไปๆๆ ที่ไหนเย็นสบาย นายก็ไปพักผ่อนตรงนั้นเถอะ” ซูข่ายพูดพลงขวางมือของเขาเอาไว้

“เฮอะ! เจียโม่เธอดูเขาลี ยังมีหน้ามาว่าฉันอีก” จ้าวเย่ นั่งอยู่ข้างๆ ล้อเล่นเสียงดังอย่างสนุกสนาน

ไม่มีใครในที่นี้รู้ความรู้สึกของหลินเจียโม่เลยสักคน เขาเธอมองอยู่แต่ในใจนั้นเจ็บ และยิ่งเสียวใจขึ้นเรื่อยๆ เธอไม่ได้สนใจคำพูดล้อเล่นของจ้าวเย่เลยแม้แต่น้อย หยิบแก้วข้างๆ ขึ้นมาแล้วรินเบียร์จนเต็ม ลูกขึ้นยิบแล้วพูดว่า “กินกันหมดแล้ว แต่ยังไม่ทันได้วยพรวันเกิดกันเลย ฉันทนำคนแรกก็แล้วกัน สุขสันต์วันเกิด”

ซูข่ายก็ยกแก้วเบียร์ขึ้นมาแล้วพูดว่า “หลินเจียโม่ช่างมีน้ำใจจริงๆ ขอบคุณๆ แต่วันหนึ่งอวยพรแค่ครั้งเดียวก็พอแล้วละ ไม่อย่างนั้นฉันทจะรู้สึกว่าคุณตัวเองแก่กว่าเธอมากไปกว่านี้แล้ว”

จ้าวเย่อยู่ข้างๆ พุดอย่างแปลกใจว่า “เธออวยพรไปแล้วหรือ”
หลินเจียไม่พยักหน้าและยิ้มเจื่อนๆ ยกแก้วขึ้นพร้อมจะดื่ม
ซูข่ายรีบตะโกนหยุดเธอเอาไว้แล้วพุดว่า “นี่ แม่ นางน้อย สนุกพอ
ได้แล้ว เธอดื่มได้จริงๆ หรือ... จ้าวเย่ ทำไมครั้งนี้หายไม่ดูแลเลยล่ะ”
จ้าวเย่ยิ้มมือหลินเจียไม่เอาไว้แล้วพุดว่า “เธอไม่ต้องดื่ม จิบสักคำก็
พอแล้ว ที่เหลือเดี๋ยวฉันดื่มให้เอง”
“ไม่เป็นไร ฉันดื่มได้” แล้วหลินเจียก็ไม่ยกเบียร์ขึ้นดื่มอีกๆ จนหมด
แก้ว

พวกที่มาสเกตบอลที่นั่งอยู่ตบมือเชียร์กันอย่างสนุกสนาน แล้วพากัน
ตะโกนเสียงดังว่าให้เธอดื่มอีก หลินเจียก็ไม่ปฏิเสธ วันนั้นเธออวยพร
คำว่าสุขสันต์วันเกิดไปนับครั้งไม่ถ้วน และทุกครั้งที่อยู่พร้อมเธออีกหนึ่ง
อีก จนแทบจะครบวันเกิดทั้งชีวิตของซูข่าย จ้าวเย่กับซูข่ายก็ห้ามเธอเอาไว้
ไม่อยู่ ได้แต่ทำตาใสมองเธอค่อยๆ เมาไปที่ละนิดเท่านั้น

หลังจากงานเลี้ยงเลิกรา ซูข่ายกำชับหลายคำแล้วจึงไปกับเจิ้งเสวี่ย
จ้าวเย่ไปส่งหลินเจียไม่กลับบ้าน กว่าจะจัดการหลินเจียไม่ให้บนบาน
จักรยานได้ก็แทบแย่ แล้วจึงใช้แขนโอบเธอเอาไว้จนแน่น หลินเจียไม่พินิจ
กับหน้าอกของเจ้าเย่อย่างมีนเมา แล้วฮัมเพลง “รักมาก รักเธอมาก” ด้วย
น้ำเสียงที่ฟังไม่รู้เรื่อง

จ้าวเย่รู้ว่าจะส่งเธอกลับไปแบบนี้ไม่ได้ ก็เลยพาเธอขึ้นอยู่สองรอบ
วนแล้วก็วนอีก

รอจนหลินเจียไม่สร้างเมฆ ฟ้าก็มืดแล้ว เธอพุบอยอยู่บนเสาด์รถ ไม่ได้
ร้องเพลงอีก และก็ไม่ได้ฟังจ้าวเย่อีกเช่นกัน ระหว่างด้านหลังของเธอกับ
หน้าอกของจ้าวเย่ มีสายลมแห่งความหวานในฤดูร้อนที่พัดผ่านเข้ามา

จ้าวเย่พยายามถึบรตอย่างเต็มที่แล้วพุดว่า “มีนหัวรีเป่า ยังอี๊ดอัด
อยู่ไหม”

“ไม่” หลินเจียไม่ปิดตาอยู่ พุดแผ่วเหมือนเสียงลมเป่า

“รู้ไหม ฉันพาเธอวนรอบพระราชวังยงเหอเล่นสองรอบแล้ว”

“อ้อ”

“งั้นตอนนี้กลับบ้านเลยไหม”

“อืม”

“เจียโม...”

“หา”

“ที่จริงวันนี้เธอไม่มีความสุขใช่ไหม”

“หือ”

จ้าวเย่หุยพูดลมหายใจลึกๆ แล้วพูดว่า “เธอต้องไม่มีความสุขอย่างแน่นอน เพราะเมื่อเวลาเธอไม่มีความสุข ฉันก็จะรู้สึกแย่ไปกับเธอด้วย”

“...”

หลินเจียโมไม่ได้ตอบอะไร เธอแอบร้องไห้ เพราะที่ด้านหลังของเธอ จ้าวเย่หุยร้องเพลง “รักเธอ รักเธอมาก” ขึ้นมา เขาร้องไปตลอดทาง จนกระทั่งส่งเธอถึงบ้าน

ฟังหุยบอกว่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลินเจียโมก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง เธอเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าความรู้สึกนี้มันคืออะไร เพียงแต่ในระหว่างนั้น อยู่ๆ หลินเจียโมก็กลายเป็นคนสุขุม จิตใจหนักแน่นขึ้นมา อารมณ์ความรักความรู้สึกแบบนั้น ดูเหมือนได้ผ่านกระบวนการกลั่นมาแล้ว รอบหนึ่งจนกลายเป็นความงามและบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ท่ามกลางกระบวนการนี้ หลินเจียโมคล้ายกับได้โตเป็นผู้ใหญ่ก่อนเธอขึ้นมาหนึ่งก้าว และเพียงหนึ่งก้าวที่ห่างไกลนั้น ก็ทำให้ชีวิตของพวกเขาต้องแยกย้ายไปในทิศทางที่ไม่เหมือนกัน

7

ฤดูร้อนในปีนั้น ท่ามกลางเสียงแตรบรรเลงเพลงดังลั่น และการเต้นเข้าจังหวะหมู่ที่แสนจะยุ่งเหยิง ได้ผ่านไปอย่างรวดเร็วดุจสายน้ำไหล

หลังจากนั้นฟังกุยกี้ไม่ได้สวมกระโปรงกางเกงอีก ทางโรงเรียนแจกเสื้อยืดและกางเกงสีดำเพื่อใช้ในการแสดงเต้นรำให้ทุกคนเหมือนกัน เสื้อมีทั้งสีแดงและสีเหลืองรวมกัน ด้านหน้าพิมพ์อักษรคำว่า 'เต้นรำ' ตัวใหญ่ๆ อย่างมีพลัง และนี่ทำให้ฟังกุยกี้ถอนหายใจอย่างโล่งอก ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเธอก็คือการปะปนอยู่ในกลุ่มคน และไม่เป็นที่จับตามองของคนอื่น การที่ได้ใส่เสื้อผ้าเหมือนกันแบบนี้ นับว่าช่วยเธอได้มาก

หลังจากปิดเทอมฤดูร้อน โรงเรียนฟุงงขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา นอกจากวันหยุดสุดสัปดาห์แล้ว ให้มาซ้อมรวมที่โรงเรียนตอนเช้าทุกวันเป็นเวลาสามชั่วโมง ฟังกุยกี้ที่ต้องไปๆ กลับๆ ที่ห้องร้อนทั้งลำบากอยู่ทุกวัน จึงมาพักอยู่บ้านคุณย่าให้มันหมดเรื่องไป

บ้านคุณย่าของเธออยู่ตงเจิง เป็นลักษณะของหลายๆ ครอบครัวมาอยู่รวมกัน ที่มักจะเห็นได้ในตรอกซอกซอยของปักกิ่งอยู่บ่อยๆ ในลานอยู่

กันสามสี่ครอบครัว ระหว่างเพื่อนบ้านเวลาเจอหน้ากัน ก็มักจะใช้คำเรียกเหมือนญาติในการทักทาย เช่น ‘อาสาม’ ‘ป้าใหญ่’ มีความสนิทสนมเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน

บ้านย่าของฟิงหุยครอบครองเนื้อที่หนึ่งห้องฝั่งทิศเหนือ และอีกครึ่งห้องฝั่งทิศตะวันตกที่ด้านหลังมีเจดีย์สูง สองปวย่าอยู่ห้องทางฝั่งเหนือ ส่วนฟิงหุยก็อยู่ห้องเล็กฝั่งตะวันตกที่มีขนาดเท่ารั้งนกพิราบอย่างนั้น ในลานมีก๊อกน้ำเพียงหนึ่งหัวที่ต้องใช้ร่วมกัน ตอนไปเอาน้ำเจอคนอื่นเข้า ต่างก็พูดกันอย่างเกรงใจว่า “คุณก่อนเถอะๆ” แต่ที่นี่ไม่มีห้องน้ำ ถ้าอยากทำธุระ ก็ต้องไปส้วมหลุมสาธารณะในตรอกที่ต้องนั่งยองๆ จากห้องน้ำไปทางทิศเหนือเล็กน้อย จะมีร้านอาหารแห่งหนึ่ง ตอนฟิงหุยเด็กๆ ชอบไปซื้อน้ำสมุนไพรเย็นที่นั่น ตอนนี้มีตู้แช่สวยๆ มาวางแล้ว และขายไอศกรีมที่ดูดีมีระดับ เดินไปปากทางเล็กๆ ข้างหน้าอีกหน่อย จะมีต้นฉัตรจีนต้นใหญ่ ตอนพลบค่ำ เหล่าบรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ขาประจำก็จะมารวมตัวกัน มาเล่นหมากรุกบ้าง มาคุยเล่นบ้าง คนระดับล่างล้วนชอบพูดเรื่องสถานการณ์ทางการเมืองกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้น แผ่นกระดาษที่แปะว่า “ห้ามคุยเรื่องประเทศ” ที่บรรยายอยู่ในหนังสือที่ชื่อร้านน้ำชาของเหล่าเสอนั้น ไม่ใช่เรื่องโกหกเลย แม้แต่น้อย เหล่าบรรดาชาวบ้านจนถึงตอนนี้ ก็ยังปิดปากของพวกเขาเอาไว้ไม่อยู่เช่นเคย หรือบางครั้งก็จะมีผู้หญิงที่ชอบใส่เสื้อแขนกุดตัวหลวมๆ ใหญ่ๆ กับกางเกง มารวมตัวคุยกันว่าลูกใครบ้านไหนเป็นยังไงกันบ้างนั่นเอง พวกคนแก่เวลาเจอกัน ก็จะต้องถามว่า “กินข้าวรึยัง” หรือไม่ก็ “ไม่ไปเที่ยวไหนหรือ” อยู่เป็นประจำ

ถ้าพูดถึง ณ ตอนนี้ การที่ฟิงหุยได้ทวนรำลึกถึงวัฒนธรรมเก่าๆ ของปักกิ่งอย่างลึกซึ้ง จึงไม่ทำให้รู้สึกว่ามันเบื่อเกินไป

พวกเงินสนิมมักจะมาเล่นด้วยกันอยู่ที่บ้านคุณย่าของเธอสักพักหลังจากซ้อมเต้นเสร็จอยู่เป็นประจำ ตอนนั้นเขากำลังติดเล่นกีตาร์มาก ไม่ว่าจะเพลง “ตันหยู้อ่า” เอย “ฉินคือนกน้อยตัวหนึ่ง” เอย ล้วนท่องจำ และเล่นได้

อย่างคล่องแคล่วมานานแล้ว และกำลังเริ่มฝึกเพลงใหม่ที่มีชื่อ “เหน้อยล้าในความรัก” และ “ดอกไม้เหล่านั้น” อยู่ เมื่อมือเริ่มคุ้นเคยมากขึ้น ก็ยังเล่นเพลง “อยู่ทีอื่น” ของสวีเว่ยได้อีกท่อนหนึ่งด้วย ช่วงปิดเทอมฤดูร้อน เจียวหรานก็เรียนกีตาร์เช่นกัน เพียงแต่ยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นที่กำลังหัดเล่นเพลง “เธอที่นั่งโต๊ะเดียวกัน” อยู่เท่านั้น ทั้งสองคนชอบแบกกีตาร์มาลัดกันร้องเพลงอยู่ที่ห้องเล็กๆ ของฟิงหุยอยู่เป็นประจำ หลินเจียวไม่กับจ้าวเย่ไม่เป็นเรื่องพวกนี้ ก็เลยนั่งฟังบนเก้าอี้พับอยู่ข้างๆ คุณปู่คุณย่าของฟิงหุย มักจะเตรียมของกินอร่อยๆ ไว้ให้พวกเขาอยู่เสมอ พอมาถึงก็จะหันแดงโม้ ต้มข้าวโพด แล้วหยิบกะละมังเหล็กใบใหญ่สำหรับใส่เปลือกคกายเมล็ดมวาวเอาไว้ให้ เนื้อที่ในห้องเล็ก เวลาโดนแดดส่องก็ยิ่งร้อนมากขึ้น ฟิงหุยนำพัดลมเก่ายี่ห้อหัวจู้ที่เสียงดังครอกแกรกๆ มาจากบ้านแล้วเปิดแรงที่สุด แถมยังแจกพัดให้อีกคนละอัน ถ้ามียุ่งก็จะจุกดุกกันยุ่งวางอยู่บนจาน แล้ววางไว้ที่หน้าห้อง

ฟิงหุยยิ้มพลางพูดว่ามานี่ๆ ดูแล้ว ตอนนั้นพวกเขาที่อยู่กันไปอย่างสกปรกๆ เรื่อยๆ สบายๆ เสียงกีตาร์เอ่ย เสียงพัดลมเอ่ย และเสียงพูดคุย ก็ผสมปนเปอยู่ด้วยกัน กลิ่นยากันยุง รสชาติของแตงโม กลิ่นเหงื่อที่ระเหยออกมาของแต่ละคนก็รวมกันอยู่ในนั้นนั่นเอง อาจเพราะมองไม่เห็นการลาจาก ดังนั้นกาลเวลาจึงมักจะผ่านไปอย่างช้าๆ เสมอ

แต่ในห้องเล็กๆ ของออสเตรเลียที่เปิดแอร์อยู่ ได้ยินเธอเล่าเรื่องเหล่านี้ ผมกลับอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเศร้า อย่างแรกเป็นเพราะผมพบว่าการเติบโตขึ้น ยิ่งนานวันก็ยิ่งนำความเจ็บปวดมาสู่เธออย่างเห็นได้ชัด อย่างที่สองเป็นเพราะการที่ผมอยู่ที่นี้ ดูเหมือนเธอจะยังไม่ได้รับการลอบโยนอย่างแท้จริงจู่ๆ ผมก็รู้สึกสงสัยตัวเองขึ้นมาว่าผมจะสามารถทำให้เธอมีรอยยิ้มที่ออกมาจากหัวใจต่อหน้าผมได้หรือไม่กันแน่ ระหว่างเราถ้าไม่มีเรื่องในอดีต แล้วเรื่องของอนาคตจะเป็นไปได้ไหม

แต่ฟังหุยยังไม่รู้สึกถึงความคิดของผม ริมฝีปากบางๆ ของเธอที่ขมขมขมิบ ก็เริ่มพูดชื่อของเงินสวินออกมาซ้ำๆ อีกครั้ง

ช่วงเวลาปริศนา วันเกิดของเงินสวินก็ใกล้จะถึงแล้ว เขาเกิดวันเดียวกันกับผม มันจึงอาจจะลิขิตให้ผมต้องมาเจอกับปัญหาในแบบเดียวกัน นั่นก็คือคนที่จำวันนี้ได้มีน้อย คนที่ลืมมีมาก จำต้องโตขึ้นทุกปีมากับช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ด้วยเหตุนี้วันเกิดของเงินสวินจึงเคยชินที่จะฉลองกับเพื่อนในวัยเด็ก ไม่ได้ฉลองกับเพื่อนที่เรียนอยู่ด้วยกัน แต่วันนี้มีฟังหุยแล้ว ก็ย่อมแตกต่างกันไปเป็นธรรมดา จะไม่สนใจฟังหุยไม่ได้ ดังนั้นคนพวกนี้จึงจำเป็นต้องเจอหน้ากันอีกครั้ง ครั้งที่แล้วที่เจอกัน และจบลงเช่นนั้น ทำให้เงินสวินไม่สบายใจมาก เขาตัดสินใจที่จะไกล่เกลี่ยความขัดแย้งของทั้งสองฝ่าย เพราะไม่ว่าจะเป็นฟังหุยหรือพวกถังไห่ปิง เขาก็ไม่อยากที่จะเสียใครไป อีกทั้งด้วยนิสัยของเงินสวิน ก็เป็นคนไม่ชอบรื้อฟื้นเรื่องในอดีตอีกด้วย เขารู้สึกว่าในเมื่อเรื่องมันผ่านไปแล้ว และก็ไม่ใช้เรื่องที่ทำให้สบายใจอีกด้วย ก็ลืมๆ มันไปเสียดีกว่า

ก่อนวันเกิดหนึ่งวัน เงินสวินโทร. หาเพื่อนสมัยเด็กของเขา ก่อนน้ำเสียงของเขาเด็ดขาดว่าจะพาฟังหุยไปด้วยอย่างแน่นอน ดังนั้นไม่ว่าเมื่อก่อนฟังหุยจะเคยก่อเรื่องไว้มากมายหรือใหญ่โตแค่ไหน ก็จะไม่ถือสาอีก ตัวเขาเองก็ไม่สนใจด้วย พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องมาสนใจเข้าไปใหญ่ เพราะถึงยังไงตัวเขาก็เป็นคนชอบฟังหุยเอง มันแก้ไขอะไรไม่ได้ ก็ต้องเป็นไปอย่างนี้เท่านั้น

ชุนเทา กับหยางชิงรับปากอย่างดีดดี ก่อนหน้านี้หยางชิงเคยอ่านนิยายของสี่จั่วมาไม่น้อย จึงรู้สึกซาบซึ้งเป็นพิเศษ เธอบอกว่าเงินสวินสามารถทำเพื่อผู้หญิงคนหนึ่งได้เช่นนี้ นับว่าเป็นลูกผู้ชาย ความรักแบบนี้ควรได้รับการยกย่อง ควรได้รับการส่งเสริม ควรได้รับการเขียนนิยายแล้วนำไปทำภาพยนตร์ อย่างไรก็ไม่ควรถูกทำลายให้เสียหาย เธอยืนยันอย่างหนักแน่น

ว่าจะยืนอยู่ข้างพวกเขา แล้วคัดค้านอิทธิพลความชั่วร้ายต่างๆ ที่จะเข้ามา พลัดพรากคู่รักอย่างเด็ดเดี่ยว และยิ่งพูดสาบานอย่างจริงจังด้วยว่าถ้าพวกเขาหนีตามกันไป เธอจะช่วยจัดการเรื่องตัวให้ด้วยอย่างแน่นอน ทั้งยังถามถึงด้วยว่าถึงตอนนั้นต้องนั่งรถไฟเชียงใหม่ไปเชียงใหม่แล้วค่อยเปลี่ยนเป็นนั่งเรือไปฮ่องกงใช่ไหม อย่างนี้ถึงจะสอดคล้องกับโครงเรื่องของนิยายที่มีกลิ่นอายของความทรงจำเพื่อให้ทวนรำลึกถึงได้มีรูปลิ่ม

ซุนเทาค่อนข้างใจเย็น เขาไม่ได้สนใจความรักที่เพื่อฝันของผู้หญิงแบบหยางชิงเลยแม้แต่น้อย เขาพูดกับเงินสวีนอย่างจริงจังใจมากกว่าทำแบบนี้ เขาก็ไม่ได้มีความเห็นอะไรมากนัก อย่างไรก็ตามเขาก็เป็นแฟนของเงินสวีน ไม่ใช่แฟนของเขา ถ้าเมื่อก่อนหยางชิงเป็นแบบนี้ เขาคงถีบเธอทิ้งไปนานแล้วอย่างแน่นอน แต่เรื่องแบบนี้ในฐานะเพื่อน จุดยืนก็มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นนั่นก็คือทำให้เงินสวีนฉลองวันเกิดได้อย่างสบายใจ ส่วนเรื่องของฟิงหุยจะทำให้เขาสบายใจได้หรือเปล่า ซุนเทาขอที่จะสงวนความคิดเห็นเอาไว้

คำพูดนี้ของเขา ทั้งเงินสวีนกับหยางชิงล้วนไม่ชอบฟัง หยางชิงที่อยู่ฝั่งนั้นก็ด่าระรัวออกมาเป็นชุดเลยว่า “นายจะถีบทิ้งเธอ ถีบเธอ ถีบพ่อนายนะสิ ฉันจะตบนายก่อนสิไม่ว่าเชื่อไหมล่ะ ลองพูดอีกทีสิ ฉันจะจับหัวนายโขกให้ตายเลยคอยดู”

เห็นว่าตัวเองรับมือไม่ไหวแล้ว ซุนเทาจึงรีบวางโทรศัพท์ สิ่งที่เงินสวีนอยากพูดก็พูดให้หยางชิงฟังไปจนหมดไส้หมดพุงแล้ว เขารู้สึกคับอกคับใจอยู่นาน ก่อนจะติดต่อกับอู่ถึงอีกครั้ง

หลังจากที่อู่ถึงได้ฟังเงินสวีนเล่าอย่างเต็มปากเต็มคำและมีเหตุมีผลแล้ว ก็ครุ่นคิดอยู่สักพัก ความคิดเห็นของเธอกับซุนเทาคล้ายๆ กัน ก็คือไม่สามารถยอมรับคนแบบฟิงหุยได้ เธอรู้สึกว่าสองคนนี้ไม่เหมาะสมกันผ่านประสบการณ์อ่อนไหวมากี่ครั้ง ทั้งประสบการณ์ที่ผ่านก็ร้อนแรงนองเลือดกันไปไม่ใช่น้อย คบกันไปแบบนี้ก็รู้ล่วงหน้าได้เลยว่าคงจะมีผล

กระทบต่อการใช้ชีวิตของทั้งสองฝ่ายก็อาจเป็นไปได้ ยิ่งพยายามใกล้ชิดกัน ก็ยิ่งเจ็บปวด แต่คำพูดเหล่านี้ อยู่ถึงไม่ได้พูดให้ชัดเจน เพียงแต่เตือน เงินสวินเท่านั้น ฟังหุ่ยกับเธอไม่เหมือนกัน เธอไม่สามารถทำให้เย็นลงได้ แต่ถ้าเงินสวินจริงจัง ก็คงต้องพยายามให้อภัยมากๆ เงินสวินรู้ว่าเธอนึกถึงไปเฟิงขึ้นมา จึงไม่ได้พูดอะไรอีก สุดท้ายอยู่ถึงถึงยังรับปากว่าถึงตอนนั้นก็จะดูแลฟังหุ่ยบ้างก็แล้วกัน ทั้งยังโน้มน้าวให้เขาไปคุยเรื่องนี้กับถึงไห่ปิง ด้วยตัวเองจะดีที่สุด อย่างไรก็ตามเสียก็มีแค่เขาที่เห็นเหตุการณ์ในตอนนั้น บาดแผลในใจจึงมากที่สุด

ช่วงใกล้พลบค่ำ เงินสวินไปหาถึงไห่ปิง ตอนเด็กๆ พวกเขาอาศัยอยู่ในตรอกเดียวกัน และต่อมาหลายๆ คน ก็โยกย้ายกันไปตามการพัฒนาของปักกิ่ง ตอนนั้นต่างแยกไปอยู่ในที่ที่ไม่เหมือนกันแล้ว เงินสวินซักรถทะลุผ่านระหว่างอาคารที่เป็นอิฐสีแดงไปมา เขาหวนเหินถึงวันเวลาตอนสมัยยังเป็นเด็กที่เคยขี่จักรยานยี่ห้อเออร์ลิ่วโหยงจิวของพ่อแม่ มุดตามตรอกซอกซอยไปด้วยกันกับถึงไห่ปิง ตอนนั้นรูปร่างของเขายังเล็ก นิ่งยังไม่ถึงเบาะจักรยานเลยด้วยซ้ำ ถึงไห่ปิงมักจะคอยอยู่เป็นเพื่อนข้างๆ เขา ทุกครั้งที่เขาเบรกรถไม่ทันแล้วหกล้มลง ถึงไห่ปิงก็จะรีบลงจากรถมาประคองเขาทันที และเงินสวินก็มักจะให้เขาเปิดทางนำหน้าด้วยความยินดีเสมอ ทั้งยังชอบกตกระดิงเสียงดังลั่นไปทั่ว ตอนนั้นพวกเขาชอบทำเรื่องเหล่านี้เป็นประจำ จนกระทั่งถึงตอนนี้ เงินสวินรู้สึกวาระหว่างพวกเขาก็ยังคงเป็นไปเช่นนี้ ในเมื่อเขาชอบฟังหุ่ย ถึงไห่ปิงก็ยิ่งมาสนุกด้วยกันได้เหมือนเดิม ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ต้องมาทำให้เป็นเรื่องใหญ่จนไม่มีความสุขอย่างนี้ คิดได้แบบนี้แล้ว เงินสวินก็เร่งถีบจักรยานให้เร็วยิ่งขึ้น

เมื่อเงินสวินถึงใต้ตึกบ้านของถึงไห่ปิง ก็เห็นเขาซื้อบุหรี่ปากกลับมาพอดี ถึงไห่ปิงโหมกมือให้อย่างดีใจ ซึ่ไปที่ร่มข้างหนึ่งแล้วจึงเดินเข้ามา

“ทำไมวันนี้มีเวลามาหาฉันล่ะ ตอนนี้นักนายไม่ใช่ต้องซ่อมเต็นท์กัน

อยู่เธอ” ถึงให้ปังพูด

“ใช่ เราซ้อมเต้านกันตอนเช้า ซ้อมเต้านตอนนี้ก็ร้อนตายกันพอดี ฉันรู้ว่านายต้องลืมนั่นๆ ว่าพรุ่งนี้เป็นวันอะไร” เงินสวีนพูดพลางจอตลอดให้เรียบร้อย

“ฉันจะลืมาได้ยังไงละ เป็นวันเกิดนายไม่ใช่เธอ พรุ่งนี้คิดจะทำอะไร” ถึงให้ปังพูดพลางดึงนูหรือออกมาหนึ่งมวน “เอาสักมวนไหม”

“ไม่เอาๆ ฉันอยากกินข้าวด้วยกันก่อน จากนั้นก็ไปเล่นสเก็ตน้ำแข็งที่ตีถาน” เงินสวีนพูดพลางผลักมือเขาออก

“ฉันลืมนี่ว่านายเป็นนักเรียนที่ดีไปแล้ว ได้ งั้นพรุ่งนี้ฉันกับพวกซุนเทาจะไปหานายด้วยกัน” ถึงให้ปังควักไฟแช็กออกมาจุดบุหรี่ให้ตัวเองแล้วสูบเข้าไปลึกๆ ทีหนึ่ง

“ให้ปัง...” เงินสวีนเอ่ยปากพูดอย่างล้งเล

“หา”

“พรุ่งนี้ฉันจะพาพังหุยไปด้วย” เงินสวีนพูดพร้อมกับมองเขาตรงๆ

ถึงให้ปังอึ้งไป เขาโยนบุหรี่ทิ้งลงบนพื้นพร้อมกับใช้เท้าเหยียบบอยางรุนแรงแล้วพูดเสียงดัง “นายยังไม่ตัดใจอีกเธอ ทำไม่ถึงได้ไม่เข้าใจอะไรเสียเลย พังหุยเธอ...”

“แค่ตอนมัธยมต้น คนที่มาชอบเธอตายไปนะหรือ” เงินสวีนพูดตัดบทเขา “นั่นแล้วยังไงละ ไม่ใช่เธอเป็นคนฆ่าเสียหน่อย เธอผิดอะไรละ”

“นายไม่เข้าใจ! ผู้หญิงนั้นปั้นหัวคน ปั้นจน...แม่ง! นายลองคิดดูว่า ถ้าหาลีเฮ้อไม่เคยชิมรสหวาน จะยอมตายเพื่อเธอไหม!” ถึงให้ปังพูดอย่างโมโหโหโโส

“เธอก็ไม่ได้ให้หาลีเฮ้อไปทะเลาะกับคนอื่นเขานะ ให้ปัง นายเชื่อฉันเถอะ พังหุยไม่ใช่คนแบบนั้น” เงินสวีนพูดอย่างจริงจัง

“เชื่อนาย? ฉันเห็นกับตาตัวเอง! เข้าใจไหม!” ถึงให้ปังพูดพร้อมกับผลักเขา

“เห็นกับตาตัวเองแล้วยังไง นายก็ไม่ใช้หลักฐาน แล้วนายรู้หรือว่าเขา คิดยังไง อีกอย่าง นั้นมันเป็นเรื่องประมาท ไม่ใช่ว่าใครจะตั้งใจวางแผนให้เป็นแบบนี้ ฟังหุยก็นึกไม่ถึงเหมือนกัน ชีวิตมีเกิดมีตาย ไปเฟิงก็เคยผ่าน เรื่องแบบนี้ นายพูดได้ใหม่ล่ะว่าเขาเป็นคนเลว” เฉินสวีนพยายามพูดแก้ตัว ให้ฟังหุยกอย่างเต็มที่

“แม่ง! นายหยิบเรื่องของไปเฟิงมาพูดเพื่อเธอเชียวหรือ ฉันจะบอก นายไว้ก่อนว่าอย่าได้เอาคำพูดพวกนี้ไปพูดต่อหน้าถึงถึงเด็ดขาด ไม่อย่าง นั้นเธอจะต้องเกลียดนายมาก!”

“ฉันรู้” เฉินสวีนพูดอย่างหงุดหงิด “ไปเฟิง ฉันก็แค่ชอบเขา อนาคต ฉันไม่กล้าบอก แต่อย่างน้อยตอนนี้ฉันจะคบกับเขาอย่างแน่นอน พวกนาย ไม่ต้องมาโน้มน้าวฉันแล้ว พรุ่งนี้ทุกคนมาสนุกด้วยกันให้เต็มที่ ได้หรือเปล่า นายบอกมาเลย”

ถึงไปเฟิงมองเขาอย่างเย้ยหยันแล้วพูดว่า “ได้! ฉันเข้าใจแล้ว ฉันก็ไม่เถียงกับนายแล้ว นายมันเด็ก ฉันจะยอมให้นาย แต่จำคำพูดของฉันเอาไว้ให้ดีว่าสักวันหนึ่งไม่ช้าก็เร็วนายเองจะทนไม่ไหว...พรุ่งนี้ก็โหมง ฉันจะไป!”

“หา” เฉินสวีนคิดไม่ถึงว่าเขาจะยอมเร็วแบบนี้

“หาอะไรล่ะ ก็โหมง!” ถึงไปเฟิงถามอย่างรำคาญ

เฉินสวีนบอกเวลาเขา ถึงไปเฟิงก็ไม่ได้พูดกับเขาอีก หมุนตัวขึ้นตึกไปเลย เฉินสวีนรู้สึกเสียดายว่าเรื่องไม่น่าจะจบเร็วแบบนี้ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะบ่นอะไรอีก ยังนับว่าโชคดีที่จัดการพวกเขาได้เรียบร้อยแล้ว ทุกอย่างจัดการได้ดีแล้ว ชาติก็แต่ยังไม่ได้ออกฟังหุยกเท่านั้น เฉินสวีนคิดว่ากลับบ้านก่อนแล้วตอนกลางคืนค่อยโทร. หาเธออีกที

แต่เขานึกไม่ถึงว่าคืนวันนั้น อย่างไม่เขาก็โทร. หาฟังหุยกไม่ได้

8

หลังจากเงินสวีนกลับถึงบ้าน ก็โทร. ไปบ้านคุณย่าของฟังหุยตามปรกติ แต่คนแก่ที่แต่ไหนแต่ไรใจดีมีเมตตา กลับพูดด้วยน้ำเสียงที่แข็งกระด้างว่า ฟังหุยไม่อยู่ ทั้งยังไม่รอให้เงินสวีนถามอะไรอีก ผั่งนั้นก็เปลี่ยนเป็นสายไม่ว่างทันที เงินสวีนรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง จึงโทร. ไปหาที่บ้านของเธอเอง พ่อของเธอเป็นคนรับสาย ด้วยน้ำเสียงเย็นชาเช่นเคย แต่คำตอบกลับทำให้เขาประหลาดใจมาก เพราะประโยคนั้นยังคงเป็น 'ฟังหุยไม่อยู่นั่นเอง'

เงินสวีนไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี

เขารู้สึกว่าตัวเองไม่มีวิธีอื่นแล้ว ไม่รู้ว่าเธอไปที่ไหน ไม่รู้ว่าเธอทำอะไรอยู่ และกระทั่งไม่รู้ว่าควรจะไปหาเธอ เพื่อถามเธอได้ยังไง

ผมคิดว่าความรู้สึกแบบนี้มันสิ้นหวังอย่างแน่นอน ทั้งๆ ที่คนทั้งสองใกล้ชิดกันขนาดนี้ กลับสามารถถูกทำให้แยกจากกันในชั่วเวลาพริบตาที่น่ากลัวก็คือ เขาไม่รู้เลยว่าแท้ที่จริงแล้วถูกแยกจากกันไปไกลมากแค่ไหน

เงินสวีน ณ ขณะนั้นยังคงเป็นวัยรุ่น เขายอมไม่ได้กับความผิดหวัง

เช่นนี้ เขาไม่กล้าโทร. ไปที่บ้านของฟิงหุยอีก ก็เลยให้वानเพื่อนๆ ทั้งหมด ทั้งจ้าวเย่ หลินเจียโม่ อู๋ถึงถึง ซุนเทา และหยางซิง ให้ช่วยโทร. ไปที่บ้านของฟิงหุยหน่อย เขารู้ว่าพฤติกรรมแบบนี้อาจดูเป็นการก่อกวนมาก และก็เข้าใจด้วยว่าเหตุผลนี้ ในความรู้สึกของเพื่อนๆ สมัยเด็กจะยิ่งทำให้ความเชื่อถือของฟิงหุยลดลงอย่างมาก แต่เขาไม่สนใจอะไรอีกแล้ว จนถึงตอนนี้ ความลึกลับซับซ้อนของฟิงหุยสำหรับเจินสวีนแล้ว ไม่ใช่แรงดึงดูดอีกต่อไป พูดให้ถูกก็คือ มันกลายเป็นความบั่นบ่วนและความทุกข์ทรมานไปแล้ว

แต่ผลลัพธ์ยังคงทำให้เขาผิดหวังเช่นเดิม ไม่ว่าจะป็นพ่อของฟิงหุย หรือว่าคุณย่า ก็ไม่บอกว่าเธอไปที่ไหน ถ้ามไปถามมาก็บอกแต่ว่าเธอไม่อยู่

เขากระสับกระส่ายแบบนี้แทบจะทั้งคืน วันที่สอง เจินสวีนรีบขึ้นรถไฟโรงเรียนแต่เช้า เขาไม่สนใจวันเกิดของตัวเองแล้ว และก็ไม่ได้ดีใจหรือตื่นเต้นเลยแม้แต่นิดเดียว เขาแค่อยากรีบไปเจอฟิงหุยเท่านั้น และถามเธอว่า มันเกิดเรื่องอะไรกันแน่

เจินสวีนแทบจะมาเป็นคนแรก เขาไม่ได้เข้าไป แต่นั่งอยู่เบาะหลังจักรยาน และคอยมองหาไปรอบๆ ที่หน้าประตูโรงเรียน มีคนทยอยกันมาอย่างต่อเนื่อง เจินสวีนเป็นที่รู้จักของคนมากมาย จึงมีคนเข้ามาทักทายเขาไม่น้อย แต่เขาไม่ได้สนใจเท่าไร โบกๆ มือแล้วก็ผ่านไป เมื่อหวังมาน่านเดินเข้ามาบอกเขาว่าสุขสันต์วันเกิด เขาก็เพียงแต่พยักหน้าเท่านั้น คอยอยู่เป็นเวลานาน ฟิงหุยถึงได้เดินเอ้อระเหยลอยชายมา เธอไม่ได้ขึ้นรถ เมื่อมองเห็นเจินสวีน ก็รีบวิ่งเข้ามาหาทันที

“สุข...สุขสันต์วันเกิด” ฟิงหุยพูดพร้อมกับยิ้มจนตาหยี ทั้งที่ยังไม่ทันได้หอบหายใจ

แต่เจินสวีนกลับไม่ซาบซึ้งเลยแม้แต่น้อย เขาพูดด้วยใบหน้าที่เย็นชาว่า “เมื่อวานไปไหนมา”

“หา” ฟิงหุยถูกเขาถามจนงง จึงพูดอย่างไม่เข้าใจว่า “ฉันก็อยู่บ้านตลอด ไม่ได้ไปไหน...”

“จ๊นเธอ” เงินสวีนยิ้มอย่างเยิ่นชา แล้วหันกลับไปเซ็นรด

ฟังหุ่ยรู้สึกว่าเขาอารมณ์ไม่ดี แล้วจู่ๆ เธอก็นึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อวานเธอออกไปข้างนอก ไปห้างสรรพสินค้าเล็กๆ แห่งหนึ่ง เพื่อไปเอา ‘สร้อยเมล็ดข้าว’ ที่สั่งทำเอาไว้สำหรับเงินสวีน นั่นเป็นสร้อยที่ในขณะนั้นเป็นที่นิยมมาก ส่วนจ๊นเป็นรูปขวดแก้วเล็กๆ ที่มองทะลุเห็นด้านในซึ่งเป็นน้ำมันที่มีเมล็ดข้าวและมุกเล็กๆ ที่สดใสแวววาวจำนวนหนึ่ง บนตัวเมล็ดข้าวสามารถเขียนอักษรได้ ซึ่งฟังหุ่ยสั่งให้เขาเขียนว่า ‘สุขสันต์วันเกิดเงินสวีน’ ฟังหุ่ยรู้สึกว่าเงินสวีนจะต้องคิดว่าเธอไม่ได้เตรียมของขวัญมาให้เธออย่างแน่นอน ก็เลยอารมณ์ไม่ดี เธอหยิบสร้อยเส้นนั้นออกมาจากในกระเป๋า ดึงเงินสวีนเอาไว้แล้วพูดว่า “ใช่แล้ว ตอนบ่ายออกไปข้างนอก จ๊นไป...”

“อย่ามาโกหก” เงินสวีนสะบัดมือของเธอแล้วพูดว่า “ฉันถามเธอตอนกลางคืน ตอนกลางคืนไปไหนมา จ๊นให้คนโทร. ไปที่บ้านเธอ บ้านคุณย่าเธอ ก็พูดเหมือนกันหมดว่าเธอไม่อยู่ ฟังหุ่ย แค่เธอพูดความจริงกับฉันมันเปลืองแรงนักหรือ”

มือของฟังหุ่ยค้างอยู่กลางอากาศอย่างเก๋ๆ ขวดเล็กๆ ที่ห้อยอยู่กับสร้อย แกว่งไปแกว่งมาระหว่างคนทั้งสอง ในที่สุดก็ลื่นตกไปบนพื้น ตามด้วยเสียงขวดแก้วแตก เมล็ดข้าวที่เขียนเอาไว้ว่า ‘สุขสันต์วันเกิดเงินสวีน’ นั้น กลิ้งตกกระจัดกระจายไป และเปื้อนดินจนสกปรก ฟังหุ่ยมองเงินสวีนอย่างเสียใจ แล้วจึงดึงมือกลับอย่างช้าๆ

เงินสวีนถามอย่างไม่ลดราวาคอกว่า “พูดสิ เมื่อคืนเธอไปไหนมา”

“อยู่บ้าน” ฟังหุ่ยพูดแล้วก็เ้ม้ปาก

“ฟังหุ่ย” เงินสวีนแทบจะตะโกนแล้ว “เธออย่า...”

“อยู่ที่บ้านแม่” เสียงของฟังหุ่ยเบามาก แต่แค่นั้นก็ทำให้เงินสวีนหยุดเสียงตะโกนลงได้ “แม่จ๊นกับพ่อจ๊น...หย่ากันแล้ว”

เสียงแตรเรียกกรรมตัวในสนามดังขึ้น ฟังหุ่ยเดินก้มหน้าผ่านเงินสวีนไป เงินสวีนดึงแขนเสื้อเธอเอาไว้อย่างลึกลับ พูดเบาๆ ว่า “ทำไมไม่บอกจ๊น

ละ...”

“ฉันไม่อยากทำตัวแปลกแยก”

ฟังหุยสุดลมหายใจลึกๆ สะบัดมือของเงินสวีนออก เช็ดน้ำตาแล้ววิ่งไปที่สนาม

เงินสวีนรู้สึกเหมือนหัวใจถูกของแหลมทิ่มทะลุอย่างไรรายหนึ่ง มันเจ็บปวดมาก เขาคุกเข่าลงเงิบๆ แล้วเก็บชิ้นส่วนที่แตกบนพื้นนั่นทีละเม็ดๆ เม็ดข้าวสีขาวยเปลี่ยนเป็นสีดำมอๆ แล้ว ตัวหนังสือด้านบนที่เลือกรางยังเพิ่มความเจ็บปวดในใจเขา เขาอยากไปขอโทษฟังหุยเดี๋ยวนี้แทบขาดใจ แต่จู่ๆ เขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าตอนที่เขาลับฟังหุย ได้รับปากเอาไว้ว่าอย่าพูดคำว่าขอโทษอย่างเด็ดขาด

ที่จริงพ่อแม่ของฟังหุยหย่ากันตั้งแต่ตอนที่ฟังหุยเรียนมัธยมต้นแล้ว คนในยุคนั้นเรื่องร้ายๆ ช่างตามติดเสียจริงๆ ตอนวัยเด็กฟังหุยถูกปลดแอกให้เป็นอิสระภาพ ทั้งประเทศกำลังอยู่ในช่วงฟื้นฟู พุดได้ว่ายากจนขึ้นแค้น อยากได้อะไรก็ไม่มี ตอนจะเข้าเรียนก็มีการ ‘ปฏิวัติทางวัฒนธรรม’ ทุกโรงเรียนหยุดการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเรียนดีแค่ไหนก็ไม่มีทางได้เรียน ต้องขึ้นเขาลงห้วย ระหกระเหินออกจากบ้านไปไกลแสนไกลเพื่อไปเป็นทหาร และไปที่กินานหลายปี ห่างบ้านนับพันกิโล

รจนกระทั่งการปฏิวัติทางวัฒนธรรมครั้งยิ่งใหญ่ผ่านไปแล้ว หนุ่มสาวผู้เป็นปัญญาชนจึงค่อยศึกษาจนจบ ทว่าเมื่อมีการจัดสรรให้ทำงาน ส่วนใหญ่กลับถูกให้ไปทำงานอยู่ต่างถิ่น และกว่าประเทศจะมึนนโยบายอนุญาตให้เยาวชนที่ไปฝึกงานตามชนบทกลับบ้านเกิดได้ก็แทบแยะ การทำสำมะโนครัวของเด็กก็ทำได้ยาก สุดท้ายนโยบายที่ให้กลับบ้านได้ก็ต้องเป็นอันเลิกเล่น

ช่วงเวลาที่ไม่ต้องลำบากเพ็งจะผ่านไปไม่ถึงสองปี เศรษฐกิจก็กลับมามีปัญหาอีก

พ่อของฟังหุย ฟังเจี้ยนโจว ก็ได้ผ่านประสบการณ์ที่ว่านี้มาทั้งหมดด้วยตัวเอง ทั้งความคิดของเขาก็ไม่มีการพัฒนา คิดแต่เพียงว่าประเทศใดๆ ที่เป็นวิสาหกิจแบบนี้จะล้มได้ยังไง พี่น้องผู้ใช้แรงงานจะต้องมาหอบผ้า หอบผ่อนกลับบ้านได้ยังไง เขามีฝีมือดีขนาดนี้ วัสดุแบบสวยงามแบบนี้ จะไม่มีงานทำได้ยังไง เมื่อเทียบกับแม่ของฟังหุย สวีเยียนซิน ที่เฉลี่ยฉลาดกว่ามาก เธอรีบค้าขายทันที เริ่มตั้งแต่ต้มข้าวโพดขายข้างถนน จนกระทั่งต่อมาได้มาทำธุรกิจซื้อ-ขายขนแกะและแคชเมียร์ ไม่ว่าจะอะไรที่ทำเงินได้ เธอก็จะทำอย่างนั้นทันที ไปที่ละก้าวๆ จนสามารถสะสมเงินทุนเป็นจำนวนที่ทำให้คนตกใจได้

นักสังคมศาสตร์พูดเอาไว้ไม่มีผิดว่าการสมรสที่มีเสถียรภาพที่สุดก็คือ การสมรสที่ผู้ชายมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสถานะทางสังคมสูงกว่าผู้หญิงอยู่บ้าง และการสมรสที่ไม่มีเสถียรภาพที่สุดก็คือ การสมรสที่ผู้หญิงมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสถานะทางสังคมสูงกว่าผู้ชายอย่างมาก อย่างเช่นพ่อแม่ของฟังหุยเป็นต้น พวกเขาหย่ากันไม่ใช่จะพูดได้ว่าไม่มีความรักต่อกันแล้ว เพียงแต่ผลกระทบที่มาจากสังคม เอาชนะผลกระทบที่อยู่ภายในใจอย่างทิ้งห่างต่างหาก

หลังจากหย่าร้าง ฟังหุยก็อยู่กับพ่อ และกำหนดว่าจะไปอยู่กับแม่ที่วัน แม้ว่าไม่ต้องการยอมรับว่าพ่อของเธอเป็นคนอ่อนแอ แต่จริงๆ แล้วก็เข้าใจดีว่าตัวเองควรยืนอยู่ฝั่งที่เห็นว่าอ่อนแอกว่า เธอรู้สึกว่าการยอมมากกว่าการที่ต้องมาสูญเสียครอบครัวไปทั้งหมดแบบนี้ จะเป็นความร้ายหรือความยากจน สำหรับเธอแล้ว ก็ไม่มีความหมายอะไรอีกต่อไป ข้าเธอยังบ่นว่าแม่ด้วยความเอ็นชาก็ด้วย ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ ทว่าผลที่ปรากฏออกมาในตอนนั้นก็คือ แม่ทอดทิ้งเธอเพื่อเงิน

ผมรู้สึกว่ามันลึกลับที่โดดเดี่ยวของฟังหุย ก็ด้วยสาเหตุที่เกิดจากเรื่องราวเหล่านี้ในชีวิตที่ส่งผลให้เธอเป็นเช่นนี้ แต่ในฐานะที่เป็นผู้ยืนมองอยู่ข้างๆ ผมที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว อาจจะสามารถมองเรื่องเหล่านี้ออกไปได้บ้าง แต่เงินสิน

ในตอนนั้นที่เพิ่งจะก้าวข้ามวันเกิดอายุสิบหกปีมาหมาดๆ ผมคิดว่าเขายังคงไม่สามารถเข้าใจได้อย่างแน่นอน และการที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ก็ทำให้ไม่สามารถเอาใจใส่ดูแลได้ และการที่ไม่สามารถเอาใจใส่ดูแลได้ ก็อาจเป็นการทำร้ายโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ และการทำร้ายโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ ก็ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายสะดุดลง

และพวกเขาที่ยังอายุน้อยก็อาจต้องพบกับวัฏจักรที่เลวร้ายนี้ก็เป็นได้

การขอมัดในในวันนั้น เงินสินใจลอยตลอดเวลา และเอาแต่จ้องฟังหุ่ยไม่วางตา พอขอมัดเสร็จเขาก็รีบวิ่งตรงมาหาฟังหุ่ยทันที

“ไปด้วยกันนะ” เงินสินพูดอย่างละอายใจ “ไปฉลองวันเกิดเป็นเพื่อนฉัน”

ฟังหุ่ยไม่ได้ตอบอะไร คำพูดของเงินสินเมื่อเช้าทำให้เธอรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง แต่ถึงยังไงวันนี้ก็เป็นวันเกิดของเงินสิน เธอไม่อยากจะให้เขาไม่มีความสุข ถ้าระหว่างพวกเขาเกิดปัญหานี้ขึ้นเมื่อปีที่แล้ว เธอก็คงจะซี้ซลาดและเลือกที่จะบอกเลิกให้จบๆ ไป แต่ปีนี้เธอกลับตัดสินใจแบบนั้นไม่ได้ ไม่ใช่ด้วยเพราะเธอเปลี่ยนเป็นคนกล้าหาญที่จะยอมรับ แต่เป็นเพราะเธอยิ่งซี้ซลาดมากกว่าเดิม ซี้ซลาดจนไม่กล้าจากไป และเกิดความกลัวที่จะสูญเสียขึ้น

“เมื่อวานฉันวางแผนเอาไว้แล้ว แต่ทำยังไงก็หาเธอไม่เจอ...มันรู้สึกร้อนใจ ร้อนใจมากจริงๆ ฉันรู้สึกไม่สบายใจมาก ฟังหุ่ย ต่อไปไม่ว่าเธอจะไปไหนก็ตาม ช่วยทำให้ฉันหาเธอเจอหน่อย...ได้ไหม” เงินสินมองเธออยู่ ยิ่งพูดก็ยิ่งรู้สึกน้อยใจ

“แล้วส่วนนี้...ฉันเก็บขึ้นมาหมดแล้ว ฉันชอบมากเลยละ กลับถึงบ้านฉันจะเอาไปล้างให้สะอาด ฉันจะเก็บมันเอาไว้ตลอด...ฉัน...” เงินสินแบมือออก ในนั้นมีเมล็ดข้าวที่เขียนไว้ว่า ‘สุขสันต์วันเกิดเงินสิน’ ด้วยเพราะกำเอาไว้ในมือตลอด จึงถูกเหงื่อที่อยู่ในมือชะควักรกออกไปบ้างแล้ว

“ก็ได้” ฟังหุยพูดพลางมองเขา และพยักหน้าอย่างใจอ่อน “ฉันกลับไปที่บ้านแม่เป็นเพื่อนฉันก่อน ฉันจะไปเอาของ คืนนี้ไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว”

“อืม ฉันพาเธอไปเอง” เงินสวินพูดอย่างดีใจ

ระหว่างทาง ทั้งสองคนยังคงอึดอัด และไม่ได้พูดอะไรกัน พวกเขาที่รถลัดเลี้ยวไปมา ก็มาถึงนอกประตูฉาวหยาง

เงินสวินถามว่า “บ้านแม่เธออยู่ที่ไหนเธอ”

“อืม จากตรงนี้เลี้ยวเข้าไป” ฟังหุยตอบพลางตบๆ หลังของเขา

ถนนสายนั้นอยู่ข้างๆ ซูเปอร์มาร์เก็ตฮั่วฝู๋ ทันใดนั้นเงินสวินก็นึกขึ้นมาได้ว่าตอนที่ไปทัศนศึกษาครั้งนั้น ที่ฟังหุยมีปฏิกริยาเป็นพิเศษ เขาจึงพูดขึ้นว่า “ครั้งที่แล้วพวกเรามาซื้อของกินที่นี่ เธอมองเห็นแม่ของเธอใช่ไหม”

ฟังหุยอึ้งไปหน่อยแล้วจึงตอบว่า “อืม...”

“ฉันก็ว่าแค่ข้ามถนนไปเท่านั้น แล้วทำไมเธอถึงไม่ไป แต่ถึงจะเจอเขาก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลยนี่” เงินสวินพูด

“ก็แค่ไม่อยากจะให้เขาเห็นนะ เลี้ยวซ้าย ถึงแล้วละ” ฟังหุยตอบเรียบๆ

เงินสวินหยุดรถลง มองหมู่บ้านที่ทรูหราตรงหน้าอย่างประหลาดใจ แล้วพูดว่า “ที่นี่เธอ”

“อืม เธอรอฉันเดี๋ยวนะ เดี๋ยวฉันออกมา” ฟังหุยพูดพลางกระโดดลงจากรถ

คนปักกิ่งส่วนใหญ่ในขณะนั้นต้องไม่มีใครเคยได้ยินคำว่าอะพาร์ตเมนต์แบบสองชั้นอย่างแน่นอน มันเป็นสถานที่ที่แม่ของฟังหุย สวีเยียนชินอาศัยอยู่ ก็คือเป็นอาคารหลังเล็กๆ ทั้งหมด พร้อมทั้งมีสวนดอกไม้ให้ด้วย เงินสวินมองเด็กต่างชาติที่วิ่งเข้าวิ่งออกสวนหย่อมที่เขียวชอุ่มอยู่ด้านในแล้ว ก็อดที่จะรู้สึกทอถอนใจกับความแตกต่างในการใช้ชีวิตไม่ได้ เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าแม่ของฟังหุยจะมีเงินแบบนี้ และจากตัวฟังหุยเองก็ดูไม่ออกแม้แต่นิดเดียว เขาไม่เข้าใจว่าทำไมฟังหุยถึงไม่บอกเขา เขารู้สึกว่าการที่มีเงินก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องที่ไม่ดีตรงไหน และก็ไม่ได้เห็นจำเป็นต้อง

ปิดบังอะไรเลย

เพียงไม่นาน ฟังหุยกก็แบกกระเป๋าเดินออกมา เงินสวีนขับออกไปข้างหน้าเล็กน้อย เธอกระโดดขึ้นไปนั่งทันที ตอนนี้เธอเคยชินกับการกระโดดขึ้นรถของเงินสวีนแล้ว

“เราจะไปที่ไหน ทำไมถึงไม่เรียกพวกเจียโมไปด้วย” ฟังหุยกถาม

“ไปเล่นสเกตน้ำแข็งที่ตึกถ้ำ ไม่ได้ไปกับพวกเขา ฉันฉลองวันเกิดกับพวกถึงให้ปิงทุกปี เราสองคนต้องรีบหน่อย คาดว่าตอนนี้พวกเขาน่าจะถึงแล้ว”

“ฮา!” ฟังหุยกร้องอย่างตลก

“ไม่เป็นไร เธอวางใจได้ ฉันคุยกับพวกเขาเรียบร้อยแล้ว ถึงยังไงฉันก็อยากอยู่ด้วยกันกับเธอ พวกเขามาวัดอะไรไม่ได้หรอก ต่อไปฉันจะทำให้เธอรู้สึกกับคนอื่นเหมือนๆ กัน ไม่มีเรื่องอะไรที่เธอต้องกลัวสักหน่อย เพียงแต่เธออย่าปิดบังเรื่องอะไรกับฉันอีกนะ”

“ฉันเล่นสเกตไม่เป็น...”

“ฉันจะสอนให้”

“หึน...”

“นั่งดีๆ นะ ฉันจะเพิ่มความเร็วแล้ว”

เงินสวีนถีบรถพุ่งทะยานไปด้วยความเร็ว ฟังหุยกนั่งอยู่ด้านหลังเขาและไม่ได้เอ่ยปากอะไรอีก ที่จริงในใจของเธอมียหลายเรื่องที่ไม่สมควรใจ ความจริงเธอไม่อยากเจอหน้าถึงให้ปิงอีก เพราะเมื่อเจอหน้ากัน ทั้งสองคนก็จะนึกถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาอีก นั่นก็ยอมทำให้ไม่มีความสุขอย่างแน่นอน แต่เห็นเงินสวีนยืนยันแบบนี้ เธอก็ไม่อยากที่จะปฏิเสธอะไรอีก

ตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา พวกเขา ก็ค่อยๆ เห็นความบกพร่องของแต่ละฝ่าย ความรู้สึกหวาดหวั่นที่นำมาซึ่งรอยร้าวเล็กๆ ทำให้พวกเขาใจเสาะจนต้องแอบไปประนีประนอมกัน กระทั่งพยายามเติมเต็มกันอย่างสุดกำลัง

แต่ผมคิดว่าบางทีพวกเขาอาจจะออกแรงมากเกินไป หรือบางทีอาจจะเด็กเกินไปจนยากที่จะแบกรับ หรือบางทีอาจเป็นโชคชะตาที่เล่นตลกก็ได้ จนทำให้พวกเขาค่อยๆ ห่างกันไปอย่างช้าๆ โดยที่ไม่รู้สึกตัว

9

เนินสวีนพาฟังหุยมาถึงตี้อาน เขาเห็งื่อออกทั้งตัวจนแผ่นหลังเป็นรอยน้ำขนาดใหญ่ พวกถึงไห่ปิงก็มาถึงแล้ว ชุนเทาโบกมือให้เขามาแต่ไกล บางที่อาจด้วยเพราะความตื่นเต้น ตอนที่ฟังหุยกระโดดลงจากรถ กางเกงจิ้งเกี้ยวเข้ากับจักรยาน จนทั้งสองคนเซไปเซมา แทบจะหกล้มไปด้วยกันเลยทีเดียว

“โธ่เอ๊ย...แม่งโง่จริงๆ เลย” ถึงไห่ปิงหรือตามองและพูดจาอย่างเหยียดหยาม

หยางชิงยีนอยู่ข้างๆ หัวเราะคิกคักออกมา อุ้งถึงถึงกระหู่เธอ เดินยิ้มขึ้นมาแล้วพูดว่า “เป็นอะไรไป มาถึงก็ทำความเคารพพวกเราเสียยกใหญ่เชียวนะ”

“อย่าใจร้ายนักเลย ไม่ใช่ว่ารีบร้อนเพราะกลัวพวกเขาจะรอนานหรือไง เมื่อกี้ทำฉันเกือบจะเป็นตะคริวอยู่แล้ว” เนินสวีนพูดด้วยรอยยิ้ม “ใช่ไหม ฟังหุย”

ฟังหุยเดินออกมาจากด้านหลังของเขาอย่างกลัวๆ มองไปรอบๆ และ

พยักหน้าเป็นเชิงท้าทาย

“ครั้งที่แล้วก็รู้จักแล้ว ฉันก็ไม่แนะนำแล้วละ วันนี้พวกเรามาสนุกด้วยกัน” เงินสวีนดึงฟังหุยมาอยู่ข้างกาย มองถึงไหปิงแล้วพูดว่า “ว่ามาเลยไหปิง วันนี้จะไปกินที่ไหน ปรีक्षाกันไว้แล้วว่าจะมาถล่มฉันยังงี้ดีใช่ใหม่นะ”

ถึงไหปิงจุดบุหรี่ ซึ่ไปที่ฝั่งตรงข้ามถนนแล้วพูดว่า “แมคโดนัลด์ก็แล้วกัน กินแฮมเบอร์เกอร์ อีกเดี๋ยวก็ต้องไปเล่นสเก็ตไม่ใช่เหรอ จะได้ไม่ต้องไปไกล”

“ได้ รอฉันเก็บรถก่อน แล้วเราไปกัน” เงินสวีนขึ้นรถไปจอดไว้ที่ที่จอดรถ

ฟังหุยเดินตามเขาไปไม่ทัน เธอจึงยืนอยู่ข้างๆ คนกลุ่มนั้นอย่างแก้ๆ กังๆ ดูราวกับโดดเดี่ยวไร้คนช่วยเหลืออย่างไรอย่างนั้น

“นี่ เธอรู้ไหม” ถึงไหปิงเดินมาข้างๆ ฟังหุย พ่นควันบุหรี่ออกมาแล้วพูดว่า “หลิ่เฮ้อเป็นคนสอนให้ฉันสูบบุหรี่เป็น”

ฟังหุยตัวสั่นเล็กน้อย หน้าซีดขึ้นมาทันที อู่ถึงถึงตบไปบนหลังของถึงไหปิงแล้วพูดว่า “นายนี่นะ ไม่ได้เรื่องจริงๆ เลย”

“อើย เบาๆ น้อยสิ เธอนี้มันฝ่ามือพิฆาต ดีคนเจ็บเสียไม่มีละ” ถึงไหปิงเดินออกมาแบบบิดไปบิดมา

“ไม่ต้องไปสนใจเขา” อู่ถึงถึงพูดกับฟังหุยว่า “เขาปากเสียนะ”

ฟังหุยพยักหน้าอย่างตกใจ เงินสวีนเก็บรถเสร็จแล้วจึงวิ่งกลับมาจูงมือของเธอเอาไว้แล้วพูดว่า “พูดอะไรไม่ดีกลับหลังฉันรีเปลา่ ไปเถอะ”

มือของเงินสวีนที่กุมเอาไว้ ทำให้ฟังหุยรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาหน่อย พวกเขาเดินข้ามสะพานลอยไปด้วยกัน ไปแมคโดนัลด์ที่อยู่ตรงข้ามกับตึ่ถาน

ทุกคนมานั่งจับจองอยู่ที่โต๊ะตัวใหญ่ พอหยางชิงนั่งเรียบร้อยแล้ว ก็บู้ปากพลางพูดว่า “เงินสวีน ฉันอยากกินช็อกโกแลตชั่นเดนะ”

“ได้ๆ กินอะไรก็ได้” เงินสวีนพูดพลางยิ้ม “แล้วคนอื่นต้องการอะไรอีก บอกพวกเธอก่อน แค่นี้แหละ ถ้าพลาดที่นี้ ก็หมดโอกาสแล้วละ แล้วก็

ห้ามเกินหนึ่งร้อยหยวนด้วย”

“เอาบีกแมคสามชิ้น” ซุนเทาพูดพลางยกนิ้วขึ้นสามนิ้วโบกไปมา

“บ้า นายกินหมดหรือไง ท้องแตกตายพอดี” เฉินสวินบ่น

“ใครบอกว่ากินไม่หมดล่ะ ฉันต้องออกแรงทุกวัน ก็ต้องบำรุงกัน

หน่อย ไซ้ใหม่ ซิงเออร์” ซุนเทาพูดพลางทำตาโต

“ไปให้พ้น” หยางซิงตีไปบนตัวเขา

“นายนี่มันทะเล่สิ่งจริง ๆ” ถึงให้ปิงพูดพลางยิ้มอย่างมีเลศนัย

“พอได้แล้วพวกเธอ ที่นี่ยังมีนักเรียนที่ดีนะ” อุ้งถึงพูดพลางมอง ฟังหุยที่นั่งหน้าแดงอยู่

“ที่...นักเรียนที่ดีก็ไม่แน่ว่าจะเป็นคนดีนี่” ถึงให้ปิงพูดลอยๆ “ฉันเอา แมคไก่”

“ให้ปิง” เฉินสวินถลึงตามองเขา

“มองอะไรละ จดลึ” ถึงให้ปิงพูดเสียดัง

ฟังหุยนั่งก้มหน้าเสียวๆ อารมณ์ของเธอแทบจะจมดิ่งลงไปทั่วทั้งหัว เธอรู้ว่าถึงให้ปิงไม่มีทางยอมให้อภัยเธอได้อย่างง่ายดาย ช่วงเวลานี้สำหรับ เธอแล้ว ช่างทุกข์ทรมานและยาวนานเหลือเกิน

“ฟังหุย เธออยากกินอะไรเธอ” อุ้งถึงสงบศึกด้วยการถามเธออย่าง อ่อนโยนมีไมตรี

“อะไรก็ได้...” ฟังหุยพูดเบาๆ

“ฉันรู้ว่าเขากินอะไร” เฉินสวินโยนปากกาลงแล้วพูดว่า “ยังจะเอา อย่างอื่นอีกไหม ถ้าไม่เอาฉันก็จะไปซื้อแล้ว มาเพิ่มอีกไม่ได้นะ”

“พอแล้วละ นายนั่งเถอะ เอาเงินมาให้ฉัน เตี่ยวฉันไปซื้อให้” อุ้งถึงถึง พูดพลางดึงเฉินสวินเอาไว้

“ก็ได้” เฉินสวินรู้ว่าอุ้งถึงถึงอยากให้เขาอยู่เป็นเพื่อนฟังหุย จึงพูดอย่าง รู้ลึกขอบคุณ

ถึงอย่างไรก็ยังเป็นวัยรุ่นน พอลถึงตอนที่ได้กิน บรรยากาศระหว่างพวกเขาที่ดีขึ้นมาก คนพวกนี้พอรวมตัวกันก็มีเรื่องตลกมาเล่ากันได้ไม่จบไม่สิ้น ต่างก็เปิดโปงซึ่งกันและกัน เมื่อก่อนเคยทำเรื่องอะไรไว้ก็ซุกกันขึ้นมา นิพนหากันอย่างสนุกสนานเลยทีเดียว

เงินสวีนฟังจะเล่าเรื่องในอดีตของถึงไห่ปิง วีรบุรุษที่โดนพ่อถือด้ามไม้กวาดวิ่งไล่ตีไปทั้งตรอกจบ ถึงไห่ปิงก็กระแอมพุดขึ้นมาทันทีว่า “นี่ ครั้งนี้จะเล่าเรื่องลับสุดยอด รับรองได้ว่าพวกเธอไม่เคยได้ยินมาก่อน”

“อย่ามัวแต่ลีลา รีบเล่ามาสิ” ชุนเทาพุดยิ้มๆ

“เรื่องนี้มีชื่อว่าเงินสวีนกับหมา...” ถึงไห่ปิงพุดยานดา

ไต้ยั้นชื่อนี้ หยางซิงก็หัวเราะขึ้นมาทันที เธอถึงไห่ปิงไปพลางพุดว่า “เงินสวีนกับหมา...นายนี้คิดเก่งจริงๆ เลย อย่างกับหนังเรื่องหลิปา ผู้หญิงกับหมาอย่างนั้นละ”

“นายอย่ามาแต่งมั่วๆ หน่อยเลย” เงินสวีนพุดพลางหัวเราะ

“วันนี้ถ้าฉันแต่งมั่ว ฉันจะเขียนอักษรถ่วงกลับหัวให้ดู” ถึงไห่ปิงดูเหมือนถือไฟเหนือกว่าแล้วใช้น้ำเสียงแบบนักเล่าเรื่องที่ชื่อต้นเทียนพัง เขาเล่าว่า “เรื่องมีอยู่ว่าเมื่อปลายปีแปดศุนย์ ในลานกว้างของซีเจิงเต๋อว่ายกงของเมืองปักกิ่ง มีการชิงดีชิงเด่นของขุนศึก...”

“โธ่ ยังกล้าพุดว่าไม่ได้แต่งอีกนะ” เงินสวีนพุดพลางเขี้ยวเฟรนช์-พรายส์ไปขึ้นหนึ่ง

“โธ่เอ๊ย ให้มันกระซิบหน่อยสิ คิดว่าตัวเองเป็นนักเล่าเรื่องจริงๆ หรือไง” ชุนเทาพุดเข้าข้าง

“ได้ๆ ก็คือป่าสองของบ้านเหล่าจาง เลี้ยงสุนัขพันธุ์หมาป่าไว้ตัวหนึ่ง พวกเธอยังจำได้ไหม” ถึงไห่ปิงพุดยิ้มๆ

“ฉันจำได้” ชุนเทายกมือขึ้น “ตอนที่เพิ่งเอามาเลี้ยงยังตัวเล็กมาก ยังไม่ทันได้สองเดือนก็ตัวบ้อร่อยเลย ดูน่าดูเชียวละ ฉันไม่กล้าไปเล่นที่ลานนั้นอีกเลย ต่อมาดูเหมือนโดนไล่ที่ครอบปากแล้วถูกจับไปนี่ ใช่ไหม”

“ใช่ ก็คือหมาตัวนั้นละ” ถึงให้ปังพยักหน้า “มีอยู่วันหนึ่งตอนกลางคืน ฉันกับเงินสวีนไปซื้อไอศกรีมที่ร้านค้า เงินสวีนตะกละ ขโมยเงินแม่มา อีกหน่อยเพื่อซื้อขนมเจลลี่ ปรากฏว่าพอออกจากประตู ก็มองเห็นหมาตัวนั้นแล้ว...”

“หา” เงินสวีนร้องเสียงหลง ดิ่งถึงให้ปังเอาไว้แล้วพูดว่า “พี่ใหญ่ ฉันยอมแล้ว อย่าเล่าเรื่องนั้นเลย ได้ไหม”

“ไม่ได้ๆ” อู๋ถึงถึงขวางเงินสวีนเอาไว้ ยิ้มพลาบพูดว่า “ให้ปัง ไม่ต้องไปสนใจเขา เธอรีบเล่าเลย ต่อมาเป็นยังไง”

ถึงให้ปังมองเงินสวีนอย่างลำพองใจแล้วเล่าต่อไปว่า “ตอนนั้นป้าสองไม่ได้อยู่ข้างๆ หมาตัวนั้นก็ไม่มีใครจูง มันวิ่งเล่นของมันอยู่ที่นั่นเอง ตอนนั้นเขายังเด็กก็เลยไม่ค่อยกลัว ตกใจจนของในมือกระจายหล่นพื้นไปหมด ฉันเลยบอกกับเขาว่าอย่าขยับส้อมส้อมห้ำ เก็บของขึ้นมาแล้วรีบไป ว่ากันว่าหมากลัวคนนั่งยองๆ คาดว่ามันคงจะไม่กล้าเข้ามา ใครจะไปคิดว่ามันจะร้ายกาจอย่างนั้น พอเห็นเงินสวีนนั่งยองๆ ลง คิดว่าเขาจะหยิบก้อนหินปา มัน มันเห่าโส่งทีเดียวกักระโดดเข้ามาแล้ว แม่...ฉันตกใจจนลากเงินสวีนวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงเลย”

“ไม่ใช่่ว่ายิ่งวิ่ง มันก็ยิ่งไล่ตามเธอ” หยางชิงถามแทรก

“ใช่ะสิ แต่ตอนนั้นใครจะไปนึกถึงละ ผลเป็นยังไง พวกเธอลองเดาดูสิ อย่าไปเห็นว่าตอนนั้นเงินสวีนตัวเล็ก วิ่งขึ้นมาที่ไม่ใช่ธรรมดา ตามฉันทันอย่างไม่น่าเชื่อ ฉันก็ทำอะไรไม่ได้มาก พอเห็นชอยก็เลยวิ่งหนีเข้าไปข้างใน ฉันเพิ่งจะซ่อนตัวเสร็จเรียบร้อย ก็เห็นเงาดำๆ แวบผ่านไป ฉันไม่ได้พูดเกินจริงแม้แต่นิดเดียว ความเร็วแบบนั้น เป็นคนหรือหมา ฉันก็มองเห็นไม่ชัด ผ่านไปสักพัก ฉันก็ได้ยินหมาตัวนั้นกำลังร้องหึงๆ อยู่ ฉันแอบมองเธอเดาสิว่าเป็นยังไง มันวิ่งวนอยู่ตรงนั้น แต่ไม่เห็นเงาของเงินสวีนเลย หา มันวิ่งเร็วกว่าหมาอีก!”

ทุกคนหัวเราะขำพร้อมกัน ฟิงหุยก็หัวเราะด้วย เธอรู้สึกได้ถึงให้ปัง

ที่เล่าเรื่องพวกนี้ขึ้นมา เหมือนกับว่าเขาเป็นเพื่อนสนิทที่เล่นกันมาตั้งแต่เด็ก กับเงินสวินจริงๆ และไม่ห่างเลยแม้แต่หยก

“ฟังต่อ ยังมีตอนสำคัญที่สุดอีกด้วย รอจนฉันถูกช่วยออกไปได้แล้ว ฉันก็รีบไปที่บ้านของเงินสวินทันที เขากำลังนั่งร้องไห้อยู่บนม้านั่งเล็กๆ ฉันแหงนหน้าขึ้นไปมองราวตากผ้าที่อยู่ในลานบ้าน เห็นกางเกงขั้วในเล็กๆ ตัวหนึ่งที่เปียกแฉะ ก็คือ...ก็คือตัวที่เขาเพิ่งใส่เมื่อตะกี้”

ถึงให้ฟังกันไปไม่อยู่ จนตัวเองหัวเราะออกมาก่อน ทุกคนค้างไป ลักพัก ก็ระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่นออกมา เงินสวินหน้าแดง อี๋มมือข้ามโต๊ะไปหยิกถึงให้ฟัง ถึงให้ฟังหัวเราะแล้วโยกตัวหลบ พลังพูดกับเขาว่า “อย่ามาแกล้งฉันนะ ก็ฉันเล่าเรื่องจริงนี่นา”

หยางซิงหัวเราะจนน้ำตาแทบไหล เธอชอบไปบนตัวซุนเทาแล้วพูดว่า “โอ๊ยๆ ข้าจะตายอยู่แล้ว เรื่องนี้ฮาจริงๆ ทำไมเมื่อก่อนนายไม่เคยเล่าเลยล่ะ แล้วหลังจากนั้นนายออกมาจากซอยเล็กๆ นั้นได้ยังไงล่ะ หมาก็ยังวิ่งอยู่ไม่ใช่หรือ”

“ไปฟังได้ยินเสียงหมาเห่า ก็เลยเรียกป่าสองให้มาลากมันไป” ถึงให้ฟังพูด

ใครจะไปรู้ว่าเมื่อเขาพูดประโยคนี้จบ ทุกคนที่เมื่อกี้ยังหัวเราะฮ่าๆ กันอยู่ จู่ๆ ก็เงียบขรึมทันที ฟังหุยมองพวกเขาอย่างไม่สบายใจ เงินสวินถลึงตาใส่ถึงให้ฟังทีหนึ่ง ถึงให้ฟังรู้ว่าพูดผิดไป จึงก้มหัวลง หยางซิงมองผู้ถึงถึงอย่างระมัดระวัง และซุนเทาก็ถอนหายใจเบาๆ

ผู้ถึงถึงไม่ได้พูดอะไร เธอหยิบน้ำโค้กที่เหลือขึ้นมาดื่มจนหมดแก้ว เช็ดปากแล้วพูดว่า “กินเสร็จแล้วก็ไปกันเถอะ”

ฟังหุยพบว่ามือของเธอกำลังลั่นน้อยๆ จึงรีบถามเธอว่า “เป็นอะไรไหม ไม่สบายรีเปล่า”

ทุกคนมองเธอด้วยสายตาที่แฝงอะไรบางอย่าง จนฟังหุยรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง เงินสวินจึงรีบสะกิดเธอที่ใต้โต๊ะ

“ได้ ฉันพวกเราไปเถอะ” ชุนเทาพูดพลางลุกขึ้นยืน
 ตอนที่ออกจากร้าน เงินสวินเดินมาข้างๆ อุ้งถึงถึงโดยเฉพาะ เขาถาม
 เขาว่า “ไม่เป็นไรใช่ไหม ไห่บิงไม่ได้ตั้งใจ...”

“ฉันรู้ นายไม่ต้องพูดหรอก” อุ้งถึงถึงพูดตัดบทเขา
 เงินสวินขมวดคิ้วแล้วพูดว่า “เธอก็อย่าเป็นแบบนี้สิ ถึงถึง พูดกับ
 เธอจริงๆ นะ นี่มันก็ปีมาแล้ว เธอก็อย่าไปสนใจในสิ่งที่มันแก้ไขอะไรไม่ได้
 อีกเลยจะได้ไหม เขาไปอยู่ที่ไหน กลับมาได้หรือไม่ ก็ไม่มีใครรู้ เธอจะ
 กลุ้มใจ...”

“นายนี่มันน่ารำคาญจริงๆ” อุ้งถึงถึงตาแดง พูดเสียงดังจนแทบจะเรียก
 ได้ว่าตวาดใส่เขา “เรื่องของตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ยังจะมายุ่งเรื่องของ
 คนอื่นเขาอีก ฉันจะเป็นยังไง นายก็ไม่ต้องมายุ่ง ฉันจะบอกอะไรให้ วันนี้
 นายระวังตัวเอาไว้ เห็นๆ อยู่ว่าไห่บิงแค่ข่มความรู้สึกเอาไว้เท่านั้น!”

เงินสวินหันหน้าไปมองฟิงหุย และหยุดชะงักลงอย่างลึกลับ เขามอง
 ด้านหลังของอุ้งถึงถึงแล้วไตร่ตรองดู จากนั้นก็เดินตามเธอขึ้นไปอีก

“ฉันไม่เชื่อว่าไห่บิงจะเป็นอะไร ตอนนี้เธอเป็นแบบนี้ ฉันไม่ยุ่งไม่ได้
 เธอเป็นคนปากแข็งตั้งแต่เด็กๆ แล้วก็ชอบแกล้งหลอกคนอื่นด้วย มีเรื่อง
 อะไรก็ชอบเก็บเอาไว้ในใจ โทจนปานนี้แล้วก็ยังเป็นแบบนี้...หยุดร้องให้ได้
 แล้ว เดียวถ้าพวกเขาเห็นเข้าก็ล้อมวงกันเข้ามาพอดี แล้วเธอจะยิ่งเซ็ง
 กว่านี้”

“เรื่องของฉัน นายไม่ต้องยุ่ง”

อุ้งถึงถึงสูดหายใจเข้าแรงๆ จากนั้นก็ยิ้มพลางเช็ดน้ำตา

10

หลังจากที่ได้ฟังฟังหุยเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นต่อจากนั้น ผมรู้สึกตัวตัวเองเหมือนกับยายแก่ที่ชอบบ่นโน่นบ่นนี่อย่างโรยารัสนั้น ผมรู้สึกว่ถ้าตอนนั้นเงินสวินไม่ตามไปคุยกับอู่ถึงถึงก็น่าจะดีกว่า เขาทำตัวเป็นคนดีเกินไป แต่กลับทอดทิ้งฟังหุยไว้อีกทาง และจากนั้นจึงทำให้เกิดเรื่องราวเหล่านี้ขึ้น...

ตอนนี้ผมคิดว่าอาจเป็นเพราะผมอยากรับบทบาทเป็นเงินสวินแทบขาดใจ ถึงได้เกิดความคิดที่วุ่นวายแบบนี้ขึ้น จนกระทั่งหลังจากนั้นอีกนานมาก ผมถึงได้เข้าใจอยู่สองเรื่อง เรื่องแรกก็คือ ไม่ใช่ครั้งแรกและก็ไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่เงินสวินเดินไปอยู่ข้างๆ อู่ถึงถึงแบบนี้ ส่วนเรื่องที่สอง ผมคิดว่าตอนนั้นเขาอยู่เป็นเพื่อนฟังหุย เรื่องที่น่าจะเกิดมันก็ต้องเกิดขึ้นเหมือนกัน

ในขณะที่เงินสวินกำลังปลอบใจอู่ถึงถึงอยู่ ฝั่งปิงก็เดินมาข้างๆ ฟังหุย ฟังหุยตัวสั่นด้วยความกลัวเล็กน้อย แต่ก็ยังคงพยายามยิ้มให้เขา

ถึงให้ปังไม่ได้ยิ้ม เขามวดคิ้ว และพูดด้วยท่าทางที่ลำบากใจมากกว่า
“เธอชอบเงินสินไหม”

ฟังหุ่ยพยักหน้าอย่างขงูหนีตีฟอ

“เหมือนกับที่ชอบหลี่เฮ้อเมื่อก่อนเธอ” ที่จริงครั้งนี้ถึงให้ปังไม่ได้มี
ท่าทางประชดประชันเลยแม้แต่น้อย แต่ฟังหุ่ยยังคงรู้สึกว่ามันไปทั้งตัว
อย่างนั้น

“ไม่...ไม่ใช่” เสียงของเธอสิ้นเครือ แต่ยังคงฝันพูด

“จะว่าไม่ใช่ก็ไม่ได้สิ เธอเข้าใจไหม” ถึงให้ปังพูดพร้อมกับจุดบุหรี่ขึ้น
มวนหนึ่ง “ฉันรู้ ว่าแบบนี้อาจดูไม่ยุติธรรมสำหรับเธอ แต่ในโลกใบนี้เธอ
ไม่สามารถหาความยุติธรรมอะไรได้ เพราะถ้าความยุติธรรมมีจริง ทำไม
หลี่เฮ้อต้องตายด้วย แล้วไ้บัญญัติอันนั้นที่แหงเขาตาย ตอนนั้นยังอยู่ดี
มีสุขอยู่ได้ยังไง เขาชนฆ่าคนไม่ต้องชดใช้ด้วยชีวิตหรือไง หลี่เฮ้อเป็นคน
เลวอย่างนั้นหรือ เขาสมควรตายไหม...ก็ไม่น่าจะใช้ แล้วทำไมเขาต้องมา
ตายด้วย”

ฟังหุ่ยเริ่มนำตาคลอเข้าขึ้นมา...เธอนึกถึงหลี่เฮ้อ นึกถึงตอนที่เขาเคย
เล่นเกมไปไม้ด้วยกันกับเธอ ในขณะที่ถึงให้ปังมาคอยก่อความหาเรื่องอยู่
ข้างๆ พวกเขาในตอนนั้นก็ไม่เคยคิดมาก่อนว่าวันหนึ่งจะกลายเป็นแบบนี้
ไปได้

“บอกตามตรง ไล่เดือนในกล่องดินสอของเธอเมื่อก่อน ฉันเป็นคน
เอาไปใส่เอง จุกลมจักรยานของเธอ ฉันก็เป็นคนดึงออกเอง แล้วกฎที่ว่าถ้า
เธอไปคุยกับนักเรียนชายคนหนึ่งประโยคก็ต้องมาขอขมาหลี่เฮ้อ ฉันก็
เป็นคนตั้งขึ้นมาเอง แล้วยังเรื่องที่ต้องติดดอกไม้สีขาวสามปี ความคิด
นี้ฉันก็เป็นคนคิดขึ้นมาเอง แต่ฉันไม่มีทางเลือก เพราะไม่ว่ายังไง ถ้าไม่มี
เรื่องของเธอ เขาก็คงไม่ต้องมาตาย ดังนั้นถ้าไม่ทำอะไรบ้าง ฉันจะรู้สึก
ตัวเองได้ทำผิดต่อหลี่เฮ้อ เธอรู้ไหม ตอนนั้นเขาชอบเธอมากจริงๆ...”

“นายหยุดพูดเถอะ ฉันไม่ได้โทษนาย” ฟังหุ่ยใช้มือชี้ตดวงตา “ตอน

“นี่ฉันยังจำเวลานั้นได้ดี ตอนเซ่งเม้งก็ยังเผากระดาษให้เขา”

“อืม งั้นก็ยังมีเธอใช้ได้ แต่เธอจะคบกับเงินสวินไม่ได้ หลีเฮ่อสำหรับฉันแล้วก็เหมือนพี่ชายแท้ๆ และเงินสวินก็เหมือนน้องชายแท้ๆ ของฉัน เธอมามีความสัมพันธ์กับพวกเขาสองคน ยิ่งงั้นก็รับไม่ได้ ฉันเห็นหลีเฮ่อตายอยู่ข้างๆ ฉัน และคนสุดท้ายที่เขามองเห็นในตอนนั้นก็คือเธออย่างแน่นอน แม้ว่าเธอจะไม่เห็นเขาก็ตาม ในจุดนี้เราสองคน ไม่ว่าใครก็ไม่มีความสุข และไม่ใช่ว่าฉันตั้งใจจะมาหาข้ออ้าง ฉันรู้จักเงินสวินดี ฉันรู้สึกว่าคุณเธอสองคนไปกันไม่ได้อย่างแน่นอน คบกันไปก็ไม่ได้...”

“เธออย่าตำหนิว่าฉันพูดแรง พูดตรงๆ ก็คือฉันไม่ไวใจเธอ และแน่นอนว่าก็ไม่ไวใจเขาเช่นกัน ตอนวัยรุ่นก็แค่เล่นๆ เท่านั้นไม่ใช่เธอ ถ้าเธอไปหากคนอื่น ฉันก็จะไม่ยุ่งอย่างแน่นอน ไม่แน่ว่าฉันยังจะอวยพรเธอด้วยซ้ำไป แต่สำหรับเงินสวิน ไม่ได้เด็ดขาด” ถึงให้ปึงมองด้านหลังของเงินสวิน และพูดอย่างหนักแน่น

ฟิงหุยเงียบอยู่นานมาก คำพูดของถึงให้ปึงวนเวียนอยู่ในหัวของเธอ แม้ว่าคนอย่างถึงให้ปึง ปรกติไม่ใช่คนที่พูดจามีเหตุมีผล แต่คำพูดเหล่านี้เขาตั้งใจพูดออกมาจากใจจริงๆ และก็มีหลายอย่าง ที่ก็เป็นเหมือนอย่างที่เขาพูดจริงๆ แต่เธอก็ไม่สามารถทอดทิ้งเงินสวินด้วยเพราะคำพูดเหล่านี้ได้ ช่วงเวลาที่ฟิงหุยกับเงินสวินอยู่ด้วยกัน เป็นช่วงเวลาที่เธอพูดได้ว่าสบายใจที่สุดในชีวิตตลอดสิบกว่าปีมานี้ มันไม่ใช่เป็นแค่ความรักที่โง่เขลาแบบนั้นระหว่างวัยรุ่นหนุ่มสาวเท่านั้น ที่สำคัญมากกว่านั้นก็คือ เงินสวินทำให้เธอมองเห็นความงดงามของการใช้ชีวิต ซึ่งเธอที่แต่เดิมนั้น มีแต่ความสิ้นหวังเพียงอย่างเดียว

ก็เหมือนคนที่คิดฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดตึก ถ้าคุณไม่สนใจเขา เขาก็จะกระโดดลงไปตายจริงๆ แต่ถ้าคุณพยายามรั้งเขาเอาไว้ เขาก็ยอมบังเกิดความปรารถนาที่อยากจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างไม่น่าเชื่อ อีกทั้งพอช่วยขึ้นมาได้แล้ว ก็จะไม่มีการไปฆ่าตัวตายครั้งที่สองอีกเป็นอันขาด นี่เป็นข้อ

วินิจฉัยทางจิตวิทยา ซึ่งในสถานะของฟังหุย ก็มีความคล้ายคลึงกับในข้อนี้
อยู่บ้าง

ถังไห่ปิงจ้องฟังหุยเหม็ง ด้วยเพราะความกลัวและความตึงเครียด
ทำให้เธอกำมือแน่นโดยที่ไม่รู้ตัว จนนิ้วมือขาวซีด

“ฉัน...ฉันก็ยังคง...ชอบเฉินสวีน” ฟังหุยตอบเสียงสั้นเบาๆ “ไห่ปิง
ฉันจะไม่แยกจากเขา”

ถังไห่ปิงคิดไม่ถึงว่าเด็กผู้หญิงที่ตัวสั้นนั่งงอ พุดอะไรก็เสียงสั้นคนนี้
จะตอบเขาออกมาเช่นนี้ จึงยิ่งพุดเสียงแข็งเจียบขาดมากขึ้นว่า “พุดดีๆ
ไม่ชอบ เธอชอบให้ใช้ความรุนแรงนั้นหรือ”

ฟังหุยกัดฟันส่ายหน้าแล้วพุดว่า “ฉันทำไม่ได้”

ถังไห่ปิงแทบระเบิดความไม่พอใจออกมา เขาจำได้ว่าตอนสมัยมัธยมต้น
ไม่ว่าเขาจะทำอะไร ฟังหุยก็ไม่กล้าต่อต้าน และเขาคิดว่าการใช้ความจริงใจ
ครั้งหนึ่ง และการข่มขู่บีบบังคับอีกครั้งหนึ่งจะทำให้ได้ผล แต่กลับประเมิน
ความกล้าหาญของฟังหุยผิดไป เขากำลังคิดจะพุดอะไรอีก แต่เพจเจอร์ที่
ติดอยู่ที่เอวกลับดังขึ้น เขาหยิบออกมาดู หัวเราะหึๆ สองครั้งแล้วพุดว่า “ฟัง
หุย ฉันเธอก็อย่ามาโทษฉันล่ะ”

ฟังหุยยิ้มเศร้าๆ เดินไปด้านหลังของเฉินสวีนดูจุดดอกไม้ในฤดูใบไม้
ผลิที่สว่างสดใสอย่างไรอย่างนั้น และถังไห่ปิงที่มีดมจนชั่วร้ายจนมองไม่เห็น
แสงสว่างเดินตามมาอยู่ด้านหลัง บางทีเทพแห่งสวรรค์ที่อยู่ไกลออกไป
ปีศาจร้ายก็ไม่อาจก่อกวนจิตใจอะไรได้ และเพียงเพื่อจะจุดแสงสว่างให้เกิด
ขึ้น ระหว่างบุคคลทั้งสอง เธอจึงเลือกที่จะเผชิญหน้ากับอนาคต แล้วทิ้ง
อดีตไว้ข้างหลัง

พวกเขาเดินมาถึงลานน้ำแข็งตีถาน และเช่ารองเท้าที่เคาน์เตอร์
ด้านหน้า ฟังหุยไม่เคยเล่นสเก็ตน้ำแข็งมาก่อน กำลังมองตัวมีดวาววับที่ติด
อยู่กับรองเท้าอย่างตาลาย เฉินสวีนยิ้มและประคองเธอให้ยืนขึ้น เธอจับแขน

ของเงินสวีนเอาไว้จนแน่น เหมือนลัศตว์ตัวน้อยที่เจอกับสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย
ทั่วทั้งใบหน้าแสดงความตื่นตระหนกออกมา

“โอ้ ฉันเพิ่งจะสังเกตเห็น ทำไมเธอถึงใส่กางเกงขาสั้นมาล่ะ” ผู้ถึงถึง
ผูกเชือกรองเท้าเสร็จเรียบร้อย แล้วจึงเดินเข้ามาถาม

“หา ทำไมล่ะ” ฟังหุยฝันตัวให้ย่นอย่างมั่นคง แล้วเงยหน้าขึ้นมาถาม

“หนานนะลิ” ผู้ถึงถึงเป่าลมผ่านอุ้งมือแล้วพูดว่า “อีกอย่าง ถ้าทกล้ม
จะทำให้เป็นแผลได้ง่ายนะลิ เงินสวีน นายนี้ก็จริงๆ เลย ไม่รู้จักเตือนคน
อื่นเขาบ้าง”

“เฮ้อ ฉันก็ลืมนึกไปเลยจริงๆ แต่ถึงฉันจะนึกขึ้นได้ ก็ไม่มีทางบอก
เธอได้อยู่ดี” เงินสวีนพูด

ฟังหุยรู้ว่าเขายังตั้งใจเรื่องเมื่อคืนที่ตามหาตัวเธอไม่เจอ ก็เลยไม่ได้
พูดอะไรมาก ยิ้มให้ผู้ถึงถึงแล้วพูดว่า “ไม่เป็นไร ไม่ได้หนาวมากหรอก”

ผู้ถึงถึงค้อนเงินสวีนที่หนึ่ง แล้วก็สไลด์เข้าไปในลาน

ซุนเทากับหยางชิงวิ่งอยู่ด้านในรอบหนึ่งแล้ว ทั้งสองคนวิ่งเล่นกัน
อย่างสนุกสนาน ดุสนิทสนมกันมาก และด้วยกลัวว่าถึงให้ปิงจะก่อเรื่อง
ผู้ถึงถึงจึงมานั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ เขา บอกว่าอยากเรียนวิธีสเกตถอยหลังให้ได้
ถึงให้ปิงก็สอนให้เป็นอย่างดี และอยู่เป็นเพื่อนผู้ถึงถึงอย่างอดทนโดยตลอด
อีกทั้งก็ไม่ได้เข้าไปคุยกับเงินสวีนและฟังหุยด้วยเช่นกัน

เงินสวีนจึงฟังหุยสไลด์ไปอีกฝั่งหนึ่ง ประคองไหล่เธอเอาไว้แล้ว
ถามว่า “หนาวใหม่ ถ้าหนาวก็ออกไปนั่งสักพักก็ได้”

“ยังไหวนะ” ฟังหุยตอบเบาๆ ริมฝีปากของเธอเริ่มเป็นสีคล้ำขึ้นมา

“ไหวอะไรกัน ตอนพูดยังฟันกระทบกันแบบนี้” เงินสวีนจึงเธอเอาไว้
“ออกไปเถอะ”

“งั้นนายอยู่เป็นเพื่อนฉันนะ...ได้ไหม”

ฟังหุยพูดพร้อมกับมองเงินสวีนอย่างวิงวอน ด้วยเหตุที่เธอทนแข็ง
มาเป็นเวลานาน ก็เพราะแค่กลัวว่าจะต้องอยู่ข้างนอกเพียงลำพังเท่านั้น แล้ว

ถึงไผ่ปึงก็อาจจะมาพูดอะไรกับเธอก็ได้

“พูดเหลวไหล ฉันจะไม่อยู่เป็นเพื่อนเธอได้ยังไงล่ะ” เงินสวีนพูดพร้อมกับถุมือของเธอ “เธอตุลิตัวโกลั้จะแข็งอยู่แล้ว ทำไมเธอถึงไม่บอกนะ”

“ก็ฉันรู้สึกว่าย่างไรวน่ะ...” ฟังหุยยิ้มๆ แม้ว่าปากของเงินสวีนบนเป็นหมึกกินผึ่งแบบนี้ แต่กลับถุมือเธอเอาไว้จนแน่น ในฝ่ามือของเงินสวีนมีไผ่อ่อนจนคล้ายกับทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาได้อย่างนั้น

ทั้งสองคนเดินออกไปด้านนอก ฟังหุยนั่งลงบนม้านั่ง นิ้วของเธอแข็งจนทำยังไงก็แกะเชือกทรงเท้าไม่ได้ เงินสวีนเปลี่ยนรองเท้า เดินเข้ามาคุกเข่าลงแล้วพูดว่า “มาฉันทำให้”

“ไม่...ไม่ต้องหรอก” ฟังหุยรีบผลักมือเขาออก “ฉันทำเองได้”

“เธอตุเธอตุ ขี้บ่นอย่างกับยายแก่เชียวนะ ไม่ต้องพูดแล้ว” เงินสวีนช่วยแกะเชือกทรงเท้าออกให้ “ฉันนะ น่าจะคิดให้มันมากกว่านี้หน่อย ไม่นึกว่ามันจะหนาวขนาดนี้เลย ไม่อย่างนั้นจะต้องให้เธอใส่เสื้อผ้ามาหลายๆ ตัวหน่อยอยู่แล้ว”

“อืม ฉันรู้” มือสองข้างของฟังหุยยันไว้ข้างกาย และตอบด้วยรอยยิ้ม “เรื่องเมื่อเข้าไมโกเรธแล้วใช่ไหม วันนี้มีความสุขไหม”

“มี...มีมากเลยละ”

“อย่างนั้นเชียวนะ ก็ฉันบอกแล้วยังไงล่ะ” เงินสวีนงยหน้าขึ้นมาอย่างดีใจ “อย่าเห็นว่าพวกเขาแต่ละคนเหมือนกับพวกอันธพาลเลย ที่จริงแล้วเนื้อแท้เป็นคนดีนะ โดยเฉพาะไผ่ปึง รักความเป็นธรรมมากเลยละ”

ฟังหุยยิ้มเผื่อนๆ เธอก้มหน้าลง ถูเท้าไปมาอยู่บนพื้น จนถุงเท้าสีขาวที่สวมอยู่นั้นลอะเป็นรอยดำๆ

เงินสวีนโยนรองเท้าไปข้างหนึ่ง นั่งลงข้างๆ ฟังหุยแล้วพูดว่า “ตอนเด็กๆ พวกเราชอบเล่นการ์ดไฟกัน ฉันมีฝีมือมากที่สุด ฉันสะสมครบชุดจนแลกเปลี่ยนการ์ดไฟคิงคองมาได้ ซึ่งไม่มีใครมีเลย สวยมากเชียวนะ ผล

ปรากฏว่าทำให้เด็กตัวโตที่อยู่ข้างๆ ตรอกจ้องตาเซมิ่ง มีอยู่ครั้งหนึ่ง พวกเขาเล่นกับฉัน แพ้แล้วยังไม่ยอมแพ้ พวกเขาจะเอาไปซุกที่นั่นจากฉันไปให้ได้ ซึ่งฉันก็ไม่มีทางให้อย่างแน่นอน พวกเขาอยากได้มาก ก็เลยเข้ามาแย่งเอาจากฉัน ซุนแทนี่ใช้ไม่ได้เลยจริงๆ เห็นทำไมดีก็รีบวิ่งหนีกระเจิงไปเลย เหลือแค่ฉันกับไหปิงอยู่ด้วยกันเท่านั้น รอจนกระทั่งไปเฟิงมาถึง เรื่องจึงยุติลงได้ ดังนั้นก็พูดได้เลยว่าไหปิงคนนี้ หน้าร้ายแต่จิตใจดี เธออยู่กับเขาไปนานๆ ก็ปรับตัวได้ไปเองละ”

ฟิงหุยพยักหน้า ที่จริงลักษณะเด่นเหล่านี้ของถึงไหปิง เธอเองก็เข้าใจดีมาก ด้วยเพราะพวกเขาที่เคยเรียนอยู่โรงเรียนเดียวกันมาถึงสามปี ในช่วงระยะเวลาสั้น เธอเองก็ได้รับถึงความมีน้ำใจของถึงไหปิงเป็นอย่างดี

ฟิงหุยไม่อยากจะคุยเรื่องถึงไหปิงกับเจินสวีอีก เพราะหัวข้อนี้ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ ก็เลยเปลี่ยนเรื่องถามไปว่า “พวกเธอชอบพูดถึงไปเฟิงๆ เสมอเลย แล้วเขาเป็นใครกันแน่ ทำไมถึงไม่เคยเห็นมาก่อนล่ะ”

“ไปเฟิงเธอ... ครั้งหน้าค่อยคุยกันเถอะ”

เจินสวีมองเห็นพวกผู้หญิงถึงเดินออกมา จึงลุกขึ้นแล้วโบกมือไปให้พวกเขา

11

ฟังหุยเดินออกมาจากลานสเก็ตพร้อมกับพวกเขาด้วยความอ่อนเพลีย เธอเดินตัวแข็งที่อึดด้วยเพราะสวมรองเท้าสเก็ตที่หนักมากเป็นเวลานาน แม้ว่าจะถอดออกแล้ว แต่กลับไม่รู้สึกรู้สึว่าผ่อนคลายขึ้นมาเลย แท้ก็ไม่มีแรง เวลาเหยียบลงบนพื้นมีความรู้สึกเหมือนอ่อนยวบลอยๆ อย่างนั้น เหมือนกับอารมณ์ของเธอในตอนนั้น ที่รู้สึกอึดอัดมาเป็นเวลานาน ตอนนี้อยู่เหมือนไม่มีเรื่องอะไรที่ทำให้ไม่สบายใจได้แล้ว แต่กลับรู้สึกไม่ใช่ว่าที่บอกไม่ถูกเหมือนกัน

หลังจากที่ถึงไผ่ปิงออกมาก็บอกว่ามีธุระต้องขอตัวไปก่อน ชุนเทาไปส่งหยางชิงกลับบ้าน เจินสวินกับอู่ถึงถึงไปทางเดียวกัน ส่วนฟังหุยก็กลับบ้านย่า ตรงข้ามมีรถประจำทางมาจอด ก็เลยบอกลาให้กับพวกเขา แล้วคิดว่าจะนั่งรถกลับไปเอง

เจินสวินดึงเธอเอาไว้แล้วพูดว่า “ฉันไปส่งเธอที่ป้ายรถเมย์ก็แล้วกัน”
“ไม่ต้องหรอก แค่ข้ามสะพานลอยไปเอง พวกเธอไปเถอะ” ฟังหุย

บอก

“ฉันไปส่งเธอดีกว่า รอจนเธอขึ้นรถแล้วฉันค่อยไป” เงินสวีนหันหน้าไปบอกกับอู๋ถึงถึงว่า “ไปส่งเธอกับฉันด้วยกัน แล้วเราสองคนค่อยกลับบ้าน”

“พอๆๆ” อู๋ถึงถึงพูดพลางโบกมือ “ฉันไม่อยากเป็นก้างขวางคอ เต็มใจจะไปเอารถก่อน แล้วนายค่อยกลับมาหาฉันก็แล้วกัน”

เงินสวีนยิ้มๆ แล้วพูดว่า “ก็ได้” จุ้นเธอรอฉันเดี๋ยวนะ”

ปลายฤดูร้อนของปักกิ่งนั้นค่อนข้างร้อนระอุ ไร่ร้อนบนถนนลาดยางที่ตากแดดในตอนกลางวัน พอถึงตอนเย็นก็ระเหยไอร้อนออกมา ทั้งสองคนเดินขึ้นสะพานลอย เงินสวีนเดินอยู่ข้างหน้า ปากก็ฮัมเพลง “ไปฮว่าหลิน” ไปด้วย ฟังหุยเดินช้ากว่าก้าวหนึ่ง อยู่ที่ด้านหลังเขา

“เดินขึ้นมาข้างๆ ฉันสิ” เงินสวีนหันตัวไปพูด “ไม่อย่างนั้นฉันก็มองไม่เห็นเธอ นะสิ”

“คนเยอะเยอะ” ฟังหุยพูดพลางเงยหน้ามองกลุ่มคนที่แท่นบันไดด้านหน้า

“ไม่ได้” จุ้นเธอเดินนำหน้าฉัน” เงินสวีนหันหน้ากลับมามองตรงๆ แล้วหยุดยืนอยู่

“นายนี่นะ...” ฟังหุยหัวเราะอย่างจนใจ เงินสวีนก็หัวเราะด้วย แล้วก็จับตัวเธอ ดันขึ้นไปอยู่ด้านหน้าของตัวเอง

ฟังหุยเข้าไป จึงชนเข้ากับคนหนึ่งด้านข้างเบาๆ

คนนั้นร้อง “อ๊อ” ทีหนึ่ง แล้วพูดด้วยหน้าตาที่หงุดหงิดว่า “อะไรวะ”

“ขอโทษค่ะ” ฟังหุยรีบบอกขอโทษทันที

“มึงเดินไม่มองทางหรือไงหา! ของแม่มึงใหญ่หรือไง ไอ้หา”

คนคนนั้นพูดจาหยาบคายมาก ย่อมผมสีแดง และสวมเสื้อยืดยาวจนเกือบถึงเข่า ข้างๆ เขายังมีอีกสองคน แค่เห็นก็รู้ทันทีว่าไม่ใช่คนดี

“นายพูดให้มันดีๆ หน่อย ยังไม่ทันทำอะไรเลย ทำไมต้องพูดแบบนี้ด้วย” เงินสวีนพูดเสียงดังใส่เขา

“แม่ง! แล้วมึงเป็นใคร มายุ่งอะไรด้วย” คนที่ผมสีแดงเดินเข้ามาผลัก
 ฉีนสวีน

“มึงก็ลอง...” ฉีนสวีนก็ผลักเขาออก กำลังชี้หน้าจะเตรียมต่่า ก็ถูก
 ฟิงหุยขวางเอาไว้ เธอพูดอย่างกลัวๆ ว่า “อย่าทะเลาะเลยนะ ช่างเถอะ
 ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ...”

“ใส่หัวไป! แม่งเอ๊ย!” คนผมสีแดงไม่ลดราวาคอกแม่แต่่น้อย ลาก
 ฟิงหุยออกไป แล้วชกเข้าไปที่ท้องของฉีนสวีนหนึ่งหมัด

ตั้งแต่เด็กจนโต ฉีนสวีนไม่เคยมีเรื่องชกต่อยกับใครมาก่อน หมัด
 นี้จึงทำให้เขาแทบจะอ้วกน้ำย่อยออกมา เขาโมโหขึ้นมาทันที จึงเข้าไปชดกับ
 ไอ้คนผมแดงนั้นโดยที่ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เพื่อนสองคนข้างๆ คนผมแดง
 ก็ไม่รอช้า เข้ามาล้อมฉีนสวีนไว้ตรงกลาง แล้วเริ่มเตะต่อยขึ้นทันที แม้ว่า
 ฉีนสวีนจะตัวสูงใหญ่กว่าพวกเขา แต่ก็มีแค่ตัวคนเดียว จึงได้แต่ปกป้อง
 เป็นพัลวัน

ฟิงหุยแทบจะเป็นบ้าขึ้นมา ทุกครั้งที่เธอเข้ามาดิงพวกเขา ก็โดนพวก
 เขาผลักออกมาทุกครั้ง เธอตะโกนเรียกชื่อของฉีนสวีน ทั้งยังตะโกนว่าอย่า
 ตีกัน แต่ไม่มีใครฟังเธอเลย และก็ไม่มีการมาช่วยเธอด้วย

สุดท้ายเธอจึงใช้แรงทั้งหมดที่มี กอดแขนของคนผมแดงเอาไว้
 ร้องไห้ขอร้องให้เขาหยุดลงมือ คนผมแดงถึงได้หยุดมือลงได้ เขาด่าพลาส
 ใช้เท้าเตะฉีนสวีนทีหนึ่ง “ปล่อยมันนอนอยู่ตรงนี้แหละ แม่ง! แค่นี้ก็
 ปางตายแล้ว”

“พอทีเถอะ ขอร้องละ...ฉันขอร้องละ...” ฟิงหุยรีบดึงเขาเอาไว้ พูด
 ขอร้องด้วยความเสียใจจนน้ำตานองหน้า แต่กลับไม่มีเสียงสะอื้นใดๆ ออก
 มาทั้งสิ้น

คนผมแดงมองฟิงหุยแล้วพูดอย่างยียวนว่า “มันติดค้างกู เตือนความ
 จำมันสักหน่อย เมื่อกี้มันด่ากู มึงเองก็ได้ยินแล้ว คิดจะมาด่าฟรีๆ ได้ยังไง
 กูต้องต่อยปากมันสักที ต่อยเสร็จ พวกมึงกับกูก็ไม่มื่ออะไรค้างกัน”

“ปู้มิ่งลิ...” เฉินสวีวินใช้มือกุมท้องอยู่ แต่ก็ยังพยายามทรงตัวขึ้นมา พุด ฟิงหุยรีบขวางหน้าตัวเขาเอาไว้แล้วพุดว่า “ถ้านายอยากตีก็ตีฉัน”

“ก็ได้อ” คนผมแดงนั้นดูเหมือนกำลังรอคำนี้อยู่ เขายื่นมือออกมาอย่างรวดเร็ว แล้วตบที่หน้าของฟิงหุยอย่างแรง

ฟิงหุยโดนเขาตบจนตัวโยก ใบหน้าครึ่งซีกบวมขึ้นมา และในหูก็มีเสียงดังว๊ิงๆ ความเจ็บปวดและความอับยศจอดสูญจางเข้าไปในก้นบึ้งของจิตใจเธอ ในช่วงเวลานั้น คล้ายกับว่าเธอหวนกลับไปในช่วงมัธยมต้นอีกครั้ง ช่วงเวลาที่มีแต่ความทุกข์ระทม

ในขณะนั้นก็มีเสียงแทรกดังก้องเข้ามา ฟิงหุยได้ยินคนผมแดงเข้ามา พุดข้างๆ ตัวเธออย่างเลื่อนราวว่า “เธออะ ระวังตัวไว้ให้ดี”

เฉินสวีวินโกรธจนถึงที่สุด ดวงตาของเขาถูกต่ออยจนบวมแทบจะมองไม่เห็น แต่จากนัยน์ตาที่บวมแดง เขายังคงมองเห็นฟิงหุยไซเซจนแทบจะล้มลงและอารมณ์ที่แสดงออกอย่างสิ้นหวัง ช่วงเวลานั้นเขาไม่สามารถคิดพิจารณาด้วยเหตุผลอย่างมีสติได้เลย เขาพุ่งเข้าไปบีบคอคนผมแดงนั้นอย่างแรง และตะโกนอย่างบ้าคลั่ง

“มึงทำอะไร! มึงทำอะไร! ไอ้ชาติชั่ว! กูจะฆ่ามึง!”

คนรอบข้างที่เข้ามาดูมอมดมด้วยเพราะเสียงดังที่เอะอะโวยวาย และเพื่อนของคนผมแดงนั้น ถูกความบ้าคลั่งของเฉินสวีวินที่แสดงออกจนชั่ววินาทีดีพอ ทุกคนยืนค้ำอย่างตกตะลึง กระทั่งไม่มีใครกล้าเข้าไปพุดห้ามปรามแม้แต่คำเดียว

“ปล่อยมือ พวกนายปล่อยมือ” ทันใดนั้นฟิงหุยก็ร้องเสียงแหลมอย่างอ่อนระโหยโรยแรงว่า “เฉินสวีวิน เลิกกันเถอะ...เราเลิกกันเถอะ ฉันไม่คบกับนายแล้ว ฉันไม่เอาแล้ว ฉันรับไม่ไหวแล้ว ไม่ไหวแล้วจริงๆ ฉัน...ฉันจะขอเลิก”

เฉินสวีวินถูกคำพุดของฟิงหุยทำให้สะดุ้ง มือทั้งสองข้างของเขาห้อย

ลงอย่างไรรวดเร็วแรง และไม่สนใจคนผมแดงที่เกือบจะตาเหลือกอยู่ข้างๆ
แม่แต่นิดเดียว เขารู้สึกเหมือนชั่วขณะนั้นทุกอย่างหยุดนิ่ง และยื่นมอง
ฟิงหุยที่อยู่ตรงข้ามนั้นอย่างเหม่อลอย

ผมของฟิงหุยยุ่งเหยิง แก้มบนหน้าบวมแดง หยดน้ำตาไหลลงมา
อย่างไม่ขาดสาย และในดวงตาเต็มไปด้วยความโศกเศร้าอย่างที่ปิดบังเอา
ไว้ไม่อยู่

เงินสวีนรู้สึกงงวย เขาไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ ถึงเป็นแบบนี้ ก็ในเมื่อ
ก่อนหน้าไม่นาน พวกเขายังคงคุยเล่นกันอยู่เลย ยังจูงมือเล่นสเกตด้วยกัน
ยังนั่งอยู่เบาะหลังรถคุยเรื่องบ้านของเธอ และหัวเราะเดินขึ้นสะพานลอย...
ของขวัญเมื่อเช้าแม้ว่าจะแตกเป็นชิ้นๆ แต่ก็ยังเก็บไว้ใ้ในกระเป๋าทางเกงของ
เขา เห็นๆ อยู่ว่าเมื่อสักก็ยังคงดีๆ แต่ทำไมตอนนี้ดูเหมือนกับว่าจะสูญเสีย
ทุกสิ่งทุกอย่างไปแบบนี้

เงินสวีนรับไม่ได้ และไม่คิดจะรับแม่แต่น้อย เขาเดินไปหาฟิงหุย
อย่างโศกโศก และไม่สนใจว่าบนสะพานลอยจะมีผู้คนเดินไปเดินมา เขา
เหนี่ยวเธอเข้ามา แล้วพูดด้วยน้ำเสียงปนสะอื้น

“ไม่ได้ ฉันไม่ยอม ไม่ยอมอย่างเด็ดขาด ฉันไม่เลิกกับเธอ!”

ความคึกคักที่ใต้สะพาน ดุจสายน้ำที่ไหลผ่านไปอย่างรวดเร็ว เด็ก
สองคนที่ยังคงเป็นวัยรุ่นหนุ่มกอดกันแน่นอย่างที่ไม่สนใจสายตาใครทั้งสิ้น
ณ จุดหนึ่งของกาลเวลาในปีนั้น พวกเขาในขณะนั้นยังไม่รู้ว่าต่อไปอนาคต
จะเป็นเช่นไร แค่คิดอย่างไร้เดียงสาเท่านั้นว่าจะสามารถไขว่คว้ากัน
และกันเอาไว้ได้อย่างแนบแน่นแบบนี้โดยที่ไม่ปล่อยมือกันไปจนชั่ววันจันทร์

ฟิงหุยจ้องเขม็งไปที่ประตูเก่าแก่ของตึ่ถาวรฝั่งตรงข้ามจากไหล่ของ
เงินสวีนด้วยดวงตาที่คลอไปด้วยน้ำตา เธอจับเสื้อของเขาเอาไว้แน่น แต่
ยังคงพูดกล่าวคำอำล่าวว่า “เงินสวีน เราสองคน...อย่าคบกันดีกว่า...”

“ไม่ ไม่ได้ เธอต้องโกรธฉันแน่เลยใช้ไหม ฉันไม่ควรไปทะเลาะกับ

พวกเขา ครั้งหน้าฉันจะไม่ทำแบบนี้อีก ฉันสาบาน ได้หรือเปล่า ฉันไม่เลิกให้ตายยังไงก็ไม่เลิก” เฉินสวีนก็ร้องให้ออกมาเช่นกัน เขายังคงเป็นเด็กผู้ชายในวัยที่ปล่อยยี่ให้น้ำตาไหลออกมาได้อย่างเต็มที่จนมองใบหน้า ก็เพราะกลัวการจากลานั้นเอง

“ไม่ใช่เลย...นายก็เห็นแล้ว ไม่ใช่ นายไม่ดี แต่เป็นฉัน...วันนี้คนพวกนี้ต้องมาหาเรื่องฉันอย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นก็คงจะไม่ใช่แบบนี้...”

“เป็นไปได้” เฉินสวีนกอดเธอเอาไว้จนแน่น ไม่ปล่อยโอกาสให้เธอหลุดมือไปได้เลยแม้แต่นิดเดียว “เธอเป็นแค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง จะไปทำอะไรพวกมันได้ละ คนพวกนั้นเป็นพวกอันธพาล ต่อไปฉันรับรองว่าจะไม่ไปยุ่งพวกมันอีกเป็นอันขาด”

ฟังหุ่ยยิ้มเศร้าๆ แล้วพูดว่า “นายมองไม่เห็น พวกเขาไม่ใช่มีกันแค่สามคนเท่านั้น เมื่อตอนที่พวกเขาเดินลงสะพานไปยังมีอีกหนึ่งคนที่เดินเข้าไปรวมกลุ่มพูดคุยกัน คนคนนั้นฉันรู้จัก ก็คือเพื่อนของหลี่เฮ้อ เมื่อก่อนมักจะเที่ยวเล่นด้วยกันกับพวกไหงิงเสมอ...นายยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าพวกเราไม่มีทางคบกันได้ๆ ได้อีก เพื่อนที่ดีที่สุดของนายไม่ต้องการให้พวกเรามีความสุข ฉันก็ไม่ต้องการเจอหน้าเขาเหมือนกัน พวกเราต่างก็ไม่สามารถประนีประนอมกันได้ และแม้ว่าฉันจะประนีประนอมก็ไม่มีประโยชน์...พอเห็นนายต้องเป็นแบบนี้ ฉันเองก็รับไม่ได้ รับไม่ได้...จริงๆ...”

ฟังหุ่ยไม่พูดอะไรอีก เธอชอบอยู่บนไหล่ของเด็กผู้ชายที่เธอชอบที่สุด แล้วก็ร้องไห้เสียงดังออกมา เธอกลับ แล้วก็ไม่ได้ใส่ใจด้วย เธอรู้สึกตัวตัวเองชอบฉินสวีนจนหมดหัวใจแล้ว และก็ไม่ได้ทำเรื่องที่ผิดต่อเขาเลยแม้แต่หน่อย แต่ผลสุดท้ายก็ยังคงกลับกลายเป็นเช่นนี้

“ถึงไหงิงใช้ใหม่ ถ้าอย่างนั้นต่อไปพวกเราจะไม่ไปเจอพวกเขาอีกแล้ว พวกเราจะเที่ยวด้วยกันกับจ้าวเย่ ฉีเยวหฺราน และก็เจียโมเท่านั้น พวกเราจะตั้งใจเรียนหนังสือ สอบเข้ามหาวิทยาลัยต่างเมืองให้ได้ แล้วก็ไปจากที่นี่ให้ไกลๆ ไปเลย ได้หรือเปล่า ฟังหุ่ย ฉันจะไม่เลิกกับเธอ ขอรับรองเธอละ

ฉันชอบเธอ ฉันไม่อยากเล็ก ๆ ไม่อยากเล็กจริงๆ...” เจินสวีโนโอบไหล่ที่บอบบางของฟิงหุยเอาไว้ แล้วพูดพร่ำอยู่ที่ข้างหูเธอตลอดเวลา

ฟิงหุยก็แข็งแรงใจไม่ไหวอีกแล้วเช่นกัน เธอร้องไห้จนหายใจไม่ทัน พูดติดๆ ขัดๆ ว่า “ฉัน...ก็ชอบนาย ชอบมาก...ชอบมากๆ...ฉันก็ไม่อยากเล็ก...เหมือนกัน...”

“ฉันพวกเราก็ไม่เล็ก ๆ ไม่เล็กกันตลอดกาลด้วย” เจินสวีโนพูดอย่างหนักแน่นโดยที่ไม่กังขาแม้แต่น้อย

ทั้งสองคนกอดกันแบบนี้อยู่นานมาก แล้วจึงค่อยๆ ปล่อยมือออกจากกัน พวกเขาต่างก็ไม่พูดถึงคำว่าเล็กกันขึ้นมาอีก ประสบการณ์เมื่อครู่ทำให้พวกเขารับรู้ถึงความเสียใจและความหวาดกลัวอย่างถึงที่สุด การจากกันไม่ได้เป็นเพียงแค่ว่าพูดเท่านั้น แต่มันเป็นสิ่งที่ทำร้ายจิตใจอย่างสุดขีดซึ่งพวกเขาจับไม่ไหวเลยแม้แต่นิดเดียว

เจินสวีโนจูงมือฟิงหุยเดินไปตลอดทาง จนกระทั่งถึงป้ายรถประจำทาง เขาเดินช้ามาก แล้วก็ชอบหยุดหันมามองฟิงหุยอยู่เสมอ

ฟิงหุยร้องไห้จนตาบวม เธอใช้มือปิดหน้าของตัวเองเอาไว้แล้วพูดว่า “มองทำไมกัน...น่าเกลียดจะตายอยู่แล้ว”

“ไม่น่าเกลียดเลยแม้แต่นิดเดียว” เจินสวีโนพูดยิ้มๆ “ฟิงหุย...”

“หือ”

“ไม่มีอะไร”

“...”

“ฟิงหุย”

“อะไรเหรอ”

“เปล่าหรอก”

“...”

“ฟิงหุย”

“นายเป็นอะไร” ฟังหุยหยุดลง แล้วมองเขาอย่างไม่เข้าใจ

“แหะๆ ฉันก็แค่เรียกเฉยๆ นะ ฉันชอบฟังเสียงเธอตอนที่ตอบกลับมามากๆ” เงินสวีนพูดแบบชินๆ “รถมาแล้ว เธอขึ้นไปเถอะ ตอนกลางคืนฉันจะโทร. ไปหาที่บ้านคุณย่าเธอนะ”

แต่ฟังหุยกลับอึดอัดไม่ยอมขยับเขยื้อน เงินสวีนมองเธออย่างไม่สบายใจ เธอหน้าแดงแล้วพูดว่า “อยู่...อยู่เป็นเพื่อนฉันหรืออีกสักคันเถอะ ฉันก็ชอบฟังตอนที่นายเรียกชื่อฉันมากเหมือนกัน...”

ใบหน้าที่ปูดบวมของเงินสวีนนั้นยิ้มกว้างจนแถมแทบปริ แล้วเขาก็ตะโกนอย่างเสียงดังฟังชัดว่า “ฟังหุย!” ฟังหุยก็ตอบกลับไปด้วยเสียงที่ดังฟังชัดเช่นกันว่า “จ๊ะ”

พวกเขาจอดรถวิ่งไปๆ กลับๆ อยู่ถึงสี่รอบ จนท้องฟ้าค่อยๆ มีดลง แล้วจู่ๆ เงินสวีนก็กระโดดตัวลอยขึ้นมาแล้วพูดว่า “แยแล้ว”

ฟังหุยตกใจ รีบถามเขาว่า “มีอะไรเธอ”

“ถึงถึงยังรอฉันอยู่ตรงที่จอดรถนะสิ ทำไมฉันถึงได้ลืมเขาเสียสนิทเลย ฉันต้องรีบไปหาเขาแล้ว คินนี่ คินนี่ฉันจะโทร. ไปหาเธอนะ”

“อืม นายรีบไปเถอะ” ฟังหุยพูดเรียบๆ อันที่จริงเธอก็ निकอกออกอยู่เหมือนกัน ถึงแม้เงินสวีนจะรับปากว่าต่อไปจะไม่ไปเที่ยวด้วยกันกับพวกเขาแล้ว แต่ถึงยังไงเขาก็กับพวกถึงให้บิงก็สนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ จะทิ้งกันไปง่ายๆ แบบนี้ได้ยังไงกันล่ะ

เงาหลังที่ดูเท่สง่างามของเงินสวีนวิ่งทะยานขึ้นสะพานลอยไป ฟังหุยเงยหน้ามองขึ้นไปจากด้านล่าง แล้วถอนหายใจเบาๆ

เมื่อเงินสวีนมาถึงตรงที่จอดรถ ก็ไม่เหลือร่องรอยของอู๋ถึงถึงแล้ว เพียงแต่ตรงข้างๆ จักรยานของเงินสวีน เธอใช้อิฐสีแดงเขียนตัวหนังสือบุดๆ เบี้ยวๆ ลงบนพื้นว่า ‘บ้ายบาย’

เงินสวีนมองความซึ่เล่นของเด็กผู้หญิงแบบนี้แล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะ

รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง เขานึกถึงตอนเด็กๆ ที่อุ้งถึงสวมกระโปรงลายดอกไม้
เล็กๆ ก็บรองทำพลาสติก แล้วนั่งยองๆ วาดรูปบ้านอยู่บนพื้น เพื่อเอามา
กระโดดเล่น แล้วก็นึกถึงคำสาบานเป็นมั่นเป็นเหมาะเมื่อสักครู่ที่รับปากกับ
ฟังหุยเอาไว้ว่าจะไม่ไปเจอกับเพื่อนที่โตขึ้นมาด้วยกันสมัยเด็กๆ อีก และจู่ๆ
เขาก็รู้สึกขึ้นมาว่าการที่ต้องมาอยู่ตรงกลางระหว่างคนทั้งสองฝ่ายนั้น ทำให้
เขารู้สึกท้อใจและโดดเดี่ยวมาก

12

“ตอนนั้นเขาร้องไห้จริงๆ เหรอ”

ผมพูดพลางคลำหาแก้วน้ำท่ามกลางความมืด ด้วยเพราะต้องประหยัดไฟ ดังนั้นในช่วงเวลานั้น ตอนกลางคืนผมกับฟังหุยจึงไม่เปิดไฟ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการมองเห็นอย่างเล็กน้อยด้วยความกระดากอายของคนทั้งสอง ผมก็เลยให้เธอเล่าเรื่องราวให้ฟังมาโดยตลอด

“อืม ร้องไห้...อ๊ะ ระวังนะ อย่าชนทางขวา” ฟังหุยร้องอย่างตกใจ

ความสามารถในการมองเห็นตอนกลางคืนของเธอยังดีกว่าผมเสียอีก ยัยยังไม่ให้ผมปิดแก้วที่เป็นมรดกตกทอดของฮวนฮวนหล่นลงบนพื้นได้อย่างทันท่วงที เพื่อไม่ให้มันต้องพบกับชะตากรรมอันเลวร้ายนี้ ผมรีบย้ายแก้วลายหมี่น้อยใบนั้นเข้าไปเก็บไว้ในตู้อย่างระมัดระวัง แล้วถามเธอว่า “เธอจะดื่มน้ำไหม”

“ไม่ดื่ม...นายไม่ต้องเทหรอก ถ้าจะดื่ม เดี๋ยวฉันจะไปเอง นายชอบทำแรงๆ จนของพังหมดแล้ว แก้วแตกไปไม่รู้ตั้งกี่ใบแล้ว” ฟังหุยเซ็ดหนังสือจนสะอาดเรียบร้อยดี แล้วให้ผมเดินข้ามไป

“นี่ เธอกำลังดูถูกใครกัน” ผมยิ้มแล้วยกน้ำเดินข้ามไป “ฉันก็แค่ตาไม่ตื๋อตอนกลางคืนเท่านั้นเอง เธอจะไม่อนุญาตให้ผู้ชายเก่งๆ ในศตวรรษยี่สิบเอ็ดที่ตีเลิศแบบนี้มีข้อบกพร่องนิดๆ หน่อยๆ บ้างหรือไง”

“เปล่าหรือ...” ฟังหุยพูดพลางเดินไปนั่งข้างๆ “ไม่อย่างนั้น...เปิดไฟก็แล้วกัน เตียวฉินค่อยคิดหาวิธี ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องของฉัน นายก็คงไม่ต้องมาเป็นแบบนี้...”

“ดูเธอพูดเข้า เห็นเป็นคนอื่นคนไหนไปได้ เธอว่าสี่เรื่องใหญ่ที่น่ายินดีในชีวิตคนคืออะไร ‘เจอฝนยามหน้าแล้ง พบเพื่อนเก่ายามห่างบ้าน ได้แต่งงานเข้าห้องหอ และสอบเข้าเรียนที่ดีๆ’ ได้ พวกเราสองคนก็คือข้อหนึ่งในสี่ข้อนี้ใช่ไหมล่ะ ดังนั้นเธอไม่ต้องมาเกรงใจฉันหรอก ฉันจะบอกเธอให้ ถ้าใครมาห้ามไม่ให้ฉันทำเรื่องที่ควรทำ ด้วยการช่วยเหลือเพื่อนร่วมชาติที่กำลังตระการกำล่ำบาก ฉันก็ไม่ยอมเหมือนกัน” ผมรีบพูดสนุกๆ เพื่อกลบเกลื่อนทันที พูดกันตามจริงแล้ว บางทีผมก็แอบเจ้าเล่ห์อยู่เหมือนกัน เพราะผมเกิดกลัวว่าเธอจะมาย้ายหนีไป อยู่กับเธอถึงจะลำบาก แต่ผมก็รู้สึกยินดี

“นายก็จนเลยละสิ” ฟังหุยพูดยิ้มๆ “นายพยายามมุ่งมั่นเข้า วันเวลาดีๆ อยู่ห่างจากพวกเราไม่ไกลแล้วละ”

“อืม” แม้ว่าปากผมจะตอบรับแบบนี้ ทว่าในใจกลับไม่คิดเช่นนั้น ผมเฝ้าภาวนาให้ได้อยู่กับเธอนานมากกว่านี้หน่อยต่างหาก “ว่าไปแล้ว คิดไม่ถึงว่าฉินสวีนจะเป็นคนอ่อนไหวมากแบบนี้เลยนะ อะไรนิดอะไรหน่อยก็ร้องไห้หน้าตาไหลแล้ว”

“ไม่ใช่” ฟังหุยดูเหมือนไม่ชอบใจอยู่บ้าง “เขาก็แค่ร้องไห้ไม่กี่ครั้ง...”

“โธ่ หลังจากฉันเรียนจบประถมก็ไม่เคยร้องไห้อีกเลย” ผมพูดแบบอวดๆ

“แต่ฉันรู้สึกว่าการที่ได้ร้องไห้ออกมามันดีจะตาย อย่างน้อยก็ทำให้รู้ว่าจริงๆ แล้วกำลังดีใจหรือว่าเสียใจอยู่กันแน่ ถ้าคนสองคนอยู่ด้วยกันแล้วไม่มีการร้องไห้และก็ไม่มีเสียงหัวเราะ ฉันคาดว่าก็คงจะมาถึงทางตัน

แล้วละ ตอนเป็นเด็กยังดีเสียกว่า เธอดูคนที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วในตอนนี้นี่สิ แต่ละคนแต่ไม่ออกเลยว่ากำลังดีใจ โกรธ เศร้า หรือว่ามีความสุขกันแน่ “ไม่รู้ว่ารมณีนีไหนเลยจริงๆ”

ฟังหุยพูดเรื่อยๆ แต่ผมรู้ว่าจริงๆ แล้วเธอกำลังปกป้องเงินสินอยู่ ผมเองก็ยอมรับว่าพวกเราที่โตแล้ว ซ่อนเร้นความรู้สึกเอาไว้ไม่รู้ตั้งเท่าไร และก็ไม่ต้องการเปิดเผยความรู้สึกออกมาอย่างง่ายตาย มีอะไรก็เก็บเอาไว้ในใจมากมายและไม่แสดงออกมา แต่ในใจของผมก็ยังคงรู้สึกไม่ค่อยพอใจอยู่นั่นเอง ผมรู้สึกอิจฉาคนคนนั้นที่สามารถกดฟังหุยในขณะที่เธอกำลังร้องไห้เสียใจซึ่งผมไปไม่ได้ เขาสามารถรักได้อย่างเต็มที่ และก็ทำร้ายจิตใจได้อย่างเต็มที่ แต่สำหรับผม แม้กระทั่งอยากดูแลปกป้อง ก็ยังปิดบังซ่อนเร้น ไม่กล้าพูดออกมาซัดๆ อยู่นั่นเอง

“แล้วหลังจากนั้นล่ะ” ผมแอบแซ่ซักหักกระดูกคนที่ไม่มีอนาคตอย่างตัวเองอยู่ในใจเสียบๆ พलगถามเธอไปด้วย

“หลังจากนั้นเธอ...” ฟังหุยถอนหายใจเบาๆ แล้วก็เริ่มเล่าเสียงเฉื่อยเฉื่อยต่อไป

วันนั้นหลังจากกลับบ้าน เงินสินอัดอั้นมาก โทร. หาถึงไห้ปิงอย่างชมอารมณ์เอาไว้ไม่อยู่ พอเขารับขึ้นมากี่ด่าถึงบรรพบุรุษแปดชั้นของถึงไห้ปิงเต็มที่อย่างกระหืดกระหอบ ด่าจนกระทั่งถึงไห้ปิงสับสนงงวยไปหมด และด่าอยู่นานมากถึงได้รู้ว่าที่เขาพูดคือเรื่องอะไร

“เฮ้ย ฉันไม่ได้ทำจริงๆ ถ้าฉันเป็นคนทำ เป็นไอ้ลูกหมาของซุนเทาไป แล้ว นายมันฉลาดระดับต้นๆ ของทั้งชั้นเรียน น้ำเข้าไปอยู่ในสมองแทนแล้วหรือ นายคิดดูให้ดีๆ ฉันก็แค่ไม่อยากเจอฟังหุยอีกเท่านั้น แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะเหมารวมนายเข้าไปด้วย” ถึงไห้ปิงร้อนรนขึ้นมา รีบพยายามพูดอธิบายอย่างเต็มที่

เงินสินอึ้งค้างไป เขามาลองคิดๆ ดูมันก็ถูก ว่ากันตามจริงแล้ว

ที่ถึงให้ปังพุดก็เพื่อตัวเขา จะเหมารวมมาจัดการเขาไปด้วยได้ยังไงกัน แต่ปากเขาก็ยังคงพุดอย่างไม่ยอมแพ้ว่า “ฮี้ ก็นายอาจจะไม่ได้พุดกับคนอื่นให้ชัดเจนก็ได้เนี่ย พวกมันก็เลยเหมารวมแข่งฉันเข้าไปด้วยนะสิ และก็ไม่ว่า นายอาจจะตั้งใจให้แผนยอมเจ็บตัวก็ได้ ไม่อย่างนั้นแล้วคนอื่นจะมาหาเรื่องนักเรียนอย่างพวกเราสองคนทำไมกัน ฟังหุยบอกว่าพวกมันยังมีพวกเดียวกันอีกด้วย ที่นั่งรอพวกมันอยู่ที่สะพานลอย เฮอร์จุ๊ก ที่เมื่อก่อนก็อยู่ด้วยกันกับพวกนาย”

“แม่นายสิ” ถึงให้ปังโมโหขึ้นมาทันที “ถ้าฉันฉลาดแบบนั้นก็คงจะเข้าโรงเรียนฟุ้งไปแล้วว๊าย” คงจะไม่มานั่งตาบอดคลำทางอยู่แบบนี้หรอก ทำไมนายไม่ลองคิดว่านางปีศาจร้ายฟังหุยมันอาจจะใส่ร้ายฉันบ้างละ ฉันว่านายหลงมันมากเกินไปแล้ว”

“เป็นไปไม่ได้ นายไม่ได้เห็นว่าวันนี้พวกเราสองคนสภาพเป็นยังไงบ้าง” จีนสวีนพุดเสียงดัง

“ฮี้ ขอฉันคิดๆ ดูก่อน อืม...ไม่ว่าอาจจะจะเป็นหัวจ้อทำก็ได้ มันก็อยู่แถวนั้น แม่งเอ๊ย รอให้ฉันถามมันก่อน ถ้ากล้ามาทำนายได้ ฉันก็จะจัดการมันด้วยเหมือนกัน” ถึงให้ปังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ จนในสายโทรศัพท์ฝั่งนี้มีเสียงดังบิ่งบิ่ง ไม่รู้ว่าเขาทำลายข้าวของอะไร

“นั่นไม่จำเป็น แต่นายจะต้องบอกพวกมันให้ได้ว่าพวกมันอย่าได้มาหาเรื่องกับฟังหุยอีก ครั้งนี้ถือว่าเห็นแก่หน้าของฟังหุย ถ้ามีครั้งต่อไป ฉันก็จะไม่เกรงใจพวกมันอีกแล้ว ไม่ว่าใครก็ตาม ฉันก็จะไม่ไว้หน้า” จีนสวีนพุดอย่างเอาจริง

“นายพอได้แล้ว นายจะทำอะไรได้ อย่ามาทำกับฉันแบบนี้ ฉันจะบอกนายไว้ให้ นายตั้งใจเรียนหนังสือให้มันดีๆ เถอะ ตอนที่นายสอบเข้าโรงเรียนฟุ้งได้ แม่นายดีใจมากแค่ไหน เทียวโทร. บอกเพื่อนบ้านไปทั่ว ยังทำให้แม่ฉันโกรธมากจนต้องมาตีฉันยกหนึ่งเลย แล้วนายจะลงมายุ่งอะไรเรื่องพวกนี้ จะมารับผิดชอบทำไม” ถึงให้ปังพุดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ “นายวางใจ

เถอะ ถ้าเป็นพวกมันทำจริงๆ ละก็ ฉันจะไม่ให้มันมาหาเรื่องนายอีกอย่าง
แน่นอน แต่ฉันยังขอยืนยันคำเดิมว่าสาเหตุของเรื่องนี้เดิมทีมาจากฟิงหุย
ฉันไม่สามารถรับประกันได้ว่าเรื่องจะออกมาเป็นยังไง หลี่เฮ่อก็เชื่อว่าจะมีฉัน
เป็นพี่น้องเพียงคนเดียว เรื่องนี้ก็ไม่ใช่แค่ฉันที่จำฝังใจเอาไว้เพียงคนเดียว
เท่านั้น ดังนั้นฉันจะบอกให้ว่าทางที่ตินายเลิกกับเธอเถอะ นายมีติชขนาดไหน
เป็นทองอยู่ที่ไหนก็เปล่งประกาย ยังกลัวว่าจะหาที่ดียิ่งกว่าฟิงหุยไม่ได้
หรือไง อย่างมากเธอก็เป็นแค่คนธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น แถมยังมีประวัติ
ต้องโทษติดตัวอีกด้วย ฉันก็แปลกใจว่านายไปชอบเธอตรงไหนกัน”

“ไปๆ อย่มาพูดเรื่องนี้กับฉันอีก” เฉินสวีนพูดแบบแข็งๆ “ฉันยัง
แปลกใจพวกนายต่างหาก นี่มันยุคอะไรแล้ว ยังคิดว่าตัวเองเป็นพี่น้องร่วม
สาบานเหมือนเล่าปี กวนอู เตียวหุย อยู่อีก อีกทั้งก็ไม่ใช่พี่น้องคลานตาม
กันมา วันทั้งวันเอาแต่คิดเรื่องแก้แค้นแทนเพื่อน เก่งมากก็ไปหาคนที่แวง
นั่นสิ มาหาเรื่องแต่กับเด็กผู้หญิง จะเรียกว่าเก่งได้ยังไง”

“ฮึ่! ไม่ช้าก็เร็ว ลักวันหนึ่งฉันจะต้องจัดการไอ้คนคนนั้นให้ได้ มันหนี
ไม่พ้นหรอก ส่วนฟิงหุย จะพูดว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเธอเลยก็ได้ ปีนี้ที่
หลี่เฮ่อไปนั่งรอคนอยู่ที่หน้าประตูโรงเรียน เธอรู้ดีกว่าใครๆ ว่าทำไม แต่เธอ
ก็ไม่เข้าไปขวางเลยสักครั้ง แม้แต่จะพูดโน้มน้าวก็ไม่มี ต่อมาเขาต้องมาตาย
แต่เธอลับวิ่งหนีเร็วกว่าใครๆ ผู้หญิงใจจิตใจตาประเภนี้ นายยังเห็นเป็น
ของมีค่าไปได้ เอามาให้ฉันฟรีๆ ฉันยังไม่เอาเลย” ถึงให้ฟังพูดพร้อมกับ
หัวเราะอย่างเย้ยขำ

“ไปให้พ้น ฉันไม่พูดกับนายแล้ว พูดกับนายไปก็ไม่รู้เรื่อง ถึงยังไง
ฉันก็ยังชอบเธอ ไม่ว่าใครก็ตามที่มารังแกเธอ ฉันจะไม่ยอม แค่นี้”

เฉินสวีนเหวี่ยงโทรศัพท์ทิ้ง กลับเข้าห้องแล้วนอนหงายลงบนเตียง
เขาโกรธมาก แต่กลับไม่รู้ว่าจะจริงๆ แล้วโกรธใครกันแน่

หลังจากฉลองวันเกิดด้วยกลิ่นคาวเลือด พวกเขา ก็กลับไปใช้ชีวิต อยู่ในโรงเรียนตามปกติ แม้ว่าจะต้องตื่นแต่เช้า ใส่ชุดนักเรียน เขียน การบ้าน สอบ แต่ฟังหุยกลับชอบวันเวลาที่ผ่านไปแบบนี้มาก ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกรังแก อย่งไรเสีย ชีวิตการเป็นนักเรียนก็ถือว่าดีทีเดียว ความรัก ก็ดี ไม่ใช่ใช้ชีวิตไปวันๆ อย่งไรความหมาย ความรู้สึกที่อยู่ใก้กันบั้งของ หัวใจก็คือ มีคนคอยเคียงข้างกันในทุกๆ วัน

ด้วยเหตุนี้วันที่เปิดเรียน ฟิงหุยจึงรู้สึกมีชีวิตชีวมมาก เธอหักทหายกับ คนรู้จักทุกคนด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้้วยรอยยิ้มดุจสายลมในฤดูใบไม้ผลิ

เฉียวหฺรานเดินมาข้างๆ เธอแล้วพูดว่า “ทำไ้ไม่มีความสุขจ้งเลย ฉัน ว่าห้องดูเธอมีความสุขที่สุดเลยละ คนอื่นเขายังหวังว่าให้ปิดเทอมนานๆ กว่านี้ด้้วยซ้ำ”

“จั้นเหรอ” ฟิงหุยเก็บการบ้าน ยิ้มพลางพูดไปด้้วยว่า “เปิดเรียน ดีจะตายไป ก็จะได้เจอหน้ากันทุกวันด้้วยไม่ใช่เหรอ”

“ก็ใช่” เฉียวหฺรานพูดยิ้มๆ “วันนั้นซ้อมเต้นเสร็จแล้ว เธอกับ ฉินสวินไปไหนกันเหรอ พวกเรายังว่าจะชวนไปกินบั้งย่างด้้วยกันอยู่เลย แต่หาพวกเธอย้งงก็หาไม่เจอ”

“เอ่อ...ฉันมีธุระนะ...” ฟิงหุยพูดติดๆ ขัดๆ “ช่วยฉันนับสมุดหน่อย ลี”

เฉียวหฺรานรับสมุดมาแล้วพูดว่า “จั้นเลิกเรียนวันนี้พวกเราไปกันเถอะ คาดว่าวันนี้คงจะไ้ไม่มีการบ้านอะไรเหรอ”

“ยี่สิบเอ็ด ยี่สิบสอง ยี่สิบสาม...อืม...ได้สิ” ฟิงหุยตั้งสมุดกระเทกให้ เทากันแล้วพูดว่า “ของเธอมีเทอะไร”

“ยี่สิบเล่มนะ ขาดไปสองเล่ม เตี้ยจั้นนับใหม่อีกรอบ” เฉียวหฺราน พูดพลางขมวดคิ้ว

“ไม่ต้องเหรอ เมื่อกี้จั้นนับไปแล้วรอบหนึ่ง เหมือนว่าจะขาดไปสอง เล่มนะ มีไ้ใครไม่ไ้ส่งการบ้านตอนปิดเทอม” ฟิงหุยเงยหน้าขึ้นถาม

“ฉันทๆ รอเดี๋ยวนะ ไกลเสร็จแล้ว” จ้าวเยยกมือขึ้นพูด หลินเจียวไม่
อยู่ข้างๆ เขา คอยกระตุนอย่างเร่งรีบ “เร็วหน่อย เร็วหน่อย”

ฟังหุยกับเฉียวหฺรานเดินเข้าไปดู ก็พบว่าจ้าวเยกกำลังลอกการบ้านของ
เจียวไม่ด้วยความตื่นเต็นจนมือเป็นระวิง

เฉียวหฺรานยิ้มแล้วพูดว่า “ฉันเดาไว้แล้วว่าต้องเป็นเขา เป็นแบบนี้
ทุกครั้ง ไฟไม่ลนกันก็ไม่ยอมทำหฺรอก เจียวไม่ ครั้งหน้าอย่าให้เขายิ้มแล้วนะ
อย่าไปส่งเสริมนิสัยเสียๆ แบบนี้”

“นี่ เฉียวหฺราน นายนี้มันไม่มีเมตตาเอาเสียเลย” จ้าวเยพูดอย่าง
เคืองๆ

“รีบเขียนเร็วเข้า” หลินเจียวไม่ตบไปที่หลังของเขา พูดอย่างหงุดหงิด
ว่า “ใครจะไปรู้ว่าเขาจะไม่ได้ทำตั้งเยอะแบบนี้ล่ะ ครั้งหน้าฉันจะไม่ให้เขายิ้ม
อีกแล้ว”

“ต้องรีบหน่อยแล้วนะ อีกเดี๋ยวครูโหวกก็จะมาแล้ว” เฉียวหฺรานบอก
“เจียวไม่ เมื่อกี้ฉันกับฟังหุยคุยกันเรียบร้อยแล้ว ว่าตอนเย็นไปกินบั้งย่าง
ด้วยกัน”

“ได้เลย” หลินเจียวไม่ตอบอย่างดีใจ “แต่เราอย่าไปกินบั้งย่างเลยเถอะ
ฉันเบื่อแล้ว วันนี้พวกเราไปกินน้ำแกงหม่าล่ากันเถอะ”

“น้ำแกงหม่าล่า หม้อไฟนะหฺรอก ยุ่งยากจะตาย” ฟังหุยบอก
“ไม่ใช่ซานู เหมือนกับบั้งย่างนั้นแหละ เพียงแต่ใส่ลงไปต้มในหม้อ
หอมมากเลยละ เธอไปเห็นเดี๋ยวก็รู้เอง” หลินเจียวไม่พูด

เงินสวีนจากหน้าประตูห้องวิ่งเข้ามา นิ่งลงข้างๆ จ้าวเยแล้วพูดว่า
“ยังลอกอยู่อีก เร็วหน่อย ครูโหวกกำลังมาแล้ว ฉันเพิ่งออกมาจากห้องพักครู
นะ”

“โอ๊ย เขียนเสร็จแล้ว” จ้าวเยปิดสมุด โยนให้ฟังหุยแล้วพูดว่า “ข้อมือ
ฉันใกล้จะหักแล้ว ทำไมมันเยอะแบบนี้ละ”

หลินเจียวไม่ถลึงตาใส่เขาแล้วพูดว่า “สมน้ำหน้า มัวไปทำอะไรอยู่ล่ะ

เอ๊ะ ฟังหุย เอาสมุดของเราสองคนไว้ห่างๆ กันหน่อย อย่าวางไว้ด้วยกัน
คำตอบเหมือนกันปะเลย เดี๋ยวก็ดูออกว่าลอกกันพอดี”

“เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว เลิกเรียนวันนี้ฉันต้องกินให้อร่อยสักมื้อ”

จ้าวเย่พูดพลางหอบหายใจ

“ไปกินอะไรเธอ” เฉินสวีนิถาม

“น้ำแกงหม่าล่า เจียวไม่หาที่ไว้แล้ว เพิ่งคุยกันเสร็จ ไปด้วยกัน” จ้าวเย่

ตอบ

“ไม่มีปัญหา” เฉินสวีนิยิ้ม แล้วหยิบหนังสือเรียนออกมา นั่งอย่าง
เรียบร้อย

ตอนเลิกเรียน พวกเขาเก็บกระเป๋าหนังสืออย่างรวดเร็วก็ไปกัน
แล้ว ฟังหุยไม่ได้ขี่รถมา จึงซ้อนรถเฉินสวีนิไป เฉินสวีนิซื้อชาวดัอะเบาด์
ยี่ห้อไหนเครื่องหนึ่งมาใหม่ มีสายหูฟังด้วย ทันสมัยมาก ฟังหุยหยิบมาลอง
เล่น เฉินสวีนิแนะนำฟังก์ชันของมันให้เธอฟังด้วยความตื่นเต้น ฟังหุย
ไม่เข้าใจ เพียงแต่ยิ้มๆ แล้วใส่หูฟัง ในนั้นเป็นเพลงของจางซินเจ้อร้อง ฟังแล้ว
ไม่เลวเลยทีเดียว จ้าวเย่กับเฉียวหฺวานฆ่าอาการบ้าเหวของเขา และแก๊ง
แห่เฉินสวีนิตลอดเวลา ทั้งหัวเราะทั้งเสียงดังอะอะไปตลอดทางอย่างที่
ไม่ยอมหยุดเลยแม้แต่น้อย

พูดถึงตอนนั้นจริงๆ แล้ว พวกเขาที่ไม่ได้มีเรื่องอะไรที่ทำให้ต้องเป็น
ทุกข์กังวลใจใดๆ เลย และแน่นอนว่าก็ไม่มีใครมีความไฝฝืนที่ยิ่งใหญ่และห่าง
ไกลอะไรด้วย ใช้ชีวิตด้วยความเบิกบานใจไปในแต่ละวัน ทุกคนล้วนมีความ
พอใจในสิ่งที่มีมาก เพียงแต่พวกเขาที่เป็นวัยรุ่น ยังไม่เข้าใจว่านี่เป็นความ
รู้สึกแบบไหนกันจริงๆ แล้วก็เหมือนบทเพลงที่จางซินเจ้อร้อง ที่ว่าเป็นทาง
เดินที่น่าทะนุถนอมยิ่งงัล่ะ

บทที่ห้า

เติบโต

ฟังหุยกกล่าวว่า

“พวกเราต่างก็คิดว่าหลังจากที่เติบโตขึ้นแล้ว ก็จะสามารถอยู่ด้วยกันได้ตลอดไปอย่างแท้จริง ก็เลยพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อที่จะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ไม่คำนึงถึงเลยว่าจะต้องแลกกับทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เมื่อเติบโตขึ้นอย่างแท้จริงจนพอที่จะบอกลาความเป็นวัยรุ่นได้แล้ว ถึงได้ค้นพบว่าที่แท้จริงการเติบโตก็แค่ทำให้เราต้องแยกจากกันเท่านั้น...”

1

บางครั้งผมก็กลัวว่าฟังหุ่ยจะหายไป

ผมรู้สึกอยู่เสมอว่าเธอน่าจะออกจากปักกิ่งด้วยท่าทีที่ไร้เยื่อใยมาก ด้วยเพราะขณะที่อยู่ที่นั่น นอกจากญาติของเธอแล้ว ผมไม่เคยเห็นเธอโทรไปหาใครทั้งสิ้นในบรรดาคนที่เธอเคยชื่อถึงในเนื้อเรื่องที่เธอเล่า สิ่งนี้มักจะทำให้ผมเกิดกลางสังหรณ์ที่อัศจรรย์ใจเสมอว่าสักวันหนึ่งเธอก็อาจจะจากผมไปอย่างเงียบๆ โดยที่ไม่บอกกล่าวใดๆ เช่นกัน

แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเราจะมีส่วนคล้ายคลึงกันในเรื่องที่ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันอยู่ แต่ในใจของผมก็ยังคงรู้สึกกระวนกระวายใจมาก ผมคิดว่าสิ่งนี้อาจเป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของสิ่งมีชีวิตเพศผู้ที่มักจะรู้สึกพะวงกับเหยื่อที่ไม่สามารถล่าได้อยู่ตลอดเวลา

น่าเสียดายที่ผมไม่สามารถทำเหมือนกับสิงโตที่กระโจนเข้าไปไล่ล่ามันได้ด้วยการจับฟังหุ่ยกดไว้ใต้กรงเล็บของผม ผมรองจนกระทั่งคำมีดตึกคืนก็ไม่สามารถติดต่อเธอได้ ทำได้แค่รออยู่ในบ้าน เหมือนหญิงที่ถูกสามีทอดทิ้งอย่างไรอย่างนั้น สิบบุหรี่ คิดว่าน่าจะไปต่างๆ นานา กันดำสาปแช่ง

อยู่ในใจ ทว่าทุกกลับตั้งอยู่ตลอดเวลา คอยเงี่ยหูฟังเสียงที่ทางเดินตีกันอย่างระมัดระวัง

ฟังหุ่ยเข้ามาในห้องด้วยเสียงที่เบามาก เธอหมุนลูกบิดประตู และวางของลงอย่างระมัดระวัง พยายามอย่างเต็มที่เพื่อไม่ให้เสียงของตุ๊กกระดาด และตุ๊กพลาสติกดังกรอบแกรบๆ ออกไป จากนั้นก็กำลังคิดที่จะออกไปอีกอย่างระมัดระวัง

“กลับมาแล้วเหรอ” จู่ๆ ผมก็ส่งเสียงออกมาจากซอกมุมที่มีตมิด ผมเคยถามเธอว่าทำไมถึงใช้ชื่อกำว่า ‘หุ่ย’ เธอบอกว่าเป็นเพราะพ่อของเธอตอนที่ต้องพลัดถิ่นฐานไปทำงานที่อื่นไกลๆ จึงมีความคิดอยากจะกลับบ้านเร็วๆ อยู่ตลอดเวลา ดังนั้นพอมีลูก สิ่งแรกที่คิดถึงก็คืออักษรคำว่า ‘หุ่ย’ ซึ่งแปลว่ากลับ แม่ของเธอไม่ชอบใจ รู้สึกว่าเด็กผู้หญิงใช้ชื่อนี้ไม่ค่อยสุภาพ ก็เลยเพิ่มตัวหนังสือคำว่าหญ้าเอาไว้บนหัวไปโดยพลการ

ผมรู้สึกว่าเธอช่างเนรคุณกับชื่อนี้เสียจริงๆ ก็เห็นชัดๆ อยู่ว่าเป็นการฝากความคิดถึงเพื่อให้กลับบ้าน แต่กลับไปประหลาดที่ข้างนอกอยู่เป็นประจำ และความหมายที่ยังเกี่ยวพันกับชื่อนี้ของเธออีก และมักจะทำให้คนรอบข้างคิดอยู่เสมอก็คือ เธอจะกลับ หรือว่าไม่กลับ

“เอ่อ...” เธอคิดไม่ถึงว่าผมกำลังรอเธออยู่ จึงรู้สึกตกใจอยู่บ้าง

“ไปไหนมาเหรอ” ผมลุกขึ้นถามเธอ ถึงความสามารถในการมองเห็นของผมจะไม่ดี แต่การรับรู้ของจมูกว่องไวมาก นี่คือการปรับสมดุลของสิ่งมีชีวิตบนโลกใบนี้ ทำให้คุณมีความสามารถสังเกตเห็นความผิดปกติของการดำรงชีวิตอยู่เสมอ และทั้งทางหนีทีไล่ในการมีปฏิริยาตอบสนองออกมาได้อย่างทันควัน

บนตัวของเธอมีกลิ่นแปลกๆ อยู่บ้าง ไม่ใช่กลิ่นของผู้คนบนท้องถนนที่จ้อกแจ้กจอบแจ แต่เป็นกลิ่นที่เข้าไปในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งอยู่เป็นเวลานาน

“ข้าง...ข้างนอก” เธอพูดอย่างติดอ่าง

ผมถอนใจกับจุดอ่อนเดิมๆ ของเธอ พอมีเรื่องปิดบังก็จะต้องติดอ่าง ดูท่าคงจะเป็นนิสัยที่ติดมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นเป็นแน่

“ฉันไม่รู้หรือว่าเธอไปข้างนอก ถ้าเธออยู่ในห้อง ฉันยังต้องมานั่งทำตาปริบๆ รอเธอแบบนี้ไหม” ผมพูดอย่างว่าอุ่นใจ “แล้วเธอก็ไม่จำเป็นต้องมาปิดบังฉัน เพราะจริงๆ ฉันไม่ใช่คนที่ชอบยุ่งเรื่องของชาวบ้าน และก็ไม่ใช่คนที่ชอบสังเกตสังกาเรื่องส่วนตัวของคนอื่นอย่างแน่นอน เพียงแต่ครั้งหน้า ถ้าเธอจะออกไปที่ไหนก็ให้บอกกล่าวกันสักคำ เพราะตอนนี้ไม่ใช่มีตัวเธอแค่คนเดียวแล้ว จะทำอะไรก็ควรมีจิตสำนึกบ้าง โทมาจนปานนี้แล้ว ยังไม่เข้าใจว่าอะไรที่เรียกว่าดูแลซึ่งกันและกันอีก ทุกวันนี้ฉันก็เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว เธอก็อย่ามาทำให้ฉันต้องเป็นห่วงอีกจะได้ไหม”

ฟังหุ่ยไม่ได้ตอบอะไร เธอยืนอยู่ตรงนั้นเงิบๆ ร่างกายดูราวกับแข็งที่ออยู่อย่างนั้น

ผมคิดว่าตัวเองอาจจะพูดหนักเกินไปหน่อย แต่ผมรู้สึกเป็นห่วงเธอจริงๆ เธอเป็นคนนุ่มนวลเกินไปหน่อย ตรงไปตรงมา ไม่รู้จักพลิกแพลง ทั้งยังดื้อรั้นถือทิฐิมากอีกด้วย โยนเธอไปให้ใครผมยังไม่รู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจ แต่ถ้ากับ Aiba ละก็ไม่ได้อย่างแน่นอน ผมกลัวว่าวันไหนเธอเกิดโง่ขึ้นมาจริงๆ ถูก Aiba เคี้ยวขึ้นมาละก็...

“เหนื่อยแล้วก็ไปอาบน้ำก่อนเถอะ ยังอยู่ที่ห้องฉัน ก็เท่ากับประหยัดให้ Aiba หน่อย” แล้วผมก็เดินเข้าไปดึงเธอ

เธอปิดมือผมทิ้งอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็วิ่งไป พวกเราดูเหมือนตกลอยอยู่ในสภาพที่บรรยากาศระอกระอ่วนอย่างสุดที่จะบรรยายไปชั่วขณะหนึ่ง

ผมจำได้อย่างชัดเจนมากกว่าหลังจากที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน เธอก็ไม่ปฏิเสธการสัมผัสที่มี ‘จุดประสงค์ที่บริสุทธิ์’ ของผมอีกเลย

ในที่สุด ก็ถูกบุคคลภายนอกเข้ามาทำลายความเงียบบังนลง หนุ่มน้อย ตาดีชาวเกาหลีที่อยู่ห้องข้างล่างมาเคาะประตูห้องพวกเรา ใช้ภาษาอังกฤษสำเนียงเกาหลีตะโกนเรียกชื่อฟังกุย

“ดูไบนั่นที่ฉันหิวมาให้ละ เมื่อกี้ลืมเอาให้เธอไป” เขายืนอยู่หน้าประตูมือหนึ่งดันประตูเอาไว้ และทำข้างหนึ่งโพลทำแบบงอๆ ในขณะที่พูด

ผมคิดในใจว่า ‘ฉិតสเปรย์ใส่ผม สวมเสื้อสูด นายคิดว่าตัวเองเป็นแจงดองกันหรือซงซึ่งฮอนหรือไง ทำเป็นหล่อตายละ!’

“หา ขอบคุณนะ” ฟังหุ่ยพูดอย่างเกรงใจ

“อย่างนั้นหรือ นายตั้งใจเอามาให้เลยหรือนี่” ผมรีบนำหน้าฟังหุ่ยไปรับดูไบนั่นมา แล้วรีบแสดงอารมณ์ทางสีหน้าว่าให้รีบใส่หัวไปซะ ผมพูดพร้อมกับยืนตระหง่านอยู่ที่หน้าประตูและมองเขาจากหัวจดเท้า

“ฉันพุงนี้เย็นหั้นจะมารับเธอนะ พวกเราไปด้วยกัน”

ตาตุ้ๆ นั้นค้อนผมทีหนึ่ง และพูดพลางยิ้มให้ฟังหุ่ย

“ได้ อิงหัว ขอบคุณนะ รบกวนนายแล้วละ” ฟังหุ่ยพูดจากใจจริง

“ไปไหนกันหรือ” ผมรู้สึกโมโหขึ้นมา อิงหัวอะไรนั่น คิดไม่ซื่อกับฟังหุ่ยอยู่ตลอดเวลา เธอมองไม่ออก แต่ผมสามารถมองออกได้ อีก้าในโลกนี้มันก็ดำทุกตัวเป็นธรรมดา แม้แต่ผมเองก็มีความคิดแบบนี้เหมือนกัน จึงเข้าใจความลับในใจของเขาได้เป็นอย่างดี และให้ตายผมก็ยอมไม่ได้ ที่จะให้อั้ตาดันนั้นมาแย่งโอกาสนี้ไปได้ก่อนอย่างเด็ดขาด

“ทำงานนะ” อิงหัวที่หน้าตาชั่วร้ายอัปลักษณ์เหมือนพวกนายทุนทั้งหลาย เขาไม่แะแสะคนข้างกายของฟังหุ่ยที่พยายามยับยั้งการแสดงออกของเขาแม้แต่น้อย ทั้งยังพูดอย่างหยิ่งโสว่า “ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป พวกเราจะไปทำงานด้วยกันทุกเย็น”

ผมไม่ได้พูดอะไรอีก ไม่ใช่เพราะความอิจฉา แต่เป็นเพราะซาบซึ้งใจ มีแต่ผมเท่านั้นที่รู้ว่าทำไมเธอต้องไปทำงานด้วย เธอต้องเห็นผมเหนื่อยจนรู้สึกว่าทนไม่ไหวแล้วอย่างแน่นอน

ไอ้เกาหลีสีหน้าโง่นั้นไม่เข้าใจหรอกว่าเกิดอะไรขึ้น ทำที่เป็นบอกลาพวกเราอย่างกับผู้ชนะอย่างไรอย่างนั้น ผมปิดประตูลงแล้วหันมาพูดอย่างละอายใจว่า “เธอไม่ต้อง...”

“ของนาย” ฟังหุยโยนถุงในมือมาให้ผม พูตอย่างไม่สบอารมณ์ว่า
“กินเถอะ”

ผมเปิดถุงออกดู ตาเป็นประกายขึ้นมาทันที ในนั้นคือข้าวผัดกิมจิ
กล่องหนึ่งนั่นเอง ของแบบนี้ผมไม่ได้กินมานานมากแล้ว พูตตรงๆ ก็คือ
หลังจากมาอยู่ด้วยกันกับฟังหุย พวกเราก็ไม่เคยได้กินอาหารแบบนี้อีกเลย
น้ำหนักของพวกเราสองคนรวมกันแล้ว คาดว่ายังหนักไม่เท่าหนุ่มออสเตรเลีย
ที่แข็งแรงบึกบึนคนหนึ่งเลยก็ว่าได้

“ของจากร้านอาหารที่เราไปรับจ้างทำงานนะ อร่อยไหม” ฟังหุยชอบอยู่
บนโต๊ะแล้วถามผม

“อืม อร่อย เธอก็กินด้วยสิ” ผมพูตในขณะที่กำลังกินอย่างตะกละ
ตะกลาม

“ฉันกินมาแล้วละ” ฟังหุยพูต “ฉันจะไปเทน้ำให้นะ”

ขณะที่เธอยกน้ำกลับมา ผมก็กำลังเซ็ดปากแล้ว เธอมองผมอย่าง
ตกใจแล้วพูตว่า “นี่นาย...”

“เหอะๆ มันสลายหายไปกับเรื่องเล่าในตำนานแล้วละ” ผมพูตพลาง
ยิ้ม “พวกเธอรับจ้างทำงานที่ไหนเธอ ถ้าไกลก็อย่าไปเลย ไม่อย่างนั้นเธอ
ก็ต้องกลับตึกทุกวันแบบนี้ ทำเอาฉันร้อนใจแทบแย่”

“ไม่เป็นไร ฉันไปกับอิงหัวนะ”

“ไปกับเขายิ่งทำให้เป็นห่วงมากขึ้นนะสิ นิสัยชั่วร้ายเหมือนหมาป่าของ
เขามันชัดเจนเสียขนาดนั้น” ผมพูตพล่ามในขณะที่ถือกล่องข้าวนั้นอยู่

“นายพอเสียทีเถอะ” ฟังหุยพูตยิ้มๆ “ถึงยังไงฉันก็จะไปทำงาน
แน่นอน ถ้านายมาขวาง พวกเราก็ต่างคนต่างไป โตจจนปานนี้แล้วยังไม่เข้าใจ
ว่าอะไรที่เรียกว่าดูแลซึ่งกันและกันอีกหรือ”

“แล้วกัน เธอนี่นะ จำจากฉันไปซะใหม่ ไอ้ที่ตีๆ ไม่รู้จักเรียน ก็เธอ
มาล้าเส้นก่อนนี่นา” ผมยิ้มเจื่อนๆ

“เมื่อก็นายก็มาล้าเส้นฉันเหมือนกันไม่ใช่หรือ ก็หายกันแล้ว ฉันไป

อาบน้ำละ” ฟิงหุยลุกขึ้นและหันหลังพูดกับผม “นายลองดูตัวเองสิว่ากลายเป็นอะไรไปแล้ว ผมเหมือนหมาป่าที่หิวโซอย่างนั้น...”

ฟิงหุยก็มักจะเป็นเช่นนี้ ชอบทำให้ผมปวดใจอยู่เสมอ ความอ่อนโยนที่ฟิงไม่รีนหุยแบบนี้ของเธอต้องนานๆ ไปเท่านั้นถึงจะสามารถเข้าใจอย่างลึกซึ้งได้ด้วยตัวเอง

ผมแอบมองตอนที่เธอกำลังหิวผมมัดขึ้นไป ตอนที่เขย่งเท้าหยิบผ้าขนหนู ตอนที่หยิบเสื้อผ้าใส่กะละมังแล้วเดินเข้าห้องอาบน้ำ ตอนนั้นผมมีความรู้สึกขึ้นมาจริงๆ ว่าผมกำลังใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกับเธออย่างแท้จริง และไม่ใช่ความทรงจำในอดีตของเธอ

พวกเราขยับมาตลอดทั้งวัน ผมอาบน้ำเสร็จแล้วจึงค่อยเก็บกวาดจนเรียบร้อย ฟิงหุยผิงตัวนอนหลับอยู่บนโซฟาที่พวกเราไปเก็บมาได้ เธอคงต้องเหนื่อยมากเลยทีเดียว เธอนอนขดตัวด้วยท่าทางที่ไม่สบายแบบนั้น ทว่าหลับอย่างไร้เดียงสาเหมือนเด็กทารก ผมเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง ภายได้แสงจันทร์ สีหน้ายามหลับของเธอช่างงดงามและเงียบสงบ ไม่มีความระแวงระวังเลยแม้แต่น้อย เส้นผมที่เปียกชื้นสองปอยห้อยตกลงมาอยู่บนแก้มของเธอ ริมฝีปากพิมพำเล็กน้อย ใบหน้าเปล่งประกายความนุ่มนวลสว่างไส้ออกมา

ผมก้มหน้าลงไปจูบแก้มเธอเบาๆ เธอไม่ได้ตื่นขึ้น แต่ขนตาขยับเพียงเล็กน้อย และมันได้กวาดเอาหัวใจของผมไปจนหมดสิ้น ว่ากันตามจริงแล้วผมก็ไม่ได้เป็นสุภาพบุรุษที่ทำทุกอย่างด้วยความสะอาดสุจริตและองอาจผ่าเผยอะไรนักหรอก แต่อย่างน้อยผมก็ไม่ใช่คนที่เห็นคนอื่นล้มก็เหยียบซ้ำก็แล้วกัน ในตอนนั้นผมให้เหตุผลดีๆ กับตัวเองว่าขอให้ฟิงหุยเล่าเรื่องราวในอดีตของเธอจนจบเสียก่อน เมื่อพวกเราสามารถยกหน้าเผชิญกับอดีตได้แล้ว ก็ค่อยก้าวกระโดดไปสู่อนาคตด้วยกัน

ก็เหมือนความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมก่อนหน้าที่ผมจะหางานในตอน

นั้น และผมก็คิดไม่ถึงจริงๆ เลยว่าหลังจากนั้นอีกหลายปีถึงได้ฟังเรื่องราว เรื่องนี้จนจบ ตอนนั้นมาคิดๆ ดู ถ้าผมตัดสินใจอย่างเด็ดขาดได้อีกหน่อย บางทีก็อาจจะไม่ทำพลาดผิดก็เป็นได้

แต่พวกเราที่ไม่สามารถคาดการณ์อนาคตล่วงหน้าได้อย่างแน่นอน ตอนที่เริ่มวัยรุ่น พวกเราจริงจังมากเกินไป และหลังจากเติบโตขึ้น พวกเราก็ไม่จริงจังมากเกินไปอย่างนั้นอีก กาลเวลาเต็มไปด้วยความมึนงง มันไม่ได้มาเตือนผมว่าหลังจากนั้นจะเกิดอะไรขึ้น เพียงแค่ผมมองผมไม่ต่างจาก คนโง่ที่ฟังช่างโซฟาหลับไปเท่านั้น

น่าจะตอนประมาณตีสองได้ ที่ผมถูกเสียงดังตึงตึงทำให้ตื่นขึ้น ผมมองเห็นฟิงหุยอยู่บนโซฟาอย่างเลื่อนราง กำลังทำท่าเหมือนกอดใครเอาไว้ เธอตัวลั่นน้อยๆ และส่งเสียงอู้ๆ เหมือนสัตว์ร้องอย่างไรอย่างนั้น

ผมลุกขึ้นมา นั่งอยู่ข้างๆ เธอ ตีเธอเบาๆ แล้วถามว่า “เป็นอะไรไป ผีนร้ายหรือ”

“จัน...จันผีนเห็นเขา...” ฟิงหุยเงยหน้าขึ้น พูดยอย่างผิดหวัง “แต่ว่า...ทำไมเป็นผีนไปได้ล่ะ”

ครั้งนี้กลายเป็นผมที่ผิดหวังแทน

2

ฟังหุยฝันร้ายในวันหนึ่งของเดือนกันยายน ปี 1999

ในฝันนั้นเธอกลับไปทำหน้าที่ประจำของโรงเรียนเปยจง พุดให้ถูกก็คือวันที่หลี่เฮ้อตายนั่นเอง ที่นั่นมีคนกลุ่มหนึ่งล้อมวงอยู่ บนพื้นแดงฉานไปหมด ด้วยสัญชาตญาณเธอจึงคิดที่จะวิ่ง แต่กลับรู้สึกว่าจะกลับไปพุดอะไรกับเขาหน่อยดีกว่า เธอก็เลยทำใจกล้าเดินฝ่ากลุ่มคนนั้นเข้าไปข้างใน เธอมองเห็นไกลๆ ว่าในอ้อมอกของถังไห่ปิงกำลังกอดคนคนหนึ่งอยู่ เขาคุกเข่าข้างหนึ่งอยู่บนพื้นและถลึงตามองเธออย่างโหดเหี้ยม ฟังหุยรีบล่ายหน้า แล้วตะโกนเสียงดังว่าฉันไม่รู้ เธออย่ามาโทษฉัน ฉันแค่มาดูเขา ดูเป็นครั้งสุดท้าย...

ถังไห่ปิงไม่ได้พุดอะไร คนคนนั้นที่ข้างกายเขาขยับตัว เงยหน้าขึ้นล่ายหัว ช่วงขณะนั้นฟังหุยตะลึงค้าง คนคนนั้นไม่ใช่หลี่เฮ้อ แต่เป็นเงินสวินเงินสวินที่กำลังเลือดไหลอยู่!

ฟังหุยวิ่งเข้าไปเหมือนคนบ้า เธอร้องไห้ตะโกนเรียกชื่อของเงินสวินและจับมือของเขาเอาไว้จนแน่น ทุกครั้งที่คิดจะดึงเขาขึ้นมา ดึงเข้ามาที่

อ้อมกอดของตัวเอง แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองแม้แต่นิดเดียว บรรยายภาคอิมคริมไปหมด การจุดลากที่ไร้ประโยชน์เช่นนี้ทันใดนั้นก็ทำให้เธอเกิดความรู้สึกที่ว่างเปล่าอย่างสุดที่จะบรรยายได้ เหมือนกับว่าโลกทั้งใบมีแค่เธอที่ออกแรงอยู่คนเดียวเท่านั้น

หรือว่าไม่คิดที่จะลุกขึ้นมาวิ่งหนีไปด้วยกันอย่างนั้นหรือ เธอเงยหน้าขึ้นอย่างสงสัย

จากนั้นเธอก็มองเห็นศพที่เย็นเฉียบ เป็นศพของหลี่เฮ่อ มือของเขาเต็มไปด้วยเลือด และฟิงหุยก็กุมเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ก็คือมือข้างนี้ที่ไม่มีลมหายใจแม้แต่หยด แล้วเธอก็สะบัดมันทิ้งอย่างแรง แต่มือของเธอก็ติดเลือดของหลี่เฮ่อมาอย่างที่ไม่ช่วยไม่ได้

ไม่รู้ว่าถึงไหง่ปีจากไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ผู้คนค่อยๆ ล้อมเข้ามาเป็นวงกลม ฟิงหุยกู้สึกเหมือนมีนิ้วเป็นร้อยเป็นพันชี้มาที่ตัวเธออยู่ เธอพยายามอธิบายความจริงเสียงดัง แต่ก็ไม่มีใครยอมฟังเลยสักคน ท่ามกลางผู้คนที่ยืนชาเหล่านี้ในที่สุดเธอก็มองเห็นเงินสวีน แต่เงินสวีนทำสีหน้ารังเกียจเขาเบะปาก และหมุนตัวจากไปพร้อมกับถึงไหง่...

“อย่าไป”

ฟิงหุยกตกใจตื่นขึ้นด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตา เธอรู้สึกถึงความฝันข้างเหมือนจริงเสียเหลือเกิน อย่างน้อยความรู้สึกที่เจ็บปวดตรวร้ายเกินคำบรรยายนี้ย้อนกลับมาไม่ได้ แต่มันก็รู้สึกเจ็บจริงๆ จนทำให้เธอรู้สึกหวาดผวายุ่งในใจขึ้นมา

ไปเรียนวันที่สอง เพราะความฝันนี้ทำให้ฟิงหุยกไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรเลย เฉียวหฺรานมาคุยกับเธอ เธอก็ตอบกลับอย่างใจลอย หลังจากเงินสวีนกินข้าวเสร็จ ก็มานั่งอยู่บนโต๊ะด้านหลังเธอ ฟิงหุยกเหม่อลอยอยู่ตลอดเวลา แม้แต่หน้าก็ไม่ได้หันมามอง

“นี่ คิดอะไรอยู่ล่ะ” เงินสวีนพูดพร้อมกับเอาลูกอมแห่งที่อยู่ในมือ

เคาะไปที่หัวเธอ

ฟังหุยตัวสั้นอย่างแรง จนตกใจกันไปทั้งสองคน

“เป็นอะไรไป” เงินสวีนรีบกระโดดลงมา เดินไปข้างหน้าแล้วก้มตัวลงถาม

“ไม่มีอะไร” ฟังหุยตอบพลางเล่นปากกาลบคำผิดที่อยู่มือ “นายทำฉันตกใจหมด ทำไมถึงมาไม่ให้สู้มให้เสียงแบบนี้”

“อะไรกัน ฉันนั่งอยู่ตรงนั้นตั้งนานแล้ว กินลูกอมใหม่ จะเอารสส้มหรือว่ารสสตรอว์เบอร์รี่ละ” เงินสวีนถาม

“รสส้ม” ฟังหุยตอบ

“รสส้ม...” เงินสวีนหาตุ้ในกระเป๋า ยิ้มแล้วพูดว่า “ฉันลืมนิไปว่ารสส้มอยู่ในปากฉันนี่แล้ว เหลือแต่สตรอว์เบอร์รี่เท่านั้น ฉันเลยไปแค่สองที ถ้าเธอไม่รังเกียจก็เอาไปกินเถอะ”

“อ้อ” ฟังหุยพยักหน้าอย่างงงๆ

เดิมทีเงินสวีนแค่คิดจะหย่เธอเล่นเท่านั้น คาดไม่ถึงว่าเธอจะฟังไม่เข้าใจเลย และไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเลยแม้แต่นิดเดียว เห็นท่าทางที่ใจลอยของเธอแบบนี้แล้ว เงินสวีนจึงถามอย่างสงสัยว่า “ฟังหุย ทำไมวันนี้เธอจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแบบนี้ละ เมื่อกี้ตอนเรียนนิชาววรรณคดี ฉันเห็นนะว่าเธอฟูบอยู่ตั้งครึ่งคาบเลยนะ เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“เงินสวีน...” ฟังหุยมองเขาอย่างจริงจังแล้วพูดว่า “เมื่อวานฉันฝันนะ ฉันฝันเห็นนายกับถึงไหปิงเดินไปด้วยกัน ฉันร้องเรียกเธอตลอดเวลาแต่นายก็ไม่สนใจฉันเลย...และก็ไม่รู้ว่าทำไม ฉันรู้สึกทำไมซักก็เร็ว สักวันหนึ่งนายก็คงจะต้องไปกับพวกเขา และสุดท้ายแล้วฉันก็ร้างนายเอาไว้ไม่ได้...”

เงินสวีนหลุดคำออกมา เขานวดหัวของฟังหุย แล้วพูดอย่างไม่ใส่ใจเลยแม้แต่น้อยว่า “เธอมันแต่คิดเรื่องอะไรอยู่ทั้งวันหา เป็นเพราะเรื่องนี้แหละหรอ มันเป็นแค่ความฝัน ไม่ใช่เรื่องจริงสักหน่อย แล้วอีกอย่าง ไม่เคย

“ได้ยืนยันที่เขาพูดกันว่าความฝันจะกลายเป็นตรงกันข้ามหรือไม่ มันจะเป็นไปได้ยังไงกันล่ะ”

“แต่ฉันตื่นมาก็ร้องไห้แล้ว ความรู้สึกแบบนี้มันทรมาณมาก...”

ฟิงหุยก้มหน้าพูด

“เธอหยุดคิดเหลวไหลได้แล้ว” เฉินสวีนคุกเข่าลง หมอบอยู่ข้างโต๊ะหนังสือของเธอแล้วพูดเบาๆ ว่า “ฉันจะไม่จากเธอไปไหนตลอดกาล”

“ตลอดกาลคือนานแค่ไหนกัน” ฟิงหุยพูดพร้อมกับยิ้มน้อยๆ “พวกเราเพิ่งจะอายุเท่านี้ ใครจะไปรู้ว่าเรื่องราวต่อไปจะนานแค่ไหนกัน ฉันหวังเพียงแค่ว่าวันไหนที่เราต้องแยกจากกัน นายจะไม่รู้สึกเสียใจในภายหลังที่ได้มาคบกับฉัน เท่านั้นที่พอแล้วละ”

“เธอหมายความว่ายังไง” เฉินสวีนพูดพลางทำหน้าเข้ม “ฉันคิดแค่ว่าต้องได้อยู่กับเธอด้วยกันตลอดไปต่างหาก ไม่อย่างนั้นฉันจะทำทั้งหมดนี้ไปเพื่ออะไรกันล่ะ คบเล่นๆ ไม่จริงจังอย่างนั้นหรือ แสดงว่าเธอไม่ได้เชื่อใจฉันเลยนี่”

“ไม่ใช่...” ฟิงหุยรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง แม้ว่าเฉินสวีนจะพูดได้น่าฟังมาก แต่เธอกลับไม่มีความมั่นใจอะไรเลย หนทางข้างหน้ายังอีกยาวไกล แต่พวกเขาพบกันเร็วเกินไป แล้วจะเดินไปด้วยกันแบบนี้ได้อีกไกลแค่ไหน เธอยังนึกไม่ออกเลยจริงๆ

“ได้ ถ้าสิ่งที่ฉันพูดไม่มีความจริงใจ ต่อไปวันข้างหน้าเกิดทอดทิ้งเธอก็ขอให้ฉันจะออกไปที่ไหนก็เจออุปสรรค ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ไม่ราบรื่น ไม่ว่าคบกับใคร เขาก็ตีตัวออกห่าง” เฉินสวีนโมโหขึ้นมา จึงพูดคำพูดร้ายๆ ขึ้นมาอย่างกระฟัดกระเฟียด

“พอแล้วๆ ฉันรู้แล้ว” ฟิงหุยรีบปลอบโยนเขาด้วยการพูดว่า “จะให้ลูกอมแ่งฉันไม่ใช่หรือ อยู่ที่ไหนล่ะ”

เฉินสวีนเห็นเธอไม่คิดมากอีก จึงรู้สึกสบายใจขึ้นมาหน่อย ยื่นลูกอมแ่งที่อยู่ในมือให้เธอแล้วพูดว่า “เธอนี่ก็จริงๆ เลย ดูจากโทรศัพท์นี่มาละสิ

พอผู้ชายจะสาบานเรื่องร้ายๆ ผู้หญิงก็พยายามห้ามเอาไว้ เธอยังดีที่ฟังฉันพูดจนจบทุกคำ ไม่ทำให้ฉันผิดหวังเลยจริงๆ”

ฟังหุยกหน้าแดง จึงทำเป็นเกะหือลูกลมแล้วพูดว่า “เลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว มีคนอยู่ในห้องเยอะเยอะ...”

“อ้อ...” เงินสวีนลุกขึ้นยืนแล้วพูดว่า “ฉันฉันลงไปหาจ้าวเย่ก่อนนะ เธอก็อย่าคิดมากไปเองอีกล่ะ”

ฟังหุยกพยักหน้า แล้วมองเงินสวีนเดินออกไปจากห้องเรียน

ที่จริงเมื่อที่เธอไม่ได้คิดจะห้ามเงินสวีนไม่ให้พูดเลยแม้แต่หน่อย กลับกันเสียด้วยซ้ำ เธอฟังอย่างตั้งใจโดยตลอด เธอรู้สึกว่ถ้ากังวลว่าคำพูดสาปแช่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นจริงๆ อย่างนั้นก็แค่ทำตามสัญญาตลอดไป แบบนี้ก็ดีมากไม่ใช่หรือ และแน่นอนว่าความคิดเหล่านั้นเธอไม่ได้บอกเงินสวีนเลย

ความคิดเล็กๆ แบบนี้ของฟังหุยก อาจจะไม่ตลกสักเท่าไร ในขณะนั้นเธอยังไม่รู้ว่เด็กผู้ชายทุกคนเวลาสาบาน รู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ว่ตัวเองจะไม่มีทางฝ่าฝืนคำมั่นสัญญาอย่างแน่นอน แต่พอถึงตอนที่เปลี่ยนใจ ก็รู้สึกจริงๆ ว่ตัวเองไม่สามารถทำได้เช่นกัน ดังนั้นคำพูดสาบานแบบนี้ไม่สามารถให้นำหนักเป็นที่น่าเชื่อถือได้อย่างแน่นอน และก็ไม่สามารถตัดสินถูกผิดด้วยเช่นกัน มันเพียงแต่พิสูจน์เท่านั้นว่ในขณะที่พูดออกมานั้น ต่างฝ่ายต่างก็มีความจริงใจซึ่งกันและกัน

และเงินสวีนก็มีเรื่องที่ไม่ได้บอกกับฟังหุยกด้วยเช่นกัน

พอเธอออกจากห้องเรียนก็เจอกับจ้าวเย่แล้ว จ้าวเย่อยู่ข้างล่างเพิ่งจะสักตลกกลางอากาศไปสามลูก กำลังดีใจอยู่เชียว พอเห็นเงินสวีนก็กระโดดขึ้นสูงๆ ทันที เขาทำท่าเลียนแบบการ์ตูนเรื่องสแลมดังก์ก็ไปพาลงตะโกนว่า “จ้าวเย่ตบแมลงวัน” จากนั้นก็กระโดดขึ้นตบกลางอากาศเบาๆ เงินสวีนไม่ทันหลบ จึงถูกเขาเบียดจนขีดผ่นทางเดินจนข้อศอกถูกลอกเป็นแผล มี

เลือดไหลซิบๆ ออกมา

“ไอ้ ขอโทษจริงๆ” จ้าวเย่พูดพร้อมกับทำหน้าตาทะเล้น “คิดไม่ถึงว่า นายจะอ่อนแบบนี้ ปิดเทอมฤดูร้อนไม่ได้ซ้อม ฝีมือตกแล้วหรือ”

“ไปให้พ้น ไม่มีเวลาจะสนใจนายหรอก” เฉินสวีนพูดพลางผลักจ้าวเย่ ออก เขารู้สึกว่าวุ่น เพราะจู่ๆ ก็นึกถึงคำสาบานเมื่อที่ขึ้นมาได้ว่า ‘จะออกไป ที่ไหนก็เจออุปสรรค’ ก็รู้สึกใจหายขึ้นมา จนเหงื่อออกมือเลยทีเดียว

“อย่ามาทำลำบากหน่อยเลย แค่นี้ก็หน้าซีดแล้วเหอ โรคจิตไปได้ ไม่ได้ทำนายเจ็บขนาดนั้นสักหน่อย” จ้าวเย่เดินเข้ามาพูดใกล้ๆ

“นายเกี่ยวอะไรด้วย ไปซ้อมอีกหมื่นปีเถอะ” เฉินสวีนนวดแขนตัวเอง แล้วพูดอย่างดูถูก

จากนั้นทั้งสองคนก็หัวเราะแก่งันเสียงดังเดินลงตึกไป เฉินสวีน ไม่ได้คิดมากอีก เขาใช้ความคิดสมัยใหม่มาโค่นล้มความไม่สบายใจของตัวเองลง นักเรียนในศตวรรษใหม่จะถูกความคิดที่ล้ำสมัยทางวิทยาศาสตร์ มาทำให้อกสันขวัญแขวนได้ยังไงกันล่ะ ควรจะยกแนวคิดของมาร์กซ์ เลนิน ให้สูงขึ้นจะดีกว่า ยึดมั่นในทฤษฎีทางการเมือง เจอเทพให้ฆ่าเทพ เจอผีให้ ตบผี ระเบิดจักรวาลเล็กๆ นี้อันนี้ เหมือนเซนต์เซย่าที่คิดว่าศัตรูได้ในฉบับปล้น ไม่ใส่ใจความเชื่อในทางผิดๆ เหล่านี้อีก

3

หลังจากฝึกซ้อมการแสดงมาอย่างยาวนานหลายเดือน ก่อนวันที่ 1 ตุลาคมจะมาถึง เหมือนว่าจะมีความรู้สึกซึ่งขึงทรงพลังที่ฉากอันยิ่งใหญ่ กำลังจะปรากฏ

ฟังหุยมาพักอยู่ที่บ้านคุณย่า เมื่อตื่นขึ้นมาตอนเช้าด้วยกัน ที่หน้าประตูก็มีคนนำธงชาติมาแขวนเอาไว้ คุณย่านำเรื่องที่เธอต้องไปเดินที่จัตุรัสเทียนอันเหมินเย็นนี้ ป่าวประกาศจนทั่วเอาไว้นานแล้ว เธอยืนอยู่ที่หน้าประตู ลึกพักก็มีเพื่อนบ้านเข้ามาทักทายไม่น้อย

ปู่หลี่ที่อยู่ละแวกนั้นพูดอย่างตืออกดีใจว่า “เย็นวันนี้ฟังหุยของพวกเขาจะไปต้อนรับผู้นำของประเทศ”

ทุกคนจึงส่งเสียงร้องวู้อๆ ด้วยความยินดี แล้วถามเธอว่าจะไปเดินที่จัตุรัสเทียนอันเหมินหรือว่าเดินบนสะพานจินส่วยกันแน่ แล้วยังถามอีกว่า ต้องมอบดอกไม้ให้ผู้นำด้วยหรือเปล่า ถามจนฟังหุยจนปัญญาที่จะตอบ เธอยิ้มเจื่อนๆ พลังคิดว่าการวิพากษ์วิจารณ์แสดงความคิดเห็นของกลุ่มคนนี้ ช่างร้ายกาจจริงๆ คาดว่าถ้าเลี้ยวไปอีกสองซอยก็อาจจะเปลี่ยนเป็นว่าเย็นนี้

เธอต้องขึ้นไปร้องเพลงเดี่ยวสรรเสริญแผ่นดินมาตุภูมิอันดั่งงามเป็นแน่

อยู่ที่บ้านตอนกลางวัน ก็สามารถได้ยินเสียงที่ตั้งตามตาม และก็สามารถมองเห็นเครื่องบินที่บินผ่านอยู่กลางอากาศ ว่ากันว่านั่นเป็นการตรวจพล แล้วยังมีเฮลิคอปเตอร์คอยบินลาดตระเวนอีกด้วย คุณอาหวังที่อยู่บ้านตรงข้าม นำไม้ไผ่มาแขวนผ้าแดง เพื่อไว้สำหรับเรียกนำพิราบ ด้วยคาดหวังว่าที่จัตุรัสน่าจะมีการปล่อยนก เด็กผู้ชายแถวบ้านคนหนึ่งยังเก็บลูกโป่งได้ใบหนึ่งเลย ก็ว่าน่าจะเป็นที่เทียนอันเหมินปล่อยมาเช่นกัน แล้วลอยมาถึงที่นี่ ฟังหุ่ยนึกถึงตอนนั้นที่มีเอเชียนเกมส์ เธอเองก็ตื่นเต้นดีใจเช่นกัน ยังเก็บลอตเตอรี่ลายหมีแพนด้าชิ้นนั้นเอาไว้ตั้งหลายใบ แล้วนำมาทำเป็นที่คั่นหนังสือเลย เพียงแต่ตอนนี้เธอไม่มีกะจิตกะใจจะไปตื่นเต้นกับบรรดาเพื่อนบ้านอีกแล้ว ตอนบ่ายถนนตงซีประกาศภาวะฉุกเฉิน ทางโรงเรียนได้กำหนดเวลาที่ไม่ให้มารวมตัวกัน ถ้าเธอไม่ไปก่อนล่วงหน้า อีกสักครู๋ แม่แต่ตรอกนี้ก็ออกไปไม่ได้

ฟังหุ่ยกับเงินสวีนนัดเจอกันที่ปากทางตงซี เธอเก็บของเรียบร้อยแล้ว และถูกคุณย่าลากไปบอกลากับทุกคนในละแวกบ้าน เหมือนกับวีรสตรีจะออกรบอย่างไรอย่างนั้น ทุกคนกรูกันเข้ามาส่งที่หน้าประตู พุดอยู่ตั้งนานถึงยับยั้งความคิดของพวกเขาได้ว่าให้มาส่งเธอที่หน้าปากซอยก็พอแล้ว ดิ่งกันไปถึงกันมาแบบนี้ ทำให้เสียเวลาไปไม่น้อย แล้วเธอก็เดินอย่างเร่งรีบเพื่อไปรวมตัวกับพวกเพื่อนๆ

บนถนนแทบจะไม่มีคนแล้ว จากที่ไกลๆ ฟังหุ่ยก็มองเห็นเงินสวีน เขากำลังมองมาฝั่งนี้อย่างกระสับกระส่าย พอเห็นเธอเข้า ก็รีบโบกมือขึ้นทันที

“ทำไมถึงช้าแบบนี้ละ ฉันร้อนใจจะแย่แล้ว อีกประเดี๋ยวที่นี่ก็จะประกาศภาวะฉุกเฉินแล้ว เมื่อกี้มีรถตำรวจผ่านไปตั้งหลายคัน” เงินสวีนพุด

“เสียเวลานิดหน่อยนะ...” ฟังหุ่ยเดินอย่างรีบร้อน พุดพลางไถ่ไปด้วย

เฉียวหรานยื่นน้ำให้เธอขวดหนึ่งแล้วพูดว่า “ไม่ต้องรีบร้อน นี่ก็
ยังทันอยู่ พักหายใจก่อน เอาผ้ามาด้วยรีเบลา อย่าลืมของล่ะ”

“ແ່แล้ว” พอได้ยินเฉียวหรานพูดแบบนี้ จู่ๆ ฟังหุยก็ร้องขึ้นมา
“ไม่ได้ ฉันต้องกลับไปก่อน”

“ทำไมล่ะ จะไม่ทันอยู่แล้วนะ” หลินเจียไม่พูดพาลงมองนาฬิกา
ฟังหุยวิ่งไปสองก้าวแล้ว เธอหันกลับมาพูดว่า “พวกเธอไปก่อนเถอะ
ไม่ต้องรอฉันแล้ว”

“นี่! เรอมองรถหนอยสิ พวกเราจะรออยู่หน้าปากซอยตรงข้ามบ้าน
เธอนี้ละ ประเดี๋ยวพวกเราจะเดินทะเลซุขอยไปด้วยกัน” เงินสวินตะโกน
เสียงดัง

“เธอแมวทำอะไรอยู่ ประกาศภาวะฉุกเฉินจริงๆ แล้ว ต่อให้พวกเรา
บินไปก็บินไปไม่ได้แล้ว” จ้าวเย่ขมวดคิ้วพูด

“ฉันก็ไมรู้เหมือนกัน เดินไปข้างหน้าก่อนเถอะ” หลินเจียไม่พูดพาลง
ตบไหล่เขา

ฟังหุยวิ่งออกมาแทบจะพร้อมเสียงหวอที่ตั้งขึ้น ถนนแคบๆ ระหว่าง
ซอยทั้งสองก็เหมือนช่องหน้าต่างเล็ก เธอเกือบจะพลาดกับพวกเงินสวินไป
เสียแล้ว ตอนที่รีบวิ่งไปถึงฝั่งนั้น เงินสวินก็ยื่นมือออกมาคว้าฟังหุยเอาไว้
แล้วดึงเธอเข้ามาได้ทันเวลาพอดี

“ช่างน่าหวาดเสียวเหลือเกิน วิ่งไล่อย่างกับหนังอเมริกาเลยเชียวนะ”
จ้าวเย่พูดพาลงถอนหายใจออกมา

“ไปทำอะไร” เงินสวินถาม

“หียบ...หียบกล้องถ่ายรูป” ฟังหุยพูดพาลงตบๆ กระเป๋า “เมื่อก็...
ลืมไปนะ”

“โธ่ ฉันนึกว่าอะไร จะเอามาทำไม เปลืองพื้นที่จะตาย” จ้าวเย่พูด
พร้อมกับค้อนไล่เธอ

“วันนั้นไม่ใช่ นายบอกว่าเอาเธอ” ฟังหุยพูดพาลงมองเขาอย่าง

ไม่พอใจ “ยังบอกด้วยว่าถึงตอนนั้นพวกเราห้าคนจะถ่ายรูปร่วมกันใต้อาคาร
เทียนอันเหมินนะ...”

“หา” จ้าวเย่ทำหน้าตาต่างๆ

“เธอไปฟังจ้าวเย่ทำไม คำพูดของเขาก็เหมือนปล่อยตดนั่นแหละ
ไม่ลื ตดยังมีค่ากว่า สถิติปัญญาของเขาก็เหมือนตะแกรงรั่ว พอเขาพูด เธอ
ก็ฟัง ก็กลายเป็นลูกนกคุยกับนกอินทรีนะสิ เธอก็ถือเป็นจริงเป็นจังไปได้”
เฉินสวีินขำจนหัวเราะไม่หยุด และบอกว่าจ้าวเย่ไปตลอดทาง

“ไปให้พ้นเลย นายตินักหรือไง โธ่ ฟังหุย ประเดี๋ยวรามากถ้าถ่ายรูปกัน
สองคน ไม่ต้องให้เขามายุ่ง” จ้าวเย่พูดพลางโอบไหล่ฟังหุย

“ปล่อยมือ!” เฉินสวีินกับเฉียวหฺวานตะโกนขึ้นพร้อมกัน ทั้งสองคน
มองตากัน จากนั้นต่างคนก็ต่างรู้สึกเขิน

“พอแล้วๆ หยุดเล่นกันได้แล้ว รีบเดินเข้าเถอะ ถ้ายังไม่รีบเดินอีก
ต้องสายจริงๆ แน่” หลินเจียโม่้นำผ้ามาผูกไว้ที่เอว แล้วดึงฟังหุยวิ่งไป
ด้วยกัน

พวกเขาไปถึงโรงเรียนแทบจะเป็นกลุ่มสุดท้าย ครูโหวอดที่จะ
ต่อว่าไม่ได้ เฉินสวีินรีบไปรับงานจากมือครูมาทันที และช่วยแจกอาหารของ
ตอนเย็น เฉียวหฺวานตรวจเสื้อผ้าและอุปกรณ์การแสดงทีละคน ว่าไปแล้ว
อุปกรณ์การแสดง จริงๆ ก็มีแค่ผ้าเพียงผืนเดียวเท่านั้น ด้านบนรัดไว้ด้วย
ลูกบอลกลมขนปุยวาววับลูกหนึ่ง ตอนที่เต้นเพลง “อาซี่เทียวยวี่” ก็ผูก
ไว้ที่เอว และตอนที่เต้นเพลง “หมี่เทรินเตอะยังเกอ” ก็ให้ทำเป็นผ้าเช็ดหน้า

ก่อนที่ผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการ และครูหัวหน้าฝ่าย
จริยธรรมจะออกเดินทาง ได้เข้ามากล่าวคำปราศรัยด้วยคำพูดอันฮึกเหิม
ทรงพลังว่าทั่วทั้งประเทศจัดงานอันยิ่งใหญ่ ประชาชนยึดมั่นในคุณธรรม ใน
ฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของงานนี้ ข้าพเจ้าก็พร้อมแสดงพลังไม่เป็นรองใคร เด็ก
นักเรียนที่อยู่ด้านล่างไม่ได้รู้สึกอะไรแบบนั้น แต่รู้สึกสนุกตื่นเต้นตามประสา

เด็กมากกว่า แต่ละคนก็ไม่ใช่ว่าจะมีโอกาสได้อยู่ด้วยกันนานๆ แบบนี้สักเท่าไร เมื่อนึกถึงว่ากำลังจะอดตาหลับขับตานอนเพื่อส่วนรวมแล้ว แต่ละคนก็ปรากฏรอยยิ้มที่บ่งบอกถึงความสุขใจ

ถนนแดงอันปิดการสัญจรตั้งนานแล้ว นักเรียนทั้งโรงเรียนต้องเดินเข้าไปถึงเทียนอันเหมินเพื่อเข้าร่วมพิธี โชคดีที่เด็กๆ เยาวชนไม่กลัวที่ต้องเดินไกล ระหว่างทางก็มีทั้งคุยเล่นหัวเราะกันไป ไม่รู้สึกเหงาและน่าเบื่อเลย แม้แต่น้อย เด็กผู้ชายที่อายุแค่สิบกว่าปี ยังไม่เข้าใจเรื่องความอ่อนโยนและการเอาใจใส่ เงินสวีนจึงสนใจแต่ที่จะหยอกล้อเล่นกับเพื่อนเท่านั้น บางครั้งก็เข้าไปข้างๆ ฟังหุ่ย คุยเล่นกับเธอสองสามคำเท่านั้น ทว่ากลับมองไม่เห็นถุงพลาสติกที่อยู่ในมือเธอที่ถือจากมือซ้ายไปมือขวา สลับไปสลับมาไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง จนกระทั่งหลินเจียวไม่ต้องพูดกระแทกเสียงประชดว่าหนูน้อยจ้าวเย่ หนูไปช่วยหิ้วถุงแทนเธอหน่อยจะได้ไหม เงินสวีนถึงได้รู้สึกตัวขึ้นมา กำลังคิดจะเข้ามาช่วยฟังหุ่ยถือถุง แต่เมื่อเขาหันไปมอง กลับพบว่าในมือของฟังหุ่ยไม่ได้ถืออะไรแล้ว เฉียวหฺรานเดินมาข้างๆ เธอ หิ้วถุงอยู่สองใบ กำลังเปิดขวดน้ำให้เธอดื่มอยู่พอดี

เฉียวหฺรานยื่นน้ำสงให้ฟังหุ่ย คุยเล่นกับเธอว่า “ตอนเปิดเทอมฉันไปดูกับพี่สาวมาแล้ว เนื้อเรื่องก็พอใช้ได้อยู่นะ เพลงก็เพราะด้วย”

“อะไรเหรอ” เงินสวีนเพิ่งจะได้ยิน จึงเดินเข้าไปถาม

“หนังเรื่อง*เปาเหลียนเติงนะ*” ฟังหุ่ยตอบ “เพลงประกอบก็คือเพลง ‘รักเพียงคำเดียว’ ของจางซิ่นเจ๋อ นะ”

“อ้อ เพลงนั้นเหรอ ฉันรู้จัก ‘รักเพียงคำเดียว’ ฉันพูดเพียงครั้งเดียวเท่านั้น...” ไซ้ใหม่” เงินสวีนหยิบขวดน้ำในมือของฟังหุ่ยมา แล้วยกขึ้นดื่ม

“เอ๊ะ นายนี่จริงๆ เลย ไม่รู้จักสัญลักษณ์เอาเสียเลย นายดื่มแล้ว ฟังหุ่ยจะดื่มต่ออย่างไรล่ะ” เฉียวหฺรานพูดยิ้มๆ

“เธอไม่รังเกียจฉัน แล้วนายมายุ่งอะไรด้วยล่ะ” เงินสวีนแก้มองพูดล้อเล่นแบบแสบไปด้วยความยั่วๆ

“ใคร...ใครบอกว่าไม่รังเกียจล่ะ” ฟังหุยพูดพลางแยงขวิดน้ำกลับไปอย่างอายๆ “ไปตี้มของตัวเองสิ”

“เรื่องเบาเสียยงเดิงนั้นสนุกใหม่” เงินสวีนมองท่าทางที่ทำเป็นกลบเกลื่อนของฟังหุยแล้วรู้สึกมีความสุข แกล้งทำเป็นตี้น้ำขริ่มแล้วรีบเปลี่ยนเรื่องพูดทันที

“ก็ตี ดีกว่าที่ฉันคิดเอาไว้ งงงามไร้เดียงสามาก ดั่งนั้นนายต้องไม่ชอบดูแน่นอน” เฉียวหฺรานตอบ

“นายจะดูถูกฉันไปแล้ว” เงินสวีนไม่สนใจเขา หันกลับไปถามฟังหุยว่า “อยากดูใหม่ พรุ่งนี้ฉันจะพาเธอไปดู”

“ไม่อยากดู” ฟังหุยนึกไม่ถึงว่าเขาจะพูดแบบนี้ต่อหน้าเฉียวหฺราน ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดมาก จึงรีบปฏิเสธพัลวัน

“ตอนนั้นดูเหมือนไม่ได้ฉายแล้วระมัง...” เฉียวหฺรานพูดพลางคิดๆ ดู

“เฮ้อ น่าเสียดาย” เงินสวีนถอนหายใจ และทำท่าผิดหวังอย่างมาก

คุยเล่นได้ไม่นานนัก ครุโหว่ที่เดินอยู่ข้างหน้าก็ตะโกนเรียกเงินสวีน เงินสวีนรีบขานรับแล้ววิ่งขึ้นไป

เฉียวหฺรานมองตามหลังของเขา แล้วพูดอย่างครุ่นคิดสงสัย “ฟังหุยเธอกับเงินสวีนเข้ากันได้ดีจัง”

“เอ่อ” ฟังหุยอึ้งไป แล้วพูดอย่างติดอ่าง “ก็...ก็ไม่มีอะไรนี่ พวกเราก็อ่ากันตี้มากทุกคนไม่ใช่หรอ”

“เหะๆ ก็ถูก” เฉียวหฺรานพูดยิ้มๆ “เพียงแต่ถ้าคนที่ไม่รู้มองดูแล้วอาจจะคิดว่าเธอชอบเงินสวีนนะสิ เด็กผู้หญิงก็มักจะชอบผู้ชายแบบเขารึเปล่าละ”

ฟังหุยไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี จึงพยักหน้าแบบเขินๆ แล้วก็กลับมาล่าหน้าอิก

“ก็ไม่ใช่หรอ...”

“เธอดูสิ เด็กผู้หญิงของโรงเรียนเราชอบเขาไม่รู้ตั้งเท่าไร ตั้งเป็นขบวน

แถวได้เลยเชียรว”

“แล้วมีอะไรดีล่ะ” ฟังหุยแบะปากพูด พลังมองนักเรียนห้องห้า

“ยังงี้ก็ดีกว่าฉันละ เอะๆ ทำไมฉันคิดไม่ถึงว่าจะไปดูเบาเหลี่ยมแดงกับเธอกันนะ” เฉียวหฺวานก้มหน้า อีกรั้งแววตาของเขาก็เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อน

“อย่าง...อย่างนั้นก็เรียกเจียโม่ จ้าวเย่ ไปดูด้วยกันอีกครั้งเลยดีไหมล่ะ” ฟังหุยตอบแบบไม่ตรงคำถาม

“อ้อ ก็ดีนะ” แววตาของเฉียวหฺวานหมองลง แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น จากนั้นเขาก็เงยหน้าขึ้นมาอีก ใบหน้ายังคงอ่อนโยนและมีรอยยิ้ม

เฉินสวีนอยู่ด้านหน้าแอบมองพวกเขาอยู่ตลอดเวลา มองเห็นทั้งสองคนแอบกระซิบกระซาบกัน ในที่สุดก็ทนไม่ไหวตะโกนขึ้นว่า “เฉียวหฺวาน! อย่ามัวแต่ซี้ไม้กับแม่นางอยู่ รีบมาช่วยนับคนเร็วเข้า ข้างหน้าใกล้จะถึงแล้ว”

“ไปเลยไป ใครซี้ไม้กันหา ไปเดี๋ยวนี้ล่ะ” เฉียวหฺวานแก้มแดงระเรื่อขึ้นมา แล้วหันหน้าไปพูดกับฟังหุยว่า “งั้นฉันไปก่อนนะ”

“อืม” ฟังหุยพยักหน้า แม้ว่าเฉียวหฺวานเป็นผู้ชายที่ทำให้คนอื่นรู้สึกสบายใจ แต่เธอก็กลับไม่ละโมภโลภมาก

เฉียวหฺวานเดินไปข้างหน้าสองสามก้าว แล้วก็หันกลับมาอีกหันใด เขายกน้ำในมือของฟังหุยที่ถูกเฉินสวีนตีมือไปแล้วมา จากนั้นควักน้ำในถุงของตัวเองออกมายื่นให้ฟังหุยแล้วพูดว่า “ดื่มขวดนี้เถอะ ยังไม่ได้ดื่มนะ ฉันเปิดฝาขวดให้แล้วละ”

ฟังหุยรับมา เธอมองขวดน้ำแรกที่ใสสะอาดในมือด้วยสีหน้าหงายๆ และไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไรดี

สถานที่ที่โรงเรียนฟู่จิงทำการแสดงอยู่ด้านข้างของถนนฉางอัน ซึ่งติดกับหอประชุมของประชาชน ฟังหุยมองลานโล่งที่กว้างใหญ่แล้วก็ถอนหายใจ ระยะเวลาที่ไกลแบบนี้ เธอไม่สามารถกลับบ้านไปรายงานกับเหล่า

เพื่อนบ้านได้อย่างแน่นอนว่าผู้นำประเทศสวมชุดอะไร ผูกเนกไทแบบไหน โบหน้ำมีไฟหรือเปล่า รอยตีนกาเยอะรีเปล่า เพียงแค่ได้มองเห็นเงาก็นับว่าไม่เลวแล้วละ

งานเลี้ยงเริ่มตอนสองทุ่ม นับว่ายังหัวค่ำอยู่ แต่คนที่รับหน้าที่ทำการแสดงทั้งหมดนั้นได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว ผู้อำนวยการโรงเรียนฟุจงสั่งให้ทุกคนมาพักผ่อนรวมกัน ไม่นานญาติให้เดินแฟนพาน จะไปห้องน้ำก็ให้ยกมือขออนุญาตครู เหล่าบรรดานักเรียนนั่งอยู่บนลานจัตุรัสเทียนอันเหมินที่ตามปรกติมีรถราวิ่งกันขวักไขว่ มีนักเรียนหลายคนรู้สึกตื่นตื้นตันอย่างบอกไม่ถูก และจ้าวเย่ก็แสดงความตื่นตื้นตันออกมาอย่างถึงอกถึงใจ เขาลากหลินเจี๋ยโมมาเล่นตบมือเป็นจังหวะเร็วๆ ก่อน “หนึ่งสอง หนึ่งสอง หนึ่งสองสาม...” ซึ่งดึงดูดให้คนหันมามองไม่น้อย ต่อมาก็ชวนเฉินสวีน เจียวหฺราน และฟิงหุย กับหลินเจี๋ยโมก็มาเล่นเกมด้วยกัน เพื่อนๆ ที่ล้อมวงเข้ามาดูค่อยๆ มากขึ้นเรื่อยๆ จ้าวเย่ก็เลยตั้งวงเล็กๆ ลิบกว่าคนมาเล่นด้วยกันไปเสียเลย “กบหนึ่งตัวมีขาสี่ขา กบสองตัวมีขาแปดขา” บางครั้งจ้าวเย่ตั้งใจเล่นซีโก่ง เขาก็เลยถูกเพื่อนๆ ทั้งกลุ่มโห่เสียงดังขึ้นมา จนกระทั่งหลินเจี๋ยโมเข้าไปติดหน้าผาก เขา ครูโหวก็ระงับอารมณ์ไม่อยู่ เดินเข้ามาหาในที่สุด

“ไปนั่งให้เรียบร้อย ดูเพื่อนห้องอื่นซิ ยังนั่งรอกันตึ๋ย เลย พวกเธอบ้าไปแล้วหรือ อายุเท่าไรแล้ว ยังจะมาเล่นแบบนี้กันอยู่ได้ ถ้าครูไม่เดินมา พวกเธอก็คงจะเล่น ‘แม่งูเอ๋อ’ บนจัตุรัสเทียนอันเหมินไปแล้วละสิ”

“เปล่าครับ เปล่าครับ ไม่ได้เล่นเสียงดังแบบนั้นหรอกครับ อย่างมากก็แค่เล่น ‘วีรชีวสาร’ เท่านั้นเองครับ” จ้าวเย่พูดพลางยิ้มหน้าทะเล้น

“ดูเธอพูด ยังจะมายิ้มอีก ไปนั่งรอให้เรียบร้อย” ครูโหวพูดด้วยสีหน้าเข้ม “ดูเธอร่างเกินไปแล้ว ถ้าอย่างนั้นครูจะให้งานเธอทำ เธอรับหน้าที่พาเพื่อนไปเข้าห้องน้ำ ไปยืนรอตรงนั้น ตรงเขตพื้นที่สี่ฟ้า”

“หา” จ้าวเย่ร้องอย่างน่าสงสาร “อย่าเลยครับ เรื่องนี้ให้เจียวหฺรานไป น่าจะเหมาะสมกว่านะครับ ก็เขาเป็นกรรมการนักเรียนไม่ใช่หรือครับ”

“อย่ามาหาขี้อ่าง เธอตัวสูง สายตาดี สามารถช่วยดูแลจุดนี้ได้ คอยห้ามไม่ให้เพื่อนๆ เดินไปเดินมา คนเยอะที่กว้างขนาดนี้ ถ้าหายไปจริงๆ จะไปตามที่ไหน” โหวเจียพูดพลางมองไปรอบๆ

“ครูโหวคะ ห้องน้ำนั้นสร้างขึ้นได้อย่างไรหรือคะ ปรกติก็ไม่เห็นว่าเทียนอันเหมินจะมีห้องน้ำมากแบบนี้เลยนี่คะ” หลินเจียไม่ถามอย่างสงสัย

“ไป ฉันจะพาเธอไปดู ดูทีเดียวก็รู้แล้วละ” จ้าวเย่พูดพลางยิ้มหน้าตาทะเล้น

“เธอดูเขาลี คนอะไรกัน เมื่อกี้ยังทำหน้าที่อยู่เลย พอเจียโม่ทำหน้าที่สวยเดินเข้ามาเท่านั้น ก็เชื่องขึ้นมากทันทีเลย” เจินสวีนกระซู่ฟังหุ่ยพร้อมกับพูดเบาๆ ฟังหุ่ยมองจ้าวเย่ที่ใบหน้าเต็มไปด้วยความสดใส ก็พยักหน้ายิ้มๆ

“ไม่มีธุระจะไปเยี่ยมชมห้องน้ำทำไมกัน ตอนพวกเธอเดินมา มองเห็นฝาครอบท่อระบายน้ำสี่เหลี่ยมที่เรียงกันอยู่ตามข้างถนนรีเปล่า ฝาครอบบนนั้นพอเปิดออก ก็ใช้เป็นห้องน้ำได้แล้วละ” ครูโหวพูดพลางชี้ไปที่ไกลๆ

“หา ก็คืออันนั้นหรือ ใช้แบบนี้ได้ด้วยหรือ” จ้าวเย่ถามอย่างแปลกใจ “ใครเป็นคนออกแบบนะ ร้ายกาจจริงๆ”

“ไม่รู้เลยหรือ ครูโหวก็เลยให้นายพาทุกคนไปห้องน้ำ ก็เพื่อที่ว่าตอนทำธุระ นายจะได้สำรวจแบบใกล้ๆ ได้ยังไงล่ะ แล้วกลับไปเขียนรายงานให้พวกเราน้อย ความประทับใจที่กลับไปครั้งนี้ นายก็เขียนหัวข้อ การพิจารณาเกี่ยวกับห้องน้ำของจัตุรัสเทียนอันเหมิน ก็ได้” เจินสวีนพูดพลางทำหน้าที่ตาตลกๆ

“แม่่ง ฉันว่าหมู่นี้นายจะสบายมากเกินไปแล้ว นายนี้มันเกินเยียวยาแล้วจริงๆ” จ้าวเย่เดินเข้าไปกอดหัวเจินสวีนอย่างแรง ทุกคนรอบข้างหัวเราะกันขึ้นมา ครูโหวก็หัวเราะไปพลาง ต่อว่าเขาไปพลาง “จ้าวเย่ ห้ามพูดคำหยาบนะ”

เมื่อเพลง “ฉันรักประเทศไทย” ดังกึกก้องขึ้นทั่วทั้งจัตุรัสเทียนอันเหมินที่กว้างใหญ่ ผู้คนก็คึกคักกันขึ้นมาโดยอัตโนมัติ การเต้นรำที่ปรกติดูน่าเบื่อหน่าย ก็เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที ผู้คนนับพันนับหมื่น ล้อมเป็นวงกลมเข้ามาด้วยกันอย่างคล่องแคล่ว เป็นภาพเหตุการณ์ที่งดงามอลังการอย่างมาก ภาพนี้ เหตุการณ์นี้ คงมีแค่ผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลอันเป็นดินแดนแห่งสวรรค์เท่านั้น จึงจะสามารถชื่นชมความงดงามเช่นนั้นได้

ฟังหุ่ยกับเฉินสวีนได้เจอกันเป็นครั้งแรก ทั้งสองคนต่างมองตาและส่งยิ้มให้กันและกัน พวกเขาต่างก็รู้สึกเหมือนๆ กันว่าช่างโชคดีเหลือเกินที่ทำกลางผู้คนมากมายจนสุดลูกหูลูกตา ได้แอบมีความสุขกับความรักอยู่ภายในใจเงียบๆ ผมรู้สึกว่าเป็นความโรแมนติกอย่างหนึ่ง อย่างไรก็ตามการที่เผชิญมาพบกันท่ามกลางผู้คนมากมายก็นับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลย สำหรับพวกเขาที่อายุยังน้อย การรู้จักกันก็ยิ่งเป็นสิ่งที่ล้ำค่ามากขึ้น

ท่ามกลางงานเลี้ยงที่ดำเนินไป ก็มีการจุดดอกไม้ไฟขึ้นสู่ท้องฟ้ายามค่ำคืน ซึ่งงดงามพร่างพรายอย่างยิ่ง ไม่เหมือนพลุดอกไม้ไฟที่เราเห็นกันตามปรกติ แต่ละกระบอกทำได้สมบูรณ์แบบ เมื่อยิงสุดออกไป ลวดลายผลิบานบนท้องฟ้าทั้งสดใสและสว่างไสวอย่างยิ่ง และด้วยเพราะอยู่ใกล้มากเพียงแคื่อยืนมือออกไปก็สามารถรู้สึกถึงได้แล้ว ดังนั้นเมื่อมองขึ้นไปก็คล้ายกับความสว่างบนท้องฟ้าที่ส่องลงมาเป็นทางช้างเผือกและบานสะพรั่งอยู่บนยอดศิระระอย่างนั้น พวกฟังหุ่ยไม่เคยเห็นดอกไม้ไฟที่สวยงามนั้นมาก่อน แต่ละคนเหมือนเด็กน้อยที่กระโดดโลดเต้นและโห่ร้องด้วยความดีใจอย่างใดอย่างนั้น

ดนตรีดังขึ้นอีกครั้ง เฉินสวีนตะโกนบอกกับพวกเพื่อนๆ ว่า “เพื่อนๆ พี่น้องทั้งหลาย มาเต้นกันเถอะ เต้นด้วยกันเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว มาขยับแข้งขยับขากัน”

“เต้นเร็วๆ” จ้าวเย่ดึงหลินเจียวไม่มา

“ทำอะไรนะ...ฉันไม่ได้ยืนอยู่แถวนี้ละ...” หลินเจียวไม่พูดอย่างกังวล “โอ้ เต้นด้วยกันเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะ ยืนตรงไหนจะไปสนใจอีก ทำไมละ รोजนสถาปนาครบรอบร้อยปีของประเทศจีนใหม่ พวกเราสองคนก็อายุใกล้จะเจ็ดสิบแล้ว ยังจะเต้นไหวใหม่ละ ถึงตอนนั้นก็คงไม่มีโอกาสได้เต้นร่วมกันอีกแล้ว มาเต้นกันเถอะ เร็วเข้า”

จำวเยื่อโอกาสที่เพลง “ชิงซุนอู่ฉวี” กำลังบรรเลง ทำท่าทำทางเป็นสุภาพบุรุษมาเชิญหลินเจียวไม่เด่นรำ หลินเจียวไม่เห็นท่าทางพิลึกกึกกือของเขาแล้วก็หัวเราะฮาๆ ขึ้นมา แล้วจับมือของเขาย่างยินดีปรีดา

เสียงดังสนั่นกึกก้องสะท้านฟ้าไปทั่วทั้งลานจัตุรัส หลินเจียวไม่ตะโกนบอกฟังหุ่ย ฟังหุ่ยฟังไม่ชัดว่าเธอพูดว่าอะไร ทั้งสองคนทำไม้ทำมือกันอยู่ตั้งนานถึงได้เข้าใจสิ่งที่หลินเจียวไม่พูด ก็คือ ‘ถ่ายรูป’ ฟังหุ่ยถือกล้องไปให้ครูโหว รมกวนให้เธอช่วยถ่ายรูปให้ หลินเจียวไม่ไปลากพวกเงินสวินมา และรวมกลุ่มกันจนครบห้าคน ทุกคนทำท่าทำทางต่างๆ

ภายใต้พลุดอกไม้ไฟสีทองที่เต็มไปด้วยท้องฟ้ายามค่ำคืน พวกเขาก็ได้ถ่ายรูปร่วมกันเป็นครั้งแรกนั่นเอง

พิธีอันยิ่งใหญ่นี้เป็นที่จับจ้องของคนทั่วโลก ในสายตาของเยาวชนเหล่านี้ มันได้กลายเป็นเงาส่องของดอกไม้ไฟที่ลงไปอยู่ในภาพถ่ายในที่สุด พวกเขาไม่รู้หรือว่าในทางประวัติศาสตร์จะมีการบันทึกไว้ยังไง และก็ไม่ได้มีความรู้สึกว่าได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของช่วงเวลาที่สำคัญดังกล่าวนี้อันแน่แต่อย่างน้อย ในฐานะที่เป็นคนหนึ่งที่ท่ามกลางผู้คนทั้งหลาย ก็ย่อมต้องเงยหน้าขึ้นไปมองความฉีกฉีกสว่างไสวตรงหน้านั้นเป็นธรรมดา

ฟังหุ่ยในช่วงขณะนั้น ก็รู้สึกมีความสุขตามประสาเท่านั้น และไม่ทันได้รู้สึกตัวว่าเงินสวินได้มาแอบจับมือของเธอเอาไว้ และที่ด้านหลังก็มีสายตาของเฉียวหวานที่ทั้งตกใจและเสียใจยืนอยู่ตรงนั้นด้วย

4

‘นิตยกำหนดโชคชะตา’ คำพูดประโยคนี้ไม่มีผิดเลยแม้แต่นิดเดียวจริงๆ ดังเช่นเงินสวินกับเฉียวหฺวานนี่เป็นต้น ฟังจากที่ฟังหุ่ยเล่าแล้ว ผมรู้สึกว่เงินสวินสั่นหัดในเรื่องสร้างปัญหา ส่วนเฉียวหฺวานสั่นหัดในเรื่องแก้ไขปัญหา เงินสวินชอบแสดงออก แต่เฉียวหฺวานชอบลั้งเกต เงินสวินเป็นคนหนักแน่นไม่ลั้งเล เฉียวหฺวานหนักแน่นเหมือนกันแต่ลั้งเล ขึ้นตอนในการทำงานของเงินสวินคือลงมือปฏิบัติก่อนแล้วค่อยคิด ส่วนเฉียวหฺวานก็คิดพิจารณาาก่อนแล้วค่อยลงมือปฏิบัติ

สุดท้าย ก็สามารสรูปรวมความได้แบบนี้ว่าเงินสวินเป็นผู้ชายที่ชอบเป็นฝ่ายโจมตี และเฉียวหฺวานเป็นแบบพิทักษ์ปกป้อง และสิ่งนี้ก็นับว่าเป็นตัวกำหนดโชคชะตาของพวกเขากับฟังหุ่ยโดยตรง ความรักและความเกลียด การโจมตีและการเมตตา การพบกันและการแยกจาก

หลังจากที่งานเลี้ยงฉลองการสถาปนาห้าสิบปีประเทศจีนใหม่ครั้งใหญ่สิ้นสุดลง โรงเรียนฟุ่จกั้รวมตัวกันเดินกลับโรงเรียนอีกครั้ง อาจเป็น

เพราะเมื่อสักครู่นี้ได้สนุกสนานกันอย่างสุดเหวี่ยง จึงใช้พลังงานกันมากเกินไป นักเรียนทั้งหลายจึงดูหอยๆ ลง ฟังหุยเองก็ไม่มีแรงจะไปคุยเล่นกับพวกเงินสวินอีก เธอมีเรื่องที่รู้สึกอึดอัดใจอยู่เรื่องหนึ่ง และลำบากใจเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยเพราะเวลาหลังเลิกกิจกรรมค่อนข้างตึกมาก ดังนั้นโรงเรียนจึงขอให้บรรดาผู้ปกครองมารับเด็กๆ กลับบ้าน

หลังจากที่ฟังเจียนโจวและสวีเยียนซินรู้ ต่างก็แย่งกันมารับลูกสาวกลับบ้าน สวีเยียนซินเห็นว่าตึกแบบนี้ อีกทั้งเดินรำกึ่เหนื่อย จึงตั้งใจขับรถมารับฟังหุยไปพักพ่อนให้สบายที่บ้านสวนดอกไม้จิวี่หลงของเธอ แต่ฟังเจียนโจวก็เห็นว่าตัวเขาซึ่งจักรยานมา แล้วนำรถไปจอดไว้ที่โรงเรียน แล้วค่อยเรียกรถกลับบ้านก็ทำได้เหมือนกัน ไม่ต้องขับรถมาให้เป็นที่สะดุดตาแบบนี้

พวกเขาต่างคนก็ต่างไม่ยอมกัน พุดกันสองประโยคก็ไม่รู้เรื่อง จนเลยเถิดไปถึงเรื่องเงินจนได้ อีกคนก็บอกว่าเงินของเธอมันสกปรก แล้วแบบนี้จะเรียกว่าเก่งตรงไหน อีกคนก็บอกว่าเงินสกปรกแล้วเป็นยังไง มีเงินสกปรกๆ นี่ก็ทำให้ลูกสาวได้นั่งรถแพงๆ สบายๆ ก็แล้วกัน ไม่ต้องไปเดินแย่งกันเรียกรถบนถนนค้ำมีตึกตึ้นแบบนี้ แถมยังต้องฟังเลือกรถรับจ้างกระจอกๆ ไม่กล้าเรียกรถรับจ้างแพงๆ อีกด้วย ทั้งสองคนทะเลาะกันจนต่างฝ่ายต่างก็กระแทกหูโทรศัพท์ใส่กัน ในที่สุดก็ยังคงลงกันไม่ได้

ฟังหุยกลัว่ว่าพวกเขาจะมากันทั้งสองคน แล้วมาทะเลาะกันเสียงดังที่หน้าประตูโรงเรียน จึงรีบบอกลากับทุกคนเมื่อกลับถึงโรงเรียนนั่นเอง เธอวิ่งไปรอที่หน้าประตูโรงเรียนด้วยความกระวนกระวายใจ คิดว่าจะกลับบ้านไปด้วยกันกับพ่อ ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นอะไรอีก เธอรู้สึกเพียงแค่ว่าการที่ต้องขี่รถมารับเป็นระยะทางไกลๆ ไม่ใช่เรื่องง่าย จึงให้เขากลับบ้านไปเพียงคนเดียวไม่ได้ ส่วนแม่มีรอยยิ้มสบายกว่าเป็นไหนๆ

อีกทางหนึ่ง เงินสวินกำลังมองฟังหุยที่เดินไปไกลแล้ว ในขณะที่ตัวเองเดินไปเอารถ เด็กผู้ชายไม่ยุ่งยากเหมือนเด็กผู้หญิง เขาไม่ได้เรียกให้

คนที่บ้านต้องมารับค่ามัดตักดินแบบนี้ เมื่อเงินสวินเดินไปถึงที่จอดรถก็เจอกับเฉียวหฺราน เขาก็ไม่มีใครมารับเหมือนกัน และทำทางเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ เขาใจลอยหมุนแม่กุญแจรถ

เงินสวินเดินเข้ามา ตบไปบนบ่าของเขาที่หนึ่งแล้วพูดว่า “นี่ ตักดินปานนี้มันคิดอะไรอยู่”

เฉียวหฺรานหันหน้าไปมองเขา แล้วก็หันปดลือกแม่กุญแจ “บ้านนายไม่มีใครมารับหรือ”

“ไม่มีหรอก ยุ่งยากเสียเวลา พวกเราโตจนปานนี้แล้ว ไม่ใช่เด็กนักเรียนตัวเล็กๆ ไม่จำเป็นต้องให้พวกเขามารับหรอก อีกอย่างวันนี้ก็เป็นวันดี ไม่น่าจะเกิดเรื่องอะไรหรอก” เงินสวินก็ไขกุญแจรถเช่นกัน จากนั้นก็เซ็นรถออกมา

“จั้นพวกเธอออกไปพร้อมกันเถอะ” เฉียวหฺรานนำผ้าที่ทำการแสดงเต้นมามัดไว้ที่แฮนด์รถ แล้วหันหน้าไปบอก

“ได้ ไปเถอะ” เงินสวินตอบพลางขึ้นคร่อมจักรยาน

แสงจันทร์สีเงินที่ส่องสว่างทาบทาบนตัวของหนุ่มน้อยทั้งสองคน พวกเขาซึ่รึดตามกันไปบนถนนที่เรียบสงบด้วยกัน ในตัวเต็มเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายของความเป็นวัยหนุ่มที่มีพลัง ความมืดในยามค่ำคืนและความงดงามของดวงจันทร์ ทำให้จิตใจของคนสงบลง

ท่ามกลางทัศนียภาพเช่นนี้ เฉียวหฺรานก็ถามคำถามที่רבกวณจิตใจของตัวเองอย่างยาวนานออกมาในที่สุด น้ำเสียงของเขาราบเรียบ พูดอย่างตรงไปตรงมาว่า “เงินสวิน นายชอบฟังหุยไช่รีเปลา”

เงินสวินรู้สึกตกใจอยู่บ้าง เขาอึ้งๆ ไป สุดท้ายก็ยิ้มแก้มแทบปริและพูดอย่างเป็นธรรมชาติมาก “ใช่แล้ว จั้นชอบฟังหุย อี้ม...เธอก็ชอบจั้นเหมือนกัน ที่จริงพวกเราคบกันแล้วละ”

เฉียวหฺรานอยู่ตรงจุดที่ย้อนแสง จึงมองเห็นรอยยิ้มของเขาได้ไม่ชัด

นัก แม้ว่าแสงจันทร์จะสว่างมาก แต่เขากลับรู้สึกว่ามีมืดมนลง และ
ความมืดมนนี้ทำให้จิตใจของเขาปวดร้าวขึ้นมาในทันที

“ขอโทษด้วยที่ปิดบังทุกคนมาโดยตลอด พวกเรากลัวว่าคนจะรู้มาก
แล้วมันจะไม่ดีนะ ว่าแต่นายมองออกแล้ว ฉันก็จะไม่ปิดนายอีกต่อไป”
เฉินสวีนยังคงยิ้มอยู่

“อ้อ แบบนี้นี่เอง” เฉียวหฺวานพยายามฝืนยิ้ม เขาหายใจลึกๆ กับ
ท้องฟ้ายามค่ำคืนที่วังเวงแล้วพูดว่า “ฟังหุ่ยเป็นคนดี เธอดีมากจริงๆ”

“อืม เธอเป็นคนจิตใจดีมาก” เฉินสวีนพูดพลางพยักหน้า

“จิตใจดีงาม บริสุทธิ์”

“แต่ไหนแต่ไรไม่เคยไปรบกวนคนอื่น ไม่ว่าเรื่องอะไรก็พยายามทำ
ด้วยตัวเองอย่างเต็มที่”

“ไปขอให้เธอช่วย เธอก็จะพยายามช่วยอย่างเต็มที่แน่นอน”

“แม้ว่าไม่ชอบคุย แต่เธอเป็นคนคิดเยอะ ละเอียดยรอบคอบ”

“ไม่ฟังเพื่อ ไม่เสแสร้ง”

“ตอนที่ทำการฝึกในวิชาพละ ดูราวกับอะไรๆ ง่ายๆ แต่ก็พยายามทำทำ
ให้แขนยกยัดตรง ดูน่ารักมาก”

“ท่าทางที่ทำการบ้านอย่างตั้งใจก็น่ารักมากเหมือนกัน”

“โต๊ะเรียนเก็บได้เป็นระเบียบเรียบร้อยมาก”

“ชุดนักเรียนก็สะอาดอยู่เสมอ”

“คิ้วกับดวงตาสวยงาม”

“นิ้วมือก็สวยงาม”

“ผิวพรรณดี”

“ผมนุ่มมาก”

“เขียนหนังสือสวย”

“เสียงก็ไพเราะ”

“วาดรูปเก่ง”

“ร้องเพลงก็ไม่แล้ว”

“ฉลาด”

“อ่อนโยน”

“ตั้งนั้นฉันก็เลยชอบเธอ”

“...”

พวกเขาชมเชยผู้หญิงที่ชอบคนเดียวกัน พอถึงสี่แยกก็หยุดลง และคำพูดประโยคสุดท้ายที่เงินสวินพูด ทำให้เจิวทรานไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อไป เขาตกใจหลุดจากภวังค์ทันที และดึงออกมาจากความคิดจินตนาการที่ดึงมาต่อฟังหุย เขารู้สึกเสียใจ แต่ก็เข้าใจดี แม้ว่าฟังหุยจะดีอีกแค่ไหน แต่เขาก็ได้สูญเสียเธอไปแล้ว จะนับว่าเป็นการสูญเสียก็ไม่ใช่ เพราะเขาไม่เคยได้รับมาก่อน ดังนั้นการเผชิญหน้ากับความภูมิใจของเงินสวิน เขาจึงไม่มีจุดยืนอย่างสิ้นเชิง

เจิวทรานแยกกับเงินสวินตรงนั้น พวกเขาแยกจากกันด้วยความรู้สึกที่แตกต่าง และมุ่งหน้าไปสู่ทิศทางที่ไม่เหมือนกัน ก็เหมือนความรู้สึกที่พวกเขาติดต่อฟังหุยหลังจากวันเดียวกันนั้น ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ก็เริ่มไปกันคนละทิศละทาง

ที่จริงผมรู้สึกว่าเจิวทรานออกจะโง่อยู่สักหน่อย เขาไม่ได้ให้ทางหนีที่ไล่แก่ตัวเองก็จำเป็นต้องยอมถอยเสียแล้ว ถ้าในตอนแรกเขาไม่ถามเงินสวินว่าชอบฟังหุยหรือเปล่า แต่พูดไปตรงๆ ว่าตัวเขาชอบฟังหุย อย่างนั้นแล้วคนที่จะต้องเสียใจก็อาจกลายเป็นเงินสวิน และเขาอาจจะมีโอกาสที่จะไปแข่งขันกับเงินสวินอย่างยุติธรรมก็เป็นได้ อย่างน้อยก็ไม่ต้องมาปกปิดความในใจแบบนี้ แต่เขาก็ไม่ได้ทำ ความซื่อสัตย์ของเงินสวินได้บีบให้เขาจนมุม และความรักของเขาก็ทำได้เพียงเก็บมันเอาไว้เท่านั้น และมันก็ถูกฝังเอาไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดของกาลเวลาในช่วงวัยเยาว์

ความลับของฟิงหุยกับเงินสวินถูกเปิดเผย เมื่อในห้าคนนี้มีสี่คนที่รู้เรื่องแล้ว แล้วอีกหนึ่งคนที่เหลือก็ยอมปิดไม่ได้อีกต่อไปเป็นธรรมดา

หลังจากที่จ้าวเย่รู้ก็ตื่นเต้นดีใจอย่างยิ่ง ทั้งยังสนใจเรื่องนี้มากกว่าเจ้าของเรื่องเสียอีก เขาอะอะโวยวายเรื่องการทำงานไปพลาง สองตาก็คอยสังเกตทุกอากัปกริยาของพวกเขาไปพลาง บางครั้งก็ชอบทำเสียงเล็กแหลมพิลึกกึกกืออยู่เป็นประจำ จนทำให้คนรอบข้างหันมาค้อนขวับกันเป็นแถว น่าเสียดายที่ไม่มีใครแบ่งปันความยินดีนี้กับเขา ฟิงหุยเป็นคนหน้าบาง จึงไม่มีทางพูดกับเขาเรื่องนี้อย่างแน่นอน เงินสวินกลัวว่าจะถูกเขาคาดคั้น จึงไม่ยอมพูดเรื่องนี้ขึ้นมาก่อน สำหรับหลินเจียโม้ก็ไม่ได้มีอะไรแปลกใหม่ จึงไม่เห็นว่าจะต้องมาพรั้งาพันทุกวันเหมือนอย่างกับค้นพบแผ่นดินใหม่อย่างนั้น ส่วนเฉียวหฺรานก็เสียใจอยู่ในใจเพียงลำพัง และไม่ยอมเอ่ยถึงเลยแม้แต่นิดเดียว

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น จ้าวเย่ก็ยังคงลึงโลดจนผิดปกติเหมือนกับกินฮอริโมนมาอย่างไรอย่างนั้น อันที่จริงเขาก็ไม่ใช่ว่าจะดูอะอะเสียงดังโวยวายอย่างนั้น แต่แค่ใช้สายตาดูอีกแบบหนึ่งมองเรื่องนี้เป็นพิเศษเท่านั้นเอง

จ้าวเย่ชอบหลินเจียโม้ เป็นความรู้สึกที่พอเห็นครั้งแรกก็หลงรักทันที พอเห็นครั้งที่สองก็ทุ่มเทความรักให้ อย่าเห็นว่าปกติไม่ว่าเรื่องใดก็ตามก็ต้องมีเขาอยู่ด้วย และมักจะอยู่ด้านหน้าสุดเสมอ แต่โดยเนื้อแท้แล้วเขากลับซื่อซลาดมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เผชิญหน้ากับหลินเจียโม้ ฟิงจากคำพูดของเงินสวิน เขาอ่อนปวกเปียกเหมือนไก่อย่างไรรายนั้น คำพูดนี้เคยทำให้ตีกันมาแล้ว จนเงินสวินต้องมาอธิบายทุกครั้งว่าอ่อนปวกเปียกเหมือนไก่ ไม่ได้อ่อนปวกเปียกแบบคุณหนูอย่างนั้นสักหน่อย

ว่ากันถึงที่สุดแล้ว จ้าวเย่ก็ยังกังวลว่าจะถูกปฏิเสธอยู่หนึ่งเอง นั่นก็เท่ากับหน้าแตกไปเลย พวกเขาเล่นด้วยกันอยู่ทุกวัน ก็มหน้าไม่เจอ เหยหน้ามากี่เจอแล้ว ถ้าถูกปฏิเสธขึ้นมาก็คงจะอับอายมากจริงๆ อย่างไรก็ตามเสียหลินเจียโม้ก็ไม่เคยแสดงท่าทีอะไรออกมา เพียงแต่เล่นสนุกไปวันๆ กับ

จ้าวเย่เท่านั้น ครั้งนั้นที่ดื่มจนเมามาย หลินเจียวไม่เพียงอยู่ที่หน้าอกของเขาแล้ว
หลับไป แต่จ้าวเย่กลับรู้สึกสับสน จิตใจร้อนรุ่มกระวนกระวาย หลังจากส่ง
เธอกลับบ้าน ยิ่งซื่อทรนอ้อมเป็นวงกลมอีกสองรอบถึงจะสงบลงได้ ดังนั้น
จ้าวเย่จึงอึดอัดยี่ดายด ไม่กล้าพูดความในใจเรื่องนี้่ออกมากับเธอ เขากลัว
ว่ารอยยิ้มที่สวยงามนั้นของหลินเจียวไม่จะหายไปต่อหน้าต่อตาเขาก็ด้วย
เหตุนี้นั่นเอง

แต่ครั้งนี้เรื่องของเงินสวีนกับฟิงหุยทำให้จ้าวเย่เกิดความกลัว เขาพบ
ว่าสองคนที่เดิมที่เหมือนเพื่อนสนิทที่เล่นด้วยกันอยู่ทุกวัน ก็สามารถทุ่มเท
ความรักให้กันและกันได้ในขณะที่เดียวกัน และในมุมมองที่คนอื่นมองไม่เห็นก็
แอบจูงมือกัน ยัดกระดาษข้อความบอกรักไว้ในก้อนยางลบ ความสัมพันธ์
ที่ตรงแบบนั้น กระตุ้นจิตใจจ้าวเย่เป็นอย่างมาก เขาคาดหวังให้หลินเจียวไม่
กลายเป็นเหมือนพวกเงินสวีนอย่างนั้น คาดหวังจนลืมนึกถึงความเก้อเขินที่อาจ
เกิดขึ้นได้ไปจนหมดสิ้น

แต่จ้าวเย่กลับไม่รู้ว่หลินเจียวไม่ไม่ได้มีความคิดแบบนี้เลยแม้แต่นิด
เดียว และถึงแม้ว่ามี ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ใช่เขาเช่นกัน หนังสือเล่มนั้น
ซิดครั้งแรกเล่มนั้น เธอยังไม่ได้คืนให้ซูชายเลย ซูชายอยู่มัธยมหกแล้ว ยุ้ง
จนไม่มีเวลามาเล่นกับพวกเขา ดังนั้นเวลาที่จะได้เจอเขาก็ยิ่งน้อยลงไปอีก
หลินเจียวไม่อาศัยนิยายเล่มนั้นรักษาความสัมพันธ์เล็กๆ นี้กับเขาเอาไว้

ทุกครั้งที่ซูชายเดินผ่านหน้าห้องของพวกเขา ก็จะหยุดลงแล้วหันมา
ตะโกนว่า “เจียวไม่ อ่านหนังสือจบหรือยัง”

หลินเจียวไม่ก็จะแก้งพูดว่า “ยังเลยนะ พระเอกยังไม่ตายเลย”

นานๆ เข้าก็ดูเหมือนนิยายเล่มนั้นไม่ได้สำคัญอีกต่อไป หลินเจียวไม่
เพียงแค่หาข้ออ้างเพื่อที่จะยิ้มให้เขาเท่านั้นเอง

ผ่านมาเนิ่นนานทีเดียวกที่พวกเขาฟิงหุยได้อยู่ด้วยกันมา คำว่า ‘ชอบ’
ที่อ่อนไหวต่อความรู้สึกเช่นนี้ก็ถูกยกขึ้นมาคุยด้วยเช่นกัน จ้าวเย่มักจะพูด

เปรยๆ อยู่เสมอว่าคำสารภาพที่เหมาะสมก็ควรต้องพูดออกมาในเวลาที่เหมาะสม ระหว่างคนสองคน บางทีอาจมีแค่กระดาษบางๆ กั้นอยู่เพียงชั้นเดียวเท่านั้น แต่ถ้าไม่พูดออกมาก็คงจะไม่มีวันได้รู้ตลอดไป

คำพูดนี้ทำให้หลินเจียวไม่นึกถึงซูชายไปโดยปริยาย เห็นว่าวันที่เขาเรียนจบก็ใกล้จะมาถึงแล้ว เธอไม่ยอมส่งเขาไปแบบนี้ บอกลาแบบนี้อย่างเด็ดขาด จึงพยักหน้าหงิกๆ และบอกว่าสิ่งที่จ้าวเย่คิดมีเหตุผล แต่จ้าวเย่รู้ที่ไหนกันว่าหลินเจียวไม่หมายถึงใคร จึงทำให้เขายิ่งฮึกเหิมเข้าไปใหญ่

ส่วนเฉียวหฺวานก็ยืนหยัดในอีกมุมมองหนึ่ง เขารู้สึกว่าการที่ชอบก็ไม่ต้องจำเป็นต้องพูดออกมาเสมอไป การที่ได้สละความสุขของตัวเอง เพื่อให้ผู้อื่นมีความสุข ก็เป็นการเสียสละอย่างหนึ่งที่ดีมากเช่นกัน นักร้องที่ชื่อหวางเพยก็ไม่ใช่ว่ามีอยู่เพลงหนึ่งหรือที่ชื่อว่า “เธอมีความสุข ฉันก็มีความสุขไปด้วย” ซึ่งสิ่งนั้นมันดีมาก ดีมากเลยทีเดียว

หลินเจียวไม่บอกว่าเธออ่านหนังสือปรัชญามากไป ซึ่งไม่ตรงกับความเป็นจริงสักเท่าไร ตัวหวางเพยเองก็มีลูกแล้ว นายว่าเธอจะมาเชื่อจริงๆ หรือว่าเธอมีความสุข ฉันก็มีความสุขไปด้วย แล้วถ้ามันเป็นแบบนี้จริงๆ ใครจะมีความสุขไปกว่าเฉียวหฺวานได้ละ!

เฉียวหฺวานยิ้มๆ แล้วไม่พูดอะไรอีก

ส่วนคำว่าชอบของเงินสวิน ก็คือการที่ไม่สามารถระงับความตื่นเต้นเอาไว้ได้ อยากไปเรียนด้วยกันตอนเช้า อยากกลับบ้านด้วยกันตอนเย็น ไปได้อยู่ด้วยกันทุกวันนั่นคือสิ่งที่ดีที่สุด พอลืมตาขึ้นมาก็มองเห็น ดังนั้นแม้ว่าต่อไปไม่สามารถอยู่ด้วยกันไปได้ตลอด แต่ก็ยังคงเป็นช่วงเวลาที่สนิทแนบแน่นอยู่อย่างแน่นอน ไม่ทิ้งความเสียดายเอาไว้แม้แต่นิดเดียว จนกระทั่งทั้งสองฝ่ายแก่แล้วหวนนึกขึ้นมา ก็ยังคงรู้สึกว่าจะดีเหลือเกินที่ในตอนนั้นได้เจอคนแบบนี้

คำพูดนี้ฟังหุ่ยได้ฟังแล้วรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง ตอนแรกที่เงินสวินพูดว่าชั่วฟ้าดินสลาย เธอไม่เชื่อเลย และตอนนี้เงินสวินมาบอกว่าเคยได้

ครอบครอง เธอยังรู้สึกปวดใจ ด้วยเหตุนี้ในสายตาของเธอ ความชอบก็คือ การที่ปล่อยให้หัวใจของตัวเองเปลี่ยนไปเป็นของคนอื่น ซึ่งก็รู้ว่าความรู้สึกแบบนี้เรียกว่าดีหรือไม่ดี คำพูดของเงินสวิน เธอเองก็ไม่สามารถไปโต้แย้งได้ เพียงแต่คิดอยู่ในใจเท่านั้น ก็คงเหมือนที่เขาพูดกระมัง ถ้าต่อไปต้องแยกกันไปสุดหล้าฟ้าเขียวและไม่รู้สึกเสียใจในภายหลังก็น่าจะพอแล้ว

แต่ละคนล้วนมีความคิดเป็นของตัวเอง เด็กหลายคนไม่สามารถอยู่ร่วมกันอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเหมือนในตอนแรกได้ การเติบโตก็เป็นเช่นนี้ มักจะทำให้คุณได้รับบางอย่างและสูญเสียบางอย่างเสมอ ดังเช่นพวกเขาที่ไม่อาจรู้ได้ว่าการสนทนาที่ไร้เดียงสาเหล่านี้ ในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

5

อันที่จริงถ้าไม่ได้คุยหัวข้อเรื่องคำว่าชอบขึ้นมาในวันนั้น บางที ฟังหุยกับเงินสวินอาจจะไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาอีกก็ได้ ฟังหุยบอกว่าตอนนี้มาคิดๆ ดูแล้ว เรื่องบางเรื่องไม่รู้เสียยังจะดีกว่า แต่ก็เหมือนกับ คำกล่าวที่ว่าน้ำที่หกลงพื้นแล้วก็ยากที่จะตักคืนมา เธอก็ไม่สามารถบอกได้ว่าตัวเธอในตอนนั้นไม่ต้องการรู้ แต่ถึงยังไงก็ตาม ในที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างก็สายเกินไปแล้ว

หลังจากที่ทุกคนกินข้าวเสร็จแล้ว ต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน ฟังหุยไม่ได้ซื้อรถมา เพราะเมื่อคืนเธอไปนอนที่บ้านแม่ เงินสวินจึงไปส่งเธอกลับบ้าน เมื่อก่อนถ้าเป็นไปได้ในลักษณะนี้ ฟังหุยก็อาจจะให้ใครก็ได้ มาส่ง จะเป็นเหี่ยวหรานหรือจ้าวเยก็ได้ แต่หลังจากที่เรื่องของเธอกับเงินสวินเปิดเผยออกไป เบาะหลังของจักรยานเงินสวินก็กลายเป็นที่นั่งของเธอไป เหี่ยวหรานยืนอยู่ที่ถนนอีกฟากหนึ่ง และโบกมือลาพวกเขา เงาของทั้งสามเฝ้าต้นฉัตรจีน มีแค่เขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ดูราวกับโดดเดี่ยว

เดี๋ยวตาย

ปักกิ่งเมื่อต้นฤดูใบไม้ร่วงเป็นช่วงที่อากาศดีที่สุด ใบต้นแปะก๊วย สีเหลืองทองร่วงลงสองฟากฝั่งของถนนอยู่ซื่อ และกระจายกลาดเกลื่อนอยู่เต็มพื้นไปหมด ฟิ่งหุยนั่งอยู่ด้านหลังของเจินสวีน มือจับตัวรถเอาไว้ สองขา ก็แกว่งไกวไปมา สนเหมือนกับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างนั้น

“เธอคอยดูนะ จ้าวเย่จะลงมือกับเจียโม่แล้วละ” เจินสวีนถึบรถอยู่ เขาพูดพลางหันหน้ามาครึ่งหนึ่ง

“เธอ เป็นไปได้ยังไง” ฟิ่งหุยพูดอย่างตกใจ

“รับรองได้เลย แผนการอันแยบยลในใจของเขา หลบสายตาฉันไป ไม่พ้นหรอก”

“อืม ดูท่าทางเหมือนเขาจะจริงจังกับเจียโม่มาก...”

“แหม แล้วเขาไม่จริงจังกับใครบ้างละ ลีลี่ตอนประถมเคย เสี่ยวบิง ตอนมัธยมต้นเคย จนถึงมัธยมปลาย ก็กลายมาเป็นเจียโม่แล้ว”

“หา เป็นแบบนี้เอง ถ้าอย่างนั้นก็ดีเหมือนกัน เพราะถึงยังไงเจียโม่ก็ไม่มีทางยอมรับเหมือนกัน” ฟิ่งหุยขมวดคิ้วพูด “คนที่ชอบคนแรกสำหรับผู้ชายแล้วให้ความสำคัญที่สุดรีเปลา่ ถือว่าเป็นรักแรกใช้ไหม”

“ก็อาจจะนะ แต่ในความรู้สึกของฉัน การที่ทั้งสองฝ่ายต่างชอบซึ่งกันและกันถึงจะถือว่าเป็นรักแรกนะ อย่างเช่นเราสองคนแบบนี้ คนที่ชอบคนแรก...ไม่ใช่ว่า...ปรกติก็จะเป็นรักข้างเดียวไม่ใช่เธอ”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

“แหะๆ ฉันไม่นับว่าเป็นรักแรกของเธอใช้ไหม น่าจะเป็นหลี่เฮ้อ กระมัง” เจินสวีนพูดอย่างน้อยใจ เขารู้สึกเสมอว่าไม่ว่าจะดีหรือร้าย สิ่งที่หลี่เฮ้อทำเอาไว้ให้ฟิ่งหุย มันช่างลึกซึ้งเหลือเกิน ผ่านไปตั้งหลายปีแล้ว ตอนที่ฝืนก็ยังคงฝืนถึงเขาอย่างไม่น่าเชื่อ

“เธอ...พูดเหลวไหล” ฟิ่งหุยรู้สึกโกรธอยู่บ้าง “ฉันกับเขาไม่เคย...”

“ฉันรู้แล้วๆ” เจินสวีนพูดพลางยื่นแขนโบกไปด้านหลัง “ฉันหยอก

เธอเล่นนะ”

“แล้วเธอล่ะ ฉันเป็นรักแรกของเธอรีเปล่า” ฟังหุยกถาม เธอรู้สึก
ตื่นเต้นนิดหน่อย มือจับตัวรถไว้แน่นโดยที่ไม่รู้สึกตัว

“โธ่ ก็ต้องแน่นนอนอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นแล้วฉันก็คงจะไม่กดดัน
แบบนี้หรอก” เฉินสวีวินโวยวาย

“ไม่เคยรักใครข้างเดียวเลยหรือ” ฟังหุยกผ่อนคลายลงหน่อย ยิ้มและ
ถามแบบซ้ำๆ

“ไม่...” เฉินสวีวินตอบโดยที่ไม่ต้องคิดเลย แล้วจู่ๆ ก็หยุดรถลง “มี
สิ...”

เท้าหลังของฟังหุยกกระแทกเข้ากับล้อหลังของรถอย่างแรง จนรู้สึก
เจ็บแปลบขึ้นมา

“คุณเล่นกันสักพักแล้วค่อยกลับเถอะ” เฉินสวีวินหยุดรถลง แล้วหัน
มาพูด

“ก็ได้...” ฟังหุยกตอบอย่างใจลอย เมื่อกัจิตใจของเธอหยุดชะงัก ฟัง
ไม่คิดว่าสิ่งที่เฉินสวีวินพูด จริงๆ แล้วมีหรือว่าไม่มีกันแน่

“ฉันเลี้ยงไอศกรีมเธอก็แล้วกัน ฉันซื้อรถจนหนึ่งออกหมดแล้ว กิน
ของเย็นๆ กันหน่อยดีกว่า เธอจะเอารถล้มหรือลื่นจี๊ดล่ะ”

“รอสั้ม”

“ได้ รอเดี๋ยวนะ” เฉินสวีวินจอดรถไว้ข้างทาง แล้ววิ่งไปร้านค้าข้างๆ
เมื่อเฉินสวีวินซื้อไอศกรีมกลับมา ทั้งสองคนก็นั่งอยู่ข้างทางเท้าริมถนน
ฟังหุยกัดไอศกรีมคำหนึ่งเบาๆ ไอศกรีมรสสั้มทำให้เธอตัวลั่น เธอไอเสียง
แค้กๆ แล้วแสร้งทำเป็นถามอย่างไม่สนใจว่า “ตกลงเคยไหมล่ะ”

“หา อะไรนะ” เฉินสวีวินดูตื้อไอศกรีมที่กำลังหยดลง แล้วหันมาพูด

“คนที่รักข้างเดียวนะ...” ฟังหุยกพูดเบาๆ “คือหวังมานานหรือ”

“จะเป็นเขาไปได้ยังไง” เฉินสวีวินพูดพลางโบกมืออย่างแรง

“งั้นเป็นใครล่ะ”

“ที่จริงก็ไม่ถือว่าเป็นรักข้างเดียวหรอก...อืม...เธอรู้จักนะ” เงินสินรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองขึ้นมา ก็หันหน้าพูดว่า “คือ...อู่ถึงถึงนะ”

“อ้อ...” ฟังหุ่ยพยายามทำตัวเป็นปกติที่สุด เธอนึกถึงเสื้อรัดรูปตัวสวยนั้นของอู่ถึงถึงขึ้นมา รูปร่างหน้าตาที่สวยงามดูเป็นผู้ใหญ่ และคำพูดที่ราเริงเปิดเผย ในใจก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาทันที

“ครั้งที่แล้วเธอถามฉันว่าไปเฟิงคือใครไม่ใช่เธอ ฉันจะเล่าเรื่องในอดีตของพวกเขาให้เธอฟังก็แล้วกัน” เงินสินมองไปที่ไกลๆ แล้วเขาก็ตกเข้าไปอยู่ในภวังค์

“ตกลง” ฟังหุ่ยมองไปตามสายตาของเขา และมองไปอีกฝั่งหนึ่งอย่างเหม่อลอย เธอรู้สึกอย่างหนึ่งว่าที่นั่นเป็นที่ที่ไม่ว่าจะทำยังไงเธอก็ไม่อาจมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ตอนที่พวกเงินสินกับอู่ถึงไปปิ้งยังตัดผมเกเรียน สวมเสื้อกล้ามกางเกงขาสั้นขี้มูกโป่งอยู่ แล้วเรียกตัวเองว่าเซนต์เซย่า วิ่งไปวิ่งมาอยู่ในตรอกจนทั่ว อู่ถึงถึงยังเป็นสาวน้อยที่ไร้เดียงสาหน้าตาสะสวย ใครเห็นใครก็รัก ณ ตอนนั้นเธอยังดำใครไม่เป็นอยู่เลย บุหรี่ก็ยิ่งสูบไม่เป็นเข้าไปใหญ่ อีกทั้งไม่สวมเสื้อผ้าเปิดเผยเนื้อหนังอย่างเด็ดขาด

เธอมักจะใส่ชุดกระโปรงลายดอกไม้เล็กๆ ที่สะอาดสะอ้านทั้งตัว แล้วถักเปียสองข้าง เดินกระโดดกระเดกตามหลังพวกเขาอยู่ และพูดด้วยน้ำเสียงแบบเด็กๆ ว่า “รอด้วยสิ รอดฉันด้วย”

ในขณะนั้น ปกติถึงไปปิ้งจะไม่สนใจเสียงร้องเรียกของอู่ถึงถึง และเดินบุกทะลวงไปข้างหน้าต่อไป แต่เงินสินมักจะหยุดลงเสมอ แล้วหันกลับไปตะโกนว่า “เร็วหน่อยสิ” และถ้าเธอซำจริงๆ เงินสินก็จะมาดึงเธอให้วิ่งไปด้วยกัน

แต่เงินสินกับอู่ถึงถึงไม่ใช่คู่รักโรแมนติคที่มีใจให้กันตั้งแต่เด็กๆ เหมือนในความหมายที่เคยได้ยินกันมา ในยุคปลายปี 80 ต้นปี 90 บน

เขตแดนของปักกิ่ง เด็กเหล่านี้ยังไม่รู้จักคำว่าโรแมนติคแม้แต่บ่อยว่าเขียน
 ยังไง ยิ่งทะเลาะแย่งขนมกรุบกรอบรสไก่หรือไก่ข้าวเกรียบกึ่งกันอย่าง
 ไม่จบไม่สิ้น ทั้งตอนเล่นเกมก็ยังใช้กำลังตีกันแรงๆ อยู่เลย และต่างก็ชอบ
 วิ่งไปฟ้องพ่อแม่ของตัวเอง ในขณะที่เดียวกันก็แบ่งหมากฝรั่ง หรือไม้ก่
 ไอศกรีมยักษ์คู่ให้กันคนละครึ่งอย่างมีความสุข หรือแอบไปซื้อเต้าฮวยชาม
 ละห้าเหมา แล้วรุมแย่งกันกินในซามเดียวกันแบบนั้น ชีวิตความเป็นอยู่
 เช่นนี้ ไม่สามารถบ่มเพาะอารมณ์ความรู้สึกที่ซาบซ่านอะไรออกมาได้ เพียง
 แต่ยืนอยู่ตรงข้ามบ้าน แล้วตะโกนเรียกชื่อเสียงดังๆ ก็ทำให้เบิกบานใจ
 ไปได้แล้ว และก็เป็นความชอบธรรมดาๆ อย่างหนึ่งที่ไม่สามารถอธิบายเหตุผล
 ไปได้

ไปเฟิงกับพวกเขาไม่เหมือนกัน เขาอายุมากกว่าเด็กเหล่านี้ประมาณ
 สองสามปี ไม่สนใจไปเรียน ไม่ว่าจะเรื่องดีหรือไม่ดี เขาก็นำพวกเราไปก้าว
 หนึ่งก่อนแล้ว สภาพแวดล้อมในบ้านของเขาก็ไม่ดี พ่อของเขาด้วยเพราะรัก
 ขมิย จึงถูกตัดสินลงโทษให้จำคุก และแม่ของเขาก็ฝ่าฝืนกระทำความผิด
 ในแบบเดียวกัน ทั้งสองคนหลังจากที่ออกมาแล้ว ก็ไม่รู้ว่าไปแต่งงานมี
 ลูกกันได้อย่างไร และต่อมาก็ไม่รู้อีกว่าไปเกลียดกันจนไม่อยากจะมองหน้ากัน
 ได้ยังไง สุดท้ายพวกเขาต่างก็ไม่มีใครต้องการเด็กคนนี้ จึงทิ้งเขาเอาไว้ที่
 บ้านของปู่เขา ปู่ของไปเฟิงจึงรับเขามาเลี้ยง ตาเขานั้นไม่ว่าเรื่องอะไรที่
 ทุกข์ร้อนก็ไม่เอามาไว้ในใจเลย เรื่องเล็กๆ ยังหวังอะไรไม่ได้ แล้วเรื่องใหญ่ๆ
 จะไปหวังอะไรได้ ส่วนเรื่องอาหารการกิน ไปเฟิงก็ถูกเลี้ยงให้โตขึ้นมาอย่าง
 กับลูกหมาลูกแมวอย่างนั้น

โชคดีที่เรื่องเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความสุขในการเติบโตขึ้น
 ของไปเฟิง อย่างน้อยก็ไม่ได้ส่งผลกระทบในตอนเริ่มต้น เขาใช้ความฉลาด
 และความสามารถของตัวเองกับร่างกายที่สูง ตั้งตัวเป็นหัวหน้าแก๊งเด็กขึ้น
 มา อย่างเช่นเมื่อเขาเล่นโยนกระเป๋าก็มักจะคว้าไว้ได้เสมอ รู้จักเอาตัวรอด
 มาไม่รู้ตั้งเท่าไร และตอนเล่นเตะหม้อ ก็สามารถโจมตีและรักษาฐานที่มั่น

เอาไว้ได้อย่างงดงาม จับแมลงก็ชำนาญ จิ้งหรีดตัวที่เขาสไลไว้ในโหลแก้วจะต้องเสียงดังที่สุดเสมอ ยิ่งเรื่องชกต่อยกันก็ยกให้เป็นอันดับหนึ่งของบุตรอกชอกชอย ดังนั้นทุกคนจึงชอบที่จะอยู่ฝ่ายเดียวกับเขา และไปเล่นด้วยกันกับเขา พอกินข้าวเย็นเสร็จ ต่างก็พากันวิ่งไปหาไปเฟิงเพื่อไปรวมตัวกัน อย่างนั้น อยู่ในตรอกของพวกเขาอีกมักจะได้ยินเสียงตะโกนของพวกเด็กๆ ที่ยังอ่อนหัดเสมอว่า “ไป ไปหาไปเฟิงกัน”

ในตอนนั้น เฉินสวีน ถังไผ่ปิง และซุนเทา ต่างก็เป็นลูกสมุนที่ซื่อสัตย์ของไปเฟิง ส่วนหยางซิงกับอู่ถึงถึงก็เป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาที่ซื่อสัตย์ของไปเฟิง ด้วยความที่เป็นเด็ก จึงไม่เข้าใจว่าจะต้องแสดงความชื่นชมออกมา ยังไง ธรรมชาติเด็กผู้ชายจะใช้วิธีวิ่งไล่หยอกล้อ ในการดึงดูดความสนใจของผู้หญิง และทุกครั้งหลังจากที่เฉินสวีนรังแกอู่ถึงถึง เธอก็จะเบะปากเล็กๆ นั้น และพูดอย่างไม่พอใจว่า “ฉันจะไปฟ้องไปเฟิง” จากนั้นก็จะวิ่งบึ่งบึ่งๆ ไป เฉินสวีนยืนอยู่ที่เดิม และเพียงแค่อู่อู่ถึงใจนิดหน่อยเท่านั้น และเพราะแบบนี้ ในความสัมพันธ์ระหว่างสามคนนี้ จึงมีความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเป็นอย่างยิ่ง

น่าเสียดายที่เรื่องราวดีๆ อยู่ได้ไม่นานนัก ซึ่งมันก็เป็นไปตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น พวกผู้ใหญ่ค่อยๆ เข้าไปมีความเกี่ยวข้องด้วย คนที่ไปเล่นกับไปเฟิงนับวันก็ยิ่งน้อยลงเรื่อยๆ สาเหตุนั้นง่ายมาก ก็คือผู้ปกครองไม่อนุญาต กลัวว่าจะไปเลียนแบบนิสัยเสียๆ จากลูกนักโทษ ที่จริงพ่อของไปเฟิงก็เชื่อว่าจะเป็นคนเลวสักเท่าไร แต่เมื่อผ่านปากของผู้คนมาเรื่อยๆ เรื่องนี้ก็ยิ่งถูกเสริมเติมแต่งกันเข้าไปใหญ่

ป่าสองของบ้านแซ่จางชอบพูดกับหลานชายของเธออยู่เป็นประจำว่า “พ่อของไปเฟิงฆ่าคนมาหลายคนมาก ตอนนี้มีดีอ้อมคลนั้นยังอยู่ที่ใต้หัวเตียงของบ้านพวกเขาอยู่เลย ไปเล่นกับไปเฟิง ถ้าหากแกไปขัดหูขัดตาเขาขึ้นมา ระวังมันจะฟันแกเข้าให้”

ส่วนอาห้วงก็ขู่ลูกชายของเขาว่า “บ้านของไปเฟิงป่วยเป็นโรคกรรม-

พันธุ์ที่ชอบฆ่าคน บ้าขึ้นมาที่พ่อแก่กับอาโก้เอาเขาไม่อยู่หรือกะนะ ต่อไปไม่ให้ไปเล่นกับเขาอีก ได้ยินหรือยัง”

เมื่อเปรียบเทียบกันขึ้นมาแล้ว แม่ของเงินสินค่อนข้างจะวิเคราะห้เป็นวิทยาศาสตร์กว่าเสียอีก เธอเพียงแค่ว่าพูดแบบธรรมดาๆ ว่า “อย่าไปที่บ้านของไปเฟิงนั่น คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล”

เรื่องพวกนี้ไม่ได้ทำให้จิตใจของไปเฟิงซุ่มมัวเลย และเขาก็ไม่โกรธไม่อาฆาตด้วย วันๆ เขาก็เอาแต่ไปมั่วสุมกับเพื่อนที่โรงเรียนให้รู้แล้วรู้รอดไปเสียเลย ไม่โผล่หัวออกมาให้เห็นในตรอกอีก

มีเพียงคนเดียวที่ไม่ค่อยเชื่อฟังก็คืออู่ถึงถึง เธอยังคงไปที่บ้านของไปเฟิงอยู่ทุกวันเหมือนเดิม แล้วเคาะประตูถามปู่ของเขาว่า “ไปเฟิงอยู่บ้านไหม”

แต่ว่าความคาดหวังในคำถามของเธอ นั้น มักจะได้รับคำตอบที่ทำให้ผิดหวังเสมอ ปู่ของเขา มักจะส่ายหัวแล้วบอกว่า “ไม่อยู่ ออกไปข้างนอกแล้วเฮ้อ คงจะตามอย่างพ่อมันไปแล้วละ”

เป็นอย่างนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ในที่สุดอู่ถึงถึงก็เจอกับไปเฟิง พูดีให้ถูกก็คือไม่ใช่เจอแค่ไปเฟิงเท่านั้น ยังมีผู้หญิงที่ดูประหลาดๆ คนหนึ่งอยู่ข้างๆ เขาด้วย ผู้หญิงคนนั้นสวมเสื้อรัดรูปมากจนมองเห็นหน้าอกเล็กๆ นั้นได้อย่างชัดเจน ไปเฟิงกับเธอนั่งใกล้กันมาก หัวเราะสบถคำหยาบไปพลาง แล้วก็สูบบุหรี่ไปพลาง

“ถึงถึง เข้ามาสิ” ไปเฟิงมองเห็นเธอ จึงยิ้มอย่างดีใจ

อู่ถึงถึงเดินเข้าไปอย่างกลัวๆ ไปเฟิงเข้ามาจูงเธอ แล้วยัดลูกอมกำใหญ่ใส่ไว้ในมือเธอ

“ดูถึงถึงของพวกเราสิว่าสวยไหม” ไปเฟิงพูดกับผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ อย่างภูมิใจ

“นายคงจะไม่ได้เป็นพวกชอบเด็กหรือกะนะ” ผู้หญิงคนนั้นชายตา

มองผู้ถึงถึงอย่างดูถูก

“บารีเปล่า เธอจะมาหึงอะไรกัน” ไปเฟิงตีกันของเธออย่างจาบจ้วง
 ในมือของผู้ถึงถึงมีเหยื่อออก จนลูกอมดูเหมือนจะละลายไปบ้าง
 ความรู้สึกเหนียว มือทำให้เธอรำคาญอย่างมาก

“เขาเป็นใครเธอ” ผู้ถึงถึงถามเบาๆ

“เขาเธอ ก็พี่สะใภ้เธอยังไงล่ะ” ไปเฟิงพูดกลางยิ้มเจ้าเล่ห์

“พี่สะใภ้”

“ก็คือเมียฉันเอง” ไปเฟิงหัวเราะเสียงดังขึ้นมา ผู้หญิงคนนั้นดูอายๆ
 แล้วทุบเขาอย่างแรงทีหนึ่ง

เมื่อผู้ถึงถึงออกมาจากบ้านของไปเฟิงก็ร้องไห้ เธอเช็ดน้ำตาไปพลาง
 แล้วก็ลูกอมไปด้วย ระหว่างทางเธอเจอเข้ากับเงินสวีน เงินสวีนเดินเข้า
 มามองหน้าเธอใกล้ๆ อย่างตกใจ แล้วถามเธอไม่หยุดว่าเป็นอะไร ผู้ถึงถึง
 ถอยหลังไปสองก้าว จับชุดกระโปรงมัดไปข้างหลังตึงๆ เหมือนเสื้อรัดรูป
 อย่างนั้น แล้วเงยหน้าถามเงินสวีนว่า “สวยไหม”

“ไม่สวยเท่าไร” เงินสวีนเอียงคอ แล้วตอบแบบงงๆ

“สวย นายไม่เข้าใจ” ผู้ถึงถึงหมุนตัวรอบหนึ่งแบบงอนๆ

“งั้น...สวยก็ได้” เงินสวีนตอบอย่างจนใจ

“ที่จริง...” ผู้ถึงถึงก้มหน้า “ฉันก็รู้สึกว่ามันไม่ค่อยสวยเท่าไร...”

ว่าไปแล้ว ไปเฟิงก็ไม่เคยทำดีกับผู้ถึงถึงสักเท่าไร ส่วนในเรื่องของ
 ความรู้สึกยิ่งไม่ต้องพูดถึง เขาก็แค่ดีกับเธอเหมือนกับที่ชอบตุ๊กตาตัวหนึ่ง
 เท่านั้น เป็นเช่นนั้นจนกระทั่งเขาจากไปในที่สุด

วันนั้นตอนที่เขาเห็นผู้ถึงถึง ก็วิ่งเข้ามายัดลูกอมให้เธอเหมือนที่เคย
 ทำ ในกระเปาะของเขาเหมือนกับว่าสามารถเปลี่ยนเป็นของที่ชอบชอบออกมา
 ได้เสมอ ผู้ถึงถึงรับมาแคะกระดาศห่อแล้วใส่เข้าปาก จากนั้นก็เอาห่อ
 กระดาศมาปั่นเล่นเป็นแห่งเล็กๆ

จู่ๆ ผู้ถึงถึงก็คิดอะไรขึ้นมาได้ เธอรีบดึงกระเป๋าไปวิ่งให้รัดตัว แล้วถามว่า “สวยไหม”

“สวยสิ ผู้ถึงถึงของพวกเราสวยที่สุดแล้ว” ไปเฟิงยิ้มแล้วมองเธอหมุนตัวไปมา

“สวยกว่าเมียพี่ไหม” ผู้ถึงถึงพูดคำว่า ‘เมีย’ ด้วยน้ำเสียงแบบเด็กๆ ออกมา ฟังแล้วไม่รื่นหูเอาเสียเลย

“อืม สวยกว่าอีก” ไปเฟิงพูดพาลงก้มลงไปหยิกแก้มเธอ

“นั่นฉันเป็นเมียพี่ได้ไหม” ผู้ถึงถึงพูดจริงจังอย่างไร้เดียงสา

ไปเฟิงหัวเราะขึ้นมา มองหน้าเล็กๆ ของผู้ถึงถึงที่กำลังจะร้องไห้ ออกมา แล้วจึงพูดว่าได้ในที่สุด

“ให้โตก่อน โตแล้วมาเป็นเมียพี่”

“ได้”

และนี่เป็นบทสนทนาครั้งสุดท้ายของพวกเขาสองคน ผู้ถึงถึงที่กำลังฝันหวานที่สุดคิดไม่ถึงเลยว่าเธอกับไปเฟิงต้องมาแยกจากกัน ด้วยโทษจำคุกตลอดชีวิตของไปเฟิงแบบนี้

ตอนตีสองกว่าๆ มีรถตำรวจเข้ามาในตรอกสองคัน แล้วเปิดไฟหวอสีน้ำเงินสลับแดงสว่างจ้าจนแต่ละบ้านกลัวจนตัวสั่น ผู้ถึงถึงหุดตัวเข้าไปอยู่ในอ้อมอกแม่อย่างลายตา พ่อของเธอกับผู้ชายอีกหลายคนออกจากบ้านไปดูด้วยกัน เพียงไม่นานพวกเขาก็กลับเข้ามาแล้วแม่ของเธอรีบขึ้นไปรับแล้วถามอย่างร้อนรนว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ บ้านใครเกิดเรื่องกันหรือ”

“บ้านเหล่าไป หลานชายของเขาไปตีหัวคนจนเบะเลย ตำรวจเลยมาจับนะ”

“อ้วยตาย! เจ้าเด็กไปเฟิงนี่ทำไม่ถึงได้ใจกล้าแบบนี้ แล้วจับได้หรือยัง”

“ยังนะสิ หนีไปนานแล้ว ตอนกลางคืนก็ไม่ได้กลับบ้าน คนในครอบครัวเขาก็จริงๆ เลย ฉันก็บอกเสมอว่าอย่าให้ถึงถึงไปเล่นกับเขา เธอ

ก็ยังไม่สนใจ เธอตุลิต ตอนนี่ก่อเรื่องขึ้นมาแล้ว”

“ใครไม่สนใจกันล่ะ ฉันว่าเขา เขาฟังไหมล่ะ ถึงถึง ถึงถึง... เอ๊ะ เด็กคนนี่ไปไหนเสียแล้ว”

อู๋ถึงถึงพอได้ยินชื่อของไป่เฟิงก็รีบวิ่งออกไปแล้ว เธออยู่ที่หน้าบ้าน เจอกับเงินสวินที่ออกมาสืบข่าวเหมือนกัน ทั้งสองคนเบิกตาโพลง ต่างก็ไม่มีใครพูดอะไรออกมา ตั้งนานอู๋ถึงถึงถึงรับอารมณ์ลงมาได้ แล้วพูดอย่างสั้นๆ ว่า “นายว่าไป่เฟิงเขาจะเป็นอะไรไหม”

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหม” คำพูดของเงินสวินเหมือนไม่ได้ตอบคำถามเลย

“ไม่เป็นไร ต้องไม่เป็นอะไร” อู๋ถึงถึงพยายามพูดอย่างมั่นใจ

“อืม ต้องไม่เป็นอะไร” เงินสวินก็พูดกับเธออย่างมั่นใจเช่นกัน

ในที่สุดเด็กทั้งสองคนก็ถูกผู้ปกครองของตัวเองลากกลับบ้าน พวกเขาในตอนนั้นยังคิดว่านอนหลับไป พรุ่งนี้ตื่นขึ้นมา ทุกอย่างก็น่าจะดีแล้ว และสามารถไปถามกับไป่เฟิงจริงๆ ได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ แต่หลังจากนั้นเป็นต้นมา พวกเขา ก็ไม่ได้เห็นไป่เฟิงอีกเลย

คดีของไป่เฟิงนั้นธรรมดาตามาก ก็คือหลังจากกินเหล้าด้วยกัน แล้วก็ยกพวกตีกัน มีคนบาดเจ็บหลายคน และมีคนตายหนึ่งคน ผู้ต้องสงสัย นอกจากไป่เฟิงแล้วก็ยังมีอีกสองคนที่หลบหนี และอยู่ระหว่างออกหมายจับ ผู้ตายเป็นนักเรียนอาชีวะของสถาบันหนึ่ง พูดกันว่าในระหว่างที่สืบสนอหลมาอยู่นั้น ไป่เฟิงหนีขวิดเบียร์ขึ้นมาทุบไปที่ท้ายทอยของเขา จนกระทั่งเสียชีวิตคาที่ เด็กที่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ส่วนใหญ่ถูกส่งเข้าสู่สถานกักกัน และที่เหลือส่วนน้อยและโทษค่อนข้างเบา ก็ถูกส่งไปให้โรงเรียนลงโทษ

เรื่องราวความโกลาหลของไป่เฟิงถูกยกขึ้นมาพูดคุยช่วงหนึ่ง ยามว่างหลังอาหาร ผู้คนก็มักจะยกขึ้นมาว่าเฟิงว่าพัน และก็ไม่มีใครห่วงใยเขาเลย แม้แต่น้อย มีแค่อู๋ถึงถึงเท่านั้นที่เปลี่ยนไป ต่อมาเธอก็ไปคลุกคลีอยู่ด้วยกันกับพวกเพื่อนของไป่เฟิง และก็เริ่มใส่เสื้อรัดรูป แต่งหน้า ดำคน เธอเก็บ

รวบรวมเบาะแสทั้งหมดที่มี ไปสอบถามเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับไปเฟิง เธอเชื่อมั่นในคำสัญญาอย่างเต็มใจ เชื่อว่าสักวันหนึ่ง ไปเฟิงจะต้องกลับมา และแม้ว่าทั้งสองฝ่ายจะไม่สามารถทำตามคำมั่นสัญญาได้ อย่างน้อยเมื่อนึกถึงขึ้นมา ก็ยังสามารถมองหน้าแล้วยิ้มให้กันและกันได้ นี่เป็นความคิดที่ฝังใจที่สุดในช่วงวัยเด็กทั้งหมดของเธอ และเป็นเช่นนั้นนานอยู่หลายปี

“แล้วนายละ ยังชอบเขาอยู่หรือเปล่า” ฟิงหุยถามอย่างเรียบๆ

“จะเป็นไปได้ยังไงละ ตอนนั้นก็ไม่ใช่ว่ามีเขาอยู่แล้วหรือ” เจินสวีินลูบผมปลอบใจเธอเบาๆ ถอนหายใจแล้วพูดว่า “ไม่ได้ชอบแล้วละ ฉันรู้สึกว่าการที่คนสองคนจะคบหากัน ในใจของทั้งสองฝ่ายจะต้องมีแค่กันและกันเท่านั้น และไม่สามารถให้ใครมาแทนที่ได้ และฉันเข้าไปแทนที่ไปเฟิงในใจของถึงถึงไม่ได้อย่างแน่นอน ดังนั้นฉันก็ไม่ปรารถนาเป็นคนที่ต้องกลักรังแก ผีบนทรวงอก และเธอเองก็ไม่คิดที่จะถอนตัวออกมาด้วย ในเมื่อเป็นเช่นนี้ จะมาทนทุกข์อยู่ด้วยกันไปทำไมละ”

“เพราะแบบนี้ก็เลยยอมแพ้เธอ นายเอาแต่ใจไม่นึกถึงคนอื่นเลยจริงๆ...ยอมทุ่มเทอีกสักหน่อยไม่ได้เชียวหรือ...” ฟิงหุยสายหัวพูด

“ไม่เหมือนกัน...หะๆ ถึงยังไงฉันก็เป็นคนที่เต็มที่มากๆ เธออย่าทำให้ฉันรู้ว่าสิ่งอะไรที่ทำให้ไม่ถูกกับฉันก็แล้วกัน” เจินสวีินพูดยิ้มๆ “แต่ฉันยังคงรู้สึกสงสารและเห็นใจเธอ ฉันรู้สึกว่ามันคุ้มกันเลยจริงๆ ที่ถึงถึงให้คนอย่างไปเฟิงมาเปลี่ยนแปลงชีวิตของตัวเอง และหลังจากที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้ว ก็ไม่ได้ส่งผลกระทบใดๆ กับไปเฟิงเลยแม้แต่นิดเดียว การรอคอยแบบนี้ช่างไม่มีความหมายเอาเสียเลย”

“เรื่องบางเรื่อง สำหรับนายแล้วอาจจะไม่มีความหมาย แต่สำหรับคนอื่นแล้วมันก็ไม่แน่ว่าจะไป” ฟิงหุยพูดเบาๆ จากน้ำเสียงของเจินสวีิน เธอรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง ความรู้สึกแบบนี้ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดมาก

“เอาละๆ ไม่คุยแล้ว ไปเถอะ ฉันไปส่งเธอกลับบ้าน...ตายละ! เธอไปทำอีกทำไมกัน” เจินสวีินลุกขึ้นแล้วดึงฟิงหุย ซึ่งไปที่เสื้อของเธอแล้วร้อง

เสียงดังทันที

ฟังหุยกั่มหน้าลงมอง ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ ที่ไอศกรีมรสส้มละลาย
หยดลงบนเสื้อของเธอ สีเหลืองส้มขยายเป็นวงกว้างอย่างเห็นได้ชัดเจน
น่าตกใจ

เธอผินยิ้มเหี้ยๆ แม้ว่าจะแสดงท่าทีทำเป็นไม่สนใจเรื่องที่คุยอีก
แต่ในความเป็นจริงก็ยังคงปิดบังความเสียใจเอาไว้ไม่มีตยู่่นเอง ในใจ
ของเงินสวีน ทำยที่สุดแล้ว เธอก็ไม่สามารถเข้าไปแทรกในช่องว่างนั้นได้
เลย

6

คำพูดที่บอกว่าจิตใจของผู้หญิงนั้นยากแท้หยั่งถึง ผมรู้สึกว่ายังไม่เหมาะสมสักเท่าไร ถ้าจะให้ผมพูด ผมว่าจิตใจของผู้หญิงเหมือนหลุมดำในอวกาศมากกว่า คุณคิดว่าคุณมองเห็นอะไรบ้างล่ะ ในเมื่อเป็นเพียงแค่งงเท่านั้น เพราะความจริงมันมีระยะห่างจากคุณอย่างน้อยที่สุดถึงร้อยล้านปีแสงเลยทีเดียว

ผมกับพังหุยเถียงกันด้วยเรื่องเล็กๆ ที่ไม่เป็นเรื่อง

สาเหตุคืออะไร ผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยจะเกิดขึ้นในยามปกติสักเท่าไร ก็คือตอนที่พวกเรากำลังซื้อข้าวกันอยู่ แล้วบังเอิญไปเจอเข้ากับสวนสวน ตอนนั้นพวกเรากำลังต่อรองราคากับคนขายผักอย่างเมามั่น เพื่อที่จะได้แพงกว่าเพิ่มขึ้นอีกหน่อย เขาค่อนข้างไม่มีสติตอนที่กำลังรับมือกับพวกเรา เป็นเพราะบนแผงอีกแผงที่อยู่ข้างๆ มีลูกค้าที่ส่ายยิ่งกว่ากำลังกดราคาแคร์รอตของร้านเขาให้ต่ำเตี้ยเรี่ยดินลงไปอีก และสองคนนั้นก็คือสวนสวนกับแฟนหนุ่มชาวออสเตรเลียของเธอ ในที่สุดการรวมพลของพวกเราทั้งสองทีมก็ได้รับชัยชนะโดยการคว่ำเอาแผงกวางกับ

แคร์รอตมากอดเอาไว้ได้ พู๊ดได้ว่าเป็นฉากเหตุการณ์ที่ออกจะดูเก๋ไก๋เงิน อยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่ผมพบว่าหนุ่มชาวออสเตรเลียคนนั้น ทำทางไม่ต่างจากหมูอย่างไรราย่างนั้น จนทำให้ผมปากของผมตะคริวกิน จนแลดูเกร็งไม่เป็นธรรมชาติ ผมกำลังคิดว่ายายจอมแสนนี้กำลังตำหนิทางอ้อม อยู่เห็นๆ เธอเหวี่ยงผมทิ้งแล้วไปเลือกเขา ก็ไม่ใช่หมายความว่าเขาต้องดีกว่าผมอย่างนั้นหรือ แต่...โ๊ะ เขาดีกว่าผมตรงส่วนไหนกันล่ะ!

เธอเลิกคิ้วไปมา ผมรู้ว่านี่เป็นท่าทางของเธอที่แสดงออกตอนที่รู้สึก ไม่เป็นตัวของตัวเอง เธอดึงข้อศอกของผู้ชายคนนั้น เหมือนกับแสดง ท่าที่ถึงจุดยืนที่ชัดเจน และยังคงใช้ภาษาอังกฤษสำเนียงเสฉวนอย่างไม่ เปลี่ยนแปลง เดินเข้ามาทักทายว่า “ไฮ”

ผมคิดในใจว่าทำไมเป็นเสฉวนทำไมกัน พวกเรามีทั้งหมดสี่คน เป็น คนจีนสามคน แล้วจะมาเป็นฝรั่งจำไปทำบ้าอะไร!

“สวัสดิ์” ผมพูดอย่างวางตัว “นี่เพื่อนเธอเธอ ไม่เลวๆ ฉันทึ่งนึกว่า เธอจะไม่มาซื้อกับข้าวที่ตลาดแล้วเสียอีก วันนี้ตั้งใจมาหาความโรแมนติก โดยเฉพาะเลยกระมัง ทั้งสองคนต่อราคาได้อย่างรู้ใจกันมาก”

“ก็...พอได้นะ” หน้าของเธอเขยิบขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เธอเหลือบมา มองฟังหุยแล้วพูดว่า “อยู่ด้วยกันแล้วหรือ”

ฟังหุยยังไม่ทันได้ตอบอะไร ผมก็รีบคว้ามือเธอเอาไว้ก่อนแล้วพูดว่า “ใช่แล้ว”

ความจริงผมออกจะใจตุ้มๆ ต้อมๆ อยู่เหมือนกัน ถ้าฟังหุยซิงพูด ขึ้นมาว่าเปล่าละก็ ผมก็คงจะหน้าแตกยับเยิน แต่เธอแสดงได้ดีมาก ยอม ให้ผมกุมมืออย่างโอเนอ่อนผ่อนตามเหมือนกับคู่รักที่หวานเจี๊ยบจริงๆ อย่างนั้น

“ฉันทึ่งรู้ว่า...” ฮวนฮวนทำท่าทางเหมือนกับเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง “แสดง ว่าตอนแรกฉันทึ่งฉลาดไม่ใช่ย่อย นายชอบเขาตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหมล่ะ”

แม้ว่าเธอจะพูดผิดก็ตาม แต่ผมก็ไม่ได้คัดค้านอะไร เพราะอย่างน้อย

เธอก็เตาถูกครึ่งหนึ่ง ตอนนี้อยู่ชอบฟังหุ่ยเข้าแล้วจริงๆ นอกจากนั้นแล้ว ทำทางของฮวนฮวนก็ดูเหมือนว่าจะรู้สึกเสียใจไปบ้าง ทำให้ผมรู้สึกทรมานใจเช่นกัน เธอไปได้ไม่ดี ผมก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะอะไรเลย เพราะเราต่างก็ลำบากกระหกระเหินเหมือนๆ กัน แล้วยังจะมาหาเรื่องกันให้กลุ้มใจไปทำไมล่ะ!

“ถ้าไม่ถือสาละก็ กรุณาพูดภาษาอังกฤษได้ไหม” ผู้ชายที่ไม่ต่างจาก หมูที่อยู่ข้างๆ คนนั้นเอ่ยปากขึ้นในที่สุด

ฮวนฮวนรีบเปลี่ยนเป็นทำหน้าที่ยิ้มสดใสขึ้นมาทันที และแนะนำพวกเธออย่างสุภาพนุ่มนวลเสียเหลือเกิน แน่หนอนว่าเธอไม่บอกว่าเป็นแฟนเก่าของเธอ เพียงแต่บอกว่าเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันเท่านั้น

ผู้ชายคนนั้นทักทายปราศรัยสองคำ สายตาที่เขาจ้องฟังหุ่ยนั้นช่างอัปลักษณ์เหลือเกิน ผมรู้สึกทนไม่ไหวจริงๆ จึงพูดบ๊อดๆ ไปสองคำแล้วจูงฟังหุ่ยเดินออกมาทันที

พวกเราเพิ่งจะเดินออกมาพ้นสายตาเท่านั้น ฟังหุ่ยก็สะบัดมือผมออกทันที แรงที่สะบัดออกนั้นทำให้ผมรู้เลยว่าเธอจะต้องไม่ชอบใจสักเท่าไรอย่างแน่หนอน ผมรีบเดินเข้าไปข้างๆ เธอแล้วถามว่า “เป็นอะไรไปล่ะ”

“ก็ไม่ได้เป็นอะไร เดินออกมาตั้งไกลแล้ว พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องแสดงต่อไปแล้วนี่”

เธอนิ่งซ่างฉลาดเสียจริงๆ ลูกไม้เล็กๆ นั้นของผมถูกเธอมองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง

“ใช่ๆๆ แล้วทำไมเธอต้องโกรธด้วยล่ะ”

“ใครโกรธกันล่ะ”

“เธอดูเธอสิ ปากไม่ตรงกับใจรีเปล่า หน้ายับเสียขนาดนี้ ยังจะมาทำปากแข็งอีก”

“เหอะ ก็ไม่รู้ว่าเราสองคน ใครกันแน่ที่ปากไม่ตรงกับใจ” เธอยิ้มเยาะจนทำให้ผมรู้สึกอึดอัดมาก

“ฉันปากไม่ตรงกับใจตรงไหน เธอก็บอกมาสิ”

“นายไปบอกกับฮวนฮวนแบบนั้นทำไม เห็นอยู่ชัดๆ ว่ายังคิดถึงเขา
อยู่ล่ะสิ”

“ตอนนี้ฉันยังมีเวลาที่ไหนไปคิดถึงเขาอีกหา”

“แล้วทำไมนายจะต้องเก็บแก้วของเขาเอาไว้อย่างดีด้วยล่ะ”

“ฉัน...”

“พอแล้ว ไม่ต้องมาอธิบาย นายพูดเองไม่ใช่หรือว่าการอธิบายก็คือ
การปิดบัง และการปิดบังก็คือการเล่นละคร”

ผมโกรธจนยิ้มไม่ออก ปรกติคำพูดของผมมักจะเข้าไม่ถึงจิตใจของ
ฟังหุยอยู่เสมอ แต่พอพวกเราทะเลาะกัน เธอก็มักจะยกเอาประเด็นที่ไร้สาระ
ออกมาพูดดักคอผมเสมอ

“ฉันรู้แล้ว ว่าเธอจะมันเป็นดวงที่ข่มฉัน” ผมพูดพลางหยิบถุงนมมือ
เธอมา

“มีบังอาจ” ฟังหุยไม่ได้เถียงอะไรอีก เธอยื่นถุงส่งให้ผม แต่ยังคง
หลงเหลือความโมโหเล็กๆ อยู่บ้าง

“อ้อ ฉันเข้าใจแล้ว เธอหึงใช่ไหมล่ะ” ผมพูดแหย่เธอ แม้ว่าจะเป็นการ
พูดเล่น แต่ผมก็ยังแอบรู้สึกหวังอยู่ลึกๆ

“จางหนาน นายอย่าพูดจาเหลวไหลได้ไหม” ฟังหุยถลึงตาใส่ผม และ
มันได้ตัดความหวังของผมลงไปในที่สุด

ผมหัวเราะเยาะตัวเองแล้วพูดว่า “ฉันเก็บแก้วเขาเอาไว้ ไม่ได้
หมายความว่าฉันยังชอบเขา ก็เหมือนที่เธอโยนข้าวของทั้งหมดของเงินสิน
ทิงไป ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอลืมเขาไปแล้ว พูดแบบนี้ดีกว่า คนเราไม่ใช่
ว่ามีแค่ความรักกับความเกลียดเพียงสองอย่างเท่านั้น ยังมีความรำลึกถึง
ยังมีการบ่นว่า ยังมีความหวังใย และยังมีการทอดถอนใจ พูดไม่ได้ว่าการ
ที่ฉันเลิกกับฮวนฮวนแล้ว จะเหลือแค่ความจงเกลียดจงชังเขาเท่านั้น อย่่างไร
เสีย พวกเราก็เคยผ่านช่วงเวลาที่มีความสุขด้วยกัน และในช่วงชีวิตเหล่านั้น

ที่ผ่านมา จะให้ฉันลืมนะไปจนหมดสิ้น ฉันก็คงทำไม่ได้หรอก พวกผู้หญิงแบบเธอมักจะชอบให้ในใจของผู้ชายมีแค่คนเดียว แต่ฉันจะบอกเธอให้ว่าไม่มีผู้ชายคนไหนทำได้หรอก ถ้าพูดแบบนี้ก็เท่ากับว่าหลอกเธอแล้วละไปจริงจังกับอดีตก็ไม่มีความหมายอะไร ผู้หญิงที่ฉลาดจะไม่ไปครุ่นคิดหรือว่าทำยังไงถึงจะได้ครอบครองอดีตของผู้ชาย แต่จะคิดแค่จะทำยังไงถึงจะได้ครอบครองทั้งในตอนนี้และอนาคตของผู้ชายต่างหาก”

ตอนนั้นที่ผมพูดแบบนี้ ที่จริงก็ไม่ได้มีความหมายอื่นที่พิเศษอะไรหรอก เพียงแต่แค่พูดออกมาจากใจเท่านั้น แต่ฟังหุยกกลับสะเทือนใจกับคำพูดเหล่านี้ เธอเงิบขมริมน้ำไปสักครู่ แล้วก็พูดขึ้นว่า “มองไม่ออกเลยว่านายจะศึกษาวิจัยเรื่องพวกนี้ได้ดี”

“ฉันก็แค่ได้มาจากประสบการณ์จริงต่างหากล่ะ!”

“ว่าแต่...” ฟิงหุยหันหน้ากลับมายิ้มให้ผมอย่างจนปัญญา “ทำไมนายไม่มาบอกฉันตอนที่ฉันอายุสิบหกล่ะ”

ผมตะลึงค้างไปนิดหน่อย จากนั้นก็ยิ้มๆ อย่างจนปัญญาเช่นกัน “ก็แล้วทำไมเธอไม่รู้จักฉันตอนอายุสิบหกล่ะ”

หลังจากที่ฟิงหุยได้ฟังเงินสวินเล่าเรื่องของอู่ถึงถึง ก็มีปฏิกิริยาอยู่ไม่น้อย

อันที่จริงก่อนหน้านี้ยังไม่รู้ เธอรู้สึกชอบอู่ถึงถึงมาก เพราะเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเงินสวิน อู่ถึงถึงมีส่วนช่วยทำให้จบลงด้วยดีมากที่สุด อีกทั้งยังเป็นคนเดียวที่คอยดูแลเธอด้วย แต่ตอนนี้ฟิงหุยกลับไม่รู้ลึกลับซึ่งแบบนั้นอีกแล้ว เธอคิดว่าเงินสวินกับอู่ถึงถึงจะต้องปรึกษาอะไรกันอย่างแน่นอน ดังนั้นอู่ถึงถึงถึงได้ดีต่อเธอ และที่อู่ถึงถึงทำแบบนี้ก็ไม่ใช่เพราะชอบฟิงหุยอย่างแน่นอน ที่ผู้หญิงคนนี้นิยมก็เพียงเพื่อที่จะได้ช่วยเงินสวิน และเชื่อมความสัมพันธ์ที่เคยคลุมเครือไม่ชัดเจนนั้นระหว่างพวกเขา และฟิงหุยก็มีความรู้สึกที่ว่าตัวเองกำลังถูกหลอก

แต่เงินสวีนไม่รู้เลยว่าฟิงหุยมีความคิดแบบนี้ เขารู้สึกว่าการที่ได้แบ่งปันเรื่องราวในอดีตของตัวเองกับเธอ เป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้คนสองคนรู้สึกผ่อนคลาย เปรียบเทียบแล้วก็เหมือนเรื่องของหลี่เฮ้อที่ดูน่าสงสัยมากแบบนั้น การที่พูดออกไปตรงๆ ก็ยิ่งดีกว่าไม่ใช้หรือ ดังนั้นเขาจึงเอ่ยถึงผู้ถึงถึงขึ้นมาต่อหน้าฟิงหุยต่อไปอย่างที่ไม่ได้คิดอะไร และมองข้ามความรู้สึกที่เศร้าสลดของฟิงหุยในสิ่งที่เขาทำไปโดยไม่ได้อคิด

เนื่องด้วยวันเกิดของเงินสวีนมีความทรงจำที่ไม่ดีอยู่มาก ดังนั้นวันเกิดของฟิงหุยจึงไม่อยากจัดอะไรให้มันวุ่นวายอีก จนกระทั่งถึงวันที่ 9 ตุลาคม เฉียวหฺรานทนไม่ไหว จึงได้ถามเงินสวีนว่าจะฉลองยังไง

เงินสวีนบอกว่าพวกเขาสองคนไม่คิดที่จะฉลอง เฉียวหฺรานส่ายหัวแล้วบอกว่าพวกเขาสองคนก็คือเรื่องของพวกเขาสองคน แต่พวกเขาห้าคนก็เป็นเรื่องของพวกเราห้าคน จะเอามารวมกันไม่ได้ ในที่สุดพวกเขาก็ปรึกษากันได้ว่าตอนกลางวันให้คนหนึ่งไปสั่งเค้กเอาไว้ แล้วอีกคนหนึ่งก็ให้ไปซื้อของขวัญ และแน่นอนว่าจะต้องทำโดยที่ไม่ให้ฟิงหุยรู้อย่างเด็ดขาด

จนกระทั่งเลิกเรียน ฟิงหุยถูกหลินเจียโมลากไปที่มุมหนึ่งภายในโรงเรียน เธอต้องตกใจที่มองเห็นเซอร์รีชีส์เค้กที่เขียนเอาไว้ว่า ‘ฟิงหุย สุขสันต์วันเกิด’ กับเด็กผู้ชายสามคนที่ทำหน้าที่เหมือนกำลังอวดถึงแผนการอันชั่วร้ายนี้

ทุกคนมอบตุ๊กตาหมีขนปุยให้เธอเป็นของขวัญ สร้อยที่อยู่บนคอของหมีคือของขวัญของเงินสวีนเพียงคนเดียว เขาก็ทำสร้อยเมล็ดข้าวเส้นหนึ่งด้วยเช่นกัน นำเอาเมล็ดข้าวที่ตกกระจายในวันเกิดของตัวเองใส่เข้าไป และด้านในขวดที่เปล่งประกายระยิบระยับเห็นอยู่รำไร เป็นชื่อของพวกเขาสองคนนั่นเอง

ฟิงหุยยิ้มอย่างดีใจ จนแทบจะยิ้มออกมาทั้งหน้าตา

แต่เค้กก้อนนั้นก็ไม่สามารถวิ่งหนีชะตากรรมที่แตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ ได้ พวกเขาต่างก็จิ้มครีมขึ้นมาป้ายไปบนหน้าและตัวของแต่ละคน

เล่น แวนตาของเฉียวหฺวานถูกป้ายจนมัวไปหมด แต่บนผมของหลินเจี๋ยไม่กลับรอดมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ จ้าวเยบอกว่าบนตัวของเขา มองไปที่ไหนก็มีแต่ครีมเติมไปหมด แก้มทั้งสองข้างของเฉินสวีน ข้างหนึ่งเป็นสีเขียว ส่วนอีกข้างหนึ่งเป็นสีแดง แต่หน้าของฟิงหฺยู่ แทบจะมองไม่เห็นว่าเป็นหน้าเลยทีเดียว

หลินเจี๋ยโม้กับฟิงหฺยู่เอาหัวเข้าไปรองอยู่ใต้ก๊อกน้ำในห้องน้ำหญิง รดน้ำไปพลาจก็จามไปด้วย หลินเจี๋ยไม่บิดเบียของตัวเองแล้วพูดว่า “ทำไมตรงนี้ก็มึด้วยละ จ้าวเยจอมแสบแน่ๆ ถ้าเขาไม่สะบัด เธอก็คงจะไม่โดนไปด้วยหรอก”

“ก็ใช่ละสิ น้ำนี่เย็นจริงๆ เลย”

“เห็นบอกว่าจะประเดี๋ยวจะไปลานเกมหลันเต่านะ แล้วนี่จะไปยังไงละ”

“ไม่ได้ ต้องไปใช้ผ้าปูโต๊ะเช็ดก่อน ไปเถอะ เย็นจริงๆ”

พวกเธอเดินออกมาจากตึกเรียน เฉินสวีนเดินขึ้นมารับพวกเธอ แล้วยื่นเสื้อนักเรียนตัวนอกของตัวเองส่งให้แล้วพูดว่า “ใช้นี่เช็ดหัวเถอะ เดี่ยวไม่สบายกันพอดี”

“ไม่เลว ดีกว่าผ้าปูโต๊ะหน่อย” หลินเจี๋ยโม้พูดพลาจรับมายิ้มๆ

“นายหนาวรีเปล่า” ฟิงหฺยู่พูดพลาจมองเสื้อยืดของเขา “ตอนเย็นกลับบ้านจะทำยังไง”

“ไม่เป็นไร เธอรีบเช็ดเถอะ” เฉินสวีนเอาเสื้อนักเรียนตัวใหญ่ๆ นั้นคลุมไปบนหัวของเธอ แล้วเช็ดอย่างตั้งใจ

เฉียวหฺวานเดินออกมา มองเห็นฉากนี้เข้าพอดี เขามองเสื้อเชิ้ตในมือของตัวเองที่จิตใจถอดออกมาโดยเฉพาะ แล้วยัดใส่เข้าไปในกระเป๋าอย่างเงียบๆ

“แห้งแล้วก็ไปเถอะ วันนี้ฉันจะชกมวย ทำลายสถิติของหลันเต่า” จ้าวเยหัวกระเป่าของพวกเขาเดินเข้ามาแล้วพูด

“ไป” เฉินสวีนวางเสื้อไว้บนผมของฟิงหฺยู่แล้วพูดว่า “เธอคลุมเอาไว้

ก่อน อย่าให้โดนลม”

ในตอนนั้นถ้ามีการบ้านน้อย บางครั้งพวกเขาจะไปเล่นเกมที่
หลังเต่าสักพัก ลานเกมนั้นอยู่ชั้นบนสุดของหลังเต่านั้นเอง ที่นั่นมีเกม
หยอดเหรียญอยู่ไม่น้อย หยอดครั้งละหนึ่งหยวน ซึ่งปรกติก็มักจะดูมากกว่า
เล่น

ตามปรกติแล้ว ชีวิตของพวกเขาที่เป็นไปในลักษณะนี้ ไปเดินเล่นไป
ไปเย็นๆ หรือไม่กี่ไออุ่นๆ ที่ศูนย์การค้าให้หลังหยุนเทียนกับขาหมาชาวเจิง
ก่อน เดินดูของเล่นแปลกใหม่ซ่างๆ ตุ้มเกมที่ทันสมัย ถ้าด้านหลังของป้าย
ราคานับศูนย์ได้หลายตัว แสดงว่าร้านค้าในตอนนั้นยังค่อนข้างซื่อสัตย์ ของ
ที่ราคาหนึ่งหมื่นเขาจะไม่เขียนป้ายราคาเป็นเก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าเพื่อ
หลอกให้คุณงงเล่น และหลังจากที่อุทานกับราคาเสร็จแล้ว พวกเขาอีกมักจะ
พูดด้วยน้ำเสียงอันฮึกเหิมกล้าได้กล้าเสียว่า

“พรุ่งนี้ผมก็เจริญรุ่งเรืองแล้ว วันนั้นก็เหมาให้ทุกคนไปเลย”

“ชื่อหนึ่งแถมหนึ่ง ยังเหลืออีกชิ้นไว้ให้สัตว์เลี้ยงไปเล่นด้วย”

“เร็วเข้า ต่อไปพื้นที่ตรงนี้ก็ไม่ได้เรียกว่า ‘ให้หลังหยุนเทียน’ แล้ว
มันจะกลายเป็นอสังหาริมทรัพย์ของวงศ์ตระกูลผม แต่ละร้านของพวกเรา
จะมีตราสัญลักษณ์ ตราสัญลักษณ์ประจำร้านรู้จักไหม ผมจะให้พวกคุณ
คนละ หนึ่งป้าย ถือมันมาบนพื้นที่ของผม เล่นได้ทุกอย่างไม่อั้น เล่นให้
สนุกไปเลย”

จนถึงตอนนั้น ฟังหูพูดขึ้นมาที่ไรก็จะหัวเราะออกมาทุกที เธอบอกว่า
น่าเสียดายที่ศูนย์การค้านั้นไม่ค่อยรักษาหน้าสักเท่าไร ยังไม่ทันรอให้พวก
เขาเจริญรุ่งเรือง ก็เปลี่ยนหัวเปลี่ยนหน้าไปก่อนเสียแล้ว ผมส่ายหัวแล้วพูด
ว่าระหว่างความไฝฝืนและความเป็นจริงช่างห่างไกลกันเหลือเกิน

ในลานเกมให้หลัง เครื่องที่ล่อตาล่อใจที่สุดก็คือเครื่องเต็นรำ มักจะ
มีคนห้อมล้อมอยู่เสมอ เครื่องเล่นนั้นปรกติแล้ว คนจะไม่ขึ้นไปให้ขายหน้า

เท่าไรนัก ย่ำไปย่ำมาไม่กี่นาทีก็ต้องอับอายขายหน้าเดินลงมาแล้ว เพราะพวกคนที่ขึ้นไปเล่นเรียกได้ว่าเป็นนักเต้นระดับมีอาชีพกันเลยทีเดียว เพลงกับจังหวะย่ำล้วนเต้นได้อย่างคล่องแคล่ว ดูพวกเขาเต้นแล้วก็รู้สึกสนุกมากจริงๆ บนเครื่องเล็กๆ นั้น ก็เหมือนได้บินขึ้นไปอย่างไรอย่างนั้น

ถ้าเห็นมีคนหน้าตาหล่อๆ ขึ้นไปเต้นบนเครื่องนั้น เฉินสวีนก็พูดอย่างดูถูกว่า “ก็ธรรมดา อู๋ถึงถึงยังเต้นดีกว่าเลย แถมเธอยังเต้นได้สวยอีกด้วย เพลง “บัตเตอร์ฟลาย” เต้นไม่ผิดเลยแม้แต่ชนิดเดียว ทำสามจังหวะสุดท้ายนั้นเธอยังยืนขาเดียวอีกด้วย สวยสุดๆ ไปเลย”

“ใครเธอ ทำให้หมายเหตุได้ชั่วร้ายขนาดนี้” จ้าวเย่ถามอย่างแปลกใจ “เพื่อนสมัยเด็กนะ ฟิงหุยเคยเจอ” เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้โกหก เฉินสวีนจึงไปลากฟิงหุยมาแล้วพูด “เธอเคยเห็นเขามาแล้ว ไซ่ใหม่ฯ” ฟิงหุยพยักหน้าอย่างปวดใจ แล้วไม่ได้พูดอะไรอีก

อย่าเห็นว่าฉินสวีนทำเป็นพูดชมสนุกๆ ตัวเขาขึ้นไปเต้นก็ไม่ได้คล่องแคล่วตรงไหนเหมือนกัน เกมที่พวกเขาเล่นบ่อยที่สุดก็คือ ‘เกมจับผิดภาพ’ เพราะมันทั้งประหยัดเงิน และได้มีส่วนร่วมกันทุกคน ทั้งห้าคนมองจอภาพเดียวกัน แล้วใช้นิ้วมือจิ้มลงไป มองมาห่างๆ ดูแล้วเหมือนคนไม่เต็มใจอย่างนั้น แต่พวกเขาไม่สนใจหรอก ตะโกนอยู่ตลอดเวลาว่า “ตรงขึ้นวาง” “ก้อนเมฆ” “ดอกไม้” ตะโกนร้องแบบที่ไม่รู้ว่าหมายถึงอะไร บางครั้งก็ระเบิดหัวเราะออกมา และบางครั้งก็ถอนใจอย่างน่าเสียดาย

ฟิงหุยบอกว่าตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่เขาห้าคนอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขมาก และหลังจากนั้นเสียงหัวเราะอย่างมีความสุขของทุกคนก็ค่อยๆ หายไป

7

จ้าวเยตั้งใจเลือกวันที่ท้องฟ้าแจ่มใสในฤดูใบไม้ร่วงเป็นพิเศษ ในการสารภาพว่าเขาชอบหลินเจียโม

ก่อนหน้านี้เฉียวหฺรานกับเงินสวินไม่รู้อะไรมากนัก เพียงแต่ช่วย เขาทำความสะอาดสถานที่อย่างง่าย ๆ ตามคำสั่งของจ้าวเย ฟังหุยมองออก ว่าไม่ค่อยเหมาะเท่าไร จึงรู้สึกเป็นห่วงอยู่บ้าง แต่ก็ถูกเงินสวินลากตัวไป แล้วในห้องเรียนจึงเหลือแต่จ้าวเยกับหลินเจียโมที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“ฉันว่าในเมื่อพวงนี้ก็ต้องใช้แล้ว ทำไมพวกเขาถึงไม่มาช่วยกันเลยนะ” หลินเจียโมพูดพลางออกแรงเซ็ดลูกบาสเกตบอลลูกหนึ่ง “ทีมบาสเกตบอลของพวกเขาหายตายกันไปหมดแล้วหรือไง ถึงได้ปล่อยให้นายทำอยู่คนเดียว”

“เฮ้อ ปรกติซุข่ายเป็นคนแบ่งกลุ่ม แต่ตอนนี้เขาอยู่มัธยมหกแล้ว ก็เลยไม่มีเวลามาดูแลแล้วละ ก็ได้แต่เฉลี่ยลูกบาสเกตมาแบ่งๆ กันเซ็ดนะ”

“แล้ววันนี้นายหายหัวไปไหนมาล่ะ ทุกคนรีบมาแล้วก็รีบไป พอพวกเขาไป นายก็มาพอดี”

“ฉันลืมไปนะ...” จ้าวเย่ถูกเธอว่าจนขาดความมั่นใจ แต่ว่าเขาตั้งใจให้เป็นแบบนี้ต่างหาก

“ซูช่วยทบทวนเป็นยังไงบ้างนะ” หลินเจียโมยกูกบอลลีขึ้นมา พุดพลางหันหน้าไปทางแสงอาทิตย์

“ก็ไหวอยู่นะ ฉันเห็นเขาทุ่มเทอย่างสุดความสามารถเลยละ คาดว่าน่าจะออกไปมหาวิทยาลัยเดียวกันกับเจิ้งเสวี่นะ”

“หา เจิ้งเสวี่เรียนดีมากไม่ใช่หรอ แล้วเขาทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์เชียวหรือ”

“พวกเรามันประเภทหนึ่งเห็นวอยู่แล้ว คะแนนผ่านเกณฑ์ต่ำกว่าพวกเธอนิดหน่อยเท่านั้น ซูช่วยเคยทำคะแนนได้สูงสุดมาแล้ว ขอแค่ผลสอบไม่แยเกินไป ก็น่าจะไม่มีปัญหาแล้วละ”

“อ้อ...” หลินเจียโมโยนลูกบอลไปที่เข่งอย่างก่ดก่ลุ่ม แต่ครั้งนี้ไม่แม่นยำเท่าไร จึงกระแทกไปที่ปากเข่ง แล้วกลิ้งลงไปบนพื้น

“นี่ เธอใส่ดีๆ สิ แบบนี้เซ็ดไปก็เปล่าประโยชน์” จ้าวเย่พุดพลางวิ่งไปเก็บขึ้นมา

“เบื่ोजริง น่ารำคาญที่สุด ฉันกลับบ้านละ”

หลินเจียโมหยิบกระเป๋ามาอย่างหงุดหงิด จ้าวเย่รีบเข้าไปดึงเธอเอาไว้แล้วพุดว่า “อย่าเพิ่งๆ ฉันยังไม่ได้พุดเลยนะ”

“พุดอะไร” หลินเจียโมนั่งลง แล้วมองเขาอย่างสงสัย

“ก็คือว่า...ก็คือฉันมีเรื่องอยากคุยกับเธอหน่อย” จ้าวเย่หน้าแดง พุดจาอีๆ อักๆ

“งั้นนายว่ามาเลย”

“ถ้าฉันพุดแล้ว เธออย่าโกรธนะ”

“ได้ ไม่โกรธ นายพุดมาเถอะ”

“ฉัน...ฉัน...โธ่ ขอฉันจัดระเบียบความคิดหน่อยสิ”

“นายจะพุดหรือไม่พุดกันแน่...”

ก็ไม่ว่าเป็นอะไรไป อยู่ต่อหน้าหลินเจี๋ยโมที่กะพริบตาใดๆ นั่นแล้ว คำพูดที่คนในยุคปัจจุบันพูดกันออกมาได้อย่างง่ายดายกลับทำให้จ้าวเย่ ในขณะนั้น ให้ตายยังไงก็ไม่สามารถพูดออกมาตรงๆ ได้

“อย่างนี้ก็แล้วกัน เจี๋ยโม” หลังจากที่จ้าวเย่เดินวนไปวนมาครั้งแล้ว ครั้งเล่า เขาก็นั่งลงแล้วพูดว่า “ฉันมีความลับอยู่เรื่องหนึ่ง ถ้าไม่พูดออกมา ฉันคงอี๊ดอืดตายแน่ๆ แต่ถ้าพูดออกไปแล้วก็จะทำให้เธอตกใจตายได้ เช่นกัน เพื่อความยุติธรรม เราสองคนมาแลกกันเถอะ ต่างคนต่างบอกความลับอย่างหนึ่งของตัวเองออกมา อย่างนี้ก็เท่ากับว่ายุติธรรมแล้ว ได้ไหม”

“ความลับอะไรเธอ” หลินเจี๋ยโมถามอย่างไม่สบายใจ

“ถึงยังไงก็เป็นความลับ ฉันสาบานว่าคำพูดของพวกเขาสองคนในวันนี้ มีแค่ฟ้าดินและเธอกับฉันเท่านั้นที่รู้ ตกกลางคืนนั้นนะ”

“ถ้าอย่างนั้น...เกี่ยวกับเรื่องอะไรละ ฉันมีความลับเยอะเยอะ ให้บอก นายทั้งหมดไม่ได้หรอกนะ”

“คนที่ชอบ” จ้าวเย่แทบจะกัดลิ้นแล้วพูดออกมาที่ละคำ “ต่างคนต่าง เขียนลงในกระดาษ จากนั้นพวกเขาก็มาแลกกัน”

พูดถึงตรงนี้ หลินเจี๋ยโมก็พอที่จะเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดแล้ว ความรู้สึกดีๆ ที่จ้าวเย่มีต่อเธอ ใช่ว่าเธอจะไม่สังเกตเห็น แต่เพราะเธอไม่ได้มีความรู้สึกแบบเดียวกันกับเขาอย่างนั้น และก็ไม่คิดที่จะทำลายมิตรภาพระหว่างความเป็นเพื่อนที่ดีด้วย ดังนั้นเธอจึงแก้งตมึน ทำเป็นไม่รู้เรื่องมาโดยตลอด เธอคิดว่าถึงยังไงต่อไปจ้าวเย่ก็คงจะค่อยๆ มองออกได้ว่าหัวใจของเธอไม่ได้อยู่ที่เขาเลยแม้แต่น้อย แต่เมื่อเห็นท่าทางของจ้าวเย่ครั้งนี้แล้ว ก็รู้เลยว่าอยากที่จะพูดออกมาให้ชัดเจน หลินเจี๋ยโมคิดว่ก็ดีเหมือนกัน ถือโอกาสตอนที่ไม่มีใครพูดให้ชัดเจนไปเลย ต่อไปวันหลังจะได้ไม่ต้องมานั่งอี๊ดอืดใจอีก เธอก็เลยพยักหน้าแล้วบอกว่า “ก็ได้”

คำพูดนี้ของหลินเจี๋ยโม ทำให้หัวใจของจ้าวเย่ถูกบีบทางอ้อมอยู่พอสมควร เขารู้สึกดีใจที่เรื่องนี้ดูมีความหวัง ทั้งก็รู้สึกใจตุ้มๆ ต่อมๆ อยู่

ไม่น้อย

ทั้งสองคนหันหลังเขียนอะไรบางอย่างให้กัน จากนั้นก็กำความลับของตัวเองเอาไว้ในมือแล้วหันกลับมา ทำเหมือนกับว่าไปซื้อขายกันในตลาด มีตอย่างนั้น ต่างคนต่างยื่นมือมาแลกของของกันและกัน

ตอนที่หลินเจียโมเปิดกระดาดออกดู เธอเกือบจะทำจมูกยื่น เพราะบนกระดาดที่จ้าวเยให้เธอไม่ได้เขียนอะไรไว้เลย ไม่ต้องพูดถึงว่าต้องมีชื่อคน แม้แต่รอยขีดเขียนสักเส้นก็ยังมี เธอคว้าแขนจ้าวเยเอาไว้อย่างโมโห แล้วพูดเสียงดังว่า “นายนี่มันใช้ไม่ได้เลยจริงๆ นิสัยเสียเกินไปแล้ว เอาคืนมาให้ฉัน”

แต่ตอนที่จ้าวเยเงยหน้าขึ้นมา กลับไม่เหมือนเมื่อสักครู่นี้เลย บนหน้าของเธอไม่มีรอยยิ้มแม้แต่นิดเดียว กระดาดที่แบออกอยู่ในมือเธอถูกยกขึ้นมาอยู่ตรงหน้าหลินเจียโมแล้วพูดว่า “จริงหรือ เขียนมันว่า รีเปล่า”

หลินเจียโมมองชื่อของซูข่ายบนกระดาดแผ่นนั้น แล้วพยักหน้าอย่างเงิบๆ เธอพูดอย่างอายๆ “จะหลอกนายไปทำไมล่ะ ก็บอกให้เขียนความลับไม่ใช่หรอ ฉันไม่เหมือนนายหรอก...”

“แต่เขามีเจ็จเสวี่อยู่แล้วนะ”

“ตอนที่ฉันชอบเขา เขายังไม่ได้คบกับเจ็จเสวี่เลยนะ”

“เมื่อก่อนก็คือเมื่อก่อน แต่ว่าตอนนี้เขาคบกับเจ็จเสวี่แล้ว เธอทำแบบนี้ก็ไม่ใช่เรียกว่ามือที่สามหรือ”

“ฉันก็ยังไม่ได้อะไรเลยนี่ แล้วอีกอย่าง พวกเขา ก็ยังไม่ได้แต่งงานกัน แล้วฉันจะเป็นมือที่สามได้ยังไงล่ะ”

“ถึงยังไงพวกเขาสองคนก็เป็นแฟนกัน พอเอ่ยถึงซูข่าย ทุกคนก็รู้ทันทีว่าแฟนของเขาก็คือเจ็จเสวี่ เธอสู้คนรักของเธอไม่ได้หรอก”

“แล้วทำไมล่ะ ถึงฉันไม่ได้เป็นแฟนเขา ก็ไม่มีสิทธิ์ชอบเขาอย่างนั้นหรอ มีคนมาชอบเงินสินตั้งเยอะแยะ ก็ไม่เห็นฟังหุยเขาจะว่าอะไรเลย”

“เธอกับฟังหุยอยู่ในฐานะเดียวกันไหม เธอกำลังจุดไฟเผาตัวเองชัดๆ”

“ก็ฉันชอบไฟ แล้วยนายมายุ่งอะไรด้วย!”

หลินเจียโมเตะโกนประโยคนี้อบลงด้วยความโกรธ ทั้งสองคนก็เงยขมึ่มลงทันที พวกเขาต่างคุมเชิงซึ่งกันและกันอยู่ในห้องเรียน เหมือนกับสัตว์ป่าตัวเล็กๆ สองตัวที่กำลังแย่งชิงเหยื่อที่ไม่ได้เป็นของตัวเอง

หลินเจียโมโยนกระดาษเปล่าแผ่นนั้นในมือทิ้งลงไปในถังขยะ และตอนที่เดินผ่านจ้าวเย่ ก็ถูกเขาขวางเอาไว้ จ้าวเย่กางฝ่ามือออก ในนั้นมีกระดาษแผ่นหนึ่งวางอยู่ ซึ่งเหมือนกับแผ่นที่เธอโยนทิ้งไปทุกอย่าง หลินเจียโมลั่งลงอยู่นิดหน่อย แล้วจึงค่อยๆ หยิบมันขึ้นมาทางออก ตัวหนังสือที่เขียนบนนั้นได้ทิ่มแทงเข้าไปตรงส่วนที่อ่อนที่สุดในใจเธอ

ดูอะไรอยู่ได้ ก็คือเธอยังไงล่ะ ยายโง่

“ขอโทษด้วย...” ตอนที่พูดสามคำนี้ออกไป ทันใดนั้นหลินเจียโมก็น้ำตาไหลออกมา

จ้าวเย่อยู่ข้างๆ เธอ ถอนหายใจแล้วพูดว่า “เริ่มชอบชู้ชายตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“ครั้งนั้นที่ไปกินข้าวร้านอวิฮิวด้วยกันกับพวกนาย...”

“อ้อ ถ้าวันนั้นเป็นฉันที่ถูกต่อเลย แล้วเขาพาเธอวิ่งหนี เธอจะชอบฉันไหม”

“ฉันไม่รู้...”

“ไม่รู้หรือ สุดท้ายแล้วคนที่เธอชอบก็ยังเป็นเขาอยู่ดี เทอะๆ ทำไมนะ”

“แล้วแต่พรหมลิขิต...”

“แล้วแต่พรหมลิขิต...” จ้าวเย่ลุกขึ้นยืน ยึดตัวบิดขี้เกียจแล้วพูดว่า “โคตรลึกซึ้งเลย”

จากนั้นพวกเขาก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น ช่วยกันเก็บโต๊ะเก้าอี้กับลูกบาสด้วยกัน ล็อกประตูห้องเรียนด้วยกัน แล้วก็ลงไปเอารถที่ใต้ตึกด้วยกัน ท่ามกลางการดำเนินไปนี้ ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ จนกระทั่ง

ถึงหน้าประตูโรงเรียน และกำลังจะแยกย้ายทิศทาง จ้าวเยถึงได้หันมาพูดว่าลาก่อน และหลินเจียโม้ก็โบกมือลาให้เขาเช่นกัน

แต่พอตั้งแต่วันที่สองเป็นต้นไป พวกเขาทำคนก็ไม่กินข้าวด้วยกันอีก จ้าวเยบอกว่าเขาไม่รู้ว่าควรเผชิญหน้ากับหลินเจียโม้ยังไงดี และหลินเจียโม้เองก็ไม่อยากมองหน้าจ้าวเย แล้วพูดคำว่าขอโทษอีก

ช่วงเวลานั้นจ้าวเยรู้สึกหมดอาลัยตายอยาก เขาฟังซาวนด์อะเบาด์เพลง “เธอทำฉันเสียใจได้ลงคอ” ของหวงผินหยวนซ่าแล้วซ่าเล่า ตอนกินข้าวก็มักจะถามคำถามประหลาดๆ กับคนอื่นว่ามีผักแล้วแต่พรหมลิขิตโหมตอนเล่นบาส จิตใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว และเพราะพลาดท่าหลายครั้ง จนเกือบจะทะเลาะกับซูชายขึ้นมาเลยทีเดียว

มีแต่พวกฟังหูเท่านั้น ที่รู้ว่าทำไมจ้าวเยถึงได้เปลี่ยนเป็นแบบนี้ เงินสวีบอกว่าเป็นความเจ็บปวดของวัยรุ่น ฟังหูบอกว่าที่จริงเป็นเพื่อนกันก็ดีมากอยู่แล้ว อีสระจะทำอะไรก็ได้ และอยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีทางเสียใจตลอดไป ฉีเยวรานพยักหน้า และไม่ได้แสดงคำพูดวิจารณ์อะไรออกมา เรื่องนี้ทำให้เขารู้สึกหัวน้โหมมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำพูดประโยคหนึ่งของฟังหูนับว่าเป็นการตัดหนทางของเขา เขาไม่ต้องการเปิดเผยความรู้สึกใดๆ กับฟังหูอีกแล้ว และตัดสินใจอมที่จะปลอบใจตัวเองด้วยการเป็นเพื่อนที่ดีแบบที่ ‘อีสระจะทำอะไรก็ได้’

หลินเจียโม้ก็ไม่ถึงว่าจ้าวเยจะเสียใจจนเป็นแบบนี้ และก็ยิ่งนึกไม่ถึงว่าตัวเองก็ไม่สามารถถอนตัวได้เช่นกัน กลัปกลายเป็นบอบช้ำทั้งสองฝ่ายเสียด้วยซ้ำไป เดิมทีเธอนึกว่าจะเป็นเหมือนเมื่อก่อน โดยแกล้งทำเป็นโง่ๆ มึนๆ เหมือนทุกอย่างไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่พอเรื่องมาถึงตรงหน้า เธอถึงได้รู้ว่าตัวเองทำอะไรได้อย่างสิ้นเชิง กระดาษแผ่นนั้นที่เหมือนกับเรื่องล้อเล่น ได้ตลึงไปในซีฟรจของเธอ แม้จะไม่ได้ถึงกับโดนตัดซีฟรจนหมดสิ้น แต่ก็ตัดทอนพลังของเธอไปห้าหกส่วน ทำให้เธอไม่สามารถมองตาจ้าวเยได้อีกต่อไป

ถ้าเป็นเมื่อก่อน หลังจากเลิกเรียน หลินเจียโม้ก็จะมานั่งดูทีม บาสเกตบอลเล่นบาสกัน นั่นก็แค่เพื่อมาดูซูชายเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่หลังจากที่เกิดเรื่องแล้ว เธอก็เริ่มสังเกตจ้าวเย่ขึ้นมาโดยที่ไม่รู้ตัว ความจริงแล้วเวลาจ้าวเย่เล่นบาสก็ดูหล่อไม่เบา รูปร่างของเขายังสูงกว่าซูชายเสียอีก ลีลาในการเล่นก็ดูมีพลัง เมื่อก่อนจ้าวเย่เคยบอกว่าคนอื่นตั้งฉายาให้เขาว่า ‘ผีเสื้อลาย’ และหลินเจียโม้มักจะรู้สึกว่าเขาขี่ไม้ไผ่อยู่เสมอ แต่พอมองอย่างละเอียดแล้ว แขนของเขาที่โปกสะบัดขึ้นมาั้นเหมือนกับปีกผีเสื้อมากจริงๆ ดูว่องไวพลิวไหวอย่างไรอย่างนั้น

เพียงแต่วันนั้น ผีเสื้อตัวนี้ออกจะหุนหันพลันแล่นไปหน่อย

ตอนที่จ้าวเย่มองเห็นหลินเจียโม้ นั่งอยู่ข้างสนาม จิตใจของเขาก็ว่าวุ่นขึ้นมา ไม่ว่าจะรับส่งบอล ควบคุมบอล ก็ทำได้ไม่ดีเลยสักอย่าง ซูชายกลัวว่าเขาจะเสียหน้าต่อหน้าหลินเจียโม้ ก็เลยอดทนเอาไว้นานแล้ว ในที่สุดก็พุดออกมาอย่างทนไม่ไหว

“หยุด หยุด หยุดเดี๋ยวนี้ จ้าวเย่นายทำอะไรนะ เมื่อกี้ทลิวบ่อเลี้ยงลูก ไปหานาย แล้วนายไปรับลูกมาทำไม เขากำลังจะอ้อมตัวนาย นายก็ควรจะสกัดกองหลังของฝ่ายตรงข้าม แล้วใครให้นายไปแย่งบอลมาจากมือเขาละ กลยุทธ์ง่ายๆ แบบนี้ นายก็ยังมองไม่ออก ที่ซุ่มมาก็เปลืองแรงเปล่าๆ เล่นแบบนี้นายยังอยากจะชิงถ้วยในก็อยู่หรือเปล่า แค่นี้ยังปล่อยให้ชายหน้าไม่พออีกหรือ”

“ไม่เล่นก็ได้” จ้าวเย่บ่นเบาๆ

“นายพูดอะไรนะ นายพูดใหม่อีกทีซี” ซูชายพอจะได้ยินอยู่บ้าง เขาโกรธจนเดินพุ่งตรงขึ้นไป ลูกทีมคนอื่นๆ ที่อยู่ข้างๆ รีบดึงเขาเอาไว้

“ก็ฉันไม่เล่นแล้วจะทำไฉน แค่นี้พอใจหรือยังล่ะ” จ้าวเย่แหงนหน้าขึ้น แล้วโยนบอลลงพื้นอย่างแรง จากนั้นก็หันหน้าเดินจากไป

“คนแบบนี้ไม่ต้องกลับมาอีกเลย!”

ซูชายตะโกนเสียงดัง และจ้าวเย่ก็ไม่หันหน้ากลับมาจริงๆ

หลินเจียโมที่อยู่ข้างหนึ่งร้อนใจจนเกือบจะร้องให้ออกมา กว่าที่จะ
 ซ้อมเสร็จก็ร้อนแทบแย่ เฮอร์บิงไปข้างๆ ซูชายแล้วพูดว่า “พวกนาย...
 ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ไม่เป็นไร ฉันก็แค่โกรธที่เขาไม่จริงจัง ไม่มีเขาลงเล่นด้วย ทีมซ้อม
 ดีขึ้นตั้งเยอะ ให้เขามาซ้อมก็เปลืองแรงเปล่า” ซูชายยังไม่หายโมโห จึงพูด
 อย่างหงุดหงิด

“อย่าตัดเขาออกได้ไหม” หลินเจียโมถามอย่างกังวล

“เขาให้เธอมาถามเธอ” ซูชายเลิกคิ้วมองเธออย่างแปลกใจ

“ไม่ใช่ฯ” หลินเจียโมรีบส่ายหน้า “ฉันมาถามเองนะ เขาชอบเล่นบาส
 มากจริงๆ นะ ตอนอยู่ในห้องเรียนยังชอบกระโดดขึ้นโต๊ะสูงๆ อยู่เป็นประจำ
 เลย อีกทั้งเขาก็ให้ความสำคัญกับถ้วยไ้ก็มากๆ ด้วย เขาบอกว่านี่เป็น
 โอกาสที่จะได้เป็นแชมป์ครั้งสุดท้ายของนายตอนมัธยมปลายแล้ว จะต้อง
 ให้นายคว้าแชมป์มาให้ได้ ถึงจะเรียกว่าเรียนจบไปอย่างแท้จริง ดังนั้น
 พวกนายอย่าตัดเขาออกเลยนะ ได้ไหม เขาก็แค่อารมณ์ไม่ดีเท่านั้น...”

“พอแล้วฯ ไม่ตัดออกหรอก” ซูชายยิ้มขึ้นในที่สุด “คิดไม่ถึงว่า
 ไอ้หมอนี้จะมีมนุษยสัมพันธ์แบบนี้ มีแต่กองเชียร์ทีมบาสเกตนบอลลัดกัน
 มาหยอดคำหวานใส่หูฉัน เขาไปทำอะไรให้พวกเธอกันนะ ถึงได้มาพูดแทน
 เขาแบบนี้”

“เปล่าหรอก...ฉันก็แค่พูดเรื่องจริงนะ...” หลินเจียโมถูกเขาพูดจนรู้สึก
 เขินนิดหน่อย ตัวเธอเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมต้องมาออกหน้าเพื่อจ้วดย
 แบบนี้ด้วย

“ฉันก็แค่ช่วยข่มอารมณ์ร้อนของเขานะ บาสเกตนบอลจะว่าไปแล้ว
 เป็นกีฬาที่ต้องเล่นกันเป็นทีม ถ้าทำเหมือนเขาแบบนี้ อารมณ์ดีก็เล่น อารมณ์
 ไม่ดีก็ไม่เล่นเอาดีๆ นั้นมันได้ที่ไหนกันล่ะ ไม่รู้จักฟังคนอื่นตักเตือนบ้าง
 เลย ฉันเห็นมาเยอะแล้ว คนที่รู้จักฟังคนอื่นตักเตือนก็เหมือนเฟิงหลิวป้อ
 ในทีมของพวกเราแบบนั้น เล่นบาสก็ดี เรียนก็ไม่เลว คนที่ไม่รู้จักฟังคนอื่น

ตักเตือนบ้าง ก็เหมือนเฟิงหย่วนที่เคยอยู่มัธยมหกแบบนั้น ที่ถูกตัดออก จากทีม เทียวเป็นอันตรายล่อกวมนเขาไปทั่ว สุดท้ายแม้แต่มหาวิทยาลัยก็ สอบเข้าไม่ได้ ฉันก็แค่หวังดีกับจ้าวเย่เท่านั้น ไม่อยากเห็นเขาเดินผิดทางนะ ถ้าเธอพอมีเวลาก็พยายามเตือนๆ เขาหน่อย ฉันว่าเขาออกจะฟังเธออยู่ที เดียวละ”

หลินเจียโมยิ้มอย่างปวดใจ เอามือทัดผมขึ้นไปหลังหูแล้วพูดว่า “ฉัน จะพยายามเต็มที่ก็แล้วกัน นายละ เป็นยังไงบ้าง ทบพจนเสร็จหรือยัง ได้ยิน มาว่าอยากสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกับเจิ้งเสวี่เหอ”

“เหอะๆ ก็ต้องพยายามให้ได้” ซูซ่ายม้วนแขนเสื้อขึ้น แล้วตีมน้ำเย็นๆ จากก๊อกน้ำ

“อู๋ตาย ทำไมนายถึงได้ตีผมจากก๊อกโดยตรงล่ะ สกปรกออก ให้ฉัน เลี้ยงน้ำนายเถอะ” หลินเจียโมพูดพลางรังเขาเอาไว้

“ไม่เป็นไร เด็กผู้ชายอย่างพวกเราไม่เรื่องมากนักหรอก” ซูซ่ายพูด พลางเซ็ดปาก “เย็นมากแล้วยังไม่กลับอีกหรือ ออกไปพร้อมกันเถอะ”

“ได้” หลินเจียโมสะพายกระเป๋าแล้วยิ้ม

พวกเขาเดินตามกันออกมาหน้าประตูโรงเรียน เกาของทั้งสองที่ ทอดยาวลงบนพื้นช่างดูเหมาะสมกันเหลือเกิน จิตใจของหลินเจียโมเต็มไปด้วย ความสุข สำหรับเธอแล้ว นี่เป็นช่วงเวลาที่มีค่ามาก มุมปากของเธอ โค้งขึ้นอย่างงดงามโดยที่ไม่รู้ตัว แต่ซูซ่ายคล้ายกับไม่เบิกบานใจสักเท่าไร เขาจูงรถอยู่ พลางเินปากก็พนมอกไอสีขาวออกมา

“ความจริง...เรื่องในวันนี้จะโทษจ้าวเย่ทั้งหมดก็ไม่ได้ เพราะหมู่นี้ฉัน ก็อารมณ์ไม่ค่อยดีเหมือนกัน”

“เป็นอะไรหรือ”

หลินเจียโมหยุดฝีเท้าลง แล้วเงยหน้าขึ้นมองเขา ดวงตาของซูซ่ายที่ แต่ไหนแต่ไรเคยสว่างสดใส ได้เปลี่ยนไปจากแต่ก่อน เธอมองเห็นความ

ศรัทธาโศกมัวหมองอย่างแปลกประหลาดในนั้น

“เจ็จเสวี่ย...” ชูชายพูดแบบเรียบๆ “เธออาจต้องไปต่างประเทศนะ”

หลินเจียไม่หายใจเข้าลึกๆ แล้วยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น

8

วันนั้นซูชายไม่ได้พูดอะไรกับหลินเจี๋ยโม่อีก ด้วยเพราะเดินไปอีกไม่กี่ก้าว พวกเขาก็ต้องแยกกันไปคนละทางแล้ว หลินเจี๋ยโม่เองก็ไม่กล้าถามอะไรมาก เธออยากใช้เวลาอยู่กับซูชายให้มากหน่อย แต่ก็ไม่อยากฟังเรื่องของเจิ้งเสวี่ยอีก มันเป็นความรู้สึกที่ขัดแย้งกันมาก

ก่อนไป ซูชายหยิบซองบัตรอะเบาต์ออกมาฟัง

หลินเจี๋ยโม่เดินเข้าไปใกล้แล้วถามว่า “ฟังเพลงของใครนะ”

“เพลง “เธอทำฉันเสียใจได้ลงคอ” ของหวงผินหยวนนะ เก๋แล้ว แต่เพราะมากเชียวละ”

ซูชายยัดหูฟังข้างหนึ่งให้เธอ หลินเจี๋ยโม่ยืนเขย่งปลายเท้าขึ้นมา ซูชายอยู่ใกล้เธอมาก จนเธอมองเห็นคางของเขาได้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เธอรู้สึกตื่นเต้นอยู่บ้าง

ทั้งสองคนยืนอยู่บนถนนที่มีแสงไฟส่องสว่าง โดยมีสายหูฟังเส้นเล็กๆ เส้นหนึ่งเชื่อมต่อคนทั้งสองเอาไว้ด้วยกัน

ฉันคิดถึงเธอ วันแล้ววันเล่า
และฉันยังคงโดดเดี่ยวเดี๋ยวเดียวดายไม่เปลี่ยนแปลง
ความฝันอันงดงาม เมื่อใดหนอ จึงจะกลายเป็นจริง
เธออันเป็นที่รัก อยากจะได้พบหน้าเธออีกสักครั้ง

สายลมในฤดูใบไม้ร่วง พัดผ่านไปครั้งแล้วครั้งเล่า
ทำให้หวนนึกถึงช่วงเวลานี้ เมื่อปีที่แล้วขึ้นมา
หัวใจของเธอ ความจริงแล้ว กำลังคิดอะไรอยู่
สิ่งสุดท้ายที่ทิ้งไว้ เหตุใดฉันต้องแบกรับมันเอาไว้

คนที่รักเธอที่สุดก็คือฉัน
แต่เธอกลับทำฉันเสียใจได้ลงคอ
ยามเมื่อฉันต้องการเธอมากที่สุด
แต่เธอกลับไม่พูดจาสักคำ แล้วเธอก็ไป

คนที่รักเธอที่สุดก็คือฉัน
แต่เธอกลับทำฉันเสียใจได้ลงคอ
ทุ่มเทให้เธอไปตั้งมากมาย
แต่เธอกลับไม่เคยซาบซึ้งกับมันเลย

หลินเจียไม่รู้ลึกลงไปกว่าเพลงนี้ข้างตรงกับใจเธอเป็นพิเศษ ฟังจบแล้วก็ยัง
คงรู้สึกกับมัน แต่ก็ต้องถอดหูฟังออกอย่างอาลัยอารวรณ

“เพราะจริงๆ เลย”

“เพราะมากไปไหมล่ะ ฉันให้เธอเยี่ยม”

“จริงเหรอ”

“จะหลอกเธอทำไมล่ะ” ซู่ข่ายเปิดชามนตร์อะเบาต์ แล้วดึงตลับเทพ

ออกมา “แต่เธอไม่คืนไม่ได้นะ เหมือนกับหนังสือเล่มนั้นครั้งที่แล้ว จนปานนี้ก็ยังไม่คืนให้ฉันเลย”

“ใครไม่คืนกันล่ะ เตียวพรงนี่เอามาคืนให้ ฉันเพิ่งอ่านจบนะ” หลินเจียวรีบรับตลับเทปมาอย่างรำเริง เทปนี้ก็ใช้อ้างได้ผลเหมือนกับนิยายเล่มนั้นเหมือนกัน นิยายโศกนาฏกรรมเล่มนั้นเธออ่านจบตั้งนานแล้ว และในที่สุดก็ได้คืนเสียที

“ได้ งั้นฉันไปละ เธอก็กลับดีๆ ละ” ซูซายพูดพลางชี้ขึ้นรถ

หลินเจียวไม่ยกตลับเทปขึ้นโบกมือให้เขา จนกระทั่งเขายกมือไปไกลแล้ว เธอถึงได้ไป

วันถัดมา ฟิงหุยพบว่าหลินเจียวไม่เองก็กำลังฟังเพลง “เธอทำฉันเสียใจได้ลงคอ” อยู่เหมือนกัน จึงรู้สึกตกใจมาก เธอนั่งลงข้างๆ หลินเจียวไม่ จับตลับเทปเล่น พลังถามอย่างระมัดระวังว่า

“ทำไมเธอก็ฟังเพลงนี้เหมือนกันล่ะ”

“ซูซายให้ฉันยืมนะ ทำไมเธอ มั่นเพราะมากเลยละ”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอก” ฟิงหุยถอนหายใจอย่างโล่งอก “ก็แค่หมูนั่งเห็นจ้าวเยก็กำลังฟังเพลงนี้อยู่ล่ะ”

“จริง...หรือ” หลินเจียวไม่หยุดฟังทันที ดิ่งหูฟังออกแล้วพูดว่า “พวกเราสองคนทำให้พวกเธอวุ่นวายมากเลยใช่ไหม”

“ก็พอไหว...” ฟิงหุยพยักหน้า “ฉันรู้สึกไม่เห็นจำเป็นต้องทำเหมือนกับคนแปลกหน้าอย่างนั้นเลย”

“เหอะๆ เธอต้องให้เวลาพวกเราได้ผ่อนคลายลงหน่อย” หลินเจียวไม่ยิ้มแบบเรียบๆ แล้วพูดว่า “ใช่แล้ว เจิ้งเสวี่ยอาจต้องไปต่างประเทศนะ”

“อะไรนะ แล้วซูซาย...” ฟิงหุยพูดอย่างตกใจ

“เขากลุ่มใจมาก เธอว่าแปลกไหมล่ะ ฉันว่าเรื่องนี้ฉันควรจะดีใจมากกว่าแต่ว่าฉันดีใจไม่ออกแม้แต่นิดเดียวจริงๆ นะ เธอไม่เห็นท่าทางของ

เขาเมื่อวาน ขอบตาแดงเขียวละ... หุ่ยเออร์ เธอว่าแบบนี้ฉันถือเป็นมือที่สามหรือเปล่า”

“คิดเลอะเทอะอะไรกัน” ฟังหุ่ยจิ้มไปที่ไปที่หน้าผากของเธอ “ตั้งใจอ่านหนังสือเถอะ ถึงตอนนั้นคนอื่นเขาติดปีกบินกันไปหมดแล้ว เธอยังต้องมากังวลเรื่องสอบเข้ามหาวิทยาลัยอีกนะ แล้วยังจะมาคิดฟุ้งซ่านอะไรกับเรื่องพวกนี้อยู่อีก ลักพักก็ต้องสอบเขียนศัพท์บทนี้แล้ว เธอท่องมาหมดแล้วหรือยัง”

“ฮา! ทำไมเธอไม่บอกเร็วกว่านี้หน่อยละ แยะแล้วๆ ฉันยังไม่ได้อ่านสักตัวเลย เธอมีสกอตซ์เทปใสหรือเปล่า ฉันจะเอามาแปะไว้หน่อย” หลินเจียโมรีบพลิกหนังสือภาษาอังกฤษเปิดออก หยิบดินสอกดขึ้นมา แล้วเริ่มคัดคำศัพท์ลงบนกระดาษอย่างชะมัดเขม้น

ฟังหุ่ยเหลือบมองจ้าวเยที่นั่งอยู่ไกลๆ เขาพอบอกกับโต๊ะ เห็นหูฟังซาวนด์อะเบาต์โผล่ออกมาจากปกเสื้อนักเรียน ฟังหุ่ยถอนหายใจ เธอก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทั้งสองคนที่กำลังเสียใจนี้ ใครเป็นคนหึงใครกันแน่

ฟังหุ่ยบอกว่าหลังจากนั้นนานมาก ประมาณปี 2003 เธอกับหลินเจียโมไปดูหนังเรื่องหลันอวีของผู้กำกับกวินจินผิงด้วยกัน หนังเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับรักร่วมเพศ เพลงประกอบหนังก็คือ “เธอทำฉันเสียใจได้ลงคอ” จากชุดท้ายของหนังก็คือท่อนหนึ่งของเพลงนี้

ปากกิ้งของปลายยุค 90 สิ่งปลูกสร้างค่อยๆ ถูกรื้อทิ้ง สถานที่แห่งความทรงจำก็เปลี่ยนเป็นมูมอัสตีเทาด้านล่างของอาคารสูงใหญ่ ดูถึงตรงนี้เธอกับหลินเจียโมก็ร้องไห้ออกมาพร้อมกันโดยที่ไม่ได้ตั้งใจ ด้วยเพราะกาลเวลาที่งดงามที่สุดในใจของพวกเธอก็เหมือนในภาพยนตร์ที่ถ่ายทำออกมาอย่างโรยาร่างนั้น และรวมถึงเมืองโบราณของที่นี่ก็ถูกรื้อทิ้งด้วยเช่นกัน

ผมคิดว่านั่นน่าจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฟังหุ่ยกับหลินเจียโมอยู่ด้วยกัน ถ้าผมจำไม่ผิดละก็ เธอน่าจะมาที่ออสเตอร์เลียแล้วในปี 2003 และหลังจาก

มาถึงที่นี่ หลินเจียโมก็ไม่ได้ปรากฏขึ้นในชีวิตของเธออีกเลย

ส่วนจ้าวเย่เองก็ไม่สมหวัง วันที่ 1 เดือนตุลาคมนั้น พวกเขาไม่ได้เดินรำร่วมกันเป็นครั้งสุดท้าย ความจริงโรงเรียนได้นำชุดที่ใช้เดินรำนี้ มาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ วันที่ 20 เดือนธันวาคม มาเก้าได้ถูกโอนถ่ายคืน อำนาจอธิปไตยให้แก่ประเทศจีน วันที่ 31 เดือนธันวาคมก็ต้อนรับปี 2000 โรงเรียนฟู่จี้ก็ต้องไปแสดงเช่นเคย เพียงแต่สองครั้งหลังนี้ไม่ได้สบายๆ เหมือนครั้งแรก เพราะต้องสวมเสื้อผ้าอีกหลายชิ้น

ต่อมาฟิ่งหุยเขียนบนกระดานข่าวว่า *แม้ว่าลมหนาวจะหนาวเย็นจนถึงกระดูก แต่เพื่อนๆ ทุกคนกลับมีความรักความอบอุ่นเหมือนดังเปลวไฟ อย่างไรรอย่างนั้น ชั่วโมงพริบตาเดียวที่นับถอยหลังสิบวินาทีนั้น ลูกหลานเหยียนหวงทั้งหมดก็บังเกิดความรู้สึกรักถิ่นเกิดที่เด่นชัดขึ้นมา* ประโยคนี้ของเธอถูกเงินสวินหัวเราะเยาะอยู่นานมาก เขาบอกว่าก็เห็นชัดๆ อยู่ว่า ฟิ่งหุยหนาวจนตัวสลิปไปหมดแล้ว และความรู้สึกรักถิ่นเกิดนั้นก็ไม่ใช่ของลูกหลานเหยียนหวงอะไรรุ่นนี้สักหน่อย แต่เป็นความรักของเงินสวินต่างหาก ด้วยเพราะเป็นเขาที่ใช้ความร้อนทั้งสองมือของตัวเอง สร้างความอบอุ่นให้แก่หัวใจที่หนาวเหน็บของเธอนั่นเอง

ฟิ่งหุยไม่สนใจเขา เพียงแต่หยิกเขาแรงๆ ทีหนึ่งเท่านั้น ทั้งสองคนไม่ได้อยู่ในวัยละอ่อนที่ยังไม่มีความเป็นผู้ใหญ่เหมือนในตอนแรกเริ่มอีกแล้ว แต่พวกเขาได้เริ่มเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาอย่างช้าๆ นั่นเอง

งานเลี้ยงฉลองวันปีใหม่ได้ถูกจัดขึ้นในคืนวันที่ 31 ธันวาคม ปี 1999 เป็นเพราะเรื่องของจ้าวเย่กับหลินเจียโม กลุ่มเล็กๆ ห้าคนของพวกฟิ่งหุย จึงถูกแบ่งออกกลายเป็นสองกลุ่มเพื่อไปเตรียมซื้อของ โดยเฉียวหฺรานกับจ้าวเย่เป็นกลุ่มหนึ่ง รับผิดชอบไปซื้อของประดับตกแต่ง และเงินสวิน ฟิ่งหุยกับหลินเจียโมอีกกลุ่มหนึ่ง รับผิดชอบไปซื้อขนมขบเคี้ยวและผลไม้ หลินเจียโมเสนอให้วนไปที่ทำการไปรษณีย์ก่อน เพราะเธอต้องการ

ส่งบัตรอวยพรไปให้ผู้ชาย และเนื่องจากที่ทำการไปรษณีย์ต้อนรับเข้าสู่
สหัสวรรษใหม่ จึงได้จัดกิจกรรมพิเศษขึ้น โดยการประทับตรามังกรเพิ่มลง
บนซองจดหมาย อีกทั้งการประทับตราไปรษณียากรบนแสตมป์ ยิ่งแยก
เป็น 24 นาฬิกาของวันที่ 31 ธันวาคม ปี 1999 และ 0 นาฬิกาของวันที่
1 มกราคม ปี 2000 อีกด้วย นับเป็นการก้าวข้ามเข้าสู่ปี 2000 อย่างแท้จริง
อย่างมีความหมายมาก ฟังหุยรู้สึกน่าสนุก ทั้งก็อยู่ด้วยกันกับเงินสวินด้วย
ดังนั้นต่างคนก็เลยต่างเขียนข้อความสั้นๆ ฉบับหนึ่งแล้วส่งให้แกกันและกัน

ที่เงินสวินเขียนก็คือ *ขอบคุณความรักของเธอ 1999*

ที่ฟังหุยเขียนก็คือ

*ขอบคุณที่เธออยู่กับฉัน ในวันสุดท้ายของการข้ามผ่านปลายสหัสวรรษ
และวันแรกของสหัสวรรษใหม่*

หลินเจียโม่แอบมอง รู้สึกขำพวกเขา พูดว่า “ควรจะเขียนเป็น...ก้าว
ผ่านทุกๆ วันของสหัสวรรษใหม่...ดีกว่านะ”

ฟังหุยหน้าแดง เกียงว่า “จะอยู่ถึงพันปีจริงๆ ได้ยังไง นั่นมันเป็น
ปีศาจแล้วละ”

เงินสวินยิ้มๆ แล้วพูดว่า “จะพูดแบบนี้ไม่ได้ มีอยู่เพลงหนึ่ง ไม่ใช่
ร้องว่า ‘รักเธอหมื่นปี’ หรือ ก็เป็นไปได้ที่ทุกคนจะอยู่ถึงหมื่นปีอย่างนั้น
ใช่ไหมล่ะ มันก็เป็นแค่ความปรารถนาที่ดั่งามเท่านั้น พวกเราก็แค่แสดง
ความปรารถนาที่ดั่งามหน่อยก็เท่านั้นเอง แล้วจะกลัวอะไรละ อย่างนั้นก็
เปลี่ยนเป็นเขียนว่าทุกๆ วันเถอะ”

“พูดได้นำฟัง แล้วนายเขียน 1999 ที่ด้านหลังทำไมล่ะ แสดงว่า
ปี 2000 ก็กลับคำแล้วหรือ ถึงความปรารถนาจะดั่งามอีกแค่ไหน แต่ถ้า
เปลี่ยนความเป็นจริงไปไม่ได้ก็ไม่มีความหมายเหมือนกันนั่นแหละ” ฟังหุย
พูดพลางเริ่มพับกระดาษจดหมาย

“ฉันก็แค่มีมผลงานของเซี่ยถึงฟัง ไอ้ดอลของหลินเจียโม่มาใช้หน่อย
ก็แค่นั้น” เงินสวินพูดพร้อมกับเดินเข้ามาใกล้ “เธอจะคิดมากไปทำไมกัน

ละ ไม่อย่างนั้นเราสองคนก็มีกระดาษจดหมายเจี๋ยโม่อีกสองแผ่นมาเขียนใหม่ก็ได้”

“พอได้แล้ว ไม่ต้องหาคำแก้ตัวหรอก ฉันเปลี่ยนมาขอวง HOT ตั้งนานแล้วละ นี่เป็นกระดาษจดหมายของเกาหลี่ แพงอยู่นะ ทั้งหมดมีแค่ห้าแผ่น ให้พวกเธอไปเขียนจดหมายรักก็แล้วกัน...เออ...แล้วฉันจะใช้อะไรล่ะ ไม่ได้ๆ” แล้วหลินเจี๋ยโม่ก็เก็บกระดาษจดหมายกลับไปในกระเป๋า

“ฮ่าๆ เธอนี่ซึ้งจริงจังๆ”

เงินสวีนปิดผนึกของจดหมาย แล้วรับจดหมายของฟิงหุ่ยมา หยอหดเข้าไปในตู้จดหมายพร้อมกัน

“นายนี่เอาไปฟรีๆ แล้วยังไม่รู้จักอาย มาบอกว่าฉันงกอีกหรือร้ายกาจจริงๆ เลย รีบไปเถอะ ฉันกับฟิงหุ่ยยังต้องไปซื้อการแสดงอีกนะ” หลินเจี๋ยโม่พูดพร้อมกับถลึงตาใส่เขา

ทั้งสามคนซื้อของกินเสร็จแล้วก็กลับโรงเรียนพร้อมกัน ฟิงหุ่ยกับหลินเจี๋ยโม่ซ้อมร้องเพลง “นัดกัน ปี 1999” ของฟานเสี่ยวเซวียนไปตลอดทาง และร้องอย่างเบิกบานใจมีความสุขมากกว่า “นัดกับเธอวันสุดท้ายของปี 1999 นั้น แม้ว่าโลกทั้งโลกจะย้อนกลับไปไม่ได้ ย้อนกลับไปในอดีตไม่ได้”

ตอนนั้นฟิงหุ่ยไม่เข้าใจว่าจะอะไรที่เรียกว่าย้อนกลับไปในอดีตไม่ได้ แต่หลินเจี๋ยโม่กลับเข้าใจอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะนั้น ที่เดินผ่านกับจ้าวเย่ตอนที่กำลังเข้าไปในห้องเรียน เมื่อจ้าวเย่เดินผ่านข้างกายเธอ นั้นเขาไม่ได้หยุดลงแม้แต่น้อย แถมยังพยายามดึงดอกไม้อย่างขยันขันแข็งอีกด้วย

เฉียวหฺรานเดินเข้าไปปรับช่องจากในมือฟิงหุ่ยกับหลินเจี๋ยโม่ ยิ้มแล้วพูดว่า “เห็นพวกเรารอบแสงไฟแล้วเป็นยังไงบ้าง”

“สวยมากจริงๆ ใครเป็นคนออกความคิดล่ะ เอากะดาษย่นมาแขวนเป็นโคมไฟ” ฟิงหุ่ยพูดพลางเงยหน้าขึ้นมอง

“จ้าวเย่” เฉียวหฺรานเหลือบมองหลินเจี๋ยโม่ที่หนึ่ง “ไม่เลวใช่ไหมล่ะ”

“อืม สวยมาก” หลินเจียโม้พูดด้วยแวตาเป็นประกาย “ฉันช่วยนาย
สับลมลูกโป่งก็แล้วกัน”

“เหลือไว้หน่อย อย่าเป่าหมดล่ะ” เจินสวีนพูดเบาๆ “ถึงฤดูร้อน
เอามาครอบน้ำได้ เล่นบอลน้ำกัน ตอนฉันเด็กๆ ชอบเล่นนะ เย็นสบาย
มากเลย”

“นี่มันเพิ่งจะฤดูหนาว นายก็คิดไปถึงฤดูร้อนโน่นแล้ว” ฟิงหุยหยิบ
สเปรย์มากระป๋องหนึ่ง แล้วฉีดสายรุ้งลงไปบนหัวเขา

“กล้าพ่นฉันเหรอ เตียวเถอะ!” เจินสวีนกระโดด แยกสเปรย์ในมือ
ของฟิงหุยมา แล้วก็ฉีดไปที่หัวเธอเช่นกัน

เถียวหรานหัวเราะ ช่วยบังฟิงหุยไปอยู่ด้านหลังแล้วพูดว่า “พอแล้วๆ
เปลืองหมดกันพอดี”

เจินสวีนทำเป็นไม่สนใจ วนอ้อมตัวเขาไปดึงฟิงหุยมาอยู่ข้างๆ แล้ว
พูดว่า “ยอมหรือยัง”

เถียวหรานยิ้มแห้งๆ แต่ฟิงหุยไม่ทันได้สังเกตเห็น เธอดึงสายรุ้งออก
จากผมไปพลาฟพูดว่า “ยอมแพ้แล้ว พอใจหรือยัง นายเป็นคนบ้า”

“ฉันไม่ได้เป็นคนบ้า แค่รู้สึกว่ามันับรรยากาศดีมาก ฉันว่านะ ตอน
จัดงานเลี้ยงปีใหม่ก็จัดตอนกลางคืนไปทุกปีเลยดีกว่า สนุกกว่ากลางวัน
ตั้งเยอะ เธอดูข้างนอกสิ สวยมากเชียวล่ะ” เจินสวีนพูดพลางชี้ไปนอก
หน้าต่าง

“จริงเหรอ”

ฟิงหุยวิ่งไปที่ข้างหน้าต่าง งามพลาฟมองโรงเรียนที่ปกคลุมไปด้วย
ความมืดยามค่ำคืน

เจินสวีนเดินตามไป ทั้งสองคนหมอบอยู่ตรงริมหน้าต่างเหมือนเด็กๆ
อย่างไรราย่างนั้น ใอน้ำที่ข้างแก้มจับตัวกันห่อหุ้มขึ้นมาจนกลายเป็นรัศมี
วงกลม พวกเขาทั้งคู่คุยหัวเราะกันอยู่ในวงกลมนี้ และมองไปที่แสงไฟด้าน
นอกที่สว่างพร่างพราว

แต่หนุ่มสาวที่อยู่หอรัศมีวงกลมกลับมามองอยู่ด้านหลังของพวกเขา
อย่างเงิบๆ อยู่ทีปลายสุดของหนึ่งพันปี และรู้สึกเงิบเหงาอ้างว้างอยู่เสมอ
เช่นนี้เอง

9

งานเลี้ยงดำเนินไปจนถึงครึ่งทาง เฉินสวีนกัวก็มือเรียกฟังหุยให้เดินออกไปนอกห้อง ตอนที่พวกเขาเดินออกไป เฉิวหฺรานกำลังร้องเพลง “หยุดนิ่ง” ของวงดอกไม้อยู่พอดี เขาร้องว่า “หวังมากว่าจะมีคนมาอยู่เคียงข้างฉัน ใช้ชีวิตร่วมกันไปจนถึงวันสุดท้ายของโลกใบนี้” พร้อมทั้งมองฟังหุยกับเฉินสวีนเดินออกไปข้างนอก ฟังหุยหันหน้ามายิ้มให้เขา เขาก็ยิ้มให้เช่นกัน ทั้งยังทำท่าซุสองนิ้วแบบเซ็กซี่ อีกด้วย

เฉินสวีนพาฟังหุยไปถึงระหว่างทางเดินของบันไดทางขึ้นและลง และเลี้ยวเข้าไปหยุดอยู่ที่มุมหนึ่งตรงบันไดที่มีคนบางตา ฟังหุยถามเขาว่า “มีอะไรเหรอ”

“เราออกไปเดินเล่นกันสักรอบเถอะ” เฉินสวีนบอก

“หา ไปที่ไหนล่ะ”

“ก็ออกไปเดินรอบๆ แถวนี้แหละ ต้อนรับปี 2000 หน่อย ข้างนอกตกแต่งได้สวยมากเชียวนะ”

“แล้วจะทันไหม ยังต้องกลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก อีกประเดี๋ยวก็ต้อง

ไปรวมตัวกันที่เนินแท่นศตวรรษแล้ว อย่าสายนักล่ะ” ฟังหุยพูดพลางมองนาฬิกา

“มาทันอยู่แล้ว แล้วก็ไม่ได้ไปไกลนักหรอก ไปเถอะๆ”

เจินสวี่นรุตชิปเสื้อหนาว เดินลงบันไดไปก่อน แล้วฟังหุยก็วิ่งตามเขาลงไป

พอเดินออกจากประตูโรงเรียน ทั้งสองคนก็ตื่นเต้นดีใจขึ้นมา พวกเขาไม่เคยเดินถนนด้วยกันอย่างสบายใจตอนค่ำมืดตึ๊งแบบนี้มาก่อน ปรกติก็มักจะใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับเพื่อนๆ เสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นวันสุดท้ายของปี 1999 ทั้งสองคนก็ขอให้ได้มีช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันอย่างหวานชื่นเป็นพิเศษบ้าง

ผู้คนที่เดินอยู่บนถนนไม่มากเท่าไร ในตู้โชว์ของร้านค้าริมถนน ต่างก็ประดับประดาด้วยหลอดไฟหลากสีส้มเต็มไปหมด มีบางร้านค้ายังไม่ได้เปลี่ยนของประดับตกแต่งของวันคริสต์มาสทิ้งเลยด้วยซ้ำ ซานตาคลอสที่หมวดเคราสีขาวในตู้กระจก ดูราวกับเต็มไปด้วยความยินดีปรีดา เจินสวี่นซื้อถั่วเคลือบน้ำตาลมาสองไม้ เขานำมาแบ่งกับฟังหุยคนละไม้ ทั้งสองก็กินไปพลาง เดินปะปนไปกับพวกผู้ใหญ่บนท้องถนน แล้วคุยเล่นหัวเราะกันอย่างมีความสุข

“เธอว่าผู้คนที่เดินอยู่บนถนนนี้กำลังจะไปที่ไหน” เจินสวี่นถามพร้อมกับถือไม้เสียบชี้ไป

“น่าจะกลับบ้านหรือเปล่า” ฟังหุยมองๆ แล้วตอบ

“คงไม่ได้กลับบ้านกันหมดหรอก เธอดูผู้ชายกับผู้หญิงนั่นสิ จะต้องมีคนดักกันอย่างแน่นอน”

“พวกเขาจะนัดกันไปที่ไหนได้ล่ะ ตอนนี้นีสวนสาธารณะก็ปิดหมดแล้ว ไปดูหนังเธอ”

“ใครจะมาดูหนังกันในเวลานี้อะ ฉันว่าต้องไปกินข้าวกันแน่ๆ จากนั้นก็ไปนั่งถอยหลังข้ามปีด้วยกัน”

“เที่ยงคืนร้านอาหารปิดกันหมดแล้ว” ฟังหุ่ยส่ายหน้าพูด

“ก็...น่าจะมีเปิดบ้างละ”

“ฉันว่าไม่แน่อาจจะไปทำงานก็ได้”

“เป็นไปไม่ได้หรอก บริษัทไหนยังทำงานกันตอนนี้นีละ”

“ใครว่าเป็นไปไม่ได้ ป้าของฉันยังทำเลย แกมวันนี้ต้องค้างคืนที่ทำงานด้วย ว่ากันว่าคอมพิวเตอร์อาจจะมีปัญหาได้”

“อ้อใช่! ไม่รู้ว่าใครเป็นคนออกแบบ ไม่รู้จักมองการณ์ไกลเลยจริงๆ”
เงินสวีนพูดยิ้มๆ “สู้พวกเราไม่ได้ ได้ไปเนิ่นแทนศตวรรษต้อนรับศตวรรษใหม่ด้วยกัน เยี่ยมที่สุด”

“อืม คินนี่เราสองคนจะได้หลับหลังด้วยกันด้วย” ฟังหุ่ยพูดพลางโยนไม้เสียบทิ้งลงถังขยะ แล้วปิดม้อให้สะอาด

เงินสวีนแกล้งทำเป็นไม่สนใจ ดึงมือของเธอมาจับ ลีบนิ้วสอดประสานกันใส่เข้าไปในกระเป๋าเสื้อของเขาแล้วพูดว่า “ถึงเวลา เราอย่าไปยืนเรียงแถวกับพวกเขาเลย อยู่กันแค่สองคนดีกว่า”

ฟังหุ่ยหน้าแดง กุมมือของเขาเอาไว้แล้วตอบว่า “ก็ได้”

ท่ามกลางยามค่ำคืนที่มีดลสว่าง มือสองข้างที่จูงกันความจริงไม่เป็นสิ่งที่สังเกตเห็น แต่พวกเขาก็ยังคงรู้สึกตื่นตื้นตันอยู่ดี คล้ายกับทำเรื่องที่คนในวัยนี้ไม่ควรจะทำอย่างนั้น และคอยแต่จะเดินอ้อมตอที่ไม่มีใครอยู่เสมอ พวกเขาถึงจะรู้สึกค่อยๆ ผ่อนคลายขึ้นมาหน่อย

“เธอหนาวไหม” เงินสวีนก้มหน้าถาม

“ไม่หนาวหรอก” ฟังหุ่ยตอบ อุณหภูมิข้างนอกต่ำมาก แต่ได้อยู่ด้วยกันกับเงินสวีน ก็เหมือนไม่รู้สึกหนาวเลยจริงๆ “คงจะไม่บังเอิญเจอกับเพื่อนที่โรงเรียนเราหรอกนะ”

“ไม่หรอกน่า ถ้าเจอแล้วจะทำไม แต่ไม่ใช่ครูกี่พอ” เงินสวีนกุมมือเธอไว้แน่นแล้วพูดว่า “ความจริงต่อให้เป็นครู ฉันก็ไม่กลัวหรอก ถึงตอนที่

เราสองคนแต่งงานกัน ฉันจะเชิญครูโหวมาเป็นแขกผู้มีเกียรติเพื่อกล่าวคำอวยพรอย่างแน่นอน”

“ซีไม่ ถ้าเจอครูโหวเข้าจริงๆ นายก็ต้องปล่อยมืออยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นพวกเราตายแน่ ต้องถูกเชิญผู้ปกครองมาแจ้งเรื่องเพื่อตำหนิเราสองคน แล้วอีกอย่าง...นายจะแต่งงานกับใครก็ยังไม่แน่สักหน่อย แล้วนายรู้ได้ยังไงละว่าจะ是我” ถึงปากฟังหุยจะพูดอย่างเย็นชา แต่ในใจกลับหันโหวด้วยคำพูดของเงินสวิน

“เธอหมายความว่ายังไง ไม่อยากแต่งงานกับฉันหรือ” เงินสวินพูดพร้อมกับหยุดเดิน “ฉันคิดแบบนี้จริงๆ นะ เราสองคนสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน เรียนจบพร้อมกัน ทำงานพร้อมกัน แล้วค่อยแต่งงานมีลูกด้วยกัน”

“ใคร...ใครมีลูกกับเธอกัน” ฟิงหุยพูดพลางหันหน้าหนี แต่ในใจกลับเต้นตุ้กตุ้กๆ ขึ้นมา

“เธอแต่งงานกับฉัน ไม่มีลูกกับฉัน แล้วจะไปมีลูกกับใครละ”

เงินสวินพูดพลางทำตาโต

“นายพูดเหลวไหล” ฟิงหุยชักมือออก พูดพลางเบือนหน้าเดินตรงไปข้างหน้า “ไม่พูดกับนายแล้ว นายชอบพูดลุ่มลุ่มลุ่มห่า”

“ฉันพูดจริงๆ นะ” เงินสวินพูดพร้อมกับดึงมือเธอเอาไว้ “ถึงยังไงฉันก็คิดแบบนี้แล้ว แม้แต่เพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาว ฉันก็คิดเอาไว้เรียบร้อยแล้วก็คือเฉียวหวานกับเจียโม่ ส่วนจ้าวเย่น่าจะไม่ค่อยเข้าท่าเท่าไร”

“ถึงตอนนั้นใครจะยังสนใจนายอีก ไม่แน่ว่าจ้าวเย่เขาก็ไม่ได้อยากจะเป็นสักหน่อย” ฟิงหุยพูดยิ้มๆ

“เฮอะ! เขากล้าไม่สนหรือ แล้วเธอก็คิดว่าเป็นยังไง ดีหรือเปล่า พูดจากใจจริงนะ” เงินสวินพูดพร้อมกับจับไหล่ของเธอ

“ก็น่าจะได้แหละ” ฟิงหุยก้มหน้าพูดเบาๆ

“น่าจะได้ก็คือดีหรือว่าไม่ดีละ” เงินสวินงใจเดินเข้าไปถามใกล้ๆ

“ดี...” ครั้งนี้เสียงของฟิงหุยยิ่งเบามากขึ้น เธอหน้าแดง และมอม

เงินสวินแบบเคื่องๆ ทั้งยังก้มหน้าลงไปอีก

สายตาที่อ่อนโยนของเธอกวาดเข้าไปในจิตใจของเงินสวิน ทำให้หัวใจของเขาหวั่นไหวอย่างแรง ภายใต้เส้นแสงที่มัวสลัวในตรอก ฟังหุยดูเหมือนได้เห็นแววตาและคำพูดที่ออกอ่อนฉะเป็นพิเศษ อย่างที่ในยามปรกติไม่เคยได้เห็นมาก่อน เงินสวินได้เห็นเธอในระยะใกล้แค่นี้ จึงก้มลงไปจูบเธออย่างอดใจไม่ไหว ท่ามกลางความสับสนอลหม่านนี้ ต่างคนจึงไม่มีใครปิดตาลงเลยนั่นเอง ทั้งสองต่างได้ลิ้มรสผลไม้รสหวานบนริมฝีปากของกันและกัน จากนั้นก็รีบแยกออกจากกันทันที

“นาย...นายทำอะไรนะ” ฟังหุยถามอย่างตกตะลึง เธอคิดไม่ถึงเลยว่าเงินสวินจะจูบเธอแบบนี้ ในหัวของเธอว่างเปล่าไปหมด

“ก็จูบเธอหน่อยสิ” เงินสวินตอบอย่างหน้าแดง

“จูบแรกของฉัน” ฟังหุยใช้มือปิดริมฝีปากตัวเองในขณะที่พูด

“ฉันก็เหมือนกัน...”

ทั้งสองคนต่างมองกันและกันอย่างเงิบๆ ลักพัก พวกเขาตื่นเต้นมากเสียจนความตื่นเต้นเอาชนะความหวานชื่นไปเลย

“ทำไมฉันถึงไม่ยากร้องให้ล่ะ...” ฟังหุยฟังข้างกำแพงแล้วพูด

“ร้องให้อะไรล่ะ” เงินสวินพูดพลางเลียริมฝีปาก บนนั้นยังทิ้งรสสัมผัสอ่อนนุ่มที่แปลกใหม่ ทำให้เขารู้สึกอาลัยอารมณ์จนไม่อยากจะถอนออกมา

“ไม่ใช่ว่าจูบแรกต้องร้องให้หรือ”

“ไม่ใช่จูบแรกหรือมั้ง...แต่เป็น...เป็นอย่างว่าหรือเปล่า” เงินสวินพูดอย่างติดอ่าง

“น่าเกลียด” ฟังหุยถลึงตาใส่เขา แล้วพูดอย่างอึดอัดใจ

“อีกอย่าง มีอะไรที่นักร้องให้ด้วย เพราะอย่างไรเสีย...ฉันก็รับผิดชอบอยู่แล้ว” เงินสวินพูดพลางเข้าไปใกล้ๆ

“นายน่าเกลียดที่สุด อย่าบอกกับคนอื่นเชียวนะ” ฟังหุยตีเขา เดินไป

ข้างหน้าสองก้าวแล้วพูดว่า “กลับกันเถอะ”

“ฉันไม่บอกคนอื่นอย่างเด็ดขาด” เงินสวินเดินตามเธอขึ้นไปแล้วพูดว่า “ฟังหุย...เธอรอเดี๋ยว...”

“ทำไมล่ะ”

“ฉันอยากจูบเธออีกทีนี่...”

เห็นเธอไม่ได้พูดอะไร เงินสวินจึงเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง เขาจับมือของเธอเอาไว้ก่อน จากนั้นก็ค่อยๆ ประคองหน้าของเธอขึ้นมาอย่างช้าๆ ด้วยเพราะความตื่นเต้น คนตาของฟังหุยจึงขยับไม่หยุด ถูกเธอมองอยู่แบบนี้ เงินสวินรู้สึกเขินอยู่บ้าง เขาจึงดึงเธอไปฟังที่มุมอับของโพลนอน แล้วพูดเบาๆ ว่า

“หลับตาก่อนสิ”

ฟังหุยจึงหลับตาลงอย่างเชื่อฟัง เงินสวินก้มหน้าลงไปประกบบนริมฝีปากของเธออย่างแผ่วเบา เธอตัวสั่นน้อยๆ แต่เขากลับไม่ถอยหนีเลย

ในขณะนั้น พวกเขาไม่มีประสบการณ์และทักษะใดๆ ทั้งสิ้น ไม่เข้าใจว่าอะไรคือวิธีการ อะไรคือการจูบโดยใช้ลิ้น แต่พวกเขาก็มอบรอยจูบให้กันและกันด้วยความจริงใจ คำว่าเอาความอ่อนหวานนุ่มละมุนเล็กๆ สุดท้ายนั้นเอาไว้ ณ ที่ปลายศตวรรษนั่นเอง

ต่อมาฟังหุยถามเงินสวินว่าแบบนี้ไม่ค่อยดีใช่ไหม เงินสวินบอกว่าบางทีอาจพูดว่าไม่ดีก็ได้ แต่ไม่เป็นไร ถึงยังไงพวกเราสองคนก็อยู่ด้วยกันอยู่แล้ว ฟังหุยถึงได้วางใจลงหน่อย พวกเขาเห็นกันอย่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสาว่าขอแค่สองคนได้อยู่ด้วยกัน ก็ไม่มีอะไรที่ต้องกลัวแล้ว และพวกเขาก็จะเดินด้วยกันต่อไปโดยตลอดอย่างแน่นอน

ตอนที่ฟังหุยเล่าถึงตรงนี้ ก็ยังมีท่าที่อายๆ เหมือนกับเด็กผู้หญิงอย่างนั้น ผมพูดแบบทั้งขำและทั้งเจ็บแปลบที่หัวใจว่าพวกเธอเรียกว่าเป็นจูบแห่งศตวรรษได้เลย สุดยอดมาก แต่เธอกลับพูดแบบเรียบๆ ว่าเพราะ

เป็นจูบแรกก็เลยจำได้ อีกทั้งมีเธอคนเดียวเท่านั้นที่จำได้ก็พอแล้ว

แต่ผมคิดว่าเงินสวีนเองไม่มีทางลืมจูบนั้นในปี 1999 อย่างแน่นอน เพราะอย่างไรเสียฟิงหุยกี้ก็เป็นคนที่เขาเคยรักและทะนุถนอมมาก่อน และในช่วงเวลาแห่งความรักนั้นก็ต้องเป็นช่วงเวลาที่ตั้งงามอย่างแน่นอน ซึ่งคงจะไม่เหมือนจูบนั้นระหว่างผมกับฟิงหุยกี้ ซึ่งสุดท้ายแล้วก็มีเพียงแค่มุมที่รำลึกถึงมันได้เท่านั้น

วันนั้นหลังจากเงินสวีนกับฟิงหุยกี้กลับไป ทั้งสองคนก็รู้สึกไม่เป็นธรรมชาติ หลินเจียโม่บอกว่าฟิงหุยกี้ใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอย่างเห็นได้ชัด เวลาพูดกับเธอก็มักจะดูตื่นเต้นตกใจอยู่เสมอ ฟิงหุยกี้เองก็เถียงไม่ออกเหมือนกัน ในใจได้แต่นึกถึงรอยจูบเมื่ออีก วนไปวนมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่เท่านั้น เพราะเด็กผู้หญิงมักจะมึนเรื่องบางอย่างที่ทำให้ความสนใจเป็นพิเศษเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือจูบแรกนั่นเอง ทั้งยังสามารถมั่นใจให้แก่ผู้ชายที่ตัวเองชอบที่สุด จึงทำให้เธอรู้สึกมีความสุขมาก

ตอนสี่ทุ่ม มีรถบัสใหญ่ที่มีตราสัญลักษณ์ของประเทศ มารับนักเรียนไปที่ละคันๆ ตามกันไปติดๆ บนเส้นทางที่กำหนด เพื่อเล่นไปยั้งเนินแท่นศตวรรษ ห้องหนึ่งกับห้องห้าได้อยู่กันเดียวกัน โดยที่ผู้ชายเป็นฝ่ายยืน ส่วนที่นั่งก็พยายามให้นักเรียนหญิงได้นั่งทั้งหมด บนรถเบียดกันแน่นมาก

เงินสวีนยืนกันที่นั่งของฟิงหุยก้อย่างระวัง ในดวงตาของทั้งสองคนเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ต่างคนต่างรู้กันอยู่ในใจ และกำลังตีมูลค่าความสุขกับความลับที่ตั้งงามแสนหวานโดยไม่ต้องประกาศบอกให้ใครรู้

นักเรียนหญิงห้องห้าที่อยู่ข้างๆ ต่างมองออกถึงความผิดปกติ จึงถามหวังมาน่านตรงๆ ว่าพวกเขามีความสัมพันธ์กันยังไง หวังมาน่านก็ไม่ได้เอ่ยอะไรแค่พูดอย่างชัดเจน ว่าเห็นเหมือนความสัมพันธ์แบบไหน ก็คือความสัมพันธ์แบบนั้นนั่นแหละ คำพูดนี้ก็ถูกเหมินหลิงฉ่าวกับนักเรียนหญิงห้องหนึ่งอีกหลายคนได้ยินเข้าด้วย และพวกเธอเองก็รู้สึกสงสัยขึ้นมา

เหมือนกัน

โชคดีที่เมื่อหลังจากถึงที่หมายแล้ว การคาดเดาทั้งหลายก็ถูกพักเอาไว้ชั่วคราวก่อน เสื้อผ้าที่หนาหนักนั้น ไม่สามารถบดบังอารมณ์ที่ตื่นเต้นดีใจของพวกเขาได้จริงๆ ไปได้ ตอนที่เต็นท์รำก็หัวเราะหยอกล้อเล่นกันอย่างสนุกสนาน แต่ที่ดูจะเข้ากันไม่ได้ ก็มีแต่จ้าวเย่กับหลินเจียวไม่เท่านั้น และด้วยเพราะเงินสวินมักจะวิ่งไปหาฟิงหุยอยู่เรื่อย ดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นคู่เต็นรำไปโดยปริยาย เวลาห้าทุ่ม จ้าวเย่ที่เคยเชื่อเชิญให้เต็นรำด้วยท่าทางที่นุ่มนวลแบบนั้นไม่มีให้เห็นอีก ฝ่ามือของทั้งสองที่ยกขึ้น ถูกกั้นวันระยะห่างอยู่หนึ่งชั้น ด้วยอากาศที่หนาวเหน็บถึงลบสิบกว่าองศา และต่างฝ่ายต่างก็รู้สึกไม่สบายใจ

เมื่อใกล้จะถึงเวลานับถอยหลัง มีนักข่าวของสำนักพิมพ์เข้ามาบันทึกภาพ ครูโหวเรียกนักเรียนทุกคนมารวมกัน ฟิงหุยกับเงินสวินจึงไม่สามารถนับถอยหลังเข้าสู่ปี 2000 ด้วยกันได้ ถึงแม้พวกเขาทั้งคู่จะยิ้มแฉ่งให้กล้อง แต่ก็รู้สึกเสียดายอยู่ไม่น้อย และความเสียดายนี้อีกก็ไม่สามารถมีอะไรมาชดเชยได้เลย เพราะพวกเขาก็คงรอได้ไม่ถึงอีกหนึ่งพันปีเป็นแน่

10

ฟังหุยกบอกว่าเมื่อเข้าสู่ปี 2000 อย่างแท้จริง พวกเขาถึงได้พบว่าที่เรียกว่าเข้าสู่สหัสวรรษใหม่ก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรที่แตกต่างกับอดีตที่ผ่านมา แม้แต่น้อย ความสุขก็ยังคงเป็นความสุข และความทุกข์ก็ยังคงเป็นความทุกข์อยู่เหมือนเดิมเช่นนั้น การสอบจะสอบตกแม้สักวิชาหนึ่งก็ไม่ได้ และวันหยุดพักผ่อนก็ไม่ได้หยุดเพิ่มไปมากกว่านี้ วันเวลาที่เห็นว่ามีความหมาย และมีความสำคัญเหล่านั้น ก็ลี้ว่นแล้วแต่ถูกมนุษย์คิดขึ้นมาเองทั้งสิ้น

ว่ากันตามจริงแล้ว วันที่ 31 ธันวาคม ปี 1999 ก็เป็นวันที่โลกหมุนรอบตัวเองเป็นปรกติอีกวันหนึ่งเท่านั้น ถ้าจำวันผิดหรือหลงลืมไปบ้างก็ไม่ใช้เท่ากับว่าได้ผ่านไปแล้วหรือ อย่างเช่นเงินสวีน ก็คงจะลี้มวันนี้อย่างแน่นอน

ผมส่ายหน้ายิ้มๆ แล้วไม่ได้พูดอะไร ผมรู้สึกที่ฟังหุยกมักจะเน้นถึงความไม่สนใจใยดีและการลี้มเลือนไปจากความทรงจำตามกาลเวลาของเงินสวีนอยู่เสมอ แต่ผมรู้ว่าภายในใจของเธอไม่ได้คิดแบบนี้อย่างแน่นอน ความจริงแล้ว เธอกล้าว่าเงินสวีนจะหลงลืมไปต่างหาก กล้าว่าท้ายที่สุด

แล้ว ความรักในช่่วงเวลานี้ จะมีแค่เธอเพียงคนเดียวเท่านั้นที่นึกถึงด้วย ความรู้สึกที่อวาร์ณ แต่ผมกลับรู้สึกว่เงินสวีนคงจะไม่แล้งน้ำใจเช่นนั้น อย่างแน่นอน ชีวิตที่ผ่านมว้ทั้งหมดยี่สิบกว่ปี พวกเขาเคยเดินร่วมนกันมา เกือบถึงครึ่งหนึ่งของชีวิต ถ้าไม่หลงเหลืออะไรไว้เลย เกรงว่ก็คงจะทำ ไม่ถูกต่อชีวิตความเป็นวัยรุ่นที่ไม่มีวันหวนกลับไปได้ย่่างแน่นอน ตลอดชีวิตของคน ถ้าไม่มีเรื่องให้เล่าแม่แต่นิดเดียว ไม่มีค้ตรูให้รำลึกถึงเลยแม้แต่น้อย แล้วชีวิตแบบนั้นจะมีความหมายไปได้ย่่างไร

เพราะถึงย่่างไรผมก็ไม่อยกให้ฟังหุยลิมผมไปเช่นกัน ขอแค่จดจำ ใบหน้าได้แบบเลื่อนรางก็ย่่างดี ผมอยกให้เธอจำไว้ว่ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง อันไกลโพ้น เคยมีคนคนหนึ่งที่อยู่เป็นเพื่อนเธอด้วยความจริงใจ

ฟังหุยที่นั่งอยู่ต่อหน้าผมนี้ย่่างไม่เคยได้รับรู้ความในใจของผมเลย เธอหยุดเล่าเล็กน้อย จากนั้นก็ใช้น้ำเสียงที่นุ่มนวลอ่อนโยนของเธอ เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในปีนั้นต่อไป

หลังจากปิดเทอมฤดูหนาว ฟังหุยกับเงินสวีนต่างฝ่ายต่างก็ไปบ้านของกันและกันอยู่หลายครั้ง ตอนกลางวันผู้ปกครองต่างก็ไปทำงาน พวกเขา ก็อยู่ที่บ้าน นั่งเขียนการบ้านด้วยกัน ดูโทรทัศน์บ้าง แต่พวกเขาทำกับข้าวไม่เป็นก็เลยไปซื้อขนมขบเคี้ยวจากร้านสะดวกซื้อที่อยู่ข้างๆ หรือไม่ก็หยิบของจากตู้เย็นที่บ้านมากินแก้ขัดไปก่อน มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พวกเขาต้มก๊วยด้วยเพราะทำไม่เป็นจึงใส่เครื่องปรุงลงไปมั่วๆ จนทำออกมากลายเป็นแผ่นก๊วยน้ำต้มแทน และมีอีกครั้งที่ทอดไก่ บางชิ้นไหม้ บางชิ้นก็ไม่สุก ทั้งกลิ่นและรสชาติดูไม่เป็นไก่ทอดเลย แต่ถึงแม้ว่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ยังกิน เหมือนกับว่อร่อยมาก และไม่เหลือทิ้งเลยแม้แต่นิดเดียว

ที่บ้านเงินสวีนซื้อคอมพิวเตอร์มาใหม่ พวกเขา ก็เล่นอินเทอร์เน้ตกัน บ้างเป็นบางครั้ง ลังคมชีวิตออนไลน์ ณ ขณะนั้น ไม่ได้มีสีล้นมากมายเหมือนในตอนนั้น การเชื่อมต่อก็ล้นเปลือง ย่่างมากก็แค่เข้าไปคุยเล่นกันในห้อง

แซตเท่านั้น เงินสวินชอบเข้าไปคุยเล่นกับเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตในห้องที่ชื่อว่า 'หนุ่มหล่อที่สุด' เงินสวินบอกว่าตัวเขาเป็นเด็กผู้หญิงที่ 'สวยอ่อนหวาน' แต่ว่า 'ซีเหงามาก' การบอกเช่นนี้จึงดึงดูดให้บรรดาพวกที่เรียกตัวเองว่า 'หนุ่มหล่อ' เข้ามาคุยกับเขากันอย่างบ้าคลั่ง ตอนที่มากที่สุดมีคนเข้ามาคุยกับเขาถึงยี่สิบกว่าคน บางคนยังส่งรูปถ่ายกลับมาให้เขาทางอีเมลด้วยซ้ำ และพวกที่เรียกตัวเองว่าหนุ่มหล่อนั้นมันช่างห่างไกลกับความเป็นจริงเสียเหลือเกิน

ฟังหุยบอกว่าเขาทำแบบนี้ไม่ดีเลย แต่เงินสวินกลับบอกว่านี่เป็นการเปิดเผยหน้าที่อัปลักษณ์ของคนกลุ่มนี้ต่างหาก ฉีดวัคซีนป้องกันให้ฟังหุยเอาไว้ก่อน เพราะว่าตอนที่เธอเล่นอินเทอร์เน็ตเพียงลำพังจะได้ไม่โดนพวกเขาหลอกเอาได้

ฟังหุยไม่ได้รู้สึกสนใจเลยแม้แต่น้อย แต่เงินสวินกลับเจอเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตอีกคนหนึ่ง พวกเขารู้จักกันจากการคุยเล่นผ่านทางอินเทอร์เน็ต ทั้งสองคนยิ่งคุยก็ยิ่งสนิทสนม เพราะอยู่ห่างกันเพียงสองถนนเท่านั้น ตอนบ่ายก็นัดเจอกัน เด็กผู้หญิงคนนั้นบอกว่าเธอเป็นผู้หญิงหน้าตาธรรมดาๆ เท่านั้น แต่มีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง หน้าตาสะสวยมาก จะพาไปให้เงินสวินได้เปิดหูเปิดตา แต่แน่นอนว่าจะดูฟรีไม่ได้ ตอนเย็นต้องพาไปเลี้ยงแมคโดนัลด์ด้วย

เงินสวินมาถึงตรงเวลา เขามองจากไกลๆ ก็เห็นเด็กผู้หญิงสองคนที่แต่งตัวเหมือนกัน ต่อมาเขาเล่าให้ฟังหุยฟังว่าตอนนั้นเขารู้สึกเหมือนเห็นหัวสิงโตแดงเพลิงหัวหนึ่งกับไม้จิ้มฟันแทงหนึ่งกำลังเดินตรงมาที่เขา หัวสิงโตแดงเพลิงนั้นเรียกได้ว่าหน้าตาดูไม่ได้เลย ส่วนยายไม้จิ้มฟันนั้นก็เห็นว่า จะสวยตรงไหน ผอมอย่างกับไม้เสียบผิวยังนั้น พวกเขาคุยกันอยู่สักพัก พวกเขาสูบบุหรี่ยุโรปสามมวน จนทำให้เงินสวินต้องรักษาระยะห่างจากพวกเธอห้าเมตรขึ้นไปตลอดเวลาที่คุยกัน สุดท้ายเงินสวินก็ไม่ได้ไปกินข้าวกับพวกเธอ ยายหัวสิงโตแดงเพลิงดูท่าทางจะสนใจเงินสวินขึ้นมามาก

พยายามรั้งเขาเอาไว้ ไม่ให้เขาไปอย่างเอาเป็นเอาตาย กระทั่งเงินสินบอกว่าจะไปรับแฟน ถึงได้บอกลาทั้งพร้อมทั้งตัดพ้อไปด้วยอย่างอาลัยอาวรณ์ ยายหัวสิงโตแดงเพลิงจะให้เงินสินทิ้งเบอร์โทรศัพท์เอาไว้ให้ได้ บังคับจนเขาไม่รู้จะทำยังไง จึงได้เอาเบอร์บ้านของซุนเทาให้เธอไปแทน ด้วยเหตุนี้ต่อมาจึงถูกซุนเทาตำเบี่ยงไปยกหนึ่ง เขาบอกว่าการที่เงินสินปกป้องตัวเองแบบนี้ก็เท่ากับเป็นการโยนระเบิดใส่เขา ทำให้เขาเกือบถูกหยางซิงเข้าใจผิดจนแทบจะไม่ได้อยู่ถึงแก่เสียแล้ว

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เงินสินก็ไม่สนใจเข้าไปคุยเล่นในอินเทอร์เน็ตอีก ส่วนเรื่องหาเพื่อนทางอินเทอร์เน็ตก็ยังไม่คิดเข้าไปใหญ่

เรื่องนี้เงินสินได้เล่าให้ฟังหุยฟังตามความเป็นจริง แม้ว่าฟังหุยจะรู้สึกไม่ดี แต่ก็ได้เก็บมาใส่ใจมากนัก เรื่องที่เธอสนใจอย่างแท้จริงก็คือกลัวว่าสักวันหนึ่ง อุ้งถึงจะโทร. หาเงินสินขึ้นมามากกว่า

วันนั้นตอนทีเงินสินรับโทรศัพท์ก็แอบทำลับๆ ล่อๆ ปากพูดแค่เพียงว่า “ได้” “ตกลง” “เธอนัดเวลามาเลย” “เจอกันแล้วค่อยคุย” เท่านั้น ฟังหุยรู้สึกแปลกๆ ก็เลยถามเขาว่าคุยกับใคร เขาจึงพูดอ้อๆ อึ้งๆ ว่าเป็นอุ้งถึง ความจริงเงินสินก็ไม่ได้เจตนาที่จะปิดบังอะไรเธอเลย เพราะครั้งที่แล้วก็บอกเป็นมั่นเป็นเหมาะไปแล้วว่าจะพยายามไม่ติดต่อกับเพื่อนสมัยเด็กๆ อีก แต่เขาก็ทำไม่ได้ เขากลัวว่าฟังหุยจะไม่พอใจ แต่พอคิดถึงเรื่องแต่ก่อนขึ้นมาอีกทีไร ก็ยังทำใจไม่ได้อยู่ดี เขาก็เลยไม่ได้บอกเธอ

แต่ฟังหุยกลับไม่คิดแบบนี้ ในมิติตราพระหว่างเงินสินกับอุ้งถึงถึงความสัมพันธ์ที่มากกว่าคำว่าเพื่อนทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ และเธอก็ไม่รู้ที่ตัวเองควรจะใช้ทำที่แบบไหนในการเผชิญหน้ากับพวกเขา รูปสามเหลี่ยมในวิชาคณิตศาสตร์เป็นรูปที่มีมั่นคงแข็งแรงที่สุด แต่ทางด้านของความรักแล้วกลับเป็นความสัมพันธ์ที่อ่อนแอที่สุด ฟังหุยก็เลยแอบซ่อนความรู้สึกด้วยการหลอกตัวเองและหลอกคนอื่นไปด้วยเสียเลย โดยการแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรู้อ่าว ไม่ถามไถ่ แต่พวกเขาก็ไม่พยายามเตรียมป้องกันเพื่อไม่ให้ปรากฏ

ตัวต่อหน้าเธอเลยแม้แต่น้อย คล้ายกับจะประกาศถึงความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาออกมาอย่างเปิดเผยในแต่ละครั้งว่าไม่มีทางที่จะทำลายลงได้อย่างเด็ดขาด จนเธอได้ไปเห็นกับตาตัวเองอย่างชัดเจนเข้าจริงๆ ทำให้เธอไม่มีที่ตรงไหนเอาไว้ให้หลบซ่อนเลย

“อู่ถึงถึงมาบอกว่าวันหลังให้ไปดูที่บ้านปู่ของไปเฟิงด้วยกัน พวกเราไปที่นั่นทุกปี ปีละครั้งสองครั้งนะ” เฉินสวีนมองออกว่าฟิงหุยมีเรื่องอะไรในใจ จึงรีบอธิบายทันที

“อ้อ” ฟิงหุยพยักหน้า แล้วหยิบการบ้านตอนปิดเทอมเล่มหนึ่งมาพลิกเปิดดู

“ไม่ได้มีเรื่องอื่นอะไรหรอก ก็แค่ไปดูๆ นะ เมื่อก่อนยังเคยเจอเข้ากับตำรวจเลย” เฉินสวีนเดินเข้ามาใกล้ และจงใจพูดให้แลดูตลก

“อ้อ” ฟิงหุยยังคงไม่ได้พูดอะไรเหมือนเดิม และทำเป็นอ่านการบ้านอย่างตั้งใจ

“เธอเป็นอะไรไป” เฉินสวีนทนไม่ไหว เขาดึงสมุดเล่มนั้นจากในมือของฟิงหุยมา ชมวดคิ้วแล้วบอกว่า “พูดอะไรบ้างสิ”

“จะให้พูดอะไรละ ก็ฉันไม่รู้จะไปเฟิงนี่ พวกเธอก็ไปดูของพวกเธอสิ มันเกี่ยวอะไรกับฉันด้วยล่ะ” ฟิงหุยพูดพร้อมกับหันหน้าหนี

“ถึงจะไม่เกี่ยวกับเธอ แต่ฉันก็ไม่ใช่ที่ต้องบอกเธอสักคำหรอก เพราะถ้าวันหลังเธอเกิดรู้ ก็ต้องคิดไปเองอย่างแน่นอน”

“ฉันมีอะไรให้ต้องนำคิดไปเองด้วยล่ะ”

“ยังจะมาปฏิเสธอีก ก็หน้าเธอมันฟ้องอยู่ว่าเธอคิด” เฉินสวีนพูดพลางเห็นยิวหัวเธอมา

“ไม่ชอบ” ฟิงหุยส่ายหัว แล้วบัดมือของเขาทิ้ง “ฉันกลับบ้านละ ถ้าเย็นกว่านี้พอฉันกลับมาแล้วเห็นว่าฉันไม่อยู่ ฉันจะโดนว่าเอาได้”

“ไม่ได้ อยู่ต่ออีกสักพักนะ” เฉินสวีนพูดพลางดึงเธอไว้ “ไปตอนนี้เธอก็คิดมากไปตลอดทางนะสิ”

“พวกนายไปเยี่ยมบ้านปู่ของไปเฟิง แล้วฉันมีอะไรให้หน้าคิดกันล่ะ ดูท่าทางเหมือนเธอไม่ไว้ใจอย่างนั้น หรือว่าจะมีอะไรจริงๆ กลัวว่าฉันจะแอบตามไปดูหรือไง” ฟังหุยพูดพลางเก็บกระเป๋าไปด้วย อันที่จริงเธอก็ไม่ได้คิดแบบนี้ แต่ด้วยเพราะแสดงออกทางสีหน้าไม่ได้ ปากก็เลยพูดคำพูดที่ไม่น่าฟังออกไป

เงินสวีนโมโหขึ้นมาทันที เขาแย่งกระเป๋าของฟังหุยมาโยนไปข้างหนึ่ง แล้วพูดว่า “ฉันจะกลัวเธอตามไปทำไม ก็ไม่ใช่เห็นว่าท่าทางของเธอคิดมากอย่างนั้นถึงได้บอกกับเธอหรอก ฉันกับอู่ถึงถึงไม่ได้มีอะไรจริงๆ ลักหน่อย ถ้าฉันมีความคิดแบบนั้นก็คงจะไม่มีเธอหรอก โธ่ รู้แบบนี้ ลู่อไม่บอกเธอยังจะดีกว่า ผู้หญิงแบบพวกเธอมันใจแคบ”

“พวกนายจะไปรักกันยังไง ก็ไม่ต้องมารายงานฉันหรอก แล้วฉันก็ไม่ได้เป็นเหมือนที่นายพูดแบบนั้นด้วย” ฟังหุยโกรธจนขอบตาแดง คำพูดของเงินสวีนที่ดูธรรมดาๆ แต่คำว่าอู่ถึงถึงนั้นได้ทิ่มเข้าไปในจิตใจของเธอเข้าพอดี

ฟังหุยกลืนน้ำตาไว้ พอหยิบกระเป๋าได้ก็เดินไปทางประตูทันที ทำให้เงินสวีนร้อนใจขึ้นมา รีบโอบเธอเอาไว้จากทางด้านหลัง กอดเธอเอาไว้ในอ้อมอก แล้วพูดแนบข้างหูเธอว่า “เป็นอะไรไป จะดีจะร้ายก็คุยกันให้จบก่อนแล้วค่อยไปสิ เอาเถอะๆ ฉันยอมรับผิดชอบก็ได้ เธอทำเอาฉันใจเสียหมดเลย”

“ที่แท้ก็คือ...” ฟังหุยเซ็ดหน้า และน้ำเสียงก็อ่อนลงเช่นกัน

“ก็ได้ๆ” เงินสวีนพูดยิ้มๆ “ครึ่งหน้าฉันจะจำใส่ใจเอาไว้ ฉันก็ไม่พูดให้มันชัดเจนเอง ที่จริงเรื่องเป็นแบบนี้ใครก็ควรให้มันเป็นแบบนี้ ถึงเธอจะเข้าใจฉันผิด แต่ฉันยอมก็ได้”

ฟังหุยถอนหายใจ เธอรู้ว่าเงินสวีนยังคงไม่เข้าใจว่าเธอคิดยังไงกันแน่ และเธอก็ไม่อยากพูดต่อไปอีกแล้ว เธอกลั้วว่าจะทะเลาะกันมากกว่าเงินสวีนเสียอีก

ตอนนั้นพวกเขายังเด็กเกินไป ไม่ใช่ว่าไม่รัก แต่พุ่มเทากับความรักมากเกินไปต่างหาก จึงเป็นเหตุให้อาจทำร้ายคนอื่นได้ และทั้งตัวเองก็รู้สึกเหนื่อยอีกด้วย...

เห็นว่าเวลาไม่ทันแล้ว และฟังหุยกี้ร้อนใจที่จะกลับบ้าน จึงได้เรียกรถแท็กซี่คันหนึ่ง และก่อนที่จะขึ้นรถ เงินสวีนยังดึงฟังหุยกี้มาจูบที่หนึ่งอีกด้วย ฟังหุยกี้รู้สึกตกใจมาก รีบมองไปรอบๆ อย่างลुकี้ลुकี้ ด้วยกลัวว่าจะถูกคนที่เดินผ่านไปผ่านมาบนถนนและคนขับรถแท็กซี่ที่เพิ่งหยุดรถมองเห็นเอาได้ แต่เงินสวีนกลับรู้สึกพอใจมาก จนกระทั่งรถกำลังจะแล่นไป ก็ยังทำท่าทำทางว่าเดี๋ยวจะโทร. หาอีกด้วย

ฟังหุยกี้ขึ้นรถไปแล้ว เธอพูดกับคนขับรถเหมือนคนกินปูนร้อนท้องว่า “นั่นเป็น...เป็นลูกพี่ลูกน้องฉันเองนะ”

คนขับรถแท็กซี่ยิ้มแบบเป็นที่รู้จัก “แหม ไม่ใช่ไรหรอก ผมก็ไม่ใช่นักปกครองคุณเสียหน่อย จะกลัวอะไรล่ะ อีกอย่าง ตอนนั้นรูปแบบนี้ก็เหมือนเรื่องธรรมดาไปแล้วละ ไม่ต้องพูดถึงพวกคุณหรอก ตอนพวกผมอายุสิบห้าสิบหกก็แอบชอบคนอื่นแล้วเหมือนกัน นั่นเป็นแฟนคุณใช่ไหมล่ะ เจ้าหนุ่มนั่นหน้าตาดีไม่ใช่เล่นเชียวละ ยังหนุ่มยังแน่นลี้ถึงจะดี แฮะๆ”

“อืม” ฟังหุยกี้หน้าแดงมองออกไปนอกหน้าต่าง

“แต่ผมว่านะ เด็กๆ อย่างพวกคุณนี่ยังไม่รู้เรื่องรู้ราวหรอกว่าอะไรคืออารมณ์ อะไรคือความรักกันแน่ พวกคุณจะเข้าใจกันสักเท่าไรเชียว ตอนนี้นี้ผมมาคิดๆ ดู ตอนที่ผมอายุเท่าพวกคุณแบบนี้ เหนะ ซึ่งมันก็ผ่านมานานมากแล้วจริงๆ เพลงชื่อ “เธอที่หนึ่งโตะเดียวกัน” นั่น ร้องว่า “พริบตาเดียวก็แปรเปลี่ยนเป็นอันเสียแล้ว” ไม่ใช่หรอก ผมก็ไม่อยากจะถูกอะไรมากนักหรอก ผ่านไปอีกสองสามปี คุณลองมองย้อนกลับมาสิ ไม่เหมือนเดิมอีกอย่างแน่นอน” คนขับรถพูดแบบไม่เกรงใจว่า “เหอะๆ ผมเป็นคนชอบพูดความจริงนะ ไม่ชอบพูดเอาใจใคร คุณก็ควรคบเล่นๆ สนุกๆ อย่าไปฝังใจมากนักล่ะ”

ฟังหุยไม่พูดอะไร เธอมองไปข้างหน้าอย่างตกตะลึง เงามองเงินสิน
ที่สะท้อนผ่านกระจกยิ่งไกลออกไปเรื่อยๆ และไออุ่นบนริมฝีปากของเธอ
ก็ค่อยๆ จางหายไปเช่นกัน

หลังจากตรุษจีนผ่านไป พวกฟิงหุยก็ไปเที่ยวงานวัดด้วยกัน

ในเมืองปักกิ่ง ตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน งานวัดที่คึกคักที่สุด mannobudwong.com นับดูจริงๆ แล้วก็มียุ่หลายที่ อย่างเช่นที่ตี่ถาน ฉ่างเตียน ไปหยุนกวน หลงถานหู การไปเดินเที่ยวงานวัดนั้น เป็นประเพณีที่สืบทอดกันมาแต่โบราณแล้ว ถ้าปีไหนไม่ได้ไปงานวัดหาของกินเล่น หรือว่าซื้อของเล่นหน่อย แล้วละก็ ปีนั้นก็ดูเหมือนกับจะผ่านไปแบบไม่ค่อยคึกคักมีพลังสักเท่าไร ตี่ถานได้กลายเป็นสถานที่ต้องห้ามของฟิงหุยกับเงินสวีนไปแล้ว ถ้าไม่มีเรื่องพิเศษหรือจำเป็นอะไร ทั้งสองคนก็จะไม่ไปเหยียบที่นั่นอย่างเด็ดขาด ส่วนหลงถานหูก็ไกลไปหน่อย ในที่สุดพวกเขาก็เหลือให้เลือกระหว่างไปลูบหินลิงที่ไปหยุนกวน หรือไปตีกลองยักษ์ที่ฉ่างเตียน และสุดท้ายจึงเลือกไปที่ฉ่างเตียน เพราะเป็นที่ที่ไม่ต้องเสียค่าผ่านประตูนั่นเอง

จำว่ยกั้บหลินเจียม่เองก็ไม่ได้ถือหิลลิสักเท่าไร ก็ไปด้วยกันกับทุกคน เช่นกัน เพียงแต่ระหว่างพวกเขายังดูราวกับกำลังทำ ‘สงครามเย็น’ เหมือนที่สหรัฐอเมริกา กับสหภาพโซเวียตทำสงครามเย็นต่อกัน ทั้งสองแยกกันมา

ถึงเป็นคนแรกและคนที่สองตามลำดับ แต่กลับไม่พูดกันเลยแม้สักคำเดียว ทำให้เฉียวหฺวานรู้สึกผิดหวังกับสถานการณ์ที่เขาตั้งใจสร้างขึ้นมาเองโดยการแก่งทำเป็นมาซ้าๆ เพื่อให้พวกเขาได้คุยกันนั่นเอง และรองนกระทั่งมากขึ้นครบทุกคน บรรยากาศถึงได้คลี่คลายขึ้นมาหน่อย จะว่าไปแล้วพวกเขาก็ยังเป็นเด็ก จึงเริ่มกินตั้งแต่ต้นทางกันเลยทีเดียว ซึ่งมีทั้งกุนเชียง กระเพาะวัว ผัดดับ น้ำแกงน้ำชา เครื่องในพะ เป้งทอด เครบซานตง น้ำแกงลูกชิ้นปลา เนื้อพะเสียบไม้ทอด และก๊วกวดจนเกลี้ยงทั้งฉางเตียน โดยที่ไม่ตกหล่นไปแม้แต่ร้านเดียวเลย

ฟังหุยกับหลินเจียโม่ คนหนึ่งถือผลไม้เคลือบน้ำตาล และอีกคนหนึ่งก็ถือกั้งหันลมเดินนำอยู่ด้านหน้า ส่วนเฉินสวีน เฉียวหฺวานกับจ้าวเย่ ก็เดินถือของกินตามมาอยู่ด้านหลัง สถานที่นี้มีผู้คนจำนวนมากและแลดูคึกคัก พวกเขาพากันเดินฝ่าเบียดตรงเข้าไปแบบโอบนไปเอนมาจนกระทั่งถึงเขตหลิวหลีฉาง แล้วจึงพากันเดินกลับ

จ้าวเย่รู้สึกดีขึ้นกว่าสองเดือนก่อนไม่น้อย และก็ไม่ต้องห่อหิ้วอย่างนั้นอีกแล้ว เขาจับไหล่เฉินสวีนแล้วพูดว่า “พวกนายนี่นะ รมเร้าว่าต้องมาให้ได้ไม่เห็นจะมีอะไรน่าสนุกเลย มีแต่ของกินของภาคเหนือทั้งนั้น แกรมยังแพงอีกต่างหาก”

“คายออกมาเลย คายออกมา” เฉินสวีนพูดพลางตบๆ เขา “ตอนกินไม่เห็นนายบ่นเลยนี่ พอกินเสร็จก็ปากอยู่ไม่สุขซิเยวนะ”

“แต่งานวัดเดี๋ยวนี้ไม่สนุกเหมือนแต่ก่อนจริงๆ นะ” เฉียวหฺวานที่ยืนอยู่ข้างหนึ่งก็เห็นด้วยเช่นกัน “ฉันจำได้ว่าตอนเด็กๆ ที่งานวัดจะมีแสดงตลกเดินด้วยสองมือ การแสดงยกธง มียู่ครั้งหนึ่งยังได้เห็นการแสดงกลืนลูกไฟหรือไม่ก็กลืนดาบลงคอด้วยนะ แล้วก็ยังมีการขายหนังกล่องเป่าน้ำตาลเป็นรูปต่างๆ หรือปั้นหน้าคนอะไรทำนองนี้ด้วย แต่ตอนนี้การละเล่นพวกนี้สงสัยว่าคงจะไม่มีใครสืบทอดแล้วละ”

“ตอนฉันเด็กๆ ก็เคยดูเหมือนกัน ได้ดูฉายหนังกล่องที่วัดหลงผู้ด้วย

ดูเหมือนจะเป็นเรื่องไขว้ว่ะไรนี่แหละ สนุกมากเชียวละ” หลินเจียวไม่ได้ยินก็เลยเดินเข้ามาถามด้วย “น่าเสียดายที่ตอนนี่ไม่มีให้ดูแล้ว แล้วพวคนายรู้เรื่องไฟไหม้ที่วัดหลงฟูหรือเปล่า เดิมทีวัดหลงฟูคึกคักมากเชียวละ ตลาดกลางคืนที่นั่นตอนนั้นเด็กๆ ไม่เป็นรองงฮวาเหมินเลยแม่แต่นิดเดียว แต่หลังจากที่เกิดไฟไหม้แล้ว พวกคนแก่ล้วนแต่บอกว่าถูกตัดชีพจรเลยละ ตั้งแต่นั้นมาเศรษฐกิจของที่นี่ก็ไม่คึกคักเจริญรุ่งเรืองอีกเลย”

“เลิกคุยกันเถอะ ฉันหนาวจะแย่อยู่แล้ว” ฟิงหุยพูดพร้อมกับห่อไหล่ไปด้วย “ไปดูตรงนั้นกันดีกว่า ดูเหมือนจะเป็นเกมโยนห่วงนะ”

ทุกคนเดินเข้าไปดู ก็เห็นว่าเป็นเกมโยนห่วงจริงๆ ตรงใกล้ๆ ก็จะมีวงของเล่นพลาสติกอันเล็กๆ ราคาถูกๆ เอาไว้ ส่วนตรงที่ไกลๆ ก็จะเป็นของดีขึ้นมาหน่อย และยังมียุ๊กตาลูกหมาน่ารักมากๆ ตัวหนึ่งอีกด้วย ฟิงหุยชอบลูกหมาตัวนั้นมาก จึงหยุดลงแล้วบอกว่า “พวกนายคอยาว ลองตัวนั้นดูหน่อยสิ ไม่น่าจะยากเกินไปนะ เพราะว่าโยนเข้าได้สักตัว”

“ใช่แล้ว หมาตัวนั้นน่ารักมากๆ ฉินสวีน นายลองหน่อยสิ”

หลินเจียวไม่ผลัดเข้เข้าไปข้างหน้า

“ได้ งั้นเรามาลองกันสักตั้ง อย่าให้ฉันเล่นคนเดียวสิ จ้าวเย่ ฉีเยวหฺราน มาเล่นด้วยกันเร็ว” ฉินสวีนรับห่วงที่เจ้าของร้านส่งมาให้ แล้วแบ่งให้พวกเขาด้วย

เด็กหนุ่มทั้งสามยืนเรียงกัน และต่างก็เล็งลูกหมาตัวเล็กๆ นั้น แต่น่าเสียดายที่พวกเขาประเมินความฉลาดของร้านค้าต่ำเกินไปหน่อย เพราะเกมนี้ดูเหมือนจะง่าย แต่ที่จริงกลับใช้เล่ห์เหลี่ยมอยู่ไม่น้อย ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางของห่วงเล็กแล้วยังไม่ว่าแถมยังนำหนักเบาอีกต่างหาก เพราะแค่ออกแรงนิดหน่อยก็บินออกไปไกลแล้ว ถ้าเป็นของเล่นที่อยู่ใกล้ๆ ก็พอจะเป็นไปได้ แต่ถ้าเป็นของเล่นที่อยู่ไกลๆ แล้วก็คงจะเป็นไปได้ยาก ทั้งสามคนโยนห่วงออกไปสะเปะสะปะ ผลสุดท้ายไปลงที่แก้วพลาสติกใบหนึ่ง ซึ่งด้านนอกมีฝุ่นเกาะอยู่ ทั้งเก๋ทั้งไม่สวย จนไม่มีใครอยากหยิบขึ้นมา

“พวกนายนี่หน้าขายหน้าจริงๆ เลย...” หลินเจียโม้ก้มหน้าพูด “โยนกระปุกออมสินมาได้ก็ยิ่งจะดีเสียกว่า”

“เธอก็ไปลองเองสิ เล่นยากจะตาย พวกเราไปดูๆ ว่าที่ไหนมีหมาแบบนี้ขายบ้าง ไปซื้อมาลองโยนดู ฉันจะให้โยนร้อยครั้งก็ยังไม่เข้าเลย” เงินสวินพูดแก้ตัว

“ไม่ต้องหรอก ฉันก็แค่เห็นว่ามันน่าสนุก ไม่นึกว่ามันจะเสียแรงเปล่าแบบนี้ เดินไปข้างหน้าเถอะ ดูเหมือนว่าจะมีเกมชุตบาตลงห้วงด้วย”

“ที่ไหนเหอะๆ ต้องเจอกับฉันสักหน่อย ไปไปดูกัน” จ้าวเย่พอได้ยินคำว่าบาสเกตบอล ก็มีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที รีบเรียกพวกเขาให้เดินไปดู

ข้างหน้ามีเกมชุตลูกบาสให้เล่นจริงๆ กติการก็คือชุตตาละห้าลูก ถ้าชุตเข้าสองลูกขึ้นไป ก็จะทำให้ของที่ระลึกชิ้นเล็กๆ หนึ่งชิ้น ถ้าชุตเข้าได้ทั้งหมดห้าลูก ก็จะมีบอลบาสเกตบอลที่มีตราสัญลักษณ์ของทีมหัวกระทิงให้ ที่นั่นมีคนมุงดูอยู่ไม่น้อย และก็มีคนเข้าไปลองเล่นด้วย แต่อย่างมากที่สุดก็เข้าไปแค่หนึ่งถึงสองลูกเท่านั้น

จ้าวเย่เอาของกินยัดใส่ในมือของฟิงหุยแล้วพูดว่า “ดูนั่นสิ ลูกบาสลูกนั้น เขาเตรียมมาให้ฉันโดยเฉพาะเชียวละ”

“เกมนี้ยังน่าสนใจกว่าเกมโยนห้วงเมื่อกี้นั้นตั้งเยอะ มาพวกเราคนละลูก เชียวหราน อ้าว เชียวหรานไปไหนเสียแล้ว” เงินสวินพูดพาลมองไปรอบๆ

“เมื่อกี้อยู่เลยนะ ไปทิ้งขยะหรือเปล่า” หลินเจียโม้ตอบ

“ข้างเถอะๆ พวกนายไม่ต้องเล่นแล้ว ยืนอยู่ข้างๆ ตั้งใจดูให้ดีเถอะจะได้ไม่เป็นตัวถ่วงให้ฉันด้วย” จ้าวเย่จ่ายเงิน แล้วถ่มมือเตรียมตัว

“นายมันใจขนาดนั้นเลย จำนวนสกุลตัวเองให้ได้ก่อนเถอะ ถ้าไม่ชนะก็อย่ามาบอกว่านายรู้จักพวกเรากี่แล้วกัน” เงินสวินพูดยิ้มๆ

จ้าวเย่ส่งบอลในมือไปมา วาดลวดลายเล็กๆ น้อยๆ จนผู้คนที่เริ่มส่งเสียงตะโกนเชียร์ขึ้นมาอีกด้วย จ้าวเย่ถอยหลังยืนให้มัน แล้วเล็งไปที่

แบ็นบาส เขาถอนหายใจเบาๆ แล้วกระโดดชูตัวอย่างสวยงามลูกหนึ่ง เสียงลูกบาสเข้าไปในห่วงดังฟิบ ลีลาของเขาช่างสวยสดงดงามจริงๆ จนผู้คนรอบข้างปรบมือกันไม่หยุด ใบหน้าของหลินเจี๋ยโม้เต็มไปด้วยความดีอกดีใจ ทั้งยังส่งเสียงร้องอยู่ในใจอีกด้วย

ในที่สุดจ้าวเย่ก็ชูตัวได้ห้าลูกทั้งหมด เจ้าของร้านจึงหยิบลูกบาสที่มีสัญลักษณ์รูปทีมหัวกระทิงนั้นให้เขา และพูดอย่างไม่พอใจว่า “พวกนายเป็นมืออาชีพใช้หรือเปล่า ถ้ามีแบบพวกนายนี้มากันมากๆ กิจการของฉันก็คงจะต้องเจ๊งแน่ๆ”

เฉินสวีนที่อยู่ข้างๆ พุดยิ้มๆ ว่า “คุณวางใจเถอะ ฝีมือระดับเขาแบบนี้ คาดว่าสองสามวันนี่คงจะเจอไม่เกินสามคนหรอก คุณหาเงินได้สบายๆ อยู่แล้วนะ”

เมื่อจ้าวเย่ถือลูกบาสเดินมาถึงข้างๆ หลินเจี๋ยโม้ จึงพูดขึ้นเบาๆ ว่า “ปีนี้ฉันจะคว้าถ้วยแชมป์ในนี้ก็กลับมาให้ได้อย่างแน่นอน”

ในใจของหลินเจี๋ยโม้สั่นหวั่นขึ้นมา เธอมองร่างสูงใหญ่ของจ้าวเย่ที่เต็มไปด้วยความมั่นใจแล้ว ก็เกิดความรู้สึกอยากร้องให้ขึ้นมาทันที

พวกเขายืนดูลูกบาสลูกนั้น พุดคุยหัวเราะกันอยู่ลึกลับๆ เฉียวหฺวานจนถึงได้วิ่งมาจากไกลๆ เฉินสวีนเดินขึ้นไปถามว่า

“นายไปไหนมา ไม่ทันได้เห็นจ้าวเย่แสดงฝีมือเมื่อกี้ เขาสุดยอด...”

จู่ๆ เสียงพุดของเฉินสวีนก็ขาดหายไป ด้วยเพราะเขามองเห็นตุ๊กตาลูกหมาที่ฟังหูบอกว่าชอบเมื่อกี้ในมือของเฉียวหฺวานนั่นเอง

หลินเจี๋ยโม้เดินเข้ามา พุดอย่างตกใจว่า “โอ้โฮ นายโยนห่วงได้ตัวนี้มาจริงๆ เหรอ”

“ตอนแรกก็ไม่หรอก ที่จริงเมื่อกี้ฉันโยนเกือบเข้าแล้ว ฉันเห็นพวกเธอดูชอบมาก ก็เลยกลับไปลองอีกครั้งนะ” เฉียวหฺวานยิ้มอย่างซื่อๆ แล้วยื่นตุ๊กตาตัวนั้นให้หลินเจี๋ยโม้

“นายเก่งจริง แต่ฉันว่าเงินที่เล่นเกม เอามาซื้อได้สองตัวเลยละ ที่จริง

ฉันก็ไม่ได้ชอบมากนักหรอก ฟังหุยต่างหากที่ชอบ ถ้าอย่างนั้นให้เธอไปก็แล้วกัน” แล้วหลินเจียโม้ก็ยึดตุ๊กตานั้นให้ฟังหุยไป

“ขอบ...ขอบคุณนะ” ฟังหุยพูดอย่างอายๆ เธอเข้าใจเจตนาของเจียวหฺรานดี แต่กลุ่มตรงที่ไม่รู้จะตอบแทนยังงั้นแฉ่ง

“เกรงใจอะไรล่ะ” เจียวหฺรานเห็นฟังหุยรับไปแล้ว จึงพูดอย่างดีใจ แต่เงินสวินที่มองพวกเขาอยู่ข้างๆ รู้สึกไม่สบายอารมณ์ขึ้นมา เขาตั้งมือของฟังหุยมาแล้วพูดว่า “นี่ก็สายแล้ว ฉันไปส่งเธอกลับบ้านก็แล้วกัน”

ฟังหุยยังไม่คุ้นเคยกับการทำตัวสนิทสนมกับเงินสวินเกินไปต่อหน้าเจียวหฺราน เธอรู้สึกอยู่เสมอว่าทุกคนก็สนิทกันทั้งหมด แต่กลับยิ่งเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขาสองคนไม่ถูกกัน ฟังหุยจึงขัดขึ้นน้อยๆ แต่กลับยิ่งถูกเงินสวินจับมือเอาไว้จนแน่น ฟังหุยหน้าแดงไม่รู้จะทำยังไง เธอได้แต่ปล่อยให้เขาจับมือเอาไว้ แล้วจึงพูดว่า “งั้นพวกเราไปก่อนนะ”

“ตกลง พวกเธอกลับกันดีๆ ละ” แม้ว่าเจียวหฺรานจะรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง แต่เขาไม่คิดจะเรียกร้องอะไรอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้จิตใจจึงเยือกเย็นกว่าเงินสวินมาก

พวกเขาบอกลากับทุกคนแล้วจึงเดินไปที่ป้ายรถประจำทาง ยังเดินไปไม่ทันเท่าไร ฟังหุยก็สะบัดมือออกแล้วพูดว่า

“เมื่อก็นายเป็นอะไรไป อยู่ต่อหน้าพวกเขานั้น...น่าอายที่สุด”

“จะเป็นอะไรล่ะ ถึงยังไงพวกเขาก็รู้จักกันหมดแล้ว” เงินสวินพูดแบบไม่เต็มปาก

“นายไม่กลัวว่าจ้าวเย่จะล้อเอาเธอ”

“ตั้งแต่เกิดเรื่องของเขากับหลินเจียโม้ฉัน เธอว่าเขายังชอบล้ออยู่อีกหรือ” แล้วเงินสวินก็ทำเสียงฮึบๆ “ไม่ใช่เธอกลัวว่าจ้าวเย่จะล้อเอาเธอหรอก แต่กลัวว่าเจียวหฺรานจะเห็นเข้าใช่ไหมล่ะ”

“นาย...นายพูดไร้สาระอะไรนะ” ฟังหุยทั้งอายทั้งโกรธ เธอพูดพลางหยุดเดินลง

“ฉันไร้สาระเธอ เห็นๆ อยู่ว่าเขามีใจให้เธอ ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้น” เฉินสวีนพูดอย่างโมโห “บอกว่าเธอกับหลินเจียไม่ชอบหมาตัวนั้น ที แล้วเจียไม่ก็พูดออกมาตรงๆ ว่าเธอชอบแค่คนเดียวต่างหาก เขาถึงได้ไปยังไงล่ะ ที่จริงเมื่อก่อนก็คิดเอาไว้แล้ว ว่าถ้าเธอชอบตุ๊กตาตัวนั้น ก็รอให้คนซาลงก่อน แล้วพวกเราค่อยกลับไปดู ถ้าเพื่อโยนหวังไม่ได้ ก็ค่อยถามเขาว่าชายให้พวกเราได้หรือเปล่า แต่เขากลับสะอេះไปแย่งมาก่อนต่างหาก”

ฟังหูเห็นเขาทำท่าไม่พอใจและอยากเอาชนะเหมือนเด็กๆ อย่างนั้น จึงกลั้นไม่ไหวหัวเราะขึ้นมาแล้วพูดว่า “นายเพิ่งบอกว่าฉันใจแคบ ฉันว่านายก็ไม่ได้ใจกว้างไปกว่าฉันเท่าไรหรอก ปรกติเห็นเรียกคนอื่นเป็นเพื่อน เป็นพี่เป็นน้องไปหมด แต่ลับหลังกลับมาว่าเขาหยาบๆ คายๆ แบบนี้เธอเผยแพร่ธาตุแท้ออกมาแล้วหรือไง”

“ก็เพราะเห็นว่าเป็นเพื่อน ฉันถึงได้ยิ่งโกรธนะสิ เธอเคยได้ยินไหมล่ะ ว่าห้ามรังแกภรรยาเพื่อน ที่เขาทำแบบนี้มันไม่ถูก”

“นายยิ่งพูดซ้ำๆ ใหญ่แล้ว ใคร...ใครเป็นอะไรแบบนี้ของนายกัน แล้วอีกอย่าง เจียวหรานเขาก็ไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย” ฟิงหุยหน้าแดงเลยทีเดียว

“นี่ เพื่อที่จะปกป้องเขา เธอถึงกับไม่ยอมรับเชียวหรือ เมื่อคืนตอนที่โทรศัพท์ ฉันเรียกเธอเบาๆ ว่าอะไรนะ เธอก็ไม่ใช่ช่วยยอมรับแล้วหรือ”

เฉินสวีนร้อนใจ จึงเสียงดังขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ฟิงหุยรีบยื่นมือไปปิดปากเขา แล้วกัดฟันพูดว่า “นายพูดเบาๆ หน่อย อยู่กลางถนนจะตะโกนไปทำไมนะ”

เฉินสวีนเห็นท่าทางที่ลุกลี้ลุกนของเธอแล้ว รู้สึกกระหึ่มใจขึ้นมาเล็กๆ จึงเอื้อมไปจับมือเธอเอาไว้อีก เขาหัวเราะพร้อมกับพูดว่า “อย่างไรเสีย วันหลังเธอก็รักษาระยะห่างกับเขาเอาไว้หน่อย ไม่อย่างนั้นแล้วละก็...ไม่อย่างนั้นฉันก็ไม่รู้จริงๆ ว่าจะจะเป็นเพื่อนกับเขาอีกได้ยังไง”

“รู้แล้วนะ” ฟิงหุยพูดพลางพยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นต่อไปถ้าทะเลาะกับฉัน ก็ไม่อนุญาตให้ไปคุยเล่นกับเขา
นะ”

“อืม”

“แล้วก็ไม่อนุญาตไปให้สิ่งของซึ่งกันและกันลับหลังฉันด้วย ไม่ใช่สิ
ต่อหน้าฉันก็ได้”

“อ้อ”

“ไม่อนุญาต...”

“พอละๆ รัตนานั่นแล้ว” ฟังหุยพูดยิ้มๆ

บนรถคนเยอะ พวกเขาถูกเบียดจนโอนไปเอนมา เงินสีนรุปร่างสูง
เขาพิงราวจับเป็นวงกลม แล้วคู้มกันฟังหุยให้อยู่ข้างๆ กายเขา ทั้งสองคน
ซ่อนมืออยู่ในแขนเสื้อแล้วแอบจับกันเอาไว้แบบนี้ไปตลอดทาง โดยที่ไม่ยอม
ปล่อยมือเลย

12

ความฝันที่จะได้ชิงถ้วยแชมป์ในกีฬามารของจ้าวเย่ดับสลายลง ก่อนที่การแข่งขันจะเริ่มขึ้นหนึ่งอาทิตย์ สาเหตุก็คือเพื่อที่จะชนะการแข่งขัน ทีมบาสเกตบอลจึงฝึกซ้อมอย่างหนัก วันนั้นมีการฝึกโจมตีและป้องกันแบบหนึ่งต่อหนึ่ง จ้าวเย่สู้อย่างดุเดือดมากเกินไป จนยั่วให้กองหลังของทีมใช้แรงต่อสู้กับเขาขึ้นมาจริงๆ

ที่จริงไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเสียหลักในการส่งบอลของเขา หรือว่าเป็นเพราะกองหลังยกมือขึ้นป้องกันเขาก็ตาม ก็ล้วนเป็นปฏิกิริยาตอบโต้ที่ปรกติธรรมดาของคนที่เล่นบาสเกตบอล เพียงแต่ปฏิกิริยาตอบโต้ที่ปรกติธรรมดาบางครั้งนี้ มาจากการโจมตีและการป้องกันของทั้งสองฝ่ายที่รุนแรงมาก จนทำให้เกิดผลที่ไม่ค่อยจะปรกติขึ้นมานั่นเอง

ชั่ววริบตาเดียวทั้งสองคนก็พุ่งทะยานขึ้นไปกระทบกันแล้วล้มลง และทันทีทันใดนั้นก็มิเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ลุกขึ้นมา กองหลังคนนั้นรีบกวักมือเรียกชู่ข่ายอย่างร้อนใจ เขาประคองหลังพร้อมทั้งชี้ไปที่จ้าวเย่แล้วตะโกนว่า “เรียกหมอของโรงเรียนมาเร็วเข้า ดูท่าเขาไม่ดีแล้ว เหมือนกระดูก

จะหักนะ ฉันได้ยินเสียงหักด้วย”

“แม่งเอ๊ย!” ซูข่ายสบต แล้วก็รีบพุ่งเข้าไปหาเขาด้วยความเร็วแบบวิ่งแข่งร้อยเมตร ส่วนคนอื่น ๆ ก็ค่อยๆ ล้อมวงเข้ามาดูเช่นกัน

จ้าวเย่ไม่ส่งเสียงร้องเลยสักแอะ เขาเบิกตาโพลงและนอนราบลงบนพื้นอย่างเงียบบๆ ส่วนแขนนั้นงอจนดูผิดปกติมาก ส่วนลูกบาศก์ที่มีตราสัญลักษณ์ที่มหัศจรรย์ลูกนั้นก็กลิ้งตกอยู่ข้างกายเขา ภายใต้อาภรณ์ที่ส่องแสง แม้แต่แรงที่จะร้องให้เขาก็ยังไม่มีเลย

แขนขวาของจ้าวเย่ถูกวิจิตรฉายว่ากระดูกหักจริงๆ นี่เหมือนเป็นการตัดสินใจทางอ้อมแล้วว่า เขาลงแข่งชิงแชมป์ด้วยโน้ก็ไม่ได้ ซูข่ายเป็นห่วงว่าเขาจะทำใจไม่ได้ จึงเป็นตัวแทนของทีมบาสเกตบอลทั้งหมดที่วิ่งไปเยี่ยมเขาที่บ้านตอนสุดสัปดาห์

สภาพจิตใจของจ้าวเย่ดีกว่าที่เขาคิดเอาไว้มาก เขายิ้มแล้วพูดว่า “หัวหน้า ฉันว่าเราสองคนต้องมีชะตากรรมเดียวกันแน่เลย ดูท่าความคิดที่อยากเป็นแชมป์ของฉันก็ต้องรอให้ถึงมัธยมหกเหมือนกัน อ้อ ไม่ใช่สิ ฉันว่านายที่อยู่มัธยมหกตอนนี้ ก็คงจะคว้าแชมป์มาได้เหมือนกัน ไม่มีฉันแล้ว นายจะคว้าแชมป์มาได้ยังไงล่ะ”

ซูข่ายยิ้มแล้วด่าว่า “ไอ้หลานชาย ทำไมนายไม่กระดูกขากรรไกรหักไปเสียเลยล่ะ จะได้ปิดปากไปด้วยเลย คอยดูเถอะ อีกสองวันฉันจะคว้าถ้วยรางวัลมาให้นายดู”

เขาหยิบแอปเปิลจากในถุงมาลูกหนึ่ง แล้วโยนไปให้จ้าวเย่ เดิมทีจ้าวเย่อยากยื่นมือขวาออกไปรับ แต่ด้วยความเจ็บปวดนั้นได้ยับยั้งเขาเอาไว้ แอปเปิลลูกนั้นจึงกระแทกไปบนตัวเขาพอดี แล้วทั้งสองคนก็เงิบขริมลงทันที

“ขอโทษที่...” ซูข่ายมองจ้าวเย่ที่ก้มหัวอยู่ พูดขอโทษพลางตบ่าเขาเบาๆ

“หัวหน้า” จ้าวเยไม่ได้เงยหน้า เขาพยายามสะกดเสียงไม่ให้สั่น แต่มันก็ยังคงสั่นอยู่เล็กน้อยนั่นเอง “นายพูดไม่ผิดเลย มือซ้ายของฉันยังต้องฝึกอีก รับส่งบอลไม่ค่อยว่องไว”

“จ้าวเย...” ชูชายั่งลงใกล้ๆ เขาแล้วพูดว่า “ฉันรู้ว่านายรู้สึกเสียใจไม่เป็นไรหรอก พวกเราก็เชื่อว่าจะเล่นไม่ได้แล้ว ในทีมเราดูๆ แล้วนายเป็นคนที่มีความสามารถที่ดีที่สุด เพราะฉะนั้นแชมป์ปีหน้าก็ต้องเป็นของนายอย่างแน่นอน”

“ใครเสียใจกันล่ะ ใครแหม่งเสียใจกันล่ะ” จ้าวเยหันไม่ไหวอีกต่อไป น้ำตาหยดลงมาในที่สุด เขาผลักชูชายออกไปให้พ้น พลังร้องไห้สะอึกสะอื้นแล้วพูดว่า “นายถอยออกไป ฉันไม่ยากร้องไห้ต่อหน้านายที่สุด นายรู้ไหมที่ฉันอยากได้แชมป์ก็ไม่ใช่เพื่อตัวเอง นายรู้ไหม นาย...นายรู้ไหม”

เห็นจ้าวเยที่ปรกตมັกจะร่ำเริงกระโดดโลดเต้น มาร้องไห้เสียใจเหมือนเด็กๆ แบบนี้ ในใจของชูชายก็รู้สึกเหมือนถูกบีบขึ้นมา เขารู้ว่าในขณะที่จิตใจเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังแล้วต้องมาหมดหวังอย่างสิ้นเชิงแบบนี้ มันเป็นความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างถึงที่สุดนั่นเอง และความเจ็บปวดแบบนี้ก็ไม่มีใครสามารถที่จะมาช่วยแบกรับแทนได้เลย คำพูดปดลอบโยนทั้งหลายก็ดูเหมือนจะไม่มีพลังอย่างไรอย่างนั้น ดังนั้นเขาจึงได้แต่ตบๆ หลังของจ้าวเย แล้วพูดเบาๆ ว่า “เอาละๆ ฉันรู้แล้ว”

ความจริงชูชายก็ไม่วู้อะไรหรอก สิ่งที่เขาเข้าใจ เป็นเพียงความเจ็บปวดครั้งหนึ่งของจ้าวเยเท่านั้น ส่วนอีกครึ่งหนึ่งก็คือหลินเจียโม และนั่นมันก็เกี่ยวข้องกับตัวเขาอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

เรื่องของความรักความรู้สึก บางทีก็อาจเข้ามาโดยที่ไม่มีปี่มีขลุ่ย ทว่ากลับไม่สลายหายไปแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยอย่างนั้น ถ้าไม่หาทางออกให้เจอ บางทีก็อาจจะนอนแช่อยู่ในส่วนลึกของจิตใจและไม่มีวันได้รับความสงบสุขไปตลอดกาล

เดิมทีจ้าวเยหาทางออกกระหว่างเขากับหลินเจียโมได้แล้ว วันนั้นที่

ชุดบาสเข้าทำลูกติดต่อกันทั้งงานวัด ทำให้เขามีความมั่นใจขึ้นอีกครั้ง เสี่ยงเซียร์จากคนรอบข้างและสายตาที่แสดงความดีอกดีใจของหลินเจียวไม่ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองก็สามารถกลายเป็นผู้ชายที่แข็งแกร่งคนหนึ่งได้ สามารถเงยหน้าขึ้นมาเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างทะนงองอาจ ด้วยเหตุนี้เขาจึงรีบร้อน ด้วยหวังว่าจะได้พิสูจน์ตัวเองในสนามการแข่งขันเพื่อชิงถ้วยในกีมาให้ได้ และชัยชนะในครั้งนี้ก็มีความหมายต่อเขาเป็นอย่างยิ่ง เพื่อเป็นการตอบแทนและขอบคุณผู้ชายที่ช่วยเหลือสนับสนุนอย่างเต็มที่เรื่องหลินเจียวไม่ พร้อมทั้งยื่นหัตถ์ยอมรับในตัวเขามาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไหนก็ล้วนมีความสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไหนเขาก็อยากที่จะพิสูจน์

แต่ตอนนี้เขากลับทำไม่ได้แม้แต่เรื่องเดียว เขาได้แต่มองดูโดยที่ไม่สามารถทำอะไรได้เลย การถูกโจมตีทางจิตใจแบบนี้ไม่ใช่ความรู้สึกหดหู่ที่สามารถอธิบายได้อย่างง่ายดาย และก็ไม่สามารถทำการปลอมประโลมได้ด้วยการใช้คำพูดที่จริงใจเพียงเท่านั้น จิตใจของเขาหนาวเหน็บไปเสียแล้ว แม้แสงอาทิตย์เปล่งแสงทอประกายก็ยังคงรู้สึกหนาวเหน็บอยู่นั่นเอง

การแข่งขันนั้นได้จัดให้มีขึ้นที่สนามของโรงเรียนฟู่จง ตอนที่การแข่งขันเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น โรงเรียนฟู่จงยังเล่นได้ไม่ดีนัก เพราะก่อนการแข่งขันได้สูญเสียกำลังสำคัญของกองหน้า ซึ่งไม่อาจหามาชดเชยได้ง่ายๆ ภายในระยะเวลาอันสั้นแบบนี้ และภายใต้สถานการณ์ที่เรียกได้ว่าผู้ชายแทบจะสูญจนสุดชีวิต แต่ก็ยังทำได้แค่นำไปเพียงสองคะแนนเท่านั้น

หลังจากเลิกเรียนวันนั้น คนเกือบครึ่งหนึ่งของโรงเรียนเบียดเสียดเข้าไปที่สนามบาสเกตบอลเพื่อดูการแข่งขัน จ้าวเยไม่ได้ลงมาจากตึก แต่แอบอยู่ที่ห้องน้ำชายชั้นสองและดูการแข่งขันจนจบ เห็นพวกเพื่อนๆ ในทีมพยายามวิ่งกันอย่างเต็มที่ เห็นผู้ชายที่ตะโกนเสียงดังไม่หยุด เห็นหลินเจียวไม่ที่อยู่ข้างสนามด้วยสีหน้าที่ร้อใจ เขาก็ยิ่งรู้สึกมากขึ้นว่าตัวเขาที่กำลังยืนอยู่ในชอกมูมหนึ่งนั้น ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

หลังจากการแข่งขันสิ้นสุดลง จ้าวเย่ก็แบกกระเป๋าหนังถือแล้วเดินออกจากห้องน้ำอย่างอ่อนระโหยโรยแรง แม้ว่าเขาไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขัน แต่เขาก็ยังรู้สึกเหนื่อยมาก เหนื่อยใจนั่นเอง ตรงทางลงบันไดเขาได้เจอกับ หลินเจียวี่ที่รีบร้อนวิ่งขึ้นมาอย่างคาดไม่ถึง ทั้งสองคนต่างก็มองกันอย่าง ตกตะลึง และก็ไม่มีใครพูดอะไรออกมา ในมือของหลินเจียวี่ยังถือน้ำแร่ อยู่ขวดหนึ่ง จ้าวเย่รู้ว่านั่นเป็นน้ำที่ซูชายเพิ่งจะดื่มไปเมื่อกี้ เพราะเขาเห็น หลินเจียวี่ไม่ค่อยส่งน้ำอยู่ข้างสนามด้วยตาตัวเอง ซึ่งระหว่างทั้งสองคนต่าง ฝายต่างก็รู้ดีอยู่แก่ใจนั่นเอง

กระเป๋าที่หนักอึ้ง แขนวนอยู่บนขาข้างซ้ายที่ไม่ถนัดของจ้าวเย่ได้ไม่นาน เมื่อมันตกลงมา อารมณ์และความรู้สึกของทั้งสองคนก็เปลี่ยนไป จ้าวเย่เจ็บจนต้องขมวดคิ้ว และในแววดตาของหลินเจียวี่ก็ปรากฏความเจ็บปวดเสียใจขึ้นมาด้วยเช่นเดียวกัน ในที่สุดพวกเขาก็ไม่ได้พูดอะไร จ้าวเย่ลากกระเป๋าหนังถือไปด้วยท่าทางที่แปลกประหลาด แล้ววิ่งลงจากตึกอย่าง คนที่จนตรอก หลินเจียวี่คิดอยากช่วยเขาประคองกระเป๋าขึ้นไปมาก แต่ จ้าวเย่ก็วิ่งเร็วเหลือเกิน เธอยังไม่ทันได้ยื่นมือออกไปเลยด้วยซ้ำ

จากนั้นเงินสวีนก็กลับขึ้นมาเช่นกัน ตอนที่เขาขึ้นมา เหลือแค่ หลินเจียวี่ที่นั่งเหม่อลอย มองออกไปนอกหน้าต่างอยู่ในห้องเรียนเพียง คนเดียวเท่านั้น

เงินสวีนมองเธอ และถามอย่างระวังว่า “เห็นจ้าวเย่หรือเปล่า”
 หลินเจียวี่พยักหน้า ซึ่ไปที่หน้าประตูแล้วบอกว่า “ไปแล้ว”
 “ไปแล้วเหรอ” เงินสวีนถอนหายใจแล้วพูดว่า “ฉันกลัวว่าเขาจะคิด บ้าๆ บอๆ ก็เลยจะขึ้นมาคุยเล่นกับเขาสักพักนะ”

“ฉันก็เหมือนกัน...” หลินเจียวี่ปิดหน้าต่างตัวเอง แล้วพูดด้วยน้ำเสียง ที่ไม่สบายใจ “แต่พอฉันเห็นเขา ก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี ให้กำลังใจเขา ปลอดภัยเขา คำพูดพวกนั้นแม้แต่ฉันเองยังรู้สึกเลยว่าจอมปลอม แล้วเขา จะชอบฟังได้ยังไงล่ะ ยิ่งไปกว่านั้น...ตอนนี้ฉันจะให้ฐานะอะไรไปพูดคำพูด

เหล่านี้กับเขาได้ล่ะ”

“ความจริงฉันรู้สึกมาโดยตลอดว่าพวกเธอสองคนไม่จำเป็นต้องเป็นแบบนี้ เธอน่าจะรู้ว่าตอนที่เข้ารู้สึกทุกซึ่ใจอย่างนี้ ทั้งหมดไม่ใช่เพราะเล่นบาสไม่ได้ หรือคว่ำชัยชนะมาได้เท่านั้น แต่ที่ทำทางของเขากลายเป็นคนซึ่มเขา สาเหตุก็น่าจะเป็นเพราะเธออยู่ไม่น้อยด้วยหรือเปล่า แน่หนอนว่าฉันไม่ใช่จะต่อว่าเธอ แต่ก็ไม่สนับสนุนให้พวกเธอเป็นแบบนี้ต่อไปอย่างเด็ดขาดเช่นกัน หรือว่าจะไม่คุยกันไปจนตายจริงๆ อย่างนั้นเชียวหรือ คงจะไม่ถึงขนาดนั้นหรอกกระมัง ฉันรู้สึกว่าคุณแค่เธอได้พูดกับเขาสักคำ โดยที่ไม่ต้องสนใจว่าจะพูดอะไร มันก็น่าจะดีขึ้นกว่าตอนนี้แล้วละ” เฉินสวีนั่งพูดอยู่ตรงหน้าเธอ

“นายดูถูกจ้าวเย่เกินไปแล้ว ฉันเป็นคนไปหาเขาก่อนด้วยซ้ำ ไม่แน่ว่าเขาอาจจะรู้สึกว่าคุณกำลังเห็นใจเขาอยู่ก็ได้ แล้วเขาจะรับความเห็นอกเห็นใจแบบนี้ได้อย่างไร” หลินเจี๋ยไม่ส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ฉันว่าถ้าถือถ้วยรางวัลมาอยู่ต่อหน้าเขาได้ แล้วบอกเขาว่าที่พวกเราพยายามนี้เพื่อเขา และพวกเราที่ไม่เคยล้มความพยายามของเขาเลย บางทีนั้นเขาอาจจะรับได้ก็ได้ เพียงแต่...ตอนนี้ยากเกินไปที่จะทำได้แล้ว...”

“วันนี้ทีมของโรงเรียนเล่นได้ไม่ดีจริงๆ...” เฉินสวีนใช้นิ้วจิ้มที่หน้าผากแล้วพูดว่า “ทำให้ซูซุ่ยกังวลน่าดูเชียวละ...เมื่อกี้เธอมองไม่เห็นหรือ ตอนสุดท้ายเขาเหนื่อยจนไม่มีแรงเลย พอกรรมการเป่านกหวีดเท่านั้น เขาก็ลงไปนอนกับพื้นทันทีเลย”

“ฉันรีบวิ่งขึ้นมา จะไปเห็นที่ไหนกันล่ะ แต่ที่ฉันวิ่งขึ้นมาทำไมได้มีประโยชน์เลยแม้แต่นิดเดียว เฉินสวีน ฉันรู้สึกว่าคุณตัวเองพ่ายแพ้อย่างใหญ่หลวงเลยละ ทั้งอยากให้อูซุ่ยได้แชมป์ และก็ทั้งอยากให้อูซุ่ยสบายใจอีกด้วย นายว่าฉันโง่เกินไปหรือเปล่า” หลินเจี๋ยไม่พบบงบนใดเต้ และพูดทั้งตาแดงๆ

“อย่าไปคิดฟุ้งซ่าน” เฉินสวีนพูดพลางตบๆ บ่าเธอ “ว่ากันตามจริง

เรื่องของพวกเขาสองคนมันไปเกี่ยวอะไรกับเธอด้วยล่ะ เธออย่าไปคิดมากขนาดนั้นเลย”

“นายไม่เคยผ่านเรื่องแบบนี้ ไม่เข้าใจความรู้สึกของฉันหรอก ถ้าสักวันหนึ่งนายกับพังหุยต้องเลิกกัน นายอาจจะเข้าใจความรู้สึกแบบนี้ก็ได้ คนแปลกหน้า นายเข้าใจไหม อดีตไม่ว่าจะดีมากแค่ไหน ก็เป็นได้แค่คนแปลกหน้าเท่านั้น”

หลินเจียวไม่เอียงหน้ามองฟ้าสีครามที่นอกหน้าต่าง น้ำตาไหลลงมาจากดวงตาข้างหนึ่ง แล้วก็ไหลไปที่ดวงตาอีกข้างหนึ่ง โลกที่อยู่ตรงหน้าเธอกำลังค่อยๆ มัวสลัวเลือนรางขึ้นมา เหลือไว้แค่ความรู้สึกที่เจ็บปวดรวดร้าวของหยดน้ำตาเท่านั้นเอง

เงินสวีนลุกขึ้นยืนอย่างแรง เขาเดินไปที่หน้าประตูห้อง หันหน้ามาแล้วพูดว่า “ฉันกับพังหุยไม่มีทางกลายเป็นคนแปลกหน้าไปตลอดกาล และฉันก็ไม่ยอมให้เธอกับจ้าวเย่กลายเป็นคนแปลกหน้าอย่างเด็ดขาด”

“เงินสวีน นายจะทำอะไรนะ” หลินเจียวนั่งตัวตรงขึ้นมา พูดพลางเช็ดน้ำตา

“จ้าวเย่เล่นไม่ได้ แต่ฉันเล่นได้ ฉันจะไปช่วยเขาคว้าถ้วยรางวัลที่เขากับซูซายควรจะได้รับกลับมาให้ได้” เงินสวีนพูดอย่างหนักแน่น

หลินเจียวมองด้านหลังของเขา ดวงตาที่เดิมที่เหม่อลอย หันได้นั้นก็มีแสงแห่งความหวังขึ้นมา น้ำตาของเธอไหลพรากมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมเสียอีก แต่กลับไม่เคঁร่าโศกอีกต่อไป

“เงินสวีน...ขอบใจนายนะ...ขอบใจ...” หลินเจียวพูดอย่างสะอึกสะอื้น พลังขี้ตาไปด้วย

“ขอบใจอะไรกัน ตั้งแต่ตอนที่เธอเพิ่งมา พวกเราก็นั่งกินข้าวอยู่บนโต๊ะเดียวกัน เข้าเรียนอ่านหนังสือด้วยกัน เลิกเรียนออกไปเล่นพร้อมกัน อยู่ด้วยกันทุกๆ วัน เกือบจะใช้เวลาอยู่ด้วยกันนานกว่าพ่อแม่ของตัวเองเสียอีก แล้วจะให้ฉันไม่ยุ่งเรื่องของพวกเขาได้อย่างไร” เงินสวีนพูดยิ้มๆ “เธอ

ไม่ต้องร้องไห้แล้ว ที่จริงแต่ก่อนฉันก็อยากพูดกับเธอ แต่ก็ไม่กล้ามาโดยตลอด เธอรู้ไหม พอเธอร้องไห้หน้าก็แดงไปหมด แถมยังผมทรงใหม่ของเธออีก ทั้งหน้าทั้งผมอย่างกับดอกเห็ดสีแดงในเกมซูเปอร์มาริโออย่างไรอย่างนั้น ซื่อป้อชะมัด”

“น่าเกลียด นายนั้นแหละที่เหมือนเห็ด ไม่สิ นายเหมือนเต่ามากกว่า กระดองแข็งกว่าอะไรทั้งหมด”

หลินเจียไม่สั่งน้ำมูกแล้วก็ยิ้ม เธอขอบคุณเงินสวินจากใจจริง และในที่สุดก็วางใจลงได้ เธอเชื่อใจเงินสวิน ขอแค่เขาคิดที่จะทำเท่านั้น เขาก็จะทำได้อย่างแน่นอน

13

ความจริงตอนแรกที่เข้ามาเรียน เงินสวีนก็เข้าไปร่วมกับในทีมบาสเกตบอลอยู่สองวัน แต่ด้วยเขาเป็นคนนิสัยไม่ค่อยทะเลาะทะเล่ยนเท่าไรนัก ในที่สุดด้วยเพราะรับไม่ได้กับกฎระเบียบที่ต้องซ้อมเช้าซ้อมเย็นทุกวัน ทั้งยังต้องซ้อมเลี้ยงลูกวิ่งไกลๆ ที่แสนจะซ้ำซากจำเจน่าเบื่อแบบนี้ ก็เลยถอนตัวออกจากทีมของโรงเรียนไป

ทีมบาสเกตบอลของโรงเรียนฟูจิง ย่อมมีความเข้มงวดกว่าทีมทั่วๆ ไปอย่างแน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อยู่ภายใต้การนำทีมของโค้ชกับซูชาย หัวหน้าทีมของพวกเขาด้วยแล้ว ถ้าไม่มีความรักในการเล่นบาสเกตบอลอย่างแท้จริงก็ยากที่จะยืนหยัดต่อไปได้ จริงๆ ฝีมือของเงินสวีนก็นับว่าไม่เลว ปีนั้นตอนที่เขาถอนตัวออกไป ซูชายยังรู้สึกเสียดายมากเลยด้วยซ้ำ และหลังจากที่จ้าวเย่ได้รับบาดเจ็บ ซูชายก็เชื่อว่าจะไม่พิจารณาให้เงินสวีนมาเล่นแทน แต่อย่างไรเสีย นักเรียนก็ย่อมเห็นความสำคัญของการเรียนเป็นหลัก คนที่อยู่มัธยมก็ต้องเผชิญหน้ากับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย และปลายเทอมนี้พวกเงินสวีนก็ต้องทำการสอบใหญ่ในวิชาทฤษฎีวรรณคดีอีกด้วย

ดังนั้นเขาจึงละลายใจที่จะให้เงินสวีนขึ้นมารับปัญหาหนีไปแทน

ดังนั้นเมื่อครั้งนั้นเงินสวีนจึงมาหาเขาด้วยตัวเอง นับว่าเป็นการมาให้ความช่วยเหลือในยามที่ลำบากโดยแท้ ทำให้ซูชายดีใจจนพูดไม่ออก เขาตอบว่าของเงินสวีนหนักๆ ทีหนึ่ง พร้อมทั้งพูดไม่ยอมหยุดเลยว่า “เย็บมาก เย็บมาก”

ขอแค่เงินสวีนตัดสินใจที่จะทำอะไรแล้ว ฟังหูก็ทำแค่เพียงให้การสนับสนุนอยู่เงียบๆ โดยที่ไม่มีความเห็นอะไร ช่วงเวลานั้นทุกวันหลังจากเลิกเรียน เธอแทบจะอยู่ด้วยกันกับหลินเจียวโม่เพื่อเป็นเพื่อนซอมนให้ทีมของโรงเรียน ช่วยพวกเขาซื้อน้ำ และช่วยงานต่างๆ ไป และการที่เธอช่วยงานอยู่เงียบๆ แบบนี้ ทำให้ทั้งทีมมาสเกตบอลเกิดการแซวกันอย่างสนุกสนาน

ซูชายมักจะเดินเข้ามาข้างๆ เงินสวีนเป็นประจำแล้วพูดว่า “นายไปหาผู้หญิงดีๆ แบบนี้มาจากที่ไหนกัน หาไม่ได้แล้วจริงๆ นายก็อย่าไปหลงกับดอกไม้ริมทางเข้าล่ะ จะทำให้คนอื่นเขาเสียใจได้”

และเงินสวีนก็พูดอย่างภาคภูมิใจเสมอว่า “ไม่มีทาง ไม่มีทาง”

ส่วนหลินเจียวโม่ในช่วงเวลานั้น ก็เรียกได้ว่าแทบจะทุ่มเทพลังกายพลั้งใจในความเป็นวัยรุ่นของตัวเองออกไปทั้งหมด สำหรับซูชายเมื่อเทียบกับตอนแรกแล้ว ตอนนี้เธอยิ่งตกอยู่ในอารมณ์แห่งความรักมากขึ้นอีกด้วย ระหว่างการได้รับการต้อนรับกับการสูญเสียไป หลินเจียวโม่ก็ค่อยๆ สุกอมทางความคิดขึ้นอย่างช้าๆ ทำให้ความต้องการที่จะได้รับของเธอมิ่ไม่มาก ทุกวันตอนเย็น ขอเพียงได้เห็นท่าทางที่จริงจังของซูชายในสนาม ได้เดินเป็นเพื่อนเขาจากประตูโรงเรียนจนถึงหน้าถนนในระยะทางแค่หนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น ก็ทำให้เธอมีความสุขมากแล้ว

ในระยะแค่หนึ่งร้อยเมตรนั้น ซูชายก็จะเอ่ยถึงเจิ้งเสวี่ยบังเป็นครั้งคราว ด้วยเหตุนี้หลินเจียวโม่จึงค่อยๆ รู้ว่าในที่สุดเจิ้งเสวี่ยก็ตัดสินใจเลือกที่จะไปต่างประเทศแล้ว รวมไปถึงเรื่องของความคิด เมื่อได้ผ่านการคบหากันมาลึกลับก็จึงสามารถพูดได้ว่าเจิ้งเสวี่ยกับซูชายก็ค่อยๆ ห่างกันไป

โดยปริยายนั่นเอง ทุกครั้งที่พูดถึงตรงนี้ เธอมักจะมองเห็นความเสียใจ
จางๆ อยู่ในแวตตาของเขาเสมอ ในฤดูใบไม้ผลิที่แสงอาทิตย์สว่างไสวนั้น
เธอได้เรียนรู้ถึงรสชาติของการจากลาด้วยตัวเองก่อนฟังหุยและใครๆ
ทั้งหมด

จึงเสวี่ยมาดูซูชายเล่นบาสน้อยมาก จนถึงช่วงสุดท้ายที่เธอจะต้อง
ไป เธอก็ไม่ได้มาดูอีกเลย หลินเจียโม่เข้าใจว่าใครๆ ทั้งหมดว่าเบื้องหลัง
ร่างกายที่เข้มแข็งของซูชายที่กำลังเลี้ยงลูกบาสอยู่นั้น แฝงไว้ด้วยอารมณ์
ความรู้สึกที่หนักอึ้งยิ่งง้าง ความรู้สึกแบบนี้ได้สะสมกลายเป็นพลังที่
แข็งแกร่ง เขาได้นำพาทีมบาสเกตบอลโรงเรียนฟู่จงก้าวเดินไปข้างหน้าอย่าง
ไม่หยุดยั้งเพื่อคว้าถ้วยในกีมาครองให้ได้ ดังนั้นท่ามกลางเสียงไซโยห์ร้อง
กับชัยชนะในทุกครั้ง ทำให้เธอรักซูชายอย่างสุดหัวใจ และรู้สึกเจ็บปวดใจ
มากจริงๆ

โรงเรียนฟู่จงผ่าตัด่านเข้าไปจนถึงครึ่งหนึ่งของรอบชิงชนะเลิศ การ
แข่งขันรอบนั้นก็เล่นโดยโรงเรียนฟู่จงเช่นกัน ที่ตรงขอบสนามบาสเกตบอล
ที่คนสามารถยืนดูได้นั้นเต็มไปด้วยผู้คน จ้าวเยเองก็ไปดูด้วยเช่นกัน ตั้งแต่
เดินสวนลงสนามแทนเขา จิตใจของเขาก็ผ่อนคลายขึ้นมาหน่อย เขารู้ว่า
พวกเดินสวนทำเพื่อตัวเขา ทุกคนเฝ้าคอยเพื่อให้เขาดีวันดีคืน เห็นเพื่อนๆ
หลายคนทุ่มเทแรงใจเช่นนี้ เขาที่เป็นลูกผู้ชายคนหนึ่งก็รู้สึกละลายใจที่ทำตัว
แหย่เกินไปอยู่เหมือนกัน ถ้าจะให้พูด เขาก็ยังคงตัดใจจากหลินเจียโม่ไม่ได้
อยู่ดี และยังคงคิดที่จะได้ยื่นเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ด้วยกันกับเธออย่างนั้น
แม้จะไม่ใช้แบบคู่รักก็ไม่ใช่เป็นไร

ในการแข่งขันมีความดุเดือดมาก คะแนนของทั้งสองทีมไล่บี้กัน
ไปมาแทบเป็นแทบตาย ลู้กันอย่างดุเดือด คนดูที่อยู่ติดขอบสนามถูก
บรรยากาศที่บีบคั้นนี้ทำให้รู้สึกตึงเครียดมาก จนทุกคนส่งเสียงเชียร์เพื่อ
ให้กำลังใจแทนทีมนี้ตลอดเวลาด้วยการตะโกนว่า “รักษาไว้! รักษาไว้!
รักษาไว้!”

ฟังหุยยืนอยู่ข้างสนาม ใจเต้นจนแทบจะออกมาข้างนอกเลยทีเดียว
วันนั้นเงินสวินยังมีใช้ต่าง อีกด้วย ตอนเรียนคาบเช้าก็ฟุบอยู่บนโต๊ะตลอด
เวลา จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่ดีขึ้น พอมีเวลาก็จะก้มตัวพักหายใจอยู่
อย่างนั้น ฟังหุยกลัวว่าเขาจะไม่ไหว แล้วเกิดป่วยร้ายแรงขึ้นมาได้ และก็
เป็นไปอย่างที่เธอคิด หลังจากลงสนามครั้งที่สอง เงินสวินก็อาเจียนอยู่
ข้างสนาม ฟังหุยรีบเบียดคนเข้าไปดูเขา แล้วถามว่า “เป็นยังไงบ้าง ไหวไหม”
“ไม่เป็นไร...” เงินสวินพูดพลางโบกๆ มือ แล้วรับน้ำมาบ้วนปาก
“เขาเป็นอะไรไปนะ” ชูชายเดินเข้ามาถามอย่างร้อนใจ “จู่ๆ อาเจียน
ได้ยังไง”

“วันนี้เขาเป็นไข้...” ฟังหุยก้มหน้าพูด

เงินสวินดึงเธอมาอยู่ข้างหนึ่ง แล้วพูดตัดบทว่า “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร
ป่วยเล็กน้อย ไม่หนักหนาเท่าไร”

“มีไข้จริงๆ ด้วย” ชูชายคลำหัวของเขาแล้วพูดว่า “นายอย่าทำเป็น
บอกว่าได้ ยืนไหวหรือเปล่า ไหวพวกเราก็จะได้เปลี่ยนคน”

“นายไหวไหม ฉันว่าอย่าฝืนเลย” จ้าวเย่หมวดคิ้วพูด

“ไม่เป็นไรจริงๆ ไม่มีปัญหา นายมั่นใจเสาะไปได้” เงินสวินฝืนยิ้ม
แล้วพูดว่า “ฉันไม่อยากตกเป็นขี้ปากนาย ให้นายมามีโอกาสเยาะเย้ยฉัน
ต่อไปวันหลังได้ ถ้าฉันไม่ลงสนามด้วยตัวเองเพื่อคว้าชัยชนะกลับมา นาย
จะยอมรับนับถือฉันได้ยังไง”

“ได้ ฉันจะรอให้นายคว้าชัยชนะกลับมาให้ฉัน” จ้าวเย่แหม่มปาก ดวงตา
เป็นประกายขึ้นมา

“เงินสวิน นายมั่นใจสุดยอดจริงๆ ไป ครั้งนี้ไปจัดการพวกมันให้
สิ้นซาก” ชูชายพูดพร้อมกับโอบไหล่เงินสวินเอาไว้

เงินสวินลุกขึ้นยืนด้วยรอยยิ้ม ตมมือกับจ้าวเย่ แล้วเดินเข้าไปในสนาม
ฟังหุยยืนอยู่ด้านหลังเงินสวิน แอบคว้าเสื้อของเขาเอาไว้ เงินสวินหันกลับ
มา ยิ้มให้เธออย่างสว่างไสว

“วางใจเถอะ ฉันจะชุตสามแถมให้เธอดู”

ช่วงที่สามเริ่มต้นขึ้น การแข่งขันยิ่งเพิ่มความตึงเครียดขึ้นอย่างถึงที่สุด ฝ่ายตรงข้ามได้เห็นเนินสวินไปอาเจียนเมื่อสักครู่ จึงแย่งลูกจากเขาอย่างรุนแรงมากขึ้น เนินสวินป่วยอยู่ เท่านี้จึงรู้สึกอ่อนแรงอยู่บ้าง และหลายครั้งที่ถูกพวกเขาเบียดจนเกือบออกนอกสนามอย่างนั้น ฟังหุยอยู่นอกสนาม เห็นท่าทางที่อ่อนเพลียของเขาแล้วน้ำตาเกือบจะไหลออกมา ชูขาก็ร้อนใจเช่นกัน ที่เห็นเนินสวินเกือบจะโต้เถียงกับกองหลังของฝ่ายตรงข้ามขึ้นมา เป็นอย่างนี้ตลอดจนถึงช่วงที่สี่ โรงเรียนฟุจยังคงตกเป็นรองคู่ต่อสู้สองคะแนน เวลาเหลืออีกไม่มาก เนินสวินเองก็ใกล้จะไม่ไหวแล้วเช่นกัน เขาไม่เข้าไปแย่งลูกแล้ว ได้แต่ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้กับเส้นกลางเท่านั้น รอให้เฟิงหลิวป้อแย่งลูกได้เป็นบาต แล้วโยนลูกส่งต่อกลับมาให้เขา

กลยุทธ์ง่ายๆ นี้ถูกนำมาใช้ หลิวป้อได้โอกาสคว้าลูกเอาไว้ แล้วส่งต่อจนถึงมือเนินสวิน เนินสวินรับลูกมาแล้ววิ่งไปที่ใต้แป้นของฝ่ายตรงข้าม ฝ่ายตรงข้ามป้องกันได้อย่างรวดเร็วมาก และกองหลังก็รีบวิ่งไล่ตามขึ้นมาทันที เนินสวินประเมินว่าความเร็วของเขายากที่จะวิ่งไปถึงใต้แป้นได้ จึงยืนอยู่ในจุดที่ใกล้กับเส้นสามคะแนน แล้วเตรียมกระโดดชุตสามแถมทันที แต่กองหลังก็กระโดดไล่ตามขึ้นมาติดๆ คิดที่จะป้องกันการชุตของลูกนี้เอาไว้ ลูกบาตข้ามปลายนิ้วของสองคนไป ในที่สุดก็ลงเข้าไปในห่วงดิ่งพืบ ส่วนกองหลังนั้นป้องกันไว้ไม่ทัน มือไม้บิดไปโดนตัวเนินสวินเข้า เนินสวินเหมือนกับไปไม่อย่างไรอย่างนั้น เขาร่วงตกลงไปกองอยู่ที่พื้นทันที

ฟังหุยรู้สึกถึงความสิ้นไหวของสนามที่ได้เท่า และหัวใจของเธอก็ถูกบีบจนล้นด้วยเช่นกัน ที่ข้างหูได้ยินเสียงตะโกนด่าด้วยความไม่พอใจของจ้าวเย่ดังมาว่า

“ปู่ทวดมันนะสิ ลงมือแบบนี้ใจดำเกินไปหน่อยแล้ว”

ภายในสนาม ชูช่ายกับผู้เล่นของฝ่ายตรงข้ามต่างก็ผลักรันไปมา คนดูรอบสนามต่างก็ส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ เรื่องนี้สำหรับฟังหูแล้วก็เหมือนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอีกโลกหนึ่ง ในดวงตาของเขามีแค่คนที่คล้ายกับหุ่นกระบอกที่เชือกขาดอยู่กลางสนามเท่านั้น เธอรีบผลักคนที่ยืนอยู่รอบกายเธอออก แล้ววิ่งเข้าไปในสนามโดยที่ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

เงินสวีนนอนหงายอยู่บนพื้น เดิมทีเขาลองพลิกตัวเพื่อที่จะลุกขึ้นมา ทว่ากลับไม่มีแรงแม้แต่คิดเดียว ก็เลยนอนแผ่อยู่ตรงนั้นไปเสียเลย เขาหรีตา และมองเห็นใบหน้าของฟังหูยที่เบื่อนไปด้วยน้ำตาตามาจากภูอยู่ในสายตาของเขาด้วยความพอใจเป็นอย่างยิ่ง เขายิ้มแล้วพูดว่า “เข้าหรือเปล่า”

“เข้าแล้ว” ฟังหูยหนึ่งองๆ อยู่ข้างกายเขา พูดด้วยน้ำเสียงสะอื้นเล็กน้อย

“เห็นไหมล่ะ ฉันไม่ได้หลอกเธอสักหน่อย สามแแต่มนี้ก็เพียงพอที่จะสร้างตำนานได้แล้วใช่ไหมล่ะ” เงินสวีนพูดพลางถอนหายใจอย่างโล่งอก

“อืม...”

“ร้องให้ทำไมกัน ไม่ใช่ชู้ตไม่เข้าสักหน่อย”

“ไม่ได้ร้อง...”

“น้ำตาตกลงมาบนตัวฉันแล้ว...”

“เจ็บไหม”

“ไม่เจ็บ...แต่ว่า...”

“ตกลงเจ็บหรือไม่เจ็บกันแน่” ตาของฟังหูยยังแดงอยู่ ทว่าก็ปนกับเสียงหัวเราะออกมาด้วย

“เมื่อกี้ไม่เจ็บ พอเห็นเธอก็เริ่มจะเจ็บแล้วละ...”

“น่าเกลียด งั้นฉันไปละ”

“อย่าๆๆ ไม่แก้งแล้ว...ฉันว่า...ตั้งฉันหน่อยสิ...ดูเหมือนฉันไม่มีแรงลุกจริงๆ แล้วละ” เงินสวีนพูดพลางยื่นมือออกไปหาฟังหูย

ฟังหุ่ยจับมือเขาเอาไว้ พร้อมกับลูกทิมที่อยู่ข้างๆ ช่วยกันดึงเงินสวีนขึ้นมาจากพื้นด้วยกัน แล้วประคองเขาออกนอกสนามไปตลอดทาง

“ครั้งนี้ทุกคนก็เห็นกันหมดแล้ว” เงินสวีนพูดเบาๆ พร้อมทั้งมองไปรอบๆ

“ก็ใช่นะสิ...” ฟังหุ่ยหน้าแดง แล้วถอนหายใจ

“แต่ตอนที่เห็นเธอวิ่งมาหา ฉันดีใจมากเลยนะ” เงินสวีนพูดยิ้มๆ

“จริงๆ นะ ตอนที่ฉันนอนอยู่บนพื้น สิ่งแรกที่คิดก็คือลูกบาส สิ่งที่สองที่คิดก็คือเธอ”

ฟังหุ่ยก้มหน้ายิ้มๆ แล้วกุมมือของเขาอยู่เฉียบๆ

ในที่สุดเงินสวีนก็ออกจากสนามไปก่อนโดยที่ไม่สามารถเล่นจนจบการแข่งขันได้ แต่โรงเรียนฟุ่จงก็รักษาคะแนนนำอยู่หนึ่งคะแนนไปจนถึงจบการแข่งขัน ทำให้เซิดหน้าเข้าสู่การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศบาสเกตบอลชายเพื่อชิงถ้วยไนกีในระดับมัธยมปลายเป็นผลสำเร็จ เมื่อเสียงเป่านกหวีดดังขึ้น ทั้งสนามก็ระเบิดเสียงไชโยโห่ร้องพร้อมกับเสียงปรบมือที่ตั้งสนั่นหวั่นไหวไปทั่ว และนักเรียนทุกคนก็พร้อมใจกันตะโกนชื่อของสมาชิกในทีมเริ่มตั้งแต่ซูชาย เงินสวีน และรวมไปถึงจ้าวเย่ที่ไม่สามารถลงสนามได้ด้วยจ้าวเย่ซาบซึ้งจนเกือบจะร้องให้ออกมา ซูชายโอบไหล่เขาแน่นและยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

วันนั้นสมาชิกในทีมบาสเกตบอลทุกคนล้วนพากันมาแย่งเขียนชื่อลงบนเสื้อที่แขนขวาของจ้าวเย่กันอย่างเอะอะเสียงดัง หลินเจียโมเองก็ถูกฟังหุ่ยชักชวนให้ไปเขียนชื่อของเธอลงบนนั้นด้วย และต่อมาก้าวเย่ก็แอบลูบชื่อที่นั่นนับครั้งไม่ถ้วน เขาใช้มือซ้ายจกดวันที่ลงบนนั้นด้วยตัวหนังสือที่บิดๆ เบี้ยวๆ ทั้งยังระบุหมายเหตุไว้เป็นพิเศษอีกด้วยว่า ‘ที่ระลึกในการเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศถ้วยไนกี’ นั่นเอง

ฟิงหุยบอกว่าหลังจากนั้นหลายปี เพื่ออั้นนั้นก็ถูกจ้าวเยโยนทิ้งจนแตกเป็นชิ้นๆ เศษผงสีขาวที่แตกละเอียดทำให้จิตใจของทุกคนแตกร้างตามไปด้วย จนกระทั่งถึงตอนนั้น พวกเขาถึงได้เข้าใจว่าการแข่งขันในครั้งนั้น คือเครื่องหมายที่ระลึกในช่วงวัยรุ่นของพวกเขา ซึ่งเป็นภารกิจพิสูจน์ว่าระหว่างพวกเขาเคยได้มอบมิตรภาพและความรักให้แก่กันและกันอย่างสุดจิตสุดใจ และทุกสิ่งทุกอย่างนี้ วันเวลาเหล่านั้นก็ไม่สามารถย้อนกลับคืนมาได้อีกนั่นเอง

14

การแข่งขันรอบชิงชนะเลิศถ้วยไนก็จัดขึ้นที่สนามกีฬาตามปกติ และเป็นไปตามมาตรฐานการแข่งขัน โดยมีการเลือกตำแหน่งฝั่งของผู้เล่น และส่วนตำแหน่งของคนดูนั้นก็เต็มหมดทุกที่นั่ง ซึ่งบรรยากาศดูสนุกคึกคัก เป็นอย่างยิ่ง เหล่ากองเชียร์เมื่อไปถึง ก็เกิดกลิ่นอายของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันขึ้นมา แต่ละคนเต้นแบบทุ่มเทพลังร่างกายกันอย่างสุดฤทธิ์ บ้างก็โบกสะบัดฟู้ตั้นไปด้วย พร้อมทั้งตะโกนว่า “ฟู้งของฉัน ถ้วยแชมป์ให้ฉัน ถ้วยแชมป์ให้ฟู้ง!”

คนดูข้างสนามก็ไม่ค่อยหน้าเช่นกัน หลินเจียวไม่เลียนแบบในการ์ตูนเรื่อง *สแลมดังก์* ด้วยการเตรียมขวดโคล่าเปลาเอาไว้หลายขวด แล้วใส่เหรียญหนึ่งهماเข้าไปข้างใน เวลาเขย่าจะเกิดเสียงกริ่งกริ่งๆ น่าฟังไม่น้อย บนราวจับก็ถูกพวกเขาแขวนป้ายเอาไว้เช่นกัน และเขียนประมาณว่า ‘ฟู้งต้องชนะ’ ‘ผู้กล้าปราศจากศัตรู’ ‘แชมป์เป็นของพวกเขาเท่านั้น’ คำพูดบนป้ายของทั้งสองฝ่ายแทบจะเรียกได้ว่าต่อกันเป็นผืนเดียวเลยด้วยซ้ำ ประปนกันจนแยกไม่ออกเลยว่าคำว่าแชมป์ที่เขียนบนป้ายนั้นจริงๆ แล้วเป็น

ของฝ่ายไหนกันแน่ แต่ทุกคนก็รู้ว่าผู้ชนะเลิศที่แท้จริงมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น และกำลังจะเกิดขึ้นที่นี่ ในวันนี้แล้วนั่นเอง

ก่อนที่จะเริ่มการแข่งขัน โคซได้ทำการตัดเตือนถึงกติกาการแข่งขันกับทุกคนก่อน ผู้เล่นทุกคนรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย โคซใช้เวลาในการอธิบายเพียงไม่นานนัก ในระหว่างนั้นเฟิงหลิวบ้อขอไปเข้าห้องน้ำถึงสามครั้ง จนกระทั่งเขากลับมาครั้งที่สาม ชูข่ายจึงขมวดคิ้วถามว่า “นายเป็นอะไรไป รั้วเธอ ไม่อย่างนั้นพวกเราอดให้ชั่วคราวก่อนเอาไหม”

ทุกคนพากันหัวเราะขึ้นมา ทำให้อารมณ์ความตื่นเต้นค่อยๆ ผ่อนคลายลงไปบ้าง

“สิ่งที่ต้องพูด สิ่งที่ต้องกำชับ ก็บอกไปหมดแล้ว ฉันทันทีในฐานะที่เป็นหัวหน้าทีม ก็ขอพูดนอกเรื่องสักสองประโยคก็แล้วกัน” ชูข่ายเป่าลมออกจากปากแล้วพูดว่า “ฉันนะ ตั้งแต่มัธยมสี่เทอมสองก็เป็นหัวหน้าทีมของโรงเรียนแล้ว ตอนนั้นที่โคซมาคุยกับฉัน ฉันรู้สึกอึดใจหนักใจเป็นอย่างมาก จึงพูดกลับไปว่า ‘ผมจะคว้าถ้วยรางวัลชนะเลิศมาให้โรงเรียนของเราอย่างแน่นอน แล้วเอามาวางไว้บนโต๊ะทำงานของโคซให้ได้’ แต่ที่น่าละอายใจอย่างยิ่งก็คือ จนปานนี้ประโยคนี้ของฉันก็ยังไม่เป็นจริงเสียที และมันส่งผลกระทบโดยตรงต่อการขึ้นเงินเดือนและโบนัสของโคซพวกเรา...”

“ตอนนี้ ผมขอพูดกับโคซอย่างเป็นทางการว่าขอโทษด้วยครับ”

โคซยิ้มๆ แล้วตอบฝ่ามือไปบนไหล่ของเธอ จนชูข่ายร้องออกมาว่า “โอ๊ย” เขานวดไหล่ยิ้มๆ แล้วพูดว่า “แห่ม...โคซ ไม่ต้องแรงแบบนี้ก็ได้รับการลงมือหนักแบบนี้ถ้าไม่มีคนขึ้นมา พวกเขาต่อไปใครจะกล้ารับงานต่อจากผมกันละ เอะๆ อย่างไรก็ตามถึงวันนี้แล้ว ผมที่ทำหน้าที่ในฐานะหัวหน้าทีมก็เดินมาถึงปลายทางแล้ว โคซก็ให้ผมพูดให้จบเถอะ...”

“พูดกันตามจริงแล้ว ฉันก็คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าในวันนี้พวกเราจะสามารถมายืนอยู่ที่สนามนี้ได้ ตอนที่จ้าวเย่ได้รับบาดเจ็บ ฉันรู้สึกสิ้นหวังจริงๆ ฉันได้แต่ครุ่นคิดว่าขอแค่อายามาเพื่ออยู่ที่สนามเจ้าบ้านของเราเองก็

พอ ถึงจะเรียกว่าให้เกียรติคนดูได้ แต่วันนั้นที่ฉันไปเยี่ยมจ้าวเย่ คำพูดของเขาทำให้ฉันรู้สึกหัวน้โหว่ขึ้นมาจริงๆ ฉันรู้สึกว่าคุณต้องพยายามอย่างสุดความสามารถ ดีกว่าที่จะต้องนอนอยู่ในสนามอย่างนั้น และก็จะยอมแพ้ไม่ได้

“ต่อมาพวกเรา ก็เล่นกันอย่างลำบากมากจริงๆ ลูกทีมที่อยู่มัธยมหก ด้วยเพราะต้องเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงได้ถอนตัวไปที่ละคน เรื่องนี้ก็จะตำหนิพวกเขาไม่ได้เช่นกัน และฉันในฐานะที่เป็นคนที่ต้องสอบคนหนึ่ง เหมือนกันก็เข้าใจดี และ ณ ขณะนั้นเอง เงินสินก็เดินออกมา เขาไม่ใช่คนของทีมบาสเกตบอลเลยแม้แต่น้อย และเขาเองก็ต้องสอบด้วยเช่นกัน ที่จริงการแข่งขันครั้งนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขาเลยด้วยซ้ำ แต่เขาก็ยังมาหลังจากเลิกเรียนก็แอบไปซ้อมชุตลูกด้วยตัวเองอยู่คนเดียว และแม้ว่าจะป่วยก็ไม่บ่นสัก ก็พูดได้ว่าถ้าไม่มีเขาแล้ว พวกเราก็อาจจะกลับบ้านเก่าไปตั้งนานแล้วก็ได้

“ตั้งแต่วันนี้ฉันก็จำเป็นต้องขอบคุณเขา และไม่เพียงเขาเท่านั้น ยังต้องขอบคุณทุกๆ คนที่ยืนอยู่ที่นี่ ได้ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกนายด้วยกัน ก็นับว่าเป็นเกียรติในชีวิตนี้ของฉันแล้ว พวกนายอาจจะคิดว่าฉันให้ความสนใจกับชัยชนะครั้งนี้เหลือเกิน อยากจะคว้าแชมป์มาก่อนที่จะเรียนจบให้ได้เหลือเกิน แต่ฉันอยากจะบอกพวกนายว่าวันนี้ไม่ว่าจะได้รับชัยชนะหรือไม่ ฉันก็ไม่รู้สึกเสียดายเลย เพราะวันหลังฉันก็สามารถพูดกับคนอื่นอย่างภาคภูมิใจได้ว่าฉันเคยได้อยู่กับทีมบาสเกตบอลที่ยอดเยี่ยมที่สุดทีมหนึ่ง ได้เคยลงเล่นเกมการแข่งขันบาสเกตบอลที่เจ๋งที่สุด กับสมาชิกในทีมที่ยอดเยี่ยมที่สุดด้วยกันนั่นเอง”

ในขณะที่ชู่ข่ายพูดคำพูดเหล่านี้ ดวงตาแลดูมีพลัง และเปล่งประกายสว่างไสวอย่างมาก ทำให้ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นถูกพลังที่แข็งแกร่งของเขาทำให้สิ้นสะเทือน เหล่าสมาชิกในทีมลุกยืนขึ้น รวมไปถึงจ้าวเย่ที่ยังห้อยเฟือกอยู่ด้วย แล้วทุกคนก็เกาะบ่ากันเป็นวงกลมเหมือนปรกติที่เคยทำมา

ซูชายยิ้มๆ เขามองอยู่ที่กลางวงแล้วตะโกนเสียงดังว่า “ฟู่จง!”

“ชนะ!”

ทุกคนในที่มโหฬารพร้อมกัน เสียงที่กึกก้องกังวานมีพลังดังขึ้นไปถึงท้องฟ้าเลยทีเดียว

การแข่งขันในวันนั้นดุเดือดมาก ภายใต้ความพยายามร่วมมือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพวกซูชาย ที่ทุ่มเทร่างกายแรงใจสู้อย่างสุดชีวิต ในที่สุดฟู่จงก็สามารถคว้าถ้วยแชมป์ในปี 2000 มาครองได้สำเร็จ

ในขณะที่การแข่งขันสิ้นสุดลงนั้น ซูชายก็ถึงกับน้ำตาไหล เขาร้องตะโกนแล้ววิ่งไปขอสนามเหมือนกับเด็กๆ อย่างโรย่านั้น แล้วไปกอดจ้าวเย่เอาไว้ ปากก็พูดไม่หยุดว่า “เป็นแชมป์แล้ว พวกเราเป็นแชมป์แล้ว”

แขนของจ้าวเย่ถูกซูชายเขย่าจนเจ็บ แต่เขาไม่สนใจเลยแม้แต่นิดเดียว กระโดดโลดเต้นไปกับซูชายด้วยกันพร้อมทั้งตะโกนว่า “แชมป์เยี่ยม! แชมป์เยี่ยม!”

บนที่นั่งคนดู หลินเจียวไม่กอดไหล่งฟูเย่เอาไว้แล้วร้องให้เสียงดัง ฟู่หุยกับเธอกอดอยู่ด้วยกัน เธอปลอบหลินเจียวไม่ไปพลาถเียงหน้ามองไปในสนามเพื่อหาเงินสวิน ในขณะที่กำลังมองอยู่นั้น ตรงใต้ราวจับก็มีคนตะโกนเรียกชื่อเธอขึ้นมา ฟู่หุยก้มหน้าลงไปก็มองเห็นเงินสวินกำลังยิ้มและโบกมือมาให้เธอ เขายกนิ้วชี้ขึ้นสูงๆ ทำสัญญาณมือค้ำว่าที่หนึ่งอยู่นั่นเอง

ฟู่หุยบอกว่า ณ ขณะนั้นเธอรู้สึกว่เงินสวินก็เหมือนกับวีรบุรุษของชนชาติชายอย่างโรย่านั้น บนตัวเปล่งประกายแสงสีทองออกมา และวีรบุรุษกลุ่มนี้กำลังจับจ้องและส่งรอยยิ้มมาให้เธออยู่ นั่นจึงทำให้เธอรู้สึกเคลิบเคลิ้มมีความสุขอย่างหาที่เปรียบมิได้ และก็ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเช่นกัน ที่เธอก็เริ่มเรียกร่องอย่างหนึ่งกับเงินสวินมากขึ้นไปนั่นเอง ว่าให้มองแต่เธอเท่านั้น ยื่นมือออกมาให้เธอเท่านั้น และยิ้มให้เธอเพียงคนเดียวเท่านั้น

ผมคิดว่าความคิดแบบนี้ของฟู่หุยเป็นความคิดของเด็กผู้หญิงที่

น่ารักและอ่อนต่อโลกอย่างหนึ่ง เธอลืมไปว่าเหตุที่วีรบุรุษเป็นวีรบุรุษ ก็ด้วยเพราะเขาถูกคนจำนวนมากมายกย่องสรรเสริญนั่นเอง แต่ถ้าให้ปฏิบัติต่อเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น อย่างนั้นเขาก็ไม่สามารถถูกเรียกว่าเป็นวีรบุรุษได้ ดังนั้นความปรารถนาของฟิงหุยจึงกลายเป็นว่าได้ผูกมัดเงินสินเอาไว้ อย่างแน่นอน และสุดท้ายแล้วก็มักจะทำได้แค่ผูกมัดตัวเองเอาไว้ด้วยเท่านั้น

ตอนเย็นที่มิมาสเกตบอลทั้งหมดกับ ‘สมาชิกรุ่นในครอบครัว’ ก็ไปกินเลี้ยงฉลองความสำเร็จด้วยกัน โคซได้พาพวกเขาไปที่ร้านชาหมูเหมยโจว แล้วบอกว่าอยากกินอะไรก็สั่งได้เลย และตอนที่เซ็กบิล สำหรับสมาชิกรุ่นที่มิมที่คุ้นเคยกับการกินไก่ผัดมะม่วงหิมพานต์ที่ร้านอวีฮวาแล้ว นี่ถือว่าเป็นการตอบแทนแบบระดับทีมชาติได้เลยทีเดียว ทำให้แต่ละคนปากหวานกันยกใหญ่ ต่างก็พูดกันว่าการได้เป็นแชมป์ก็ถือเป็นเรื่องดีแล้ว เพราะโคซก็จะได้ขึ้นเงินเดือนและพวกเขาก็ได้กินชาหมูด้วย ทำเอาโคซก็ไม่รู้ว่าจะร้องไห้หรือหัวเราะดี

ในระหว่างงานเลี้ยง ชูชายมีความสุขเป็นพิเศษ ต่างชนแก้วเหล้ากับลูกทีมแต่ละคนเวียนไปไม่ยอมหยุดและดื่มอย่างเต็มที่ คนอื่นๆ รู้สึกว่าเขาช่างมีความสุขเหลือเกิน แต่หลินเจียโมกลับเห็นว่าเขาไม่เป็นอย่างนั้น เพราะไม่ว่าจะดีใจขนาดไหน ก็ไม่เห็นจำเป็นต้องดื่มหนักแบบนี้เลย ดูเหมือนเป็นการดับอารมณ์ตัวเองมากกว่า

ผ่านไปสักพัก ในขณะที่ทุกคนกำลังคุยเล่นขี้มุกกันอย่างเบิกบานใจ ชูชายก็เดินออกไปข้างนอกเพียงคนเดียว หลินเจียโมไม่ค่อยสังเกตเห็นอย่างละเอียด เห็นผ่านไปลิบนาที่แล้ว เขาก็ยังไม่กลับมา จึงถือโอกาสตอนที่ไม่มีใครสังเกตเห็น เดินออกไปข้างนอกด้วยเช่นกัน เธอเดินไปถึงหน้าประตูก็มองเห็นชูชายนั่งอยู่บนบันไดด้านล่าง มองไปที่ถนนอย่างเงิบๆ หลินเจียโมตีไปที่ด้านหลังของเขาที่หนึ่ง แล้วจึงนั่งลงข้างๆ เขา พูดว่า

“ทำไมแอบออกมาแบบนี้ล่ะ อ้าวเกรอ”

“เปล่าสักหน่อย เธอเห็นฉันค่ออ่อนขนาดนั้นเขียวหรือ ฉันแเค่อออกมา นั่งสักพักเท่านั้น” ซุซ่ายพูดยิ้มๆ “เธอล่ะ ออกมาทำไมกัน”

“ฉัน...ฉันก็แเค่อออกมา นั่งสักพักเหมือนกัน” หลินเจียโมหน้าแดง เธอก้มหน้าพูดเบาๆ

“ว่าไปแล้ว ถ้าเมาจริงๆ แล้วอ้วกออกมาก็ดีเหมือนกันนะ” ซุซ่ายพูดพลางถอนหายใจ

“ทำไมล่ะ” หลินเจียโมถามอย่างสงสัย

“ไม่มีอะไรหรอก ฉันแค่รู้สึกว่ามันนี่เหมือนกับฝันไปก็เท่านั้น” ซุซ่ายพูดพลางมองท้องฟ้า

“มีอะไรที่เหมือนฝันไปล่ะ ไม่อย่างนั้นฉันจะไปหยิบถ้วยรางวัลมาให้ นายดูอีกทีก็ได้”

“เด็กบ้า ล้อพี่ชายเธอเล่นเหอ” ซุซ่ายพูดพลางเหล่ตามองเธอ

“เปล่า...ฉันไม่ได้...”

“รู้แล้วนำ ฉันแเค่แหย่เธอเล่นนะ วันนี้เป็นอะไรไป เธอก็รับมุกฉันไม่ทันเหมือนกันเหอ”

หลินเจียโมมองหน้าด้านข้างของเขาแล้วถอนหายใจอยู่เงียบๆ ตอนเธออยู่ต่อหน้าซุซ่ายเคยฉลาดทันคนที่ไหนกันล่ะ ถ้าเธอฉลาดมีไหวพริบลักหน่อย บางทีก็อาจจะไม่ต้องมาตกหลุมลึกลับแบบถอนตัวไม่ขึ้นเหมือนในตอนนี้ก็ได้

“เจียโม เธอเคยนั่งเครื่องบินไหม” จู่ๆ ซุซ่ายก็ถามขึ้น

“ไม่เคยหรอก นายเคยนั่งเหอ”

“ฉันก็ไม่เคยเหมือนกัน เธอว่าถ้านั่งบนเครื่องบินแล้ว จะมองเห็นว่าด้านล่างเป็นยังไงได้ไหม”

“ก็น่าจะได้สิ แต่ต้องเล็กมากแน่ๆ”

“แล้วถ้าฉันวางดอกไม้เอาไว้ดอกหนึ่ง ตอนอยู่บนเครื่องบินจะ

สามารถมองเห็นไหม”

“ไม่รู้สิ อาจจะมีมองเห็นก็ได้”

“ถ้าอย่างนั้นเธอรู้ไหมว่าแถวนี้ที่ไหนมีขายดอกไม้ไฟบ้าง”

“แถวนี้จะมีที่ไหนกันล่ะ ทิวทัศน์ก็ไม่มี ถ้าอยากจะทำก็ต้องไปซื้อที่นอกเมืองโน่น”

“อ้อ ใช่แล้ว เขาห้ามจุดด้วยสิ”

“นายกคงดีมามากไปแล้วละ ตอนนี้อาจได้มันมาทำอะไรละ”

“เหอะๆ อาจจะได้มามากไปหน่อยจริงๆ” ซุซ่ายยกมือปิดหน้า น้ำเสียงฟังอึ้ง

“นายเป็นอะไรกันแน่” หลินเจียวถามพลางหันตัวมาองเขาตรงๆ

“วันนี้...เจ็ลงแล้ว” ซุซ่ายพูดพลางเอามือลงแล้วมองหลินเจียวไม่อย่างจนปัญญา ช่วงขณะนั้น หลินเจียวมองเห็นน้ำตาคลออยู่ในดวงตาของเขา

“จริงหรือ” หลินเจียวรู้สึกเหมือนว่าหัวใจถูกบีบ เธอค่อยๆ รู้สึกถึงความเจ็บปวดของซุซ่ายขึ้นมาซ้าๆ เป็นความเจ็บปวดที่เหมือนกับว่าแค่มือใจยังรู้สึกเหนื่อย

“อืม บางทีตอนนี้อาจจะบินอยู่บนหัวเราสองคนก็ได้” ซุซ่ายพูดพลางชี้ไปบนท้องฟ้า

“นายก็เลยอยากจุดดอกไม้ไฟใช่ไหม”

“เอ่อ...ดูโง่มากเลยใช่ไหม” ซุซ่ายก้มหน้ายิ้มอย่างเจ็บปวด “เธอก็เห็นๆ อยู่ว่าเขาอยู่ประเทศจีนก็สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ อยู่แล้ว แล้วทำไมต้องไปต่างประเทศด้วย นิวซีแลนด์มันดีขนาดนั้นเชียวนะ หรือไม่ใช่เป็นที่ของพวกเขาฝรั่งมังค่าหรือ ประเทศจีนของพวกเขาไม่มีอะไรเลยอย่างนั้นเชียวนะ อย่างน้อยก็ยังมีเงินที่คอยอยู่เป็นเพื่อนเขายังไงละ เหอะๆ บางทีเขาอาจจะไม่เห็นค่าที่มีเงินอยู่ก็ได้”

ทุกคำพูดของซุซ่ายล้วนเคาะเข้าไปในจุดที่อ่อนนุ่มที่สุดในใจของ

หลินเจียโม้ เธอเฝ้าปากฟังเขาเล่าเรื่องที่เธอไม่สามารถทำใจปล่อยวางผู้หญิงอีกคนหนึ่งได้ และเฝ้าแต่เพื่อฝันด้วยความจงรักภักดีอย่างโง่เขลาเบาปัญญาอยู่นั่นเอง คำพูดเหล่านี้ล้วนก้าวเข้าไปในแก้วหูของหลินเจียโม้ ทำให้ตั้งแต่หัวจดเท้าของเธอรู้สึกด้านชาเป็นอย่างมากยิ่ง เธอรู้สึกว่าของรักของหวงที่สุดของตัวเองกำลังถูกคนอื่นทิ้งขว้างอย่างไม่สนใจใยดีเลยอย่างนั้น เธอพยายามกลืนน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา แต่แล้วจู่ๆ น้ำตาหยดหนึ่ง ก็แหวกกลั้นไหลตกลงมาจนได้ จากนั้นก็ระเหยหายไปไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้ให้เห็นอีก ความรู้สึกหวาดหวั่นที่ว่างเปล่าทำให้เธอฝันเอาไว้ไม่อยู่ ในที่สุดก็เผลอเข้าไปกอดชูชายเอาไว้จนแน่น

“ฉันเห็นค่า ฉันต้องการ ให้ฉันอยู่กับนายเถอะ ชูชาย ฉันชอบนาย ฉันชอบนายจริงๆ ฉันก็คือเกาอี้ เกาอี้ก็คือฉัน น้ำก็คือฉันเองที่เป็นคนซื้อข้อความนั้นก็ฉันเองที่ส่งไป เรื่องหนังสือนิยายกับเทป ก็เป็นเพราะฉันอยากคุยกับนาย ถึงได้ตั้งใจไม่ยอมคืนให้นาย...ตั้งแต่ฉันรู้จักกับนาย ฉันก็ชอบนายแล้ว และก็ชอบมากมาโดยตลอด...”

ความแรงของหลินเจียโม้ที่เผลอเข้าไปอย่างกะทันหัน ทำให้ชูชายยืนกายเอาไว้ไม่อยู่ กระแทกไปที่แท่นบันไดทันที ความเจ็บปวดทำให้เขาค่อยๆ มีสติขึ้นมา เขามองเด็กผู้หญิงที่อยู่ในอ้อมกอดของตัวเอง แล้วจึงค่อยๆ ผลักเธอออกอย่างช้าๆ

“เจียโม้ ฉันนึกไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าจะเป็นอย่างนี้ ชอบคุณเธอมาก ชอบคุณที่เธอดีกับฉันแบบนี้ แต่ฉันรับปากแล้วว่า จะรอเจิ้งเสวี่กลับมาไม่ว่าต่อไปจะเป็นยังไง ฉันก็ยังอยากที่จะรอ บางทีเธออาจรู้สึกว่าคุณไม่มากก็ได้ ฉันอาจจะโง่มากจริงๆ แต่ฉันก็ยังอยากที่จะรอเขา คนเราถ้าไม่ทำเรื่องโง่ๆ ตอนที่เขายังรู้หนังสือบ้าง แล้วต่อไปจะทำได้อีกเมื่อไหร่กัน ฉันยอมที่จะเสียใจภายหลังเพราะต้องรอเขาดีกว่าไม่เสียใจในภายหลังเพราะไม่ได้รอเขา...”

“เจียโม้ เธอเป็นผู้หญิงที่ดีคนหนึ่ง เป็นคนที่น่ารักที่สุดเท่าที่ฉันเคย

เจอมา จิตใจดีงามที่สุด เป็นผู้หญิงที่ดีที่สุด แต่ฉันเห็นเธอเหมือนน้องสาว
แท้ๆ มาตลอด ไม่ว่าจะเป็นเมื่อก่อนหรือต่อไปก็ตาม...น้องสาว เธอก็รออีก
สักหน่อยเถอะ จะต้องเป็นผู้ชายที่ดีกว่าฉันมาอยู่เป็นเพื่อนเธออย่างแน่นอน
ส่วนฉัน...คงไม่ได้”

หลินเจียโม่มองเขาอย่างใจหาย ดวงตาที่งดงามของเขามีน้ำตาไหล
ออกมาซ้ๆ จากนั้นก็โผล่เข้าหาอ้อมอกของเขาอีกครั้ง แล้วก็ร้องไห้ออกมา
เสียงดัง แต่ครั้งนี้ผู้ชายไม่ได้ผลักเธอออกอีก

เขากอดหลินเจียโม่แล้วเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ยามค่ำคืนที่มีดมิด มี
แสงไฟกะพริบสีแดงของเครื่องบินที่บินผ่านไป และบางทีแสงสีแดงที่เปล่ง
ประกายนั้นอาจจะเจิดจ้ามากเกินไป จึงทำให้เขามีน้ำตาไหลออกมาเช่นกัน

15

ทั้งความดีใจและเสียใจที่เกิดขึ้นทั้งหมดเกี่ยวกับถ้วยไนกี้ ก็เหมือนฟองอากาศที่สวองงามอย่างไรอย่างนั้น ลอยขึ้นในจุดที่สูงที่สุด จากนั้นก็แตกสลายหายไปไม่มีให้เห็นอีก รัศมีเจ็ดสีโปร่งแสงที่มันแผ่กระจายออกมาได้ทั้งภาพความทรงจำที่ยากจะลืมเลือนเอาไว้ในใจของทุกๆ คน

หลินเจียโม่ใช้น้ำเสียงที่ราบเรียบมากเล่าถึงคำคืนที่พิเศษนั้นให้ฟังหุ่ยฟัง ทุกประโยค ทุกขณะ และทุกหยดน้ำตา เธอจำได้อย่างแม่นยำ แม่นยำ จนคล้ายกับว่ากำลังเล่าเรื่องของคนอื่นอยู่ เพราะไม่มีอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองปนอยู่ในนั้นเลยแม้แต่นิดเดียว

ฟังหุ่ยไม่รู้ว่าจะปลอบใจเธออย่างไรดี และหลินเจียโม่เองก็ไม่ได้อยากได้คำปลอบใจจากเธอเช่นกัน ก็อย่างที่ว่ากันว่าคนที่มีความทุกข์ ก็ไม่ต้องการเศร้าโศกเสียใจต่อหน้าคนที่มีความสุข เพราะนั่นอาจจะทำให้คุณรู้สึกทุกข์ใจมากยิ่งขึ้นนั่นเอง ฟังหุ่ยในตอนนั้นก็ยังไม่รู้ว่าอะไรที่เรียกว่าจำฝังใจ อะไรคือออกหักอย่างแท้จริง ดวงตาของเธอใสแจ๋ว มองไม่เห็นระลอก

คลื่นเลยแม้แต่น้อย ดังนั้นเธอจึงไม่สามารถปลอบใจหลินเจี๋ยโม้ได้เลย ความเจ็บปวดบางอย่าง ถ้าไม่ผ่านประสบการณ์ด้วยตัวเองแล้ว ก็ไม่มีวันที่จะเข้าใจได้อย่างแท้จริงนั่นเอง คำพูดปลอบประโลมต่างๆ ก็จะกลายเป็นคำพูดเปรียบเปรยที่ไม่เจ็บไม่คันไปแทน ส่วนจ้าวเย่กับซู่หย่า ก็พลอยทำให้หลินเจี๋ยโม้ระทมทุกข์ทั้งกายและใจไปด้วย ความรู้สึกเหล่านั้นมันเป็นอย่างไรมีแค่เธอคนเดียวเท่านั้นที่จะเข้าใจได้

พอเล่าจบ หลินเจี๋ยโม้ที่เอวบางร่างน้อยก็กระโดดลงมาจากรั้วที่ล้อมกั้นต้นฉัตรเงินของโรงเรียน ตอนตกถึงพื้นข้างอหิยบพิດจึงหะไปหน่อย เธอก็เลยขมวดคิ้วดำออกมาว่า “แม่งเอ๊ย” จากนั้นก็ตะโกนออกมาว่า “ในใจของฉัน เธอก็เป็นแค่ต้นหอมก้านหนึ่งเท่านั้น หักทิ้งๆ ขยี้ๆ แล้วโยนลงถังขยะไปเลย”

เธอยิ้มพลาบหันหน้ามามองฟังหุย และไม่แปลกใจเลยที่เธอได้เห็นแววตาที่ตกใจอย่างที่คาดไม่ถึง

นั่นเป็นครั้งแรกที่ฟังหุยได้ยินหลินเจี๋ยโม้ด่าคน แต่เธอกลับคิดว่านั่นเป็นเพียงแค่การระบายอารมณ์เท่านั้น จึงมองข้ามความเศร้าโศกเสียใจและเห็นความเข้มแข็งที่แอบซ่อนอยู่ในนั้น

ช่วงสุดท้ายของฤดูใบไม้ผลิในปีนั้น โรงเรียนฟู่จงก็ได้จัดงานกีฬาขึ้นตามปกติ และเนื่องจากจ้าวเย่ยังไม่หายดีเท่าไร ดังนั้นเงินสวีนกับเฉียวหฺรานจึงสมัครลงแข่งหลายรายการ ไม่ว่าจะเป็นวิ่งผลัดร้อยเมตรชาย สี่ร้อย แปดร้อย หนึ่งพัน และหนึ่งพันห้าร้อย กระโดดสูง กระโดดไกล... ขอแค่เล่นเป็นเท่านั้นแหละ ทั้งสองคนก็แทบจะเข้าร่วมทั้งหมด ครูโหว่ดีใจเป็นพิเศษ และชมเชยพวกเขาอย่างเต็มที่ถึงความรับผิดชอบต่อเกียรติยศและชื่อเสียงของส่วนรวม ถึงกับเขียนอยู่บนกระดานดำเลยว่า ‘ทุกคนควรเอาอย่างเงินสวีนกับเฉียวหฺราน’

งานกีฬาในวันนั้นร้อนมาก ฟิงหุยกอดฤดูใบไม้ผลิที่บรรจุน้ำเอาไว้ และคอยดูแลเงินสวีนกับเฉียวหฺรานอยู่ข้างๆ ตลอดเวลา เงินสวีนวิ่งสี่ร้อยเมตร

เสร็จ พอกันหนึ่งลงที่พื้นเท่านั้น ก็ยื่นมือไปหาฟังหุยแล้วพูดว่า “น้ำๆ ไม่เอาน้ำแร่ ขอกระทิงแดงให้ฉันขวดหนึ่ง”

ฟังหุยพลิกดูในถุงแล้วบอกว่า “กระทิงแดงเหลือแค่ขวดเดียว ประเดี๋ยวเดียวหวานยังต้องวิ่งหนึ่งพันเมตรอีก เหลือไว้ให้เขาเถอะ นายตีมน้ำแร่ไปก่อนนะ”

“ฉันตีมแค่คำเดียวเท่านั้น ฉันยังต้องวิ่งหนึ่งพันห้าร้อยเมตรนะ นี่มันวันอะไรกัน ร้อนเป็นประวัติการณ์เลย” เงินสวีนพูดพลางดึงขาทางเกงของฟังหุยเอาไว้

“ดูนายทำนิสัยสิ เร็วๆ รีบเอาให้เขาตีมเถอะ” เฉียวหวานพูดอึ้งๆ

“จั้น...ได้ใช้ไหม” ฟังหุยพูดพลางมองเฉียวหวาน

“ไม่เป็นไร เขาเหนื่อยจะแย่แล้ว ฉันยังไม่ต้องหอรอก”

“นายลองวิ่งรอบหนึ่งก็จะรู้” เงินสวีนรับน้ำมา ตีมอึ้งๆ แล้วพูดว่า “ฉันขอไปพักสักหน่อย...”

เงินสวีนเดินไปข้างหน้า ฟังหุยเดินตามเขาไป แล้วจู่ๆ ก็หยุดลงหันไปพูดกับเฉียวหวานว่า “ขอบใจนะ เขาก็เป็นแบบนี้แหละ ประเดี๋ยวฉันจะไปซื้อมาให้หายใหม่อีกขวดหนึ่งก็แล้วกัน”

“ไม่ต้องจริงๆ” เฉียวหวานพูดพลางโบกมือ “เธอช่วยฉันตะโกนคำว่า ลู๊ๆ ก็พอแล้ว”

แสงแดดตรงหน้าค่อนข้างจ้าตา ฟังหุยหรี่ดวงตา แล้วพยักหน้าหน่อยๆ เฉียวหวานมองเธออยู่ แล้วชูสองนิ้วขึ้นอย่างมีความสุข

น่าเสียดายที่ฟังหุยไม่สามารถไปส่งเสียงเชียร์คำว่าลู๊ๆ กับเฉียวหวานได้ในที่สุด ตอนที่เฉียวหวานเริ่มวิ่ง ฟังหุยกำลังอยู่เป็นเพื่อนเงินสวีน ตอนชานชื่อนักกีฬาเพื่อเตรียมลงสนามแข่งวิ่งไกลหนึ่งพันห้าร้อยเมตรอยู่เลย เงินสวีนดันทำไปกลางฮัมเพลงไปด้วย ฟังหุยช่วยเขากลัดหมายเลขใหม่อีกครั้งหนึ่งแล้วพูดว่า “ตอนนี้สดชื่นขึ้นหรือยัง”

“อืม ดีม่กระทั่งแดงแล้วรู้สึกดีขึ้นมากเลยละ” เงินสินกระหู่งเธอ แล้วพูดว่า “นี่ เธอได้ยีนเพลงที่ฉันร้องหรือยัง เพราะใหม่”

“ยังฟังไม่ชัดเท่าไรนะ ก็ใช้ได้นะ”

“ใช้ได้แค่นั้นหะรอ เพราะออกจะตาย เพลงนี้ชื่อว่า “แม่น้า” ซึ่งเขียนโดยวงดนตรีใต้ดินวงหนึ่งที่ฉันชอบที่สุดเลยละ ยอดเยี่ยมมาก”

“นั่นหะรอ” ฟังหุยตอบกลับ ฟังหุยรู้ว่าเงินสินหลงใหลดนตรีร็อกแอนด์โรลมาก แต่เธอกลับไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร

“อืม ตอนนี่คนที่เล่นกีตาร์รู้จักกันทั้งนั้น ของวงจึงล้วน แจ่มมาก ๆ เลยละ ชุนเทายังรู้จักนักร้องนำของพวกเขาด้วยนะ พรุ่งนี้ฉันจะพาเธอไปฟังสักครั้ง เธอก็รู้แล้วละ”

“อ้อ รีบไปเถอะ ไกลจะเริ่มแล้ว” ทุกครั้งที่ได้ยีนเขาเอ่ยชื่อเพื่อนในสมัยเด็ก ฟังหุยก็มักจะทำตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบอยู่เสมอ เธอรู้ว่าเงินสินไม่ได้ทำตามคำมั่นสัญญาที่ให้เอาไว้ว่าจะไม่ติดต่อกับพวกเขาบ่อยๆ อีก ทำให้เธอเองก็ไม่เข้าใจมาโดยตลอดเช่นกัน แต่ก็ทำเป็นไม่สนใจเรื่องในอดีตอีก ระหว่างทั้งสองฝ่ายนั้นค่อนข้างจะเข้ากันไม่ได้ เงินสินกับฟังหุยก็ไม่รู้ว่าควรจะแก้ไขยังไง ก็ได้แต่เลือกที่จะหลบเลี่ยงเท่านั้น

“สู้ๆ นะ ถ้าไม่สบายก็บอกกับครูว่าขอสละสิทธิ์ก็แล้วกัน ฉันจะรอเธออยู่ข้างๆ นี่แหละ” ฟังหุยกำซิบสองสามคำ

“สละสิทธิ์ ไม่มีทางหะรอ ฆายหน้าคนอื่นแยเลย เธอคอยดูให้ดีเถอะ” เงินสินพูดอย่างภูมิใจ

ฟังหุยยิ้มๆ แล้วยืนอยู่ข้างๆ ลู่วิ่ง ในขณะที่กำลังดำเนินการแข่งขัน เธอคอยมองเงินสินอยู่ตลอดเวลา และเดินวนรอบลู่วิ่งไปเรื่อยๆ โดยที่ไม่รู้ตัว เงินสินวิ่งหนึ่งพันห้าร้อยเมตร เธอเดินไปถึงแปดร้อยเมตรเลยทีเดียวน แม้ว่าจจะวิ่งได้ไม่ติดอันดับ แต่เงินสินก็ยังคงวิ่งต่อไป จนกระทั่งเห็นข่าวถึงเส้นชัย ฟังหุยถึงได้เดินไปบนที่นั่งอัมจันทร์

หลินเจียไม่เห็นเธอเดินมา จึงรีบถือกระดาษปากกาจัดการแข่งขันไป

“ไม่มีอะไร รีบเขียนเถอะ” หลินเจียไม่ประคองหัวของเธอ แล้วจับหันกลับไป

เสียงของผู้ประกาศดังขึ้นมาจากที่ไกลๆ และเสียงอันไพเราะนั้นอ่านว่า “บทความของมัธยมทำห้องหนึ่งความว่า ความดีใจและความเสียใจบนสนามกีฬาล้วนปรากฏขึ้นอย่างเด่นชัด ไม่มีอะไรที่พวกเราพิชิตไม่ได้ จงทะนุถนอมทุกๆ วินาที มีความสุขกับทุกวัน สู้สุดใจ สู้สุดใจ สู้สุดใจ สู้ๆ สู้ๆ สู้ๆ อนาคตของพวกเราไม่ใช่ความฝันอย่างแน่นอน”

หลังจากงานกีฬาสิ้นสุดลง เงินสวินก็ลากพังหุ่ยไปพึ่งคอนเสิร์ตของวงจิ้งล่วนอะไรรันจนได้ และพูดได้เลยว่าพังหุ่ยไม่รู้สึกละอายเลยแม้แต่นิดเดียว แต่เธอก็ไม่ยอมให้เงินสวินหมดสนุก จึงฝืนใจยอมไปกับเขา

เงินสวินเปลี่ยนรถคันใหม่ เพราะรถคันเดิมของเขาถูกขโมยไปตอนที่ไปจอดอยู่หน้าร้านอาหาร ตอนนั้นพวกชอบขโมยรถอาละวาดที่ปักกิ่งอย่างหนัก และคนที่ซื้อรถส่วนใหญ่ก็ไม่มีใครเลยที่ไม่เคยโดนขโมย รถดีหาย รถเสียก็หาย ล็อกสปริงก็หาย ล็อกกุญแจตัวผู้ก็ยังหาย ระหว่างรถที่ถูกขโมยมากับการขายรถมือสองในตลาดจักรยาน กลายเป็นห่วงโซ่อุตสาหกรรมที่มีเอกลักษณ์เป็นพิเศษ

‘รถใหม่’ คันนี้ของเงินสวิน ก็คือซื้อมาจากตลาดมือสองนั่นเอง ก่อนหน้านี้เขาทำรถหายไปครั้งหนึ่งแล้ว และเขาเพิ่งจะควักเงินซื้อมันมาถึงพันกว่าหยวน ซึ่งได้กันยังไม่ทันร้อนเลยก็หายเสียแล้ว ครั้งนี้เขาจึงไม่กล้ากลับไปขอเงินที่บ้านอีก และไม่รู้จะทำยังไงดี จึงได้แต่ไปที่ซื้อหุ่ย หาซื้อรถคันที่หน้าตาเหมือนกับ ‘คันใหม่’ ทุกอย่างมาใช้แทนนั้น

ซื้อหุ่ยในตอนนั้นแม้แต่ศูนย์การค้า CBD ก็ยังไม่มีเลยด้วยซ้ำ มีแต่บ้านหลังเล็กๆ เหมือนที่อยู่ตามชนบทนับไม่ถ้วน ณ ย่านที่ปักแห่งหนึ่งเงินสวินถูกชาวบ้านกลุ่มหนึ่งรุมล้อมอยู่ และต่อราคาซื้อรถคันนี้มาด้วยความมุ่งมันอย่างเอาเป็นเอาตาย จักรยานยี่ห้อไอแอนต์ขายที่ร้านต้องมาถึง

พันกว่าหยวน แต่ที่นี่แค่ร้อยกว่าหยวนก็ซื้อได้แล้ว ทำเอาเงินสวีนรู้สึก หงุดหงิดมาก เจียวหวานพูดล้อเล่นว่าไม่แน่อาจจะเป็นรถคันนั้นที่หายไป ของเขาก็ได้ ที่วนกลับมาหาเจ้าของคนเดิม

รถคันนี้ไม่มีเบาะนั่งหลัง หลังล้อรถมีแค่นโคลนอันหนึ่งเท่านั้น ฟังหุยจึงต้องไปนั่งบนคานรถแทน และเนื่องจากคานรถเบี้ยว เวลานั่งจึง รู้สึกไม่สบายอย่างยิ่ง แต่ฟังหุยก็ยังคงรู้สึกสนุกสนาน เธอหนึ่งอยู่บนนั้นทำให้ รู้สึกถึงกลิ่นอายของเงินสวีนได้ และยังได้ยินเพลงที่เขาข้มโก๊ๆ อีกด้วย

ที่ที่เงินสวีนพาฟังหุยไปก็คือสะพานเปยซิ่น ที่นั่นมีร้านคัฟเฟอหนึ่ง ที่มีชื่อว่าหมั่งเฟิง เงินสวีนบอกกับเธอว่าที่นี่มักจะมียางดนตรีใต้ดินที่ทั้ง มีชื่อเสียงและไม่ค่อยมีชื่อเสียงมาแสดงเป็นประจำ และวงดอกไม้ก็ออกมาจาก ที่นั่นเช่นกัน ถ้าไม่มีขุนเทาแล้วละก็ พวกเขาไม่มีทางเข้าไปได้อย่างแน่นอน

เป็นครั้งแรกที่ฟังหุยมาสถานที่แบบนี้ เธอแปลกใจว่าทำไมเงินสวีน ถึงรู้มากแบบนี้ แต่ตัวเธอกลับไม่รู้เรื่องเลยแม้แต่นิดเดียว ทั้งสองคน สวมชุดนักเรียน พรางตัวอยู่ในกลุ่มคน เงินสวีนหยุดทักทายกับคนอื่นไป ตลอดทาง ฟังหุยก็ได้แต่เดินตามหลังเขาไปเท่านั้น แต่เธอกลับรู้สึกว่า เดินตามเขาไม่ทันอยู่ตลอดเวลาตัวเอง

เงินสวีนเบียดขึ้นไปจนถึงด้านหน้าได้ในที่สุด ฟังหุยจึงทำตามมา อยู่ด้านหลัง เมื่อวงจึงลั่นนอกแสดง เสียงไซโยโห่ร้องที่ตั้งสนั่นจนแทบ แก้วหูทำให้เธอรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมา นักร้องนำตะมุตะมูทักทายกับ คนที่อยู่ด้านล่างอย่างเมามัน ทั้งยังกริดร้องเสียงแหลม ขึ้นมาอีกด้วย เพลงแรกที่พวกเขาร้องในวันนั้นก็คือเพลง “แม่น้ำ” ฟังหุยได้ฟังอย่างชัดเจน ในที่สุด และบทเพลงก็ทำเอาเงินสวีนรู้สึกเคลิบเคลิ้มตามไปด้วย

ตอนเป็นเด็ก บ้านฉันมีแม่น้ำสายหนึ่ง

ส่วนเธอก็อาศัยอยู่ริมแม่น้ำนั้น

เธอเป็นสาวน้อยน่ารักที่หิวผมเปีย

ยามเย็นฉันมักจะจูงมือของเธอเสมอ
ใบหน้าที่ยิ้มเพริศพรั่งของเธอส่องสะท้อนกับแม่น้ำ
เธอบอกว่าต่อไปพวกเราจะล่องลอยไปตามแม่น้ำด้วยกัน

ฉันคิดว่าเราคงจะได้ล่องลอยไปจริงๆ
ทว่าเธอกลับไปยืนอยู่เคียงข้างคนอื่น
วันที่เธอไปนั้นแม่น้ำช่างเศร้าหมอง
เธอบอกลากับฉันอย่างไม่รู้สึกล้อลยวารณ์เลย

ฉันบอกว่าหากฉันหาเธอไม่เจอจะทำยังไง
เธอชี้ไปที่แม่น้ำแล้วบอกว่าเป็นหนทางของฉัน
นาม ณ ที่แห่งนั้นเรียกว่าโลกใหม่

ต่อมาฉันมีหญิงสาวเป็นของตัวเอง
และคนคนนั้นกลับทำให้เธอต้องเสียใจ
ฉันเดินไปตามแม่น้ำเพื่อรับเธอกลับบ้าน
แต่เธอกลับพูดว่าเงา เขาต่างหากที่เป็นครอบครัวของฉัน

เธอรอเขาอยู่ ฉันรอเธออยู่
พวกเราต่างไม่หวาดกลัว
สักวันหนึ่งหลังจากที่พวกเราตายไป ก็คงจะกลายเป็นแม่น้ำ
ไหลไปด้วยกัน
ไร้ซึ่งความกังวลอีกต่อไป

เธอรอเขาอยู่ ฉันรอเธออยู่
พวกเราต่างไม่หวาดกลัว

สักวันหนึ่งหลังจากที่พวกเราตายไป ก็คงจะกลายเป็นแม่น้ำ
ไหลไปด้วยกัน
ไร้ซึ่งความกังวลอีกต่อไป

เมื่อฟังหุยได้ฟังจนจบเพลง เธอลุกขึ้นแล้วเดินออกไปทันที ตอนที่ฟังหุยเดินออกไปนั้น เฉินสวีนกำลังตีจังหวะร้องท่อน 'ไหลไปด้วยกัน ไร้ซึ่งความกังวลอีกต่อไป' พอตี เธอมองเห็นอารมณ์ที่ล่องลอยบนใบหน้าของฉินสวีน ทว่าฉินสวีนกลับมองไม่เห็นเธอเลย

เดิมทีฟังหุยต้องการกลับบ้าน แต่รรถยังงี้ก็ไม่มาสักที เธอจึงได้แต่นั่งอยู่บนทางเท้าอย่างอ่อนแรงเท่านั้น แสงไฟข้างถนนในดวงตาของเธอก็ค่อยๆ มัวสลัวเลือนรางลง เธอเซ็ดหน้าเบาๆ ใบหน้าที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตานั่นเอง

ฟังหุยบอกกับผมว่าวันนั้นไม่รู้ทำไมเธอถึงได้รู้สึกว่เพลงนี้เหมือนกำลังร้องให้ฉินสวีนกับอู่ถึงอยู่ และเธอก็เป็นเพียงแค่คนที่ยืนดูอยู่ข้างๆ เท่านั้น

16

ตอนที่เงินสวินวิ่งออกมาจากหมังเฟิง ฟังหุยกำลังเซ็ดน้ำตาอยู่พอดี เงินสวินยืนอยู่ตรงข้ามถนน มองร่างบอบบางของเธอที่อยู่ภายใต้ไฟถนน เขารู้สึกเสียใจอย่างที่พูดไม่ออกขึ้นมาทันที

เงินสวินวิ่งข้ามถนนไป จูงมือเธอเอาไว้แล้วพูดว่า “เธอวิ่งออกมาทำไม เป็นอะไรไปอีกล่ะ เมื่อกี้ฉันหาเธอตั้งนาน ร้อนใจจะแย่อยู่แล้ว”

“ไม่มีอะไร...” ฟังหุยพูดพลางสูดจมูก

“ไม่มีอะไรแล้วร้องให้ทำไมล่ะ”

“เจ็บตาน่ะ”

“อย่าเฉไฉ” เงินสวินพูดพร้อมกับประคองใบหน้าเธอเอาไว้

“ทำไมนายถึงชอบเพลง “แม่น้า” ละ” ฟังหุยถามพร้อมกับดึงมือเขาลง แล้วจ้องเขาเขม็ง

“ไม่...ก็ไม่ได้ทำอะไร...” เงินสวินถูกเธอถามจนอึ้งไป

“ชอบเนื้อเพลงไหม”

“ชอบสิ...ทำนองก็...”

“ตอนที่ฟังเพลงนี้ เคยคิดถึงอู่ถึงถึงไหม” ฟิงหุยตัดบทเขา แล้วถามออกมาตรงๆ

“เคยคิดมากอะไรอีกล่ะ” ฉินสวีนปล่อยมือลง ถ้ามพรางมองไปที่ข้างถนน

“เคยคิดถึงหรือเปล่า”

“...”

ฉินสวีนไม่สามารถตอบคำถามของฟิงหุยได้ พุดกันตามตรงแล้วเขาก็เคยคิดถึงจริงๆ แต่เขารู้สึกว่าความคิดถึงแบบนี้ของเขากับความคิดถึงที่ฟิงหุยเข้าใจไม่ค่อยเหมือนกันเท่าไร เขาไม่รู้ว่าควรพูดยังไงดี จึงได้แต่ตั้งเธอเอาไว้แล้วกำลังจะก้มหน้าลงไปจูบเท่านั้น

ฟิงหุยหันหน้าหนี ผลักเขาออกแล้วพูดว่า “นายอย่ามาทำรุ่มร่ามกับฉัน”

“ไม่ใช่...”

“นายพูดเองไม่ใช่หรือว่าจะไม่ติดต่อกับเพื่อนสมัยเด็กมากไปกว่านี้ ฉันเคยบอกนายแล้ว ว่าฉันกับพวกเขาเดินกันคนละทาง”

“ทำไมมาพูดถึงเรื่องนี้อีก ฉันรู้ เพียงแต่...”

“แล้วทำไมยังมาสถานที่แบบนี้กับซุนเทาอีก นายดูซิว่าในนั้นมีนักเรียนใหม่ อีกสองเดือนพวกเราก็ต้องสอบแล้ว ถึงตอนนั้นถ้าเราสองคนสอบสายวิทย์ห้องเอไม่ได้อะไรจะทำยังไง ต้องแยกจากกันแล้วจะทำยังไง นายเคยคิดบ้างไหม”

“สอบสายวิทย์ห้องเอไม่ได้ ก็สอบสายศิลป์ห้องเอก็ได้นี่ ถึงยังไงภาษาเธอก็ออกจะดี เดิมทีฉันยังคิดจะไปเรียนภาษาเป็นเพื่อนเธอเลย”

“เป็นไปได้อะไร แม่แต่เรียนวรรณคดีนายยังเกือบตายเลย แล้วนายจะมาเรียนภาษา ฉันว่านายไม่เคยคิดเลยมากกว่า”

“เธอรู้ได้ยังไงว่าฉันไม่เคยคิด” ฉินสวีนเริ่มรู้สึกโมโห “ฉันจะมีงานอดิเรกบ้างไม่ได้เลยหรือ”

“ใครบอกกันว่าไม่ได้ แต่นายอย่าไปอยู่กับคนพวกนั้น...”

“คนพวกไหน ตั้งแต่เด็ก ฉันก็อยู่ด้วยกันกับพวกเขา ฉันก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย ฟังหุย เธออย่างจริงจังเกินไปหน่อยเลยนะ”

“ก็ได้ ฉันมันจริงจัง” ฟังหุยเฝ้าปาก แล้วมองเงินสวีนด้วยความเสียใจ จากนั้นก็หมุนตัวอย่างแรงแล้วเรียกแท็กซี่คันหนึ่ง

เงินสวีนยืนอยู่ที่เดิม มองไฟของแท็กซี่คันนั้นที่ไกลออกไปทุกทีอย่างตกตะลึง หลังจากนั้นหลายนาที เขาถึงได้ขยับขาวิ่งไล่ตามไป แต่ไฟสีแดงนั้นก็ละลายหายไปท่ามกลางความมืดในยามราตรีแล้ว ช่วงขณะนั้นเงินสวีนรู้สึกหมดเรี่ยวหมดแรง

ตอนกลางคืนเงินสวีนโทรศัพท์ไปหาฟังหุย ตอนที่ฟังเจี้ยนโจ้วรับสายก็รู้สึกรำคาญมาก เงินสวีนในสายโทรศัพท์ได้ยินเขาพูดไม่ค่อยชัดว่า

“เจ้าหนุ่มคนนี้เป็นใคร ทำไมชอบโทร. หาลูกอยู่เรื่อยเลย คุณเสร็จแล้วก็รีบๆ วางละ อย่าคุยเล่น”

ฟังหุยรับโทรศัพท์ เงินสวีนพูดว่า “ทำไมเธอนึกจะไปก็ไป ฉันวิ่งตามไปตั้งหลายร้อยเมตรเชียวละ”

“จั้นเหรอ” ฟังหุยพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“ตอนแรกฉันนึกว่าเธอจะลงมาเสียอีก นึกไม่ถึงว่าเธอจะไปจริงๆ”

“อืม”

“ยังโกรธอยู่เหรอ”

“ไม่”

“อย่าโกรธเลยนะ มันไม่ใช่อย่างที่เธอคิดจริงๆ”

“อ้อ”

“จั้นต่อไปฉันจะไม่ไปอีกแล้ว”

“ตามสบาย”

“เธออย่าทำแบบนี้”

“อืม”

“ฉันจะเล่นเพลงให้เธอฟังก็แล้วกัน”

“ไม่ได้...” ฟิงหุยกตเสียงลงต่ำ “พ่อฉันอยู่...”

“อ้อ”

“นั่นแค่นี้ก่อนก็แล้วกัน”

“อิม ฟรุ้งนี่ค่อยคุยกันก็ได้ เธอก็อย่าคิดอะไรเพื่อเจ้อละ บ้ายบาย”

“บ้ายบาย”

ไปเรียนวันที่สอง เจินสวีนวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวฟิงหุยแล้วหาเรื่องคุยอยู่ตลอดเวลา ฟิงหุยเองก็ไม่ได้เฉยซาใส่เขา เล่นเกมเล็กๆ อย่างโคโมคุกับเกมไต้เหินื่อออกตกเป็นเพื่อนเขาอย่างอดทน และทำเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างนั้น

หลังเลิกเรียน เจินสวีนเดินเข้ามาหาฟิงหุย และพูดอย่างไม่ค่อยเป็นธรรมชาติว่า “คือว่า...วันนี้...ยังต้องไป ‘หมั่งเฟิง’ อีกวันนะ...”

มือของฟิงหุยที่กำลังเก็บของหยุดชะงักกลางสองวินาที จากนั้นก็เก็บหนังสือใส่กระเป๋าต่อไป

“คือว่าอย่างนี้ เมื่อวานซุนเทาโทร. มาหาฉัน ไม่ใช่ฉันเป็นคนติดต่อไป เป็นเขาต่างหากที่โทร. หาฉัน เขาบอกว่าคุยกับคนที่นั่นแล้วว่าจะให้ฉันขึ้นไปร้องได้หนึ่งเพลง แค่นี้เท่านั้น แล้ววันหลังก็จะไม่ไปอีกแล้ว” เจินสวีนรีบอธิบาย

“อ้อ” ฟิงหุยยังคงไม่มีทำที่อะไร เธอรูดซิปปิดกระเป๋าเสร็จ ก็ลุกขึ้นยืน

“ไปเป็นเพื่อนฉันเถอะนะ” เจินสวีนเอียงหน้าพูด แล้วกระโดดมาขวางด้านหน้าของเธอ

“ไม่ไป” ฟิงหุยเดินเฉียงผ่านไป

“ทำไม่ละ” เจินสวีนดึงเธอเอาไว้ “ฉันขึ้นเวทีร้องเพลงครั้งแรกเชียวนะ”

“ฉันจะไปทำอะไรละ ฟังนายร้องเพลง “แม่น้า” ร่วมรำลึกถึงรักแรก
ของนายเธอ” ฟังหุยพูดเรียบๆ และพยายามดึงมือออก

“ไม่ใช่ บอกเธอแล้วไงว่าไม่ใช่...”

“ฉันไม่ออกไปสถานที่แบบนั้นอีกแล้ว” ฟังหุยตัดบทเขา “แล้วก็
ไม่อยากฟัง ‘ไหลไปด้วยกัน’ ไร้ซึ่งความกังวลอีกต่อไป” อีกแล้ว”

เงินสวีนปล่อยมือ มองฟังหุยด้วยแวตตาที่สับสนอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูด
ว่า “ก็แล้วแต่เธอเถอะ”

ฟังหุยก้มหน้า เธอไม่กล้ามองด้านหลังของเงินสวีนที่เดินจากไป
ได้ยินแค่เสียงตบประตูแรงๆ ทีหนึ่งเท่านั้น

เฉียวหรรณอยู่ด้านหลังมองพวกเขามาโดยตลอด พอเงินสวีนออกไป
เขาถึงได้เดินไปหาฟังหุยแล้วพูดว่า “เป็นอะไรไป เขาอารมณ์เสียเรื่องอะไร
เธอ”

ฟังหุยเงยหน้าขึ้น สูดหายใจลึกๆ แล้วพูดว่า “เฉียวหรรณ นายมีคน
ที่ลืมไม่ได้ไหม ก็คือไม่ว่าจะยังไงก็ตาม คนที่แต่ก่อนก็ลืมไม่ได้ ตอนนั้นก็
ลืมไม่ได้ ต่อไปก็ยังไม่ลืมได้อีก”

เฉียวหรรณอึ้งไป มองเธอยิ้มๆ แล้วพูดว่า “มีสิ”

วันนั้นเฉียวหรรณกลับบ้านเป็นเพื่อนฟังหุย ฟังหุยเองก็ไม่ได้เล่า
ว่าเธอกับเงินสวีนจริงๆ แล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เฉียวหรรณเองก็ไม่ได้ถาม
อะไรอีก ทั้งสองคนคุยเล่นเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเรื่อย และพยายามพูดอยู่ใน
ขอบเขตที่ควรพูดเท่านั้น

“ในเมื่อมีคนที่ไม่ได้ แล้วคนที่ชอบตอนนี้จะทำยังไงละ” ฟังหุยพูด
พลางเตะเศษหินก้อนเล็กๆ

“คนที่ฉันลืมไม่ได้ ก็คือคนที่ฉันชอบในตอนนี่” เฉียวหรรณกล่าว

“นายก็ชอบแห่ฉันเล่นเหมือนกันนะ”

“จริงๆ”

“แล้วคนที่ชอบหลังจากนั้นล่ะ”

“ก็คือคนที่ฉันลืมนไม่ได้หลังจากนั้น”

“แล้วคนในอดีตล่ะ”

“ก็ลืมนไม่ได้เช่นกัน”

“โลกมากจริงๆ”

“เหอะๆ ใครๆ ก็ไม่คาดหวังว่าจะถูกลืมอย่างง่ายดายแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่า อีกอย่าง ลืมนไม่ได้ก็ไม่ได้หมายความว่าชอบตลอดไปสักหน่อย”

“งั้นเหรออ”

“ใช่แล้ว อย่างเช่นฉันถามเธอ ว่าเธอจะลืมนฉันไหม” เฉียวหรรณหยุดยืนอยู่ แล้วมองฟังหุยพลางยิ้ม

ฟังหุยส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ไม่มีทางหรอก”

“แล้วอย่างนั้นเธอชอบฉันไหมล่ะ”

ดอกกานพลูถูกลมพัดตกลงมาจากบนต้นไม้ เหมือนกับหิมะที่ตกลงมากกระทบพวกเขา ฟังหุยมองเขาอย่างแปลกใจทีหนึ่ง และเหมือนกับว่าไม่มีที่ตรงไหนให้หลบหลีกได้เลยอย่างนั้น เธอจึงรีบหันเหมองไปที่อื่นทันที

“ไม่ชอบใช้ไหมล่ะ” เฉียวหรรณยังคงยิ้มอยู่ ทว่ากลับยิ้มอย่างโจ่งแจ้งแบบบอกไม่ถูก “ตั้งนั้นเธอลองคิดดูสิ การที่ลืมนไม่ได้ ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องแปลกตรงไหนเลย”

จากนั้นพวกเขาก็ไม่ได้พูดอะไรอีก จนถึงใต้ตึกบ้านของฟังหุย เฉียวหรรณก็เดินไปทางพุ่มดอกกานพลูที่อยู่ข้างๆ เขาหาอยู่ตั้งนานท่ามกลางพุ่มไม้ แล้วจึงเด็ดดอกกานพลูมาหนึ่งดอกวางไว้ในมือของฟังหุย

“อะไรเหรออ” ฟังหุยมองดอกไม้สีขาวเล็กๆ ที่อยู่ในมือแล้วถามอย่างสงสัย

“ดอกกานพลูหากลับ ว่ากันว่าจะนำมาซึ่งความสุขนะ” เฉียวหรรณอธิบาย “อย่าหน้านี่คือขมวดอีกเลยนะ ฉันอยากเห็นเธอเป็นคนที่มีความสุขที่สุดบนโลกใบนี้”

ฟังหุยเงยหน้าขึ้น แล้วมองเฉียวหวานอย่างซาบซึ้งใจ จากนั้นเธอก็เข้าไปในพุ่มไม้ เด็ดดอกกานพลูหักกลีบมาดอกหนึ่งเช่นกัน แล้วส่งให้เฉียวหวานพร้อมกับพูดว่า “ดอกนี้ให้นาย นายก็ต้องมีความสุขเหมือนกันนะ”

เฉียวหวานยิ้มแล้วรับมา เอาหนีบเข้าไปในหนังสืออย่างระมัดระวัง ฟังหุยกำดอกกานพลูหักกลีบเอาไว้ในมือแล้วบอกลาเขา เฉียวหวานโบกมือมองส่งเธอเดินเข้าไปในตึกจนลับตา จากนั้นถึงได้หมุนตัวเดินไปช้าๆ

ดอกกานพลูหักกลีบดอกนั้น ถูกเขาเก็บรักษาเอาไว้หลายปี

เฉินสวีนมาถึงหมั่งเฟิงก็มองเห็นตู้ถึงถึงยืนอยู่ที่หน้าประตูด้วยความแปลกใจ วันนั้นตู้ถึงถึงสวมเสื้อนอกรัตรูปลีดำ ส่วนเสื้อด้านในคอเสื้อกว้างมาก จนเผยให้เห็นลำคอที่ขาวหมดจด เธอยืนขดตัวอยู่ จากนั้นก็วิ่งเข้ามาหาเฉินสวีนด้วยรอยยิ้มแล้วพูดว่า

“พ่อคนดัง เพลงดังแล้วสินะ ยังไม่ทันจะมีชื่อเสียงก็มาสายเสียแล้ว ต้องให้พวกเรามายินคอยต้อนรับอย่างนั้นเชียหรือ”

“จัดการตัวเองก่อนเถอะแล้วค่อยมาคุยกับฉัน ไม่รู้หรือไม่ว่าตอนกลางคืนมันเย็น เดี่ยวเธอก็หนาวตายกันพอดี” เฉินสวีนขมวดคิ้ว พูดพลางยื่นเสื้อนอกของตัวเองให้ไป

“นายนี่มันเหมือนแม่จริงๆ” ตู้ถึงถึงรับเสื้อมาใส่ เหลือบมองไปด้านหลังของเขาแล้วพูดว่า “แล้วแฟนนายล่ะ ทำไม่ถึงไม่มา”

“เอ่อคือ...” เฉินสวีนชะงักไป เขาทำเป็นขยี้เท้าบนพื้นแล้วบอกว่า “มีธุระนะ”

“เฮ้ หน้ายับเขี้ยว” ซุนเทาที่อยู่ข้างๆ ตบฝ่ามือแล้วตะโกนขึ้น “ทำไมไม่บอกเร็วกว่านี้หน่อย วันนี้หึงตั้งใจไม่มาเชียวนะ กลัวว่าจะหมดสนุกนะ”

“ทำไม จะต้องไปกลัวเขาทำไม โธ่ โทธ. ไปเดี๋ยวนี้เลย เรียกให้หึงออกมา ฉันแสดงครั้งแรก ไม่มีเขาได้ที่ไหนกันล่ะ” เฉินสวีนถลึงตาพูด

“ไม่เคยเห็นนายเก๋ริ้วกราดแบบนี้เลยนี่” ชุนเทายิ้ม จู๋หยางชิงมาแล้วพูดว่า “ไป ไปโทร. หาให้ปิงหน่อย”

“แน่นอนอยู่แล้ว ฉันเป็นใครกัน ใครหน้าไหนฉันก็ไม่สนใจทั้งนั้น ต่อให้เป็นญาติปีศาจฉันก็ไม่กลัว” เฉินสวีวินจอตลอดเสร็จแล้ว ก็แบกกีตาร์เดินเข้าประตูไป

อู๋ถึงถึงกับชุนเทา มองตากัน ชุนเทาส่งสัญญาณด้วยสายตา จากนั้นอู๋ถึงถึงก็เดินตามเฉินสวีวินไปแล้วถามเบาๆ ว่า “เป็นอะไรไป พวกเธอสองคนทะเลาะกันหรือ”

“ไม่ใช่...” เฉินสวีวินก้มหน้าพูด “ก็แค่บางครั้ง...ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าควรทำยังไงกับเธอ”

“โอ้โห ยังมีคนจัดการนายอยู่หมดด้วยหรือนี่” อู๋ถึงถึงพูดยิ้มๆ

“เธอจะมาทำเป็นแกล้งทำไม” เฉินสวีวินค้อนเธอที่หนึ่ง “ตอนนั้นไม่ใช่เธอหรือที่มำป่วนหัวฉันเล่นนะ”

“จั้นเหวอ ทำไมฉันถึงไม่รู้ล่ะ รู้สึกประสบความสำเร็จจริงๆ” อู๋ถึงถึงทูปเขาแรงๆ ที่หนึ่ง แล้วหัวเราะร่วน

“ยังจะมาหัวเราะอีก ถ้าไม่มีเธอ เราก็คงจะไม่เป็นแบบนี้หรอก”

เฉินสวีวินพูดกลางนวดๆ หัวไหล่

“เดี๋ยวก่อนนะ นายหมายความว่ายังไง พวกเธอสองคนเป็นอะไรกันแน่” อู๋ถึงถึงดึงเขาเอาไว้ พูดกลางทูปยิ้ม

“ไว้ค่อยคุยกันเถอะ ให้ฉันติดเพลงนี้ให้จบก่อน ฉันยังต้องซ้อมอีกสักรอบนะ”

เฉินสวีวินนั่งลงเรียบร้อย หยิบปิ๊กที่เสียบไว้ตรงสายกีตาร์ แล้วจึงเริ่มบรรเลงเพลงขึ้น ปิ๊กกีตาร์ที่เขาใช้ยังคงเป็นปิ๊กกีตาร์สีแดงอันนั้นที่ฟังหุยมอบให้เขาตอนปีใหม่นั้นเอง เพียงแต่สตติกเกอร์รูปหัวใจสีเงินที่แปะไว้ด้านบนค่อยๆ จางหายไปบ้างแล้ว

17

ร้านหมั่งเฟิงหลังจากวันหยุดสุดสัปดาห์ก็เจียบเหงาไม่คึกคักเหมือนเช่นเคย กลุ่มของพวกอู่ถึงถึงนับว่าเป็นโต๊ะที่คนเยอะที่สุดแล้ว ซึ่งก็ทำให้เงินสวินผ่อนคลายอารมณ์ความตื่นเต้ันลงได้บ้าง เขาแต่งตัวง่าย ๆ มาก หลังจากถอดเสื้อนอกของโรงเรียนออก ด้านในก็เป็นเสื้อยืดสีขาวที่มีลวดลายตัวอักษร และท่อนล่างของเขาก็ไม่ได้เปลี่ยน ยังคงใส่กางเกงโรงเรียนตัวเดิม แล้วก็หยิบกีตาร์ราคาสามร้อยกว่าหยวนของเขาขึ้นเวทีไป

“ดูท่าทางของมันลิ” ถึงให้ปิงที่เฟิงจะตามมาพูดพลางหัวเราะ

“ซู่...เบาๆ หน่อย” อู่ถึงถึงใช้ข้อศอกกระทุ้งเขา

“ทำไมเธอต้องจริงจังขนาดนี้ด้วย” ซุนเทาพูดพลางยิ้มอย่างมีนัย

“นายหยุดพูดเถอะ เงินสวินช่างดูเท่ไม่เบาเลยจริงๆ ฉันซักหลงเขาเข้าแล้วละสิ” หยางซิงใช้มือทั้งสองเท้าคาง พูดพลางมองเงินสวินด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความชื่นชม

“ไปเลยไป เธอไม่ต้องดู” ซุนเทาใช้มือปิดตาของเธอ แล้วกดเธอให้เข้ามาอยู่ในอ้อมอกของตัวเอง

เงินสวีนมองพวกเขาอยู่ สายหน้ายิ้มๆ จากนั้นก็เริ่มดีดกีตาร์ขึ้นเบาๆ

ลวดลายเงาไม้ใต้แสงจันทร์เป็นอยู่อย่างนั้นมาแสนนาน
 ก็ครั้งที่เด็กผู้หญิงกระโปรงสีขาวเดินผ่านถนนสายนี้
 ก็ครั้งที่ฉันหันกลับไปมองตาเธอในยามอาทิตย์อัสดง
 ก็ครั้งที่เธอเสียใจ กับความรักที่มักจะหาที่สิ้นสุดไม่เจอเสมอ

ก็ครั้งที่ลืมหอกบัวแดงที่เบ่งบานสะพรั่งอยู่ในแม่น้ำ
 ก็ร้อยปีที่เราเดินเหยียดไหล่กันอยู่ในวังวน
 ก็ครั้งที่เธอในชาติก่อน เผ่าพร้าเพื่อร่าพันด้วยความคิดถึง
 ก็ครั้งที่ฉันในวันนี้ ผันถึงวัยเยาว์ที่แสนเรงร่า

หนึ่งร้อยปี หนึ่งพันปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว
 ก็คำมั่นสัญญาที่เราเคยรับปากในกาลเวลาที่ไร้ขอบเขต
 หลายปีต่อจากนี้ เราจะไม่เสียใจที่เคยใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันใช่ไหม
 ปีนั้นที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ฉันทำพลาดผิดวุ่นวาย
 เพียงเพื่อเอาชนะรอยยิ้มของเธอเท่านั้น

หลังจากที่เงินสวีนร้องเพลงจบ พวกถังไห่ปิงก็ปรบมือพร้อมทั้ง
 ส่งเสียงกรี๊ดกันอย่างบ้าคลั่ง เงินสวีนเกิดความกล้าขึ้นมา จึงดีดกีตาร์ร้อง
 เพลงที่กำลังโด่งดังในขณะนั้นอีกหลายเพลง ทำให้เขายิ่งดูโดดเด่นมากขึ้น
 ต่อมาเขาก็ถูกพวกเพื่อนๆ มารุมล้อม ชวนหาเที่ยวคอเขาเอาไว้
 หัวเราะจนตาหยี แล้วพูดอย่างเป็นกันเองว่า “เฮ้พวก เมื่อก็ถ้าแก่มาถาม
 เบอร์โทร. ของนายกับฉันนะ เขาบอกว่านายมีความสามารถไม่ธรรมดา
 เก่งจริงๆ นายก็พัฒนาเข้าวงการบันเทิงให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยสิ ถ้ามีนายอยู่
 เชี่ยถึงฟังกับเงินเสียดวงคงต้องม้วนล้อเก็บกลับบ้านเก่าไปเลยแน่ๆ”

“ใช่ๆ ถ้านายมีชื่อเสียง ฉันจะเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้นายเอง ใครอยากได้ลายเซ็นของนายก็ต้องผ่านด่านฉันไปก่อน โอ้โฮ แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว” หยางชิงพูดเออออ แววดตาเปล่งประกาย

“ดูท่าทางของพวกเขาสองคนสิ เพื่อเจ้าจริงๆ เลย วงการบันเทิงมีอะไรดี เขาทำเรา เราทำเขา ทำที่ว่าเห็นเป็นพี่น้องกันหมด แแบมือออกมาจับนิ้วดู มีไม่เกินสามคนเท่านั้นแหละที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์กันแบบซู้สาว ฉันเห็นพวกเขาทำท่าทำทางแล้วไม่ชินเอาเสียเลย เงินสวีนของพวกเขาก็แค่เล่นๆ สนุกๆ เท่านั้น เรียกว่าเป็นการคลายเครียดจากการเรียน ‘ซีโหล่มละ’” ถึงให้ฟังพูดอย่างไม่เห็นด้วย

“เฮอะ! ถึงยังงี้ก็เป็น ‘เงินสวีนของพวกเขา’ เงินสวีนเป็นของนายคนเดียวเมื่อไหร่ และก็เป็นที่ของฟิงหุ่ยที่ไหนกัน นายสำคัญตัวผิดไปหน่อยหรือเปล่า” หยางชิงพูดพลางค้อนถึงให้ปังทีหนึ่ง

คำพูดที่ไม่ตั้งใจของเธอทำให้ทุกคนเงยบงกชันที ถึงให้ปังปล่อยมือจากบ่าของเงินสวีน เงินสวีนเบือนหน้าหนีแล้วนั่งลงโดยที่ไม่พูดอะไรสักคำ ซุนเทาหยิกหยางชิงอย่างแรงทีหนึ่ง ทำเอาเธอทั้งเจ็บทั้งโมโห และปากยังคงเถียงไม่หยุดว่า “ก็มันจริงนี่ นายมาหยิกฉันทำไมกัน มือหนักเป็นบ้า เขียวไปหมดแล้ว!”

อู๋ถึงถึงสะกิดเธอ แล้วเข้าไปพูดกับเงินสวีนว่า “เพลงนั้นนายเขียนเองหรือ ดีมากเลย ชื่อเพลงอะไรละ”

“ปี่นั้นที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว” เงินสวีนพูดอย่างไม่สบอารมณ์

“จู้ๆ นักเรียนดีเด่น มีความสามารถไม่ธรรมดาจริงๆ ตั้งชื่อได้ไพเราะจับใจขนาดนี้...”

“ใส่หัวไป” เงินสวีนไม่รอให้เธอพูดจบ ก็ตบตบทันที “เสแสร้งกับฉันให้มันน้อยๆ หน่อย”

“ชมนาย นายยังไม่ชอบฟัง เป็นบ้าไปแล้วหรือ ฉันจะบอกนายให้ไปหยุดหงิดมาจากที่อื่นก็อย่ามาลงที่ฉัน” อู๋ถึงถึงก็โมโหขึ้นมาเหมือนกัน

“ไม่ใช่ ฉันแค่รู้สึกอึดอัดนะ” เงินสวินพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง
 “เพลงนั้น...เขียนให้ฟังหุยเหรอ” สายตาของอู๋ถึงถึงมองฝ่าไฟที่มัว
 ลลับไปที่ตัวเงินสวิน

“ก็ไม่ใช่หรือ...” เงินสวินก้มหน้าพูดอย่างอายๆ “แต่ถึงยังไงก็อยาก
 ให้เขามาลองฟังดู เอะ ตอนนี่ต่อให้...”

“ในใจของเด็กผู้หญิงคนนั้นคิดวากวนเกินไปแล้ว แต่ก็จะมีโทษเขา
 ไม่ได้ ฉันว่าเขาใส่ใจนายมากเกินไปต่างหาก ส่วนนาย ในเมื่อชอบเขาอย่าง
 จริงใจก็ต้องให้อภัยมากๆ หน่อย ใครใช้ให้ตอนแรกที่พวกเราเตือนแล้วนาย
 ไม่ฟังเองล่ะ” อู๋ถึงถึงพูดแล้วก็ถอนหายใจ

เงินสวินยิ้มๆ แล้วยื่นมือไปจิ้มหน้าผากเธอ “เธอนี่พูดจามีเหตุผล
 เข้าใจกว่าใครๆ ทั้งหมดเลย แต่ก็ทำเรื่องยุ่งเหยิงมากกว่าใครๆ ทั้งหมด
 เหมือนกัน บางครั้งฉันก็คิดว่าเธอกับฟิงหุยถ้าเอามาเฉลี่ยกันได้ก็คงจะดีนะ”

“เพื่อเจ้อ จะให้ทุกอย่างได้ตั้งใจนายทั้งหมดเลยหรือ” อู๋ถึงถึงปัดมือ
 เขาทิ้ง แล้วส่งเสียงฮึที่หนึ่ง “กินในซามแต่เหลือบมองในหม้อ ไม่กลัวท้องจะ
 แดกตายหรือไง”

“เธออย่ามาใส่ร้ายฉัน ฉันก็แค่พูดไปเรื่อย เธอฟังเฉยๆ ก็พอ คำพูด
 ของเธอตอนนี้ดูจะมีลับลมคมในมากเกินไปหน่อยแล้ว ฉันก็แค่แก้ปัญหานา
 ไม่ตกเท่านั้น ฉันมองออกหรือหน้า ว่าฉันกำลังถูกพวกเธอคิดบัญชีอยู่”
 เงินสวินรีบพูดอย่างรู้ทัน

“ไป ออย่ามากล่าวหาฉัน พูดจริงนะ ไม่อย่างนั้นให้ฉันลองไปคุยกับ
 ฟิงหุยดูก็ได้ ต่อไปนายจะได้ไม่ต้องว่าวุ่นใจอีก หรือมันอาจจะทำให้ยุ่ง
 ขึ้นอีกหรือเปล่านั้นไม่รู้”

เงินสวินถลอกตาไปมา ยิ้มขึ้นอย่างดีใจแล้วพูดว่า “ก็ได้ ถึงถึง ฉัน
 ไม่เคยรู้เลยว่าตอนเธอจริงจังขึ้นมา ก็ดูน่าเชื่อถือไม่ใช่เล่นเลย”

“ไปๆ ออย่ามาทำตัวน่ารำคาญ ฉันไม่จริงจังตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” อู๋ถึงถึง
 โบกมือ แล้วก็หันไปนั่งฟังเพลงตามลำพัง

ถึงให้ปิงเห็นพวกเขาคุยกันน่าสนุกก็เลยเดินเข้ามา เขาจุดบุหรี่ขึ้นมาวนหนึ่งแล้วพูดว่า “ว้ายังไง อีกประเดี๋ยวเราไปหาอะไรทำที่ไหนต่อดี ไม่ได้รวมตัวกันแบบนี้มานานแล้ว”

“หาอะไรทำ เขาไปไม่ได้แน่นอน” อู๋ถึงถึงพูดพลางชี้ไปที่เงินสวีน “เขายังต้องทำตัวเป็นเด็กดีกลับไปเขียนการบ้านอีกไม่ใช่หรอ”

“ใครบอกล่ะ” เงินสวีนทำตาโต “พวกเราห้าคนไม่ได้ไปเที่ยวด้วยกันมานานแล้ว ไป ไปร้านลิ่วเยวี่กัน”

“ลิ่วเยวี่” เป็นชื่อร้านสนุกเกอร์แห่งหนึ่ง ตอนที่ยังไม่รู้จักฟิงหุย เงินสวีนมักจะไปเที่ยวที่นั่นกับพวกถั่งไห่ปิงเป็นประจำ

“ได้เลย” ถั่งไห่ปิงมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที “ฉันจะตรวจสอบดูซิว่าฝีมือของนายยังแจ่มอยู่ไหม ครั้งที่แล้วนายยังพูดอวดเก่งอยู่เลยว่าแทงบางเป็นกระดาศ์ สุดท้ายหนาเป็นเล่ม จนแปดด่ากลิ้งลงหลุมไปเลย ฉันยังจำได้”

“เฮอะ ครั้งนั้นแค่พลาดไปนิดหน่อยเอง ฉันพัฒนาฝีมือไปเยอะแล้ว” “ไม่รู้เหรอว่าตอนนี้ฉันมีฉายาว่า ‘มือแทงหนึ่งเดียวในใต้หล้า’ แล้วต่างหากวันนี้จะให้นายได้ชมเป็นขวัญตา” นานๆ ที่เงินสวีนจะได้ผ่อนคลายแบบนี้ จึงลากถั่งไห่ปิงเดินออกไปด้วยกันอย่างสนิทสนม

วันนั้นเงินสวีนกับพวกถั่งไห่ปิงไปเที่ยวกันอย่างสุดเหวี่ยง ฟิงหุยนึกว่าตอนกลางคืนจะได้รับโทรศัพท์จากเขา แต่จนคิดตื่นก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหวก็เลยผล็อยหลับไปกับความเสียวใจเจ็บปวดทั้งอย่างนั้น

วันต่อมาเงินสวีนกระปรี้กระเปร่ามาก แต่ฟิงหุยกลับยังห่อเหี่ยวอยู่ แต่ด้วยเพราะวันนั้นมีครูฝึกหัดมาทำการฝึกสอน ดังนั้นเหล่ากรรมการห้องจึงต้องประชุมกันตอนกลางวันเพื่อเตรียมว่าใครจะเป็นคนยกมือ และใครจะออกความคิดเห็นอะไร พวกเขาอยู่ต่อหน้าทุกคนก็เลยไม่กล้าบึ้งตึงใส่กัน ทั้งสองคนพูดคุยเรื่องงานที่ต้องทำไม่กี่ประโยค เรื่องที่ไม่สบายใจก็ค่อยๆ จางหายไป

ครูฝึกสอนของพวกฟิงหุยแซ่หม่า เป็นนักเรียนปริญญาโทที่เพิ่งเรียนจบทางด้านภาษาและวรรณคดีมา บทเรียนที่เธอเลือกสอนคือ หลินได้อวี เข้าสู่บ้านเจี่ย เธอเตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า... ตอนนั้นโรงเรียนมัธยมปลายของปักกิ่งหลายแห่งล้วนแล้วแต่ติดตั้งกล้องวงจรปิดกับเครื่องโพรเจกเตอร์ด้วยกันทั้งนั้น ณ ตอนนั้นยังถือว่าเป็นอุปกรณ์ระดับสูง แต่อุปกรณ์เหล่านี้ในสถานการณ์ปรกติก็จะใช้ไม่ได้ มีแต่วิชาฝึกอบรมหรือไม่ก็มีผู้นำมาตรวจเยี่ยมโรงเรียนเท่านั้นถึงจะได้เปิดใช้ เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าเครื่องเหล่านั้นยังใช้ได้อยู่ ไม่ใช่เป็นเพียงแควางโชว์เท่านั้น

วันนั้นครูหม่าใช้เวลาไปสี่สิบนาที และใช้อุปกรณ์เหล่านี้ในการสอนเธอรูปร่างภาพเกี่ยวกับบุคคลบนโพรเจกเตอร์ก่อน จากนั้นก็ทำการฉายตอนหนึ่งของละครที่ชื่อว่า *ความฝันในหอแดง* แต่ละกลุ่มย่อยจะได้รับแจกไฟแฟลชเกอร์รูปตัวละครหญิงทั้งสิบสองคน และบนกระดานดำก็เขียนคำกลอนในเรื่อง *ความฝันในหอแดง* เอาไว้ เธอท่องเนื้อหาของการสอนได้อย่างแม่นยำ ทำให้การเรียนดำเนินไปได้อย่างดี แต่เชื่อว่าทุกคาบนักเรียนจะไปได้มาเรียนในห้องโถงแบบนี้แน่นอน สรุปลแล้วเธอสอนได้อย่างมีชีวิตชีวา ซึ่งก็เหมือนกับคำวิพากษ์วิจารณ์ของคณะกลุ่มการเรียนการสอนภาษาและวรรณคดีหลังจากที่เรียนจบว่า ‘เข้าใจสาระสำคัญของการเรียนการสอนได้อย่างลึกซึ้งถูกต้อง และบรรยายกายภาพในห้องเรียนก็สดใสมีชีวิตชีวา’

เมื่อส่งทุกคนในคณะกลุ่มการเรียนการสอนภาษาและวรรณคดีไปทั้งหมดแล้ว ครูหม่าก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก การเรียนในห้องโถงวันนั้นเป็นแบบสองคาบติด ตอนถึงคาบที่สอง ครูโหวทก็ปิดอุปกรณ์พวกนั้นทิ้งเหมือนยกภูเขาออกจากอก แล้วเปลี่ยนมาให้นักเรียนเล่าบรรยายบทความแทน ปรกติพวกฟิงหุยจะเขียนบันทึกประจำสัปดาห์หนึ่งบท บางครั้งก็เขียนเรียงความตามหัวข้อหรือไม่ก็แสดงความคิดเห็นตามแผนการเรียนการสอนอีกครั้ง ครั้งนั้นพวกเขากำลังเรียนถึงบทนิยายอยู่พอดี การบ้านเรียงความก็คือให้เขียนนิยายสั้นหนึ่งบท ครูหม่าอธิบายใจความสำคัญของการเขียน

นิยายคร่าวๆ จากนั้นก็เลือกบทความของนักเรียนที่เขียนได้ดีสองสามคน แล้วให้พวกเขาขึ้นมาอ่านที่แถวที่ด้านหน้าทีละคน

ในนั้นมีของเจียวหวานอยู่ด้วย แต่เมื่อถึงตาของเขา เขากลับไม่ยอมขึ้นไปทำเดี่ยว วันนั้นครูหมาอารมณ์ดี เธอยิ้มจนตาหยีแล้วพูดว่า “เจียวหวาน ครูอ่านบทความของเธอแล้ว เธอเขียนได้ไม่เลวเลย เป็นผู้ชายมีอะไรต้องอายละ ไม่น่ว่าเพื่อนหญิงคนนั้นอาจจะชื่นชอบเรื่องความบั่นของเธอก็ได้นะ”

ครูพูดแบบนี้ ยิ่งทำให้ดึงดูดความสนใจของทุกคนเข้าไปใหญ่ จนพวกผู้ชายพากันอะอะเสียงดังบอกให้เขาออกไปอ่านให้ได้ เจียวหวานหาข้ออ้างที่จะปฏิเสธไม่ได้ จึงได้แต่เดินหน้าแดงขึ้นไปที่แท่นยืนเท่านั้น

“ดอกกานพลูดอกหนึ่ง มัธยมห้าห้องหนึ่ง เจียวหวาน” เจียวหวานอ่านชื่อ นามสกุล ระดับชั้น ออกมาอย่างไม่ค่อยมีสติ นักเรียนที่อยู่ด้านล่างหัวเราะกันเกรียวกราว เขาชะงักอยู่ครูหนึ่งด้วยความอาย จนกระทั่งครูหมาต้องปรามให้เงียบเสียงลง จากนั้นเขาก็อ่านเรียงความทั้งหมดเบาๆ จนจบ...

เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิของทุกปี ถึงฤดูกาลที่ดอกกานพลูบานสะพรั่ง ฉันก็จะคิดถึงคนคนหนึ่ง เธอเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เหมือนกับดอกกานพลูอย่างไรอย่างนั้น

ฉันจำได้ไม่ชัดเลยว่าเริ่มสนใจเธอเป็นพิเศษตั้งแต่เมื่อไหร่ ถ้ากาลเวลาเหมือนภาพที่ปรากฏในจอภาพยนตร์ที่สามารถแบ่งออกเป็นฉากๆ ได้ ฉากหนึ่งที่เกี่ยวกับเธอซึ่งปรากฏขึ้นในหัวของฉันตอนนี้ก็คือ ฉากที่เธอยืนอยู่ข้างกานพลูพุ่มหนึ่ง

วันนั้นเป็นวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิที่ทิวทัศน์สวยงามสดใส ขณะที่เธอเดินผ่านข้างดอกกานพลู ู๋ๆ ก็มีลมพัดโชยมาเบาๆ ดอกกานพลูลึกลับสีขาวที่บอบบางก็ตกลงมาบนผมและไหล่ของเธอ เหมือนดั่งเกล็ดหิมะที่จิ่งใจตกลงมาเพื่อเธอโดยเฉพาะอย่างนั้น ฉันยืนอยู่ด้านหลังของเธอได้กลิ่นหอม

อ่อนๆ บางทีอาจเพราะจากนั้นช่างตางมเหลือเกิน ในความเคลิบเคลิ้มนั้น ทำให้ฉันแยกไม่ออกว่ากลิ่นหอมนั้นมาจากดอกไม้ หรือว่ามาจากเธอกันแน่ ต่อมาฉันเดินผ่านดอกไม้พุ่มนั้นบ่อยๆ ด้วยเพราะเธอเป็นเหตุ ฉันมักจะหยุดอยู่ตรงนั้นสักพักเสมอ และบางครั้งก็จะได้พบกับเธอเช่นกัน แต่เธอกลับไม่เคยมองดอกกานพลูเหล่านั้นอีกเลย

ฤดูใบไม้ผลินั้น ฉันจำได้ แต่เธอลืมไปแล้ว

ทุกปีมีฤดูใบไม้ผลิแค่ครั้งเดียว ฉันไม่รู้ว่าจะเพราะจะผ่านฤดูใบไม้ผลิ ได้สักกี่ครั้ง มีคนบอกฉันว่าดอกกานพลูหักสับจะนำมาซึ่งความสุขของคนฉันก็เลยหาดอกกานพลูหักสับมาเก็บเอาไว้มากมาย มากเสียจนฉันรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่ารำคาญมาขึ้นข้างไม่น่าเชื่อถือเอาเสียเลย และในที่สุดก็ไม่กล้ามอบให้เธอแม่สักดอกเดียว

ในที่สุดมีอยู่วันหนึ่ง ในวันที่ดอกกานพลูส่งกลิ่นหอมหวานที่น่าหลงใหลออกมา ฉันกับเธอก็ได้เดินผ่านพุ่มดอกไม้เหล่านั้นอีกครั้ง วันนั้นเธอใส่เสื้อคลุมสีขาวและรองเท้ากีฬาสีแดงเข้ม นอกนั้นฉันจำไม่ค่อยได้ ด้วยเพราะฉันก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา ทำทางของเธอไม่เบิกบานใจสักเท่าไร เธอถามฉันว่ามีคนที่ลืมไม่ได้ไหม ฉันบอกว่ามี เธอบอกว่าในเมื่อลืมอดีตไม่ได้ อย่างนั้นแล้วคนที่ชอบอยู่ในตอนนี้จะอย่างไร ฉันบอกว่าคนที่ชอบอยู่ในตอนนี้ก็คือคนที่ฉันลืมไม่ได้นั่นเอง เธอถามต่อว่าแล้วคนที่ชอบในอนาคตล่ะ ฉันบอกวาก็ลืมไม่ได้เช่นกัน เธอบอกว่าฉันโกหกเธอ ฉันก็เลยถามกลับว่าถ้าอย่างนั้นเธอจะลืมฉันไหม เธอส่ายหน้า ฉันจึงถามต่อว่าแล้วเธอชอบฉันหรือเปล่าล่ะ เธอไม่ได้ตอบอะไร แต่ฉันก็รู้คำตอบดีอยู่แล้ว ดังนั้นฉันจึงบอกกับเธอและกับบอกกับตัวเองด้วยว่าเธอลองคิดดูสิ การที่ลืมไม่ได้ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นเรื่องแปลกตรงไหนเลย

วันนั้นฉันเด็ดดอกกานพลูหักสับจากในพุ่มไม้มาดอกหนึ่งแล้วมอบให้เธอ เธอก็มอบกลับให้ฉันดอกหนึ่งเหมือนกัน ถ้าดอกกานพลูนี้ได้ผลจริงอย่างนั้นแล้ว ฉันขอมอบความสุขทั้งหมดของฉันให้เธอเช่นกัน

ความจริงบทสนทนาด้านบนฉันมีคำตอบทั้งหมดอยู่แล้ว แต่ฉันอยาก
เพิ่มอีกหนึ่งประโยคเอาไว้ที่ด้านล่างว่า

คนที่ลืมไม่ได้ คือเธอ

คนที่ชอบตอนนี้ ก็คือเธอ

ไม่ว่าอดีต ตอนนี้ หรือว่าอนาคต คนที่ไม่อยากลืม ก็คือเธอ

ฉันค่อยๆ เข้าใจขึ้นมาเรื่องหนึ่งว่าฉันชอบดอกกานพลู จะดอกสีขาว
ดอกสีชมพู ดอกที่เบ่งบาน หรือว่าดอกที่ร่วงโรย ฉันก็ชอบทั้งนั้น ก็เหมือน
กับที่ชอบเธอ ไม่ว่าเธอจะเป็นแบบไหน ผมยาวหรือผมสั้น เป็นของฉันหรือ
เปล่า ฉันก็ชอบทั้งหมด

ฤดูใบไม้ผลินี้ ฉันจำได้ แล้วเธอละ จะจำได้ไหม

ตอนที่เฉี่ยวทรานอ่านเรียงความ นักเรียนในห้องก็ค่อยๆ สงบลง
พวกเขาเหมือนกับกำลังฟังนิทานอย่างไรอย่างนั้น ตั้งใจฟังตัวละครในฉาก
นี้ที่พูดอยู่กับตัวเองในช่วงวัยรุ่น บางทีอาจมีเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่ค่อยตั้งใจ
เท่าไร ก็คือฟงหุย มีแค่เธอคนเดียวเท่านั้นที่ฟังเรียงความที่แสนสวยงามบท
นี้ได้เข้าใจ...และเพราะว่าเข้าใจดี น้ำตาจึงเกือบไหลออกมา

18

หลังจากเหี่ยวหรานอ่านจบก็เดินลงจากแท่นยืนอย่างเงิบๆ อารมณ์อ่อนโยนที่พรั่งพรูออกมาคล้ายกับได้ผสมผสานเข้าไปอยู่ในตัวอักษร เหล่านั้นทั้งหมด เขาไม่ได้มองฟุ้งหุ่ย แต่เดินตรงไปยังที่นั่งของตัวเองเลย จ้าวเยี่ยนฝ่ามือออกมา เหี่ยวหรานตีไปที่มือของเขาอย่างรู้ใจกัน

เจินสวีมองเขาอย่างใช้ความคิด และเหี่ยวหรานก็ยิ้มกลับไปแบบ อายๆ พลังขมวดคิ้วแล้วพูดว่า “ชายชู้หน้าจริงๆ”

“ไม่ๆ นายไม่ได้ชายชู้หน้า นายคือผู้มีอุดมการณ์” เจินสวีพูดพลัง หมุนปากกาในมือ

ครูหม่าอธิบายใจความสำคัญตามปรกติ เธอยิ้มแล้วพูดว่า “ทุกคน รู้สึกว่าบทความนั้นเป็นยังไงบ้าง ดีมากเลยใช้ใหม่ เหอะๆ เป็นผลงานที่ไม่เลวเลยจริงๆ ด้านในแฝงไว้ด้วยความรักที่จริงใจอย่างแท้จริง ซึ่งทำให้ คนรู้สึกซาบซึ้งใจมาก ครูคิดว่าเรื่องความบทนี้พูดได้ว่าเป็นเรื่องความที่ดี บทหนึ่ง แต่ไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นนิยายที่ดีเรื่องหนึ่ง เพราะไม่ว่านิยายจะ ล้นมากแค่ไหนก็ยังจำเป็นต้องมีขั้นตอนที่ชัดเจน มูลเหตุของเรื่องดำเนินไป

จนถึงผลสุดท้าย สิ่งที่จะขาดไม่ได้ก็คือจุดไคลแมกซ์ของเรื่องนั่นเอง เรียง-
ความบทนี้เหมือนบทประพันธ์ร้อยแก้วมากกว่า องค์กรประกอบยังไม่ค่อยจะ
กระชับสักเท่าไร เรื่องราวผิวเผินเกินไป...เฉียวหวน เธอกลับไปแก้ไขอีก
สักหน่อยได้ไหม ทำให้เนื้อหามากขึ้นกว่านี้หน่อยคือดีที่สุด และแน่นอนว่า
ครูหวังที่จะได้เห็นเรียงความบทนี้พัฒนาให้มีลีลามากยิ่งขึ้นต่อไป”

ครูหม่าขยับตาอย่างขี้เล่น ทำให้นักเรียนหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน
เฉียวหวนก้มหน้าเงิบๆ คำพูดของครูหม่าได้ทำให้เขาเข้าใจ แต่คำวิจารณ์
เหล่านั้นกลับไม่ส่งผลให้เขาเกิดแสงสว่างใดๆ ขึ้นมาเลย เขาเพียงแต่รู้
ขึ้นมาทันทีเท่านั้นว่าที่แทะระหว่างเขากับฟิงหุ่ยไม่มีมูลเหตุให้ดำเนินไปจนถึง
ผลสุดท้ายได้ จุดไคลแมกซ์ของเรื่องยิ่งไม่มีเข้าไปใหญ่ แม้แต่จะทำให้เป็น
นิยายสั้นก็ไม่สามารถสร้างขึ้นได้ อย่างมากก็เป็นได้แค่บทร้อยแก้วที่มี
องค์กรประกอบไม่สมบูรณ์เท่านั้น อีกทั้งร้อยแก้วบทนี้ก็ได้ถูกกำหนดให้ไม่มี
ตอนต่อไปเอาไว้อด้วยเช่นกัน

ผมเคยถามฟิงหุ่ยว่าหลังจากที่ฟังเรียงความของเฉียวหวนจบ
แล้ว มีความรู้สึกแบบไหน เธอก้มหน้าลง ผมยาวที่ตกดำนั้นได้ลูบผ่าน
ใบหน้าที่ซีดเซียวของเธอ กลายเป็นคำอธิบายถึงคำว่าอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวได้
ดีที่สุด และจากนั้นเธอก็พูดออกมาเบาๆ สองคำว่าหวาดกลัว

วันนั้นฟิงหุ่ยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองเฉียวหวนอีก ความเงียบขรึมแผ่
ความหมายที่ลึกซึ้งกว่าคำพูดใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ใช่เธอไม่รู้สึกสะเทือนใจ แต่
เป็นเพราะถูกความซาบซึ้งสะเทือนใจจนทำให้รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา

แต่เฉียวหวนดูเหมือนจะไม่รับรู้ถึงความรู้สึกของฟิงหุ่ยเลยแม้แต่นิดเดียว
เขาทำตัวเหมือนปรกติ เดินไปหาฟิงหุ่ยทั้งร้อยยิ้ม จนทำให้เธอ
เกิดภาพลวงตาขึ้นมาว่าคนที่เขียนเรียงความบทนี้ที่จริงแล้วไม่ใช่เฉียวหวน
“นี่ ยิ้มยางลบหน่อยสิ” เฉียวหวนยืนอยู่ด้านหน้าเธอ

ฟิงหุ่ยรีบร้อนควักยางลบออกมาจากในถุงใส่ปากกาแล้วยื่นให้เขา

ยางลบก้อนนั้นผลิตออกมาเป็นรูปทรงดินสอแท่งอ้วนๆ มองจากภายนอกแล้ว มันดูเหมือนไม่น่าจะเอามาใช้ลบอะไรได้เลย

“หา ก้อนใหญ่ขนาดนี้” เฉียวหฺรานพูดอย่างตกใจ “มีเล็กกว่านี้ไหม”

“ไม่...ไม่มีนะ” ฟังหฺยู่สายหน้าแรงๆ จนปอยผมที่ข้างหูปลิวสะบัด ทำให้คนที่อยู่ตรงหน้าเคลิ้มไปเล็กน้อย

“ก้อนนี้ใช้ได้ทั้งชาติเลยกระมัง...” เฉียวหฺรานพูด พลังมองยางลบในมือ “งั้นยกให้ฉันเลยก็แล้วกัน ฉันจะทดสอบดูซิว่าจะใช้มันไปจนหมดได้หรือเปล่า”

ฟังหฺยู่พยักหน้า แต่ไม่ได้พูดอะไร กระทั่งเฉียวหฺรานเดินไปแล้ว เธอถึงได้เงยหน้าขึ้นมองโลกใหม่อีกครั้ง

ทิวทัศน์นอกหน้าต่างสวยงามตระการตา ภายในรอบรั้วโรงเรียนที่เงียบสงบ ไม่รู้ว่าได้ฝังกลบความรักที่บริสุทธิ์จากใจจริงไปเท่าไรต่อเท่าไรแล้ว จะเสียดายก็เพียงแค่ว่าพวกเขายังไม่เข้าใจว่า ณ ขณะนั้นทุกอย่างยังเร็วเกินไปก็เท่านั้น ต่อให้ในกาลเวลาได้ส่งต่อความรักที่ละเอียดอ่อนมากอีกแค่ไหน ทำயที่สุดแล้วก็จะสลายหายไปเหมือนสายน้ำอย่างนั้นเช่นกัน การแอบรักสามารถช่วยคำจูนความฝันทั้งหมดในช่วงวัยเยาว์ได้ แต่กลับไม่สามารถต้านทานสภาพความเป็นจริงหลังจากที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้แม้แต่นิดเดียว

เฉินสวีรู้สึกพะวงกับเรื่องความบพนี้เช่นกัน วิชาพละก็ไม่ต้องใจเล่นบาสให้ดี ไปนั่งอยู่ข้างสนามด้วยกันกับจ้าวเย่ที่แขนยังไม่หายดีเท่าไร เขามองฟังหฺยู่ไกลๆ ลึกพัก จากนั้นก็หันมามองเฉียวหฺรานอยู่ครู่หนึ่งเช่นกัน แล้วก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

“มองไม่ออกจริงๆ ว่าเฉียวหฺรานก็มีเรื่องแบบนี้ด้วย” เฉินสวีนพูด พลังตบๆ บอล

“อะไรเธอ” จ้าวเย่พูดพลังหันไปมองแบบงงๆ

“เรียงความนะ” เฉินสวีโนยบอกลในมือขึ้นแล้วก็รับเอาไว้ “ดอก
กานพลูดอกหนึ่ง อะไรนั่นนะ”

“อ้อ เรื่องนั้นเหรอ เขาไม่ใช่ว่าเปลี่ยนจากคนที่จริงจังเป็นนักเขียนไป
แล้วเหรอ”

“นายว่าคนที่เขาเขียนถึงเป็นใครกัน” เฉินสวีนลองถามดู

“ก็คนที่เขาชอบนะสิ” จ้าวเย่ตอบแบบเรื่อยเปื่อยโดยที่ไม่ได้สนใจนัก
“เมื่อก่อนเขาก็เคยบอกกับพวกเราแล้วไม่ใช่เหรอว่าเขาแอบชอบเพื่อนสมัย
มัธยมต้นของเขาอะ”

“งั้นเหรอ”

“ก็ใช่ล่ะสิ” จ้าวเย่พูดพลางเหลือบมองเขาที่หนึ่ง “ช่างเถอะ พูดกับ
นายไปก็ไม่เข้าใจหรอก คนที่มีความสุขไม่มีวันเข้าใจคนที่มีความสุขทุกข์หรือ
นายกับฟิงหุยสดชื่นมีความสุขอยู่ทุกวัน จะมาเข้าใจความเจ็บปวดของ
พวกเราได้ยังไงกัน”

“อืม...ฉันสมมุติอะ...นายรู้สึกว่าจะเฉียวหรานชอบฟิงหุยหรือเปล่า”
เฉินสวีนถามข้อสงสัยที่อยู่ในใจออกมาอย่างไม่สบายใจ

“บ้า นายวนกลับมาคิดเรื่องนี้ได้ยังไง นายกลายเป็นพวกคิดเล็ก
คิดน้อยไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ฉันว่าพวกเขาพูดไม่ผิดจริงๆ นายมันชอบซี
ระแวงมากเกินไป ฉันไม่รู้หรอกว่าเฉียวหรานจะชอบฟิงหุยหรือเปล่า แต่ฉัน
รู้สึกว่าเขาจะชอบหรือไม่ชอบก็ไม่เห็นจะมีอะไรเลย เขาไปขัดขวางพวกนาย
หรือเปล่านั้น ระบายพวกนายไหม ก็ไม่ใช่ใหม่ละ ดังนั้นขอแค่ตัวนายกับ
ฟิงหุยจริงใจต่อกันเท่านั้น แล้วเฉียวหรานจะทำอะไรได้ละ ไม่ต้องไปสนใจ
ว่าใครจะชอบใคร ทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องความสมัครใจของคนสองคนเท่านั้น”
จ้าวเย่พูดพร้อมกับลูกขึ้นยี่น

เฉินสวีนถูกเขาพูดแบบไม่ไว้หน้า เขาก็พึมพำเบาๆ อย่างละอายใจว่า
“โธ่ ตอนนี้นายก็พูดได้อย่างสบายสิ ตอนแรกใครกันที่ใจแคบมองหน้าชูชาย
ไม่ติด แล้วใครกันจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่กล้าคุยกับเจี้ยไม่ด้วย”

“บ่นอะไรล่ะ ไม่ยอมเกรงอ” จ้าวเย่พูดพลางตบหัวเข่าที่หนึ่ง

“ยอมๆ” เฉินสวีนพูดพลางนวดๆ หัว “พูดจริงนะ นายกับเจี้ยไม่
เป็นอะไรกันแน่”

“ก็ไม่เป็นอะไร” จ้าวเย่ยื่นมือขวาออกไป แสงแดดทะลุผ่านร่องนิ้ว
ส่องไปบนหน้าของเขา จนทำให้เขาต้องหรีดตา “นี่ นายดูสิ ฉันใกล้จะเล่นบาส
ได้แล้วละ”

“จริงหรือ” เฉินสวีนตบไปบนแขนเขาแบบไม่ยั้งมือจนจ้าวเย่ร้องเสียง
ดังออกมา แล้วห่มม้วนน้อยสองคนก็วิ่งไล่กันในสนาม ความมกัลลัคลุ่มเมื่อก็
ถูกกวาดไปจนหมดสิ้น

สำหรับพวกเขาที่ยังอ่อนเยาว์อยู่นั้น การปล่อยวางไม่ใช่เรื่องที่ยากเย็น
อะไรเลย

วันนั้นหลังจากเลิกเรียน เฉินสวีนไปส่งฟิงหุยกลับบ้าน เฉินสวีน
รู้สึกคึกคัก เดี่ยวก็พูดถึงดนตรี เดี่ยวก็พูดถึงการสอบ แต่ฟิงหุยกลับรู้สึก
ท้อเหี่ยว และไม่ได้ตอบโต้อะไร พวกเขาเดินข้ามทางม้าลายยามตะวันตกดิน
เดินข้ามถนนข้ามสะพาน ไอศกรีมรสกาแฟที่เฉินสวีนซื้อมาค่อยๆ ละลาย
เขาเช็ดเสื้อของตัวเองไปพลาง พูดขึ้นมาแบบเปรยๆ ว่า “ฟิงหุย ต่อดีฉัน
จะไม่พูดเรื่องของเจี้ยวทรานอีกแล้ว”

“หา” ฟิงหุยอึ้งไป มือเท้ารู้สึกไม่เป็นอิสระ

“อืม ก่อนหน้าที่ฉันไปว่าเขาก็ไม่ถูก วันนี้จ้าวเย่บอกฉันว่าคนที่เจี้ยว
ทรานชอบก็คือเพื่อนสมัยมัธยมต้น” เฉินสวีนขมวดคิ้ว มองคราบบนเสื้อ
ของตัวเองแล้วพูดว่า “เ็นขวดยังมีน้ำไหม เทลงบนนี้ให้ฉันหน่อยสิ”

“อ้อ” ฟิงหุยเปิดฝาขวดน้ำของตัวเองแล้วเทลงบนเสื้อของเฉินสวีน
แทนที่น้ำจะไหลลงไปตรงๆ แต่เพราะมือของเธอสั่น จึงทำให้หกออกไป
เล็กน้อย

“ยายต้อง” เฉินสวีนยิ้มพลางรับขวดน้ำมา แล้วเทไปบนเสื้อของตัวเอง

พร้อมกับพูดว่า “ฉันรู้สึกอายใจมากเลยละ ที่ทำนิสัยไม่ดีกับเพื่อนไปพูดกันจริงๆ แล้วเขาก็ไม่ได้มาขัดขวางอะไรพวกเราสักหน่อย...ถึงยังงี้เรื่องนี้ก็น่าอายมาก ตอนนี้นักเกือบจะเงยหน้ามองเฉียวหวานไม่ได้เลยละ นี่เธอฟังอยู่หรือเปล่า ใจลอยไปไหนแล้ว ว่าไปแล้วก็ต้องโทษเธอ ไม่มีเธอพวกเราสองคนต้องไม่เป็นแบบนี้แน่นอน เอ้อ ผู้หญิงนี่เป็นภัยร้ายจริงๆเลย”

เงินสวีนกระหึ่มฟังหุย เธอโหนไปเอนมาจนแทบจะล้มลงไป คำพูดของเงินสวีนแต่ละคำล้วนทิ่มแทงเข้าไปในจิตใจเธอ ยิ่งเขาพูดเปิดเผยตรงไปตรงมา ฟังหุยก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองน่าละอาย เธอไม่รู้ว่าจะตอบเงินสวีนยังไงดี และก็รู้ว่าถ้าพูดความจริงออกไปแล้ว ควรอธิบายเรื่องระหว่างเธอกับเฉียวหวานได้อย่างไร มองใบหน้าที่เป็นอียัมของเงินสวีนแล้ว เธอก็ได้แต่ฝันอียัมเท่านั้น และแกลังทำเป็นว่าทุกอย่างก็เป็นไปดังที่เขาคิดทั้งหมดอย่างนั้น

“ฉันว่า...” จูๆ นำเสียงของเงินสวีนก็เข้มขึ้นมา

“อะไรเธอ” ฟังหุยตกใจ

“เรื่องนั้นคือ...ถึงถึงอยากเรียกเธอออกมาคุยหน่อยนะ” เงินสวีนพูด

พลงพยายามมองตาเธอ

“คุยอะไรเธอ” ฟังหุยถอนใจอย่างโล่งอก จากนั้นก็ตื่นเต้นขึ้นมาอีก “นายไปเจอกับเขามาเธอ”

“ฉันบอกเธอแล้วไม่ใช่เธอ ว่าวันนั้นฉันไปร้องเพลงที่หมิงเฟิง แล้วเขาก็ไปด้วยเหมือนกันนะ” เงินสวีนนึกขึ้นมาได้ว่าบทเพลง “ปีนที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว” นั้น เธอยังไม่ได้ฟัง และเขาเองก็ยังไม่ทันได้บอกเธอเลย

“อ้อ เป็นแบบนี้เอง” ฟังหุยพูดอย่างไม่ใส่ใจ “ร้องเพลง “แม่น้ำ” ด้วยหรือเปล่า”

“เปล่า” พอได้ยินชื่อเพลงที่ตัวเขาชอบที่สุดแล้ว เงินสวีนกลับรู้สึกวุ่นวายใจขึ้นมา

“มีเวลาก่อนเถอะ...” ฟังหุยหมุ่นตัวเดินไปข้างหน้าต่อ เธอไม่รู้ว่ามีเรื่องจำเป็นอะไรที่อุ้งถึงถึงต้องมาคุยกับเธอด้วย คิดไปคิดมาก็รู้สึกว่าจะคิดไม่ตก “มีเวลาค่อยคุยกับถึง...ถึงถึง แบบฝึกหัดวิชาฟิสิกส์ยังเหลืออีกครึ่งหนึ่งที่ยังไม่ได้ทำนะ ซีววิทยาก็ยังไม่ได้อ่าน”

“ตามใจก็แล้วกัน” ฉินสวินกระซิบกระเบา แล้วเดินตามไป

ทั้งสองคนล้วนมีเรื่องที่ยากจะพูดออกมาให้ชัดเจน แต่ก็ไม่ใช่คิดว่าคิดจะโกหกหลอกลวง เพียงแต่ไม่อยากพูดเอาความลับที่ฝังกลบไปแล้วออกมาให้ชักพอกันอีกเท่านั้น

ในขณะที่เป็นวัยรุ่น พวกเขายังไม่เข้าใจว่าอะไรคือความไวใจ เพียงแต่รู้สึกกระสับกระส่ายและไม่สบายใจก็เท่านั้น

19

จ้าวเย่กับหลินเจี๋ยม่อกุญกันที่สุดในที่สุด

วันแรก หลังจากที่เขาล่องมาได้ ตอนที่เดินขึ้นตึกหลังจากซ่อมเสร็จ จ้าวเย่ก็เจอกับหลินเจี๋ยม่อกำลังเฝ้าโรงเรียนพอดี ก็เหมือนกับฟ้าหลังฝน ในดวงตาของจ้าวเย่ใสแจ๋วดุจท้องฟ้าอย่างใรอย่างนั้น เขาใช้มือขวาชูลูกบาศรูปทึมหักกระทิงที่ได้มาจากงานวัดลูกนั้น ยิ้มแล้วส่งให้หลินเจี๋ยม่อกับ

“ช่วยฉันถือลูกบาศกลับไปห้องหน่อยได้ไหม”

รอยยิ้มที่ไม่ได้เห็นมานานมากแล้ว ทำให้หลินเจี๋ยม่อกับซึ่งจนอยากจจะร้องไห้ออกมา เธอยืนมือออกไปรับโดยที่ไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย ช่วงเวลาที่พวกเขาส่ง-รับกันอยู่นั้น เหมือนได้ไปอยู่อีกโลกหนึ่ง ทั้งสองคนดูเหมือนจะลืมนั่นไปว่าครั้งสุดท้ายที่ได้พูดคุยกันคือเมื่อไหร่

เมื่อหลินเจี๋ยม่อกอดลูกบาศเดินขึ้นตึก ก็อดไม่ได้ที่จะแอบเดินขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง

เพื่อเป็นการรับประกันว่าสภาพแวดล้อมในการเรียนของชั้นมัธยมหกจะเงียบสงบ ทางโรงเรียนจึงจัดให้พวกเขาได้อยู่ชั้นบนสุดของอาคารเรียน

ห้องของพวกเขาอยู่ตรงข้ามกับปากทางชั้นบันไดพอดี หลินเจียโมก็มักจะขึ้นไปแอบมองเขาจากด้านหลังของหน้าต่าง ไม่ว่าจะเล่นบาสหรือว่าเรียนหนังสือ ท่าทางของเด็กหนุ่มคนนั้นก็มักจะจริงจังเสมอ ทำให้เธอตกอยู่ในความเคลิบเคลิ้มจนลืมกลับห้อง

ที่จริงหลินเจียโมรู้แะใจดีว่ายามเย็นของวันนั้นที่มีน้มาเล็กน้อย ซุ่ยช่ายก็นับว่าได้นอกกับเธออย่างแจ่มแจ้งแล้วว่าเขาไม่สามารถชอบเธอได้ แต่นี้กลับไม่เป็นอุปสรรคในการทุ่มเทความรักให้เขาต่อไปเลย

ว่าไปแล้วการที่จะชอบใครก็ล้วนเป็นเรื่องส่วนตัวเท่านั้น และก็พูดได้เลยว่าไม่ได้เกี่ยวกับคนที่ถูกชอบเลยด้วย ในเมื่อซุ่ยช่ายเลือกที่จะรอจึงเสี่ยวได้ หลินเจียโมเองก็เลือกที่จะรอซุ่ยช่ายได้เช่นกัน

หลินเจียโมมองซุ่ยช่ายอย่างลึมตัวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ลงจากตึกไปอย่างหงอยเหงา รอยยิ้มของจ้าวเหยให้ความอบอุ่นอยู่ในซอกหนึ่งของจิตใจได้เท่านั้น ที่เหลือไม่มีใครมาช่วยให้รอดพ้นไปจากความอ้ำอวังเปล่าเปลี่ยวได้เลย ท่าทางลับๆ ล่อๆ ของเธอ สุดท้ายแล้วก็ทำให้เธอรู้สึกงาตัวเองช่างน่าสมเพชเหลือเกิน โชคดีที่เธอตัดสินใจปล่อยมือในที่สุด ก็เหมือนกับตอนแรกที่พูดกับฟิงหุยไว้ว่าถึงวันที่ซุ่ยช่ายเรียนจบแล้วจึงค่อยมาบอกลากันดีๆ ก็แล้วกัน

เธอหันไปมองป้ายเวลานับถอยหลังการสอบเข้ามหาวิทยาลัยบนตึกที่ดูสะดุดตา เหลือเวลาไม่มาก ก็เหมือนเป็นการนับถอยหลังให้แก่ความรักของเธอด้วยเช่นกัน ก่อนที่ทุกอย่างจะสิ้นสุดลง หลินเจียโมก็อยากจะทำเพื่อฝัน และปล่อยตามใจตัวเองไปก่อนชั่วขณะหนึ่งเท่านั้นเอง

อากาศร้อนอบอ้าวที่ปกคลุมปักกิ่งในเดือนกรกฎาคม แสบจะทำให้คนหายใจไม่ออก พวกฟิงหุยยืนอยู่ใต้แสงแดดที่แผดเผาเป็นเพื่อน หลินเจียโมด้วยกัน เพื่อรอซุ่ยช่ายที่กำลังจะถูกปล่อยออกมา รอบสนามสอบเต็มไปด้วยผู้ปกครองที่มายืนรอนักเรียนที่กำลังสอบอยู่ ถ้าบอกว่าด้านใน

กำลังทำการทดสอบความรู้แล้วละก็ ด้านนอกก็คือการทดสอบความอดทน
นั่นเอง ทั้งสองฝั่งล้วนเหมือนมีเชือกมาขึง แค่วิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ มากกระทบ
ก็ตั้งจนทนไม่ไหวอย่างนั้น

มีรถแท็กซี่คันหนึ่งขับปั้งเข้ามาในช่วงเวลาที่สำคัญนี้ คนขับรถไม่รู้
เรื่องรู้ราวจึงบีบแตรเสียงดังขึ้นมา ผู้คนรอบ ๆ แตะกระเจิงพุ่งตรงไปหาเขา
ทันที ผู้ปกครองออกมาเผชิญหน้าและตบฝ่ากระโปรงรถอย่างแรง แล้วพูด
อย่างโมโหว่า

“ปิ่น ๆ ปิ่น ๆ ทำไม ข้างในมีนักเรียนกำลังสอบกันอยู่”

“อย่าตบรถ อย่าตบรถ” คนขับรถออกมายืนพูด

“งั้นคุณก็รีบ ๆ ไป หนวกหูเด็ก ๆ เขา สอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้จะ
ทำยังไง” ผู้ปกครองแต่ละคนจ้องเขม็งด้วยความโกรธ

“พวกคุณมาอุดอยู่ตรงนี้ แล้วผมจะไปได้ไหมล่ะ แล้วอีกอย่าง เสียง
แตรเบาขนาดนี้จะถึงกับสอบไม่ได้เชียวนะหรือ” คนขับรถพูดอย่างไม่พอใจ

“พูดจาไร้สาระ ก็เสียงมันดังแสบแก้วหู”

“ไม่เห็นเหร่อว่างานก่อสร้างยังขอให้หยุดก่อนเลย”

“เหลือเกินจริงๆ ربกวนอารมณ์ ทำให้เสียสมาธิหมด”

พวกผู้ปกครองหาเหตุผลมาตำหนิเต็มที แล้วล้อมคนขับรถเอาไว้
ตรงกลาง

เงินสวีนมองพวกเขาแล้วพูดอย่างจนใจว่า “ทำแบบนี้ยังเสียงดัง
มากกว่าบีบแตรเสียอีก ก็แค่สอบเข้ามหาวิทยาลัยเองไม่ใช่เหร่อ ทำไม่ต้อง
ทำถึงขนาดนี้ด้วย”

“นายก็ไม่ขนาดนี้ได้สิ ได้แยกไปสายวิทย์ห้องเอกกับฟิงหุยเฉียวหฺราน
แล้ว เหมือนพวกเราที่ไหนล่ะ ก่อนสอบก็ไม่ว่าอะไรเลย ตอนสอบก็คอย
จ้องหาโอกาสแอบดู หลังสอบก็ยิงโง่หนักเข้าไปใหญ่ กลุ่มใจว่าจะสอบเข้า
มหาวิทยาลัยไม่ได้จริงๆ เลย” จ้าวเย่พูดแล้วก็เบะปาก

“พอเถอะ ฉันทะรังค์ท้ายเข้าไปเลย แล้วเห็นว่ามัธยมหกมีสอบเดือน

ละครั้งด้วย จะเอาชีวิตรอดหรือเปล่านั้นก็ยังไม่รู้ สอบทุกครั้งก็ต้องมีตัดห้าคน สุดท้ายของห้องเอที่ไป แล้วเอาห้าอันดับแรกของห้องอื่นเข้ามาแทน ฉันว่าอีกไม่นานก็คงจะได้ไปรวมพลกับนายแล้วก็เจียโม้แล้วละ” เจียวทรานพูดแล้วก็ถอนหายใจ

“หยุดพูดเถอะ ใจฉันเต้นตึกตักๆ ไปหมดแล้ว ถึงยังโง่บรรยาภาคแบบนี้ก็ดูน่ากลัวไม่ใช่เล่นเลย ว่าไหมเจียโม้” ฟิงหุยเอามือทาบอก แล้วหันกลับไปถามหลินเจียโม้ แต่หลินเจียโม้กลับไม่ได้ยินคำพูดของเธอเลย สองตายังคงพุ่งจ้องไปที่ประตูใหญ่อยู่อย่างนั้น อีกทั้งมือก็ยังกำแน่นจนกลายเป็นกำปั้น

เห็นท่าทางแบบนี้ของเธอแล้ว พวกฟิงหุยก็เสียบลงเหมือนกัน ครั้งนี้หลินเจียโม้มุ่งมั่นเป็นพิเศษ ให้ตายยังไงก็จะให้พวกเขามารอซุซายสอบเสร็จด้วยกันให้ได้ ให้พูดก็คือต้องการเลี้ยงฉลองด้วยการไปกินข้าวด้วยกันสักหน่อย จำว่ารู้สึกไม่เต็มใจอยู่บ้าง แต่ว่าทั้งสองคนก็เพิ่งจะคืนดีกัน จึงยอมฝืนใจเพื่อไว้หน้าเธอนั่นเอง เห็นเธอเคร่งเครียดมากขนาดนี้ จำว่าก็ได้แต่ก้มหน้าลงเท่านั้น วันเวลาเหล่านั้นที่ผ่านไป ได้เกิดเรื่องราวต่างๆ ขึ้นมากมายทำให้เขากับหลินเจียโม้เติบโตขึ้น แต่การที่เติบโตขึ้นก็เป็นเพียงแค่อุดหนุนต่อความเจ็บปวดได้มากขึ้นเท่านั้น

เมื่อเสียงกริ่งสิ้นสุดการสอบดังขึ้น ก็เหมือนเป็นการเรียกสติของทุกคนกลับคืนมา ผู้คนพากันกรูไปล้อมที่หน้าประตู แต่ละคนเงยหน้าขึ้นมองด้วยความคาดหวัง หลินเจียโม้เบียดขึ้นไปอยู่ด้านหน้าสุด แล้วเบิกตามองหาเงาของซุซาย

เพียงครู่เดียวซุซายก็เดินออกมา เขามองเห็นหลินเจียโม้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชนและกำลังโบกมือมาให้เขา จึงจำเป็นต้องเดินเข้ามาหา แต่ไม่ว่าจะพูดยังไง หลังจากที่ได้รู้ความในใจของทั้งสองฝ่ายแล้ว ความรู้สึกก็มักจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมไม่ได้อีก

“เจียม ไม่ทำอะไรเธอยังมีอีกละ” ชูชายเดินมาหยุดอยู่ต่อหน้าหลินเจียมแล้วพูด “เมื่อวานในโทรศัพท์ก็บอกว่าไม่ต้องแล้วไม่ใช่หรือ”

ความผิดหวังปรากฏขึ้นในดวงตาของหลินเจียมแวบหนึ่ง เธอเงยหน้าขึ้น ฟันยิ้มแล้วพูดว่า “บอกไว้ตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ ว่าสอบเสร็จจะมาเลี้ยงฉลองให้นายนะ”

“ใช่แล้วๆ” เฉินสวีรีบเข้ามาช่วยไกลเกลียด “พวกเราแค่มาหาความสุขเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นนะ นายสอบเป็นยังไงบ้างละ”

“ก็พอได้ ธรรมดาๆ จะให้เป็นยังไงได้ละ” ชูชายพูดยิ้มๆ “ฉันคิดว่าพวกนายอยู่ไม่สุข ก็เลยมาฉลองให้ฉัน แต่ที่จริงจะมาถล่มฉัน ให้ฉันเลี้ยงข้าวไว้ไหมละ”

“ไม่ วันนี้นัดฉันเลี้ยงเอง” หลินเจียมพูดขัดจังหวะเขาอย่างไม่ลังเล

ทุกคนตะลึงไปหน่อย ชูชายจึงตบๆ บ่าเธอแล้วพูดว่า “ไม่ต้องๆ ก็แค่เลี้ยงข้าวรุ่นน้องสักมื้อเท่านั้นเอง คิดว่าฉันจะเลี้ยงไม่ไหวจริงๆ หรือ”

“ก็ชณะสิ ก็แค่เลี้ยงรุ่นพี่กินข้าวสักมื้อเท่านั้น ก็ไม่ใช่ว่าฉันจะเลี้ยงไม่ไหวเหมือนกัน ครั้งนี้ฉันจัดการเอง เพราะหลังจากนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าจะได้กินข้าวด้วยกันอีกเมื่อไหร่” หลินเจียมเอียงไหล่หนีจากมือของชูชาย แล้วเดินนำหน้าไปเพียงลำพัง ฟังหุยรีบเดินตามไป ส่วนคนอื่นๆ ก็เดินตามหลังไปแบบเขินๆ เล็กน้อย

หลินเจียมเลือกร้านน้ำซุปรวมห้าร้านหนึ่งที่ถนนกู่ย เมื่อทุกคนนั่งล้อมวงกันเรียบร้อย เฉินสวีกับจ้าวเยก็สั่งน้ำซุปรุ่นหม้อยวนยางที่มีสองช่องขึ้นมาก่อน จากนั้นจึงหยิบเมนูขึ้นมาพูดจาเข้าหาพนักงาน

เฉินสวีพูดว่า “โอ้โฮ ที่นี่ชื่อหนึ่งแถมหนึ่งด้วย คุณพนักงาน ที่นี่สั่งเนื้อแพะหนึ่งแถมเนื้อวัวหนึ่ง หรือว่าสั่งเนื้อแพะหนึ่งแถมเนื้อแพะหนึ่งกันละ”

“สั่งเนื้อแพะแถมเนื้อวัวละ” พนักงานไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามองเลย

ด้วยซ้ำ

“นายคิดว่าเก้าแก่จะโง่หรือ คนเขารู้กันมาตั้งแต่แปดร้อยปีก่อนแล้ว ว่าราคาตลาดของเนื้อแพะแพง หรือว่าราคาตลาดของเนื้อวัวแพงกันแน่ นี่เรียกว่ามีหัวการค้ายังไงล่ะ นายคิดจะเอาเปรียบคนอื่นเขาหรือ ไปเล่นที่อื่นไป” จ้าวเหยที่อยู่ข้างๆ สอดรับ “ผมตอบเขาแทนคุณแล้วนะครับ เป็นแบบนี้ใช้หรือเปล่า คุณพนักงาน”

“เนื้อวัวแพงกว่าเนื้อแพะค่ะ” พนักงานทนไม่ไหวจึงชี้แจงขึ้นมา

“ได้ยินหรือยัง คนเขาจริงใจในการต้อนรับลูกค้าทั่วทุกสารทิศ ไม่เรียกร้องกำไร เรียกร้องแต่ชื่อเสียงเท่านั้น ลักประเดี๋ยวช่วยลิเวอร์พูลเนื้อมาให้พวกเรา นะครับ แต่จะต้องไม่ใช่เนื้อที่เก็บอยู่ในตู้เย็นมาสีหัววันแล้วอย่างเด็ดขาด และจะต้องมีทั้งติดมันและไม่ติดมันด้วย มันมากเกินไปก็กินแล้วเวียน มันทน้อยเกินไปก็กินแล้วกระด้าง เขาต้องคิดให้พวกเราอย่างดีแล้วแน่นอน ถูกหรือเปล่าครับ คุณพนักงาน” เงินสวินกับจ้าวเหยผลัดกันสอดรับ

พนักงานถูกพวกเขาสองคนแก่งจนไม่รู้ว่าจะร้องให้หรือหัวเราะดีเลย หลินเจียวยิ้มแล้วตั้งฟังหุยมานพุดว่า “เธอก็ไม่ดูแลเงินสวินครอบครัวของเธอเลย มีใครที่เป็นแบบพวกเขากันบ้างล่ะ”

ฟังหุยส่ายหัวด้วยใบหน้าที่แดงเล็กน้อย

จากนั้นซูซ่ายก็พุดว่า “เหลือเกินจริงๆ เคยเห็นคนยิววน แต่ไม่เคยเห็นคนยิววนขนาดนี้เลย พวกนายรีบสั่งอาหารเถอะ เพื่อนๆ เรียกฉันหลายรอบแล้ว คินนี่ฉันยังต้องไปต่อนะ”

“เเนเมื่อมาแล้ว ก็อย่ารีบร้อนเลย” หลินเจียวไม่พุดแบบเรียบๆ เธอสั่งเบียร์กับพนักงานหลายขวด ซูซ่ายมองเธอหลายต่อหลายครั้ง แต่เธอกลับทำเป็นมองไม่เห็นเสียอย่างนั้น

พอเบียร์มาลิเวอร์พูล หลินเจียวก็ให้พนักงานเปิดฝาขวด เธอรินให้แกทุกคนจนเต็มแก้ว ฟังหุยใช้มือป้องแก้วเอาไว้ แต่ก็ถูกเธอปิดมือออกจนได้

“เจียวไม่ ไม่ต้องเทแล้ว ฉันดื่มไม่ไหว...” ฟังหุยพุดพลาถมองแก้วที่

ใกล้เต็มขึ้นไปทุกทีอย่างชัดเจน

“ไม่เป็นไร เธอเต็มไม่หมด เต็มฉันเต็มแทนเธอเอง” เงินสวีนที่นั่งอยู่ข้างๆ เธอพูดขึ้น

“ไปเลยๆ ออย่ามายุ่ง วันนี้ใครก็หนีไม่พ้น” หลินเจียวไม่เหล่มองเธอทีหนึ่ง ทำหน้าที่ซู่ขึ้นมาห้าม ค่อยๆ หุบไปที่ละนิ้ว

ซูชายมองตามนิ้วมือของเธอแล้ว ได้แต่ก้มหน้า เขาไม่เข้าใจว่าหลินเจียวไม่กำลังคิดจะทำอะไร ถ้าเป็นเมื่อก่อน ตอนนี้เขาก็คงจะลุกขึ้นมาห้ามด้วยการพูดเสียงดังๆ ว่า “เป็นเด็กผู้หญิงอย่าเต็มซู่ซู่แบบนี้สิ” ตั้งนานแล้วหรือไม่กี่ยัดแก้วเบียร์มาเลย แต่ตอนนี้ซูชายไม่รู้จริงๆ ว่าควรทำยังไง

ในขณะที่ซูชายเงิบขริมลง จ้าวเยก็ลุกขึ้นยืน เขายกแก้วเบียร์ขึ้นแล้วพูดว่า “พอแล้วๆ ผู้หญิงครึ่งแก้ว ผู้ชายเต็มแก้ว ว่ายังไง พวกเราจะไม่พูดอะไรก่อนหน้อยหรือ”

“ขอให้การสอบของซูชายราบรื่น มีชื่อติดทำเนียบ” เฉียวหฺรานรับคำ

“ติดทำเนียบอะไร ฉันไม่สอบได้ที่โหล่ก็พอแล้ว” ซูชายพูดยิ้มๆ แล้วชนแก้วกับเฉียวหฺราน

“อนาคตสดใส” ฟังหูลุกขึ้นยืนคนต่อมา ซูชายพยักหน้าแสดงความขอบคุณแล้วชนแก้วกับเธอเช่นกัน เงินสวีนคิดจะช่วยเธอเต็ม แต่เธอโบกมือแล้วก็เต็มลงไปเอง

“นี่ ฉันกำลังคิดจะพูดว่าอนาคตสดใสเหมือนกัน เธอมาแย่งบทฉันไปแล้ว” จ้าวเยก็ยกแก้วขึ้นมาเช่นกัน “หัวหน้า ฉันไม่มีคำพูดแล้วละ ฉันเองไม่เคยศรัทธาใคร แต่ฉันรู้สึกมาตลอดว่านายเป็นผู้ชายที่ยอดเยี่ยมมากก็ขออวยพรให้นายยอดเยี่ยมต่อไปก็แล้วกัน”

จ้าวเยพูดจบก็ดื่มรวดเดียวจนหมดแก้ว ซูชายมองเขาด้วยแววตาที่สว่างสดใส ตบเบาเขาแรงๆ แล้วเต็มเป็นเพื่อนเขาจนหมดแก้วเช่นกัน

“ฉันพูดคำคมๆ พวกนั้นไม่เป็นหรอก ฉันคนนี่ชอบลงมือทำมากกว่า ขอให้นายสมหวังสิ่งที่ตั้งใจก็แล้วกัน” เงินสวีนก็เต็มหมดแก้วเช่นกัน เขาเซ็ด

ปาก จากนั้นก็ดึงหลินเจียโมให้ลุกขึ้นแล้วพูดว่า “หลินเจียโม ตาเธอสุดท้ายแล้ว”

“ฉันก็ไม่พูดมากแล้ว ไม่ว่านายจะไปที่ไหน ก็ขอแค่ไม่ลืมพวกเรา ก็พอ” หลินเจียโมพูดจบก็ไม่รอให้ซูช่ายตอบอะไร เธอยกแก้วเบียร์กระดกขึ้นดื่มจนหมดทันที ในขณะที่แก้วกระดกอยู่นั้น คล้ายกับว่าจะมองเห็นน้ำตาที่เอ่อขึ้นมาจากดวงตาที่งดงามของเธอนั่นเอง แก้วเบียร์ในมือของซูช่ายหยุดอยู่กลางอากาศอย่างเก้อเขิน และการชนแก้วบนโต๊ะอาหารกลมๆ นี้ก็ยังคงไม่สามารถทำให้พวกเขาจบลงอย่างสมบูรณ์แบบได้นั่นเอง

20

“พอแล้วๆ กินกับข้าวหน่อยเถาะ ดื่มอย่างเดียวได้ที่ไหนกัน”
เงินสวีนพูดขึ้น “ซูชาย นายสมัครไว้ที่ไหนล่ะ”

“โธ่ ขนาดฉันสมัครไว้ที่ไหนยังไม่รู้เลย แล้วเมื่อกี้นายมาพูดอวยพร
เรื่อยเปื่อยอะไรล่ะ” ซูชายโยนตะเกียบใส่ข้างหนึ่ง เงินสวีนยิ้มแล้วหลบเป็น
พัลวัน

“เป่ยเคอ” หลินเจียไม่ตอบแทนเขา

“ไม่ใช่” ซูชายพูดเรียบๆ “ฉันเปลี่ยนแล้ว สุดท้ายสมัครที่มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีฮาร์บินนะ”

ดวงตาของหลินเจียไม่ฉายแววประหลาดใจขึ้นมา เธอมองซูชายอยู่
นาน แต่ซูชายกลับไม่ได้มองเธอเลย สายตาของเธอก็เลยกลับมาเป็นปกติ
อีกครั้งหนึ่ง ทว่ากลับหม่นหมองกว่าเมื่อกี้เสียอีก

“หา ทำไมไปเสียไกลเลยล่ะ ที่แรกนายพูดว่าจะต้องอยู่ที่ปักกิ่งให้ได้
ไม่ใช่หรือ” ฉิวหวานถามอย่างแปลกใจ

แต่ซูชายทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาคีบเนื้อแพะแล้วค่อยๆ พูด

ว่า “ระดับความสามารถของฉันมีจำกัด ถึงแม้โรงเรียนจะดูแลพวกเรามาอย่างยาวนาน แต่ฉันรู้สึกว่าการกะเนนได้แค่คาบเส้นเท่านั้น ก็เลยไม่ต้องไปสิ้นเปลืองแรงให้เหนื่อย ตัดความยุ่งยากด้วยการสมัครต่างเมืองไปเลย จะไม่ต้องมานั่งกังวลอีก มหาวิทยาลัยต่างเมืองกะเนนต่ำสอบง่าย อีกอย่างการได้ไปใช้ชีวิตที่อื่นบ้างก็ดีเหมือนกัน”

หลินเจียไม่มองเนื้อแพะที่ตะเกียบชูเข้า จากดิบจนเปลี่ยนเป็นสุก เธอหัวเราะเบาๆ ในใจแล้วคิดว่าต่างเมืองมีอะไรดี พุดอ้อมไปอ้อมมาว่า กะเนนต่ำ ไร้สาระนะสิ เจ็บเลยไปแล้ว เขาก็ยอมไม่มีแรงจูงใจให้อยู่ที่ปักกิ่งอีกเป็นธรรมดา

“ฉันนายก็ยังไม่ต้องรีบร้อนไปเลย ต่อไปอยากเจอนายก็ไม่สะดวกแล้ว วันนั้นฉันต้องมองนายให้นานๆ หน่อย เพื่อจดจำรูปร่างลักษณะที่สว่างสดใสของนายให้ประทับอยู่ในสมองของฉันในส่วนลึกเลยละ” แล้วจินสวินก็เทเบียร์ให้ชูเข้าจนเต็มอีก

“มองบ้างอะไร ฉันไม่ใช่ฟังหูสักหน่อย แล้วจะมามองฉันทำไม อีกอย่างกะเนนก็ยังไม้ออก ยังไม่แน่ว่าฉันจะไปไหนเลย อาจจะเป็นมหาวิทยาลัยไต้หวันปักกิ่ง หรือไม่ก็ได้นั่งหงอยอยู่ที่บ้านก็ได้ ไม่ต้องทะเลาะฉันพอแล้ว” ชูเข้าแย่งแก้วเบียร์ของตัวเองมา

“พนักงาน เอาเบียร์เย็นจิงมาอีกหกขวด” จู่ๆ หลินเจียโม้ก็ลุกขึ้นพุด “วันนี้พวกเรามาสนุกกันให้เต็มที่ คนละขวดไปเลย”

ชูเข้าก้มหน้าลง จ้าวเย็บเอนหน้าไปทางอื่น ฟังหูเตือนเธอเบาๆ ก็ไม่เป็นผล สุดท้ายหลินเจียโม้ก็วางเบียร์ไว้ตรงหน้าทุกคนๆ ละขวด เธอพุดจริงทำจริงด้วยการดื่มจากขวดอีกใหญ่คนแรกก่อนเลย

ความเบาสบายหลังจากการสอบ ความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างก่อนที่ จะแยกจาก การปล่อยตามแต่ใจอย่างบ้าบอ ความรัก ความคับแค้นใจ ความทุกข์จากการพลัดพราก ทั้งหมดได้ก่อวนอยู่ในใจพร้อมๆ กัน จนกลายเป็น

เป็นความผูกพันที่ยากจะอธิบายได้...พวกเขาค่อยๆ เริ่มมีเงินมา ตัวของจ้าวเยกับหลินเจี๋ยไม่แดงกว่าใครทั้งหมด ฟังหุยฟังเงินสวินเอียงๆ หัวเราะคิกๆ แล้วใช้ช้อนเคาะขอบชาม ส่วนซูชายก็ดื่มเบียร์เพียงลำพังแบบเซ็งๆ เฉียวหรรษาประคองหัวที่มีเมึ่นๆ แล้วออกแรงดึงคนที่อยู่ข้างๆ ให้ลุกขึ้นทีละคน

“พวกเราคิดเงินแล้วไปกันเถอะ ถ้าดื่มอีกเดี๋ยวก็เมากันหมดพอดี” เฉียวหรรษาขมวดคิ้วพุด

“อ้อ” ซูชายตั้งสติ แล้วเปิดกระเป๋าเงินของตัวเอง แต่กลับถูกหลินเจี๋ยไม่กัดเอาไว้

“อย่ามาแย่ง บอกไว้แล้วว่าวันนี้ฉันเลี้ยงเอง” หลินเจี๋ยไม่พุดอย่างนุ่มนวล รอยยิ้มสวยๆ ของเธอดูลึกลับนิดหน่อย จนทำให้ซูชายกับจ้าวเยถึงกับเคลิบเคลิ้มเลยทีเดียวน

หลินเจี๋ยไม่หยิบกระเป๋าปักไปสวดยออกมา ด้านในมีแต่ธนบัตรใบละหนึ่งหยวนทั้งหมด เธอเปิดออกซ้าๆ แล้วค่อยๆ เอาออกมาวางไว้บนโต๊ะทีละใบๆ จากนั้นก็พุดว่า “ไม่รู้ว่าจะพอหรือเปล่า...น่าจะพอแหละ เก็บเอาไว้ในนี้มาหลายปีแล้ว ตอนนี้เบเตียวฉันก็ไม่อยากเก็บเอาไว้แล้ว เอาออกมาใช้ให้หมดเลยท่าจะดีกว่า”

พวกผู้ชายมองเงินที่อยู่บนโต๊ะแบบที่ไม่เข้าใจเหตุผล ฟังหุยมองตามมือที่สั้นของหลินเจี๋ยมาแล้วน้ำตาก็รินขึ้นมา เธอคว่ำธนบัตรขึ้นมาหนึ่งใบ ยัดเข้าไปในมือของซูชาย แล้วพุดเสียงสั้นๆ “ซูชาย ฉันไม่สนว่าต่อไปนายจะเป็นยังไง แต่นายตั้งใจดูสิ่งนี้ให้ดีๆ นี่เป็นเงินที่หลินเจี๋ยไม่รวบรวมทีละเล็กทีละน้อยตั้งแต่มัธยมสี่เป็นต้นมา นายลองดูตัวอักษรที่อยู่บนนั้นสิ นั่นคือ...นั่นคือ...”

ในที่สุดฟังหุยก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นออกมา เธอส่งสารหลินเจี๋ยไม่จนรู้สึกเสียใจแทน และซูชายก็ถูกอักษรตัวแรกของชื่อเขาเองทำให้สะเทือนใจขึ้นมา...ธนบัตรบนโต๊ะมีไม่น้อยกว่าสองร้อยใบ ทั้งใหม่และเก่า ขอบมุม

พับเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ละไบบนนั้นล้วนมีตัวหนังสือคำว่า ‘SK’ ที่สะดุดตา เขามองอย่างเลื่อนลอยแล้วลูบไล้อย่างระมัดระวัง เงินมีกลิ่นสาบที่ไม่สะอาดโชยออกมา แต่เขาไม่สนใจเลยแม้แต่นิดเดียว จากในธนบัตรใบละหนึ่งหยวนเหล่านี้ ทำให้เขาซาบซึ้งถึงกลิ่นอายของหลินเจี๋ยไม่อย่างลึกล้าเป็นครั้งแรก จากนั้นเขาก็รู้ขึ้นมาทันทีเลยว่ากลิ่นอายที่คุ้นเคยเหล่านั้นแท้ที่จริงเธอได้ตามติดอยู่ด้านหลังของเขามาหลายปีแล้ว

ภายใต้บรรยากาศแบบนี้ เฉินสวีนั้นก็ประคองฟุ้งหุยที่ร้องไห้อย่างเสียอกเสียใจเดินออกไปข้างนอก จ้าวเย่หน้าบึ้งยกขวดเบียร์ขึ้นดื่มอีกสุดท้ายจนเกลี้ยง จากนั้นก็ลุกพรัดขึ้นแล้วเดินออกไป เจียวหฺรานเดินตามหลังเขาไปแล้วตบว่าเขาเบาๆ

สุดท้ายเหลือเพียงหลินเจี๋ยไม่กับซูชายเผชิญหน้ากันที่โต๊ะท่ามกลางขวดเบียร์ระเกะระกะ โดยมีธนบัตรกองอยู่เต็มโต๊ะกั้นระหว่างสองคนเอาไว้ ทั้งสี่เหลี่ยมสีแดงกระจายอยู่เต็มไปหมด ผสานกับความเศร้าโศกเสียใจอย่างที่ยอกไม่ถูก

“ฉันชอบนาย ชอบมาก ชอบมาก” หลังจากนั้นนานมาก หลินเจี๋ยไม่ถึงได้เอ่ยปากขึ้นอย่างซ้าๆ ริมฝีปากของเธอสั่นเล็กน้อย ถ้อยคำที่ออกมาจากปากล้วนแต่เผ่าจิตใจของเธอ “แต่ว่า...จากวันนี้ไปก็จะไม่ชอบแล้ว ฉันจะไม่ไปกวนใจนายอย่างแน่นอน นายก็ไม่ต้องมาคอยหลบฉันอีก พวกเราสองคนก็ใช้ชีวิตไปตามทางของตัวเอง ต่างก็ไม่มีใครเกลียดใคร และต่างก็ไม่มีความรักใคร่กัน ได้ไหม”

“อืม ได้” ซูชายมานั่งข้างๆ เธอ แล้วค่อยๆ เช็ดน้ำตาให้เธออย่างระมัดระวัง “หยุดร้องให้ได้แล้ว เป็นเด็กดีนะ”

“พูดก็พูดมาจนถึงขนาดนี้แล้ว ซูชาย ฉันขอถามนายหน่อย นายเคยรู้สึกชอบฉันสักนิดบ้างไหม แค่นิดหน่อยเท่านั้น”

หลินเจี๋ยไม่ที่ถูกละเลยและความทุกข์ทรมานใจพันรัดจนดินไม่หลุด ได้แสดงความรู้สึกไม่ยอมรับเหมือนเด็กๆ ออกมาอย่างนั้น

“เคยมีบ้าง” ซุซ่ายช่วยจัดผมของเธอให้เรียบร้อยอย่างเบามือ
“แล้ว...บางครั้งมีความรู้สึกเสียดายบ้างไหม” หลินเจียวไม่ถามพลง
จ้องตาเขาเหม็ง
“ตอนนี้ก็รู้สึกเสียดายอยู่บ้าง” ซุซ่ายสูดหายใจแรงๆ ขอบตาแดง
ขึ้นมา

“ฮะๆ สมน้ำหน้า...” หลินเจียวไม่ยิ้มทั้งน้ำตา ด้วยฤทธิ์เบียร์ทำให้แก้ม
ของเธอแดงขึ้น ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าเธอได้ปล่อยวางไปแล้วมากเท่าไร
และจดจำเอาไว้มากแค่ไหน ถึงสามารถแยมยิ้มออกมาได้อย่างนั้น

ตอนที่หลินเจียวไม่เดินออกมาจากร้านอาหาร เงินสวีนั่งอยู่บน
ทางเท้าพอดี และฟังหุยซดตัวกลับไประหว่างสองขาที่กางออกของเขานั้น
แล้ว หลินเจียวไม่เดินไปนั่งลงข้างๆ เงินสวี เงินสวีจ้องใบหน้าที่ยังมีคราบ
น้ำตาของเธออย่างไม่ละสายตาแล้วถามว่า

“ซุซ่ายล่ะ”

“เดินไปทางนั้นแล้ว อ้อใช่ เขาให้ฉันขอบคุณทุกคนด้วยนะ” หลิน
เจียวไม่พูดพลงบู้ยปากไปอีกทางหนึ่ง “แล้วพวกจ้าวเย่ล่ะ”

“ไปซื้อบุหรีแล้ว”

“บุหรี เขาสูบบุหรีตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” หลินเจียวไม่ขมวดคิ้วพูด

“สักพักหนึ่งแล้วละ ฉันก็จำไม่ได้ว่าตั้งแต่ที่เธอเริ่มปฏิเสธเขา หรือว่า
ตั้งแต่ที่เขาสวนทักกันแน่” เงินสวีไม่พูดพลงถอนหายใจ

หลินเจียวไม่ก้มหน้าอยู่เงียบๆ เธอพุดลงไปบนหัวเขาแล้วพูดว่า

“เงินสวี ฉันนะบางครั้งก็อยากย้อนเวลากลับไปจริงๆ กลับไปใน
อดีตแล้วบอกกับตัวเองว่าอย่าทำอะไรแบบไม่ยั้งคิดอย่างนั้นอีก นายว่า
ตอนแรกถ้าฉันไม่ได้ชอบซุซ่าย แต่ไปชอบจ้าวเย่ หรือชอบเฉียวหฺวานแทน
ก็คงจะไม่ต้องมานั่งเสียดายแบบนี้ใช่ไหม”

“ไม่มีถ้าตอนแรกอะไรนั้นหรอก” เงินสวีมองถนนที่คึกคักเสียงดัง

“ไม่ว่าจะย้อนกลับไปสักกี่ครั้ง ในชีวิตคนเราก็ย่อมมีเรื่องที่น่าเสียใจด้วยกัน
ทั้งนั้นแหละ”

“แล้วนายกับฟิงหุยมีไหมล่ะ” หลินเจียไม่ถามโดยที่ไม่หันไปมอง

“ไม่แน่ใจ...อาจมีเหมือนกัน” เฉินสวินพูดพลางมองคนที่หลับอยู่ใน
ในอ้อมอก

“มี แล้วยังอยู่ด้วยกันทุกวัน ด้วยความรู้สึกที่ลึกลับแบบนี้หรือ”

“ฉันไม่อยากให้ความเสียใจเพียงเล็กๆ น้อยๆ มาทำให้ต้องยอมแพ้
แล้วนะสิ”

“เหอะๆ ไม่อยากยอมแพ้อีกคนหนึ่งละ ฉันละแปลกใจจริงๆ ว่าพวก
ผู้ชายคิดได้ยังไง อยู่ด้วยกันกับผู้หญิงเป็นเพราะว่าชอบ หรือเป็นเพราะ
ความรับผิดชอบกันแน่ ฉันขอถามนายหน่อย นายกับฟิงหุยแตกต่างกันมาก
แล้วตอนนี้นายยังชอบเธออยู่ไหม หรือเป็นเพราะนานแล้วจึงได้มีความรู้สึก
ว่าต้องรับผิดชอบ ถึงได้อยู่ด้วยกัน เลิกกันไปเลย”

“ไม่ได้ชอบก็คงจะไม่มีความรู้สึกว่าต้องรับผิดชอบหรอก แล้วถ้าไม่มี
ความรู้สึกว่าต้องรับผิดชอบ ก็คงจะชอบได้ไม่นานเหมือนกัน ฉันไม่รู้ว่าจะ
ที่สุดแล้วพวกเราจะต้องอยู่ด้วยกันหรือเปล่า เรื่องแบบนี้ใครก็ไม่รู้หรอก แต่
ว่าตอนนี้ฉันชอบที่จะรับผิดชอบต่อเขา เธอเข้าใจไหม” เฉินสวินโอบฟิงหุย
ไว้แน่น แล้วขยับตัวเบาๆ เพื่อให้เธออยู่ในท่าที่สบายยิ่งขึ้น

“ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร” หลินเจียไม่แบะปากแล้วหัวเราะขึ้นมา “แต่นาย
รู้ไหม ตอนที่นายพูดคำพูดพวกนั้นเมื่อกี้นะ ดูหล่อมากจริงๆ จนฉันเกือบ
จะหัวเราะขึ้นมาเสียจะ”

“อยู่แล้ว ฉันมีตอนที่ไหนที่ไม่หล่อด้วยหรือ เสียตายแล้วละสิ ใครใช้
ให้เธอไปมองแต่ผู้ชายเท่านั้นละ จนของดีตกไปอยู่ในมือคนอื่นหมด ความ
จริงพวกเราไม่ได้แย่ไปกว่าเขาเลย” เฉินสวินเห็นเธอยิ้มแล้ว จึงรู้สึกผ่อน
คลายอารมณ์ขึ้นมาหน่อย

“ก็ใช่ล่ะสิ ฉันนึกว่าฟิงหุยจะตายอยู่แล้ว เหมือนฉันที่ไหนกันล่ะ

ที่ไม่มีใครมารักมาชอบเลย” หลินเจียโม้กะพริบตา “แต่ถ้าต่อไปมีผู้หญิงที่ดีกว่าฟังหุยมารักมาชอบนายล่ะ นายจะทำยังไง”

“ก็ตอนนี้ไม่มี มีเมื่อไหร่ค่อยว่ากัน” ฉินสวีนพูดอย่างไม่ใส่ใจเท่าไร
 “เฮอะ! เมื่อไหร่ฟังจะชมนายอยู่หยกๆ ไร้ใจไม่ได้เลยจริงๆ นี่ถ้าให้ฟังหุ่ยได้ยิน เธอต้องเสียใจมากแน่ๆ ครั้งหน้าถ้ามีคนอื่นมาถามนายอีก นายต้องมุ่มมันเด็ดเดี่ยวต่อไปนะ เอาอย่างพี่ชายเขาทำกับเจิ้งเสวี่...” หลินเจียโม้พูดอยู่ดีๆ ก็หยุดลง เธอเอามือปิดหน้าแล้วถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม “ฉินสวีน ฉันขอพียงนายสักครู่ได้ไหม”

“พียงเถอะ ลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็อย่าคิดอะไรอีกแล้วนะ”

“อืม” หลินเจียโม้ก้มหน้าอยู่บนไหล่ของฉินสวีน แล้วน้ำตาก็ไหลออกมาโดยที่ไม่รู้สึกตัว จนเกิดเป็นรอยต่างอยู่บนเสื้อของเธอ

ต่อมาหลินเจียโม้บอกลาความรักความอาลัยอย่างแท้จริง เธอทำเหมือนตอนแรกสุดที่รู้จักพวกเขาอย่างไรวางนั้น อยู่ร่วมกับซูชาย จ้าวเย่อย่างเบิกบานใจเป็นธรรมชาติ ก็อย่างที่หลินเจียโม้บอก ตั้งแต่นั้นต่อไปพวกเขาก็คือพี่น้องแท้ๆ ของเธอ ใครบอกว่าไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ เธอไม่ยอมอย่างแน่นอน

ปีนั้นเป็นฤดูร้อนที่พวกเขาใช้ชีวิตกันอย่างบ้าคลั่งที่สุด อยู่ด้วยกันแทบจะทุกวัน...ไปว่ายน้ำที่สวนน้ำชิงเหนียน ทุกคนโดนจ๊อบโยนลงไปในสระน้ำทีละคน เล่นสไลเดอร์ลงน้ำด้วยการทำท่าประหลาดต่างๆ

ไปห้างฉีหลิน โยนโบว์ลิ่งเกมละห้าหยวน ดูฟังหุ่ยโยนลูกโบว์ลิ่งออกไปด้วยท่าหยองๆ ที่เงอะงะ แล้วได้ศูนย์คะแนนนับครั้งไม่ถ้วน

ไปสนามกีฬาดูทีมกั๋วอันเตะบอล ยืนอยู่ในกองเชียร์สีเขียวเบอร์เจ็ด มองการเล่นคลื่นมนุษย์ที่ด้านบน โบกธงตะโกนเชียร์ไปพร้อมกับแฟนบอลปักกิ่ง แล้วร่วมร้องเพลง “กั๋วอันที่หนึ่งตลอดกาล” ไปด้วย

ไปเปียให้พายเรือแล้วเล่นสาดน้ำกันจนเปียกปอนไปทั้งตัว ตอนซีรล

กลับบ้าน น้ำหยดไหลลงมาจากเสื้อผ้าไปตลอดทาง จนทำให้คนเดินถนนมองพวกเขาเป็นตาเดียวกัน

ไปสวนสาธารณะตงตันเล่นไผ่ป๋อก คนที่แพ้จะต้องทำท่าเลียนแบบรูปปั้นและมีกระดาษเปะไว้บนหน้า

ไปโรงเรียนเล่นบาส แข่งชูตลูกสามแต้ม ใครแพ้คนนั้นต้องเลี้ยงไอศกรีมแท่ง ไอศกรีมผลไม้ธรรมดาไม่ได้ ต้องเป็นไอศกรีมวอลล์ขึ้นไปเท่านั้น...

ไปร้านอาหารเล่นเกมพูดความจริงเสี่ยงอันตราย แล้วออกกฎพิเรนทร์ๆ ต่างๆ โดยให้คนที่เสี่ยงอันตรายถอดเส้าไฟฟ้าที่เปะคำพูดไว้ว่า 'รักษาโรค xx เข้มเดียวเห็นผล' แล้วตะโกนว่า 'โรคของฉันในที่สุตก็รักษาหายแล้ว'...

ฟังหุยบอกว่า "ความสุขของคนคนหนึ่ง เป็นไปได้ว่าความสุขนั้นอาจจะเป็นของปลอม ความสุขของคนกลุ่มหนึ่ง ความสุขนั้นแยกไม่ออกว่าจริงหรือปลอมกันแน่"

พวกเขาใช้ช่วงชีวิตที่เป็นวัยรุ่นของตัวเองตามอำเภอใจอย่างเต็มที่ที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าจนเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างไปจนหมดสิ้น ความสนุกสนานที่มีอย่างสุดเหวี่ยงนั้นดูคล้ายเป็นวันก่อนวันสิ้นโลกอย่างไรอย่างนั้น...

โปรดติดตามต่อเล่ม 2

สภาพบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า

แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

e-mail : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com